

வடமொழி நூல்வரலாறு
(गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम्)

ஸமன்குருதப்பேராசிரியர்
விதயார்தனம் P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரி
இயற்றியது

அன் னா மலை

1946

THE
TRICHINOPOLY UNITED PRINTERS LIMITED
TRICHINOPOLY
TY 2-23 12 46—COPIES 300

முகவுரை

வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள நூல்கள் எல்லாவற்றையும் பன்முறை படித்து, ஆய்ந்து, தன்மயத்துவம் அடைந்தவரே வடமொழிநூல்வாலாற்றிற்கே எழுதத் தகுதியுடையவர் ஆவர். மிகச் சில நூல்களையே அவ்வாறு யான் படித்தேனேயன்றி எல்லாவற்றையும் அவ்வாறு படித்திலேன். பலவற்றையும் ஒருமுறையே படித்துளேன். ஆகவே இந்நூலை எழுதுதற்கு எனக்குச் சிறந்த தகுதி இல்லை என்பது நிண்ணம். அவ்வாறு இருப்பினும் இந்நூலை எழுதியதற்குக் காரணம் மாணவர் ஒவ்வொரு நூலையும் முழுதும் படித்த பின்னரே சிறுபகுதியின் கருத்துக்கள் அவர்க்கு நன்கு புலப்படும் என அறிதற்கும், நூல்களை அவர் அடிக்கடி படிக்கவேண்டும் என அறிதற்கும், அக்கருத்துக்களைத் தம் அறுபவத்தோடு ஒட்டி ஆராயவேண்டும் என நினைத்தற்கும், இந்நூல் சிறந்த ஸாதனம் ஆகக் கூடும் என்பதே. ஒவ்வொரு நூலையும் ஆய்ந்து படிப்போர் இந்நூலுட் கூறப்பட்ட சில கருத்துக்களோடு மாறுபடவுங் கூடும். தக்க காரணங்களைக் கொண்டு அவர் அவற்றை மாற்றிக்கொள்ளின், அஃது எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தரும்.

கூறப்பட்ட கருத்துகளுக்குப் பெரும்பான்மையும் மேற்கோள்கள் கீழ்க்குறிப்பிற் கூறப்பட்டன.

அச்சில் ஏறிய இன்னும் பல நூல்கள் எனக்குக் கிடைக்காமையாலும், கைப்பிாதிவிலேயே இருக்கும் பல நூல்களை எனக்குப் பார்க்க இயலாமையாலும், இந்நூல் அவற்றைப் பற்றிக் கூறுதலு இதற்கு ஒரு குறையே ஆகும். அக்குறையைப் பின்வரும் அறிஞர் கீக்குவது அவருடைய கடமை ஆகும்.

வடமொழியில் வேதங்கள் முதல் காவ்யங்கள் இறுதியாக உள்ள நூல்களும், அவற்றைப்பற்றி மாக்கடானல், கீத், சின்டர் கீட்ஸ், வைத்யா, கிருஷ்ணமாசாரியர் முதலியோர் இயற்றிய

முகவுரை

வரலாற்றாசிரியர்களும், ஆங்காங்குள்ள நூல்களில் மஹாமதேவா பாதயாய குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகள், V. A. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் முதலியோர் எழுதிய முகவுரைகளும், இந்நூலுக்கு இயைபுபட்ட இன்னும் மறநூல்களும் ஈண்டு உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. குறியீடுகள் எவற்றைக் குறிக்கின்றன என்பது தெளிவாய் ஆராயப்படுமாகலின், அவற்றைத் தனியே குறிப்பிடவில்லை. சில தமிழ் நூல்களும் இங்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவற்றைக் கொண்டு சில நூல்களின் காலம் கிரணிக்கப்பட்டது.

வடமொழியில் எழுதப்பட்ட நூலைத் தமிழில் எழுதினா பலாக்கும் பயன்படும் எனக் கூறி, என்னைத் தமிழில் இந்நூலை எழுதச் செய்தது, அதனை யூனிவாஸிடிப்பதிப்பாக அச்சிடச் செய்தவரும், அண்ணாமலை யூனிவாஸிடி வைஸ்சான்ஸெல்லருமான ப்ரீமான M. ரதனஸ்வாமிகுரு எனது நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இந்நூலைச் சிவகாமஸ்வாமிநாயக்கம் நடராஜராஜப் பெருமான் இவசிருவாதம் திருவடிகளில் ஸமாப்பிக்கின்றேன்.

அண்ணாமலைக்கா }
20-12-1946 }

P. S. சுப்பிரமணியசாஸ்திரி.

பொருளடக்கம்

வடமொழிதூலவரலாறு

அததியாயம்	பொருள்	பக்கம்
1. வேதத்தின் இலக்கணமும் வகையும், ஸூத்திரவகையும்	1— 3
2. ருக்வேதஸம்நிதை-அதன் பகுப்பு		4— 9
3. மந்திரகாலததுச்செய்திகள்		10— 23
4. ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ் ஸூக்களும், மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்	24— 31
5. ருக்வேததேவதைகள்	32— 72
வருணன்	37— 40
இந்திரன்	40— 49
அக்னி	49— 51
ஸமிதா	51— 52
ஸோமன்	52— 54
ருத்திரன்	54— 57
மருத்துக்கள்	57— 58
விஷ்ணு	59— 60
அச்வின்தேவதைகள்	61— 64
பிருகஸ்பதி	64— 65
அபரம்பாநாத்	65— 66
தரிதன்	66
உஷஸ்	66— 67
பிபுக்கள்	67— 68
அதிதி	68— 69
திதி	69

வடமொழிநூல்வாலாறு

அதியாயம்	பொருள்	பக்கம்
6.	ருகவேதியரின் மதக்கொள்கைகள் 73— 75
7.	ருகவேதகாவம்	.. 76— 79
8	ருகவேதப்பாடன ஆரியரின் இருப்பிடம் 80— 81
9.	அதாவவேதஸம்ஹிதையின் பெயர்கள் 82— 84
10.	அதாவவேதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்ட செய்திகள் 85— 92
11.	அதாவவேதஸம்ஹிதையின் பகுப்பு	.. 93— 98
12.	அதாவவேதம்—நான்காம் வேதம்—காலம் 99—106
13.	அதாவஸம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் 107—112
14.	யஜுர்வேதஸம்ஹிதை—அதன் வாலாறு 113—118
15.	” —பொருளும் முறையும் 119—124
16	யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள் 125—132
17	ஸாமவேதஸம்ஹிதை 133—138
18.	பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை	... 139—141
19.	ருகவேதப்பிராமமணங்கள் 142—146
	ஐதரேயம் 142—144
	கௌஷீதேயம் 144—146
20.	ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள் 147—151
	தணவகாசம் 147—148
	தாண்டியப்பிராம்மணம் 148—149
	ஷட்கிம்சப்பிராமமணம் 150
	ஸாமகிதாணப்பிராம்மணம்	... 150
	ஆரஷேயப்பிராம்மணம் 150
	தைவதப்பிராம்மணம் 150
	வம்சப்பிராம்மணம் 150
	ஸம்ஹிதோபநிஷத் 150
	சாந்தோக்யம் 151

அதிர்பாயம்	பொருள்	பக்கம்
21.	கிருஷ்ணயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்கள் 152—153
22.	சுகலயஜுர்வேதப்பிராம்மணங்களும், சதபதத்தின் அமைப்பும் 154—156
23.	சதபதப்பிராம்மணத்திலிருந்து அறியப் படுஞ் செய்திகள்	157—160
24.	யாஞ்ஞவலக்யரின் காலம் 161—162
25.	அதாவவேதீயப்பிராம்மணம் 163—164
26.	உபநிஷத்துக்கள்	... 165—172
	ஐதரேயம் 167
	கௌஷீதகம் 167
	சாந்தோக்யம் 167—168
	கேனோபநிஷத 168
	தைத்திரீயம்	.. 168—169
	காடகம்	. 169
	சவேதாச்வதரம்	... 169—170
	மைத்ராயணீ-உபநிஷத 170—171
	ஈசாவாஸ்யம் 171
	ப்ருகதாரண்யகம்	.. 171—172
27.	வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும், அநுகரமணிகைகளும் 173—175
28.	சிகை 176—177
29.	சந்தஸ 178—180
30.	கிருத்தம	181—182
31.	ஜயௌதிஷம் 183—184
32.	கலபத்தின் இலக்கணமும் வகையும்	. 185—186
33.	ருகவேதத்திய கல்பனாதாங்கள்	... 187—189
	சாவகயாபனக்ருஹயம்	. 189
	சாம்பவயக்ருஹயம் 189
	ஆச்வலாயனக்ருஹயம்	.. 189—190

வடமொழிநூலவரலாறு

அதிகாரபடி	பொருள்	பக்கம்
34	ஸாமவேதீயகலபஸூத்ரங்கள்	190—194
	மசுகசுரேளதம்	190
	ஸாடயாயனசுரேளதம்	191
	தாரஸ்யாயனசுரேளதம்	191—192
	கோபிலகருஹயம்	192
	தாரஸ்யாயனகருஹயம்	192—193
	கௌதமதாமம்	193—194
35	யஜுர்வேதீயகலபஸூத்ரங்கள்	195—208
	பௌதாயனசுரேளதம்	196—197
	ஹிரண்யகேசுசுரேளதம்	197
	மானவகருஹயம்	198
	வாசாஹகருஹயம்	199
	பௌதாயனகருஹயம்	199—201
	ஆபஸ்தம்பகருஹயம்	201—202
	பாஸகரகருஹயம்	202—203
	பௌதாயனதாமம்	204—207
	ஆபஸ்தம்பதாமம்	207—208
36	பிறகாலதீய தாமசாஸ்தரங்கள்	209 213
	மனுதாமசாஸ்தரம்	209
	யாசுபவலகயஸமசூதி	209—210
	சாஸ்தஸமசூதி	210
	ஸௌவஸூத்ரம்	213
37	அதர்வவேதீயகலபஸூத்ர கலபஸூத்ர	
	காசாகரீன பௌதாயனபாபஸூத்ரம்	214—217
38	வயசுதானம்	218—239
	பாணினி	221
	பாணினியின் பிறப்பிடம்	222
	பாணினியின் காலம்	222—225
	காசபாயன	225—226
	காசபாயனரின் பிறப்பிடம்	226—227

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	காத்யாயனரின் சிறப்பு	... 227—228
	பதஞ்சலி	... 228—229
	பதஞ்சலிசரிதம்	... 230
	பதஞ்சலியின் சிறப்பு	... 231
	மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள்	... 231—232
	பின்னருள்ள தூல்கள்	... 232—237
	மற்ற தூல்கள்	... 237—239
39.	பூர்வமீமாம்ஸை	... 240—260
	ஜெயிளியின்காலம்	... 244
	மீமாம்ஸாஸூத்ரம்	... 245—246
	குமாரிஸபட்டர்	... 246—247
	அவர்காலம்	... 247—248
	ப்பாகாயிச்சர்	.. 248—250
	மண்டனமிச்சர்	... 250
	உம்வேகபட்டர்	... 251
	சாலிகநாதர்	... 251
	வாசஸ்பதியிச்சர்	.. 251
	ஸாசரிதமிச்சர்—கிருஷ்ணாநிஷிதர்	... 252—257
	எஞ்சிய தூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும்	... 257—260
40.	உத்தரமீமாம்ஸை—பேயரும் பிரிவும்	... 261—263
41.	அத்வைதம்	.. 264—272
	பாஷ்யப்ப்ரஸ்தானம்	... 266—268
	வாதப்ப்ரஸ்தானம்	... 268—272
42.	விசேஷ்டாத்வைதம்	... 273—278
43.	ந்வைதம்	... 279—280
44.	தர்க்கசாஸ்திரம்	... 281—291
	வைசேஷிகசாஸ்திரம்	... 284—285
	ந்யாயசாஸ்திரம்	... 286—287
45.	ஸங்க்பசாஸ்திரமும் யோகசாஸ்திரமும்	... 292—295

வடமொழிநூல்வரலாறு

பிற்பகுதி

அததியாகம்	பொருள்	பக்கம்
46. புராணங்கள்	...	296—310
பிராம்மம்	..	299
பாத்மம்	...	299
ஸவஸ்துவம்	...	299
சைவம்	...	300
பாகவதம்	...	300—301
நாரதீயம்	...	301—302
மார்த்தண்டேயம்	.	302
ஆக்ஷேபம்	302
பலிஷ்டம்	303
பிரம்மஸைவாதம்	304
ஹைகம்	..	304
வாசாஹம்	304
ஸ்காந்தம்	304—305
வாமனம்	305
கௌர்பம்	305—306
மாத்ஸ்யம்	306—307
காருடம்	307
பிரம்மாண்டபுராணம்	307
புராணமஹாபாரதங்களுள்		
முன்னது யாது?	307—308
தற்போதுள்ள புராணங்களின்		
காலம்	308—309
தந்தங்கள்	309—310
47. காவ்யத்தின் பொதுத்தன்மையும்		
பொதுவையும்	311—312
48. இராமாயணம்	313—325
இராமாயணத்தின் பெயர்கள்	316—317

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	இராமாயணத்திலுள்ள ரஸங்கள்	317—319
	இராமாயணத்தின் காலம்	321—323
	இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேனாட்டறிஞரது கொள்கைகள்....	323—325
49. மஹாபாரதம்	326—339
	பாரதம் மஹாபாரதம் என்ற சொற்களின் நிருக்தம்	330—331
	மஹாபாரததனுள்ள ரஸங்கள்	331—334
	மஹாபாரதத்தின் காலம்	334—336
	மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேனாட்டாரது கொள்கைகள்	337—339
50. இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றி விரிந்து அறியப்பட்ட சில செய்திகள்		340—341
51. கி. பி. முதல் ஐந்தா நூற்றாண்டில் வடமொழி நிலை		342—344
52. ஒரே கவிதின் நூல்களின் பெளர்வாபர்ய விவேசனம்		345—356
53. பத்யகூவ்யங்கள்		357—513
	காளிதாஸன்	359—394
	காலம்	359—361
	இருப்பிடம்	362—363
	காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்	363—371
	குமாரணம்பவம்	371—375
	குமாரணம்பவமும் மஹாபாரதமும்..	376
	குமாரணம்பவமும் பத்மபுராணமும்	376—377
	மேகணத்தேசம்	377—379
	ரகுவம்சம்	379—385
	ரகுவம்சமும் பத்மபுராணமும்	385—387
	குதனம்ஹாரம்	388—394

அத்யாயம்	பொருள்	பக்கம்
அச்வகோஷன்	394—410
புத்தசரிதம்	395—403
ஸௌந்தராகத்தம்	403—405
முந்தியதூல் புத்தசரிதமா		
ஸௌந்தராகத்தமா ?	406—410
வத்ஸபட்டி	410—411
ப்ரவரஸேனன்	412
பாரசி	413—419
பட்டிகாவயம்	419—425
குமாரதாஸன்	426—428
ஹரிசக்தரன்	428—429
மாகன்	430—439
வாக்பதி	439—440
ஸ்ரீஜடாளிம்மநந்தி	440—442
சிவஸ்வாமீ	442—443
ரத்னாகரன்	443—447
அபிரக்தன்	447—448
கௌடாபிரக்தன்	449—450
பிஸ்ஹணன்	450—454
வாஸுதேவன்	454—455
சேஷமேந்தரன்	455—458
ஸோமதேவபட்டா	459
தேறமசக்தரன்	459—460
மங்ககன்	460—462
ஸ்ரீஹாஷன்	463—473
கல்ஹணன்	473—475
கவிராஜன்	475—477
கிருஷ்ணாகத்தன்	477—479
ஹரதத்தன்	479

ஜயாதர்	480
ஸோமேச்வரதேவன்	480—481
அபயதேவன்	481—482
ஸ்ரீவிரகந்தி	483—484
அமரசந்தர்ஸலி	484—485
பாலசந்தர்ஸலி	485—486
வாஸுதேவன்	487
வேங்கடநாதர்	487—489
அகஸ்த்யபண்டிதன்	490—491
வாமனபட்டபாணன்	491
விதயாரண்பர்	491—493
கங்காதேவி	493—494
மல்லிகாதன்	494—495
ஸ்ரீவரன்	495
ராஜாநாதன்	496
ராமபத்ரம்பர்	496—498
ராஜசூடாமணிநிக்ஷிதர்	498—499
மீலகண்டநிக்ஷிதர்	499—500
வேங்கடகிருஷ்ண நிக்ஷிதர்	500—502
ருத்ரகலி	502—503
ராமபதநிக்ஷிதர்	503—504
கிருஷ்ணகலி	505
சிவபக்ததாஸன்	..	506
மஹாகாவ்யத்தின் இலக்கணம்		506
ஸந்தேசகாவ்யங்கள்	..	507—509
பர்த்ருஹி	..	510
அமருகர்	..	511
நாகராஜகலி	..	511
லிங்ககாவ்யங்கள்	...	513

வடமொழிநூல்வரலாறு

அததியாயம்	பொருள்	பக்கம்
54. சுவய-கதய-காவயங்கள்	.	514—525
தசுருமாரசசிதம்	.	514—515
வாஸவதததை	.	515—516
ஹாஷ்சசிதம்	.	516—517
காதமபரீ	..	517—519
நிலகமஞ்சரீ	..	519—520
கதயசுநதாமணி	.	521—522
வேமபூபாலசசிதம்	.	522—523
தாராநாததாக்கவாசஸ்பதிஜீவநசசிதம்	.	523
பீஷ்மவிஜயம்	.	523—524
பஞ்சதந்தம்	...	524
கதயசசிதம்	..	525
55. சுவய-சம்பூ-காவயங்கள்	.	526—535
ஹரிசந்தான்-ஜீவநதாசமபூ	.	526
விகாம்பட்டா-தமயந்திகதை	.	527
னோமதேவஸூரி-பசஸ்திலகசம்பூ- காவயம்	.	527—528
னோட்டவன-உதயஸூதரீகதை	.	529—531
பேரஜன-ராமாயணசமபூ	..	531
அந்தபட்டா-சம்பூபாசதம்	.	532
வேவகடாதவரீ-சிவஞானநாசசமபூ	..	532—533
ராமாநுஜாசாயா-ஸ்ரீராமாநுஜசம்பூ	..	533
கேகஸ்டதீகதா-கேகஸ்டவிஜயம்	..	534
கேகடேசகவி-ஸ்ரீகேவாஸவிஸாஸசமபூ	.	534
திருமாயபா-வாதாம்பிகாபரிணய சமபூ	..	534
நெடுமேககவி-பாதவசமபூ	..	535

பொருளடக்கம்

அததியாயம்	பொருள்	பக்கம்
56. தருசயகாவயம்		536—660
உறபத்தி		536—537
ரூபகவகை		540—544
பாஸகரவாசிரியா யா		545—549
காளிதாஸன்—		
மாளவிகாகனிநிதரம்		549—550
விகரமோரவசீயம்		551—552
சாகுநதளம்		552—558
அசுவகோஷன்-சாரதவதிபுதாபரகாணம்		558
ரூதரகன்-மருசசகழிகை		558
ஸ்ரீ ஹாஷன்—		
பரியதாசிகை, சதனாவளி, நாகாநதம்		559—561
விசாகத்ததன்-முதராராஷுஸம்		563—573
பட்டநாராயணன்-வேணீஸம்ஹாரம்		573—582
பவபூதி—		
மாலதீமாதவம், மஹாவீரசரிதம்,		
உததரரம் சரிதம்		582—597
திவகாகன்-ரூதமாலா		597—602
அநவகஹாஷன்-தாபஸவதஸரஜம்		603—604
முராரி-அநாககராகவம்		604—610
சகதிபதன்-ஆசசாயரூடாமணி		610—613
ராஜசேகரன்—		
காபபூரம்ஞசீ, விததசாலபஞ்சிகா,		
பாலராமாயணம், பாலபாதம்		613—619
சேஷமீசவான்-சண்டகௌசிகம்		620
பாஸகாடகசகரவாசிரியா		
ஸவபநவாஸவதததம்		621
அவிமாரகம்		624
சாகுதததம்		625

வடமொழிநூலவ்றலற்று

அதநியாயம்	பொருள்	பக்கம்
பரதிராசாடகம்		626—627
அபிஷேகநாடகம்		627—628
பஞ்சாத்தம்		628—629
மதயமவயாயோகம்		629—630
தூதவாகயம்		630
தூதகடோதகசம்		630
காணபாத்தம்		630
ஊருபவகம்		631
பாஸசரிதம்		631—632
கிறிஜிகை—கௌமுதீமஜோதஸவம்		632
போதாபனககி—பகவதஜஜுகம்		633
கிருஷ்ணமிசா—பாபோதசுததஜோதயம்		633—635
பிலஹணன்—காணஸூதநீ		635
ராமசுததாஸூரி—கனகிலாஸம்,		
ஸதயஹிசசுகிரம்		635—638
காருசனன்—தனஞ்ஜயகிறயம்		638
பிரஹ்லாதனதேவன்—பாத்ததபாக்கம்		638
சவகதான—ஸடகமேலகம்		638—639
ஸூபடன்—தூதாவகதம்	..	639
ஹ்ருதாஸன்—மஹாநாடகம்		639—642
ஜயதேவன்—பாஸகதாக்கம்		642—644
பசுபபாஸன்—மோஹாஜபாஜயம்		644—645
ஜயஸிமாஸூரி—ஹ்ருதமீதமாததனம்		645
கிதயாநாதன்—பாநாபருதாக்கபாஸம்		645—646
கெஷ்டபாலன்—ருவஸபாவளி		646
வேங்கடாத்தன்—ஸவககப		
ஸூயோதயா		646—647
ஹ்ருதாஸன்—பாநருஹிமிவேதம்		648
வயாஸுதீராவதேவன்—ஸூபதா		
பரிணயம்		648

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
	வாமனபட்டபாணன்-பார்வதி	
	பரிணயம்	... 648—649
	பரமாதந்ததாஸன்-சைதக்ய	
	சந்த்ரோதயம்	... 649
	பூதேவசக்வன்-தர்மவிஜயம் 649
	சேஷக்ருஷ்ணன்-கம்ஸவதம் 650
	ரூபதேவன்-விதக்தமாதவம் 651—652
	குருராமகவி-ரத்னேச்வரப்ரஸாதனம்	651
	நீலகண்டதிக்ஷிதர்-நளசரித்திரம் 651—652
	ராஜகுடாமணிதிக்ஷிதர்-கமலிநீ	
	கலஹம்ஸம்	... 652
	ராமபத்ர திக்ஷிதர்-ஜானகிபரிணயம் 652—655
	மஹாதேவன்-அத்புததர்ப்பணம்	656
	நல்லாதிக்ஷிதர்-ச்ருங்காரஸர்வஸ்வ	
	பாணம்	... 656
	அநந்ததேவன்-மனோஹஞ்சனம் 656—657
	கோகுலநாதன்-அம்ருதோதயம் 657
	ஆநந்தராயமகி-வித்யாபரிணயம் 657
	விச்வநாதன்-மீருகாங்கலேகை 658
	தேவராஜன்-பாலமார்த்தாண்டவிஜயம்	659
	யுவராஜன்-ரஸஸாதகம் 659
	நீலகண்டன்-கல்பாணஸௌகந்திகம்	660
	பாஸ்கரன்-ச்ருங்காரலீலாதிகை 660
57.	அலங்காரசாஸ்திரம் 661—689
	பெயர் 661—662
	உத்பத்தி 662
	சரிதம்	
	நாட்யசாஸ்திரம் 662—665
	பாமஹர்-காவ்யாலங்காரம் 666—667
	பாமஹர் முன்னரசு-தண்டி முன்னரசு 667—670

வடமொழிநூல்வாணாறு

அதிபாயம்	பொருள்	பக்கம்
தண்டி-காவயாதாசம்	670—671
வாமனன்-காவயாலங்காரணுதரம்	671—672
குந்தன்-காவயாலங்காரம்	673
பட்டலோவ்லடர்	674
ஆகத்தவர்த்தனா-தவத்பாலோகம்	674—676
குத்பட்டன்-சீருவகாரதிலகம்	676
சங்குகன்	677
ராஜசேகரன்-காவயமீமாம்னை	677
பட்டதௌதன்-காவ்யகௌதுகம்	677
முருளன்-அபிதாவ்ருதநிமாதருகை	677
ப்ரதிலாரேந்துராஜன்	678
பட்டராயகன்-ஹருதயதாப்பணம்	678
தனஞ்சயன்-தசரூபகம்	679
தனிகன்	679
அபிசுவருப்தன்-அபிசுவபாரதி, லோசனம்	679—680
ராஜானகருத்தகன்	680
ராஜானகமழிமபட்டன்	680—681
பேரஜன்-ஸரஸ்வதிகண்டாபரணம், சீருங்காரப்ரகாசம்	681
சேஷமேத்தன்-ஒளசித்பலிசாரசர்ச்சை	681—682
மம்மடபட்டர்-காவ்யப்ரகாசம்	682
ராஜானகருப்பகன்-அஸங்கா ஸாவஸ்வம்	682
தேமசத்தன்-காவ்யாநுசானம், அஸங்காஸுடாமணி	683
சாரதாதனயன்-பாவப்ரகாசனம்	683
ராமசத்தாரும் குணசத்தாரும்- வாட்பதாப்பணம்	684

பொருளடக்கம்

அத்தியாயம்	பொருள்	பக்கம்
வாக்படர்-வாக்படாலங்காரம்	684
வித்யாதரன்-ஏகாவளி	684
ஜயதேவன்-சந்த்ராலோகம்	...	684
பாநுதத்தன்-ரஸமஞ்சரீ	685
வித்யாதரன்-பிரதாபருத்நீயம்	685
குமாரஸ்வாமி-ரத்னாபணம்	685
வாக்படர்-காவ்யபாநுசாஸனம்	686
விச்வநாதன்-ஸாஷித்யதர்ப்பணம்	686
செங்கபூபாலன்-ரஸார்ணவஸுந்தரகரம்		686
கேசவமிச்சன்-அலங்காரசேகரம்	686
அப்பையதிஷிதர்-சித்ரமீமாம்ஸை, ருவலபாநந்தம்	687
ஸ்ரீ கோவிந்தன்-காவ்யப்ரதீபம்	687
ஜகந்நாதன்-ரஸகங்காதரம், சித்ரமீமாம்ஸாகண்டனம்	687—688
யஞ்ஞநாராயணதிஷிதர்-அலங் காராத்நம்	688
ராஜகுடாமணிதிஷிதர்-காவ்ய தர்ப்பணம்	688
ரூபதேவன்-உஜ்வலஜீலமணி	688
நரஸிம்மகலி-கஞ்சராஜ யசோபூஷணம்	688—689
அச்சுதராயன்-ஸாஷித்யஸாரம்	689
ஸ்ரீகிருஷ்ணபிரமதநதரபரகால ஸ்வாமி-அலங்காரமணிஹாரம்	689
காந்திசந்த்ரவித்யாதரன்-காவ்ய திபிகை	689

பிழையும திருத்தமும

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	23	இந்திரா—	இந்திர—
22	6	குறிககினறனா	குறிககினறன
25	10	पाद्विंशदक्षरा	पद्विंशदक्षरा
37	13	தேவதைவளுள்	தேவதைகளுள்
63	20	-रिष्टेभि-	-रिष्टेभि-
77	7	ஸுலகரகரலம்	ஸுலதரகரலம்
150	16	பரபாடகங்குள	பரபாடகங்குள
„	21	பரபாடங்குள	பரபாடகங்குள
179	13	ஸோமேந்திரின	சேஷமேந்திரின
204	10	ஸுலதாசனாசாரயா	ஸுதாசனாசாரயா
253	12	ஸேசவரமீமாமஸா	ஸேசவரமீமாமஸா
258	15	ஸுதஸாரம	ஸுதாஸாரம
270	7	அவைதஸித்தி—	அதவைதஸித்தி—
329	4	ஸமருதி	ஸமருதி
333	3	அஹங்காரமினைய	அஹங்காரமினமைய
359	2	ஸௌந்தரநதம்	ஸௌந்தரநதம்
„	22	सौन्दरानन्दम्	सौन्दरनन्दम्
408	14	எளிறிஸ	எளிறிவ
„	16	यथा	यथा
439	2	பினா	—
549	8	ரூபகங்குள	ரூபகங்குள
621	17	அவனது	அவனது
682	9	அதிகாரசஸம்பத	அதிகாரசஸம்பத

வடமொழி நூல்வரலாறு

॥ गैर्वाणीग्रन्थानुचरितम् ॥

அத்தியாயம் 1

வேதத்தின் இலக்கணமும், வகையும், எடுத்தீர்வகையும்

வடமொழி நூல்வரலாறு இருபகுதியை உடையது: எவதிகப்பகுதி ஒன்று, பிறபகுதி மற்றொன்று. எவதிகப்பகுதியில் வேதங்கள் எடுத்தீர்வது இவற்றைப்பற்றிய வரலாறு கூறப்படும். எஞ்சியவை பிற்பகுதியிற் கூறப்படும்.

வேதம் என்பது மந்திரததையும் பிரம்மணத்தையும் குறிக்கும்¹ மந்திரங்கள் தேவதைகளை விளித்தற்கு உதவுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் ருக்ருக்களாக² இருக்கின்றன. மந்திரத்தின் இலக்கணம் சொல்வால் எளிதற் கூற முடியாமை யால், இது மந்திரம், இது மந்திரமன்று என்பது வேள்வியற்வு கொண்ட ருத்தவிக்ருகளிடமே³ அறிதல் வேண்டும். ஆயினும் வேள்வியில்⁴ சீகமும் செய்தியை விஹிப்பூட்டுவது மந்திரம் எனப் பிறகாவந்தார் அதற்கு இலக்கணங் கூறுவர்.

மந்திரங்கள் மெய்ம்மறத்து ரீஷிகளாற பாடப்பட்டமை யானும், அவை பெரும்பாலும் செய்வுள்வடிவங் கொண்டமை யானும், அவற்றை மனக்கண்ணாற கண்ட ரீஷிகளாக கவிகட்டு சூப்பிடவாம்.

1. मन्त्रब्राह्मणयोर्वेदनामधेयम्; तद्योदकेषु मन्वास्या

(ஜை. 2, 1, 32); अपे ब्राह्मणशब्दः (ibid 2, 1, 33)

2. ऋक् = ऋक्; तेपामृम्यत्रार्थवशेन पाठ्यवस्य (ஜை. 2, 1, 35)

3. ऋतवः = ऋत्विक्

4. मन्त्राणा प्रयोगसमवेनार्थस्मारकतया अर्थवत्त्वम् (மீ. ந்யா. 111)

வடமொழிதூல்வரலாறு

பிராம்மணங்களோ மந்திரங்கட்கு உபாபேன்றவை. அவை பெரும்பாலும் வசனநடைபில் உள்ளன. அவை மந்திரங்களின் பொருளையும் பயனையும் சிறப்பு முதலியவற்றை யுங் கூற வந்தனவேயன்றி, தேவதைகளை வருணித்தற்கு வந்தன வல்ல. ஆகலின் மந்திரங்களின் பொருளும், அவை எவ்விடத்து எவ்வாறு வழங்கவேண்டும் என்பதும் தெளிவாய் அறிவப்பட்ட காலத்தில் பிராம்மணங்கட்கு அவசியம் இல்லை. அவற்றைப் பற்றி எப்போது ஐயம் சிகழ்ந்ததோ, அப்போது ரிஷிகளால் மனக்கண்ணால் பிராம்மணங்களுங் காணப்பட்டன எனக் கொள்ளுதல் தரும்.

பிராம்மணங்களின் முதற்பகுதி மந்திரங்களின் பொருள் முதலியவற்றைக் கூறும்; இரண்டாம்பகுதி வானப்பிரஸ்தா களின் தருமத்தைக் கூறும். ஆகலின் அது ஆணியகம் எனவுங் கூறப்படும். மூன்றாம் பகுதி ஒருவன் ஆசிரியனை யடைந்து ஆன்மாவின் தன்மை யறிந்து விடுபெறும் உபாயத்தைக் கூறும். அதற்கு உபநிடதம் எனவும் பெயருண்டு. பிராம்மண்காலம் மந்திரகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதாயினும், மந்திரமும் பிராம்மண மும் சேர்ந்தது வேதம் எனக் கூறுதல் தவறாகாது.

மந்திரங்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும், யஜுர்வேத ஸம்ஹிதையிலும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையிலும், அதர்வவேதஸம் ஹிதையிலும் காணப்படுகின்றன. ருக்வேதஸம்ஹிதையிலும் அதர்வவேதஸம்ஹிதையிலும் அவை பெரும்பாலும் ருக்ருரூபமாகவும், யஜுர்வேதஸம்ஹிதையில் அவை வசனரூபமாகவும், ஸாமவேதஸம்ஹிதையில் அவை ஸாமரூபமாகவும்¹ இருக் கின்றன. மந்திரங்களின் முறை யஜுர்வேதத்திலும் ஸாம வேதத்திலும் 'யாகங்களில்' வழங்கப்படும் மந்திரமுறைவை யுடையது; ருக்ருவேதம் அதர்வவேதம் இவற்றிலோ அவ்வா

1. ரிதிநு சாமான்யா (சீ. 2, 1, 35); ருக்ரு ரூபம் உபாத்தூடக் பாடப டிபுஷன் அத்ரு ரூபம் எனப்படுகிறது.

நின்ற. அத்வவேதமந்திரங்களுள் பெரும்பகுதி ருக்வேத மந்திரங்களைப்போன்று பழையன ஆயினும், அத்வ னம்புரிதளைய வேதம் எனப் பெயர்கொடுத்த வழங்கியது பிற்காலத்தே.

ஒவ்வொரு வேதத்தின் பிராம்மணங்களும் வெவ்வேறு பொருளைக் கூறும். ருக்வேதபிராம்மணங்கள் லோதாவின்¹ தருமத்தையும், யஜுர்வேதபிராம்மணங்கள் அத்வர்புவின்² தருமத்தையும், சாமவேதபிராம்மணங்கள் உதகாதாவின்³ தரு மத்தையும் கூறும். இவ்வுள்ள முறை யாகங்களின் சிகழும் செய்திகளின் முறையையே ஒட்டியது. இவையே பாரத வர்ஷத்தின் வசனநடைபில் எழுதப்பட்ட நூல்களுள் பண்டி யன வாகும். அவற்றின்குற்ற மக்களின் வருணப்பிரிவு⁴ களுக்கு அறிப்பப்படுகின்றது.

மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும் இருப்பினும், பல்வகைப் பட்ட யாகங்களில் தொடக்கமுதல் இரண்டியரை செய்ய வேண்டியவற்றைக் குறிப்பாகக் காட்ட னைத்திராயுர்மான சிறிதாவாங்கியங்கள் கொண்ட நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குச் சிஞ்ஜையலித்தீம்⁵ எனப் பெயர். அவ்வாறே ஒளபாணாக்னியில் செய்யுஞ் சடங்குகளைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குக் சிஞ்ஜையலித்தீம்⁵ எனப் பெயர். இவற்றைத் தவிர்த்து மக்களின் பொதுதர்மங்களைப் பற்றிய நூல்கள் எழுதப்பட்டன; அவற்றிற்குத் தர்மலித்தீம்⁵ எனப் பெயர்.

1. லோதா = होता; யாகத்தில் தேவதைகளை நிறைக்க மந்திரங் கூறபவர்.
2. அத்வர = अश्वर्य; யாகத்தில் லோமம் முதலியன செய்யவர்.
3. உதகாதா = उद्गाता; யாகத்தில் தேவதைகளைப் புகழ னாமக்களைப் பாபவர்.
4. வருணப்பிரிவு = वर्णविभाग.
5. ஐதஸ்ருந் 6. சூக்யஸ்ருந் 7. ஧ர்மஸ்ருந்

அத்தியாயம் 2

ருக்வேதஸம்ஹிதை — அதன் பகுப்பு .

ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு அஷ்டகங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு அஷ்டகத்திலும் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள். ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் பல வாக்கங்களாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் பெரும்பாலும் ஐந்து ருக்குக்கள் உள்ளன; ஆயினும் சிலவற்றுள் மூன்று முதல் எட்டு ருக்குக்கள் வரை இருக்கின்றன. முதல் அஷ்டகம் முதல் எட்டு அஷ்டகம் முடிய முகையே 1337, 1137, 1209, 1286, 1263, 1640, 1262, 1281 ருக்குகளைக் கொண்டன. இதனை நோக்கின் ருக்வேதஸம்ஹிதை எட்டு ஆண்டுகளில் அதத்யயனஞ் செய்பப் பட்டிருத்தல் கூடும் எனவும், ஒவ்வொரு ஆண்டில் கற்கப்பட்ட பகுதியை ஒவ்வொரு அஷ்டகமாகக் கொண்டனர் என்றும் கூறக்கூடும் இடன் இருக்கிறது. ஸம்ஹிதையும் பிராம்மணமும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளில் பொதுவாக அத்தியயனம் செய்பப் பட்டன என்பது ஆச்வலாயனக்ருறயணுத்திரத்தால் அறியப் படுகின்றது.

அதே ஸம்ஹிதை வேதவகையாய்ப் பத்து மண்டலங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு மண்டலமும் பல ஸலக்தங்களாகவும், ஒவ்வொரு ஸலக்தமும் பல ருக்குக்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. மண்டலப்பிரிவே வாலாற்று முறைக்கு உட்படியானதாகவும், அம்மண்டலங்களுள் பல ஒரு காலத்திற் தனித்தனியாகக் குடும்பங்களில் அதத்யயனம் செய்பப்பட்டன என்றும், பின்னர் அவை தொகுக்கப்பட்டன என்றவகையாக ஆராய்ச்சியாளர். இவ்வாறே மாதவப்பட்டா

ருக்குவேதாறுக்கிமணிசைவின் கூறியது கோக்கத்தக்கது¹
ஆரம்பச்சியான: கூறவது பின் வருமாறு:—

இரண்டாவது மண்டலம் முதல் ஏழாவது மண்டலம் முடிய, ஒவ்வொரு மண்டலத்துள்ள பத்தியங்களுக்கும் ஒரே ரீஷியாலோ, ஒரே குறும்பத்துள்ள ரீஷிகளாலோ காணப்பட்டன. அவை பெரும்பான்மையும் அக்கினி, இந்திரன், விசுவேதேவன், அச்வினதேவதைகள், வருணன் முதலிய தேவதைகளை முறையே துதிக்கின்றன. அவ்வத்தேவதைவதைத் துதிக்கும்போது அனேகமாய் ஒரே சந்தனி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்காரணங்களால் அவை தனித்தனியாக அந்தந்த குறும்பத்தின்பலரால் அத்தியயனஞ் செய்ப்ப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் ரீஷிகளால் அவை ஒருருகத் தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் ஒன்றன்பின் மற்றொன்றை வைத்தற்றுகக் காரணம் இரண்டாவதில் குறைந்த ஸலித்தங்களிருத்தலும் மேன்மேலுள்ள மண்டலங்களில் முறையே ஸலித்தங்கள் யிருதியாக இருத்தலும் ஆகும் என்பர்.

அக்காரணம் பெரும்பான்மையும் பொருத்தமுடைத்த என்பதும், முற்றிலும் பொருத்தமுடைத்து எனக் கூறத் தகாது

1. पश्यन्ति तास्तानुद्दिश्य कामानिह महर्षयः ।

ये ये सूक्तेषु दृश्यन्ते ते च भेदस्य हेतवः ॥ (5, 6, 29)

तथा दर्शनकालस्य भेदश्चैषां विभेदकः ।

स च भेदो ब्राह्मणेषु मन्त्रेष्वपि च दृश्यते ॥ (5, 6, 30)

मण्डलान्युपयो दृष्ट्वा सर्व एव समागताः ।

विन्यामं ददृशुः पश्चादिति वृद्धेभ्य आगमः ॥ (5 8, 21)

2. छन्दस्

அந்தியாயம் 2

என்பதும் கீழ்க் காட்டிய அட்டவணைபாள் அறியப்படும்.¹
அதன்பின்னா முதன்மண்டலத்தின் பிற்பகுதியாகிய 51-191

மண்டலம்	ஸ்கீத எண்	நிலி
I. முதற்பகுதி	50	काण्वायनमेधातिथिः
இரண்டாமபகுதி	141	
	51-57	सव्य
	58-64	नोधा. (गौतम)
	65-73	पराशरः (शक्ते. पुत्रः)
	74-93	गौतमः (रहूगणस्य पुत्रः)
	94-99 }	कुत्स (अङ्गिरसः पुत्रः)
	101-115 }	
	100	ऋज्याधादयः राजर्षयः
	116-126	कक्षीवान्
	127-139	परुच्छेप
	140-164	दीर्घतमस
	165-191	अगस्त्य
II.	43	गृत्समदः, गात्समदाश्च
III.	63	विश्वामित्र, वैश्वामित्राश्च
IV.	58	वामदेवः
V.	87	बुधग. विष्टिरश्च
VI.	75	भरद्वाज
VII.	104	वसिष्ठ
VIII.	103	मेधातिथि, अन्ये काण्वायनाश्च

ஸூக்தங்கள் சோக்கப்பட்டிருந்தால் கூடும், அப்பகுதியில் ஒரு ரிஷியாலோ ஒரே குலத்துள்ள ரிஷிகளாலோ காணப்பட்ட ஸூக்தங்கள் ஒருங்கு இருக்கின்றமையான. அதன்பின்னர் முந்தன் மண்டலத்தின் முற்பகுதி தொடக்கத்திலும், எட்டாம் மண்டலம் இறுதியிலும், சேர்க்கப்பட்டிருந்தால் வேண்டும், இவற்றுள் எது முன்னாச் சோக்கப்பட்டது என்றும், தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும், ஏன் அவ்விரண்டுச் சோக்கப்பட்டன என்று கூற இயலாது. அவ்விரண்டற்கும் ஒற்றுமை பல உள்ளன — (1) இரண்டிற்கும் ரிஷி காண்வாயனா : (2) இரண்டிடத்தும் பிரகாசை¹ என்ற சந்தஸ் வழங்கப்பட்டுள்ளது: (3) இரண்டிடத்தும் ஒரே வாககியமோ,² ஒரு பொருட்டுகொண்ட

மண்டலம்	ஸூக்த எண்	ரிஷி
IX	114	மधुच्छन्दः, वैश्वामित्राश्व
X	191	त्रितः, देवश्रवाः (यमपुत्रः), कवपः, नाभार्नेदिष्ठः, सुमित्रः, सूर्या, आरुणः, दुवः, वैरूपः परमेष्ठी, श्रद्धा, शास. (भार- द्वाजः)
மொத்தம்	1029	

இவற்றுள் எட்டாம் மண்டலத்திலுள்ள 11 ஸூக்தங்கள் உரல்கிலியங்கள். எனைய 1018 ஸூக்தங்களுள் பெரும்பகுதி தேவதாஸ்ததியே ஆகும். சித்சில தானஸ்துதிக்கும், யமயமீ மைவாதம், இரதிரா-இரதிராணீ-ஸம்வாதம் முதலியனவும், உலாஸருஷ்டியைப்பற்றியனவும் ஆகும்.

1. प्रगाथा ; அதன் இலக்கணம் :

चत्वारिंशदक्षरा पङ्क्ति । यदि मध्ये द्वादशाक्षरौ अभित अष्टाक्षरौ
सा विष्टारपङ्क्ति । सा बृहत्या वा ककुमो वा उत्तरा चेत्
ता प्रगाथामाचक्षते ।

2 इन्द्रं सोमस्य पीतये (I 16, 3, VIII 17, 15-92, 8:97, 1.)

வாக்கியங்களே¹ காணப்படுகின்றன: (4) இரண்டிடத்தும் ஒரே தொடர் அடுத்தடுத்து கூறப்படுதல் காணப்படும்.²

பின்னர் ஸோமதேவதைப்பற்றிய ஸூக்தங்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒன்பதாவது மண்டலம் ஆக்கப்பட்டது. ஈண்டு முன்னாக் காயத்திரிசந்தஸ்ஸி³ உள்ள மந்திரங்களும், பின்னர் அனுஷ்டிப்சந்தஸ்ஸி⁴ உள்ள மந்திரங்களும் பின்னர் அதிக எழுததைக்கொண்ட சந்தஸ்ஸி⁵ உள்ள மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. ஒன்பதாம் மண்டலத்திலுள்ள மந்திரங்கள் முன் மண்டலங்களைக் கண்டவராலே காணப்பட்டன. ஆகலின் ஒன்பதாம் மண்டலம் இறுதியில் இருப்பினும், அதனில் உள்ள மந்திரங்கள் பிறகாலத்திற காணப்பட்டன எனக் கொள்ளத்தகாது. ஒருகாலத்து முதன் மண்டலம் தொடங்கி, ஒன்பதாம் மண்டலம் முடிய ஸம்ஸ்திதை இருத்திருத்தல் வேண்டும். சில காலத்திற்குப் பின்னாப் பததாம மண்டலம் சேர்த்திருத்தல் வேண்டும்; அவ்வாறு கொள்ளுதற்குக் காரணங்கள் பின் வருமாறு:—(1) இங்குள்ள மந்திரங்களைக் கண்டவா முன்ன ருள்ள மந்திரங்களை அறிந்திருத்தல். (2) ஒரே தேவதைப்பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்ட ஒன்பதாம் மண்டலத்தின் பின்னர் பல தேவதைகளைப்பற்றிய ஸூக்தங்களைக் கொண்டிருத்தல். (3) முதன் மண்டலத்தில் எவ்வளவு ஸூக்தங்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவே ஈண்டும் இருக்கை. (4) உஷஸ் முதலிய தேவதைகளைப்பற்றி ஸ்துதியின்மையும், சூரோதம், சிரத்தை இவற்றைப்பற்றி யுண்மையும். (5) முன் மண்டலங்களிற

1 अपामीवा चाघते (I 35, 9) } अपामीवामपसियमपसेधत दुर्मितिम्
अपसेधन्नक्षः (I 35, 10) } (VIII 15, 10)

2 VIII 34-38 ஸூக்தங்கள்

3. गायत्री छन्दः

4. अनुष्टुप् छन्दः

கூறப்படாத யமயமீனம்வாதம், சூதாடியின் கிளை, புராவணைப் பற்றிய கதை, புருஷனாலுத்தம் முதலியன இங்கு இருத்தல். (6) சொல்வழக்கில் சிவவற்றின் கெடுதலும் சிலவற்றின் புருதலும்:—(8) திதல்,¹ தேவாஸ;² ஸீம்³ இதுபோன்ற சொற்களின் வழக்குக் குறைவுபடுகை (b) ரகரத்தின இடத்தில் வகரம் வழங்குகை (c) ஷக்ஷி,⁴ காஸம்⁵ முதலிய சொற்களின் தோன்றுகை

இத்த ஸம்ஸ்கிருத ருக்வேதபிராம்மணத்திற்குப் பின்னரும் ஆரணியகம் உபநிஷத் இவற்றிற்கு முன்னரும் தொருக்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது மாக்டானல் என்ற மேலாட்டறிஞரின் கொள்கை. அதற்குக் காரணம் ஸம்ஸ்கிருதயிலுள்ள பதங்களின் எண் பிராம்மணத்திற் குறிக்கப்பட்ட எண்ணி லிருந்து மாறுபடுகையே யாம்.

இத்த ஸம்ஸ்கிருத அக்காலம் முதல் இன்றுவரை மாறுத லொரே கிதமாய் இருத்தற்குக் காரணம் பதபாடம்,⁶ கிரமபாடம்,⁷ ஜடைபாடம்,⁸ கனபாடம்,⁹ பிராதிசாக்யம்,¹⁰ அநுகாமணிகை¹¹ முதலியன தோன்றியிருத்தலே ஆகும்.

1. तितल 2. देवास:

3. सीम् என்பது எங்கும், எப்போதும், ஏ, இவன், இவள், இது என்ற பொருளிலும், பதபூசணத்திற்கும் முன் ஒன்பது மண்டலங்களில் ஐம்பது இடத்தில் வழங்கப்பட, பததாவது மண்டலத்தில் ஒரே முறை வழங்கப்பட்டுவது.

4. लक्ष्मी: (X 71, 2) சிறப்பு என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுவது.

5. काल: 6. षड्पाठ: 7. क्रमपाठ: 8. जयपाठ: 9. घनपाठ:

10. प्रातिशाख्यम् 11. अनुक्रमणिका

வடமொழிநூல்வரலாறு

அத்தியாயம் 3

மந்திரகாலத்துச்செய்திகள்

மண்டலங்கள் எம்மொழிதையாக தொகுக்கப்படுதற்கு முன்னமேயே ஆங்காங்குள்ள மந்திரங்களால் பல் செய்திகள் அறிபப்படுகின்றன.

ஒவ்வொரு காளும் அக்கினிஹோத்திரம் செய்யப்பட்டது என்பதும்,¹ பாகங்கள் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும்,² பாகங்களில் ஹோதா, அத்வர்பு, உத்காதா, பிரம்மா முதலிய குத்துவிக்குகள் பல இருந்தனர் என்பதும்,³

1. उपो यदग्निं समिधे चकथ (ऋ. वे. I 113, 9)

गृहं गृहमुपतिष्ठाते अग्निः (I 124, 11)

2 तिः सप्त यदुष्टानि (I 72, 6)

यज्ञस्य यज्ञस्य केतुम् (X 1, 6)

(गृहं गृहं, यज्ञस्य यज्ञस्य இவை பதபாடததில் ஒரு பதமாகக் கூறப் பட்டது காண்க.)

प्रातः प्रावे मार्घ्यन्दिने सर्वने, वृत्तिये सर्वने (III 20)

3. त्वमर्घ्यपुस्तहोतासि पूज्य. प्रशास्तापोताजनुषापुरोहितः

(ऋ. वे. I 94, 6) [पुरोहित = भद्रा]

तवाग्निं होत्रं तवं पोत्रमृन्त्रियं तवं नेष्टुं त्वमभिहतायतः ।

तवं प्रशाम् त्वमर्घ्यरीयसि (II 1, 2)

अघ्यं पुमे. पयानिः मम रिषां प्रियं धाम्ने (III 7, 7)

अहं होता ... भार्ग्यैव वं भद्रा ... (X 82, 2)

उद्गानेव ऋषुने मम गायमि (II 43, 2)

உத்காதா ஸாமங்களை இந்திரன் முதலியோரைத் துதிக்க வழங்கினா என்பதும்,¹ ஸாமங்கள் பல்வகையாகப் பகுக்கப்பட்டன என்பதும்,² அதாவா என்ற சிஷி பல்லிடங்களில் கூறப்பட்டனா என்பதும்,³ யாகத்தில் வழங்கப்பட்ட அக்கினி அரணி கடைத்து எடுக்கப்பட்டது என்பதும்,⁴ மற்றமுள்ள யாகச்செய்திகள் பிறகாலத்தில் உள்ளவாறு மந்திரகாலத்தே இருந்தன என்பதும் நன்கு அறியப்படுகின்றன.

அக்கினியைக் கடைவதில் அதாவா சிறந்தவா எனக் கூறப்பட்டது.⁵ தேவாகளுக்கு இருவகைப்பட்ட பகைவா

1. ... சாமभि: स्तुयमानाः । इन्द्र इन्द्रियैमस्तौ मरुद्भिः ...
[ऋ. वे. I 107, 2]

इन्द्राय सामं गायत [VIII 87, 1]

प्रमंहिष्ठाय गायत ... अमये [VIII 92, 8]

2. सामगा इव गायत्रं च त्रैष्टुभं चानुराजति [II 43, 1]
ता गायत्रेषु गायत [I 21, 2] रथन्तरे [I 164, 25]
गायत्रं गीयमानम् [VIII 2, 14]

3. [ऋ. वे. I 80, 6; I 83, 5]

4. अरण्योर्निहितो जातवेदा [III 29, 2]
दशक्षिपं पूर्व्यसीमजीजनत् [III 23, 3]

अग्निं मध्नन्ति [VI 16, 17]

5. इममुत्थमथर्ववदग्निं मन्यन्ति वेवस्त. [VI 16, 17]
अग्निर्जातो अथर्वणा विदद्विश्वानि कान्या [X 21, 5]
यज्ञैरथर्वा प्रथम. पथस्तते [I 83, 5]

வடமொழிநூலவரலாறு

திருத்தனா — ஒருவகையினா வேதத்திற கூறப்பட்ட கொள்கைப்படி கடப்பவா; மறஞெருவகையினா அககொள்கைகளில் கமபிககையற்றவா ¹ முதல வகையினா விருத்திரா ² எனபவா, அவா பதிஞபிரவா ³ எனக கூறப்பட்டது. பதிஞ பிரவா என்பது எண்ணிககையற்றனா என்ற பொருளிற கூறப பட்டதாக உரையாளா கூறுவா மறஞெரு வகையினா தானா எனபவா அவனாத் தன்புககன எனவுக கூறுவா. அவா அககினியை வளரககாதவா எனதும், யாகஞ் செயயாதவா என்றம அககொள்கைகளில கமபிககையற்றனா எனதும், சொல்லாற பிறனாத துனபுறதநுகினறவா எனதும், அவா களுகருப் பணி எனப பெயரும் உண்டு எனதுக கூறப படுகின்றது.⁴

1 त्वं ताँ इन्द्रोभयाँ अमित्रान्द्रासौ वृत्राण्यायाँ च शूर वधी ...

[ந வே. VI 33, 3]

यया दासान्यायाँणि वृत्राकरोवाजिनस्सुतुका नाहुपाणि [VI 23, 10]

2 वृत्राणि = விருத்திரா

3 दश वृत्राण्यप्रतिवर्द्धिंयते नि सहस्राणिमर्हये [I 53, 0]

4 न्यक्नुम्रयिनो मृधराच णोरिन्द्राअवृषाअवृषा अयज्ञान् ।

प्रप्रतान्दम्युग्मिविवायपूर्वधनारापराँ अयज्यून ॥ [VII 6, 3]

அதர்வா எனபதற்கு வரலாறுகளியல் அப்பெயர் கொண்ட ஒரு சிஷி எனக கூறிக்களக. ஒருவ கூதர்வன எனபவன இரவில வித்திறாமொண்டு கடவுளைத் திமர்வரு செயபவனும், பிறரின துயபத்தாத் தீர்ப்பவனும், தானாமன சித்தையுடையனும், திடதியை மோட்சத்தை ணுடையவனும் ஆவான என வெண்ட அபெனதால்த உதயபடகது (Sacred Books of the East Vol IV, p 184) அதனை சொல்லிவ அதர்வா எனபத வேதத்த உடயபட பாயாமுடைய குறிக்குமோ வெனற நூல உடயபடவிறத

ஒருபோது இதரின் தன் வலியால் 30000 தாளாகளைக் கொள்ளுன என்றும், ஒருபோது ஐந்தது லக்ஷம் அநுசராகளை யுடைய வாசகின் என்பவனாக கொள்ளுன் என்றும் கூறப் பட்டது¹ இதரின் தரீசியின் 810 எதுமபுகளால் கிருத்திரா களை வென்றான்.²

இம்மையில் மனிதவாழ்க்கையப்பற்றாக கூறப்பட்ட செயதிகள் நோக்கற்பாலன —

கிராமணி, கிருபதி என்ற சொற்கள் அகநாலத்தில் நாட்டை அரசன் ஆண்டனன் என்பதையும், ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒரு தலைவன் இருந்தனன் என்பதையும் அறி விகளும்³ ஒற்றா உடலவலியுள்ளனாராயும், துரோஹமற்றோ ராயும், பிறாது செய்கைக்கு அறிவ வல்லாராயும் இருந்தவ லேண்டும்⁴ எனக் கூறுப்படுதலால் இராசசியத்திராம எவ்வாறு இருந்தது என்பது அறிப்பப்படும். மனம், வாக்ரு, செய்கை இவற்றை மக்கள் ஒத்த வாழ்வேண்டும்⁵ வேண்டும்போது

1 अन्वापयद्भीतये सहस्रांशित हयै । दासानामिन्द्रो मायया
[न वे IV 30, 21]

उत दासस्य वचिनं सहस्राणि शतावधी ।

अधि पञ्च प्रधीरिव ॥ [IV 30, 15]

2 इन्द्रो ऋधीचो अस्मभिर्वृत्राण्यभीतिष्कुन ।

जघानं नवतीर्नव ॥ [I 84, 13]

3 दक्षिणैवान्ग्रामणरिप्रमेति । तमेवमन्ये नृपतिम् [X 107, 6]

4 इपिरासो अद्रुह म्यश्वश्च सुदृशो नृचक्षस [IX 73 7]

5 सन्नच्छव्य सर्वद्व्य स वो मनीसि जानताम् [X 191, 2]

வடமொழிநூல்வரலாறு⁶

உதவாதவன் கேசனல்லன்.¹ செல்வம் சகலநேயிக் கிரமமாக ஒருவனிடமிருந்து மறநெருகுவனிடஞ் செல்வ உன்றமையான், செல்வமுள்ளபோதே ஒருவன் வேண்டுமோர்க்கு அதனை உதவ வேண்டும்.² தேவாக்கும், விருகநினாக்கும் உணவளவு அளிக்காது தானே உண்ணுபவன் பாசி ஆவான்.³ உழவன் உழவுதொழிலாலும், பிராமணன் ஆசிரியதொழிலாலும் பொருள் அடைகதனா.⁴ பொருள், பிறப்பு முதலியவற்றில் ஒறதுமைப்பட்டோர் செய்கையிலும் ஒறதுமைப்படுவா என நினாததல் தகாது.⁵ பொய கூறுதல் பிறாக்குத துரோஹஞ் செய்தல், பிறரைச் சபிததல் முதலியன பாவசெயலாகக் கருதப்பட்டன.⁶ பிராமணன், சுத்ததீரீயன் என்ற பிரிவு முன்னரே உளது.⁷

1. न स सखा यो न ददाति सख्यै [ऋ. वे. X 117, 4]

2. पू॒र्ण॒यादि॒त्ता॒र्ध॒मा॒ना॒य॒त॒न्या॒न्धा॒र्धी॒या॒स॒म॒नु॒प॒श्ये॒त् प॒न्था॒म् ।

ओ॒ हि॒ वर्त॑न्ते॒ रथे॑व॒ च॒क्रान्य॑म॒न्य॒मु॒प॒ति॒ष्ठ॒न्त रा॒यः [X 117, 5]

3. मो॒घ॒म॒त्रं॒ वि॒न्द॒ते अ॒प्र॒चे॒ता॒ स॒त्यं ब्र॑वी॒मि व॒य इ॒त्स त॒स्य ।

ना॒र्य॒म॒णं पु॒र्य॑ति॒ नो॒ स॒खा॒यं के॒व॒ला॒घो भ॒व॒ति के॒व॒ला॒दी ॥ [X 117, 6]

4. कृ॒प॒न॒त्स॒ल॒ आ॒श॒ितं॒ कृ॒णो॒ति ।

व॒द॒न्ब्र॒ह्मा॒ व॒द॒तो॒ व॒नी॒या॒न् ॥ [X 117, 7]

5. स॒मौ चि॒द्व॒स्तौ न॒ स॒मं वि॒वि॒ष्ट॒ स॒मा॒त॒रा॒ चि॒त्त॒ स॒म॒ दु॒हा॒ते ।

य॒म॒यो॒श्चि॒त्र॒ स॒मा॒ वी॒र्यो॒णि॒ ज्ञा॒ती चि॒त्स॒न्तौ न॒ स॒मं पू॒णी॒त ॥

[X 117, 9]

6. इ॒द॒मा॒प॒ प्र॒व॒ह॒त॒ य॒त्कि॒ञ्च॒ दुरि॒त॒ म॒यि ।

य॒द्वा॒ह॒र्म॒भि॒दु॒द्रो॒ह॒ य॒द्वा॒ श॒पे॒ उ॒ता॒नृ॒त॒म् ॥ [I 23, 22]

7. ब्र॒ह्म॒द्वि॒र्ष [VIII 53. 1] क्ष॒त्रि॒या॒न् [VIII 58, 1]

விவாஹச்சடங்கு அனேகமாய் இப்போது நடக்குமாறே அப்போதும் நடந்தது. கண்வன் மனைபிடம் அனபுடன இருப்பின, அவன், குற்றமற்ற விளக்குவான்¹ இருவரும் மணமொத்த இருத்தல் வேண்டும்² அவ்வாறு இருப்பின மனைபிற் உட்கை அவங்கரித்துக்கொண்டும், மணக்களிப்புடனும் இருப்பா.³ இருவரும் பிறாது செய்கை கனகு அற்ப ஆற்ற துடைபவர் ஆவா.⁴ பல மனைபினை ஆண்மக்கள் மணப்பின, அவரால் துடிபுற்று வாழ்க்தனா.⁵ அம்மனைபிற் ஒருவருக் கொருவா துணைப் விளைத்துக் கணவனைத் தன் வசமாக்க முயன்றனா.⁶ ஒருவாது பெயரை மற்றொருவா கூறவும் விரும்பா.⁷ கணவன் பிறரை கேட்பாமல் தன்னைபே கெடுக்கு

1. अनवघा पति जुष्टेव नारी [ऋ. वे. I 73, 3]

2. दम्पती सनत्ता कृणोपि [V 3, 2]
समंजन्तु विधेदेवा. समापो हृदयानि नौ ।

संनாத रिश्वा संघाता समुद्रेष्टी दधातु नौ ॥ [X 85, 47]

இரண்டே பித்தரொத்தி களிர்தனா தன்னுடைய ஓர்வொரு
 ஹ்னும் வந்துததனை காணக.

3. समनेव योषाः कल्याण्य. सयमानासः [IV 58, 8]

4. शुम्भमाने दम्पतीव ऋतुविद्रा जनेषु [II 39, 2]

5. संनாத पन्त्यमिनः सपत्नीरिव [I 105, 8]

6. यया सपत्नी वार्धने यया संविन्दते पतिम् [X 145, 1]

सपत्नी मैषगाधम पति मे केवल हुरु [X 145, 2]

7. नराम्या नाम गृह्यानि [X 145, 4]

மாறு மூலிகாப்பியோகங்களை வழங்கினா.¹ கணவன் குதாட்டத்தில் ஈடுபட்டு சொத்துக்களை இழப்பினும், அவனிடம் கோபிக்காது அவனுக்குத் தொண்டு செய்வதிலும், அவன் கண்பனாக் கூட்டி வரின் அவாகு மனவேறுபாடின்றி உணவளித்தலிலும் மனைவி ஈடுபட்டனள் என்றும், சொத்தை இழந்த பிறகு கணவன் அவற்றை பெயல்வாம் நினைத்து நினைத்து வருத்தி னன் என்றும் அறிப்பப்படுகின்றது.² குதாட்டத்தில் தோல்வி புற்றவனது மனவிநயமும் வெற்றிபெற்றவன் தன்புறத்தினன்.³

தம்பதிகட்கு ஆண்மகன் பிறந்த பிறகு கணவன் இறப்பின் அவதூடன மனைவி, விரும்பின் உடன்கட்டை ஏறினள்.⁴ உடன் கட்டை ஏறுது விதவையாக இருந்தவரும் உண்டு.⁵ ஆண்மகன் பிறவாது கணவன் இறப்பின, கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறு வதினின்றித் தடுக்கப்பட்டு தேவரால் ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றவரும் உண்டு. அப்போது அவர் விதவையின

1. அஹ்மசிஸி சஹ்மாநாயதவமசி சாசஹி: ।

உமே சஹ்ஸ்வதி மூத்ரி சபத்ரி மே சஹவஹே ॥ (ஈ. நெ. X 145, 5)

2. ந மாமிமேய நஜிஹிஊபாசிவா சசிவ்மய உத மய்மாசித் ।

அஸ்யஹ்மேந பரஸ்யஹேதோரநுநநாமப நாயமரோபம் ॥ (X 34, 2)

3. அந்யே நாயா பரிமூதன்தய யஸ்யரூபத்நேவாஜய்ரக்: ॥

(X 34, 4)

இவ்வாறான செயல் விவரணை மஹாபாரதத்தின் வருணித்ததை
சேர்த்து.

4. ஆ ந: பரா ஜநயது பராபதிராஜரசாய சமநவத்வய்மா ।

அர்மந்நலி: பதிலோகமாவித (X 85, 43)

5. ஆ புராமோ ந மாதர் விமூதா: (VIII 43, 3)

கமே மாதர் விவாமவதத் (IV 18, 12)

விரதத்தைப்போகைக்கொண்டனா. கல்ல ஆண்மகன் பிறத்தற்காக தேவாரூடன் சேரும்போது உண்மையுடைய இருந்தனர்.¹ ஆகலின் விதவையிலும் மந்திரகாஷத்து இருந்தது எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமா என ஆய்ந்தற்குரியது. அன்றியும் பெண்டினா மணத்தல் யாகம் முதலியன செய்தற்கும் மக்களைப் பெறுதற்குமே எனக் கருதப்பட்டது.² உடன்பிறத்தான் உடன் பிறத்தானோடு புணர்தல் பாவச்செயல் எனக் கருதப்பட்டது.³ ஆண்மக்கள் பெண்மக்கள் இருவரும் காதலி அணிந்திருந்தனர்.⁴

1. विधेव देवरं मयं न योषां कृणुते सधस्य आ (ऋ. वे. X 40, 2)

இதனை இய் நாரி பதிலாக் கீழானா நி பவத, உப் த்வா மத்ய் மெதம் ।

யமீ புராணமனுபாலயந்தி தஸ்யீ ப்ராஜா த்ரவிணீ வேஹ் தேஹி ॥

(அ. வே. 543, 1)

என்ற அதாவதேதமகதீததிலும், மனுஸ்யிருதீயிலுங் காண லாம. இதன் உட்கருதது வாதெனின, மகனினி உலகம் கிண்காணமயானும், ஒவ்வொரு குடியும் ஆண்மகனாகல் வரையுபவாழையாய் வகைதவத்தாலும், ஒவ்வொரு பெண் மகளும் ஒரு ஆண்மகனையேனும் பெறவேண்டும் என்பது ஆபதகாலிதி எனப்படு.

उदीर्ष्व नार्यभिर्जिविलोकं गतामुमेतमुपमेप एहि ।

ஹஸ்தாமஸ்ய் திபிபிஸ்தவேதஸ்யஸ்யுஜ்ஜித்வமபிமஸ்வமூ ॥

(ऋ. वे. X 18, 8)

2. इमा नारीरविधवा सुपत्नीराज्ञेन सर्पिया संविशन्तु ।

அநத்யோனமீயா: சுரஜா அரோஹந்து ஜனயோ யோநிமயே (X 18, 7)

3. पापमाहुयं स्वसारं निगच्छात (X 10, 12)

4. उत न कर्मशोभना पुनरि धृष्णवाम (VIII 67, 3)

தகப்பனா தேடின சொதது ஆண்பிள்ளைககே வரியது. பெண்பிள்ளையும் இருப்பின, அவனை மணஞ்செய்துகொடுக்கும் பொறுப்பு அவனைச் சார்ந்ததாகும்¹ ஒருவனுக்குப் பெண்பிள்ளை மாதிரி இருப்பின, அவனை மணஞ்செய்துகொடுப்போது அவனுக்குப் பிறக்கும் முதற்பிள்ளை தனது என மணமகனைக் கேட்டுக்கொண்டு அவனைத் தன மகனாகக் கொண்டதன சொததை அவனுக்குக் கொடுப்பதும் உண்டு²

தேவர்களுக்கும் குழந்தையோ சிறப்பினையோ இல்லை.³ இசுதிராணியின் கணவனாகிய இகதிரன் பிறப்போல கிழத்தனத்தை அடைந்து சாவதிலை.⁴ சூயகிகளதைப்பற்றியும்,⁵

1 न जामये तान्वाँ रिक्थमैरिक् चकार गर्भं सनितुर्निधानम्
(ऋ. वे. III 31, 2)

स न पितेर्व सुनवेर्मे सूपायनो भव (I 1, 9)

भुजे वयो न पित्र्य सह (VIII 20, 13)

॥ शासद्वद्दिदुहितुर्नप्य गाद्विद्वौ ऋतम्य दीधितिं सपर्यन् ।

पिता यत्र दुहितु सेकृजन्तशग्न्येन मनसा दधन्वे ॥ (III 31, 1)

3 न रि वो अस्त्यर्भको देवांसो न कुमारक ।

विधे सतो महान्त इत् (VIII 30, 1)

4 इन्द्राणीमामु नारिषु सुभगामहमथवम् ।

नद्यस्या अपर चन जरमा मरते पतिर्विध्वम्मादिन्नु उत्तर ॥

(X 88, 11)

अजर प्रहोतारम् (VIII 88 7)

6 यत्तां सूर्य स्वभानुस्तमस्यारिष्यदामुर (V 40 5)

எண்ணிக்கை பத்துப்பத்தாய்¹ எண்ணப்பட்டதைப்பற்றியும் கூறப்பட்டது காண்க.

இராமாயணம் மலாயாதம் இவற்றில் வழங்கப்பட்ட வஸிஷ்டர்,² விச்வாமித்தியர்,³ அகஸ்தியர்,⁴ இக்ஷ்வாகு,⁵ இராமன்,⁶ வேண்,⁷ பயாதி,⁸ கண்வர்,⁹ பர-சார்,¹⁰ பாதன்,¹¹ இவர்களின் பெயர் கண்டுக் காணப்படுகின்றன.

ஸாதானன் என்றவர் அரசன் இருந்தான். அவருடைய தகப்பன் பிஜவணன்,⁹ அவர்க்குச் சிவனான் விச்வாமித்தியர் புரோஹிதாய் இருந்தார்.¹⁰ பின்னர் அவர் பாதர்களுக்குப்

1. आर्विगत्या त्रिशता (ऋ. वे. II 18, 5-6)
2. प्र ये गृहादमेमदुस्त्वाया पैताशरः शतयातुर्वसिष्ठः (VII 18, 21)
3. विधामित्रस्य रक्षति त्रैलोक्यं भारतं जनम् (III 53, 12)
विधामित्रो यदवहत्सुदासम् (III 53, 9)
4. वगस्यस्य नदम्यः मती युनजिरोहिता (X 60, 6)
5. यत्स्यैश्वाकुल्यत्रे रेवान्मराप्येपने (X 60, 4)
6. प्रतदुः शीमे पृथ्वाने वेने प्र रामे वोचमसुगे मघवत्सु (X 94, 14)
7. ययातेवे नहप्यस्य त्रिहिषि देवा आसते (X 63, 1)
8. अभिरात्रि मरद्वाजं गर्विष्ठिरं प्रावन्न. कर्ष्वं त्रमदस्युमाहवे
(X 150, 5)
9. सुदासः । अह्नो पैजवनस्य (VII 18, 22)
10. महो ऋषिदेवजादेवजूतोन्तान्नातिन्नुनर्गवं नृचनाः ।
विधामित्रो यदवहत्सुदानमभिषायन कुशिकेमिरिन्द्रः ॥ (III 53, 9)

புரோஹிதா ஆனா.¹ பாதர் ஸுதாஸாக்குப் பகைவா. ஸுதாஸா அப்போது வலிஷ்டஸைப் புரோஹிதாக்க கொண்டனா. ஸுதாஸன் பாதரை வென்றான்.² பருஷ்ணிரதிக் கரையில் ஸுதாஸன் வலிஷ்டா வலிஷ்டபுத்திரர்கள் இவருடைய உதவியால் பத்து அரசாக்களை வென்று அவர் பருஷ்ணிரதியைத் தாண்டாதவாறு செய்தான்.³ அப்போது அவனுக்கு தருத் ஸுக்கன் உதவியாயிருந்தனா.⁴ அப்பதது அரசாக்களும் யாகஞ் செய்பாதவா.⁵ ஆகலின் பாதா அப்பதது அரசாக்களுள் ஒருவா

1. कुशिकस्य सुनु. (ऋ. वे. III 33, 5)

यदङ्ग त्वा भरताः सन्तरेयुः (III 33, 11)

2. दण्डा इवेदो अजनास आसन्नपरिच्छिन्ना भरता अर्भकास्त.

(VII 33, 6)

3. दुराध्यो ३ अदितिं खनयन्तो च तसो विजगृभ्रे नृस्यीम [VII 18, 8]

एवेनुकं सिन्धुमेभिस्तनारेवेनुकं भेदमेभिर्जघान ।

एवेनुकं दाशराज्ञे सुदासं प्रावदिन्द्रो ब्रह्मणा चो वसिष्ठाः ॥

(VII 33, 3)

4. यत् राजभिर्दिशभिर्निषीधिनं प्रमुद्राममावृतं वृत्सुभिः सह

(VII 83, 6)

5. दत्ता राजानः समिता अपयज्यवः सुदासमिन्द्रावरणा न युयुधुः

(VII 83, 7)

எனக் கூற இயலாது. அப்பதினமரும் ச்ருதன், கவஷன், விருத்தன், அது, த்ருஹி, பூரு, சம்பரன், தாவசன், யது, கோஷ்வர.¹

பஞ்சஜநா: , பஞ்சகீதய: , பஞ்சக்ருஷ்டய: , பஞ்சஜாதா:
 எனற பிரபோகங்கள் பல இடங்களில் வந்துள்ளன.⁵ இவை

1. सुदास इन्द्रः सुतुक्कां अमित्रानरन्धयन् ... [ऋ. वे. VII 18, 9]

अर्धश्रुतं कवपं वृद्धमप्स्वनुद्रुं निवृणम्वर्जवाहुः (VII 18, 12)

जेष्म पूरुं विदथे मृध्रवाचम् (VII 18, 13)

पुरः सद्य इत्थार्थिने दिवोदासाय शम्बरम् ।

अघृत्यं तुर्वगं चतुर्म् ॥ (IX 61, 2)

निगन्ध्वानो नोद्विष्यन्तः ... (VII 18, 14)

गन्धर्वः என்பதற்கு गौकामा: என வடனூரெய்யா போருள் கூறி
யுள்ளார். अनवः, दुष्यवः என்பவற்றிற்கு அநாவசோத்தார,
தருஷ்யாவச சோத்தாரீ என அஹே கூறியிருந்தலின், அதனை
பொட்டியே गन्धर्वः என்பதற்கு கோவைச் சேர்த்தா எனப்
போருள் கூறலாம் என்பது எனது சொல்லை.

2. अद्विंतिः पञ्च जनाः (I 89, 10)

इन्द्रः पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)

यस्य विधानि हस्तयोः पञ्च द्वितीया चतुर् (I 176, 3)

पुपा म्या युजान्ता पराक्वात्पश्य क्षितीः परिस्तद्यो जिगति ।

(VII 75, 4)

अस्माकं दुनमपि पयं कृष्टिपुं ... (II 2, 10)

त्रिपथस्या सप्तधातुः पथं जाता वर्धयन्ती (VI 61, 12)

நாலு வானததா, நிஷாதா இவ்வவைவையுமேனும், கத்தர்வா, பிதிரா, தேவா, அஸுரா, பாசுஷா இவ்வவைவையேனும் குறிக்கும் எனத் தன முன்னோ கூறியதாக பாஸ்கா நிருத்தத்தில் கூறுகின்றார். இதிலிருந்து அவருடைய காலத்திலே அவை எவ்வாறு குறிக்கின்றனா என்பது தெளிவாய் அறியப்படவில்லை யெனத் தோன்றுகின்றது. நிஷாதா என்ற ஜாதி ருக்வேதமந்திர காலத்து இருந்ததா என விச்சயமாகத் தெரியவில்லை. அஸுரர் என்பது ருக்வேதத்தில் தேவாலலாதவரைக் குறிக்காமையான், அவ்வைவருள் ஒருவா அஸுரா எனக் கூறுதல் பொருந்தமா என ஆராய்தற்கு உரியது. அச்சொற்கள் பூருக்கள், தாவசா, யதுக்கள், அனுக்கள், த்ருஷ்டுக்கள் இவரைக் குறிக்கலாம் என மாக்டானல் கூறுகின்றனா.¹ அதுவும் பொருந்தும் எனத் தோன்றவில்லை; ஏனெனில் இந்திரனுக்குப் பாஞ்சஜன்ய² என்ற ஒரு கிசேடணம் இருந்தென்றமையான், அச்சொற்கள் இந்திரனுல் ஆதரிக்கப்படும் ஜுவகை மக்களைக் குறித்தல்வேண்டும் என்பது சீண்னம். மலைப்பிரதேசம் (குறிஞ்சி), கடற்பிரதேசம் (பெய்தல்), காடு (முல்லை), வயல்கொண்ட பிரதேசம் (மருதம்), பாலைவனம் (பாலை) இவ்வைந்தினையும் ஆங்குள்ள மக்களையும் குறிக்கும் என்பா தமிழருள் சிலர். இவ்வாறுள்ள இடங்கள் ருக்வேதியா வசித்த இடத்தில் உள்ளன. ஆயினும் அப்பகுப் பைத தான் அவை குறிக்கும் என்பதற்கு மறமொரு சான்று இருப்பின் ஈகம்.

மணவிற்கு ௨ சனராசிய காவலா புரோஹிதராகக் கூறப் பட்டனா.³ பிற்காலத்தில் அவரை அஸுரகுருவாகக் கூறுவா.

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mao. Donell p 153

2. चम्रीपो न सर्वसा शस्त्रजन्यो मरुत्यान्तो भवत्विन्द्र उती ।

[ऋ. वे. I 100, 12]

3 उशना काव्यस्त्वा निहोतारमसारयत्

आयजि त्वा मनवे जातवेदसम् ॥ (VIII 23, 17)

ஸரஸ்வதிதெக்கடையில் சித்திரன் என்ற அரசன், மேகம் நீரைப் பொழிவதுபோன்று, பொருளை எண்போகரு வழங்கினன்.¹

ருகவேதகாவதத்தில் உழவு, ஆடு மாடு இவற்றை வளர்க்கை, தச்சு, கொல்லு, மருததுவம், வேட்டை முதலிய தொழில்கள் ஆளப்பட்டன என்பது இத்திரன், ஸகிதா, ருததிரன், அச்சின் தேவதைகள் முதலியோரைப் பற்றிய ஸூகதங்களுள் நன்கு அறியப்படும்.

விஷ்கம்² முதலிய சொற்களால் காண்பவர்கள் வழங்கப் பட்டன என்பதும், ஹிரண்யகாணம், மணிகீவம்,³ அஞ்சி⁴ முதலிய சொற்களால் பல்வகை அணிகள் செய்யப்பட்டன என்பதும், ரூதாட்டம், ஸங்கீதம், திருத்தம் முதலியன மகிழ்ச்சி யூட்டும் ஸாதனங்களாக இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

போர்க்களத்தில் சண்டை செய்யும்போது இறப்பவா நல் லுண்கை அடைவா எனக் கருதப்பட்டது.⁵

1. चित्र इद्राजा राज्ञा इदं न्यके यके सरस्वतीमनु ।
पर्जन्य इव ततनद्धि वृष्ट्या सहस्रमयुता ददत् ॥

[க். வே. VIII 22, 18]

2. निष्कं वा धाकृणवते (VIII 47, 15)
3. हिरण्यकर्णं मणिप्रीवम् (I 122, 14)
4. गोमातगे यच्छुभयन्ते अजिभि (I 85, 3)
5. ये युध्यन्ते प्रयनेषु शशांसो ये तनूत्यजः ।
ये वा सहस्रदक्षिणाम्तांश्च देवापि गच्छनात् ॥ (X 154, 3)

அத்தியாயம் 4

ருக்வேதசாகைகளும், ஆங்குள்ள சந்தஸ்ஸுக்களும்,
மந்திரப்பொருளறியும் வழியும்.

ருக்வேதத்துள் 21 சாகைகள் உள் என நாமஸ்மூத்திரிக்
களீதும் மஹாபாஷ்யத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. சாணவ்யூதிரத்
தில் சாகலம், வாஷ்கலம், ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், மாண்டோ
கேயம் என ஐந்து சாகைகளே குறிக்கப்பட்டன. அவற்றுள்
ஆச்வலாயனம், சாங்காயனம், சாகலம் இம்மூன்றிற்கும் உள்ள
பேதம் இற்தே. சாகவததில் இராத பதிலோ ருக்ருக்கள்
ஆச்வலாயனத்திலும், பத்து ருக்ருக்கள் சாங்காயனத்திலும்
இருக்கின்றன. புராணங்களில் சாகலம், வாஷ்கலம், மாண்டுகம்
இம்மூன்றமே குறிக்கப்பட்டன. மாண்டுகத்திலுள்ள பிசேஷம்
பாது என அறிவ ஸாதனம் இவ்ஹி. வாஷ்கலத்திற்கும் சாக
வத்திற்கும் இரண்டே பேதம் உள் :—(1) வாஷ்கலத்தில் எட்டு
ருக்ருக்கள் மிருத்பாய் இருக்கின்றன (2) முதனமண்டலத்தில்
ஐம் மந்திரங்களின் முறை பிறழ்ந்திருக்கின்றது. ஆகலின்
தற்போது அத்தியாயனஞ் செய்யப்படுவது சாகலம் ஒன்றே.

ருக்வேதத்துள் வழங்கப்பட்ட சந்தஸ்ஸுக்குள் காயதீ,¹

1. गायत्री — (1) चतुर्विंशत्यक्षरा—त्रिमात्रा—अष्टाक्षरपादा च
(2) ऋचिन् चतु पादा षडक्षरपादा च ।

உ. ஷ் ணி க், ¹ ய து ஷ் ட ப், ² ப் கு ண தி, ³ ப ஷ் க் தி, ⁴

1. उणिक् — अष्टाविंशत्यक्षरा—त्रिपादा—पूर्वी अष्टाक्षरौ, उत्तमो द्वादशाक्षरः । यत्त मध्ये द्वादशाक्षरः सा ककुप् । यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुर उणिक् । कचित् चतुःपादा सप्ताक्षरा च ।
2. अनुष्टुप् — द्वात्रिंशदक्षरा—चतुःपादा—अष्टाक्षरा च, कचित् त्रिपादा, मध्ये अष्टाक्षरा, अभितो द्वादशाक्षरा च—इयं च पिर्षालिकामध्या इति आख्यायते ।
3. वृहती — पण्डिशदक्षरा — चतुःपादा; त्रयः अष्टाक्षराः द्वादशश्च उपोत्तमः । यत्र प्रथमः द्वादशाक्षरः सा पुरस्ताद्वृहती । यत्र द्वितीयः सा उरोवृहती । यत्त उत्तमः सा उपरिष्टाद्वृहती । कचित् चतुःपादा नवाक्षरपादा च । कचिच्च त्रिपादा द्वादशाक्षरपादा च ।
4. पङ्क्ति — चत्वारिंशदक्षरा पञ्चपादा अष्टाक्षरपादा च अथवा चतुःपादा - (a) यत्र पूर्वी अष्टाक्षरौ उत्तरौ द्वादशाक्षरौ सा आस्तारपङ्क्ती (b) यत्र पूर्वी द्वादशाक्षरौ उत्तरौ अष्टाक्षरौ सा प्रस्तारपङ्क्ती (c) यत्र मध्ये अष्टाक्षरौ अभितः द्वादशाक्षरौ सा संस्तारपङ्क्ती (d) यत्त मध्ये द्वादशाक्षरौ अभितः अष्टाक्षरौ सा विष्टारपङ्क्ती । यत्र विष्टारपङ्क्ती वृहत्या वा रुक्मो वा उत्तरा भवति ता प्रगाथा-
माचक्षते ॥

தரிஷ்டுப,¹ ஐகதி² முதலியன ஐகதிகளுமேல, ஐமபத்திராண்டு
ஐமபத்தாறு அச்சுதங்கள் கொண்ட அதிச்சுதங்ஸுக்ககரும
உள்

இந்த சுதங்ஸுக்ககள் முதலில் ஈயிரகளான எண்ணிக
கையை மாததிரங் கொண்ட வகுககப்பட்டனவே யன்றி
அவற்றின் குருவகுததனமையையுங்³ கொண்டு வகுககப
பட்டனவல்ல ஏனெனில ப லீகதேசத்த டுண்ட அவெஸ்தா
நூலில் குருவகுததனமை கருதப்பட்டவிலை அவ்வாறே ருக்
வேதத்து முற்பகுதியில ம இருக்கிறது ஆயினும் ருக்வேதத்தின்
பிற்பகுதியில் குருவகுததனமையுங் கருதப்பட்டது எனத்
தோன்றுகின்றது அவற்றிலிருந்து பிறகாலத்து நூல்களில்
வழங்கப்பட்ட விருததங்கள் வந்திருத்தல் கூடும

ருக்வேதத்தில் திருஷ்டுப சுதங்ஸில் சுமார் 8920 ருக்குக்
களும், காயத்திரி சுதங்ஸில் சுமார் 2450 ருக்குகளும்,
அனுஷ்டுப சுதங்ஸில் சுமார் 820 ருக்குகளும் இருக்கின்றன
இவ்வாற்றோடும் பிறகாலத்தில் அனுஷ்டுப சுதங்ஸுக்குத்
தான் வழக்கு இருக்கின்றது

மாதிரிபொருளறியுமவழி — ஐ 14-வது நூற்றாண்டில்
சாயனாசாரியரால் எழுதப்பட்ட பாஷ்யத்திலிருந்தே ருக்வேத
மாதிரிபொருளை அறிபலாம் என்பது கிலஸன்¹ என்ற மேனாட்

1 लिष्टुप् — चतुश्चत्वारिंशदक्षरा - चतु पादा - एका
दशाक्षरपादा च पञ्चपादापि भवति चत्वार
अप्ताक्षरा एक द्वादशाक्षर ॥

2 चानी — अष्टचत्वारिंशदक्षरा - चतु पादा - द्वादशाक्षर
पादा च । पञ्चपादापि भवति, तस्य अप्ताक्षरा
द्वा द्वादशाक्षरा ॥

3 செட்டுமுத்தம் என்பது சுதங்குதலிக்கு முன்னுள்ள குற
செழுத்தும் குற மற் குறமுத்தம் லு

1 H H Wilson

டற்றூரின் கொள்கை. ஆனால் சுமார் 100-ஐந்தாம் நூற்றாண்டில்
யாஸ்கா எழுதிய சிருத்தத்தில் பல ருக்குக்களில் பொருள்கள்
கூறப்பட்டன. ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் ப்ரகிருத்தி-
வியத்தம் பல்வகையாகக் கூறப்பட்டிருத்தலின், ஒரே ருக்கைப்
பலவகையாக உவாகாலத்தே பொருள் கொண்டனா என
அறப்படுகின்றது. பலவிடங்களில் சிருத்தத்தில் கூறப்பட்ட
பொருளும் ஸாயணபாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட பொருளும்
ஒன்றாக ஒன்று. ஸாயணருடைய காலத்திற்கு முன்னா
இருந்த மாதவபட்டா¹ (வேங்கடாபாது புதல்வர்) எழுதிய
ருகாத்ததீபிகையும்² அலாக்ரு முன்னா இருந்த ஸ்கந்தஸ்வாமி³
இயற்றிய பாஷ்யத்தின் ஒரு பகுதியும் அச்சில வந்திருக்கின்றன.
ருக்வேதத்திற்கு ஒற்றாமைப்பட்ட தூல் பாரள்கரின் லெண்ட்
அவெஸ்தா ஆகும் அந்தாற்பயிறசியால் ருக்குக்களின்
பொருள் அறிதலுங் கூடும். மேற்கண்ட தூல்களின் பயிற்சி
மாத்ரிம் பந்திரப்பொருளை அறியப் போதாது. ருக்வேத
ஸம்ஹிதையை அடிக்கடி படித்தல் வேண்டும்; அங்குள்ள
சொற்களின் அகாஸி இயற்றவேண்டும். ஒரு சொல்
எத்தனைப் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று
கவனித்தல் வேண்டும். எப்பொருள் அங்குப் பொருத்தம் என
ஆராய்தல் வேண்டும். இண்டோயூரோபியன்பாஷாசாஸ்திரிக
தின் அறிவும் உண்மைப்பொருளை அறியப் பயன்படும். ருக்வேத
பந்திரங்களைக் கண்ட ரீஷிகள் பெரிய கவிகளே போன்றிருத்த
லான, காலியங்களின் நுண்ணிய கருத்தை அறியப் படிப்போன்,
எவ்வாறு கவையில் ஈடுபட்டு இருக்கவேண்டுமோ, அவ்வாறே

1. माधवभट्टः इ. 5. 11-ஆவது நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலும்,
12-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

2. रुक्वर्थापिका

3. स्कन्धस्वामी इ. 5. 13-ஆவது நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலும்,
14-ஆவது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர்.

மந்திரங்களின் உட்கருததை அறிய முயலுகின்றவன் அவற்றோடு ஈடுபடுதல் வேண்டும். தற்போதுள்ள பழக்கவழக்கங்கள் அககாலத்துப் பழக்கவழக்கங்களினின்றும் மாறுபட்டிருத்தல் கூடுமாதலின், இக்காலத்து வழக்கத்தைக்கொண்டு அம்மந்திரப் பொருள்களை அறிய முயலாதல் தகாது. அவை எந்நாட்டிற் காணப்பட்டனவோ அந்நாடு அப்போது எவ்வாறு இருத்தது என அறிதல் வேண்டும். ஆம்மந்திரங்களைப் போற்றல் வேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றை இகழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தாலோ, அவற்றைப் படிக்கத் தொடங்காது, அவற்றின் உண்மைப்பொருளை அறியவேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் பலா ஈடுபட்டு எம்மூழிதையைப் படித்தது அவா தவகருததை ஒதுதுகோக்கிப் பொதுகோக்கத்துடன் ஆராயின், பல மந்திரங்களின் உண்மைப்பொருள் புலப்படும் எனபதில் ஐயமில்லை.

யிததிரும், வருணரும் ஒரு வேள்வியில் இருக்கும்போது வானத்திற் செல்லும் உாவசியைப் பார்த்தனா; அப்போது அவ்விருவரின் சேதஸ் கீழே விழ, அதன ஒரு பகுதி ரும்பத்திலும் விழ, அவற்றிலிருந்து வளிஷ்டரும் அகஸ்தியரும் பிறத்தனா.¹ இதனால் அஸ்கதிரா மைதாாவருணி என்றும், ரும்பஸம்பவா என்றும் என கூறப்படுகின்றனா எனபது சிளங்கும்.

1. उतासिँवावरुणो वसिष्ठोवश्यो ब्रह्मन्मनसोविजात ।

द्रुप्तं स्कन्नं ब्रह्मणा दैव्येन ॥ [क्र. वे. VII 33, 11]

सत्रेह जातार्विपितानमोभिः कुम्भे रेतः सिपिचतु. समानम् ।

ततो ह मान उदियाय मध्यास्ततो जातमृषिमाहुर्वसिष्ठम् ॥

(VII 33, 13)

विद्युनो ज्योतिः परिसञ्जिहानं मित्रावरुणा यदपश्यतां त्वा ।

तत्ते जन्मोत्तमं वसिष्ठागमस्यो यत्प्राविश औजभारं ॥ (VII 33, 10)

பஞ்சஜனா¹ பஞ்சக்ஷிதியா² எனப் பல்லிடத்து வழங்கப் பட்டுள்ளது. அதற்கு யாஸ்கா சிறுகதத்தில் இருவகையாகப் பொருள் கூறுகின்றனர். பிராமணா, சுத்ததீர்யா, வைசியா, சூத்திரா, க்ஷாதிரா என ஒருவகை; கத்தாவா, பீதிரா, தேவா, அஸூரியா, ராசுக்ஷா என மறொரு வகை. இப்பொருள்கள் பொருந்தா என முன்னரே கூறப்பட்டது. அஸூரியா என்பதற்குப் பி. கியாக விருத்திரா என யாஸ்கா கூற்றிருப்பின இரண்டாம் பொருள் பொருத்தமே வெளின், 'பஞ்சஜனங்கள்' எனது விளித்தற்கு அருளட்டும்',³ 'இந்திரன் பஞ்சக்ஷிதிகட்கும்' அருள்புரிகருவ',⁴ 'எந்த இந்திரன எகரில் பஞ்சக்ஷிதிகளின் செல்வம் இருக்கின்றதோ',⁵ 'மனிதர்களாகிய பஞ்சக்ஷிதிகளை போதிப்பதற்கும்'⁶ முதலிய பி.யோகங்களை ஊன்றி நோக்கின அஃதும் பொருத்தமெனத்தோன்றவில்லை. ஏனெனில் விருத்திரா, ராசுக்ஷா இவர்களின் நன்மைக்குப் பகைவனாகவே இந்திரன் பலவிடங்களிலுங் கூறப்பட்டனவேயன்றி அவர்களுக்கு நன்மைக்காக கூறப்படவில்லை; அஃதும் கத்தாவா முதலியோர் மாளிடா ஆகா. பிறப்புப்பற்றி பிராமணா, சுத்ததீர்யா, வைசியா என்ற பருப்பு குக்வேதத்தில் முதல் ஓசைபது மண்டலங்களிற் கூறப் படாததால் அப்பருப்பு அப்போத இல்லை என்ற கொள்கையை

1 पञ्च जनाः (I 90, 10, VIII 32, 22; X 53, 4-5)

2 पञ्च क्षितयः. (I 7, 9; I 176, 3, VII 79, 1)

पञ्चकृष्यः (II 2, 10)

3. पञ्च जना मम होत्र जुषन्ताम् (X 53, 5)

पञ्च जना मम होत्रं जुषन्ताम् (X 53, 4)

4 इरज्यति । इन्द्र. पञ्च क्षितीनाम् (I 7, 9)

5. यम्य विश्वानि हस्तयोः पञ्च क्षितीनाम् (I 176, 3)

6. पञ्च क्षितीमान्नुपीवोधयन्ती (VII 79, 1)

மேனாட்டு ஆராய்ச்சியானா கொண்டு பஞ்சஜனா என்ற சொல்
பூவா, தாவசா, யதவா, அணககன், தருஹிககன் என்ற
ஐவரைக குறிககும என்பா ஆனால் ஒரு மந்திரத்தில நாயனயும்,
தாவசனயும், யதவனயும், தூவித்யையும், ரதம் என்பவனயும்,
ஏதசம் என்பவனயும் இகதிரன் காப்பாற்றியதாக உள்ளது.¹
மற்றோ மந்திரத்தில தாவசனயும், யதவனயும், உககி
தேவனயும், நவவாஸதவனயும், பிரகதாதனயும், தூவித்யை
யும் அககி கொண்டுவாட்டும என உள்ளது.² மற்றோ மந்திரத்
தில இகதிரன் தீவோதாஸனைக் காப்பாற்றியதாகக் கூறப்
பட்டுள்ளது.³ மற்றோ மந்திரத்தில பூரு தனனைக் காப்பாற்ற
அககினியை வேண்டியதாக உள்ளது.⁴ மற்றோரிடத்தில இகதிரன்
தீவோதாஸனைக் காப்பாற்ற தாவசனிடம் யதவனயும் அடக்கிய
தாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵ இவற்றை கோக்கின மேனாட்டா
கொள்கையும் பொருத்தம் எனத் தோன்றவில்லை விசுவா
மித்திரின் ஸ்தோத்திரம் பாரகஜனத்தைக் காப்பாற்றுகிறது
எனக் கூறபிறக்கின்றமையால், அம்மந்திரங்கள் பாரத்
நாட்டின் காணப்படாதன என்பது வெளிப்படை வளிஷ்டா,⁶

1. त्वमाविश्य नयितुर्वशं यदु त्वं तुर्वीति वय्यं शतव्रतो ।
त्वं रथमेतेशम् (ऋ. वे. I 54, 8)
2. अग्निना तुर्वशं यदु परावर्तुमादेव हवामहे ।
अग्निनैव नयितुर्वशं वृष्टं तुर्वीति दस्यवे सह (I 38, 18)
3. त्वं तदुवयमिन्द्र श्रवो दिवोदास चित्रामिरुती (VI 20, 5)
4. पूरुर्गतावसे (V 17, 1)
5. पूरुं गच्छ इत्यार्षिये दिवोदासाय शम्भवे ।
अपत्यं तुर्वशं यदुम् ॥ (IX 61, 2)
6. वसिष्ठ ए वरुणो नाय्याधात् (ऋ. वे. VII 88, 4)

விசுவாமித்திரா,¹ சயவனா,² பாதவாஜா,³ மாந்தாதா,³
 நஹுஷன,⁴ ஆபு,¹ பயாதி,⁵ ஜமதகி,⁶ புருவஸ,¹ வேதன,⁸
 ராமன,⁹ இக்ஷ்வாகு,¹⁰ முதலிய பெயர்கள் வழங்கப்பட்டமை
 பால அந்தத மண்டலத்தில அபிப்பா கொண்ட மந்திரங்கள்
 அவாவாகாலத்திற்குப் பிறகு சேர்க்கப்பட்டிருந்தவ கூடும
 இக்கொள்கையை வாயனாகு முன்னர குகவேதத்திற்கு
 உரை செய்த மாதவபட்டர கைக்கொண்டது நோக்கத்தக்கது
 ஆகலின் அச்சொற்கள் அவற்றை குறிக்கப்பட்ட மக்களைக்
 கூறவில்லை என்ற கொள்கை ஆராயதற்பாலது

- 1 विश्वामित्रस्य रक्षति ब्रह्मेद मारुत जनम् (ऋ वे III 53, 12)
- 2 युव च्यवानमश्विना जरन्त पुनर्युवान चक्रथु शर्वाभि
 (I 117, 118)
- 3 याभि सूर्य परियाथ परावर्तिमन्वातार क्षेत्रपत्येज्वावतम् ।
 याभिबिप्र प्रमरद्वाजमावतम् ॥ (I 112, 13)
 मन्वातु (VIII 39 8)
- 4 त्वाममे प्रथममायुमायेन देवा अह्वन्वहुपस्य विदपतिम् (I 31, 10)
- 5 मनुष्वदमे अङ्गिरुचदङ्गिरो ययातिवत् (I 31, 17)
 ययातेर्ये नहुष्यस्य गहिषि देवा आसने (A 63, 1)
- 6 गृणानो जमदग्निना (IX 62 24)
- 7 महे यत्ता पुष्करो रणायार्थियन् (A 90 7)
- 8 & 9 अतहु गीमे पृथराने वेने अरामे वोचम् (A 93 14)
- 10 यम्यद्वाकुरुषात्रने गेयान्मराय्येधने ।
 दिवीव पत्र दृष्य ॥ (A 60 4)

அத்தியாயம் 5

ருக்வேத தேவதைகள்

உலகங்கள் பூலோகம், அந்தரிக்கலோகம், த்புலோகம், என மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன¹ ஒவ்வொன்றிலும் சிறிசில தேவதைகள் உளா. சிலா மூன்று உலகங்களிலும் உள்ளவர். அவா அக்வினி, இந்திரன முதலியோர்.² ஒவ்வொரு உலகத்திலும் பதினொரு தேவதைகள் இருந்தனா என ஒரு மந்திரம் கூறும்.³ மூன்று உலகங்களிலும் 3339 தேவதைகள் இருந்தனா என்று மற்றொரு மந்திரம் கூறும்.⁴ சிறுத்தகாரர்கள் பூலோகத்தில் அக்கினிவும், அந்தரிக்கலோகத்தில் வாயுவோ இவ்விதோ, த்புலோகத்தில் ஸூரியனுமே தேவதைகள்:

1. प॒रो दि॒वा प॒र ए॒ना पृ॒थि॒व्या प॒रो दे॒वेभि॒रसु॒रैर्य॑द॒स्ति
(अ. वे. X 82, 6)
2. य॒ज्ञेन्द्रा॑मी॒ अ॒म॒म्या॑ शु॒वि॒ष्या॑ म॒ध्य॒म॒म्या॑ पै॒र॒म॒स्या॑मु॒त॒ स्य॑.
(I 108, 9)
3. ये दे॒व॒सो दि॒व्ये॒सा॒द॒श॒ स्य॑ पृ॒थि॒व्या॒म॒प्ये॒सा॒द॒श॒ स्य॑ ।
अ॒प्सु॒सि॒तो म॒हि॒रा॒सा॒द॒श॒ स्य॑ (I 140, 11)
... य॒म॒श्च॒ त्रि॒श॒शं॒ मनो॑र्दे॒वा य॒जि॒या॒सः॒ (VIII 30, 2)
4. वी॒थि॒ श॒ना प्री॒ म॒म॒सा॒प्य॒मि॒त्रि॒श॒शं॒ दे॒वा न॒ वै॒चा स॒प॒र्य॒न्
(III 9, 9)

எனைய தேவதைகளெவ்வாம் அவற்றின் பிரிவே ஆகும்¹ எனக் கூறினர் தேவாகளுள் குழந்தையோ, இளைஞர்களோ இல்லை.²

தேவர்கள் பித்ருதேவர்கள் என்றும், கர்மதேவர்கள் என்றும், தேவர்கள் என்றும் பலவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டனர் என அறியப்படுகின்றது. பித்ருதேவர்கள் வஸுக்கள், ருத்விரர்கள், ஆதித்யர்கள் என மூவகைப்பட்டனர் என்பதும் அவா தேவாகளைக் காட்டிலும் குறைந்த பதவியில் இருந்தனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றது.³ ரிபுக்கள் ஸாதன்வரிஷியின் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து தங்களின் செயல்களால் இத்திரனின்

1. तिस एव देवता इति नैरुक्ताः, अमिः पृथिवीस्थानः, वायुर्वेन्द्रो वा अन्तरिक्षस्थानः, सूर्यो द्युस्थानः । तासां महामान्यादेकैकस्या अपि बहूनि नामधेयानि भवन्ति, कर्मपृथक्त्वाद् वा ।

(निरु. 7, 5)

2. नहि वो अस्पर्धको देवांसो न कुमारकः ।
विश्वे सजो महान्त इत् (क्र. वे. VIII 30, 1)

3. त्वममे वसुरिह रुद्रा आदित्या उत ।

यजाम्वध्वरं जनं ॥ [I 45, 1]

आदित्या रुद्रा वसवः यज्ञमवन्तु देवाः (II 8, 8)

इन्द्रं नो अमे वसुभिः सजोषा रुद्रं रुदेभिरாவहान्तम् ।

आदित्येभिरदितिम् (VII 10, 4)

இம்மாதிரிக் குறையும் வேறொன்று அப்பிரதானப்பொருளில்
உட்கொண்டதாயினும்.

வடமொழிதூலவரலாறு

நடபை அடைந்தது தேவர்கள் ஆயினா.¹ அவர்கள் காம தேவர்களைச் சரணந்தர ஆவா இந்நிரன் முதலியோர் தேவர்கள்ஆவா இவர்களின் தாரதம தைதநீயோபநிஷதநில கூறியது காண்க பித்தூகங்களின் ஆகந்ததநில 10000 மடவரு ரடையது காமதேவர்களின் ஆகந்தம, அவர்களின் ஆகந்ததநில 100 மடவரு ரடையது தேவர்களின் ஆகந்தம இந்நிரன், வருணன், அககினி, அசுவினதேவதை இவாகடரு இந்நிரான், வருணன், அககினி, அசுவின் என மன்னிகள் இருந்தனா.²

பூலோகதேவதைகள் அககினி, ப்ருதிரி, தலஷ்டா, வருணபதி முதலானோ

அந்தரிக்ஷலோகதேவதைகள் வாயு, வருணன், நுதநிரன், இந்நிரன், மருத, வசுதா, யமன், உஷ்ண, அபாமஃபாத், பருகஸபதி முதலானோ

தயுலோகதேவதைகள் சூரியன், அசுவேகேவ , அசுவின் தேவதைகள் முதலானோ

1 इन्द्रस्य सख्यमृभव समानशुमनोर्नृपांसो अप्सो दधन्विरे ।

सौधन्वनासो अमृतत्वमेरिरे विष्टी शमीभि सुकृतं सुकृत्यथा ॥

(ऋ वे III 60, 3)

यत्सुरत्समृभनो गामरक्षन्यत्सुरत्समृभवोमा अपिंशन् ।

यत्पुரत्समभग्न्भासो अस्यास्ताभि शमीभिरमृतत्वमांशु ॥

(VI 33 4)

2 उत माव्यन्तु देवपत्नीरिन्द्राण्य १ माय्यधिनीराद् ।

आ रोदसी पर्यानी . . ॥ (V 46 8)

ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்ட சிறந்த தேவதைகள் அக்கினி, ஸயிதா, இந்திரன், வருணன் முதலானோர் ஆகும். அவ்வெல்லாம் மனிதர்களைப்போல் வருணிக்கப்பட்டனர். ஒரே பண்பு பலரிடத்தும் காணப்படுகின்றது. இருளைப் போக்கும் பண்பு அக்னிபிடத்தும், ஸயிதாவிடத்தும், உஷஸ் விடத்தும் உளது. சிலயிடத்தா இரண்டு அவ்வது பல தேவதைகள் ஒருங்கு விளிக்கப்படுதலின், ஒன்றைப் பண்பே இருவரின் அவ்வது பலரின் பண்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, அக்கினியும் இந்திரனும் ஒருங்கு விளிக்கப்பட, அக்கினியை வஜாமுடையவனாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.¹

- இத்தேவதைகளெல்லாம் பெரும்பாலும் தனித்தனியாக விளிக்கப்படுதலின், எவதந்திரமான பல தேவதைகளிடம் உலகியல் உளதாகச் சிலர் நினைத்தனர். அக்கொள்கையைப் பாலீதீயிஸம்² என்ற சொல்லால் வழங்கினர். தேவதைகள் பலராயிருப்பினும், அந்தந்த காலத்தில் விளிக்கப்பட்ட தேவதையே சிறப்புற்றது என மோக்ஷமுலர்³ நினைத்தனர். அக்கொள்கையை ஹீனோதீயிஸம்⁴ என்ற சொல்லாற் குறித்தனர். 'ஒன்றையே பவவாகக் கூறுகின்றனர்.'⁵ என்றும் 'தொடக்கத்தில் முதல்களின் பதியாகிய ஹிரண்யகர்ப்பர் ஒருவரே இருந்தார்'⁶ என்றும் பொருள்கொண்ட தொடர்கள் ருக்வேதஸம்ஹிதையில் இருத்தலின், கடவுள் ஒருவரே, அவ

1. वज्रवाहुअसाँन्द्रामी अवतं अर्चीभिः (ऋ. वे. I 109, 7)

2. Polytheism.

3. Maxmuller.

4. Henotheism.

5. एकं सदिर्मा बहुधा वदन्ति (I 184, 46)

6. हिरण्यगर्भ. सर्ववर्ततामै भूतस्य जातः पतिरेक आसीत् (X 121, 1)

ராணியில் தேவதைகள் அவ வாது கடமையைச் செலுத்து
கின்றனர் என அறியக்கிடக்கின்றது என்றனர் மாக்டானேல்;
இதனை மாணோதீயீஸம்¹ என்ற சொல்னால் வழங்கினார்.

பூலோகத்தில் வேள்வி முதலியவற்றில் அக்கினியில்
வேராமம் செய்யப்படும் பொருளே தேவதைகளுக்கு உணவு
ஆகும் எனவும், ஆங்குச் செய்யப்படும் ஸ்தோத்திரங்கள்
அவாகளுக்குப் பலததையும் உறசாகததையும் உண்டுபண்ணும்
எனவுங் கூறப்பட்டுளது. ஆகின் இப்புவியில் வேள்வி
முதலியன அவசியம் நடைபெறல் வேண்டும். வேள்வி
செய்கறகு மனிகாக்குப் பொருளும் வேகாத்தியயனமும்,
உடல்வலியும் மனவலியும் வேண்டும்.² அவை தேவதைகளின்
அனுக்கிரகம் இனயி வாரா. ஆகலின மனிதாக்குத தேவதை
களின் உதவியும் தேவதைகளுக்கு மனிதரின் உதவியும்
வேண்டும். இதனைப் பின்வரும் குக்குககளில் குக்வேசம்
கூறும்:—

यद्गद्ग दाशुपे त्वमग्रे भद्रं करिष्यसि । तवेत्तत्सत्यमङ्गिरः

(I 1, 6)

निश्च तद्भद्रं यदवन्ति देवा बृहद्देम विदथे सुवीराः

(II 35, 15)

यः सुन्वते पचते दुध आचिद्वाजं दर्दपि स किलासि सत्यः ।

वयं त इन्द्र विश्वह प्रियासः सुवीरासो विदथमावदेम ॥

(II 12, 15)

1. Mac-Donell.

2. Monotheism.

3. Cf. अर्थी विद्वान् समर्थो यजेत

மனிதாக்குப் பொருள் வேண்டுமாயின் கிலம் கங்கு வினைதல் வேண்டும்; அதற்கு மழை வேண்டும்; மழை பெய்ய அதற்குத் தடுப்பதை நீக்கல் வேண்டும் அவ்வாற்றல் இந்திவிடம் இருக்கிறது. மழையை உண்டாக்குவதற்கும், மழை பெய்யின் பயிர்களிலிருந்து தானியத்தை உண்டாக்குவதற்கும், அத தானியத்தைச் சமைப்பதற்கும், உண்ட தானியத்தைச் சேணாது செய்வதற்கும் அக்கினியின் அனக்காகம் வேண்டும். அரிவு முதலியவற்றிற்கு வருணன், பாகஸபதி இவர்களின் அனுக்காகம் வேண்டும். ஆகலின் தேவர்களும் மனிதர்களும் ஒருவாக்கொருவா உதவிபுரிகின்றனர் என்பது வேதக்கொள்கை ஆகும்.

தேவதைவளுள் மிகுதியாக வருணிக்கப்படுகின்றவா வருணன், இந்திரன், அக்கினி, ஸவிதா, ஸோமன், ருத்திரன் விஷ்ணு, மருத்தக்கன், அச்சிந்தேவதைகள், ரிபுக்கள் முதலியோர். அவற்றைப்பற்றித் தனித்தனியாகப் பின்னாக கூறப்படும் :—

வருணன் — ருக்வேதத்தில் வருணனுக்குப் பலவகையான ஆற்றல்கள் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவனே பேராசன,¹ அவரது ஆணைப்படியே சூரியன் தன் வரலிழந்தென்று பிரகாசிப்பான்;² சந்திரனும், நக்சத்திரங்களும் இரவிற பிரகாசிக்கும்;³ நடிகள் ஒரே வகையாக ஒடும்;⁴ ஐவதிறகு அரசன் அகரே,⁵

1. सम्राट्

2. उरुं हि राजा वरुणश्चकार सूर्याय पन्थाम् [ऋ. वे. I 24, 8]

3. अमी य ऋक्षा निर्हितास उच्चा नक्तं ददंशे कुहचिद्विवेयुः ।

अदव्यानि वरुणस्य मृतानि विचारक्षच्चन्द्रमा नक्तमेति ॥ (I 24, 10)

4. ऋतं सिन्धवो वरुणस्य यन्ति (II 28, 4)

5. यासा राजा वरुणो ... ता आप (VII 49, 3)

பறவைகள், கப்பல்கள் இவற்றின் கதியை அவளே அறிவர்;¹ பிறா செய்த செயலையுஞ் செய்ப்போருஞ் செயலையும் அறிவர்;² பூமினையும், ஸுவாலோகதகையும் இடம் பிறழாதபடி செய்தனா;³ வேள்வி செய்வோனாகும், அவனமுன்னோர்தாம் செய்ப்பட்ட பாவதகை நீகருவா;⁴ அறியாது பாவஞ் செய்தேன் எனக் கூறுவோனா மனனிப்பா.⁵ நற்போது பிரஜாபதிக்கு எங்கெங்க ஆற்றல் இருப்பகா? விவக்கோமே" அவை என்னும் வருணனக்கும் இருநாது எனவும்⁶ ஆரீகா கிரேககா முகலியோரா ஒருவருக்குத் காலம முதல் வணங்கி வக்க தேவதைகளுள் வருணன் ஒருவா எனவும்⁷ மாக்டானல் கூறுவா. ஸேண்ட் அவெஸ்தா என்ற பாரஸிகதூலில் வழங்கப்

1. वेदा यो वीना पदमन्तरिक्षेण पतताम् ।

वेदं नावः समुद्रियः ॥ (ऋ. वे. I 25, 7)

2. अतो ... अभिपश्यति । कृतानि या च कवी (I 25, 11)

3. यस्तस्तम् रोदसी चिदुर्वी (VII 86, 1)

4. अवदुग्धानि पित्र्यो सृजानो वया वयं चकृमा तनूभि (VII 86, 5)

5. यत्त्रिदोदं वृण देव्ये जनेभिद्रोहं मनुष्याश्चरामसि ।

अर्चिर्छा यत्तव पर्मा युयोषिमानस्तस्मादेनसो देवरीरिप. ॥

[ऋ. वे. VII 89, 11]

6. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac. Donell p 77.

7. Ibid p. 75.

பட்ட அஹுரமஸ்தா எனப்படும் வருணனும் ஒருவர் என்பார்¹
 சூனம் அஹுரமஸ்தா பிறரைப் படைத்தார் எனக் கூறப்
 பட்டதேயன்றி, அவரைப் படைத்தவர் யார் எனக் கூறப்பட
 விவகி ருகவேதத்திலோ வருணன்களுக்காய் அதிதி² எனக்
 கூறப்பட்டு³ ஆகவே அவருடைய கருத்து சூரியதருகு
 உரியது

- 1 தீவ்வர கற்புரை சாத் எப்பரை (Sacred Books of the East
 Vol IV p XXX அஹுரமஸ்தா என்ற உத்தி எனக்கு
 உயிரினை உண்டாக்கினதான ஆகவே மொழிபெயர்ப
 பைப் பட்டதற்கு அஹுரமஸ்தா என்பவர் பீரமனாகு வதா
 வாய் திருப்பாரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது தன் முழு
 தம் பவத்தினையே ஒத்திருக்கிறது. இருஷணப் போன்ற
 அஹுரமஸ்தா உயர்வான போன்ற ஸாதுவதாராம்
 திருக்கின்றார் அஹுரமஸ்தா அகலீயமும் மொதாரனின்
 உம் அகாரோகந்தமாயம் படைத்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது
 (Sacred Books of the East Vol XXIII pp 334, 6 10,
 17, 32 34, 139 230 248 358) அகார எதிடுவோருக்கு
 குரகந்தை அஸ்பா என்கிறது (I drive away death
 Sacred Books of the East Vol IV p 240) அவ்வாறு
 குரகந்தை உருண்டு பட்டலினை சூயிதம் வருணப் போன்ற
 குரகந்தை சாத் முரகமோரு அகாரகந்தம் வழியை
 காட்டினி என்றும் சொல்கிறது (Sacred Books of the East
 Vol XXIII, p 194 சாத் சாத் அகாரம் உரு என
 உண்டாய் உத்த (So mayMithra and Ahura
 the two great gods come to us for help—Sacred
 Books of the East Vol XXIII p 354)

2 அதிதி

3 அதிதிர் ஸுயவாதிதி அம் வச்சுது ।

மாநா மித்ரம் மீனோயிமோ ஸாம்ய ச ॥ (ஈ வே VIII 47 9)

ஹே சேதாரோ அந்ரம் நூமித்ரோ அயிமா வரணோ ஹிதந்தி ।

ஹே ஸுதம்ய வாஸுதூரேஜே தமாம் புத்ரா அதிதிர்வா ॥

(VII 60, 5)

பிறகாலத்தில் வருணன தண்ணீர்க்கு மாத்திரம் அதிபதியாகக் கொண்டாடப்படுகின்றனா.

இந்திரன் — அந்தரிக்ஷலோகத்துத் தேவதைகளுள் இந்திரன் சிறந்தவா. அவர் விருத்திரனைக் கொன்றதாகவும், விருத்திரா களைக் கொன்றதாகவும் பவவிடத்துள் கூறப்படுவர். விருத் திராகள் என்பதற்குப் பகைவர் எனப் பொருள் என்பா ளாயனர். ஆகவே விருத்ரஹா, விருத்ரஹந்தா, விருத்திரக்கின: என அவாக்குப் பெயர் வழங்கும். வெரெத்ரீக்ன என்ற ஒரு தேவதை பாரஸீகத்து ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கூறப்பட்டிருக் கிறது. அவர் பகைவரை வெல்லுகிறவர் என்பதும், ஸ்வர்க்கத்து தேவதைகளுள் நற்படைகளோடு கூடியவர் என்பதும் அஹுரமஸ்தாவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவா எனபதும் கூறப் பட்டன.¹ ஆனால் இந்திரன் என்ற ஒரு தேவதையை அஹுர மஸ்தா வெருட்டினான் என அந்நூல் கூறும்.² ஆய்ருத் தேவா என்ற சொல் அஹுரமஸ்தாவின் கொள்கைக்கு மாறுபட்ட வதைக் குறிக்கின்றது.

அவ்விருத்திரன் தேவதைகளுக்குப் பகைவருகப் புராணங்கள் கூற்றும், அவன் மேகங்களை மழைபெய்யாமல் தடுத்த ஒரு பொருள் ஆகும் என்பதே ருக்வேதத்திற கூறப்பட்டதாக ருக்வேத ரத்திரங்கனின் பொருளைக் கூறும் யாஸ்கரின் சிருக் கம் கூறும்,³ விருகநிர், த்ருபீசன், உரணன், அச்னன்,

1. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 230-248, 327 etc.
2. Sacred Books of the East Vol. IV, p. 139.
3. ருக்வேதம் (VII 12, 25) = अग्निर्वाक्यं मेवम् (உரணன் உரை)

சுண்ணன், பிபரு, நமுசி¹ ஆகிய ஏழு தானவரையும், லிரு
பிரதன், அநாசனி, அஹீசுவன் முதலிய தானவரையும்² இரத்திரன்
கொன்றான் சம்பரனின் 81 அவனது 100 கோடடைகளை
அழித்தது நாரபது ஆண்டின் பின்னர் அவனைக் கண்டு கொண்டு,
தீவோதாஸனைத் துன்பத்திலிருந்து விடுவித்தனா³ வாசஸியின்
அநுசார லக்ஷம் அவனது ஐந்தது லக்ஷம் தானாகவே அழித்தனா.⁴

1 आ र्पते शवसा सप्त दानू [ऋ वे X 120, 6]

அர்வ்யஸோ யோ வுத ஜபான் (II 14, 2)

அர்வ்யவோ யோ ஹீக் ஜபான்' . (II 14 3)

அர்வ்யவோ ய உரண ஜபான் (II 14, 4)

அர்வ்யஸோ ய ச்வஸன் ஜபான் ய குர்ணம்ஸுப் யோ வ்யஸம் ।

ய பிபு நமுச்சி யோ ஸ்பிகா தஸா இन्द्रாயாந்வஸோ ஜுஹோ ॥

(II 14 5)

2 य सविन्दमनशीनिं पिपु दासमहीशुर्वम् ।

வயீதுஸூரிணநுப் । (VIII 32, 2)

3 नव यो नवति पुरो विभेद बाहोजसा ।

அஹீ ச வுத்ரஹாவ்ஸீத் ॥ (VIII 82, 2)

அர்வ்யவோ ய ஶாத ஶம்வரம்ய பூரோ விமேத . (II 14 6)

4 उत दासम्य वचिनं महासाणि अतावधी ।

அதி பஹ் வஹீர்வி ॥ (IV 30, 15)

யோ வஹீன் ஶாதமிந்ர ஶஹ்ஸம்பாவ்பத் (II 14 6)

வடமொழிநூலவாணாறு

குதலா, ஆயு, திவோதாஸா திவாகன மூலீன பகைவனாக
கொன்றாரா¹ மககனைத கணபுறத்திய பதினாமிம விருத்திரா
கனைக கொன்று அவாகனை மழைவித்தனா² இச்செயல்களைப்
புரிய அவாகரு ஏழு மருதகணங்கள் : தனி செயலு³ ஆகனின்
அவாகரு மருதவான்⁴ என்ப பெயர் வழக்கு⁵ அவாகரு
ஆற்றலு⁶ ஓடாக ஸோபயாசங்களில் ஸோ⁷ அளிகரப்படுப,
ஸாமங்கள் காணஞ்செய்யப்படு⁸ அழகமு⁹ யாகங்களில்
விளிககப்படுவதால் அவாகருப் புருஹுதன்¹⁰ என்ப பெயர்
வழக்கும கோடடைகள் போன்ற மேகங்களை ஓடைத்தலால்
புறந்தான்¹¹ என்ற பெயர் : ண்டு சசிபதி என்ற பெயரும்
உண்டு¹² மலைகள் போன்ற மழைபெயயர் மேகங்களை அவா
உடைத்ததாகக் கூறப்படு¹³ ஈழ பெயத்திறகு மேகத்தால்
மறைவுபட்ட விடியற்காலம் சூரியன் இலை மடகளில் கண்

1 अर्धर्ववो य शतमासहस्र भूम्या उपस्थेर्वपञ्चधन्वान् ।

कुत्सस्यायोरितिथिग्नस्य वीरान्यावृणन्मरुतासोममस्मे ॥

(ऋ वे II 14 7)

2 यत्कारवे दश वृत्राण्यप्रति वहिष्मते नि सहस्राणि न्हय

(I 53 8)

3 मरुत्वाँ इन्द्र वृषभो रणाय पित्रा सोमम् (III 47 1)

4 इन्द्राय सामं गायत (VIII 87 1)

5 नि शुष्ममिन्द्रवेष्ठा पुरुहूत जनानास् ।

यो अस्माँ आदिदेसति (IX 52 4)

6 पुरन्दर पपिवाँइन्द्रो अस्य (V 30 11)

7 शचीपते (VIII 14 2)

8 य पर्यतान्प्रकुपितोअरम्णात् (II 12 2)

களுக்குப் புலப்படுதலால், அவற்றை அவர் கிருஷ்டித்ததாகக் கூறப்படும்.¹ அப்பொழுது ஆகாயம் தெளிவாய்ப் பார்க்கப் படுதலால், அத்தரிசூதனை அவர் அனந்ததாகக் கூறப்படும்.² அவர் வலனுடைய குகைகளிலிருந்து கோக்களை விடுவித்ததாகவும்,³ நாஸவரீனாதனைக் கீழ்ப்படுத்தியதாகவும்,⁴ அவருடைய ஆணையில் குதிரை, மாடு, ரதம், கிராமம் இருந்தன⁵ ஆகவும், அவர் அபாலைபின் தோல்வியாதிபைப் போக்கினார்⁶ ஆகவும் கூறப்பட்டன.

ருக்வேதகாலத்தில் இந்திரன் வருணனுக்குச் சிறந்தானாகக் கூறுதற்கு இடனின்று. பிற்காலத்தில் வருணனுக்குச் சிறப்பு குன்ற, இந்திரனுக்குச் சிறப்பு மிகுந்ததாகக் கருதப்படுகின்றது என்னலாம்.

ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் கடவுள் அஹுரமஸ்தா, மஸ்தா, அஹுர என்ற சொற்களால் வழங்கப்படுகின்றனர். ஆங்குள்ள மஸ்தா என்ற சொல்லும் வடமொழி மஹித என்ற சொல்லும் ஒருபொருட்டினவியாபிருத்தல்⁷ கூடும்; அவ்வாறே அஹுர, அஸுர என்ற சொற்களுள் ஆகுப. ஆங்கு அஹுர என்பது விசேஷணச்சொல்லாகவும் மஸ்தா என்பது விசேஷியச்சொல் லாகவும் இருக்கலாம். ருக்வேதத்திலும் அஸுர என்ற சொல்

1. यः सूर्यं य उपसं ज्ञानं (ऋ. वे. II 12, 7)

2. यो अन्तरिक्षं विममे (II 12, 2)

3. यो गा उदार्जदपथा वल्स्य (II 12, 3)

4. यो दासं वर्णमधरं गुहाकः (II 12, 4)

5. यस्यार्धासः प्रदिशि यस्य गावो यस्य ग्रामा यस्य विश्वे रथासः

(II 12, 7)

6. अपालामिन्द्रत्रिपुल्यहृणोः सूर्यस्त्वचम् (VIII 80, 7)

7. ஒருபொருட்டினவிகம் = एकार्थकशब्दाः

உடமொழிதூல்வாலாறு

விசேஷணமாகவே வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆன்றயும் கடவுளுக்குப் பகைவினததாசாகத் தேவா னெய்தட்டிலெய்தாயிற் கூறப்பட்டனா. ஆகலின் அஸுரா தேவர் ஐச்சொறகருடைய பொருளின வாலாறு நன்கு ஆராயதற்குரியது.

அஸுர¹ என்ற சொல் பலமுள்ளவன என்ற பொருளோடு அககினி¹, இகநிரன்², வருயன்³, ஸோமன்⁴, வஸுககள்⁵ மிதநிராவருணா⁶, வாயு⁷, ருகநிரன்⁸,

1. घृतप्रसक्तो असुरः अग्नि. (ऋ. वे. V 15, 1)
2. तमु त्वा नूनमसुरप्रचैतसं राधौ भागमिवेमहे
महीव कृत्तिः शरणा त इन्द्र प्रतिसुप्तानो अश्नवन् (VIII 79, 6)
3. त्वं विश्वेषा वरुणासि राजा ये च देवा असुर ये च मर्ताः
(II 27, 10)
4. सोमो मीढाँ असुरो वेद भूमन. (IX 74, 7)
5. यद्वा मिपित्वे असुराऋतं यतेछर्दिये मविदाशुपे ।
वयं तद्वो वसवो विश्ववेदस उपस्येयाममध्य आ ॥ (VIII 27, 20)
6. इमा वा मित्रावरुणा सुवृत्तिमिपं न कृण्वे असुरा नवीय.
(VII 36, 2)
7. षृपद्योनि. पञ्चहोता ऋणोत्वर्तृत्पन्था असुरो मयोभु. (V 42 1)
8. रुद्रं नमोभिर्देवमसुरं दुवस्य (V 42, 11)

उत वा दिवो असुराय (V 41, 3) என்றவிடத்து சாயனஞ்சாரியா

அசுராய என்ற சொற்கு प्राणापहर्त्रे रुद्राय यद्वा धुलोकसम्बन्धिने असुराय प्राणदात्रे सूर्याय वायवे वा எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். प्राणापहर्त्रे रुद्राय என்பதற்குப் பிரதியாக प्राणदात्रे रुद्राय எனப் பொருள் கூறலாம் என்பது (V 42, 11) என்றவிடத்து असुरम् என்பதற்கு அவர் கூறும் பொருளாலே விளங்கும்

பர்ஜன்¹, ஸகிதா², மருத்துக்கள்³ முதலியோர்க்கு அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டது. சிலசிடதது அச்சொல்லை பலத்தைக் கொடுப்பவன் என்ற பொருளைக் கொண்டது. அஸுரரான தேவர்களுக்கும் மோலானவன் என்ற வழக்கும் உளது.⁴ தேவரல்லாதார்க்கும் அஃது அடைமொழியாய் வழங்கப்பட்டது.⁵ தேவரல்லாதார் என்பது தேவரைப் போன்றவரும் தேவரிடத்தினின்று வேறுபட்டவருமான விருத்திரா முதலியோரைக்குறிக்கும். சிலசிடதது விசேஷியச் சொல்லின்றி விசேஷணச்சொல்லாகிய அஸுர என்பது மாதிரிய் ருக்வேதத்திலும்⁶ அஹுர எனபது மாதிரிய் ஸேனாட் அவெஸ்தாவிலும்⁷ வழங்கப்பட்டன. ருக்வேதத்தின் பிற்பகுதியில் அஸுர: என்ற சொல் விசேஷியமின்றி வழங்கப்படின், அஃது அதேவரையுங் குறிக்கும் என்றும், பததாம் மண்டிலம் 124 ஸூகதத்திலுள்ள அஸுர: என்ற சொற்கு அவவரே பொருள்கொள்ள டடன் இருக்கின்றது என்று மாக்டானல் கூறுகின்றார்.⁸ அந்த ஸூகத்தத்தில் 'அஸுரரான

1. अर्वाङ्गितेन मृतयितुनेष्टपो निपिञ्चवसुरः पिता नः (क्र.वे. V 83, 6)
2. हिरण्यहस्तो असुरः सुनीधः (I 35, 10)
3. ते जजिरे दिव ऋषासङ्क्षणा इद्रस्य मर्या असुरा अरेपसः
(I 64, 2)
4. परो देवेगिरसुरैर्यदस्ति (X 82, 5)
5. अनायुधासो असुरा अदेवाः (VIII 85, 9)
6. या इन्द्र भुज आभरः स्वर्वा असुरेभ्यः (VIII 86, 1)
7. Sacred Books of the East Vol. XXIII pp. 6, 10, 17 etc.
8. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell pp. 112, 113.

பெயர்க்கு' என்றும், 'அவர் மாயையின்றி அஸுரர் ஆயினர்' என்றும் பொருட்கொண்ட இருதொடர்களில்¹ அச்சொல் காணப்படுகின்றது. இரண்டாவது தொடரில் அவர் என்பது அக்கினி, ஸோமன், வருணன் இவரைக் குறிக்கின்ற மையால், அச்சொற்குப் பலமுள்ளவன் என்றே² அங்கு பொருளாகக் கொள்ளலாம் எனக் கோற்றுகின்றது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதை முழுமையிலும் அஸுரர் என்ற சொற்குப் பலமுள்ளவன், பலததையளிப்பவன், உயிருள்ளவன், உயிரை யளிப்பவன் முதலிய பொருளில் ஒன்றைக் கொள் தரும். அச்சொல் அக்கினி முதலிய தேவதைகட்கு அடைமொழியே எனக் கொளலாம் தரும். ஒருகாலத்து இந்திரன் முதலியோரைக்காட்டிலும் விருத்திரர் பலமுள்ளவராயிருக்க, அஸுரர் என்ற சொல் விசேஷியமின்றிப் பரிகாசமாய்த் தேவர்களான விருத்திரர் முதலியோரைக் குறிக்க வழங்கப்பட, பின்னா அச்சொல்வே விசேஷியச்சொல்லாய்த் தேவதைகளின் புகைவரைக் குறித்தலாயிற்று எனக் கூறல் தரும்.

அஸுரர் என்ற சொல் எவ்வாறு விசேஷணமாக ருக்வேதம் முதலிய நூல்களில் வழங்கப்பட்டதோ அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்ற என்ற பொருளில் தேவ: என்ற சொல்லும் விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது.³ அது விருத்திரர் முதலியோர்க்கும் அக்கினி முதலியோர்க்கும் முன்னாய் பொதுவாய் வழங்கப்பட, பின்னா விசேஷியச்சொல்லாய்ப் பரிகாசத்தான் தர புகைவரைக் குறிக்க அக்கினி முதலியோரைக் குறிக்கப்பட, அச்

1. शंभोमि पित्रे असुराय (क. वे. X 124, 3)

निमीया इत्ये असुरा अमूयन् (X 124, 5)

2. अग्निर्द्वि पुनोर्द्वि यज्ञस्य देवमृत्विजम् (I 1. 1)

3. नमोभिर्द्वयसुं दुष्य (V 42, 11)

சொல் அவர்களது பகைவரை ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் குறிக்கின்றது. ஆகவே ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் பன்முன்னவன் போன்ற பொருளைக்கொண்ட அஸுரன் என்ற சொல் தேவர்கட்குப் பகைவனைக் குறிப்பதாகப் பிற்காலத்து எவ்வாறு ஆய்ந்தோ, அவ்வாறே பிரகாசிக்கின்றவன் என்ற பொருளைக் கொண்ட தேவன் என்ற சொல் அககனி முதலியோரின் பகைவனைக் குறிப்பதாக ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் ஆயிற்று.¹

தூனு என்ற சொல் குகவேதத்திலும் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவிலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் தானுக்கள் அஹுரமஸ்தாவை வழிபடுவோர்க்கு விரோதிகளாகக் கூறப்பட்டனர்.² குகவேதத்தில் தூனு என்பது நயம்ஸகலிக்கத் திலம் புஷ்கலிக்கத்திலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. நயம்ஸகலிக்கயா பிருக்ருய்போது³ அதற்குப் பணம் என்றும் மழை என்றும் வாயனாசாரியர் பொருள் கூறினர். அதனை கோக்கின் அச்சொல் கொண்டப்பொருளைக் கொண்ட தாதலிவிருத்து⁴

1. One who hates the Daevas and obeys the laws of Ahura (Sacred Books of the East Vol. IV, pp. 249).

2. Grant us this, O good most beneficent Ardvī Sūra Anāhita, that we may overcome the assemblers of the Turanian Dānuš (Sacred Books of the East Vol. XXIII, pp. 71).

There you destroy the victorious strength of the Turanian Dānuš (ibid pp. 189.)

3. सं या दानुनि येनयुः (ऋ. वे. VIII 25, 6)

, आदित्या दानुनस्पती (II 14, 6 & I 138, 3)

वृष्टिर्दिव्येन दानुना (X 43, 7)

4. दानु = 044929

வந்திருத்தல் கூடும புலனீங்கததில் ஒருமையில் அச்சொல
 விருத்திரனாகரு கிச்சேஷணமாகவும், பன்மையில் கிச்சேஷியமாய்
 விருத்திரன முதலிய எழுவரைக குறித்தும் வழங்கப்பட்டது¹
 இதனை நோக்கின அச்சொல வெட்டுதல் என்ற பொருளைக்
 கொண்ட தாதுவிலிருந்து வந்திருத்தல் கூடும² ஆனால்
 ஓட்டிதது³ தானு என்ற சொல் விருத்திரனின் தாயைக்
 குறப்பதாக ஸாயனாசாரியர் கொள்கின்றனா அதனை
 அவளின் இயற்பெயராகக் கொள்ளாது அவளுக்கு அடை
 மொழியாகக் கொள்கின்ற பொருத்தது அவவாறாயின தானு
 என்பதற்குத் துன்புறுத்துகின்றவன் என்பது பொருளாகும்
 அச்சொல்லிலிருந்தே ஸவராததத்ததிதபாததியததைக் கூட்டி
 தானவ⁴ என்ற சொல்லை வருவித்தல் கூடும அச்சொற்கும்

1 येन वृत्रमवाभिन्द्धानुमौर्णवाभम् (ऋ वे II 11, 18)

यो अहिं जघान दानुम् (II 12, 11)

किमादुत्तसिंवृत्रहन्मघंवन्मन्युमत्तम् ।

अत्राह दानुमातिर II (IV 30, 7)

आदर्पते शवसा सप्त दानुन् (X 120, 6)

2 दान् = வெட்டுதல்

3 उचरासूरधर पुत्र आसीद्धानुं शये सहवत्सा न धेनु
 (I 32 9)

4 निमायिनो दानुवन्म माया (II 11 10)

जिगतिमिन्द्रो अपगुराण प्रतिधसन्तमव दानव हन् (V 20, 4)

எனது தானம் என்பதற்கு டனோ புருஸ் என ஸாயனாசாரியர்
 கூறிய பொருள் பொருத்தமிகுதது, அவரை விருத்திரனின்
 தாயைத் தானு என்ப பொருள் கொண்டமாயின

தூய்புறத்துகின்றவன் என்பதே பொருளாகும். மருத்துக்கள் வருஷக்குமிடத்து வரும் ஸாதுனவ:¹ என்பது கபம் என்கிறதது த²ஹ என்ற சொல்லோடு வந்த அன்மொழித் தொனகயாகும். துன்புறுத்துகின்றவன் என்ற பொருளில் வரும் த³ஹு என்ற சொல்லும் ஸெண்ட்அவெஸ்தாவில் வழங்கப்பட்ட த⁴ஹ என்ற சொல்லுய் ஒன்றே என அறிதல் கூடு.

அக்கினி¹ — பூலோகத்து தேவதைகளுள் அக்கினி பிரதானமானவர். அனேகமாய் ஒவ்வொரு மண்டலத்திலும் முதன் முதலில் அக்கிளியே வருணிக்கப்படுவார். அவ்வக்கினி ஒவ்வொரு உலகத்திற் ஒவ்வொரு உருவத்தான் தோன்றுவர்:— தயுலோகத்தில் சூரியனாகவும், அந்தரிஷுலோகத்தில் மின்னலாகவும், புவியில் அக்கினியாகவும் இருப்பர்.² வேளிகளிறாய் காஹபதயம், ஆஹவதயம், தகதினாக்னி என்ற மூன்று உருவம் கொள்ளுவர். அவ்வக்கினி வேளிகளில் அரணிக் கட்டைடையக்கடையது எடுக்கப்படும்.³ கைவலிமையானன்றி அரணியிலிருத்த அலா எடுக்கப்படாமைபான், அக்கினி-

1. धमन्तो वाणं मृतः सुदानवो मदे मोमम्य रण्यानि चक्रिरे
(ऋ. वे. I 85, 10)

सुदानवः = शोमनानि दानूनि येषां ते

2. अग्निः என்ற சொல் ததில் மொழியில் அங்கி என எழுதப்படும்.
3. अग्ने यत्ते दिवि वचः पृथिव्या यदोपधीत्यप्स्व्यायत्र ।
येनान्तरिक्षमुर्वो तन्धं त्वेषः स भानुर्ऋषो नृवजाः ॥ (III 22, 2)
4. अरण्यो निर्हितो जातवेदाः (III 29, 2)
एतं स यं गिरुं यथा नवं अनिष्टाग्नी (V 9, 3)

தேவதைகரு ஸஹஸஸபுத்திரன்¹ என்ற பெயரும், முகன் முதலில வருணிக்கப்பட்ட தேவதையாசனின் ஸநசருதன்² என்ற பெயரும், ஹோமம் செய்யும்போது புனை கிளம்புகின்றமையான தூமகேது³ (புனைக்கொடியோன்) என்ற பெயரும், செலவததிறகுக காரணமாகலின் ரயீணுமபதி⁴ என்ற பெயரும், இவ்வறத்தை நடத்துதற்குள் நிறந்த தலைவராகலின் கருஷுமபதி⁵ என்ற பெயரும், ராசஷணாகளை அழிக்கச் நிறந்த துணையாகலின் ரகேஷாஷா⁶ என்ற பெயரும் அடிக்கடி வழங்கும் ஸோமயாகததில் இரதிரண்டன சோமது விளிக்கப் படுவது உண்டு தேவதைகருகருக கொடுக்கப்படும் ஹயிள எவலாம அக்கினியிலே ஹோமம் செய்யப்படும் அக்கினியே அவற்றை அவ்வததேவதைகருக கொண்டுபோவா ஆகலின் அவர் தேவதைகளின் தூதன்⁷ எனச் கூறப்பட்டனா வேளவிகளில் தேவதைகளை அவரே கூட்டி வருகின்றாரா⁸ தேவர்கள்

1 अग्निं सृनु सन्धुतु सहस्र (ऋ वे III 11, 4)

2 धूमन्ते केतुरमनत् (V 11 3)

3 आ० अग्निर्मुवद्रयिपती रयोणाम् (I 60 4)

4 दम्पसा गृहपतिर्दमे (I 60, 4), दम என்ற சொல் பிறகாலத்தில்

दम्पती என்ற சொற்களசொல்லிலே வழங்கப்பட்டுள்ளது

5 पाहि नो अमे रक्षस पाहि पाहि धूर्तरावण (I 36 15)

6 म त्वा दूत वृणीमहे होतांर विधेवदसम् (I 36 3)

7 इन्द्रं नो अमे रसुभि सजोषा० रुद्रदेमिराव० वृ० न्नम् ।

आदि० येभिर्गदि० नि वि० ध० न्या वृ० म्पति० मृ० धि० वि० ध० र० म् ॥

(VII 10, 4)

செய்த வேள்வியில் அவர் ஹோதா ஆக இருந்தனர். இறந்த ஜீவானை நல்லுலகிற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.¹ சிவப்பு முதலிய வர்ணங்கொண்ட இருகுதிரைகள் அவரது ரதத்தை இழுக்கின்றன.² ஜவானை அவர்க்கு மயிர்முடியாகக் கூறப்பட்டது. அக்னயீ என்பவன் அவருடைய மனைவி.³ பகைவரை அழித்தறகும், உணவுப்பொருள்களை வளர்த்தற்கும், சோட ஆயுளை அளித்தற்கும் நல்ல புத்திரர்களைப் பெறுதற்கும் அக்கினியின் அணுக்கிரகம் வேண்டும். ஒரே அக்கினி மூவுலகத்தில் மூன்று உருவத்தடனும், வேள்விச்சாலைவில் மூன்று உருவத்துடனும் இருந்தலை வருணிப்பதன் நோக்கம் கடவுளும் அவ்வாறே ஒருவரே என உணர்த்தற்கு என்பர் சிலர். ஸெண்ட் அவெஸ்தாகிலும் அக்கினி தேவதையாக வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஸவிதா — புவியில் உஷஸ் தோன்றியபின்னர் ஸவிதா பிரகாசிக்கின்றனர்.⁴ அததேவதையின் கை, கண், நாக்கு, ரதம் முதலியன எல்லாம் தங்கமயமாய் இருக்கும். நல்ல பிரகாசத்துடன் வானத்தின் அடியிலிருந்து உச்சிக்கு வருதலும், உச்சியிலிருந்து கீழ் வருதலும் வரகு வருணிக்கப்பட்டன. ஸவிதா வானத்தில் தோன்றுவதால் இருளைப் போக்குவா; சிசாசாரின் செயலை நீக்குவா; பாவஞ் செய்தற்கு இடனைக் குறைப்பர்; நோயை நீக்குவா; மக்கள் முதலியோர்க்குப் பிராணனை அளிப்பர்; அவரவரது வேலையைச் செய்பதாண்டுவர்; அஸ்வாறு தூண்டுவதால் அவரவரை மகிழ்ச்சிப்படையச் செய்வர்; அந்நிவை வளர்த்து, பொருளை

1. ऋ. वे. X 16, 4

2. श्यावा रथं वहतो रोहिता वोतारुणा ह चक्रे विभृतः (II 10, 2)

3. ऋ. वे. V 46, 8

4. अनु प्रयाणमुपसो विराजति (V 81, 2)

மிருசிதது, மக்களைத் காத்து, கெட்டவையையும் உயர்போக்கி மக்கள் நனலிலையில் இருக்குமாறு செய்வா¹ விதிதாவைப் போன்ற தேவதைகள் நிறை, ஸோமன், பூஷா ஆகிய ஸௌடாவுவெஸ்தாவில் நித்திரை அஹர்மஸ்தாசிறகு அடுத்த நிறைத் தேவதையாக கூறப்பட்டனா, நிறைத் ஆபதங்களோடு கூடியவராயு² மிஷங்கட்கு அகிகேவகையாயும், கூறப்பட்டனா³

ஸோமன்³ — நுகவேதாசனா பிரகாஸதேவதைகளுள் ஸோமன் ஒருவர் அன்பாரம்மை மை முழுவதுமுள்ள நுகருகளுக்குத் தேவதை அவரே அவர் ஸோமயாகத் தில் ஹோமஞ் செய்பபடும ஸோமஸ்ததிறகு அபிமானி தேவதை மயிலிருந்து ஸோமககொடி எவ்வாறு பருந்தால் கொண்டுவரப்பட்டது என்பதும், பத்து விரல்களால் எவ்வாறு

1 तत्संवितुर्वृणमिहे वय देवस्य भोजनम् ।

श्रेष्ठं सर्वधातम् सुर भगस्य धीमहि ॥ (ऋ वे V 82, 1)

स हि रत्नानि दाशुपे सुवाति (V 82, 3)

अथा नो देव सवित प्रजावत्सावी सौमगम् ।

परी दुष्वप्य सुव (V 82, 4)

2 I invoke Mithra the lord of the rolling country side, a god armed with beautiful weapons (Sacred Books of the East Vol IV p 214) Mithra the lord of wide pastures (Sacred Books of the East Vol XXIII p 120)

3 ஸோமன் என்ற சொல் ஸௌடாவுவெஸ்தாவில் மூன்று என் வடிவப்படுகின்றது

அக்கோடி நிழியப்பட்டது¹ என்பதும், அந்த ஸோமரஸம் தீண்ட ஆயுதமும்² பிறவாமைமையும்³ தரும் என்பதும் ருக்வேதத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறே சென்ட் அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.⁴ ஸோமயாகத்தில் ஸோமம் செய்யப்படும் பொருள்களுள் ஸோமமே சிறந்தது. சிருத்திரன்⁵ அழிக்க இந்திரனுக்கு ஆற்றல் கொடுப்பது அதவே. அக்காரணம்பற்றியே கோண்சிருத்தியால்⁶ ஸோமனே சிருத்திரஜந்தாவாகப் படைக்கப்பட்டான் என்றும் கூறப்படுவது.⁷ அவரின் சிறப்பு வெகுநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது.⁷ ஸோமனைக் குறிக்க இஃது என்ற சொல் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொற்குச் சந்திரன் என்ற மற்றொரு பொருள் இருந்தமையாலும், காலக்கிரமத்தில் ஸோமன் என்ற

1. तमीमर्षीः समर्य आगृभ्यन्ति योषणो दग्ध । स्वसारः पौषी दिवि
(ऋ. वे. IX 2, 7)
2. रयिं नश्चित्रमश्विनमिन्द्रोविश्वायुमाभर (IX 4, 10)
3. श्रियं वसाना अमृतत्वमायन् (IX. 94, 4)
4. We sacrifice unto the enlivening Haoma, who makes the world grow; we sacrifice unto Haoma who keeps death far away. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 20.)
5. गौणी वृत्तिः
6. वृत्तहा देववीर्तमः (IX 25, 3 & IX 28, 3)
- ‘स वृत्रहा वृषां सुतो वरिवोविददाम्यः । सोमो वाजमिवासरत्
(IX 37, 5)
7. तं गार्धया पुराण्या पुनानमम्यन्पुत (IX 99, 4)

சொற்குச் சந்திரன் என்ற பொருளும் வந்தது.¹ அதர்வ வேதத்தில் சில இடங்களில் சந்திரனைக் குறிக்க ஸோம: என்ற சொல்லே வழங்கப்பட்டுள்ளது.² கிருஷ்ணபசு நதில் சந்திரனின் கலைக்குறையிற்குக் காரணம் தேவர்களும் பிதிரர்களும் ஸோமனின் அமிருசததைக் குடிக்கவே எனப் பிராய்மணங்கள் கூடும். சந்திரனை ஸோமராஜன் என உபபிஷேகங்கள் கூடும். பிறகாலத்தில் சந்திரனும் ஸோமனும் ஒருபொருட்களாகி திரும்.

ருத்திரன் — ருத்திரன், ருத்திராசன் எனக் கூறப்படுப்திருத்தேவதைகளைக் காட்டிலும், வேறுபட்டவா. ருத்திரர்க ளோடு ருத்திரன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றனா,³ மூன்று ஸூக்தங்களும்⁴ ஆங்காங்குள்ள சிறசில ருக்குக்களும் ருத்திரனைப்பற்றிக் கூடும். அவர் ஜடை, கூபடை, வல்வில், விரைநிற்கெல்லாம் அம்பு, துன்பததைப் பொறுக்கும் உடல்வலி மனவலி இவற்றை உடையவா.⁵ அவர் வாஹா⁶ எனக்

1. अथो नक्षत्राणामेपामुपस्ये सोम आर्हित. (ऋ. वे. X 85, 2)

என்றவிடத்து நக்ஷத்ர என்ற சொல் ப்ரஹ்மசகவைக் குறிக்கு மாயினும், அவை நக்ஷத்ரிகளைக் குறிக்கின்றன என மயக்கி, சோம என்ற சொற்குச் சந்திரன் எனப் பொருள் கொண்டிருத் தல் கூடும்.

2. सोमो मा देवा मुद्यतु यमाहुश्चन्द्रमा इति (अ. वे. XI 8, 7)

3. शं नो रुद्रो रुद्रेभिर्जलापः शृणोतु (ऋ. वे. VII 35, 6)

4. I 114; II 33; VII 46.

5. इमा रुद्राय मिरधन्वने गिरः सिधेयै देवाय स्वघाते ।

अपाह्वाय सहमानाय वेधसे तिम्रायुधाय भरता शृणोतु नः ॥

(VII 46, 1)

6. வானம் என்ற சொற்குச் சிறித உயர்வு கொண்டவர் அல்லது பக்திரோக்த உடல்வலியுடையர் என்பது பொருளுென்பர் ஸமஸூசரிவர்.

கூறப்படுகின்றனர். பிரம்மத்வேஷியான சருவைக் கொல்ல அவர்க்கு வில்லை அம்பிருணமதூர்ஷியின் புதல்வி நானேற்றிய தாகக் கூறப்பட்டனள்.¹ மருத்தூக்கள் அவரது புதல்வர்.² அவர் சிறகத வைத்தியா.³ அவர் தம் குளிர்த்த கையால் தொட்டாலே கோபெல்லாம் திரும்.⁴ ஆகலின் அவர்க்கு ஜலாஷபேஷஜன் எனப் பெயர் உண்டு.⁵ மக்கள் விலங்கு எல்லோரின் பிணிமையும் தீர்ப்பா.⁶ அவர் கொடுக்கும் இனிய மருந்தால் நூருண்டு ஜீவிக்கவாய், நன்மக்களையும் பெறலாம். ஜ்வாததையும் கிருமிகளால் உண்டாகும் வியாதிகளையும், பாபங் களையும், சததருக்களையும் போக்க அவர்க்கு ஆற்றலுண்டு.⁷ அவ் வாறே ஒருவர்க்கு வியாதி வாராயல் தடுப்பதற்கும், ஒருவர் பாபம் செய்யாதிருக்குமாறு செய்வதற்கும் அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு.⁸ அவர் கோபேதது பெறவேளையும் மக்களையும் கொல்லா

1. अहं रुद्राय धनुरातनोमि ब्रह्मद्विषे गरवे हन्तवा उ

(ऋ.वे. X 125, 6)

2. आ ते पितर्मरुतां सुप्तमेतु (II 33, 1)

3. भिषक्तमं त्वा भिषजां शृणोमि (II 33, 4)

4. क इ स्य ते रुद्र मृज्याकुहस्तो यो अस्ति भेषजो जलापः

(II 33, 7)

5. शुचिह्यो जलापभेषजः (VIII 29, 5)

6. यथा शमसाद्विषदे चतुष्पदे विश्वं पुष्टं मामे असिन्ननातुरम् ।

(I 141, 1)

7. त्वादेत्तेर्भा रद्र शतमेभिद्रुतं हिमां अग्नीय भेषजेभिः ।

व्य इ म्हेपो विनृगं व्यहो व्यमीवाश्वातयम्वा विह्वीः ॥ (II 33, 2)

8. पर्षिणः पारमंहंसः स्वस्ति विश्वा अमीती रपमो युयोधि (II 33, 3)

திருக்குமபடி வேண்டிப் படுகின்றனா¹ பரந்த இவவுலகத்தை
அவா ஆள்கின்றனா எனாக கூறப்படும்² மனிதர்க்கு இருக்க
இடத்தையும் தேவதைகட்கு ஸாமராஜ்யத்தையும் அளிக
களிறனா பொன்போல விளங்குகின்றனா தேவர்களுக்கரசு
சிறந்த இருபட்டம் அளிக்கின்றனா³ ஸோராதேவதையோடு
நீட்டித்து விளிக்கப்படுகின்றனா ஆங்கு வழிபடுவோரை
வருணபாசத்திலிருந்து விடுதிகருமாறு வேண்டப்படுகின்றனா.⁴
சிவ என்ற சொல் குத்திரணுகும்,⁵ இரத்திரணுகும்,⁶ அக்கி
லிகும்⁷ விசேஷணமாக வழங்கப்பட்டது காலகிரமத்திற்

1 मा नो महान्तमुत मा नो अर्भकं मा न उक्षन्तमुत मानं उक्षितम् ।

मा नो वधी पितर मोत मातरं मानं प्रियास्तन्वोरुदरीरिष ॥

(श्र. वे. I 114, 7)

एवा बभ्रौ वृषभ चेकितान यथा देव न हृणीषे न हसि ।

ह्यनश्रुनो रुद्रेह बोधि बृहद्वेदेम विदथे सुवीरा ॥ (II 33, 16)

2 तिम्रमेकौ निभर्ति हस्त आयुध (VII 29, 5)

3 स हि क्षयेण क्षम्यस्य जन्मन् साम्राज्येन दिव्यस्य चेतति ।

(VII 46, 2)

॥ य शुक्र इव सूर्यो हिरण्यमिव रोचते । श्रेष्ठो देवाना वसु

(I 43, 5)

5. म नो मुखन् वरेणस्य पाशात् .. (VI 74, 4)

6 म्मोमं वो अद्य रुद्राय शिक्से शयद्वிரाय नमसा विदिष्टन ।

येभि शिव (X 92, 0)

7 म न इन्द्र शिव सखा .. . (VIII 82, 3)

8 ओम .. शिवो दूनो विवस्यत (VIII 30, 3)

அவ்விசேஷணச்சொல்லே ருத்திரனைக் குறிக்க விசேஷியச் சொல்லாய் மாறிற்று. அவ்வாறே ஈசான: என்ற சொல் வாயுயிற்றும்¹ விசேஷணமாய் வழங்கப்பட்டனும், பிற காலத்தில் ருத்திரனாக் குறிக்கும் விசேஷயச்சொல் ஆயிற்று. பிறகாலத்தில் ருத்திரனுக்கு ஸம்ஹாரதொழில் மாதிரியும் உண்டு எனக் கருதுகின்றனர். தீரியம்பகர் என்பது ருத்திரனைக் குறித்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அவர் புஷ்டியைக் கொடுத்த லோடு மோகத்ததைபும கொடுக்கின்றனர்.²

மருத்துக்கள் — மருததுக்கள் கணதேவதைகள் ஆவர். அவர் இருபத்தொருவர் என்றும், நூற்றென்பதின்மர் என்றுங் கூறப்படுவார். அவர்களின் தகப்பன் ருத்திரா;³ தாய் ப்ருசுனி;⁴ இத்திரிவா விருத்திரர்களைக் கொல்லச் செல்லும்போதெல்லாம் மருததுக்கள் உடன் செல்வார். ஆகலின் ஸோமயாகத்தில் இத்திரிமேடு அலாக்ரூப ந்ரணிக் கொடுப்பது உண்டு.⁵ சில வேளை அக்கினிபுடைய அவர்கள் வருவது உண்டு.⁶ அவர்கள்

1. त्वष्टुर्जामातरं वयमीशानं राय ईमहे ।

सुतावन्तो वायुं द्युम्ना जनांस. ॥ (ऋ. वे. VIII 26, 22)

2. ध्यम्बकं यजामहे सुगन्धिं पुष्टिवर्धनम् ।

उर्वारुकमिव बन्धनान्मृत्योर्मुक्षीय मामृतात् ॥ (VII 59, 12)

3. रुद्रस्य सूनवः सुदंससं (I 85, 1)

4. नधिरे पृश्निमातर. (I 85, 2)

5. वृणो मरुचते तुम्यं राता हवीषि (III 35, 7)

6. मरुद्गिराम आ गहि (I, 19)

வடமொழிதூல்வல்லாறு

தக்களுடைய பேராற்றலால் ஸ்வர்க்கதத்தில் இடம் பெற்றனர்.¹ மேகங்களை உடைக்குத் தன்மையும், அவற்றிலிருந்து நீரை வெளிப்படுத்தத் தன்மையும், அதனால் உலகிறகு நன்மை புண்டாக்குத் தன்மையும் இத்திராவிடம் போன்று இவர்க ளிடமும் கூறப்பட்டன.² உலகமெல்லாம் அவரிடமிருந்து பயப்படும்.³ கோதயரின் தாகததைத் தணிக்க நீரூர்ணியை ஓரிடமிருந்து வேற்றிடத்திற்கு மாற்றினார்.⁴ விருத்திரர்களைக் கொல்ல இத்திரன் செல்லுகையில் அவர் அணிகளைப் பூண்டு,⁵ படைகளை பேர்த்தி,⁶ கோமததைப் பருகி, வாததியததை அடித்துக்கொண்டு ஒப்பற்ற செயல்களைச் செய்வார்.⁷

1. तैऽवर्धन्त स्वतंवसो महित्वना नाकं तस्थुरु चक्रिरे सदैः

(ऋ. वे. I 85, 7)

2. वार्धन्ते विधमभिमातिनमपदमन्येषामनु रीयते घृतम् ।I 85, 3)

वि ये भार्जन्ते सुमन्वास ऋष्टिभिः, प्रच्यावयन्तो अन्युता
चिदोजसा (I 85, 4)

3. भयन्ते विधा भुवना मरुच्यः (I 85, 8)

4. जिमं नुनुद्रेऽयनं तया दिशा सिंघुत्तं गोतमाय नृप्यजे
(I 85, 11)

5. प्र ये गुग्मन्ते जनयो न मस्यो याम्युद्रम्यं मृतवः सुदंससः
(I 85, 1)

6. वि ये भार्जन्ते सुमन्वास ऋष्टिभिः (I 85, 4)

7. धमन्तो वाणं सूनं मुदानयो मदे गोमम्य रण्यानि चक्रिरे
(I 85, 10)

விஷ்ணு! — விஷ்ணு மூன்று அடிகளால் பூஜைகம் அந்த-
 ரிக்ஷலோகம் ஸாவர்வோகம் மூன்றையும் அளந்து, மூன்று
 உலகங்களின் எல்லை யைத் தெளிவாக வகுத்து, மூன்று உலக
 லுள்ளோரையுந் தாங்கி நிற்பார்.¹ இந்திரன் விருத்திரனைக்
 கொல்ல ஆற்றல் உண்டாய்ப்படித் தன் படைத்தல் ஒரு
 அம்சத்தைக் கொடுத்தனா.² தேவத்தன்மைபடைய விரும்புப்
 பக்கள் அவர் இருக்குமிடத்துச் சென்று சுகமாக வாழ்வார்.³
 விஷ்ணு இந்திரனுடன் சேர்த்து விளிக்கப்பட்டு ஸோமத்தைப்
 பருகவும் ஸ்தோத்திரங்களைக் கேட்கவும் யா கஞ்செய்வோர்க்குப்
 பணத்தைக் கொடுக்கவும் வேண்டப்படுகின்றார்.⁴ அவரது
 இருஅடிகள் மரத்திரம் பொதுமக்கள் அறிவர். மூன்றாம் அடி

1. य इदं दीपं प्रयतं सधस्यमेको विममे त्रिमिरित्येभिः
 (क्र. वे. I 154, 3)
2. य उ तिधातु शुथिवीमुत यामेको दाषाः सुवनानि विधा
 (I 154, 4)
3. तमस्य विष्णुर्महिमानमोजसांशुं दधन्वान्मधुनो विरप्यते ।
 देवेमिरिन्द्रो मघवांसयावमिवृत्रं जयन्वाँ अमवद्वरेण्यः ॥ (X 113, 2)
 सखे विष्णो हनाव वृत्तम् (VIII 89, 12)
4. तदस्य प्रियमभि पायो अरयां नरो यत्र देवयवो मदेन्ति ।
 उरुकमस्य म हि बन्धुरित्या विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः ॥
 (I 154, 5)
5. इन्द्राविष्णू हविषां वावृधानामाद्धानाननसा रातहव्या ।
 वृतासुवीर्द्रविणं पतमस्मे (VI 69, 6)

வடமொழிதூலவரலாறு

அவரது கண்ணிற்குப் புலப்பாடது.¹ அதற்குவாடினாராணரீகன்
மாதிரிப் ஞானககணாஹ பராக்கின்றனா.² அவர் முற
காலதவா உன்ரும், புதிதபுதிதாசத் கோன்றுகின்றவர்
எனறும ஸுமஜ்ஜானி எனறும,³ யுவா எனறும, அகுமார்
எனறும, சுகிர்தகைபபோல கம்பவரீததை 360 ரீத
ளாகக் கமுறறுகின்றவா எனறுங்⁴ சிறப்படுவா அவா
பருதாவா எனறும பேருடலன எனறுங் கூறப்படுதலால்
மஹாவிஷ்ணு என்ற பெயர் அகநாலுதோட்டே வழங்கப்
பட்டிருத்தல கூடும⁵ விஷ்ணு என்ற சொல் அசுனிசிகரு
விசேஷணமாபப பலஸிடத்தில் வழங்கப்பட்டது⁶ அஃசே
அசகாலததே விசேஷியமாய் வழங்கப்பட்டி மஹாவிஷ்ணுவைக்
குறிக்கது என்னலாம

1. द्वे इदं॒स्य क्र॑म॒णे स्व॒द॒शौभि॒ख्याय॑ म॒र्त्यौ॒ मुर॑ण्यति ।

तृ॒ती॒य॒म॒स्य॒ न॒ कि॒रा॒द॒य॒र्ष॑ति॒ व॒य॒श्च॒ न॒ प॒त॒य॑न्तः॒ प॒त॒त्रिण॑ । ॥

(क्र. वे. I 155, 5)

2. तद्वि॒ष्णोः॒ पर॑मं॒ पदं॒ सदा॑ प॒श्य॑न्ति॒ सूर॑यः ।

दि॒वी॒य॒ च॒क्षु॒रा॒त॑त॒त॒म् ॥ (I 22, 20)

3. यः॒ पू॒र्व्या॒य॒ वे॒ध॑से॒ न॒वी॒य॑से॒ सु॒म॒ज्ञा॒न॒ये॒ वि॒ष्ण॒वे॒ द॒दा॑शति

(I 156, 2)

4. च॒क्षु॒भिः॒ सा॒क्रं॒ न॒वा॒ति॒ च॒ ना॒म॒भि॒द्य॒क्रं॒ न॒ वृ॒त्तं॒ व्य॒ती॒र॒वी॒वि॒प॒त् ।

बृ॒ह॒च्छ॒री॒रो॒ वि॒ मि॒मा॒न॒ क॒र्क॒मि॒र्य॒वा॒कु॒मा॒रः॒ प्र॒त्यै॒त्या॒हु॒व॒म् ॥

(I 155, 6)

5. बृ॒ह॒च्छ॒री॒रः॒ (I 155, 6);॒ मह॑स्ते॒ वि॒ष्णो॒ (I 156, 3)

6. वि॒ष्णु॒र्गो॒पाः॒ ।

अ॒मि॒ष्टा॒ वि॒न्धा॒ मु॒र्व॒ना॒नि॒ वे॒द॒ (III 55, 29)

அச்வின் தேவதைகள் — இவ் இரட்டையர். இவரும்
 கிரேக்கேசிய—தைபோஸ்கொராது¹ என்பவரும் ஒருவர்
 எனக் கொண்டு, இவர் இண்டோயூரோபியனகாலத்தவர்
 என்பர்.² மலஸ் நோன் அவதற்கும் பின்னரும் சூரியன்
 நோன் அவதற்கு முன்னரும் உள்ள இருள், கலந்த பிரகாச
 நிலைய இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் சிலர்.³
 சூரியோதயத்திற்கு முன்னர் அகலாகும் சுக்கிராசுயம்,
 சூரியாஸ்தமனத்திற்கும் பின்னர் அஸ்தமிக்கும் சுக்ரோசுயம்
 இத்தேவதைகளாக வருணித்தனர் என்பர் வேறு சிலர். இவ்
 விருவர்க்கும் தகப்பன் விவஸ்வதன் என்றும், தாய் ஸரண்யு
 என்றும், அக்விருவரும் குதினாயின் ஒருவன் கொண்டபோது
 இவ்விருவரும் பிறந்தனர் என்றும் கூறப்படும்.⁴ அச்விக் இவர்க்கு
 மகாவீராகக் கூறப்பட்டார்.⁵ ஸுலிங் என்பவருக்குக்
 கணவராய்க் கூறப்பட்டார் இவ்விருவரும்.⁶ ஆகலின்
 ஸுலிங் என்பவரும் அச்விக் என்பவரும் ஒருவராய் இருக்கக்

1. Dioskouroi

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell,
 p. 84.

3. एषो उषा अपूर्व्या व्युच्छति प्रिया दिवः । सुषे वांमधिना बृहत्
 . (ऋ. वे. I 46, 1)

अमृदु मा उ अंगवे 'हिरण्यं प्रति सूर्यः । ज्यत्यजिह्वयासितः
 (I 46, 10)

4. अनागूहजमृता मर्त्येभ्य. कृत्वा सर्वर्णामदधुर्विवस्वते ।

उताधिनावमरद् यत् तदासीदज्जहाद् द्वा मिथुना मरण्यू. ॥

(X 17, 2)

5. उत मा व्यन्तु देवर्षीरिन्द्राप्य १ माव्यधिनी गद् (V 46, 8)

6. सूर्याया अधिना वग (X 85, 8)

கூடும். இவர்களுடைய தாய் ஸிந்து¹ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தம்மை வழிபட்ட விசுவகனின் இறந்த மகனைப் பிழைப் பிதனார். கோயால் பிடிக்கப்பட்டுத் தகப்பனது வீட்டில் கிழததனததை அடைந்த கோணைக்கு ரோயைப் பேரக்கி, யெனவனததை ஆக்கி, அவன் மணஞ்செய்து கொள்ளுமாறு செய்தனார்.² வயது முதிர்ந்த சயவனரைக் குமாரர் ஆக்கினார்.³ குருடரான கண்வாக்கும், செவிடரான நார்ஷதர்க்கும் கண்ணையும் காதையும் அளித்தனார்.⁴ புலியு கடலில் மூழ்காத பழக் காதனார்.⁵ கால ஒடிந்த லிப்பலைக்கு இருமபுககால் செய்கித்தனார்.⁶ இது போன்ற பல செயல்களை அவ்விரு

1. या दसा सिन्धुमातरा (ऋ. वे. I 46, 2)

2. युवं नरा स्तुवते कृष्ण्याय विष्णाय ददधुर्विधकाय । .

घोषायै चित्तिरुपदे दुरोणे पतिं जूयन्त्या अभिनावदत्तम् ॥

(I 117, 7)

3. युवं च्यवानं जरसो मुमुक्षु (VII 71, 6)

युवं च्यवानं सनयं यथा रथं पुनर्युवानं चरथाय सक्षयुः

(X 39, 4)

युवं च्यवानमधिना जरन्तं पुनर्युवानं चक्रधुः शचीभिः

(I 117, 13)

4. युवं द्यावाय रुशतीमदत्तं महः क्षोणस्याधिना कण्वाय ।

प्रवाच्यं तद्दृषणाहृतं वा यज्ञोर्पिदाय श्रवो अध्यधत्तम् (I 117, 8)

5. युवं भुज्युमर्णीसो नि समुद्राद्विभिर्हृष्युर्कजेभिरथैः (I 117, 14)

6. सद्यो बहुपामार्यसी विस्परीयै धने हिते सतीवे प्रत्यधत्तम्

(I 116, 18)

வருஞ் சேய்தளா. ஆவற்றை கிரிவாய் முதன்மண்டலம் 112, 116, 119 ஸலித்தங்குளிற காணலாம். திங்கு வாராமல் இருப்பதற்கும், வந்த திங்கு கீங்குவதற்கும், மக்களுக்கு நன்மை பயப்பதற்கும் அவ்விருவரையும் வேண்டுவது வழக்கம்.¹ அக்கினி தோன்றுவதற்கு அரணிகளைக் கடைபும்போதும் அவர் கிளிக்கப்படுகின்றனர்.² அக்கினி இத்திரன் முதலிய தேவர் களுடன் ஸோமம் பருகுவதற்கும் இவ்விருவரும் வேண்டப் படுகின்றனர்.³ பஸ்டிடங்குளிலும் ஸோமத்தைப் பருக கிளிக்கப்படுகின்றனர்.⁴ ஆயினும் இவ்விருவர்க்கும் ஸோம பாகத்தில் பாகம் இல்லாமல் இருக்க, சயவனரை அவர் இளைஞர் ஆக்கியபின்னா அவருடைய தபோபலத்தால் அவ்விருவர்க்கும் ஸோமத்தில் பாகம் கிடைக்குமாறு அவர் இத்திரனை வற்புறுத்தியதாக மஹாபாரதம் அநுசாஸனபர்வம் அச்வமேதபர்வம் இவ்வாறானான் கூறப்பட்டுள்ளது.⁵

இக்காலத்தில் அக்லிநே, காஸத்யே, தஸ்ரே எனத் தொற்கள் பரிபாயபதங்களுக்கக் கருதப்படுகின்றன. சூனல் அச்சிந்தேவர் இருவருள் ஒருவர்க்கு காஸத்யன் எனப் பெயர் என்றும் மற்றொருவருக்குத் தஸ்ரன் எனப் பெயர் என்றும்

1. पातमस्मानिरेयिराशिना सौमंगेभिः (क्र. वे. I 112, 25)
2. विमदेन यदीक्षिता नासत्या निर्गमन्यम् (X 24, 4)
3. अग्निनेद्रेण वरेण विष्णुनादित्यैर्द्विभुभिः सचा भुवा ।
मजोर्मा उपमा मूर्ध्नि च मोमं पिवतमथिना ॥ (VIII 35, 1)
4. अयं वा मधुमत्तमः सुतः मोमं क्रतावृषा ।
नमथिना पिवन् तिरो अह्यं घृत्तं रत्नानि दाशुषे ॥ (I 47, 1)
5. ग. भा. अनु. 261 अथ १५वे. ३.

பி கததேவசாநுகரமணியாசிரிசு கூறனா என ஸாயனா
சாரியா கூறுகின்றனா வேசங்கனில இரண்டு தேவதை
களை ஒருவரு விளிகருமபோது ஒவ்வொரு தேவதையைக்
குறகஞ் சொல்கீயும் இருமைகிருதியோடு வழங்குதலும்,
தென சொற்களை ஓடையிட்டு வழங்குதலும், ஊறையே
திரண்டையுந் குறக்க வழங்குதலும் காணலாம் இம்முறை
புரமாத மயக்கி அச்சொற்களெல்லாம் பரியாயசு
சொற்களாகப் பிள்ளா வழங்குகிறதலை கூடும² இவ்வா
றாக, ஸாயனாசாரியரே பலவிடங்களில் தஸரேள,
சாஸதயேள இச்சொற்களை விசேடணச்சொற்களாகக்
கொண்டு, அழகுவாயத்தலா, உணர்வினமையறறவா எனக்
கூறுதலை யியப்பிறகு இடீசுத தருகின்றது

பிருகஸபதி — பிருகஸபதி இரதிரனுடனும், தனிமை
யரசுவர விளிக்கப்படுகின்றனா³ இரதிரனின் செயல்க

1. नासत्यथैव दसथ यो तु तावधिनाविति

[अ वे 541, 03, भाष्यम्]

2. दसो युवाक्च सुता नासत्या वृक्तोहिष (अ वे I 3 3)

युवा गोतम पुस्मीहो अरिर्हिषा एवतेरसे हविष्मान् ।

दिग् न दिष्टाग्ज्यैवयन्ता मेहव नासत्योषयातम् ॥ (I 183 5)

दसा हि विष्मानुषञ्जुनि पवितीयथ (VIII 26, 6)

नामन्या पुर्विसन्तो (I 184 1)

3. ब्रह्मन् इन्द्र गीत 7 (IV 80 11)

செல்லாம் அவரிடம் ஏற்றிக் கூறப்படுகின்றன.¹ சீரம்மணன் பதிலும் பிருகன்பதிலும் ஒருவரே எனபர். அவர் ஆக்கிரை: எனவுங் கூறப்படுவா. ராக்ஷஸர்களையும் அவர்களது சேனர்களையும் போரில் கொன்று தம்மைக் காகக அவர் வேண்டப் படுகின்றனா.²

அபாம்பாத் — அந்தரிசுத்தேவர்களுள் அபாம்பாத் ஒருவா. அவா கோட்டைக்குள் அவாவாபப பெண்டிராதும் ஐவததாதும் சூழப்பட்டு வசிக்கின்றனர்.³ அவர்க்கு மூன்று பெண்டிர் உளவு அளிக்கின்றனர்.⁴ அவா அவ்வாறே சென்ட்அவெஸ்தாவிலும் வருணிக்கப்படுகின்றனர்.⁵ மேகத்

;

1. यो अद्रिमित्यधमजा कृतावा बृहस्पतिराद्रिरसो हविष्मान्
(क्र. वे. VI 73, 1)

मन्त्राणि विपुरो वर्वरीति (VI 73, 2)

बृहस्पतिः समजयद्वसूनि महो ब्रजान्मोर्मतो देव एषः (VI 73, 3)

2. बृहस्पते परिदीया रथेन रक्षोहागिवा अपवाधमानः ।
प्रमञ्जन्त्सेनाः प्रमृणो युधाजयन्त्साकमेध्यविता रथानाम् ॥
(X 103, 4)

3. आमासु पूर्णु परो अप्रमृष्यं नारीतयो विनशन्नानृतानि (II 35, 6)
तमसेरा युवतयो युवानं मर्मृज्यमानाः परि यन्त्यापः (II 35, 4)

4. असौ तिस्रो अव्यय्याय नारीर्दिवाय देवीर्दिविपन्त्यन्नम् (II 35, 5)

5. Apām Napāt, the tall lord, the lord of the females, the bright and swift-horsed. (Sacred Books of the East Vol. XXIII p. 71); to Apām Napat, the tall lord and to the water made by Mazda (ibid p. 6)

தான் இருக்கும் மின்னலை அபாயம்பாநதாகச் கூற்றிருக்கலாம் என்பா.¹ ஆகவே அவர் இண்டோ இரானியன் தேவதை ஆவார்.

தரிதன் — இவர அபாயம்பாநதைப்போன்று இண்டோ இரானியன் தேவதைகளின் ஒருவர். நோய் முதலியவற்றை முதன்முதலில் போக்கியவர இவர என ஸௌமி² அவெஸ்தாவிற கூறப்பட்டுள்ளது.³ ருக்வேதத்திலுள்ள நெருக் குக்களில் இவர ஆப்த்யா எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴

உஷஸு — உஷஸ் என்பவர பெண்தேவதை. சூரியோதயத்திற்கு முன்னரான நிலை, உஷஸ்ஸைப்பறந்த கூறுப ஸ்லுகத்தில் நன்கு வானிககப்படுகின்றது. அத்தேவதை பறவைகளையும் நாகாறபிராணிகளையும் ஷூழ்ப்பா.⁵ ஸேயாகத்தில்

1. A History of Sanskrit Literature by Mac Donell p 92, Sacred Books of the East Vol. XXIII p 8, footnote 1.

*2 Thrita it was who first of the healers, of the wise, the happy, the wealthy, the glorious, the strong, the Paradhātas drove back sickness to sickness, drove back death to death, and first turned away the point of the sword and the fire of fever from the bodies of mortals. (Sacred Books of the East Vol. IV p. 227.)

3. विताय तर्हिभावर्थाप्त्याय परावहानेहसि. (क्र. वे. VIII 47, 14)

4. यच गोपु दुष्पय्यं यचामो दुहितर्विव. ।

वितायनर्हिभावर्थाप्त्याय परावहानेहसि ॥ (VIII 47, 14)

அகதேவதைக்கு இடன இல்லை. கீழ் சொப்பனத்தால்
மண்டார துயரைப் போக்க அகதேவதை வேண்டப்
படுகின்றது ¹

நீபுகள — நீபுகள எனப்பல வானுன, கிப்லா, சிபு.
என்ற மூலா ஆவா ² அவா ஸுதனவானின் புத்திரா, ப்ல
முள்ளவா. ³ வியக்கத்தரச பல செயல்களைச் செயது இதிரின்
மகிழ்ச்சிதது தேவநகரமையை அடைந்தது ⁴ ஸோமத்தைப்
பருகத் தருதி அடைந்தனா ⁵ அசுசெயல்களாவன —வயது
முதிர்ந்த தாய் கந்தையரை இளைஞர் ஆக்கினா. ⁶ தவஷ்டா,
சுமஸத்தை நானகாரச்ச செய எனக் கூற, அவவாறே செய
தனா. ⁷ இறந்த தேனவை மயிபபித்தனா. ⁸ பன்னிரண்டு

1 प्रबोधयन्तीरुपस. ससन्त द्विपाचतुप्पाध्वाय जीवन्

(क. वे. IV 51, 5)

2. ते बाजो विभ्वोऽक्रमुं (IV 33, 3)

क्रमुर्विभ्वावाज इन्द्रो नो अच्छेम यज्ञं रत्नधेयोपयात (IV 34, 1)

3 इहोपयात श्वमो नपात सौधन्वना क्रभवो मार्षमृत (IV 35, 1)

क्रभ्यो रयिं न स्ववस स्वपस मुहस्ता (IV 33, 8)

4 तामिः शमीभिरमृतत्वमाशु (IV 33, 4)

5. ते बाजो विभ्वोऽक्रमुरिन्द्रवन्तो मधुप्सरसो नोवन्तु यज्ञम्

(IV 33, 3)

6. पुनर्ये चक्रुः पितरा युवाना (IV 33, 3)

7. विभ्राजमानाश्चमसाँ जह्यावेतत्त्वष्टा चतुरो ददध्वान् (IV 33, 6)

8. यत्संवत्समुभवो गामरक्षन् (IV 33, 4)

நான் அகோஷபருககு அதிதியாக இருக்கனா ¹ அச்சின்
தேவதைகட்குத் தேரைச் செயதனா ² இதழைக்கு இரண்டு
குதிரைகளை மேதையாற படைத்தனா ³ தேவர்க்குக்
கவசத்தைச் செயதனா ⁴ தயாவாபருதியியை நன்கு பிரித்
தனா ⁵

அதிதி — அதிதி எனப்பவள் ஒரு பெண் தேவதை அவட்கு
மிதநிரன், வருணன் முதலிய எட்டு பிள்ளைகள் உள் ⁶ அவள்
உலகத்திற்கெல்லாம் நன்மை அளிக்கின்றாள் என்ற காரணத்
தால் விசுவஹாயா எனக் கூறப்படுகிறாள் ¹ சுகத்தை அளிக்கும்

1 द्वादश द्यून्मदगोबस्यातिथ्ये रणवृभवं सुसन्तं (ऋ वे IV 33 7)

2 रथ ये चक्रु सुवृत्तम् (IV 33 8)

3 ये हरीं मेधयोवयामदन्त इन्द्राय चक्रु (IV 33 10)

4 ये असत्वा (IV, 34, 9)

5 य ऋष्यप्रोदसी, (IV 34 9)

6 अद्यौ पुत्रासो अदित्ये जातास्तन्य १ स्परि ।

देवा उपैत्सप्तभि परामार्ताण्डमास्यत् ॥ (X 72, 8)

इमे चेनारो अनृतस्य भूरिर्मित्रो अर्यमा वरुणो हि सन्ति ।

इम ऋतस्य वावृधुर्दुरोणे शम्मास पुत्रा अदितेरद्वधा ॥

(VII 60 5)

7. अदितिं विद्वज्जन्याम् (VII 10, 4)

विश्वमानो अदिति पात्वहस (X 36, 3)

பாபத்தைப் போக்கவும் வேண்டப்படுகின்றான்.¹ ஆதித்தியராய்க் கூறப்பட்ட வருணன் முதலியோர் இண்டோயூரோபியந்தேவதைகளாய் இருந்தவராவும், அதிதிக்கு ஒத்த தேவதை வேறுபாட்டில் இவ்வரையாதாம், ஆதிதயர் என்ற சொல் அதிதி என்ற சொல்லினின்று வந்ததாக விளக்கப்பட ஆதித்தியர் அதிதியின் பிள்ளைகள் எனக் கூறப்பட்டிருந்தல் கூடும் என மாக்டானல் கூறுகின்றனர்.² அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க பிரமாணம் அவர் கூறவில்லை. ருக்வேதத்தில் ஆதித்தியர்கள் என்ற சொல் பிதருதேவதைகளைக் குரப்பதாகச் கேள்விக்கின்றது. ஆகலின் என்றே வருணன் ஆதித்தியர்களுடன் வருக என விளிக்கப்படுகின்றான்.³

திதி — திதி என்பவளும் ஒரு பெந்தேவதை. சூரிடத்து அதிதி, வருணன், மித்திரன் முதலியோருடனும், மற்றோரிடத்து ஸமித⁴, பகவ் முதலியோருடனும் விளிக்கப்படுகின்றாள்.⁵

உஷஸ், அதிதி, திதி, துயரைப்போன்ற பல பெந்தேவதைகள் விளிக்கப்படுகின்றனர். அவருள் சிறந்தவாதயென; ப்ருதிவி, ராததிரி, இளா, ஸாஸ்வதி, பாரதி முதலியோர். தயென; ப்ருதிவி என்ற இருவரும் ஒருக்கே

1. नं नो अदितिर्भवतु (VII 35, 9)
2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell pp. 102, 103.
3. आदित्येभिर्वरुणः (VII 35, 6)
4. आरोहथो वरुण मित्रगर्तमन्त्रशाये अदितिं निरितिं च (V 62, 8)
त्वमग्ने वीर्यघरी देवस्य मविता मगः ।
निरितिं नाति वार्यम् ॥

விளிகுப்படுகின்றனா¹ அவ்வாறே இளா, ஸாஸவதி, பாரதி
 என்ற மூவரும்² இம்மூவரும் ஸோமயாகத்தில் விளிகுப்ப
 படுகின்றனா³ அம்மூவரையும் கூடும் ருகஞ்சுகளை நோக்கின,
 இளா பூலோகதேவதையாசையும், ஸாஸவதி அந்தரீகூலோக
 தேவதையாசையும், பாரதி ஸவாலோகதேவதையாகவும்
 கோனாதுசின்றத அவ்வாறாயின இந்த ஸாஸவதியும்
 வேகடசுட்க⁴ கூறப்படும ஸாஸவதி உத்பும வேகுதல வேண்டி

செவ்விடத்து தேவதைகள் இரட்டையாக விளிகுப்ப
 படுகின்றனா அவா மிதாசவருணை, இதிராகன், இதிரா-
 வருணை, ஸோமாருத்திரன், கயாவாசுருதியி முகலானோ
 ஸந்தி இருவாருள் ஒத்த ஸிறப்பே உளது செவ்விடத்து செ

1 ते हि धावापृथिवी विश्वंभुजा . (क्र.ये I 160 1)

2 इडा मरुत्यती मही तिस्रो देवीर्मयोभुः ।

चर्हि सौदन्त्वयिधे ॥ (I 13, 9)

आ भार्गवी भार्गवीभि मजोषा इडा देवीर्मनुव्येभिराभि ।

सम्यती मारम्यतीभिरवाक् तिस्रो देवीर्वहिरिद सन्तु ॥

(VII 2, 8)

मरुत्यती माधर्यन्ती धियं (II 3, 8)

3 भार्गवी परमानम्य सम्यतीना मती ।

इम नो यत्तमार्गमन्त्रिणो देवी गुणेनम ॥ (IX 6, 9)

4 पावसान् मरुत्यती वाजेभिरानिनीवती (I 3 10)

தேவதைகட்கு அதிக சிறப்பும் அவருடன் வரும் தேவதை கட்டுக் குறைந்த சிறப்பும் உளது; அப்போது அவ்விரு வரையும் தவர்த்தவண்பாஸ்ததாவோ, உம்மைப்பொருள்கொண்ட சிபாதததோடு சேர்க்கப்பட்ட தனிச்சொற்களாவோ குறிக்காது, சிறப்பித்தேவதைகளை மூன்றாம் வேற்றுமையால்¹ விளித்தல் வழக்கம். சிவ கணபாகவே விளிக்கப்படுகின்றனா. அவர் மருத்துக்கள், ரூபுக்கள், விசுவேதேவர்கள், வஸுக்கள், ருத்விரர்கள் சூர்ததயர்கள் முதலியோர ஆவா.

பத்தாவது மண்டலத்தில் பாஜபதி ஒரு தனிதேவதை ஆகக் கூறப்பட்டனா. முன்னருள்ள மண்டலங்களில் ஸவிதா, ஸோமன் முதலிய தேவதைகட்கு அச்சொல் விசேஷண பாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் சிரததை, ருதோதம் முதலியனவும் தேவதைகளாக வழங்கப்பட்டனா.

யமன் விவஸ்வானின் மகன் என்பதும், பிதருக்கள் இருக்கும் உலகத்திற்கு அரசன் என்பதும், அவர் விட்டை இரண்டு நாபகள் காக்கின்றன என்பதும், அவரும் யமியும் இரட்டையாகப் பிறந்தனர் என்பதும், யமி அவனா மணக்க விரும்ப, அது தகாது என்று அவர் மறுத்தனர் என்பதும் பததாய் மண்டலம் 10, 14 ஸூத்தங்களிற் கூறப்பட்டன. ஸென்ட் அவெஸ்தாவிலும்² உலகதர்மத்தைக் காக்கும்படி அஹுரா மஸ்தாகினால் முதன்முதலில் ஏவப்பட்டவா யிம் என்றும், அவர் விவங்கத என்பவரின் மகன் என்றும் உளது. ஆகலின் யமன் இண்டோ இரானியந்தேவதை ஆரும்.

1. मरुद्भिर्म आ गीहि (ऋ. वे. 1 19, 1)

गं नो रुद्रो रुद्रभिः (VII 35 6)

2. Sacred Books of the East Vol. pp. 11-21.

அக்கிளி, இருதிரன், ஸ்விதா முதலிய தேவதைகளின் வாணையை நன்கு நோக்கின், பக்கட்டு வேண்டிய பொருள் கள் அவாகளுடைய உதவியாலே கிடைக்கவேண்டியிருத்ததின், எவ்வெப்போது எவ்வாறு அவாகளது உதவியை வேண்டினாரோ, அவ்வாறே அவா அவரை வருணித்தனர் என்பது அறியப்படுபு. அவ்வாறு வருணித்தவா இல்லறத தாரே என்பதும், அவா முதலில் செலவம், உடல்கனபை, பக்கட்பேறு இவற்றை வேண்டினர் என்பதும், பின்னர் பகைவரால் தமக்குக் கேடு கிகழாதவாறு காப்பாற்றவேண்டு மென வேண்டினர் என்பதும், நோயால் வருத்தியபோது நோயை நீக்கவேண்டுமென வேண்டினர் என்பதும் நன்கு புலப்படும். அப்போது அவரை மக்கள போன்று உட லுடையாா என்றும், தத்ததில் வருகின்றா என்றும், ஸ்தோத திதததால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றா என்றும் வருணித்தல் பொருத்தமே ஆகும்.

அத்தியாயம் 6

ருக்வேதீயின் மதக்கோள்கைகள்

பிரணிகள், உடல் ஜீவன்¹ இரண்டையும் உடையவர். உடல் அழியும். ஜீவனுக்கு அழிவு இல்லை. மக்களின் உடல் அழிந்தபின்னர் ஜீவன் அக்கினியும் யமனும் வேற்றுகிறதற்குக் கூட்டிச் செல்வர்.² அவர் மக்கள் அளிக்கும் உணவால் அங்கு இருப்பர்.³ அவர் பித்ருயாணம்⁴ தேவயாகம் என்ற இரண்டு வழியால் கல்துகிறதற்குச் செல்வர். பித்ருயாணத்தின் மூலம் பித்ருலோகம். அங்கு அரசன் யமன்.⁵ தேவலோகத்தின் மூலம் ஸுவர்லோகம். ஆங்கு ஸூரியன் விஷ்ணு

1. जीवाज्योतिरक्षमिहि (अ. वे. VII 32, 26)

इमे जीवाविमृतैराववृत्रमूत् (X 18, 3)

2. जातवेदस्ताभिर्वहेन सुहतासु लोकम् (X 16, 4)

परेयिवांसं वैवस्वतम् (X 14, 1)

3. जीवो मृतस्य चरति स्वधार्भिः (I 164, 30)

4. पन्थामनु प्रविद्वान्निवृत्त्याणं द्युनदमे मामथा नो विमोहि

(X 2, 7)

परं मृत्यो अनु परं हि पन्था यस्ने स्व इनरो देवयानात् (X 18, 1)

5. उभा राजाना स्वधया मर्दन्ता यनं पश्यामि वरुणं च देवम्

(X 14, 7)

கிண பரம்பதத்தையே கோக்கியிருப்பா¹ பாடிகள் அவகிரு
வழியிலுஞ் செலவா² இதனால் அவா நாகத்திறஞ்சு செலவா
எனக் குறக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும்

ஜீவாதமா காமபலனை அனுபவிகும, பரமாதமா
அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்³ உலகமெல்லாம் தானே
என்ற அறவு ஒருவா பெருதவரையில் மைஸாரபகத்தில
இருந்து விடுதலை அடையா அதைப் பெற்றவுடன் கடவுளின்
திருவடிபை அடைவா⁴ அவ்வாறு மோகம் அடைய
கிருப்பியவா அக்காலத்தே உள்ள⁵ கடவுள் ஒருவரே அவரை
இந்திரன் என்றும், ருத்திரன் என்றும் பலவகைபாக மக்கள்
கூறுவா⁶ இவற்றை கோக்கின அதனுடைமக்கக்கொள்ளை
அக்காலத்தே கொள்ளப்பட்டது என்பது விளங்கும்

1 तद्विष्णो परम पद सदा पश्यन्ति सूर्य (ऋ वे I 22, 20)

2 भूतस्य पन्था न तरन्ति दुष्टृत (IX 73 8)

3 द्वा सुपणा सयुजा सखाया समान वृक्ष परिपस्वजाते ।

तयोरन्य पिप्पल स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति ॥

(I 164, 20)

4 न विजागामि यदिवेदममि निप्य सन्नद्धो मनसा चरामि ।

यदामार्गन्धमना क्लनम्यात्तिगोचो अक्षुरे भागमस्या ॥

(I 164 37)

5 गुमुश्च (I 140 4)

6 इन्द्रं पित्र वरुणमग्निमीहुरथो ऽत्र्य स सुपर्णो गरुडान्

एक सदिर्भा बहुधा वदन्ति (I 164 40)

अश्विर्द्वोररग्ने (IV 42 3)

सुपर्णं विगा वयो वनोमिरेक गन् बहुधा कल्पयन्ति

(IX 114 5)

கடவுள் ஆதிபற்றவர்.¹ முதன்முதல் அவ்வாகிருதத்தி
 லிருந்து ஐகத்து உண்டாயிற்று.² விவாகிருதாவஸ்தலிக்
 பரம்பொருள் ஓரீரண்பகர்ப்பாசப் உவகிற்கு அசனும்
 கிருதவர்.³

இந்தின் தன் தாய்தகப்பனாசு கிருட்டித்தான்
 என்அம்,⁴ தகன் அதிநிபாயர் அதிநிதேவர்க்கையுட்படை தகர்
 என்அம், தகன் அதிநிபனிடம் உண்டானுன் என்அம்⁵
 கூறப்பட்டுளது. ஒவ்வொருவனும் தானே மகனாகப் பிறக்
 கின்றான் என்ற கோள்சகையைக்கொன்னின் தகன் அதிநிபப்
 படைத்தான் என்பதும், அதிநி தகன் படைத்தான்
 என்பதும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் ஆகா.

1. को वदन् प्रथमं जायमानम् (अ. वे. I 164, 4)

2. देवानां पूज्ये युगे सतः सर्वजायत (X 72, 1)

3. हिरण्यगर्भः सर्ववर्तताम्रे भूतस्य जातः पतिरेक आसीत्

(X 121, 1)

यः प्राणतो निर्मिपतो महित्वैक उद्राजा जगतो बभूव

(X 121, 3)

4. यन्मातरं च पितरं च साकमर्जनयथ (X 54, 3)

5. अदिर्तिर्हर्जनिष्ट दक्ष या दुहिता तव ।

तां देवा अन्वजायन्त भद्रा अमृतबन्धवः ॥ (X 72, 5)

अदिर्तिर्दक्षो अजायत दक्षाददिर्तिः परी (X 72, 4)

அதநியாயம் 7

ரு க வே த காலம்

ருகவேதஸம்ஹிதையின் காலத்தைப்பற்றி மோக்ஷமுலா,¹ லோகமானயதிலகா,² யாகோபி,³ லீண்டர்நீடஸ்,⁴ வி. வி. ஸ்வதயா முதலியோர் தத்தவ கொள்கையைக் கூறியுள்ளார்.

மோக்ஷமுலாகோள்கை —

பௌத்தமதம் கௌதமபுத்தரால் நிறுவப்பட்டது. அம்மத நூல்களை நோக்கின் அவர்காலத்திற்கு முன்னரே ருகவேதத்தின் மந்திரபாகம், பிராமமனாசாகம், பரிஷத்பாகம் இவை இருத்திருத்தவ வேண்டுமென வேதாங்கங்கள் காணமுடிகின்றன. கௌதமபுத்தரின் காலமும் ஒன்றே ஆகலின் ஸூத்ரதிரகாலம் 600 கி.மு-200 கி.மு, பிராமமனாகாலம் 800 கி.மு 600 கி.மு, பரிஷதகாலம் 1000 கி.மு-800 கி.மு, மந்திரகாலம் 1200 கி.மு-1000 கி.மு என்பவொன்றற்கும் இடையிலுள்ள காலம் 200 ஆண்டுகள் அவ்வாறு அவர் கொள்ளுகிறருக்கொன்றையார்தென அறியக்கூடவில்லை.

லீண்டர்நீடஸ்கோள்கை —

அக்காலத்தை 500 ஆண்டாகக், மந்திரகாலம் 2500 கி.மு-2000 கி.மு, பரிஷதகாலம் 2000 கி.மு-1500 கி.மு, பிராமமனாகாலம் 1500 கி.மு 1000 கி.மு, ஸூத்ரதிரகாலம் 750 கி.மு-500 கி.மு என லீண்டர்நீடஸ் கூறுவர்.

- 1 Max muller
- 2 Jacobi
- 3 Winternitz
- 4 C V Vaidya

ஸி. லி. வைத்யாலிள கோளவை —

ருகவேதம், சாமவேதம், கிருஷ்ணயஜுர் வேதம் இவற்றை
மூன்று பகுதிகளாக குறுபகுசாயப்போடுகருக சிறு
முனவா சமர் கி. மு 3100-இல் இணைக்கப்பட்டன எனவும்,
பிராமணயஜுர் காமர் கி. மு 3000-கி. மு 2000 எனவும்,
காலகாமர் கி. மு 1900-கி. மு 800 எனவும் லி. லி. வைத்யா-
கூறுவர்.¹

ருகவேதத்தில் இரண்டாம் மண்டலம் முதல் ஏழாம்
மண்டலம் முடிய வரலாறு மண்டலமுடைய சிறு சீவியாகோ,
சிறு குடிர்பதத்தின் சீவியாகோ காணப்பட்டதாயினும்,
தனித்த வரலாறு மண்டலமுடைய அதீயயயக்கு செய்யப்
பட்டு, பின்னர் அவ்வரலாற்றைப்போல கோணப்பட்டிருந்த
கூறிய மண்டலம் முன்னால் கூறப்பட்டது முதலில் அதி-
யயத்திற்குப் பின்னர் வரலாற்றைப்போல எனக் கோணத்த
பொருத்தமுடையது பிராமணயகணயத்திலுள்ள பொருள்
முதலியவற்றைக் கூறுதலின், பிராமணயகண யத்தி
காலத்திற்குப் பின்னர் இருந்தது வேறொரு மண்டலம்
பொருத்தம், ஆனால் பிராமணயகண யத்திலுள்ள பொருள்
பின்னரான இருந்தது வேறொரு மண்டலம் கோணத்த
பொருத்தம்¹ பின்னரும் இருந்தது கூறிய சிறு
பொருத்தம் கூறும், அதே காலத்தில் இருந்தது கூறிய
வரலாற்றை ருகவேதம் மூலத்திற்குப் பின்னர் இரண்டாம்
மண்டலம் என மண்டலமொன்று கூறுதல் கோணத்ததாயினும்

2. History of Sanskrit Literature Vol. 1 by C. V. Vaidya
pp. 1-128 26, 3-6.

1 A History of Sanskrit Literature by A. A. Macdonell
p 50.

வடமொழிதூல்வாலாறு

அவ்வாறே பிரம்மணகாலத்திற்குப் பின்னரே ஸூத்திர காலம் என்பதும் ஆராய்தற்கு உரியது. கிரௌதஸூத்திரங்கள் பிரம்மணகாலத்தை ஒட்டியே இருப்பினும் இருக்கலாம்.

லோகமான்யதிலகர், யாகோபி இவ்விருவரின் கோள்கை :—

ருக்வேதத்திற்கு கூறப்பட்ட இருததிகை நட்சத்திரத்தின் சிறுபிரகாலம் 6000 கி.மு. எனக் கூறுகின்றனர் லோகமான்யதிலகர். அக்காரணத்தை ஒதுக்கொண்டு வேறொரு காரணமும் கூறி நட்சத்திரகாலம் 4500 கி.மு.-3000 கி.மு., ஸம்ஸிதா காலம் 3500 கி.மு.-2500 கி.மு. எனக் கூறினர் யாகோபி. மற்றொரு காரணம் ஆவது :—கலியாணகாலத்தில் வதுவார்களால் செய்யப்படும் அருகத்திதர்சனம் ருக்வேத ஸம்ஸிதையில் கூறப்பட்டமையான், அருத்தி தருவரட்சத் திரத்தின் அருகில் காணப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அக்காலம் 2500 கி.மு. ஆகும். ஸூத்திரத்தில் அது கூறப்பட்டமையான் அககாலத்தில் அருகத்தி கண்ணிற்குப் புலப்படாதிருத்தல் வேண்டும். திலகரும் யாகோபியும் இப்பொருளைக் கொள்ளும் வர்க்கியத்திற்கே ஏனையோர் வேறபொருள் கூறுவர். அப் பொருள் சிறத்தது என அறியக் தக்க சான்று காணப்படினே, 31ம் திண்ணமாய் ஒருபொருளைக் கொள்ளல் தரும்.

ஆசியானா தேசத்தில் 1400 கி.மு.-இல கிகழ்ச்சி போரீன்ரின்னாச் செய்யப்பட்ட மண்சமாதானப்பததித்தின் மித்திரன், வருணன், இத்திரன், நாஸதயா இவர்தம் பெயர் காணப்படுகின்றமையான், இதற்கு முன்னர் வைதிகர் ஆங்குச் சென்றிருத்தல் வேண்டும். ருக்வேதபத்திரங்கள் ஸம்ஸிதையாகச் சேர்க்கப்படுதற்கு முன்னரே பல்வகைப் பட்ட ஸாமாக்கள் இருத்தன என்பதும், பல்வகை யாகங்கள் செய்யப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை.

அனத்யும் பாரதநாட்டில் கென்புறத்தில் வைதிகமராத்க்கப் கி.மு. 300க்கு முன் சிறுதகிருக்கவேண்டும் என்பது சாஸனங்க

எனதும், தமிழிலக்கியவிலக்கன் தூக்களாதும்,¹ சூததிக
காக்காருள் போதாயன் ஆபவதயபா முதல்போத தென்
குட்டினா என்ற கொள்கையாதும் அறியப்படும்

- 1 எல்லா வெழுத்தும் வெளிப்படக் கிணறு
அகலிற் கோடல் வந்தவர் மறைந்தே (தொல் எழுத 102)
மறையோர் தேவத மன்ற வெட்டினா (தொல் பெருங் 89)
அதி யந்தவர் வருங்கடன இறங்கும்
முத்தி விசகில (முதல் 2)
தென்புல வாழ்க்கை வருங்கடன இறங்கும்
பொன்பேர புதலவாப பெருங் திரும் (முதல் 9)
தற்பலு வுள்வெந்தது
அருளுகித்தி பெருங்கண்ணா
கொல்லி உருதி பெருங்கப் பன்மனை
கொல் சிவபிற் கோலி முற்றி
புறம் தட்ட, கிண்கணம் பன்மனை (முதல் 15)

அதநியாயம் 8

ருக்வேதையான ஆரியரின் இருப்பிடம்

ருக்வேதத்திற கூறப்பட்ட ஆரியரின் இருப்பிடத்தை இரண்டு வதுககளால் அனுமானிக்கலாம்.—ஆங்கு வருணிகுப பட்ட நாட்டு நிகல் ஒன்று, பொருள்கள் மறநென்று.

ஒரிடதது 21 நதிகளும்,¹ ஒரிடதது ஸரஸ்வதி, ஸரயு, ஸ்ரீதது இயமூனறும்,² ஒரிடதது கங்கை, யமுனை, ஸரஸ்வதி, சுதுதரி, பருஷ்ணி, அஸிக்னி, மருதவிருதா,³ விதஸ்தா, ஆஜீகீயா, ஸோமா எனற பததும்,⁴ ஒரிடதது ஸ்ரீதது, கோமதி இரண்டும்,⁵ கூறப்பட்டன. பருஷ்ணிககரையில் அச்வமேதம் நடந்ததாகக் கூறப்பட்டது.⁶ தருஷ்தவதி, ஸ்ரஸ்வதி, ஆபயா இநதிக்

1. त्रिः सप्त सप्ता नद्यो महीरपः (अ. वे. X 64, '8)

2. सरस्वतीसरयुः सिन्धुः (X 64, 9)

3. மருக்விதா எனபதம் லிபாண எனபதம் ஒரே நதியாக இருத்தல் வேண்டும் எனபா லி. வி. வைதயா. (History of Sanskrit Literature by C. V. Vaidya Vol. I, p 90)

4. इमं मे गङ्गे यमुने सरस्वति शुर्वुद्विस्तोमै सचता परुण्या ।

असिक्तया मरुदूधे वितस्तयाजीवीये शृणु द्यासुपोमया ॥

(X 75, 5)

5. त्वं सिन्धो कुभया गोमतीम् (X 75, 6)

6. सत्यमिर्त्वा महेनदि परुण्यवदेदिशम् ।

नेमापो अधस्तात्. गविंश्चादन्तिमत्यै ॥ (VIII 64, 15)

கரைகளில் அக்கினி பிரகாசிக்கும்படி வேண்டப்படுகின்றது.¹ ஸப்தணிந்துககராயிஸ் சூரியர்க்கு கன்ஹ உண்டாக்க இந்திரன் வேண்டப்படுகின்றான்.² ஸேண்ட்அவெஸ்தாவில் அஹுர மஸ்தாவினும் இயற்றப்பட்ட பதினாறு கிறத்த தேவதைகளுள் ஒழித்தலைற்றந்தவ என்பது ஒன்றாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.³ இவற்றை நோக்கின் ஸேண்ட்அவெஸ்தாவின் கிறத்த தூலாகக் கொண்டவரும் ருகவேதத்தினதச் கிறத்த தூலாகக் கொண்டவரும் ஒருகாலத்தில் விந்துநதிப்பிரதேசத்தில் இருந்து முன்னோ மேற்கிலும் பின்னோ தென்கிழக்கிலும் சென்றனா என்னலாம்.

இம்மயமையின் சிகரங்களுள் ஸ்ரஜாவாளே வானிக்கப் படுதலானும், வித்தியமலை வருணிக்கப்படாமையானும், மாவக ளுள் அச்வத்தம் வருணிக்கப்படுகிறதேயன்றி வடம் வருணிக்கப் படாமையானும், சிவங்குகளுள் சிங்கம், கிருகம், அச்வம், பசு இளவ வருணிக்கப்பட்டனவேயன்றி, புலி வருணிக்கப் படாமையானும், தாளியங்க்குள் யவையும், பறவைகளுள் ஓம்ஸமும் கூறப்பட்டமையானும், உலோகங்களில் தங்கம், அபஸ் இரண்டுமே கூறப்பட்டமையானும், யிருதியாக வருணிக்கப்பட்ட ஸோமம் இம்மயமையிலே காணப் படுகின்றமையானும், ருகவேதத்தியான சூரியா விந்துநதிப் பிரதேசத்திலிருந்து கங்கை யழுநீர் சேர்கின்ற இடம்வரை வசித்தனர் எனக் கொள்ளுதல் தவறாதது.

1. दण्डित्या माणुष आपयाया सर्वस्वत्या रेवमे दिशीहि (अ. वे. III 23, 4)

2. योवायीत्समिन्धु (VIII 24, 27)

3. Sacred Book of the East Vol. IV, p. 2.

அததியாய்ம் 9

அதாவவேதஸம்நிதிதையின பெயர்கள்

அதாவவேதம் என்ற பெயர் பின்னா வந்ததாசும் அதற்கு முதனமுதலில் வழங்கப்பட்ட பெயர் அதாவாங்கிரஸ எனபது அஃது அதாவவேதத்தானுள் ஒரு மந்திரத்தாலும் 1 ஆசுவலாயனகுருதரயஸ-உததிரத்தாலும் 2 அறயப்படும். அதாவா என ஒரு ரிஷி புஷ்கரத்தில ஆக்கிவிமதனம் செயதார எனபதும், அதாவாக்கள் இருதிஸ்கு ஸோமத்தைத் தயாரித்தனா எனபதும் 3 ருகவேதத்தில கூறப்பட்டுள்ளன. இருளில் விழித்தது கடவுளை நினைத்து மோட்சத்தை அடைய கிருமபுவனை சூதாவன எனக கூறு என ஸௌடஅவெஸ்தாவில கூறப்பட்டுள்ளது 4 அங்கிரஸ் எனபவா அக்கினிகுப பீரீதிபாததீயம் எனபும், 5 இருதிஸே ஆங்கிரஸர்களைக் காப்பாற்றும் 6 எனபும்

1 यसादृचो अपातक्षन्यजुर्यसादपाकपन् ।

सामानि यस्य लोमान्यथर्गाङ्गिरसो मुखं स्कम्भन्त ब्रूहि कतम
स्विदेव स ॥ (अ वे X 7, 20)

2 ऋचो यजूपि सामानि अथर्गाङ्गिरसो ब्राह्मणानि कल्पान्
गाथानाराशसीरितिहासपुराणानि (III 2, 6)

3 त्वाममे पुष्करादध्यथर्गानिरमन्यत (ऋ. वे VI 16, 13)

4 अभितो मधुना पयोर्धर्गानो अशिथियु (ibid XI 11, 2)

5 Cf Sacred Books of the East Vol IV, Vendidad XVIII 6.

6 भियमेधवर्द्धयिज्जानयेदोपिरूपयत् ।

अङ्गिरस्वन्महिषनभस्त्वप्यस्य श्रुधी हव्यम् ॥ (ibid I 45, 3)

7 आङ्गिरमान् ब्रह्मणा विभक्ति (ibid VI 36, 5)

ருக்வேதக் கூறும். அதர்வா, ஆதர்வணர், அங்கிரஸ், ஆங்கிரஸ் இவர்களை ருஷியாகக் கொண்ட மந்திரங்கள் ருக்வேதத்திலும் அதர்வவேதத்திலும் காணப்படுகின்றனமையால், ஆதர்வணர் ஆங்கிரஸ் இவர்களைப் பாணப்பட்ட மந்திரங்கூட்டத்திற்கு அதர்வாங்கிரஸ் என்ற பெயர் வழங்கியது என்னவாம்.¹ வழங்குவோனுக்கு என்மை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அதர்வன் எனப் பெயர் என்றும் என்யோர்க்குத் திமை பயக்கும் மந்திரத்திற்கு அங்கிரஸ் எனப் பெயர் என்றும் பஞ்சுர்பிஷட் என்ற மேனூட்டாசிரியர் கூறுவர்.²

ஆதர்வணவேதம் என மற்றொரு பெயர் உண்டு என்பது சாந்தோக்கியஉபநிஷத்தினின்றும்³ சூபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரித்தினின்றும்⁴ மனூபாஷ்யத்தினின்றும்⁵ அறியப்படும். ப்ருக்லிஸ்தா: ப்ருக்லாங்கிரஸ் என்ற பெயர்களும் உண்டு என்பது கலிகோபநிஷத்தினின்றும் ருக்வேதஹம்ஸிதை அதர்வவேத ஹம்ஸிதை இவற்றினின்றும்⁶ அறியப்படும்.

1. க்ர. வே. X 120, 1-9; X 173, 1-5

அ. வே. VI 87, 1-5; V 2, 1-9

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 189.

3. ऋग्वेदं मगवोऽथ्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (7, 1)

4. आथर्वणस्य वेदस्य (II 11, 12)

5. नवधा आथर्वणः (म. भा. I 1, 1)

6. अङ्गिरसो नः पितरो नवमा अथर्वणो भृगवः सोम्यासः

(க்ர. வே X 14, 6; அ. வே. XVIII 1, 68)

வடமொழிநூலவரலாறு

முண்டகோபநிஷத், மஹாபாரதம், கௌடையரின் ஆதத்
சாஸ்திரம் முதலியவற்றிலுள்ள அதாவவேதம் என்ற பெயர்
வழங்கும்

பிரம்மவேதம் என்ற பெயர் கோபதயராமிமணகதிலும்,
அதாவவேதத்திய கிருஷ்ணஸூத்ரத்திலுங் காணப்படும்

1 ऋग्ने यजुर्वेद सामवेदोऽथर्ववेद (मुण्डक I 1 5)

ऋग्नेद सामवेदश्च यजुर्वेदश्च षण्डव ।

अथर्ववेदश्च तथा सर्वशाखाणि चैव ह ॥ (म भार सभा 11 32)

अथर्ववेत्तितासवेदौ च (श्री अर्थ 1 3)

வடமொழிநூலவாணாறு

நாடடைப பகைஞர் அழிககாமஸ் இருக்க அரசன முபல வேண்டும் அரசன்குத தக்க உதவியை மக்கள் புரிய வேண்டும் நாட்டின் அமைதியும் மக்களின் தேகவலிமையும் மாததிரம் ஒரு குடுமபத்திறகுப் போதா குடுமபத்தில கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருக்கவேண்டும் இருவரும் மனமொத்திருப்பின், அவ்விருவாக்கும் பிறக்கும் மக்கள் மேனமையுற்ற தன்மையோடு இருப்பா அமமக்கடகு ஜாதகாமம், உபநயன முதலியன செய்யவேண்டும், பிறகு அமமக்கடகு விவாகம் பிகழ, பின்னாததாயதந்தையர் இறத்தல் பிகழலாம் அவர் பிதேதமாய இருக்கும்போத செய்ய வேண்டிய சடங்குகளை மகன் செய்து அவர் பிதிரோர்களு செலுமாறு செய்யவேண்டும் பின்னா அவர்களுள் கிராததம் செய்யவேண்டும் சிலா இவ்வுலகத்திலேயே மோட்சத்தை அடைதல் கூடும் அவர்களு ஜீவனமுகதா எனப் பெயர் அவர் பிததாபோல திரிவா அவர் செலுதம் இடமெல்லாம் செழிகரு.

உலவலிமை, நீண்ட ஆயுள், ஐசுவரியம் இவற்றைப் பற்றிச் சுமார் 55 ஸ்லோகங்களும், 1 கோவைகளைப்பற்றியும்

। इन्द्रो यु॒ग॒म्तु॒ न॒नु॒धा॒ वी॒र्या॒ण्य॒सि॒न् य॒ज्ञे॒ सु॒यु॒ज॒ स्वा॒हा॑

(अ वे V 26, 11)

न॒र॒ म॒णा॒न॒म॒भि॒ स॒मि॒म॒ति॒ दी॒र्घा॒यु॒त्वा॒य॒ इ॒त॒नो॒र॒दा॒य॒

(ऋ वे V 28, 11)

वृ॒ह॒स्प॒ते॒ स॒रि॒त॒र॒थै॒न॒ ज्यो॒त॒यै॒न॒ गृ॒ह॒ते॒ सौ॒म॒गा॒य॒ (VII 17 1)

भ॒द्रा॒द॒धि॒ श्रे॒य॒ भे॒दि॒ वृ॒ह॒स्प॒ति॒ பு॒ர॒ னா॒ தை॒ அ॒ஸ்து॒ (VII 9, 1)

म॒ वे॒ध्य॒म्ना॒मो॒ म॒ च॒ व॒र्य॒म॒सु॒चं॒ ति॒ष्ठ॒ ग॒त्ते॒ सौ॒म॒गा॒य॒ (II c, 2)

அவற்றைப் போக்கக்கூடிய மந்திரம், ஒஷிதி, மணி இம்
மூன்றையுடைய 60 வரிகளையும்¹ ச அம் ரனனியில
இருக்கும் ஒருவன் திறத்தற்காகப் பிறா கடங்கு செய்வது
உண்டு, அதற்கு அர்த்தம் என்ப பெயர்² அபிசாரகடங்காவ

1 सप्त च या संसृतिश्च सयन्ति त्रैव्या अभि ।

इतन्ता सर्वा नश्यन्तु वाक्का अपचितामिन् ॥ (अ वे VI 25, 2)

(त्रैव्या = गण्डमाला)

अश्वत्थो देवसर्दनमृतीयस्यामितो दिवि ।

तत्रामृतं चक्षेण देवा कुष्ठमवन्वत ॥ (VI 95 1)

दशवृक्ष मुञ्चेम रक्षसो ग्राह्या अधि येन जग्राह परिसु ।

अथो एन वनस्पते जीवानां लोकमुन्नय ॥ (II 9, 1)

रोहप्यसि रोहप्यन्मदिदन्नस्य रोहणी ।

रोहयेदमरुन्वति ॥ (IV 12 1)

मज्जा मज्जा सर्पायता चर्मणा चर्म रोहतु ।

अर्चक् ते अस्मि रोहतु मास मासेन रोहतु ॥ (IV 12, 4)

2 அபிசாரா மாரணार्थ ஶ்ருமி க்ரியमाणானி க்ர்மாணி ,

அபிசாரக்ர்மமிரூபமிதா பிசாசு க்ருத்யா

(அ வே XIX 9 9 भाष्यम्)

மரண வ்யஸன சைவ வந்நன ச விசேபத ।

மணிபானோம்மத்தா யா தைவோபஹிதிரேவ ச ।

புத்ராடியநநாசசுக்ரீகூஹே தோபாந் நஹ்நபி ॥

ஏதானி சர்வாணி கானிச்சித்வா தेषா மध्ये यथा शत्रोर्भवन्ति तथोद्देशेन

यद् अभिचारकर्म ... (५ वे XVI, 2 भाष्यम्)

எழுப்பப்பட்ட பிசாசுதிற்கு கிருத்யா எனப் பெயர். இவற்றைப்பற்றியும், இவற்றால் உண்டாம் தீமையைப் போக்கும் விதத்தைப்பற்றியும் 30 ஸூக்தம் கூறும்.¹ சுமார் 730 ஸூக்தம் கொண்ட அதர்வஸமஹிதையில் சுமார் முப்பது ஸூகதமே அபிசாரத்தைப்பற்றிக் கூறினும், அவ்வேதம் அபிசாரத்தைப் பற்றியது எனப் பாரதவாஷததில் தென்னாட்டார் கருதியது வியக்கத்தக்கது. அதற்குக் காரணம் அவ்வேதம் படித்தவா தென்னாட்டிற்கு வாராமையே ஆகலாம். நாட்டின் மக்கள் ஒருமனத்தராய் இருக்கவேண்டும் எனச் சில ஸூக்தங்கள் கூறும்.² பகைவரின் ஸேனையை அழிக்கவேண்டும் என்றும்,³

1. इदमिन्द्र शृणुहि सोमप यत् त्वा हृदा शोचता जोहवीमि ।

वृधामि तं कुलिशेनेव वृक्षं यो असाकं मन इदं हिनस्ति ॥

(अ. वे. II 12, 3)

दूष्या दूषिरसि हेत्या हेतिरसि मेन्या मेनिरसि ।

आमुहि श्रेयांसमार्ते समं क्राम ॥ (II 11, 1)

2. सं वो मनांसि सं व्रता समार्कूतीर्नमामसि ।

अमी ये विव्रता स्थन तान् वः सं नमयामसि ॥ (VI 94, 1)

अहं गृष्णामि मनसा मनींसि मम चित्तमनु चित्तेभिरेत ।

मम वशेषु हृदयानि वः कृणोमि मम यातमनुवर्त्मान एत ॥

(VI 94, 2)

3. अमी ये युधमायन्ति केतून् कृत्वनीकशः ।

इन्द्रस्तान् पर्यहार्तास्तानामे सं धा त्वम् ॥ (VI 104, 3)

इन्द्रो मन्यतु गन्धिता शक्रः शूरः पुरंदरः ।

यथा हनोम मेतां अमित्राणा सहस्रशः ॥ (VIII 8, 1)

பகைவரின் ஆட்புகள் தமமிடத்தில விழாது காததல வேண்டும
எனறும்,¹ பகைவர் மயங்கியபடைகளை வழங்க ஆற்றலற்றவா
களாய இருக்கவேண்டும எனறும்² சிவ ஸூகதங்கள் கூறும்
வேற்ற யடைந்த அரசன் கன் நாட்டை அடையும்போது
செய்யவேண்டிய சடங்கைச் சில கூறும்³ ஆக அரசனைப்
பற்றிய ஸூகதங்கள் சுமார் 55 ஆகும்

நாட்டுக்கள் சுகமாய வாழத் தானியங்கள் மிகுதியாய
உண்டாதற்கும்,⁴ நாட்டின் சுகம் பெருமபான்மையும் பசு,
மீருஷ்யம் இவற்றால் உண்டாகலின் அவற்றை பெருமைபக

- 1 मा नो विदन् विज्याधिनो मो अभिज्याधिनो विदन् ।
आराच्छरव्या असद्विपूर्वोरिन्द्र पातय ॥ (I 19, 1)
- 2 अग्निर्न शत्रून् प्रत्येतु विद्वान् प्रतिदहन्नभिर्शस्तिमरातिम् ।
स सेनां मोहयतु परेषा निहंस्ताश्च कृणवज्जातवेदा ॥ (III 1, 1)
इन्द्रं चित्तानि मोहयन्नरांडाकूल्या चर । (III 2, 3)
- 3 आ त्वां गन् राष्ट्रं सह वर्चसोर्दिहि प्राङ् विशा पतिरिक्तात्
त्वं विं राज (III 4 1)
- 4 वेदाह पयस्वन्त चकार धान्यं बहु ।
सम्मृत्वा नाम यो देवन्त वय हवामहे यो यो अयं ज्वनो गृहे ॥
(III 24, 2)
उदुत्सै शतघोरं सहस्रधारमक्षितम् ।
एवासाकेद धान्यं सहस्रधारमक्षितम् ॥ (III 24 4)

கூறுதற்கும்,¹ வியாபாரம் செழித்ததற்கும்,² தேவதைகளை வேண்டி மஸ்கிதங்கள் உள்ள குடுமபத்தில எல்லே!ரும மனமொத்திருத்தலையும்³ கணவனும் மனைவியும் மனமொத்திருத்தலையும்⁴ கணவன் மனைவியிடம் வெறுப்புறநீருக்க அவனது எண்ணத்தை பாற்றி அவன் அவளிடம் அன்புற நீருக்கச்செய்தலையும், மனைவி கணவனிடம் வெறுப்புறநீருக்க

1. अन॒ङ्गान् दा॒धार पृथि॒वीमु॒त चा॒मन॒ङ्गान् दा॒धारोर्व॑ १ न्तरि॑क्षम्
(IV 11, 1)

यू॒य गा॒वो मे॒दय॑था कृ॒श चि॒दश्री॑र चि॒त् कृ॒णु॒था सु॒प्रती॑क्षम् ।

भ॒द्र गृ॒हं कृ॑णु॒थ भ॒द्रवा॒चो वृ॒हद् वो॒ वयं॑ उच्य॒ते स॒मासु॑ ॥

(IV 22, 6)

2. ये पन्थानो ब॒हवो॑ दे॒वयाना॑ अ॒न्तरा॑ चा॒वापृ॒थिवी॑ स॒ञ्चर॑न्ति ।

ते मा॑ जु॒पन्ता॒ पय॑सा॒ घृते॒न यथा॑ कृ॒त्वा ध॒नमा॒ह॒राणि॑ ॥

(III 15, 2)

3. मह॑द॒य सा॒मन॒स्यम॒विद्वे॒ष वृ॒णोमि॑ व ।

अ॒न्यो अ॒न्यमा॒भि ह॑र्य॒त व॒त्स जा॒तमि॑रा॒ज्या ॥ (III 30, 1)

अ॒नु॒व॒न पि॒तु पु॒नो मा॒त्रा भ॑र॒तु स॑मे॒ना ।

जा॒या प॒त्ये म॑धु॒मती॑ वा॒न व॑द॒तु अ॒न्ति॒वाम् ॥ (III 30, 2)

म॒मा॒नी प्र॒पा गृ॒ह वो॑दि॒भाग॑ म॒माने॑ यो॒क्ते म॒ह वो॑ यु॒तजि॑

(III 30 9)

4. स्व॑र॒त्नी म॒மு॒கந்த॑ வ॒சு வ॒லியா॒ஜி ச॑ நு॒த ।

ய॒ம ந॒ நா வ॒ ம நு॒த மா॒நா ட்॒ய ஜி॒ஜி ॥ (VI 139, 3)

அவள் அவன் சேகரிக்கச் செய்கிறாள்¹ விருப்பித தெய்வங்களை
வேண்டும் ஸ்கந்தங்கள்² என. பின்னர்க் காப்பாத்தானகாவதிறம்
கூறும் பாத்திரமும்,³ காப்பா கையாது முதிர்ச்சியடைய
பாத்திரமும், காப்பா ஆண் ஆகப் பிறக்க பாத்திரமும்,⁴ கூகப்
பிரசவத்திற்கு பாத்திரமும்,⁵ குழந்தை பிறத்தவுடன் செய்யும்
பாத்திரமாதின் பாத்திரமும்⁶ காணப்படும்.

பகவத்குறி இச்சுவைக்கூடிய பாத்திரங்கள் 11, 16, 17
ஆவது பாண்டவசனில் கிரியையும், அம்மக்கள் சீரட
ஆயுளுடன் தேவகரினார் வாழவேண்டும் எனக் தேவகாத்களை
வேண்டும் பாத்திரங்கள் ஆகவாசுரக் கூறப்பட்டன. கிவா

1. गोचयाममि ते ऋद्धिं गोचयाममि ते मन ।
वातं धूमं द्रवमग्न्याह् मामेवान्वेतु ते मन. (VI 90, 2)
मद्यं त्वा मित्रावरुणा मद्यं देवी मर्गस्वनी ।
मद्यं त्वा मय्यं मृत्या उभावन्ता मर्मम्यताम् (VI 90, 3)
मं चेलपाथो अश्विना कामिना मं च वक्षथ ।
मं वा मर्गामो अन्नत मं चित्तानि मनुं व्रता (II 30, 2)
2. पर्वनाद् दिवो योनेर्ज्ञादज्ञात् समामृतम् (V, 25)
3. यथेयं पृथिवी मृती मृताना गर्भमादधे ।
एता ते ध्रियता गर्भो अनु सतुं मर्वितवे ॥ (VI, 18)
4. वर्षद् ते पूषन्नलिन्सूताविर्यमा होना कृणोतु वेधा ।
मिर्वना नार्युतप्रजाता वि पर्वाणि जिहता सूत्रा उ ॥ (I, 11)
5. अरं ह्येभिर्वसुभिश्चगम्यहमादित्यस्त विश्वेदेवे (IV, 30)

ஹததில வழங்கும மந்திரங்கன 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன பெண்ணிறகுத தகக கலாவன வரவேண்டும என வேண்டும மந்திரம உளது¹ திருஷ்டிதோஷாதல² வருதுனபத்தைப போககப பல மந்திரங்கன உள³ தாயதநதையா இறகக அவாகருச செய்யவேண்டிய பிரேதகிருத்தியங்கட குளள மந்திரங்கனும், அவா பிரேதரானபினனா அவாகருச செய்யும் கிராததததில வழங்கும மந்திரங்கனும் விரிவாய 18 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டன விராதயன என்ற சொல்லால வழங்கப்படும ஜீவனமுகதனின நிலை 14 ஆவது காண்டத்திற் கூறப்பட்டது அவவாறு சில பெரியா நாட்டில இருந்தாலதான கிருகஸ்தாகன, பிரமசூரிகன நன்னிலைபில இருப்பா எனக குறித்ததற்கு விராதயமஜிமை விவாஹகாண்டத்திற்குப பின்னரும் 8 பநயநகாண்டங்கடகு முன்னரும் வைககப்பட்டது எனத தோனறுகினறது

யாகங்கனில பிருமமாவும் அவரைச சோகத மூவருப கூறவேண்டிய மந்திரங்கன 20 ஆவது காண்டத்தில உள்ளன. அவை பெருமபாதும ருகவேதத்திற் காணப்படுகின்றன தஷ்டிணையப்பறதிச கிறப்பித்ததுக கூறுவனவும் யாகங்கனில பிராமமஸாசசமஸியால உரைக்கப்படுவனவுமான ருத்தாய ஸூகதங்கன⁴ ருகவேதத்திற் காணப்படு விலை

1 आ नौ अग्ने सुमतिं सम्मलो गमेदिष्या वृमारी मृ नो भगेन .

(II 36)

2. அந்ருஷ்டி எகபது இகராவததில திருஷ்டி என வழங்குகின்றது

Of. अदष्टि म्यात् असौम्येऽष्टि (अमरसोश) -

3 ये वध्यमानमनु दीर्घ्याना अन्विक्षन्त मनसा चक्षुषा च ।

अमिष्टानग्ने प्र मुमुक्षु देवो विध्वंस्य प्रजयो सरराण . . ॥

(II 34 3)

4. Translation of *Altariya brahmanya* by Dr Martin Haug, p 430 foot note

அதர்வவேதஸம்ஹிதையின் பகுப்பு

அதர்வவேதஸம்ஹிதையினது செளனகசாகையில் இருபது காண்டங்கள் உள். ஸம்ஹிதை என்ற சொற்கு ஒருங்கு சேர்க்கை எனப் பொருளாகலின், ஆங்குக் காணப்படும் மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகச் செய்ப்பட்ட காலத்திற்கு முன்னரே இருத்தல் வேண்டும். அவையெல்லாம் ஒரே காலத்திற் காணப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. முதல் பதின்மூன்று காண்டங்களிற் பெரும்பான்மையும் ரோகிணிநதி, புஷ்டி, அசன்வேற்றி, நாட்டிவாமைதி இவற்றைப்பற்றிய மந்திரங்கள் இருத்தலால் அவை முதலில் ஸம்ஹிதையாகச் செய்ப்பட்டிருத்தல் கூடும்; ௧ பசுயநததைப் பற்றிக் கூறும் பதினேழாம் காண்டமும், சிவாநததைப் பற்றிக் கூறும் பதினான்காம் காண்டமும், விராதயமலிபை யைக் கூறும் பதினாறாம் காண்டமும், பிதருமேதத்தைக் கூறும் பதினேட்டாம் காண்டமும், சாநதிபைக் கூறும் யஜுஸ்ஸை உடைய பதினாறாம் காண்டமும் தனித்தனியாக இருந்திருத்தல் கூடும். அவை முன் பதின்மூன்று காண்டங்களோடு பின்னர்த் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் கூடும். ஆனால் உபசுயநததைப்பற்றிய காண்டம் பதினான்காம் காண்டமாக வைக்கப்பட்டது பதினேழாம் காண்டமாக வைக்கப்பட்டிருத்ததற்குக் காரணம் தெரியவில்லை. இருபுறமாகினியிற் செய்யுங் கர்மாக்ஷோர் கொண்ட இப்பதினேட்டு காண்டங்கொண்ட நூலுக்கு வேரார் எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டமைபால், புருஷஸூக்தத்தைச் கொண்ட பதினென்பதாம் காண்டமும் வேராயாரத்தில் பெரும்பான்மை வகுக்கத்தக்கது கூறும் மந்திரங்களைக் கொண்ட இருபதாம் காண்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கல் வேண்டும் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

வடமொழிநூலவரலாறு

முதல் பதினமூன்று காண்டங்களுக்கும் ஒரே காலத்தில் தொகுக்கப்பட்டன எனக் கொள்ளவேண்டுமா என்ற ஐயம் வருகின்றது முதற்காண்டம், இரண்டாம்காண்டம், மூன்றாம்காண்டம், நான்காம்காண்டம் இவற்றில் முறையே ஒரு வொரு ஸ்லோகத்திற்கும் நான்கு, ஐந்து, ஆறு ஏழு நூல்கள் உள்ளன நான்காம்காண்டத்தில் அவ்வாறு முறையின்றி, ஸ்லோகங்கள் ௭1 நிகழல் பரினெட்டு நூல்களாகப் பாயின¹ அனாயம் நூல்களின் உணவிகளை மேனமேல அதிசரிதல் வருகின்றது ஆரவீன இயனை ஆகாண்டம் முதல் முகலீன தொகுக்கப்பட்டிருக்கல் கூடும

- 1 காண்டம் I — 37 ஸ்லோகங்கள் — அவற்றை 30, 4 நூல்கள் (168 நூல்கள்) செய்யும் 1 ஐந்து நூல்களையும் 2 ஆறு நூல்களையும் 1 ஏழு நூல்களையும் 3 எட்டு நூல்களையும் கொண்டன
- காண்டம் II — 36 ஸ்லோகங்கள் — அவற்றை 22, 5 நூல்கள் (207 நூல்கள்) செய்யும் 5 ஆறு நூல்களையும் 5 ஏழு நூல்களையும் 4 எட்டு நூல்களையும் கொண்டன
- காண்டம் III — 31 ஸ்லோகங்கள் — அவற்றை 13, ஆறு (227 நூல்கள்) நூல்களையும் 6 ஏழு நூல்களையும் 6 எட்டு நூல்களையும், 2 ஒன்பது நூல்களையும் 3 பத்து நூல்களையும், 1 பதினொன்று நூல்களையும் கொண்டன
- காண்டம் IV — 40 ஸ்லோகங்கள் — அவற்றை 20 ஏழு (325 நூல்கள்) நூல்களையும் 11 எட்டு நூல்களையும், 3 ஒன்பது நூல்களையும் 3 பத்து நூல்களையும், 2 பன்னிரண்டு நூல்களையும் 1 பதினாறு நூல்களையும் கொண்டன
- காண்டம் V — 31 ஸ்லோகங்கள் — அவற்றை 7 பதினொன்று (376 நூல்கள்) நூல்களையும் 8 நூல்கள் 9 12 நூல்களையும், மூன்றாம் 13, 14 15 நூல்களையும், 16 17 நூல்களையும், ஒன்பது 18 நூல்களையும் கொண்டன

முதல் ஐந்து காண்டங்களும் சரித்திரம் வழங்கிய,
மூன்றாம் ஆறு முதல் பத்து முடிய ஐந்து காண்டங்
களும் தொகுக்கப்பட்டு வழங்கி இருந்திருந்தால் கூடுப
வெள்ளை ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து கீழ்க் காண்டங்
களில் முறையே 13, 10, 5, 5, 5 அல்லாதவைகள் உள்ளன
ஆகையால் 6, 7, 8 காண்டங்களில் முறையே அவ்வொரு
சுவகத்திலுடைய பெரும்பான்மையும் ஆறு, பத்து, பத்து
குக்குகள் உள்ளன¹

காண்டம் VI — 68 வரிசைகள் — இவ்வரிசை 51 ஆறாம் குகை
(349 குகைகள்) கையம், 6 ஏழு குகைகையம், 8 எட்டாம்
குகைகையம் 3 ஒன்பதாம் குகைகையம்,
1 பத்தாம் குகைகையம் 2 பனிகிரண்டு
குகைகையம் கொண்டன

காலகடம் VII — 28 விவரங்கள்.—திவரதன் 18 பத்த குஞ்சு
384 குஞ்சுகள்) கணியம், வலவொன்ற 5 8 9 13, 14
குஞ்சுகளிடம் 2 பன்னிரண்டு குஞ்சு
களையும், 3 பதினொரு குஞ்சுகளையும்
பெற்றான்.

கார்ட்டு VIII— 25 ஸ்கீதனை—திவரம் 12 பத்திரம்—
(293 குருகன) கனம், கெடுகன 4 5, 24, 26 28
- குருகனம் கிராம 6, 8, 13 16
குருகனம் கெடுகன

கார்டம் IX — 16 விதங்கள்.—இவற்றை ஒவ்வொன்று 9
(313 குகைகள்) 13, 14, 17, 25 26, 28 31, 38 குகை
களையும் வரிசை 10, 22, 24 குகை
களையும் கொண்டன

காலம் $\lambda = 10$ ஸரீகங்கள் — திறப்பு வகைகள்
(349 குகைகள்) 25 26 27, 31, 33 34 35 குகைகள்
காலம், திறப்பு 44 குகைகள்
காலம்

1 6 7, 8 கடைகளிலும் பிள்ளைகள் கடைகளிலும் நன்கு
குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளை எண்ணிவை செய்துள்ள
தரப்பதன் மூலம் 10 கடைகளில் பிள்ளைகள்

பின்னர் அவ்விரண்டும் ஒருங்கு சேர்க்கப்பட, உபநயனம் விவாடம் இவற்றிற்குப் பயன்படுமென்பதற்கொண்ட 11, 12, 13, 14 காண்டங்களும் தீவனமுகதரைப்பறைய 15 ஆவது காண்டம் சேர்க்கப்பட்டிருந்தன கூடும¹ நிய சொப்பனம் முதலியவற்றிற்கு : என்ன சாந்தியைப் பற்றிய உபநயனத்தில் பரணவந்து நீண்ட ஆரணிய பற்றிப்பு : கூறும் மந்திரங்களை

பரணநூல்கள் பண்டிட அவர்கள் ஸூக்தகாண்டகளை முறையில் வரலாற்றுசாசிரியரிடமிருந்து வேறுபட்டனர். ஒரு ஸூக்தத்தின் உள்ள குக்குகளின் ஒரு பகுதிக்கு ஒரு விவியோகமும் மற்றொரு பகுதிக்கு வேறு விவியோகமும் இருப்பின், அவை வேறுவேறு ஸூக்தங்களாகக் குறிக்கப்பட்டன இரண்டு ஸூக்தங்களுக்கு ஒரே விவியோகம் இருப்பின் அவை ஒரே ஸூக்தமாகக் கூறப்பட்டன உதாரணமாக ஆருங்காண்டத்து முதல் ஸூக்தத்தின் முதல் மூன்று குக்குகள் ஒரு ஸூக்தமாகவும், ஏனைய மூன்று குக்குகள் ஒரு ஸூக்தமாகவும் பதினேழாவது காண்டத்தில் மூன்று ஸூக்தம் ஒரு ஸூக்தமாகக் குறிக்கப்பட்டது காண்டம் மாதிரியை முதலியோர் பதிப்பாளரின் ஸூக்தகுறிப்பைப் கொண்டு தவறுதலைக் கூறுவர் (A History of Sanskrit Literature p 189)

1. காண்டம் XI — 30 ஸூக்தங்கள் — அவற்றின் 17 பதினே (314 குக்குகள்) குக்குகளையும் 4 ஏழ் குக்குகளையும் 3 ஆறு குக்குகளையும், 2 பதினே குக்குகளையும் ஒவ்வொன்றை 13, 14, 18, 31 குக்குகளையும் கொண்டன
- காண்டம் XII — 11 ஸூக்தங்கள் — ஒவ்வொன்றை 6, 6, 8, 11 (30½ குக்குகள்) 13, 15, 16, 53, 55, 60, 63, 73 குக்குகளாக கொண்டன.
- காண்டம் XIII — 9 ஸூக்தங்கள் — ஒவ்வொன்றை 5, 6, 7, 8, (188 குக்குகள்) 13, 17, 20, 40, 50, 60 குக்குகளாக கொண்டன
- காண்டம் XIV — 2 ஸூக்தங்கள் — ஒன்று 84 குக்குகளையும், (139 குக்குகள்) மற்றொன்று 75 குக்குகளையும் கொண்டன
- காண்டம் XV — 18 ஸூக்தங்கள் — 210 குக்குகள்

கொண்ட 16, 17-ஆம் காண்டங்களும், பிரேதகாமா, பிரேத-
காமா இவற்றைப்பற்றிக் கூறும் மந்திரம் கொண்ட 18-ஆம்
காண்டமும் பின்னாச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தல் கூடும். பிரேத-
காமாவும் பிரேதகாமாவும் கிருஷ்ணாக்களியிலே செய்யப்
படுவதால், அவை இவ்வேதத்தில் இருந்தல் பொருந்தும். 14-ஆம்
காண்டமும் 18-ஆம் காண்டமும் அதாவ்வேதத்தில் இருந்தல்
ஒருவாறு பொருந்தாது என மாகடானல் கூறுதல் ஆராய்தற்
குரியது.¹

முதல் பதின்மூன்று காண்டங்கள் முதலிலும், பின்னருள்ள
ஐந்து காண்டங்கள் அதன் பின்னரும், பத்தொன்பது
இருபதாம் காண்டங்கள் இறுதியிலும் தொகுக்கப்பட்டன
என்பா மாட்டானெல்.² ஒன்றுமுதல் ஏழு காண்டம்
முடிய முதற்பகுதி யெனவும், எட்டு முதல் பன்னிரண்டு
வரை இரண்டாம் பகுதி யெனவும், பதின்மூன்று முதல்
பதினெட்டு வரை மூன்றாம் பகுதி யெனவும், இறுதியில்
பத்தொன்பது இருபது காண்டங்கள் இணைக்கப்பட்டன என
வும் விண்டாரீட்ச் கூறுவார்.³ இக்கூற்றுக்களெல்லாம் சௌனக-
சானகைக்கே பொருந்தும். வைபவாதசானகைக்குப் பொருந்
தாதெனத் தற்போது டாக்டர் ரகுநிதராய் பதிப்பிக்கப்பெற்ற
நூலால் விளங்கும். தற்போது வெளிவந்துள்ள 18 காண்டங்களி-
லும் சௌனகசானகையில் 15, 16, 17 காண்டங்களிலுள்ள
ஒரு மந்திரமும் காணப்படவில்லை; 18-ஆம் காண்டத்தில்
உள்ள ஒரு ருக்கு எட்டாம் காண்டத்தில் காணப்படுகின்றது;⁴

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 188.
2. A History of Sanskrit Literature pp. 187-8.
3. A History of Indian Literature by M. Winternitz p. 122.
4. ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।

तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा न्युन्दती ।

வடமொழிதூல்வரலாறு

20-ஆம் காண்டத்திலுள்ள இரண்டு ஸுல்கத்தங்களும்,¹ ஏழாம் காண்டத்திலுள்ள ஒரு ஸுல்கத்தமும், ஒர் குக்கும்,² பத்தொன்பதாவது காண்டத்திலுள்ள 29 ஸுல்கத்தங்களும் ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன. அன்றியும் பைப்பலாதசாஸையின் 2, 3-ஆம் காண்டங்களில் மாதத்திம் செளனகசாஸையின் 2, 3-ஆம் காண்டங்களில் உள்ள மந்திரங்கள் பெருமபாய்வையுங் காணப்படுகின்றனவேயன்றி, 8-ஆவது காண்டங்களில் செளனகசாஸையின் பல காண்டங்களிலுள்ள மந்திரங்கள் கலந்தே காணப்படுகின்றன. செளனகசாஸையில் 10-ஆவது மந்திரங்களுக்கும் மேலானவை.

1. XX 107, 111.

2. VII 23 and VII 21, 1 (Pembay) Edition

அத்தியாயம் 12

அதாவவேதம் — ஞான்காம்ப வேதம் — காலம்

தாய் என்ற சொல் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் இம்மூன்றையுமே குறித்தவான், ஒரு காலத்தில் அதர்வ வேதத்தை வேதமாகக் கருகாதிருந்தனர் எனக் கூறல் தரும். ச்ரேள்தாகனிவிற செய்யும் யாகங்களைப் பற்றிய ருக்குக்களையும் யஜுஸ்ஸுகளையும் ஸாமாக்களையும் கொண்டனவே வேதம் எனக் கொள்கை இருந்திருப்பின், அதாவவேதத்தை வேதமாகக் கூறுகது பொருத்தம். அவவாறே கொண்டனர் என்பது ருகஸம்ஹிதைபாலும்¹ யஜுர்வேதஸம்ஹிதைபாலும்,² ஐதரேய பிராம்மணத்தாலும்³ விளங்கும். இவ் ஸ்மிருதிகளிலும் ஐராதா ருக்வேதத்தாலும், உதகாதா ஸாமவேதத்தாலும் அதவர்யு யஜுர்வேதத்தாலும், திரும்மா மூன்றாலும் யாகங்களைச்

1. டருஷஸூக்தத்தில்,

ऋक्षसामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तसाद्यजुस्तस्मादजायत
(ऋ. वे. X 10, 9)

ஈந்தலிடத்து அதாவவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

2. தைத்திரியஸம்ஹிதையில் यद्वै यज्ञस्य सामा यजुषा क्रियते
विधिलं तत्, यद्वचा तद् दृढम् என்றவிடத்தும் அதர்வவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

3. ஐதரேயப்ராம்மணத்தில் त्रयो वेदा अजायन्त, ऋग्वेद एवाभिरजायत,
यजुर्वेद वायोः, सामवेद आदित्यात् अथ केन ब्रह्मत्वं
इति! त्रय्या विद्यया इति ब्रूयात् என்றவிடத்தும் அதாவவேதம் குறிக்கப்பட்டிலது.

வடமொழிநூலவரலாறு

செயலிகளினாற் றனா எனது ளளது யாகங்களைக் குற்றமற் றச் செயலிக் கும பொறுப்பு பிருமமாவின் ிடம் இருத்தலின் யாகங் களை வெளிப்பிற் றது பிறா கெடுககாதவாறு செயததும், யாகத்தில் யாருக்கே னும் நோய வரின் அவற்றைப் போக்குத் தும், காலக்கிர மத்தில் பிருமமாவில் பொறுப்பாக ஆபிருத்தல் கூடும் அவற்றைக் கவனிக்க அவாகஞ் அதாவா திரங்களில் அறவு வேண்டியிருத்தல் கூடும் ஆகலில் ஒரு காலத்திற்குப் பின்னா பிருமபா அதாவவேதமும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும் நானஞ் வேதங்களை யுஞ் செவ்வனே அறிதல் பலாகஞ் இயலாமையா னும் ருக்வேதம் யஜுாவேதம், ஸாமவேதம் அவவவற்றில் தனிப்புலமை வாயாதவராக தோதா, அதவாய், சதகாதா இவா இருந்திருத்தலா லு , பிருமமாவிற்கு அதாவ வேதத்தில் தனிப்புலமை இருத்தல் வேண்டும் என்ற கியதி வந்திருத்தல் கூடும் . அப்போது பிருமமாவாற் கூறவேண்டிய மந்திரங்களை ருக்வேதயஜுாவேதங்களிலிரு்து கொடுக்குத் அதாவமந்திரங்களோடு சேரக்கப்பட் டிருத்தல் கூடும் அதாவ வேதத்துச் செளரகசாகையித் ளள 20 ஆம் காண்டம் இதனைத் தெளிவாய் அறிவிகளினாற் றது ஆனால் அக்காண்டத் தில் உள்ள ருத்ராபஸூகதங்கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை அதன பின்னா வேதங்களைக் கணக்கிடுமபோது அவற்றை நானஞ் ஆகவே கணக்கிடுதல் தரும் அதாவவேதக் துள்ளும் தைத்திரீயாாயகத ளுள்ளும் சதபகப்பிராமமணக்

1 यसादचौ अपातक्षन्यजुर्वेत्सोदुपाकपन् ।

सामानि यम्य रोमान्यथाद्विरसो मुलम् ॥ (अ वे X 7 20)

नमृचंश्च सामानि च यजुषि च ब्रह्म चानुन्यचल्न । (AV 6 8)

ऋचा शुग्म्यपिहितास्त्रिज्येन प्रेषिता ।

ब्रह्मणा परिगृहीता सामा षड्वि ॥ (XI 3 14 16)

துள்ளும், உபரிஷத்துக்களிலும் அதனை நான்காவதாகக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

பெரும்பான்மையும் அதாவமந்திரங்கட்கு உபயோகம் கருதும்படியாகச்சுள்ளேயாதலால் கருதற்பணுததிரங்களுலெல்லாம் அதனை நான்காம் வேதமாகக் கூறப்படும். ச்வேதஸூத்ரதிரங்களில் அதனைக் கூற அவசியம் இல்லாமை யால் காத்தியாயன-வாட்டியாயன-ச்வேதஸூத்ரதிரங்களில் அதன்வாயின் பெயர் கூட கூறப்படவில்லை. சாங்காயனம் ஆச்வலாயனம் இவற்றுள் ஒருமுறை கூறப்பட்டது. தாமஸூத்ரதிரங்களில் அது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவமந்திரங்களை வழங்குதல் சிறந்ததன்று என ஆபஸ்தம்பர் கூறுவான். அதாவமந்திரங்கள் என்றதனால் அபிசாரமந்திரங்களையே அவர் கருதி யிருந்தல் கூடும்; ஏனெனில் புஷ்டிகாமரக்களில் இன்னும் ஆபஸ்தம்பிகன் அதாவமந்திரங்களை வழங்குதல் வேண்டியுண்டாம். அந்நாபாசுததிலும் புராணங்களிலும் அதனை நான்காம் வேதமாகவே கூறப்பட்டுள்ளது.

கோபதப்பிராமணத்தில் அதனைப் பிறும்மவேதம் என்றும், நான்குண்ட அஃதே சிறந்தது எனவும் கூறப்பட்டது காண்க. நான்கு வேதங்களைக் குறித்த வந்த பசுரூபபகவான் அதாவவேதவாககிபததை மஹாபாஷ்யத்தின் தொடக்கத்திற் கூறுதலால், அதாவவேதமே நான்குண்டும் சிறந்தது என அவர் கொண்டனா எனக் கூறல் தகாது. அஃதும் அவருடைய முன்னோரும் அதாவவேதத்தை முன்னோர் அனை பின்னர் ஏனைய வேதங்களையும் புகுத்தனா எனக் கூறுதலே குறும்.

1. ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्वान्निः
2. ऋग्वेदं भगवोऽध्येमि यजुर्वेदं सामवेदमाथर्वणं चतुर्थम् (छान्दोग्य. VII)
ऋग्यजुस्सामाथर्वणश्चत्वारो वेदाः. (नृसिंह.)
तत्रापरा ऋग्वेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः (मुण्डकम्)

வடமொழிநூல்வரலாறு

அதாவவேகத்தை வேதமாகக் கருத 20-ஆம் காண்டத்தின் ருக்வேதத்திலிருந்து ஸோமயாகங்களில் பிறும்மவர்க்கும் கூறும் மந்திரங்கள் தொகுததுக் கூறப்பட்டன என்பர். ஏனைய காண்டங்களிலும் ருக்வேதமந்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றுள் சுமார் மூன்றிலொன்று ருக்வேதம் பத்தாம் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று முதல் மண்டலத்திலும், ஐந்திலொன்று எட்டாம் மண்டலத்திலும் ஏனைய எஞ்சிய ஏழு மண்டலங்களிலும் உள்ளன.

அதாவவேதத்தின் 18-ஆம் காண்டத்திலும் ருக்வேதத்தின் 10-ஆம் மண்டலத்திலும் யமயமீஸம்வாதம், பிரேதகிருதய மந்திரங்கள் இவை இருக்கின்றன. பிரிர்லோகத்தில் அரசனாகிய யமன் மிகவும் தூயமைபுடையவன் என்பதைக் குறித்தவே யமயமீஸம்வாதத்தின் உட்கருதது. அவவாறுள்ளவன் ஜீவன்களைப் பிரேதலோகத்திற்குக் கூட்டிச் செல்துகின்றான் எனக் கூறுதல் பொருத்தம். யாகஞ் செய்தோரைத் தவிர்த்து ஏனையோர் இறப்பின, அவருடைய உடல் கிருதயாக்கினியால் ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்படுவதால் பிரேதகிருத்தியமந்திரங்கள் முதலில் அதாவமந்திரங்களாகவே இருக்கிருததல் கூடும். பின்னா ருக்வேதஸம்ஸிதை தொகுக்கப்படும்போது அவை பத்தாம் மண்டலத்தின் சோக்கப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே, உபநிசாநஞ் செய்யிக்கப்பட்ட மாணவனுக்கு நீண்ட ஆயுள் வேண்டுர் மந்திரமும்¹, யாகத்தினிடையில் கோபுண்ட யஜமானன்²க் கூகப்படுத்தக் கூறும் மந்திரமும்³ புஷ்டி வேண்டிக் கூறப்படும் மந்திரமும்⁴, வேணரின் ஐயத்தை

1. க. வே. X 137 1-7.

2. க. வே. X 60, 12

3. க. வே. X 128, 1-9

வேண்டியும்,¹ அரசனைப் போருக்குத் தகுதிபடையவன் ஆகக்
வேண்டியும்² கூறும் மந்திரங்களும் அதாவது மந்திரங்களாலிருந்து
ருக்வேதத்தில் பததாம் மண்டலத்தில் தொகுக்கப்பட்டிருந்ததல்
கூறும். அவ்வாறே ஸ்ரீராமாவின் மனததைக் கூறும்
மந்திரமும்³ ஆகும்.

அதாவவேதத்தின் ஆரம்ப காலத்தில், மூன்று ஸ்வனாத
தைப் பற்றிய மந்திரமும்⁴ யாகத்தில் தவறானால் செயயவேண்ட
டிய பிராயச்சித்தமாகதிரமும்⁵ முதலியனவும் உள்ளன. அவ
வாறே வடாய காலங்களிலும் சிந்திது உளது.

ஆகலின் அதாவமந்திரங்கள் ருக்வேதமும்பற்றிதையில் பத
தாம் மண்டலம் சோக்கப்படுதற்கு முன்னரே இருந்ததல்
வேண்டும் என்பதும், சிறிசில மந்திரங்கள் சிறிசில கூட்டத்தின்
பீடம் இருந்தன என்பதும் அறிதல் கூடும். சில மந்திரங்களில்
வ்யாக்ஷீரம்,⁶ சங்கு,⁷ ஐங்கிடம்,⁸ தீரிக்குத⁹ முதலிய

1. ஈ. வே. X 84, 1-7

2. " X 17, 31-5

3. " X 85

4. அ. வே. VI 47-48

5. அ. வே. VI 114

6. एना व्याघ्रं परिपस्वजाना: मिहं हिंन्वन्ति मृते सौभगाय ।

(அ. வே. IV 8, 7)

7. शङ्गेनामीवामगनिम (அ. வே. IV 10, 3)

8. दीर्घायुन्वाय...जङ्घिडं विमृशो वयम् (அ. வே. II 4, 1)

जङ्घिडः वृक्षविशो वाराणस्यां प्रसिद्धः (சாயணமாய்யம்)

9. वरिष्ठं पत्न्या चिन्तुताम ने पिना (அ. வே. IV 2, 8)

வடமொழிதூல்வரலாறு

சொற்கள் வழங்கப்பட்டமையாலும், அச்சொற்கள் குக்வேத ஸம்ஹிதையில் காணப்படாமையாலும், அதாவவேதஸம்ஹிதை ஆரியர்கள் பாரதவர்ஷத்தின் கீழுத்திசையிலுள்ள வங்கத்தின் அருகில் வந்தபோது தொகுக்கப்பட்டிருத்தல் கூடும் இம்மையில் உற்பத்தியாகிச் சமுத்திரத்தில் சோகின்றன என்பது கங்கை முதலிய நதிகளுக்கே பொருந்தும்.¹

சில மந்திரங்கள் மிகப் பழையவனவாகவும் சில மந்திரங்கள் பிற்காலத்தனவாகவும் இருந்திருத்தல் கூடும். உதாஸமாக நோயகளைத் தீர்க்கும் மந்திரங்களில் பல பொருளிலும் உருவகத்திலும் ஜோமனி, குஷியா முதலிய நாட்டுக்களில் உள்ளவாறே இருக்கின்றன என்பர்.² ஆகலின் அவை யெல்லாம் இண்டோ-ஆரோபியன்-காலத்தன எனக் கூறல் தரும். சீண்ட ஆயுளை அடைய ஜங்கிடமணியை அணிவோம்³ போன்ற மந்திரங்கள் பிற்காலத்தன என்னவாம். அவ்வாறே சிற்சில வேதகளைப் பற்றிக் கூறும் மந்திரங்களும் இருக்கின்றன. உதாஸமாக வருணன் பெரியவா, எல்லோருடைய செய்கார அறவா, பகைவரைப் போக்குவா, இப்பூயி வருஷாது வசத்தில் இருக்கிறது முதலியவற்றைக் கூறும்

1. हिमवतः प्र संवन्ति सिन्धौ समद सङ्गमः (அ. வே. VI 24, 1)

2. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell p. 186.

गङ्गा गङ्गा गर्भायता चर्मणा चर्म रोदतु ।

अमृक् तेअमि रोदतु मामं मासेन रोदतु (அ. வே. IV, 12, 4)

Bone to bone	} Merseberg magic incantation
Blood to blood	
Lamb to limbs	
As if they are glued	
A History of Indian Literature by M. Winternitz p 128.	

3. அ. வே. II 4, 1.

ஸூகதம்¹ பொருளில் ருகவேதஸூகதங்களை ஒட்டி இருக்கின்றது, ஆகலின் அது பழையது. ஜலத்திற்கு அதிபதி² எனக் கூறும் ஸூகதம் பிறகாலத்தது ருத்திராசூரோகதனைப் போகருவா என்பது ருகவேதத்திற்கு கூறப்பட்டதை ஒத்திருக்கிறது,³ ஆகலின் அது பழையது. அவா மகாதேவா,⁴ அவா பதபதி⁵ எனக் கூறலன் பிறகாலத்தன ஆகும் அஸுரர் என்ற சொல் ருகவேதஸமஸ்திதைபில் பலமுடையன, உயிரகொடுப்போன் என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டது, தேவாகருகருப் பகைவன் என்ற பொருளில் அங்குக் கூறப்படவில்லை ஈனாடுசிலைபித்ததுப் பழமை; யன் உயிரகொடுப்போன் என்ற பொருளிலும், சிலைபித்ததுதேவாகருப் பகைபின்ன என்ற பொருளிலும் அச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது முற்கூறிய பொருளைக்கொண்ட அஸுரர் என்ற சொல்லைக்கொண்ட மாதிரியைகள் பழையன⁶ எனவும், பிறகூறிய பொருளைக் கொண்ட அச்சொல்லைக் கொண்ட

1 अ वे IV 16, V 11 etc

2 वरुणोपामर्षिपति स मावतु (अ वे V 24 4)

3 या ते रुद्र इषुमास्यदङ्गेभ्यो हृदयाय च ।

इदं सामय त्वद् वयं निषूचीं वि वृहामसि॥ (VI 90, 1)

इदं रुद्रम्यं मेपजम् (VI 67, 1)

4. स रुद्र स महादेव (XIII 105 4)

5 मुखाय ते पशुपते (XI 2, 5)

6 महत् तद् वृष्णो अक्षुरम्य नाम (IV 8, 3)

अपो निषिञ्चनसुर पिना न (IV 15 12)

வடமொழிநூல்வரலாறு

மந்திரங்கள் பிறகாலத்தன¹ எனவுங் கொள்ளலதகும். பிற கூறிய பொருளிலேயே அச்சொல அதாவவேதத்தில் வழங்கப் பட்டது என மாகடனெல கூறுவது ஆராய்தற்குரியது.² ருக்வேதத்தில் அச்சொல் பலமுடையோன், உயிரகொடுப் போன் என்ற பொருளிலே பதது மண்டலத்தன்னும் வழங்கப் பட்டதாகக் கொள்ளல் கூடும என முன்னரே கூறப்பட்டது மூன்று வேதத்தை மாததிரங் கூறும் மந்திரம் பழையது³ எனவும், நான்கு வேதத்தைக் கூறும் மந்திரம் பிறகாலத்தது எனவுங் கூறலாம்.

1. यथा चकुर्वेवासुरा. . (अ. वे. VI 141, 3)

अनेनेन्द्रो मणिना वृत्रमहन्ननासुरान् पराभावयन्मनोषी ।

(VIII 5, 3)

2. A History of Literature by A. A Mac Donell p. 112

3 अत्ने माम यदप्रानं हविरोजो यजुर्लेम ।

एष मा नमाम्ना हिंसाद् वेदे एष्ट अनीषने ॥ (अ. वे. VII 57, 1)

यन्नादसो यवानान् यजुर्व्य्मादपानान् ।

मार्गानि यव्य नेमान्यथसंक्रिमो युधम् ॥ (A 7, 20)

அதாவதம்ஹிதையிலிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள்

அனாராகன் தீதீயின் புத்திரர்கள்; அவர்கள் இருக்கு
மிடம் அந்தரீகாலோகம்; அவர்கட்கு யாகததில் பாகம்
இல்லை; ச்வாககலோகததில் மூன்று பாகம் அவருடையன;¹
அவற்றிற்கு உதன்வதீ, பீலுமதீ, பிரதயேள எனப் பெயர்.²
அனாராகருக்கு இத்திரவே மமராத்.³ உப்தாஷிகள என்ற
வழக்கு அக்காலதது உளது.⁴ மககட்குப் பிராமணனே பதி
என்றும்,⁵ அவன் ஹிமலிக்கக்கூடாது என்றும் கூறப்

உ

1. दिते पुत्राणामदितेरकारिषमर्व देवानां बृहतामनर्मणाम् ।
तेषा हि धाम गभिषक् समुद्रियं नैनाक्षमसा परो अस्ति कश्चन ॥
(अ. वे. VII 8, 1)
2. त्रीर्त्वा तमासि बहुधा महान्त्यजो नाकमाक्रमता तृतीयम् ।
(IX 5, 1)
3. उदन्वती दौर्ध्रमा पीलुमतीति मभ्यमा ।
तृतीया ह प्रद्यौरिति यस्या पितर आसते ॥ (XVIII. 2. 48)
4. सम्राट्स्यसुराणाम् (VI 87, 3)
5. अमयं नोस्तुर्वन्तरिक्षं सप्त ऋषीणा च हविषामयं नो अस्तु ।
(VI 40, 1)
6. ब्राह्मण एव पतिर्न राजन्योऽन वैश्य ।
तत् सूर्यं प्रब्रुवन्नेति पञ्चम्यो मानवेभ्यः । (V 17, 9)

பட்டுளது.¹ எழு வராததை ஒருவாக்கொருவர் பேசின் அவர் நண்பர் ஆவா என்ற கொள்கையும், ஒருவரோடொருவர் ஏழடி பின் சென்றால் அவர் நண்பராவர் என்ற கொள்கையும் இருந்தன.² மக்கட்கு 101 வகைப்பட்ட லக்ஷ்மி உண்டு எனவும், அவருள் சிலர் நன்மையைப் பயக்குவர் எனவும், சிலர் தீமையை விளைவிப்பர் எனவும், தீமையை விளைவிப்பவர் தம்மைவிட்டு தீங்கவேண்டும் என வேண்டப்பட்டனர்³ எனவுங் கூறப்பட்டது.

பிரேதங்கட்கு புதுத்துணி போர்த்தினர்;⁴ அவற்றை மயானத்திற்கு இரட்டைமாட்டுவண்டியில் எடுத்துச் சென்றனர்;⁵ அக்கிளியூற் சுடுதல், மண்ணிற் புதைத்தல், வெளிப் புறத்தில் எறிதல் இவற்றுள் ஒருவகையால் பிரேதங்களை அடக்கஞ் செய்தனர்.⁶ முதலிரண்டுவகைகள் டிராதவாஷத்தில் இப்போதும் ஆரியர்களிடத்தில் உள. மூன்றாம் வகை பார்ஸிய

1. न ब्राह्मणो हिंसितव्योऽग्निः म्रियतनोरिव ॥ (अ. वे. V 18, 6)

2. सप्तपदः सर्वासि (V 11, 10)

3. एकगतं लक्ष्योऽमर्त्यस्य साकं तन्वाऽऽनुपोधि जाताः ।

तासां पापिष्ठा निरितः प्रहिण्म. जिवा असम्यं जातवेदो नि यच्छ ।

(VII 120, 3)

प्र पतितः पापि लक्षि (VII 120, 1)

4. एतत् त्वा वासः प्रथमं न्वाग्नपैतृह यदिहार्विभः पुरा ।

(VIII 2, 57)

5. आ प्र च्यवेथामप तन्मृजेथाम् (XVIII 4, 49)

6. ये निम्वाता ये श्रोता ये दग्धा ये चोद्धिताः । (VIII 2, 34)

ரிடத்திலுள்ளது இறந்த மறுபுள்ள அபூபம, பெரி இவை
எள்ளுடன் கலந்து பிரேதம் முதலியவற்றிற்கு அளிக்ரும
வழக்கம் அப்போதே இருந்தது¹ மனை உடனகடடை
யேறுதல பண்டைய வழக்கம் அப்பப்பட்டது² பிரேத
ஜீவாகடா மாதலி, யமன, பிருகஸபதி இவா பிதருலோகத்திற்கு
கூட்டிப் போகின்றனர்³

இதிலுள்ளம், புராணம், காலை முதலியன அககாலத்தே
இருந்தன⁴ பேசரை ஸமுள்ளதாகவும் என நிலவாததாகவும்
வருத்திருந்தனர்⁵ படும முரைய மாசு ரண்டெனக

- 1 अपूपिंहितान् कुम्भान् यास्ते देवा अधारयन् ।
ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतक्षुत् ॥ (अ वे XVIII 3 8)
यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्रा स्वधावती ।
तास्ते सन्तु विम्बी प्रभ्विस्तास्ते यमो राजानुमन्यताम्
(XVIII 3 9)
- 2 इय नारी पतिलोक वृणाना नि पद्यन् उप त्या मर्त्य प्रेतम् ।
धर्म पुराणमनुपालयन्ती (XVIII 3 1)
- 3 मार्तली कन्यैर्यमो अर्जिरोभिर्वृहस्पतिर्ऋकभिर्वावृधान ।
याश्च देवा वावृषुर्ये च देवास्ते नोवन्तु पितरो ह्वेषु ॥
(XVIII 1, 47)
- 4 तमितिहासश्च पुराण च गार्थाश्च नारायसीथानुन्यचलन् ।
(XVIII 3, 11)
- 5 प्राश प्रतिप्राशो जह्वसान् कृण्वोषे (II 27 1)

கண்டிருந்தனர்.¹ வருஷத்தை ஆறு குதுக்களாகப் பிரித்
திருந்தனர்.² சிவவிடத்து கிழக்குக்கினை அதிபதி அக்கினி
என்றும், தெற்குக்கினை அதிபதி இந்திரன் என்றும் கூறப்
பட்டுள்ளது.³ மறஸ்ரோடத்தில் தெற்கின் அதிபதி யமன்
என்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது.⁴ பசு, எருது இவற்றின் பயன்
அந்ந்து அவற்றைப் போற்றிக் கூறுதல் மிகவும் போற்றத்
தக்கது. எந்த கோசத்திலிருந்து வேதத்தை எடுத்தோமோ
அவகேயே அதை வைப்போம் எனப்பொருள்பட ஒருமாதிரி
வருவது. அதனால் அக்காலகதே வேதம் எழுதப்பட்டிருந்தது
எனக் கொளல் தரும.⁵ வேதத்தைத் தாயாகவும அநீசத்
துதிப்பின், ஆயுள், கோத்தி, ஐசவாயம முதலியன மிகும் எனக்
கருதப்பட்டது.⁶ மக்கள் ஒத்துவாழவேண்டும் என்றும்,
அவ்வாறு வாழத்தால் பகைஞரை அழித்து ஈகமாக வாழ்வாம்

1. अ॒न॒रा॒त्रे॒वि॒मि॒तं त्रि॒श॒द॒क्षं त्र॒यो॒द॒शं मा॒सं यो॒नि॒मि॒मी॒ते

(அ. வெ. XIII 3, 8)

2. XII 1, 36

3. मा॒ची दि॒ग॒मि॒र॒धि॒प॒ति॒. (III 27, 1)

दक्षि॒णा दि॒गि॒न्त्रो॒धि॒प॒ति॒. (III 27 2)

4. ये दक्षि॒ण॒तो जु॒ह॒ति ।

य॒म॒मृ॒त्वा ते प॒रा॒यो व्य॒ध॒न्ता॒म् ॥ (IV 40, 2)

5. य॒ग्मा॒न् को॒श॒दु॒द॒भ॒रा॒म् वे॒दं त॒स्मि॒न् अ॒न्तर॒வ் द॒ध॒म ए॒न॒म्
(XIX 72, 1)

6. मृ॒ना म॒यो वर॒दा वे॒द॒मा॒ता प्र चो॒द॒य॒न्ता पा॒व॒मा॒नी द्वि॒जा॒ना॒म् ।

आ॒य॒ प्रा॒णं प्र॒வா प॒शुं की॒र्ति अ॒वि॒ஜ் ब्र॒ह्म॒र॒च॒म॒म् ॥ (XIX 71, 1)

என்றும் பலவிடங்களிற் கூறுதல் சோககததககது.¹ நச்சுத்திர தேவதைகள் இருபததேமுப கிருத்திகை தொடங்கி பரணி இறுதியாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.² சூர்யன், சந்திரன், ராகு முதலியன கிரஹங்களாகக் கருதப்பட்டு, சுகததைக கொடுகரு மாறு வேண்டப்பட்டன.³ சூர்யன் என்ற சொல் பிராமணன், சுகத்திரியன், வைசயன் இம்மூவரையே குறித்ததாகத் தோன்று கின்றது.⁴ பிராமணன், சுகத்திரியன் இவற்றோடு வழங்கும் சூர்யன் என்ற சொல் வைசயனையே குறிக்கும்.⁵

1. मं ज्ञानीध्वं सं पृथ्व्यध्वं सं वो मनांसि जानताम् ।

..... ॥ (अ. वे. VI, 64)

2. सुहवममे हर्षिर्ना रोहिणी चास्तु भद्रं मृगशिरः शमार्द्रा ।

पुनर्वसू सूनृता चारु पुष्यो भानुराश्लेषा अर्यनं मघा मे ॥

पुष्यं पूर्वा फल्गुन्यौ चात्र हस्ताश्विना शिवा ज्ञाति सुखो मे अस्तु ।

रोधे विशाखे सुहवानुराधा ज्येष्ठा सुनक्षत्रमरिष्ट मूलम् ॥

अत्र पूर्वा रासता मे आपादा ऊर्जं देव्युत्तरा आ वहन्तु ।

अभिजिन्मे रासता पुष्यमेव श्रवणं श्रविष्ठाः कुर्वता सुपुष्टिम् ॥

आ मे महच्छतभिषग् वरीय आ मे ह्यया शोष्ठपदा सुशर्म ।

आ रेवती चाश्वयुजो भगं म आ मे रीयि भरण्य आ वहन्तु ॥

(XIX 7, 2-5)

3. न नो ग्रहाश्चन्द्रममा शमादित्यश्च राहुणा (XIX 9, 10)

4. तथाऽ सर्वं पश्यामि यश्च न शूद्र उनायं । (IV 20, 4)

5. प्रियं मां धर्मं कृणु ब्रह्मगज्याभ्या शूद्राय चार्याय च ।

(XIX 32, 8)

வடமொழிநூலவாலாறு

ஞ்ஷடம ஸ்வஸநோயகரும மருகதாகும என முதன் முதலில இஷ்டவாகு அலிகதனா பிரஹ்மாதன மகனாகிய விரோசனன,¹ வேளான மகனாகிய பருது² இவாகளின் பெயா குறிக்கப்பட்டன அவ்வாறே வைசரவணனான குபேரனது பெயருங் காணப்படும்³

பிரமமததைக குறிக்க கேநோயிஷ்த்திற காணப்படும் யசுதி எனற சொல் ஈண்டு வழங்கப்பட்டுளது⁴ விருத்தினன் சரோதரியனாய இருப்பின, அவாககு முன்னா யஜமானன் உண்ணக்கூடாதென விதிக்கப்பட்டுளது⁵ ஒருவன் இறந்தபின் ஸ்வாககத்தில தான மனைவிமக்களோடு சோவதாகக் கருதப் பட்டது⁶ இப்போது வழங்கும் யஸ்தி. என்பதற்குப் பிரதி யாக அங்கு யஸ்தி என வழங்கப்பட்டது⁷ மெய இடை விடாபல இரண்டு உயிர்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டன

- 1 य त्वा वेद् पूर्वं इक्ष्वाको य वा त्वा कुष्ठ काम्य (अ वे XIX 39, 9)
- 2 तम्या विरोचन् प्राह्वादिर्वत्स (VIII 13, 1)
- 3 ता पृथीवैन्योऽथोक् ता वृषिं च सस्य चाधोक् (VIII 13, 11)
- 4 तम्या कुन्तरी वैश्रवणो वत्स आसीत् (VIII 14, 10)
- 5 महद् यश्च भुर्नम्य मध्ये तर्पसि व्रान्त सलिनस्य पृष्ठे ।
तस्मिन् छ्यन्ते य उ के च देवा वृक्षम्य म्कन्ध परित इव शाखा ॥
(X 7, 38)
- 6 एष या अतिथिर्यच्छोरियस्तस्मात् पूर्वो नाश्रीयत् (IX 8, 7)
- 7 नमं लोकमग्नि नो नयासि स जायया सह पुत्रं स्योम (XII 3, 17)
- 8 अ वे II 2, 1

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — அதன் வரலாறு

வசனநடைபிழாள்ள வேதவாக்கியங்கட்கு யஜுஸ் எனப் பெயர். அவற்றை ஸம்ஹிதையிற் கொண்ட வேதத்திற்கு யஜுர்வேதஸம்ஹிதை எனப் பெயர். அவ்வேதத்திற்கு 101 சாகைகள் இருத்தன என்பா மஹாபாக்ஷபகாரர்.¹ அவற்றுள் சில சாகைகளே இப்போது அதிபயனஞ் செயற்ப்படுகின்றன. அவை இரண்டு வகையாகக் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையிலு மாதிரிகள் மாதிரியும், பிராம்மணங்களில் பிராம்மணங்கள் மாதிரியும் காணப்படுகின்றன. சிலவற்றுள் ஸம்ஹிதையில் மாதிரிகளும் பிராம்மணங்களும், பிராம்மணங்களிலும் அவவாதே மாதிரிகளும் பிராம்மணங்களும் காணப்படுகின்றன. முற்பகுதியைச் சோதனவற்றைச் சுவ்யஜுர்வேதம் என்றும், பிற்பகுதியைச் சோதனவற்றைக் கிருஷ்ண-யஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குவர்.

அவ்வாறு இருத்தற்கு வாயுபுராணமும் விஷ்ணு புராணமும் பின் வருங் காரணங் கூறுகின்றன —
“பாத்ராயணவயாஸா யஜுர்வேதத்தை வைசமபாயனாகும்,²

1. एकशतमध्वर्युशान्वाः (महाभाष्ये 1, 1, 1)

2. अस्मिन्युगे कृतो व्यासः पाराशर्यः परन्तपः ।

... ..
अग्नेर्दथावक्तं पैलं जग्राह विधिवद्भिजम् ।

यजुर्वेदप्रवक्तारं वैशम्पायनमेव च ॥ (वा. पु. 60, 11, 14),

(वि. पु. 3, 8)

विश्यास वेदान्यसात्स तस्माद् व्यास इति स्मृतः ।

वेदानध्यापयामास महाभारतपद्मान् ।

सुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुक्रं चैव स्वमात्मजम् ।

प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥ (म. भा. आदि. 64, 130-132)

அவா தன ஸிஷ்யாகளுக்கும் உபதேசஞ் செயதனா. ஒருகாலத்தில் வைசம்பாயனாகரு ிருமமற்றததிதோஷம் வர, அதனைப் பாகிததுக்கொள்ள அவா தன ஸிஷ்யாகளை வேண்டினா. அவாகளுள் ஒருவரான யாஞ்ஞயவலகயா தானே அதனை ஏற்றுக்கொள்வதாகக் கூற, அதனைக் கேட்டு வைசம்பாயனா கோபங்கொண்டு, யாஞ்ஞயவலகயா தன்னிடம் கற்றுக்கொண்டதைக் ககிவிடுமபடி அவறருக் கூற, அவா அதனைக் ககக், ஏனைய ஸிஷ்யாகள தித்திரி வருவங் கொண்டு கககப்படப் பொருளை உட்கொண்டனா.¹ ஆகலின்

1 शिष्यानथ समानीय स वैशम्पायनोऽब्रवीत् ।

•ब्रह्मवध्या चरध्व वै मत्कृते द्विजसत्तमा ॥

याज्ञवल्क्य उवाच—

अहमेव चरिष्यामि तिष्ठन्तु मुनयस्त्वमे ।

...
एवमुक्तस्तत कुक्षो याज्ञवल्क्यमथाब्रवीत् ।

उवाच यत्त्वयाधीत सर्वं प्रत्यर्पयस्व मे ।

एवमुक्त स रूपाणि यजूपि प्रददौ गुरो ।

रधिरेण तथाक्तानि छर्दित्वा ब्रह्मवित्तम ।

तत स ष्यानमास्थाय सूर्यमाराधयद्विजा ।

...
तानि तस्यै ददौ तुष्ट सूर्यो वै ब्रह्मरातये ।

अधरूपाय मार्ताण्ड्यो याज्ञवल्क्याय धीमते ।

यजूप्यधीयन्ते यानि ग्राहणा येन केन च ।

अधरूपाय दत्तानि ततस्ते वाजिनोऽभवन् ।

ब्रह्महत्या तु यैदवीणां चरणाचरका स्मृता ।

वैशम्पायनशिष्यान्ते चरका समुदाहता ॥ (वा पु 61 15-23)

यजूप्यथ विमृष्टानि याज्ञवल्क्येन वै द्विज ।

अणुहुम्मिति भूत्वा तैत्तिरीयान्मु ते तत ॥ (वि पु 3, 5, 13)

அச்சிஷ்பர்களின் மூலமாய் வந்த சாகைகட்டுத தைத்திரீய சாகை எனப் பெயர் வந்தது பிருமம்மஹத்திதோஷத்தை ஏற்றுக் கொண்ட காரணம் பற்றி அவர்களுச் சரகர் எனப் பெயர் வந்தது.

யாஞ்பவல்க்யர் சூரியனை உபாஸிதது அவருடைய அருளால் யஜுர்வேதத்தை அறிந்தனர். குதினாஸின் உருவங் கொண்டு அவர் அதனை அறிந்துகொண்டமையால் அவர் ஸிஷ்யர் கட்டு வாஜினர் எனப் பெயர் வந்தது.

* பாணினி இயற்றிய அஷ்டாதயாயியில் தித்திரீ, வைசம்பாயனா, கலாபி முதலியோர் வேதவாசினியர்களாகக் கூறப்பட்டனர்.¹ வைசம்பாயனரின் ஸிஷ்யராகக் கடரும், கலாபியும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டனர்.² வரதத்து, கண்டிகர் முதலியன ரிஷிகளின் பெயராலிருந்ததின், இததிரி என்பதும் ஒரு ரிஷியின் பெயராலிருந்ததல் கூடும். அவ்வாறாயின் தைத்திரீயசாகை என்பது வைசம்பாயனரின் ஸிஷ்யர்களுள் ஒருவரான இததிரியால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகை எனக் கொள்ளலாம். அப்போது காடகஸம்ஸிதை என்பது கடரால் உபதேசிக்கப்பட்ட சாகையின் ஸம்ஸிதை எனக் கொள்ளல் தரும். தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட காடகஸம்ஸிதையில் ஒவ்வொரு ஸ்தானகத்தின் முடியில் சாகசாகையைச் சேர்ந்த காடகத்தில்³ என்ற வழகரும் கிருஷ்ணயஜுர்வேதீய-தைத்திரீயஸமஹிதாபாஷ்யம் என்ற ஸாயனாசாரியர் வழங்

1. तेन प्रोक्तं (4, 3; 101), तिचिरिवरतन्तुखण्डिकोखाच्छण् (4, 3, 102); कलापिवैशम्पायनान्तेवासिम्यथ (4. 3, 104)
2. वैशम्पायनान्तेवासी कठः, कठान्तेवासी खाडायनः, वैशम्पायनान्तेवासी कलापी (महामाप्यम् 4, 3, 104)
3. इति श्रीयजुषि काठके चरकशाखाया प्रथमं स्थानकम् ।

கிய சொல்லும்¹ அககொள்கையை வலியுறுத்தும். இக் கொள்கையைக் கொள்ளின் வைசம்பாயனரின் சிஷ்யர்கள் தித்திரிப்பறவை யுருவங் கொண்டனா என்பதும், அவர்கள் அககாரணம் பற்றித் தைத்திரீயா எனக் கூறப்பட்டனா என்பதும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதமும் தைத்திரீயமும் ஒன்று என்பதும், பிற்காலத்தில் தித்திரி என்ற சொல் ஒரு சிஷியின் பெயர் என்பதை மறந்து பற்றவையின் பெயர் எனச் சிலர் நினைகதமையால் வந்த கொள்கை என்பதும் புலப்படும்.

யாஜுயவல்கியரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைச் சகலயஜுர்வேதம் என்றும், வைசம்பாயனரால் உபதேசிக்கப்பட்டதைக் கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்றும் வழங்குகின்றனர். இவ்வழக்கு ஸாயனாசாரியாது காலத்திற்கு முன்னரே வந்திருத்தல் கூடும் என்பது அவருடைய பாஷ்யத்தாலு விளங்கும்.

முதலில் யஜுர்வேதம் என்ற பெயரே இருந்தது என்பதும் யாஜுயவல்கியரின் வேதம் சகலயஜுர்வேதம் எனப் பின்னா பெயரிடப்பட்டது என்பதும், அதன்பின்னரே கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டுமா என்பதும் வெளிப்படா.

சகலயஜுர்வேதம் என்ற பெயர் எவ்வாறு வந்தது என ஆராயதல் வேண்டும். குரியஹடைய அருளால் அறியப்பட்டமையின் அப்பெயர் வந்தது என்பா சிலர். அவ்வேத்ததுள் ஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபாகமும், பிராமமணங்களில் பிராம்மணபாகமுமே இருக்கின்றமையால் அப்பெயர் வந்தது என்பா மற்றோர். அதற்கு மாறுபட்டது கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் ஆகும். இங்கு ஸம்ஹிதை, பிராம்மணப் பிரண்ட்னன்றும் மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களுங் காணப்படுகின்றன.

1. इति श्रीमत्सायणाचार्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्ण-
यजुर्वेदीयतैत्तिरीयसंहिताभाष्ये ।

யஜுரவேதசாகைகளுள் காணப்படும் மந்திரங்கள் ருக்வேதம், அதாவவேதம் இவற்றின் காணப்படும் ருக்குக்களாகவும், அவற்றை காணப்படாத ருக்குக்களாகவும், யஜுஸ் ஆகவும் உள்ளன.¹

யஜுரவேதத்தில் 101 சாகைகள் இருதன் என்றும்,² அவற்றின் 15 வாஜஸுநேயசாகை என்றும்³ வாயுபுராணம் கூறும். வைசம்பாயனரின் சாகை 21⁴ என லிஷ்ணுபுராணம் கூறும். ஆயினும் தற்போது கிருஷ்ணயஜுரவேதத்தின் கட்சாகை, மைத்ராயணீயசாகை, தைத்திரீயசாகை இம்மூன்றே பாரதவர்ஷத்தில் அததியயனஞ் செய்ப்ப்படுகின்றன என்பா. மைத்ராயணீயசாகைகளுக்காலபசாகை என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. அவற்றின் கட்சாகை காச்மீரத்திலும், மைத்ராயணீயசாகை ஆபாபாதத்தின் மத்திய பாகத்திலும், தைத்திரீயசாகை ரம்மதைக்குத் தெற்கிலுள்ள நாட்டிலும் அததியயனஞ் செய்ப்ப்படுகின்றன எனயஜுரவேதத்தின்

1. पुनर्जा निर्वर्तस्व पुनरग्न इषाया ।

पुनर्नः पाहि विश्वतः ॥ (तै. सं. 1, 5, 3, 3)

सह रय्या निर्वर्तस्वामि पितृस्व धारया ।

विश्वप्तिनया विश्वनस्परि तै. सं. [1, 5, 3, 3]

(இந்த ருக்குகள் ருக்வேதம் அதாவவேதம் இவற்றின் இரு பக்கம் தெரியவில்லை.)

2. अतमेकाधिकं कृत्स्नं यजुषा वै विरुल्यका. [वा. पु. 61, 26]

3. इत्येने वाजिन प्रोक्ता दश पञ्च च स्मृता. [वा. पु. 61, 26]

4. यजुर्वेदतरोदशावा सप्तविंशं महामुनि. [वि. पु. 3, 5, 1]

வடமொழிநூல்வரலாறு

காணவசாகையும மாததியநதினசாகையுந்தான வழக்கின்
உள்ளன அவற்றுள் காணவசாகை தக்ஷிணதேசத்திது¹,
மாததியநதினசாகை ஆரியாவாதத்தின் கீழ்ப்பக்கம் நடுப
பக்கம் இவற்றிதும அததியயனஞ் செயப்படுகின்றன. இம்
மூன்று சாகைகளும் வாலமீகிராமாயணத்திற குறிக்கப்பட்டது
காணக¹

1 कौसल्या च य आशीर्भिर्भक्त षड्युपतिष्ठति ।

आचार्यमैत्रिरीयाणामभिरूपश्च वेदवित् ॥

... ..

ये चेमे कठकालापा बहवो दण्डमाणवा ।

नित्यम्व्याध्यायशील्वान्नान्यात् कुर्वन्ति किञ्चन ॥

[रा. अयो. 32, 15-8]

அத்யாயம் 15

யஜுர்வேதஸம்ஹிதை — பொருளும் முறையும்

53 ¹ காடகஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், ஸதானகங்களும் உள்ளன. இரண்டாவது காண்டத்திற்கு

काठकसंहितायां विषयाः ॥

इष्टिमिका नाम प्रथमो ग्रन्थः

1. पुरोडाश	10. आमावैष्णवम्
2. अध्वरम्	11. मारुतम्
3. ज्योतिरிகम्	12. पयस्स्थानकम्
4. ग्रहा	13. पशुनन्धम्
5. यजमानम्	14. राजपेयम्
6. अमिहोतशाखणम्	15. श्रीराजसूयम्
7. आलोभी	16. अमित्रीशिका
8. दिशस्थानकम्	17. ध्रुवक्षिति
9. उत्तीदनम्	18. चमाः

मध्यमिका नाम द्वितीयो ग्रन्थः

19. सावित्रा	25. इषु
20. अपेतवीतम्	26. धिष्यम्
21. पद्मचूडम्	27. वाचम्यति
22. स्वर्गम्	28. आयुन्यम्
23. दीक्षितम्	29. दीर्घजिह्वी
24. मन्त्रीति	30. पानीवनम्

18. தயமிகர என்ற பெயர் உள்ள மையகம் 13 ஸ்தலங்களுடன்
கொண்ட நான்காவது காண்டம் சிவனார் கோக்கப்பட்டது
எனக் கூறல் தருவர்.

ओरिमिका नाम तृतीयो ग्रन्थः

31. पुरोडाशब्राह्मणम्	36. चातुर्मास्यानि
32. यजमानब्राह्मणम्	37. सवाः
33. सत्राणि	38. सौत्रामणी
34. एकादशिनी	39. यदक्रन्दः
35. प्रायश्चित्तिः	40. हिरण्यगर्भः

अश्वमेधाद्यनुवचनानि नाम पञ्चमो ग्रन्थः

41. पन्थानुवचनम्	48. पेत्यानुवचनम्
42. गणानुवचनम्	49. रोहितानुवचनम्
43. अनुवचनम्	50. सोमानुवचनम्
44. मेपानुवचनम्	51. नमस्कारवचनम्
45. मितानुवचनम्	52. अलिवन्दानुवचनम्
46. जीमूतानुवचनम्	53. शादानुवचनम्
47. इन्द्रानुवचनम्	

सावित्रा (19), अपेतवीतिम् (20) முதலிய எந்நகரப்பெயர்கள்
கவறகரத்த தேரட்கும சொல்லால் வழங்கப்பட்டன என்பது
நோக்கத்தக்கது.

* மைதராயணீயஸம்ஹிதையில் நான்கு காண்டங்களும், 54 பரபாடகங்களும் உள்ளன. இரண்டு, மூன்று, நான்கு ஆம் காண்டங்கள் முறையே மத்ஸ்யகாண்டம், உபரிகாண்டம், கிலகாண்டம் எனப் பெயரிடப்பட்டன. இதை நோக்கின்

* த்ருதமகாண்ட:

1. த்ருதபூர்ணமாசௌ	7. புனர்நாசனம்
2. அக்ஷர:	8. அமிஹோத்ரவாஹனம்
3. மஹா:	9. சதுர்தோதார:
4. யஜமானவாஹனம்	10. சாதுமாத்ஸானி
5. அக்ஷரபுஸ்தானம்	11. வாஜபேய:
6. அநாதம்	

மத்யமகாண்ட:

1-4. காம்யா ட்யூய:	6. ராஜசூய:
5. காம்யா: பதய.	7-13. அமிச்சிதி:

உபரிகாண்ட:

1-4. அமிச்சிதிவாஹனம்	11. சௌநாமணி
5-10. அக்ஷராதிநா த்ருயாணா விதி:	12-16. அக்ஷமேத:

சிலகாண்ட:

1. புரோடாநாமனம்	5-8. அக்ஷராதிநா த்ருயாணா விதி.
2. கோநாமிக	9. த்ருவம்
3-4. ராஜசூயவாஹனம்	10-14. அக்ஷானுநாம்யா:

வடமொழிநூல்வரலாறு

காண்காம் காண்டம் பின்னாச் சோதகப்பாடிருததல் கூடும். இங்குள்ள காண்டம் ப்ரபா கம் இவற்றின் முறை காடக ஸம்ஹிதையின் காண்டம் ஸ்தானகம் இவற்றின் முறையை ஒத்தது.

தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் 7 காண்டங்களும் 44 ப்ரபாடங் களும் உள. புராப்பதிப்பில் வேதத்தின் மூலதைக் கூறுபிடத்தது அஷ்டகம் என்றும், பாஷ்யத்தில் காண்டம் என்றும் வழங்கப் பட்டுள்ளது. அன்றியும் வைதிகஸம்ஸீதாயத்தில் அஷ்டகமொன வழங்கப்பட்டனும் பாஷ்யத்தில் கூறப்பட்ட காண்டம் என்ற வழக்கே தகுந்தது என்ற கீழ்க்கூறப்பட்டும் உளது.*

* ப்ரதமகாண்ட :

1-5. சௌம்யகாண்டம்

6-7. யாஜமானகாண்டம்

8. மன்த்ரகாண்டம் (ராஜஸூ., சௌத்ரமணி . . .)

த்ரீதீயகாண்ட:

1-8. விக்ரதீயோதகம் காண்டம்

த்ரீதீயகாண்ட:

1-5. ஔபானுவாக்யகாண்டம்

த்ரீதீயகாண்ட:

1-7. அமிகாண்டம்

பஞ்சமகாண்ட:

1-7. அமிகாண்டவாஷ்ணம்

ஸப்தகாண்ட:

1-6. சோமமேத்ரவாஷ்ணம்

ஸதமகாண்ட

1-5. சோமயாகவிக்ரதீயகாண்டம்

சுக்லயஜுவேதத்தைச் சேர்ந்த காண்வசாகை, மாத்தியத்தினசாகை இரண்டினுள்ளும் 40 அத்தியாயங்கள் உன.* இரண்டு சாக்ககளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிகச் சிறிதே என்பா. இந்த ஸம்ஹிதைகளில் முன்னர் முதல் பதினெட்டு அத்தியாயங்களே இருத்திருந்ததல்கூடும். ஏனெனில் இப்பகுதியிலுள்ள மந்திரங்கள்தான் சதபதப்பிராம்மணத்தில் விசாரிக்கப்படுகின்றன. அன்றியும் இம்மந்திரங்களே பெரும்பாலும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் காணப்படுகின்றன. அதன் பின்னர் பத்தொன்பது முதல் இருபத்தைந்து முடிய பின்னர் இணைக்கப்பட்டிருந்ததல் வேண்டும். ஏனெனில் இருபத்தாறு முதல் கீலம் என உவ்வடபாஷ்யம் கூறும். கந்தயாயனர் இயற்றிய ஸர்வாதுக்ரமணியிலும் அவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது என்பர். பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முதல் முப்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் வரை உள்ள மந்திரங்கள் தைத்திரீய-பிராம்மணத்திலும், தைத்திரீய-ஆண்யகத்திலும் காணப்படுகின்றன.

* I. 1-2. दर्शपूर्णमासमन्त्राः

3. आधानामिहोतादिमन्त्राः

4-8. अग्निष्टोममन्त्राः

9-10 वाजपेयराजसूयमन्त्राः

11-18. अग्निचयनमन्त्राः

II. 19-21. मूत्रामणी

22-25. अधमेघः

III. 26-35. पुरपमेघः, सर्वमेघः, पितृमेघः

36-39. मवर्ग्यः

IV. 40. ईशावास्योपनिषत्

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைவினுள்ள காண்டங்களை ஸௌம்ய காண்டம், ஜக்னேயகாண்டம், வைச்வதேவகாண்டம், ப்ராஜபதிகாண்டம் (ஸ்வாயம்புவகாண்டம்) என் நான்காகப் பெனதாயனர் பிரித்தது தம் கிருஷ்பஞ்சதிரததிற் கூறுவா.¹

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளில் மந்திரபிராமமணங்களின் முறை யாகங்களில் அதவாயுவால் அஷஷ்டிககப்படவேண்டிய முறையை ஒட்டியது. ஆகலின் ருக்வேதஸம்ஹிதைமந்திரங்களின் முறைக்கும் யஜுர்வேதஸம்ஹிதைமந்திரபிராமமணங்களின் முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நோக்கத்தக்கது.

ஈசாவாஸ்யோபபிஷத ஒன்றே ஸம்ஹிதைபிற காணப்படும் உபபிஷத. ஏனையவெல்லாம் அவ்வவவேகபிராமமணங்களின் இறுதியிலே காணப்படும்.

1. आध्वर्यवं ब्रह्म दाक्षिणानि समिष्टयजूषि अवभृतायजूषि वाजपेयशुक्रियाणि सत्रा इति सत्राक्षणाणि सानुब्राह्मणानि सौम्यानि ।
 अन्याधेयमग्निहोत्रमन्युपस्थानमग्निचयनं सावित्रं नाचिकेतं चातुर्होत्रीयं वैश्वमृजारुणा इति ब्राह्मणानि सानुब्राह्मणानि आग्नेयानि ।
 राजसूयः पशुवन्धः इष्टय नक्षत्रेष्टय अश्वमेधः पुरुषमेधः सौत्रामण्य-
 च्छिद्राणि पशुहोत्रमुपनिषद इति सत्राक्षणाणि सानुब्राह्मणानि वैश्वदेवानि ।
 स्वायम्भुवं काण्डं काटके कटिनम् [चौ. गृह्य. III, 1]

அத்தியாயம் 16

யஜுர்வேதஸம்ஹிதைகளிலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

தேவாலயரின் வரலாறு:—

ருக்வேதத்தில் தேவன், அஸுரன் என்ற சொற்கள் ஒளியுடையோன் அல்லது ஒளிகொடுப்போன், பலமுள்ளவன் அல்லது உயிரொடுப்போன் என்ற பொருளில் வந்த அக்கினி முதலியோர்க்கு அடைமொழிகளாக வழங்கப் பட்டன. தவஷ்டா இத்தியார்க்கு வராததைச் செய்ததாகக் கூறப்பட்டது.¹

யஜுர்வேதத்திலே ப்ரஜாபதி தேவனாயும் அஸுரனாயும் பாடத்தரர் என்றும்,² தொடக்கத்தில் அஸுரர்கள் பலம் உள்ளவர்களாயும்,³ தேவர்களைவிட அதிகமும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகிருந்தனர் என்றும்,⁴ தேவர்கள் செய்த பாகங்களை

1. அமிர்மிஷி புரோஹித யஜஸ்ய தேவஸ்திவம் । (ந. வே. 1, 1, 1)
 வி சுபுஷோ அந்தரிஹ்யமயத்ரமீரவேஷா அசுர: சுநீதி: (1, 33, 7)
 ஷீடாஹ் எபி அசுர ப்ரஜாவிந்ரிஷி ரவி: ஸ்யுநுந் மஹாந்
(4, 2, 5)
2. த்வஸா யத்யஜ் சுருதம் ஹிரண்யம் மஹஸீமூஷி ம்ஷா அர்தயத ।
 பத ட்ந்திரோ நயேஸி கர்வே (85, 9)
3. ப்ரஜாபதிவேவாஸுரானம்ஜன மொஸுமனநு யஜோஸாகாமத
(நீ. மீ. 3. 3 7, 1)
4. கநீயாஹி தேவா அமந்மயாஹிமொஸுரா (5, 3, 11 1)

அவாகளும் செயதனா என்றும, இருவாகளுக்கும் போட்டி இருந்தது என்றும,¹ அவர்கள் ஒருவாகக்கொருவர் சண்டை பிட்டுனா என்றும,² இதநிர்ஷகரு விஷ்ணு உதவினா என்றும,³ தேவர்கள் அஸுரர்களை வென்றனா என்றும⁴ கூறப்பட்டது தவஷ்டாஸின் மகன் ஆன விசுவரூபன் தேவர்களுக்குப் புரோஹிதன் ஆக இருந்தான் அவன் அஸுரர்களின் மருமகனாகலின் யாகபாகவகன் தேவர்களுக்கு உரிய என வெளிப்படையாசவுர், அஸுரர்களுக்கு உரிய என இரகசிய மாக்குஞ் சொல்லினன் இதனை இந்நிரன் அறிந்த அவனாடைய தலைகளை வெட்டினன்⁵ அதைக கண்டு கோபங்கொண்டு தவஷ்டா இந்நிர்ஷகரு ஸோமததில் பாகவகொடாது ஸோம யாகஞ் செய்ய இந்நிரன் பலாதகாமாக ஸோமகதைக

1. देवा वै यद्यज्ञेऽर्कुर्नत तदसुरा अवुर्वत (தீ. ச 3, 2, 2, 2)

2. देवासुरा एषु लोकेष्वस्पर्धन्त (2, 6 1, 3)

3. देवासुरा सयन्ता आसन् (1, 6 1, 1)

4. अथाब्रवीद् वृत्तमिन्द्रो हनिष्यन्त्सखे विष्णो वितरं वि क्रमस्व

[3 3 11, 3]

5. यज्ञस्य वै समृद्धेन देवा सुवर्ग लोकमायन्

यज्ञस्य वृद्धेनासुरान् पரிभावयन् [1, 6, 10 2]

6. विश्वरूपो वै त्याष्ट पुरोहित देवानामாसीत्

स्वसीयोऽसुराणा . स प्रत्यक्ष देवेभ्यो भागमेवदत् परोक्षमसुरेभ्य

तस्मादिन्द्रोऽविभेत् . तस्य वज्रमादाय शीर्षाण्यच्छिन्त

[2, 6, 1, 1]

கொள்ள, எஞ்சிய ஸோமத்தால் இந்திரனைக் கொல்லும் மகன் பிறக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இந்திரனும் கொல்லப் படும் மகன் பிறக்க என்ற பொருளைக் கொடுக்கும் பந்திரத துடன் தவஷ்டா ஹோமஞ் செயதான்.¹ அம்மகன் இந்திரனா கொல்லப்பட்டான். தேவர்கட்கு தாதன் அக்கினி என்றும் அஸுராகட்கு சுக்கிரன் என்றும்,² தேவர்கட்குப் புரோகிதன் பிருகஸ்பதி என்றும் அஸுராகட்குச் சண்டாமாக்கெள³ என்றும் கூறப்பட்டது. தேவர்களைக் குறித்த ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிக்கு ஹவ்யவாஹனன் என்றும்⁴ அஸுரர்களைக் குறித்த ஹோமஞ் செய்யும் அக்கினிகு ஸஹரக்ஷா⁵ என்றும் பெயர். ஸண்ட அவெஸ்தாவில் தேவர்களைப் பகைவராகவும்⁶ அஸுரர்களைச் சிறந்தவராகவும் கூறப்படுகின்றமையால், பாரஸீக்கள் அஸுரர்களை வணங்கினா எனக் கூறவாம்.

1. त्वष्टा हतपुत्रो वीन्द्रं सोममाह्वरत् तसिन्निन्द्र उपह्वमैच्छत् सं नोपाह्वयत् पुत्रं मेऽवधीरिति, स यज्ञवेशसं कृत्वा प्रासहा सोममपियत् तस्य यदस्याशिष्यत् तत्त्वष्टाहवनीयमुपप्रावर्तयत् स्वाहेन्द्रं शत्रुर्वर्धस्वेति [तै. सं. 2, 4, 12, 1]

2. अमिर्देवानां दूत आसीदुशना काव्योऽमुं राणाम् [2, 5, 8, 5]

3. बृहस्पतिर्देवानां पुरोहित आसीच्छण्डामर्कावमुं राणाम् [तै. सं. 6, 4, 10, 1]

4. त्रयो वा अमयो हन्यवाहनो देवानां कव्यवाहन पितृणा सहर्क्षा अमुं राणाम् [तै. सं. 2, 5, 8, 6]

5 I drive away the Varenya Dævas. (Sacred Books of the East Vol. IV X, 14)

தேவதைகளின் நிலை —

ருக்வேதத்தில் ருத்நிரன் ஜவஹகளைத் தீர்த்து நிறுத்த வைத்தியன் எனவும்,¹ அவன் கொடுக்கும் மருந்துகள் மனிதர் தூறு ஆண்டு ஜீவித்திருக்கப் பயன்படும்² எனவும் கூறப்பட்டதே அசுவினாகளோ வரணவைத்தியர்களாகக் கூறப்பட்டனர் எனவல்லாம் யஜுர்வேதத்திலோ அசுவினாகளே தேவர்களின் வைத்தியர்களாகக் கூறப்படுகின்றனர்³ ஆகலின் வைத்தியத்தொழில் ருத்நிரன் விட்டு அகராலத்து நீங்கியது போலும் ருத்நிரன் அசாதனம் எனவும்,⁴ சஞ்ரன் எனவும்⁵ பிராகுஷதன்⁶ எனவும் கருத்திலாஸை எனவும்⁶ கூறப்படுகிறான் அஸுரர்க்கு இருமபாலம் வெள்ளியாலம் தங்கத் தாலம் இயற்றப்பட்ட முப்புரங்கள் இருந்தன வென்றும், அப்புரங்களை அழித்து அவ்வஸுரர்களை ருத்நிரன் கொன்றான்⁷

1 भिषक्तं त्वा भिषजां शृणोमि (ऋ वे 2, 33 4)

अमीवाधातयस्वा विषूची (2 33, 2)

2 त्वादत्तेभीरुद्रं शतमेभि शत हिमो अशीय भेषजोभि (2 33, 2)

3 अभिनौ वै देवानां भिषजां (तै स. 2, 3, 11 1)

4 रुद्रोऽशान्त (7 8, 11, 1)

5 रुद्रो वै क्रूर (8, 1, 7, 7)

6 एष तै रुद्र भाग .. पिनाकहस्तं कृत्तिवासा

(1 8 8 2)

7. तेषाममुंराणां तिस्रं पुरं आसन्नयमार्ग्यवमार्थं रजताथ हरिणी

रुद्रोजाग्मन् स तिस्रं पुर्गे भित्त्वैभ्यो लोकेभ्योऽसुगन् प्राणुंरत

(6, 2, 3, 1)

என்றும் கூறப்படுகின்றது பசுபதி¹ என்றும் கணவகளுக்குப் பதி² என்றும் கூறப்படுகின்றது இதனால் ருத்திரன் ஸம்ஹாரகார என்ற எண்ணம் இக்காலத்து வந்தது என்னலாம் பரஜாபதி உலகத்தைப் படைப்பவராகவும், விஷ்ணு உலகத்தைப் பாதுகாப்பவராகவும் கருதப்பட்டனர் எனவுங் கூறலாம்

ஜலதிறகுப் பதிவாகவும் அரசனாகவும் வருணன் கூறப்படுகின்றான்³ ருகவேதத்தில் அவனுக்குக் கூறப்பட்டவை யெல்லாம் ஈண்டுப் பிரஜாபதிக்குக் கூறப்பட்டன என்பா

வினைய செய்திகள் —

தேவர்களுக்கு மக்கள் இருந்தனர் எனக் கூறப்படுகின்றது⁴ தேவர்கள் கிழக்குநிகையும, பிதிரா தெற்கினையும், மனுஷ்யர் மேற்கினையும், ருத்திரா வடக்கினையும் தன்கள திகக்காக கொண்டனர்⁵ பிராமமணன் பிறக்கும்போதே ரிஷிகள், தேவர்கள், பிதிரர்கள் இவர்களுக்குக் கடன்பட்டவன் ஆகின்றான். அக்கடன்களை வேதாதியயனததாலும், யாகஞ

1 येषामीशे पशुपतिं पशूनाम् [तै स 3. 1. 4. *2]

प्राजापत्या वै पशवस्तेषां रुद्रोऽधिपति (3, 1, 5, 1)

2 रुद्रस्य गार्गापत्यात् (4 1 2, 2)

3 आपो वरुणस्य पर्जन्य (5 5 4, 1)

आप शस्योना भवन्तु । यासा राजा वरुण (5, 6, 1, 1)

4 ते देवा अग्नयन्त ते प्रजामविन्दन्त (8, 2, 8 1)

5 देवमनुष्या दिशो न्यभन्न् प्राचीं देवा दक्षिणा पितरं प्रतीचीं

मनुष्या उदीची रुद्रा (6, 1, 1, 1)

செய்வதாது ம, எககளைப் பிறத்தலாது வகழிகளினாளுள் ¹ தேவா
களின் அருப்பப்படி. இதனான வியாகரணம் இயற்றலான
தேவகாமங்களைச் செய்யும்போது பவீதியாகவும் அதி
காமங்களைச் செய்யும்போது பராசீனாவிதியாகவும் மஹிய
காரியங்களைச் செய்யும்போது திவீதியாகவும் ஒருவன் இருக்க
வேண்டும் ² விசுவாமிதனாரும் ஜமதகநியும் வஸிஷ்டரோடு
போட்டிபோட்டன் ³ பிராமமனை வைத்தியனாக இருந்தல
தகாது என்கள் பததுபயத்தாக எண்ணப்பட்டன வசுஷம்
பததுவசுஷம், கோடி முதலிய எண்களைக் குறக்கத் தனிச்
சொற்கள் இருந்தன ⁴ இதனாகக் குறப்பறத்ததோஷம்

1 आयमानो वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणया जायते ब्रह्मचर्येण ऋषिभ्यो यज्ञेन
देवेभ्य प्रजया पितृभ्य (ते स 6 3 10, 5)

2 ते देवा इन्द्रमनुवन्निमा नो वाच व्याकुरु
तामिन्द्रो मध्यतोऽनक्रम्य व्याकरोत् (6 4 7, 3)

3 निरीत मनुष्याणां प्राचीनावीत पितृणामुपवीत देवानाम्
(2 5, 11, 1)

4 विश्वामित्रजमदग्नी वसिष्ठनास्रधेताम् (3 1, 7 3)

5 ब्राह्मणेन भेषज न कार्यम् (6 4 9 2)

6 इशम्य स्वाहा रिगत्य स्वाहा त्रिशते स्वाहा (7 2 17 1)

अताय स्वाहा महसाय स्वाहाऽयुनाय स्वाहा नियुताय स्वाहा प्रयुताय
स्वाहाबुंदाय स्वाहा न्युंदाय स्वाहा (7 3 20 1)

வந்ததாகவும், அதனைப் பூமிக்கும், மாததிற்கும், பெண்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்ததாகவும்¹ அதற்காக அவர்க்கு ஒவ்வொரு வகுக்கும் ஒவ்வொரு வான் கொடுத்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பழுவேதஸம்ஸ்றிதைபிஷ் குருபஞ்சாவதேசங்கள் குறிக்கப்படுகின்றனவாயின் அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் கதுத்தி, யமுனை இவற்றின் கடுகில் இருந்தனர். என்னலாம். சுக்ல. பழுவேதஸம்ஸ்றிதைபிஷ் 16, 30 அத்தியாயங்களில் அலலோமர் பிரதிலோமர் இவர்களைப்பற்றி சிர்வாய்க கூறப்பட்டனவாயினுக்கவேதகத்திற் கூறப்பட்ட கான்கு வர்ணங்கள் கங்கு பிரிவடைந்தன. வர்ப்புழைதும், ருக்வேதஸம்ஸ்றிதை அதர்வவேதஸம்ஸ்றிதை இவற்றிற் காணப்படாத இஷ்டகா மர்த்தியங்களும் புதிதாய்த் தோன்றின என்னலாம்.

பழுவேதஸம்ஸ்றிதைகள் ருக்வேதஸம்ஸ்றிதை, ஸாமவேதஸம்ஸ்றிதை, அதர்வவேதஸம்ஸ்றிதை இவற்றிற்குப் பின்னர் வந்தன எனக் கூறல் தரும். ஆயினும் ஆங்குள்ள மர்த்தியங்களெல்லாம், ருக் ஸாம இவற்றின் பின்னரே காணப்பட்டன எனக் கூறல் தகாதது. பழுவேதஸம்ஸ்றிதைகள் பழுவேதப்பிராமணங்களுக்கு முன்னாத தோன்றியவை எனப் பலா கருதுகின்றனர். ஆனால் பிராமணத்தைப்பற்றித் ததத்திரியஸம்ஸ்றிதைபிஷு² என்பது சாகஸம்ஸ்றிதைகளிதும் கூறப்பட்டனவாயின், எவ்வாறாயே காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கலாம் கூறும்.

1. म पृथिवीमुपासीददस्य ब्रह्मत्यायै तृतीयं प्रतिगृह्णाणेति ... स
वसन्मतीनुपासीददस्य ब्रह्मत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णातेति ... म
सीप. मादमुपासीददस्य ब्रह्मत्यायै तृतीयं प्रति गृह्णातेति ...

(2, 6, 1, 1-4)

2. इदं ब्राह्मणं ब्रूति (3, 1, 9, 4)

வடமொழிநூலவரலாறு

உலகத்துள்ள மகசாஸ்திரவாராய்ச்சிக்கு, மதங்களை
தேவதாதியானம இனநியமையாது எனக் கொள்வதற்கு,
யஜுர்வேதஸமூஹிதையறிவு பயன்படும எனப் பா. ¹

அத்தியாயம் 17

ஸாமவேதஸம்ஹிதை

எவ்வேதத்து ஸம்ஹிதையில் ஸாபாக்கள் பெரும்பாலும் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த ஸம்ஹிதைக்கு ஸாபவேச ஸம்ஹிதை என்று பெயர். கானம் பண்ணப்பட்ட ருக்குகளுக்கு ஸாமங்கள் எனப் பெயர்¹. செய்யுள்வடிவங் கொண்ட வேதவாக்கியங்கட்கு ருக் எனப் பெயர் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது.² பல சந்தஸ்களில் ருக்குக்கள் காணப்படுமாறு ஸாமங்களும் பலவகையாக உள்ளன. சில ருக்குக்கள் ஒரே வகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன; அவற்றை ஏகஸாமி³ என்ற பகுதியிற் கானலாம். சில ருக்குக்கள் பலவகையாகக் கானஞ் செய்யப்படுகின்றன; அவற்றைப் பதுஸாமி⁴ என்ற பகுதியிற் கானலாம். பலவகைப்பட்ட சந்தஸஸுக்களிலுள்ள ருக்குக்கள் ஒரேவகையாகவும் கானஞ் செய்யப்படலாம்⁵.

1. गीतिषु सामाख्या [ஜெ. சூ. 2, 1, 36]; ऋच्यच्युदं नाम

2. तेषामृग्यत्रार्थवशेन पादव्यवस्था [ஜெ. சூ. 2, 1, 35]

3. एकतामि

4. बहुतामि

5. तत्सवितुर्वरेणियोम्

भागो¹⁰ देवस्य धीमाहि¹

धियो¹⁰ यो नः प्रचो¹ 5 1 2 1 2

சுவ்வொருவனை, ஸாநாஸிறகும ஓவ்வொரு பெயர் இடம்
பட்டது என்பது தெரானுகின்றது

சாலைகளை — ஸாரமவேதத்தில் ஆயிரம் சாலைகள் இருந்தன என மஹாபாஷ்யத்திலும் ஏனைய தூலகளிலும் கூறப்பட்டன. ராணயனியசாலை, ஸாத்யமுதரிசாலை எனற இரண்டும் குறுகிய வகர-வகரங்களைக் கொண்டன எனறும் மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டது. ராணயனியசாலை ஹைதராபாதின் கீழ்ப்பாகத்தில் ஆதிகியயனாரு செய்யப்படுகிறது என்பா. கெனாடாடிஸ் பெருநபகுதியில் கெளதுமசாலையுள் நிறுபகுதியில் ஜை ரீனிய

हुम् आऽ२ । न्यो । आऽ३ ४ ५ गायत्रि साम
 गायत्री उन्द्रस् इन्द्र इन्द्र
 त्रिष्टुप् उन्द्रस्

गृहस्थते परिदीया रथेन

रथोद्दामित्राः अपराधमान ।

प्रभध्वन्त्मेना प्रमृणोयुश जय

नमोऽभ्यविता रथेन ॥ ७०७ ॥ अ० गायत्र साम ॥

१ मन्त्र्यवर्मा मामवेद [महाभाष्ये १ १ १]

कन्यागाना मान्यमुग्रिराणायनीया अर्धमेश्वरमर्धमोकार चार्धयते
[महाभाष्ये १ २ पञ्चोद]

3 A History of Sanskrit Literature by A. A. MacDonell
p. 173

४. कौशुमशाखा

சாகையும்¹ அததியயனஞ் செய்ப்ப்படுகின்றன. கௌதும
சாகை கூலாதேசத்தினும் அததியயனஞ் செய்ப்ப்படுகிறது
என்பர். தென்னாட்டில் தற்போது கௌதுமசாகை இயல்பு
வகையாக உள்ளன. ஒருவகை புஷ்பவந்தித்திதிறி² கண்ட
முறைபை ஒட்டியும் மற்றொரு வகை அதவின்று. சிறிது பாது
பட்டுப் வழங்குகின்றன.³ பின்னுள்ளதைப் பழைய ஸாயம்
என்று, முன்னுள்ளதைப் புதிய ஸாயம் என்று கூறுவர்.
கௌதுமசாகைக்கும் ஜெமினியசாகைக்கும் முக்கியமான
வேறுபாடு பாததிராகவத்திலே எனது தோன்றுகிறது.

கௌதுமசாகையில் ப்ரகிருதிபாகம்⁴ என்றும் லிக்குதி
பாகம்⁵ என்றும் இருவகுப்புக்கள் உள். ப்ரகிருதிபாகம் வேய
கானம்⁶ அரண்யகேயகானம்⁷ என இருபகுப்பாகக் கொண்டன.

1. जैमिनीयशाम्ना

2. कुलसूत्रम्

3. புஷ்பவந்தித்திதிறி முறைபை ஒட்டி தென்னாட்டில் அததியயனம்
செய்வதவர் சமர் ஐம்பது ஆண்டுகாலமுன் தஞ்சாவூர்
அடுத்த திருவையூரில் திருத்த கிரவுணக்வாய் சரோதின்
ஆவர். மற்றொரு வகையை அததியயனஞ் செய்வதவர் அவர்
தாப்பளூர் சாமச்சத்திர சரோதின் ஆவர். அவர் திருச்சூரில்
திருத்தர். கிரவுணக்வாய்சரோதின் உருகம் திருவையூர்
நில தம்பாம்பலையோரில் முன்மண்டபத்தினில் தற்போது
உள்ளது.

4. प्रकृतिभागः

5. विवृतिभागः

6. रेयगानम्

7. अरण्योयगानम्

சிக்ருதிபாகம் ஐஹகானம்¹ ரஹஸ்யகானம்² என இரண்டு பகுப்பினாக் கொண்டன. பாக்ருதி, விக்ருதி என்ற பெயராலே பாக்ருதிபாகமே முன்னர் இருந்தது என்பதும் அஃதே வேத பாகக் கருதப்பட்டது என்பதும், அதனை அததியயனஞ் செய் தலே வியாயம் என்பதும், விக்ருதிபாகம் யாகங்களில் பாக்ருதி யிருந்து விக்ருதிபாகம் என மாற்றிக் கொண்டது என்பதும், அதன் அத்தியயனஞ் செயதல் வியாயமில்லை என்பதும், அப் பகுதி பிற்காலத்திற் தொகுக்கப்பட்டது என்பதும் அறிபத் தக்கது. ஸாமம் என்பது கானம்பண்ணப்பட்ட ருக் ஆகவீன பாக்ருதி ஸாமங்களின் ருக்குக்கள் பூவாசச்சிகம்³ என்ற நூலி லுயர் விக்ருதிஸாமங்களின் ருக்குக்கள் உத்தராசச்சிகம்⁴ என்ற நூலிலுயர் காணப்படுகின்றன. சுமார் 1549 ருக்குக்கள் ஸாம வேதத்தில் கானஞ் செய்யப்பட்டன; அவற்றுள் 75 ருக்குக் கள் ருக்வேதத்தில் இல்லை என்றும் ஏனைய ருக்வேதத்தின் எட்டு ஒன்பது மண்டலங்களில் உள்ளன என்றுங் கூறுவர். சில ருக்குக்கள் பூவாசச்சிகம் உத்தராசச்சிகம் இரண்டினுள்ளும் உள்ளன. அவற்றுள் உத்தராசச்சிகத்தள்ள ருக்குக்களின் பாடம் ருக்வேதத்தள்ள ருக்குக்களின் பாடத்தை ஒத்திருக் கின்றது; பூவாசச்சிகத்தில் உள்ளனவற்றின் பாடம் சிறிது வேறுபட்டுள்ளது.

பூவாசச்சிகத்தள்ள ஆற பிபாடகங்கள்⁵ உள்; முதல் நூத்தலின் பப்பத்து தசதிகள்⁶ உள்; ஆறாவதில் ஒன்பது தசதிகளே உள். உத்தராசச்சிகத்தில் ஒன்பது பிபாடங்கள்

1. 32-கானம்
2. 48-கானம்
3. 10-கானம்
4. 10-கானம்
5. 10-கானம்
6. 10-கானம்

உள. ஒவ்வொன்றிலும் இரண்டு மூன்று அத்தியாயங்கள் காணப்படுகின்றன. பூர்வாச்சிகத்துள் பன்னிரண்டு தசதிகள் அக்கினியையும், முப்பத்தாறு இந்திரனையும், பதினொன்று ஸோமனையும் தேவதையாகக் கொண்டன. வேயகானத்தில் ஆக்நேயம்,¹ ஐந்தாம்,² பாவமானம்³ என்ற பகுதிகளும், அரண்யகேயகானத்தில் அரக்கபர்வம்,⁴ த்வக்த்வபர்வம்⁵ வ்ரதபாவம்⁶, சுக்ரியபாவம்⁷, மஹாகாமகீபர்வம்⁸ என்ற பகுதிகளும் உள்ளன. இறுதியில் பாகுண்டாஸாம் உளது.

காலம்.—ருக்வேதஸம்ஹிதையிலே ரதந்தாம்,⁹ பிருகத் ஸாமம்¹⁰ முதலிய வகைகள் கூறப்பட்டமையால், ருக்வேத மந்திரங்கள் ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலத்திறகு முன்னரே ஸாமங்கள் கானம் பண்ணப்பட்டன என்பதும் யாகங்களில் வழங்கப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படை. அவை ஸம்ஹிதையாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலம் யஜுர்வேத ஸம்ஹிதைக்கு முன்னரே இருந்ததில் கூடும். ப்ரகிருதி ஸாமங்கள் முதலில் தொகுக்கப்பட்டிருந்ததில் கூடும். அதன் பின்னா விக்ருதிஸாமங்கள் தொகுக்கப்பட்டிருந்ததில் வேண்டும்.

அதன் சிறப்பு.—ஸாமங்களிலிருந்து தேசியவாலாறுகள் மிகுதியாக அறியப்படாவிடினும், பாரதவாஷததில் தொடக்கத்தில் கானம் எவ்வாறு இருந்தது என்பதும், அது யாகங்களில் வழங்கப்பட்டது என்பதும், செய்யுளைக் கானஞ் செய்தால் செய்யுளில் இல்லாத சில சொற்களைச் சோததல் அவசியம் என்பதும், ஸ்வரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது

1. आग्नेयम्	6. ऋतपर्व
2. ऐन्द्रम्	7. शुक्रियपर्व
3. पावमानम्	8. महानाप्तिपर्व
4. अर्कपर्व	9. रयन्तरम्
5. इन्द्रपर्व	10. बृहत्साम

வடமொழிநூல்வரலாறு

பதந்தைத் தவளுகப் பிரிப்பினும்¹ அது தவளுகக் கருதப்படவில்லை என்பதும், கீதையே தேவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது என்பதும், கீதிகள் பவவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும், கீதியில் சில சொற்களைப் பதைடவை காணாது செய்பலாம் என்பதும், அவ்வழகரு இண்டோஆரியோபியன பாஷை வழங்கிய காலத்தே இருந்திருந்தல் கூடும் என்பதும் ஈராவேதனம்விதைப்பினூது அறியப்படுகின்றன.

அத்தியாயம் 18

பிராம்மணங்களின் பொதுத்தன்மை

மந்திரங்களையும் பிராம்மணங்களையும் கொண்டது வேதம் என முன்னர்க் கூறப்பட்டது. மந்திரங்கள் பெரும்பாலும் ஸம்ஹிதையில் உள்ளன. ஏனைய பிராம்மணங்களில் உள்ளன, அவை விதி,¹ அர்த்தவாதம்,² காமதேயம்³ முதலியன ஆக இருக்கும். பிராம்மணங்கள் பெரும்பாலும் யஜுஸ் ஆகவே இருக்கும். மந்திரங்கள் தேவதைகளைப்பற்றியுண்டாகுதலானமை யால், அவை எங்கு எதற்காக சப்படி வழங்கப்படவேண்டும் என்பது ருத்விக்குக்களிடமிருந்து அறிதல் வேண்டும். அவை பிராம்மணங்களில் தான் கூறப்பட்டன. ஆகலின் யாகங்களில் ருத்விக்காக இருக்க விரும்புகின்றவர்கள் அவச்யம் பிராம்மணங்களைப் படித்தல் வேண்டும். யாகங்களைப்பற்றிப் பிராம்மணங்கள் வருணிக்கின்றமையால், அவற்றை யாக்யதாஸ்திரம்⁴ என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். உண்மையாக அவற்றை ஆயுமிடத்து அவற்றிலிருந்து காட்டின் கிடை, மக்களின் மனகிடை, மக்களுள் ஒருவருக்கொருவா கொள்ளும் அன்பு பகை முதலியன, தூவாராய்ச்சி முதலிய பல செய்திகளை ஒருவன் அறியலாம்.

பிராம்மணம் என்ற சொல்லின் சிர்வசனம் யாது எனின், பிரம்ம என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் பிராம்மண என்ற சொல்லிலிருந்தேனும் அது வந்திருக்கலாம் என்பர். பிரம்ம என்ற சொற்கு மந்திரம் என ஒரு பொருள் உண்டு. பிராம்மணம்

1. विधि:

3. नामधेयम्

2. अर्थवादः

4. यागीयशास्त्रम्

மந்திரத்தைப்பற்றிக் கூறலின், பிராமமத்தோடு இயைபுபட்டது பிராமமணம் எனக் கூறப்பட்டது, அல்லது யாகத்திற் றுதவிகளுக்குள்ளுள் பிராமமா என்பவர ஒருவராகலானும், அவர் யாகத்தைப்பற்றி எவ்வாறவற்றையும் அறிந்தவராய் இருக்க வேண்டுமாதலானும், அவர்களுக்கே வேண்டியவற்றைக் கூறும் தூல பிராமமணம் எனக் கூறப்பட்டது என்னலாம், அல்லது பிராமமணங்கள்தான் யாகத்திற் குதவிகளுக்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற நியதி இருந்திருத்தலின், அவர்களுக்கு வேண்டிய தூல பிராமமணம் எனப்பட்டது என்றுங் கூறலாம், இவற்றுள் முதன்மைபிற கூறப்பட்டதே சிறந்ததாகும்

மந்திரத்தானே யாகங்களில் வேண்டும், பிராமமணங்கள் எழற்கு என் னுயம் நிகழலாம் மந்திரங்களின் பொரு ளும், விநியோகமும் நன்கு மக்களால் அறிபப்பட்ட காலத்திற் பிராமமணங்கள் வேண்டாம், சிறிது ஐயம்நிகழத்தபோது, அந்த அந்த மந்திரத்தின் பின்னரே அவற்றைப் பற்றிப் பிராம மணங்களைக் கூறுதல் தரும் அவ்வாறு கிருஷ்ணயஜுர்வேத ஸமஸ்திதைகளில் உள்ளது பின்னர் ஐயங்கள் பலவகையாகத் தோன்ற, அவற்றைப் போக்க, ஸமஸ்திதைகளை விட்டுத் தனியாக பிராமமணங்கள் தோன்றியிருத்தல் கூடும் அதன்பின்னர் ஒவ்வொரு சாகையிற் று மந்திரபாகத்தைப்பொட்டிப் பிராம மணபாகம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்து பிராமமணங்கள் பெருகின் என்னதும் பொருத்தும்

பிராமமணங்களே ஸமஸ்திதைமொழியின் பழைய வசன் தூலகள் ஆகும் அவற்றிலுள்ள வசனங்கடையிசுப் பழமையாய் உள்ளது முற்றுவினைகளைக் கொண்ட சிறு சிறு வாகங்களாக அமை சொண்டன தொண்டமொழிகள் (ஸமஸ்திதைகள்) மிகுதியாக இல்லை இருப்பினும் இரண்டு மூன்று மொழி களுக்குமேல் தொகை ஆனதாகத் தோன்றவில்லை ஸமஸ்திதை யில் வழங்கப்பட்ட லேட்¹ பிரயோகங்கள் இங்கு மிகுதியாய்

இல்லை. சாதைகள்¹ உள்ளன. அப்பிராய்மணங்களில் முதற் பகுதி பாகத்தில் வழங்கிய மந்திரங்களைப் பற்றியும், இடைப் பகுதி வானப்பிரஸ்தகிணியில் வழங்கவேண்டியவற்றைப் பற்றியும், கடைப்பகுதி எச்சாஸிதாமத்தைப் பற்றியும், ஆத்ய ஸ்வரூபத்தைப் பற்றியும், மோக்ஷம் அடைவதற்குள்ள சாதைங்களைப் பற்றியும் கூறும். கடைப்பகுதிக்கு உபநிஷத் எனப் பெயர்.

ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பன சாதைகளும், ஒவ்வொரு சாதையிலும் பிராய்மணபாகமும் இருக்கனவா? ஆக்காக்குக் குறிக்கப்பட்டனவற்றுக் அறியப்படுதலும், தற்போதவழக்கத்தி லுள்ளன மிகச் சிறியனவே யாகும். அவற்றுள் பஞ்ச விம்சுமும்,² தைத்தீயமும்,³ மீகப் பழமையானவ என்றும் அதன் பின்னர் ஜைம்னியமும்,⁴ கேளஷீதீயமும்⁵ ஐதீயமும்⁶ காணப்பட்டனவ என்றும், அதன் பின்னர் சத்பதம்⁷ காணப் பட்டது என்றும், காஞ்சு எய்கிதாஸப்பிராய்மணங்களும்,⁸ கோபதம்⁹ என்ற அதாவவேதப்பிராய்மணமும். கடைப்பகுதி காணப்பட்டன என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

1. नारदेन हरिश्चन्द्रस्य प्रोक्ता गाथाः [ऐ. ब्रा. 7, 2]

ऋणमग्निमन्नमव्यमृतत्वं च गच्छति ।

पिता पुत्रस्य जातस्य परयेजीवनो मुमम् ॥

.....

2. पञ्चविंशम्

6. ऐतरेयम्

3. तैत्तिरीयम्

7. शतपथम्

4. जैमिनीयम्

8. मानविरानरात्रगानि

5. कौषीतर्कीयम्

9. गोपथम्

அதநியாயம் 19

ருகவேதப்பிராமம்மணங்கள்

ருகவேதப்பிராமம்மணங்களுள் தற்போது வழங்கி உள்ளன இரண்டே ஆகும் அவை ஐதரேயமும், கேளஷீதகீயமும் ஆய்

ஐதரேயம் — இதனுள் அவ்வைந்து அதநியாயங்கள் கொண்டுள்ளன. ௧. பஞ்சிகைகள். இருக்கின்றன அவற்றுள் முதல் பதினாறு அதநியாயங்கள் ஒரே ராளில் முடிவுபெற்று அகனிஷ்டோமத்தைப்பற்றிக் கூறும் பதினேழு, பதினெட்டு அதநியாயங்கள் ஒரு வருஷத்தில் முடிவுபெற்று கவாமடனத்தைப்பற்றிக் கூறும் பத்தொன்பதிலிருந்து இருபத்து நான்கு முடிய உள்ள அதநியாயங்கள் பன்னிரண்டுராளில் முடிவுபெற்று தவாதாரஹத்தைப் பற்றியன இருபத்தைந்திலிருந்து முப்பத்திரண்டு முடிய உள்ள அதநியாயங்கள் அகனிஷ்டோமத்தைப் பற்றியன முப்பத்துமூன்று முதல் நேற்பது முடிய இருபத்தொரு அதநியாயங்கள் இந்நிரலின் மஹாபிஷேகத்தைப் பற்றிக் கூறும் இறுதியிலுள்ள பத்து அதநியாயங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள் கேளஷீதகீயபிராமம்மணத்தின் ஓஷம், அனந்திய அவை யாகங்களைப் பற்றியனவும் ஓஷம் ஆகன அவை பிறகாவது இவைககப்பட்டிருந்தன கூடுமாய் வரைய.

1. पयिका

4 द्वायशाहम्

2. अमिष्टोमम्

5 अमिष्टोमम्

3. गयामयनम्

6 महाभिषेक

இத்துல் குருபாஞ்சாவதோத்திந் காணப்பட்டது என்பதும், அதற்கு முன்னரே குல்வேதனம்பற்றுகையில் பத்து மண்டலங்களும் இருந்தன என்பதும் இத்துற்போருளிரிந்து அறிதல் கூடும்.

ஈண்டு சுற்றியுடும் சில செய்திகள். — ஐதரேயபுராண் பகத்தில் பதினாட்டு அத்தியாயங்கள் உன. இப்பிராய்மணம் காணப்பட்ட காலத்தில் அதர்வணம்பற்றுகை இவ்வளவு என்னவாம். ஏனெனில் மூன்று வேதங்களே இருந்தன என்பதும், பாகத்தில் ஹோதா குல்வேதத்து மந்திரங்களாலும், அதர்வாயுபஜார்வேத மந்திரப்பிராய்மணங்களாலும், உத்காந் காமவேததிதிகளாலும், பிருய்மா மூன்று வேதங்களிற் கூறப்பட்டனவற்றாலும், தங்கள் கடமையபச் செலுத்துகின்றனர் என்பதும் கூறப் பட்டன. தேவதைகளிடன் னாயுஜ்யம், கார்ப்யம், னாமோஃபம் முதலியன பாகஞ் செய்வோர்க்கு கிகழும்; தேவானாரர்கள் சண்டலப்பட்டினர்; அனாரர் முதலில் ஐயத்தனர் எனக் கூறப்பட்டதையும், பர்ஜாபதி இவ்வுலகத்திற் படைத்தார் எனக் கூறப்பட்டதையும் கோக்டின், இப் பிராய்மணம் கைத்திரீயணம்பற்றுகை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என எண்ண இடன் தருகிறது. னோமபாஸம் செய்யும் தேவர்கள் மூப்பத்தமூவர் என்பதும், னோமபாஸம் செய்பாத

1. त्रयो वेश अजायन्त ऋमेद् एवाग्नेरजायन् यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात् । ... ऋचैव होत्रमकरोत् यजुषाध्वर्ययं सामोद्गीयन् । यदेतत् त्रयै विद्यायै शुक्रं तेन ब्रह्मत्वमकरोत् (V 31, 33)
2. एतास्मामेव तद्देवानां यजनानं सायुज्यं सारूपनां सालोकां गमयति (II, 24)
देवामुरा वा एषु लोकेषु समयन्तः (I, 14)
इमान् वै लोकान् प्रजापतिः सृष्ट्वा इदं सर्वमशक्तात् (V, 7)

தேவர்கள் முப்பத்துமூவா என்பதன் கூறப்பட்டன.¹ மாமனாரைக் கண்டு மனாடுபெண்ண காணங் கொண்டனன்² என்பதும், விதவான் எப்பொழுதும் உண்மையே கூற வேண்டும்³ என்பதும் கூறப்பட்டன ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் எனக் கொள்ளப்பட்டது⁴ ஹரிச்சந்திர அரசனின் குமாரனான தோஷிதனுக்குப் பிரதியாக யூபஸகம்பத்திறு கட்டப்பட்ட சனசகேபன்⁵ வருணனைத் துதித்து ஆபத்திலிருந்து விடுவிகம்பட்டான் என்பதும் கனகு வருணிக்கப்பட்டது⁶

கௌஷீதீயம் — இதனுள் முப்பது அததியாயங்கள் உள் ஐதயேயத்தில் முதல் இருபத்தைந்து அததியாயங்களிற் கூறப் பட்ட பொருள்களே ஈண்டுக் காணப்படுகின்றன முதல் ஆறு அததியாயங்களில் அகநயாதானம், அகனிஹோதரம், தாச்-பூணமாஸம், இஷ்டி முதலியன உணாததப்படுகின்றன அதற்குமேல் உள்ளவை ஸோமயாகததைப் பற்றியன ஈண்டுப் பொருள் கூறப்பட்ட முறையை கோக்கின் இஃது ஐதயேயத் திற்குப் பின்னரே காணப்பட்டது என்பா சிலா இந்நூலில் ஈகாணன், மகாதேவன் என்ற சொற்கள் சிலனைக் குறிக்கின்றனவாயினும் அவ்வாறே சுலபநுராவேதமஹிதை, அதாவவேதமஹிதை, சதபத்ததில் ஒரு பகுதி, இவற்றில் காணப்படுகின்றனவாயினும், இவைபெல்லாம் ஒருகாலத்தன்

1 ययिंशिर्द्वे देवा सोमया त्रयसिंशदसोमया (II, 18)

2 यथैवाद मृषा श्वशुरास्तृप्तमाना निर्लीयमाना (III, 22)

3 विदुषा सत्यमेव वदितव्यम् (V, 14)

4 त्रीणि च वै शतानि यष्टिश्च यत्स्तरस्याहानि (II 17)

5 ग्राहणे

6 VII 13 16

ஆகும் என்பர் சிலர். ஆரியாவர்த்தத்தில் வடமொழிகையான
கிரந்தங்கள் என்கு படிக்கப்பட்டன என்பது திருநாஸிகிருந்து
அறிப்பப்படுகின்றது.¹

கௌஷீதயே ஆரண்யகத்தில் 15 அதநியாயங்கள் இருக்
கின்றன. கௌஷீதகி ஸ்ரீஹ்ரிபாற் காணப்பட்டவையான
இப்பிராமணம் கௌஷீதகிப்பிராமணம் எனப் பெயர்
பெற்றது.² , இப்பிராமணம் ஐதரேயப்பிராமணத்தின்
பின்னர் வந்தது என்பதற்கு ஒருசான்று கூறலாம்—யாகத்தில்
தோதா, அத்வய, உத்தாதா இவர்கள் முறையே ருக்வேதத்
தாலும், யஜுர்வேதத்தாலும், ஸாமவேதத்தாலும் தங்கள்
வடையவைச் செய்ப, பிரும்மா மூன்றுவேதத்தாலும் செய்கின்
ருர் என ஐதரேயப்பிராமணம் கூறுகின்றது. பிரும்மா
யஜுர்வேதபாக்யம் ஸாமவேதபாக்யம் ருக்வேதபாக்யம்
இருக்கலாம் எனக் கௌஷீதகிப்பிராமணம் கூறுகின்றது.
ஆகலின் அக்காலத்தில் மூன்று வேதத்தையும் அந்நியயனஞ்
செய்தவா அநீதாபிந்து எனக் கொள்ளல் தகும்.³ உண்டாகும்

1. यय कथिन् शब्दे वा अनुवचने वा प्रमत्त उपहृत्यात् विचिकित्सा
वा सादुपहतननुदमतिक्रान्तं मन्यमानो मनसा वृत्तान्तमीक्षमाणो
विनिवृत्त्योपहतमनुपहतं, कृत्वानन्यार्थतियोगः स्याद्रूपान्तादिति
मीमांसने (कौ. ब्रा. 26)

2. तदु ह साह कौपीतकिः [कौ. ब्रा. 2-9]
इति ह साह कौपीतकिः (7-10, 8-9, 11, 5)

3. ऋचैव होत्रं कियने, यजुषाऽचर्यनं सामोद्गीयं ... केन ब्रह्मत्वं
क्रियने इति, त्रय्या विद्ययेति ब्रूयात् । [ऐ. ब्रा. 5, 33]
केन ब्रह्मा ब्रह्मा भवतीति यनेवासुं त्रय्यै विद्यार्य तेजोरसं प्रावृहतेन
ब्रह्मा ... किंविदे किञ्चिदने ब्रह्माणं वृणीत इति—अध्वये-
नित्येके ... छन्दोगानित्येके ... दहृचनिति ...

(कौ. ब्रा. 6, 11)

விசுவாமிததிரம உமாநாதானகதுடன் இருந்தனா எனற
வாககியமும் இப்பிராமமணம் பிறகாததது என்பதைக் குறிக
கலாம் ¹ அசுவினாகள தேவவைததியாகள என்பதும் ஈண்டுக்
கூறப்பட்டுளது ²

1. विभामित्रश्च समिप्यश्च समन्वितम् ॥ (११ अ १७ १८)

2. अधिना वै देवानां भित्तौ (18 1)

அத்தியாயம் 20

ஸாமவேதப்பிராம்மணங்கள்

ஸாமவேதத்தில் ஐயுமீயசாஸகரில் ஒன்றும் கௌதம சாஸகரில் எட்டுப பிராம்மணங்களும் உள்ளன. அவை: தலவகாரம் தாண்டயம் என்ற பஞ்சவிம்சம், ஷட்விம்சம், ஸாமவிதானம், ஞானேயப்பிராம்மணம், தேவதாப்பிராம்மணம், வம்சப்பிராம்மணம், வம்ஹிதோபநிஷத், சாந்தோக்யம் என்பன ஆகும்.

தலவகாரம் — இதற்கு ஐயுமீய-உபநிஷத-பிராம்மணம் எனவும் பெயர். இவ்வுரு நான்கு அத்தியாயங்களும், அவற்றில் மூன்றையே 18, 5, 7, 12 அநுவாகங்களும் உள்ளன. நான்காம் அத்தியாயம் பததாம் அநுவாகம் கேகேயநிஷத் ஆகும். கேக என்ற சொல்லால் அவ்வுபநிஷத தொடங்குவதால் அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. இப்பிராம்மணம் ஐதரேயப்பிராம்மண காலத்தது எனக் கூறுதற்குச் சில சான்றுகள் உள். அவை (1) வேதங்கள் மூன்று என்ற கூற்றும்,¹ குருபாஞ்சால தேசந்தாஸைப் பற்றிய கூற்றும்,² அவாக்ஷிபிருத்து அஸுரா

1. ऋग्वेद एवामेर्यजुर्वेदो वायोस्सामवेद आदित्यात् (தல. நா. 3-4)
 मजापतिर्वा इदं त्रयेण वेदेनाऽजयत् (1-1, 2-1)
 सा त्रयी विद्याऽभवत् (1-6)
 त्रयो वेदा अजायन्त (ஐ. நா. 5, 32)
2. यत्र भूमिष्ठा कुरुपञ्चालास्समागता. (தல. நா. 3-2)
 सह स कुरुपञ्चालानान्ब्राह्मणानुपपृच्छमानश्चरति (3-6)

தளிமையாய்ப் பிரிவுபட்டதற்குமுன் தேவர்கள் பஞ்சஜனாகளாய் இருந்தனர் என்ற கூற்றும்,¹ தேவர்களும் அஸுரர்களும் போட்டியிட்டனர் என்ற கூற்றும்² முதலியன. சுகிரின் அஸுரர்கள் செய்த பாகத்திற்கு உதகாதாவாக இருந்தான்.³ இதனால் பெருமபாலும் ஆரணயகம் கூறும் விஷயங்களே கூறப்பட்டன என்னலாம்.

தாண்டயம்பிராம்மணம் — தாண்டிமகாஷியாற் காணப்பட்டமையான⁴ இப்பிராமணத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது இதற்கே தாண்டயமஹாம்பிராமமணம் எனவும், இருபத்தைந்து அததியாயம் உடையதால் பஞ்சவிமசம் எனவும் பெயர் உள். பெரிதாகையால் பௌடபிராம்மணம் எனவும் பெயர் இது கௌதுமசாஸ்திரைச் சேர்ந்தது அததியாயம் என்ற பெயர் பாஷ்யத்தினும், பரபாடகம் என்ற பெயர் மூலபுத்தகங்களிலுங் காணப்படும் என்பர் இருபத்தைந்து அததியாயங்களையும் ஐந்து பாகமாக ஆக்கி, ஒவ்வொன்றையும் பஞ்சிகை எனக் கூறுதலும் உண்டு. ஈண்டு அகநீஷ்டோமம் தொடங்கி ஸஹஸரஸம்வதஸம் முடிய உள்ள ஸோமயாகங்களில் உதகாத முதலியோர்க்கு வேண்டிய அனைத்துங் கூறப்பட்டன, காதயாயனா, ஆபஸ்தம்பா இவ்விருவரும் இயற்றிய சௌதஸூததீபங்களில் இந்நூலையே பிரமாணமாகக் கொண்டனர் என்பது வெளிப்படை என்பவரே.

1 ये देवा अमुरेभ्य पूर्वे पश्यन्ता आसन् (1. 13)

2. देवामुरा अभ्यर्न्त (1-15, 18)

3 उशनसा कश्यपेन अमुरा पश्चादयं त उद्गायतु (2-2)

4 सामवेदस्याप्यसमहानाஷी द्वितीये विभागे पुरस्ताभिरेन्द्रे (2-30)

தருஷதவநீ, யமுநா¹ இருந்திகளின் கரைவீற செய்யப்பட்ட யாகங்களைக் கூறுகின்றமையின் இப்பிராமாணம் பழமை யானது எனக் கூறல் தரும். அதாவது இருந்திகள் தேவர்களின் தீமையைப் போக்கவும் கனமையை ஆக்கவும் பயன்படும என இங்குக் கூறப்பட்டமையானும்² வராதயஸ்தோமங்கள் இயக்குதலானும்³ இந்நூல் அதாவவேதத்தின் ஒரு பகுதியாவது வேதமாகக் கொள்ளப்பட்ட பின்னர் வந்திருத்தல் கூடும், சுககிரன் அஸுரர்களுக்குப் புரோஹிதன் எனச் கூறப் பட்டுளது.⁴ தேவர்களும் அஸுரர்களும் பாஜபதியின் புத்திரர்கள் எனவும் அஸுரர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகுந்தவராய இருந்தனர்⁵ எனவும் தைத்திரீயஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டவாறே சுண்டுங் கூறப்பட்டமையான், இந்நூல் ஐததிரீயஸம்ஹிதை இணைக்கப்பட்ட காலத்ததோ என ஐயுட சீகழ் கின்றது.

1. सरस्वत्या विनशने दीक्षन्ते (25, 10, 1)

दृषद्वत्यैव (25, 10, 14)

स दक्षिणेन तीरेण दृषद्वत्या आमेयेनाशक्राज्जेन

(25, 13, 2,

यमुनामवभृथमस्यवैति (25, 13, 4)

यमुनाया हव्यं निरावहत् (9, 4, 10)

2. भेषजं वै देवानामाथर्वाणो भेषजायैव 13, 11, 19

3. ता. ब्रा. 17, 1-3

4 उग्रना वै काव्योऽसुराणा पुंसि क्रान्त 17, 5, 21

5 देवाश्च वा असुराश्च 17, 5, 21
वलीयाम आयन् क्रान्तिं च 17, 1, 21

ஷடவீமசபிராமமணம் — பெயரினாலே இப்பிராமணம் பஞ்சவிமசத்தோடு சேர்த்து எனபது கிளங்கும். ஆகவே இதற்குத் தாண்டயசேஷம் எனப் பெயர் கொடுத்தது கூறுவா பாஷ்யகாரர் பெருமபாடம் பஞ்சவிமசபிராமமணத்திற்கு கூறப்பட்ட சிலவற்றிற்கு மாறுபாடும், ஆங்குக் கூறப்பட்டது ஆபிராயாகவகனாகிய சயேந்யாகம் முதலிய ஐந்தும் இங்குக் கூறப்பட்டன இறுதியில் காலை மாலை செய்ய வேண்டும் ஸந்தயாவகத்தையும் அதுபுத்தசாந்தியையும் பற்றி இரண்டு பிரபாடகங்கள் கூறும் அதுபுத்தசாந்தியைப்பற்றிக் கூறும் பகுதிக்கு அதுபுத்தபிராமமணம் எனப் பெயர்

ஸாமவிதாநபிராமமணம் — ஈண்டு யாகத்தைப்பற்றிய விஷயங்கள் ஒன்றுக் கூறப்பட்டதில் செய்யப்பட்ட பாபங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தரூபமான ஸாமங்களும் அவற்றிற்கு அவகமான தோமங்களுக் கூறப்பட்டன இரதூலில் மூன்று பரபாடகங்கள் உள் பரபத்தைப் போக்கும் ஸாமங்களை இரதூல விதிக்கின்றமையால், இதற்கு ஸாமவிதாநப் பிராமமணம் எனப் பெயர் வந்தது என்னலாம்

ஆரணியபிராமமணம் — ஸமந்திதைசிற கூறப்பட்ட ஸாமங் கடகு ருவி முதலியவற்றை இப்பிராமமணங் கூறும். ஈண்டு மூன்று பரபாடகங்கள் உள்.

தைவதபிராமமணம் — தேவதை, சந்தஸ முதலியவற்றை இப்பிராமமணங் கூறும் ஈண்டு மூன்று கண்டங்கள் உள்

ஸம்சயிராமமணம் — ஸாமவேதத்தை அதுயாபனஞ் செய்த ஆசாரப்பரபபரையை இப்பிராமமணங் கூறும்

ஸமந்திதோபரிஷத — ஸமந்திதைசனின் பேதங்களைப் ஆவ ருள்ள மந்தி துகளின் பேதங்களைப் அமமந்திரங்களைப் பற்றிய பரபபரையைப் பற்றி அவற்றைப் பரபதால் உள் அரும பயின்படும் இப்பிராமமணங் கூறும்

சாத்தோக்யம்.—ஆரண்யகங்களில் உள்ள விஷயங்களே
ஈண்டு உணர்த்தப்பட்டன. அவை பின்னர் விவரமாகக்
கூறப்படும்.

இவற்றின் ஆர்ஷேயார்பிராம்மணம், சைவதர்பிராம்மணம்
வம்சர்பிராம்மணம், எம்மிதோபகிஷத் இவை நான்கும் பெய
ரான் மாத்ரிதம் பிராம்மணமேயன்றி ஆங்கு உணர்த்தப்படும்
பொருளால் அவ்வ எனச்சிலக் கூறுகின்றனர். எம்மிதேயிற்
கூறப்பட்ட மத்திரங்களைப்பற்றிக் கூறப் பகுதிகள் எல்லா
வற்றிற்கும் பிராம்மணம் என்ற பெயர் கொடுத்திருக்கலின்,
அவருடைய கருத்தி ஆரம்பதற்குரியது.

அததியாயம் 21

கிருஷ்ணயஜுர்நவேதப்பிராம்மணங்கள்

கடசாகைபிதூய மைதராயணீசாகைபிதூய மயுரநிதைபிற காணப்படும பிராமமணங்களைத் தவிர்த்து பிராமமணம் எனத் தனிப்பகுதியாய் ஒன்றாம் இவ்வினை என்பா. தைத்திரீயசாகை யிலோ தைத்திரீயப்பிராமமணமும் தைத்திரீயஆரணயகமும் உள் தைத்திரீயப்பிராமமணத்தான மூன்று அஷ்டகம் அல்லது காண்டவகளும் 28 பிரபாடகங்களும் உள். ஆறஞ் ஸமவ்நிதை பிற கூறப்பட்ட விஷயங்களைப்பற்றி விவரணமே உளது.

ஆரணயகத்திலுள்ள பதது பரபாடகங்கள் உள். அவற்றுள் முதல் ஆறாம் வானபரஸதருக்கு வேண்டியவற்றைக் கூறும். அரணயத்திலுள்ள அததியாயனஞ் செய்யப்பட்டதால் ஆரணியகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பா ஸாயனஞ்சாரியா. இந்நியாய ஸாலிதாம் நாசிகேதம் சாதூரேறாதாம் வைசவஸருஜம் இரகானகரு குப் இவ்வினை என்பா. ஏழாவது முதல் ஒன்பதாவது முடிய 8 உள்ள மூன்று பரபாடகங்களும் தைத்திரீய - உபநிஷத் ஆகும் இவ்விதப்பிரபாடகம் மந்திரநாராயணீயோபநிஷத் ஆகும்.

பிராமமணத்தின் இயற்கியிலுள்ள மூன்று கண்டமும் ஆரணயகத்தின் முதல் இரண்டு அததியாயங்களும் காடகத் திலிருந்து இணைக்கப்பட்டன என்பா.¹

1. अण्णाययनादेतद् आरण्यकमितीर्यते ।
अरण्ये तदधीयीतेत्येव वाक्य प्रवक्ष्यते ॥ (तै आ. भाष्यम्)
2. सावितो नारिचिरेनश्च चातुर्होत्रस्तृतीयक ।
तुर्यो वैधर्मजन्तद्रद्विद्विगारणकेतुक ।
स्वाध्यायनाह्वय चेति नमं काटकमीरितम् ॥ (तै आ. भाष्यम्)

ஆரண்பகததின் முறபகுதியிலிருந்து கிற்சில விஷயங்கள் அறியப்படுகின்றன :—

நால்வகை நரகங்களின் பெயர் விஸுர்பீ, அவிஸுர்பீ, விஷாதீ, அவிஷாதீ என்பதும்,¹ மானதோலையோ வஸ்திரதையோ உபவிதமாகவும் ப்ராசினஹிதமாகவும் நிவிதமாகவும் தரிததுக்கொண்டனர் என்பதும்,² காலைபிலும் மாலைபிலும் ஆதித்யனே பிரும்மா எனத தியானம் செய்யும் பிராம்மணன் எல்லாநன்மைபையும் ஆடைத்து பிரம்மமே ஓகின்றான் என்பதும்,³ தான் பாபச்செயல் புரிந்ததாக கிண்ப்பவன் கூச்மாண்டதேறாமஞ் செய்வலாம்⁴ என்பதும், பஞ்சமஹா யஞ்ஞங்கள் யாவை என்பதும்,⁵ தான் அசுத்தனாய் இருக்கும் போதும் அசுத்தமான இடத்தில் இருக்கும்போதும் வேதாத்தி யயனம் செயதல் தகாது என்பதும்,⁶ இவைபோன்ற பலவும்.

1. दक्षिणपूर्वस्या दिशि विसर्पी नरकः ।

2. दक्षिणापरस्या दिश्यविसर्पी नरकः ।

उत्तरपूर्वस्या दिशि विषादी नरकः ।

उत्तरापरस्या दिश्यविषादी नरकः ॥ [सै. आ. 1. 19]

3. अजिनं वासो वा दक्षिणत उपवीयः . . . (2, 1)

4. उद्यन्तमस्तं यन्तमादित्यमभिध्यायन्कुर्वन् ब्राह्मणो विद्वान्सकलं भद्र-

मश्नुतेऽस्मादित्यो ब्रह्मेति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति (2, 2)

5. कूडमाण्डैर्जुहुयाद्योऽपूत इव मन्येत (2, 8)

6. पञ्च वा एते महायज्ञाः संतति प्रतीयन्ते सन्ति सन्तिष्ठन्ते देवयज्ञ
पितृयज्ञो भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञ इति (2, 10)

7. तस्य वा एतस्य यज्ञस्य द्वावन्वयायौ यदात्माऽशुचियेद्देहः (2, 15)

அததியாயம 22

சுக்லயஜுராவேதபிராமமணங்களும — சத்பதத்தின் அமைப்பும்

சுக்லயஜுராவேதபிராமமணங்களுள் தற்போது காணப்
படு பிராமமணங்கள் இரண்டே அவை கணவசாகியப்
பிராமமணம், மாத்ரியகதினசாகியப் பிராமமணம் ஆகும்.
அவற்றுள் பின்னாக கூறப்பட்டதே அச்சில் வந்துள்ள
கணவசாகியப் பிராமமணத்தில் 17 காண்டங்களும் மாத்ரி
யகதினசாகியப் பிராமமணத்தில் 14 காண்டங்களும் உள்.
பின்னாக கூறப்பட்டதில் 100 அததியாயங்கள் உள்.
ஆகவே அதற்கு சத்பதபிராமமணம் எனப் பெயர் வந்தது.
ஆகவே ஒவ்வொரு காண்டத்தினாலும் உள்ள அததி
யாயங்கள் அவற்றைக் கண்ட ரிஷிபின் பெயர், உணராததப்
பட்ட பொருள் இவற்றைக் கீழ்க்குறிப்பிற் காண்க¹ அவற்றை

1	காண்டம்	அவ்யாய	஋பி	1	விषய
I	9		யாज्ञवल्क्य		दर्शपूर्णमासौ
II	6				अग्न्याधानम् अमिहोत्रम् चातुर्मास्यादि
III	9				अमिष्टोम
IV	6				
V	8				सोमविकृतय वाजपेथादीनि

நன்கு கோக்கின் ஒப்பதினன்கு காண்டங்களுள் முதல் ஒன்பது காண்டங்கள் முன்னாக் காணப்பட்டன என்றும், 'பின்னர் ஏனைய ஐந்து காண்டங்களும்' சேர்க்கப்பட்டன என்ற கொள்கைக்குக் கூற்று - காரணங்கள் பொருத்தும் என்றும் தோன்றும். முதல் ஒன்பது காண்டங்களுள் 60 அததியாயம், எஞ்சிய ஐந்தில் 40 அததியாயம் உள்ளன என்பது - வெளிப்படையுள்ளது. மஹாபாஷ்யகாரர் ஒரிடத்தில்¹ ஒஷ்டபதம், சதபதம் என இரண்டைக் கூறுகின்றனா. பன்னிரண்டாவது காண்டத்தை நடுக்காண்டம் என்பர். பன்னிரண்டு, பத்திற்கும் பதினான்கிற்கும் நடுவாகலின், பின்னருள்ள ஐந்து காண்டங்களுக்கும் அது நடுவாகும் அன்றியும் ஸம்ஹிதையில் முதல் 18-காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட விஷயம் பிராம்மணத்தில் முதல் ஒன்பது காண்டங்களிலே தான் காணப்படுகின்றது. மஹாபாரதத்து சார்திபர்வாவில் 'ரஹஸ்யததுடனம் ஸங்கிரகத்துடனம் பர்ச்சேஷததுடனம் சதபதத்தைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன்

காண்டம்	அத்யாயம்	நாமி	விஷயம்
VI	8	ஷாண்டிலியம்	அமிச்சயனம்
VII	5	"	"
VIII	7	"	"
IX	5	"	"
X	8	"	அமிரஹ்ஸ்யம்
XI	8	யாஜ்ஞவல்க்யம்	தர்சனபூர்ணமாசீயவிஷயம்
XII	9	"	தர்சனபூர்ணமாசுபதபிராப்திவிஷயம்
XIII	8	"	அபிமேதம், பुरुஷமேதம், சர்வமேதம்
XIV	9	"	பிரவர்த்தம்

(அந்நிய 84 அத்யாயம்:
வூதாரணியகோபனிதம்)

1. க்ருவாதிசூத்ரான்தாஃ (IV 2-60) இதி சூத்ரததாப்யே

அத்தியாயம் 23

சுதந்திரம்மணத்திலிருந்து அறியப்படுஞ் செய்திகள்

1. ஆரியர்கள் தொடக்கத்தில் ஸர்வதூதிகளுடையின் மேறகுக்களையில் இருந்து, ஸதாரீகதிவஸா வசது, பீனன்ர் அஸதத தாண்டிக் கீழ்காட்டிற்கு வந்தனர் என்பது விதேக மாதவ-ஆக்கியானதிலிருந்து அறியப்படுகின்றது.

2. ப்ரஸயகாலத்தில் மண் ஒரு மீனின் உதவியால் எவ்வாறு உததாகிரிஸை அடைந்தான் என ஒரு ஆக்கியானங் கூறுகின்றது.¹

3. பிற்காலதது இலக்கியங்களில் வழங்கும் கதைகளுக்கு மூலம் இங்குக் காணப்படுகின்றது:—

i. விஷ்ணு ஒரு காலால் பூமிபையும் ஒரு காலால் அத்தரிசுத்ததையும் ஒரு காலால் தயிலோகததையும் அளந்தார்.²

1. विदेशो ह माधवोऽग्निं मुखे चभार । ... विदेशो माधव आस ।
सरस्वत्या स तत एव प्राङ् दहन्नभीयायेमा शुथिवीम् । ...
सदानीरेत्युत्तराद्विरेर्निर्द्वावति ता हेच नातिददाह । ता ह स
ता पुरा ब्राह्मणा न तरन्त्यनतिदाग्याग्निना वैधानरेणेति । ...
स होवाच विदेशो माधव काहं भवानीत्यत एव ते प्राचीनं
मुवनमिति होवाच (I 4-1. 10-17)

2. मनवे है प्रांत. अवनेगयमुदकमाजहु यथेदं पाणिभ्यामवने जनायाहर-
न्येवं तस्यावनेनिजानम्य मत्स्यः पाणौ आपेदे । सहासौ
वाचमुवाद् 'विमृहि मा पारयिष्यामि त्वा' इति ...

3. I 1-2-13

(I 8-1, 1-5)

ii ஊரவசி மறைந்த பின்னர் அனைவுருவங் கொண்ட விதபுதஸதீர்களுடன ஆவள தோன்ற, ஆவளைப் புருவள வேண்ட, ஆவள மறுக்க, மக்கள்¹ தோன்ற, ஆவள கந்தாவன ஆன

iii தெளவுநி, சருகதகை என்று பெயர் கொண்ட அபஸாஸவிடத்தில தோன்றி, உ வகதகை வென்று, அச்வமேதன் செயதான

iv, பாதவமசதநிற் பிறந்தவரின் கண்ணையும் திருத ராஷ்டிரன் என்ற பெயரும இருக்கின்றன²

v இரதிகன், அரசகண்ண என்ற பெயரோடு உ கதி நசுத்திரத்திற பிறந்தான்.³

4 அரஹத, சரமணன் என்ற சொற்கள் ஐனாமகத்தில் அப்பொருளில் வழங்கப்பட்டனவே அப்பொருளில் நண்டு வழங்கப்படவில்லை

5 அஸுரர்கள் யாததில் அபசபதங்களைக் கூறியதால் சாசம அடைந்தனர்.⁶

6 பிறக்கின்றவர்களுக்க கடன நானகு-தேவகடன், குலிகடன், பிதருகடன், மஹஷயகடன் என்பன⁷

1 XI 5, 1, 1-12

2 XIII 5, 4, 11-13

3 XIII 5, 4, 22-23

4. II 1, 2, 11

5 அமூரா அபசவமோ ஹேஸ்வோ ஹேஸ்வ ஐநி வதந்த ராவபுஸு ।

அஸாஸ நாமனோ ம்லேஷ்டே (III 2 1 23-24)

6 I 7, 2, 1-5

7. மனைசி எனபவன் கணவனின் பாதி¹

8 குதிரை, ஓட்டகம், கவயம், சாயம், இவற்றின்
மாமணி உண்ணத்தக்கதன்று

9 ராஜன், ராஜ்பராதா, ஸூதன், ஸதபதி, கர்மணி,
ஐஜாதன் ஏன் உத்தியோகப்பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன²

10 வைசயவணஸூகிய குபேரன் ராஜஸூகர்களுக்கு
அதிபதியாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றான்³

11 கிழக்குதிசை தேவர்களுடையது, தெற்குதிசை
பிதிரர்களுடையது என்ற காரணமற்றிக் கிழக்கிலும்
தெற்கிலும் காலை நீட்டிக்கொண்டு ஒருவன் படுக்கலாகாது⁴

12 பிறந்த குழந்தைக்குப் பெயர் வைத்தல் அவசியம்⁵

13. வஸந்த கீஷம் - வாஷ ருதுகளை தேவருதுக்கள்
எனவும், சாத - ஹேமந்த - சிர ருதுக்கள் பிதிரின் ருதுக்கள்
எனவும் கூறப்பட்டது⁶

1 अर्धो ह वा एष आत्मनो जाया (V 2 1, 10)

2 I 2 3, 9

3 V 4 4 15-19 स्यपति, आमणी

4 XIII 4 3, 10

5 III 1, 1 7

6 IV 1 3 9

7 II 1, 3 1 தற்போது ஸதமந்தம் முதல் ஆனி முடிய தேவமந்தம்
களாகவும் ஆடி முதல் மாகாழி முடிய பிதருமந்தங்களாகவும்
கருதப்படுகின்றன இதை கோக்கின் சதபதப்பிராமமணம்
வெகு வாகத்திற்குமுன் இருந்திருந்தல் வேண்டும் என்பது
சுறியப்படும

14 என்ன பிராமர்ணியுகளிற போனது ஈனமெ ஒரு வருஷத்திற்கு 360 நாள் என்றா, 12 மாதம் என்றா, சில மையங்களில் 13 மாதம் என்றா கூறப்பட்டனது¹

15 தேவகராயஞ் செய்யுமபோது உபவிதியாய் வலது முழங்காலை மடித்தா, சித்ருகாலியஞ் செய்யுமபோது பராசீஞ் விதியாய் இடதுமுழங்காலை மடித்தா இரத்தல வேண்டும் என்க கூறப்பட்டது²

அத்தியாயம் 24

யாளுயவலகயின் காலம்

யாளுயவலகயா பாணினியின் காலத்தவரா, அவர்களு முற்பட்டவா எனபதிற கொள்கைவேறுபாடு உளது வாயு புராணம் விஷ்ணுபுராணம் இவை, யாளுயவலகயா வைசம்பாயனரின் மாணுககா என்றும், அவரது பிரம்மஹத்திதோஷத்தை தானே ஏற்றுக்கொள்ளுவதாகக் கூறியதற்கு வைசம்பாயனா கோபிதது யாளுயவலகயா தன்னிடமிருந்து கற்றதைத் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று என்று அவரிடம் கூறினா என்றும், அவா அவவாறே செயதனா என்றும் கூறுகின்றன. வைசம்பாயனா வியாஸரின் மாணவராகலின், யாளுயவலகயா வியாஸரின் காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவா எனல தரும அன்றியும் யாளுயவலகயா ஆருணியான உத்தாலகரின் மாணவா எனச் சத்பதம் கூறுகின்றது¹ மஹாபாரதத்தில் உத்தாலகா அந்நால இயற்றப்பட்ட காலத்திற்கு ஸமீபகாலத்தவா எனக் கூறப்பட்டது² இதனின்றும் யாளுயவலகயா வியாஸா மஹாபாரதம் இயற்றிய காலத்திற்குச் சிறிது பிற்பட்டவா

1 याज्ञवल्क्य उद्दालकात् उद्दालको अस्यात्...[बृहदारण्यके 6-5-3]

2 अस्मिन् लोके न चिरान्मर्यादेय शुचिसिते ॥

स्थापिता येन यसाच्च तन्मे विस्तरतश्शृणु ।

वभूवोद्दालको नाम महर्षिरिति नश्श्रुतम् ॥

श्वेतकेतुरिति ख्यात पुत्रस्तस्याभवन्मुनि ।

मर्यादेय कृता तेन धर्म्या वै श्वेतकेतुना ॥ (म भा. अ 128, 11-13)

எனபது பெறப்படும அன்றி¹ சதானீன பாஞ்சவலக
யரிடம வேதாததியயனஞ் செயது இருபரிடம் அஸ்தானிதயை
கற்று செளனகரிடமிருந்து ஆதமஞ்ஞானம் பெறுவான் என
விஷ்ணுபூரணை கூறுகின்றது இதனொழி பாஞ்சவல்கயா
கியாஸகாலததவா, அவலது சிறது பிறகாலததவா என்னலாம்
ஆயினும் பாணினி கூறிய ஒரு ஸூத்ரதிரததை² ஒட்டிக
காததியாறவா ஒரு வாராததிகம்³ கூறியுள்ளார். அஃ
வாராததிகததால . பாஞ்சவல்கயா பாணினிகாலததவா
எனபது பெறப்படும எனக காகிகாவிருத்தி-ஆசிரியரும்
பட்டோஜிதேந்திரவ கோண்டனா , நாகேசபட்டா அவரது
கோளகையை மறுத்து அவவாராததிகததாலே பாஞ்சவல்கயா
மிகவும் பிரச்சினா எனபது பெறப்படும எனக கூற்றா
காகிகாவிருத்திகாரரைப் பின்பற்றனா போஷ்டமலா,⁴
நாகேசரைப் பின்பற்றினா கோலடஸ்டக்கர்.⁵

1. जनमेजयस्यापि शतानीकौ भविष्यति । योऽसौ याज्ञवल्क्याद्वेदमधीत्य
कृपादस्त्राप्यनाप्य .. शानकोपदेशात् आत्मज्ञानप्रवीण ...

[वि पु]

2 पुराणप्रोक्तैषु ब्राह्मणकल्पेषु (IV 3 105)

3 याज्ञवल्क्यादिभ्यः प्रनिघेयमुन्यकालम्

4 Maxmuller

5 Goldstucker

அதாவவேதீயப்பிராம்மணம்

அதாவவேதீயப்பிராம்மணத்திற்குக் கோபதப்பிராம்மணம் எனப் பெயர். யாகங்களில் பிரம்மா அதாவவேதீயஞய இருத்தல வேண்டும¹ எனவும், அதாவவேதம் அநிகதவன எனலாம் அநிகதவன எனவும்² ஆங்குக் கூறப்பட்டது மற்ற வேதங்களின் பிராம்மணமாகக் காணப்பட்டபின்னரே அவ்வவற்றின் கலபஸுதரம், இப்பற்றப்படினும், இப்பிராம்மணம் வைதரனஸுதரம் இப்பற்றப்பட்டபின்னரே காணப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது நண்டுள்ள நில விஷயங்கள் சதபதப் பிராம்மணத்தின் 11, 12 காண்டங்களிலிருந்தும் ஐதரேயப் பிராம்மணத்திலிருந்தும் எடுக்கப்பட்டன. இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டபொழுது அதாவவேதத்தின் 20 காண்டங்களும் இருந்தன எனப்பது வெளிப்படை இங்கு வழங்கப்பட்ட பாஷைகளைய பிராம்மணங்களில் வழங்கப்பட்ட பாஷையின் பிறகாலத்தது எனல தகும் அன்றியும் இந்நூலின் முற்பகுதியில் மற்ற பிராம்மணங்களிற் கூறப்படாத விஷயங்கள் உள்³. முற்பகுதியில் ஐந்து பரபாடகங்களுட் பிற்பகுதியில் ஆறு பரபாடகங்

1. ऋग्विदमेव होतार वृणीष्व, यजुर्विदमध्वर्यु, मामविदमुद्रातार
अथर्वाङ्गिरोविद् ब्रह्माणम् (1, 2 24)

2 तस्माद्य एव सर्ववित्त्यात् त ब्रह्माण कुर्वीत, एष ह वै विद्वान्
सर्वविद्वद्वा यद् भृग्वङ्गिरोविद् (1, 5, 11)

3 पूर्वभाग प्रपाठक विषय

1 सष्टि, ओङ्कारस्योत्पत्ति, गायत्री, आचमनस्य
प्रयोजनम्

2 ब्रह्मचारिधर्मा, अम्याधानादि

3 ऋत्विजा वर्णन, दक्षिणाविभागादि

ஹமோஸ்திதில்வரலாறு

களும் உள். ஒவ்வொரு சாகையிலும் மந்திரபாகம் பிராமமண பாகம் இரண்டும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்த பின்னரே இப்பிராம்மணம் காணப்பட்டது என்பர். எவ்வாறு இருப்பினும் எல்லாப்பிராம்மணங்களுள்ளும் இப்பிராம்மணமே இதழிற் காணப்பட்டது என்பது திண்ணம்.

பூர்வபாக.	பாடக.	விபய
	4	ஐத்விம்திஷா, யஜானுஸானபலமித்யாதி
	6	ஐத்விஜாமாபிகாரஸம்பதாதி
உதரபாக:	1	தர்ஷபூர்ணமாஸ, சாதுர்மாஸிம் . . .
	2	அபஸதாரா஘னேன கதம் தேவா அஸுரானஜனயந
	3	வபரூஹிஹாரா஘பிக்ருத்ய விசார:
	4	அவ்யாதி
	6	தர்வ்யா. ராதிவாசுஸ்தவம்; அஸுர்யாமாதிபிரசா-
		சனம்
	6	ஸம்பாதிமந்நாணாமுத்பதி ஸ்துதி' இத்யாதி

உபநிஷத்துக்கள்

உபநிஷத் என்ற சொல், அழித்தல் என்ற பொருள் கொண்ட ஸத் என்ற தாது உப, மி என்ற இரண்டு உபஸர்க்கங்களுடன் சேர, அதனின்றும் உண்டானது. ஆகலின் அச்சொற்கு நன்கு அழித்தற்கு ணாதனம் எனப் பொருள் ஆகும். அஃது யாது எனின், அது ஆத்மவித்யையே ஆம். அவ்வாறிருக்க நூல்களை உபநிஷத் எனக் கூறலாமா எனின், அவை அவ்வித்யையை உணர்த்துகின்றமையால் உபசார வழக்கால் அவற்றையும் அவ்வாறு கூறலாம் என்பா.¹ ஆசிரியனை அணுகிக் கற்கும் வித்யை அல்லது ரஹஸ்யம் என்பதும் அச்சொற்குப் பொருள் என்பர். வேதங்களின் அர்த்தத்தில் இருப்பதால் உபநிஷத்துக்களை வேதாந்தம் எனவுங் கூறுவர்.

நண்டு உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் கர்மகாண்டத்தில் உணர்த்தப்பட்டனவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டன. அவை முக்தியின் தன்மையும், முக்திபடையும் ஸாதனமும் ஆம். முதன்முதலில் நிஷ்காமதர்மாக்களைச்² செய்து சித்தசுதநிபை³ அடையவேண்டும்; பின்னர் ஆசிரியனை அடைந்து ஆத்ம

1. सदेः धातोः विशरणगत्यवसादनार्थस्य उपनिपूर्वस्य किप्प्रत्ययान्तस्य रूपमिदमुपनिषदिति । उपनिषच्छब्देन च व्याचिख्यासित-
ग्रन्थप्रतिपाद्यवेद्यवस्तुविषया विद्या उच्यते . . . ग्रन्थस्यापि ताद-
र्थ्येन तच्छब्दत्वोपपत्तेः आयुर्वै घृतमित्यादिवत् । तस्मात्
विद्याया मुख्यया वृत्त्या उपनिषच्छब्दो वर्तते, ग्रन्थे तु भक्त्या
इति [काठकोपनिषदि शाङ्करभाष्यम्]

2. निष्कामकर्म

3. चित्तशुद्धिः

விஷயமாயசு சிவனாஞ் செயயவேண்டும் , சிவனாஞ் செயத
வறறை துதியோடு கலாது மனனாஞ் செயது அவறறைத தன
காககிகொள்ளவேண்டும் பின்னாக கடவுளைத் தியானஞ்
செயயவேண்டும் அவறறால் அபரபபிருமபராபதி அடைய
லாம அதன பின்னா கடவுளாளுல ஞானம் அடைந்து
கடவுளோடு கடவுளாய் ஒன்றாகவேண்டும் ஒன்றான பிறகு
பிறப்பிறப்பு இல்லை இவவுடலோடு இருக்கும்போதே ஞானிய
விட்டால் அவனக்கு பிறப்பு இல்லை அரிசியை ஜீவனமுகதி
எனபா ஒன்றாக ஆவதற்கு முன்னாே அவன பிறப்பின
அஜஜீவன பிதருயானம் தேவயானம் என்ற இரண்டுமாரகத்தள
ஒன்றில் வழியாகப் பிதருலோகத்திற்கோ பிருமபலோகத்
திற்கோ கொண்டுபோகப்படுகின்ற கடவுளைத் தியானித்தல்
பலவகைப்பட்டதாகலில் ௨ பாஸனங்கள் பலவகைப்படும்
இவறறையெல்லாம் ௨ பரிஷதங்களை கூறுகின்றன

௨ பரிஷதங்ககளிற் கூறப்பட்ட பொருள்களைக்கொண்டு
அவை நானாஞ் காலங்களிற் காணப்பட்டிருத்தல் கூடும் எனபா

1 மிசப்பமுமையானவை, பிருகதாரணயகம்,¹ சாநதோக
யம்² ஐதரேயம்,³ கேளஷீதகம்⁴ இவை ஆகும இவையெல்லாம்
வசனகடையிலே உள்ளன

செய்யுள்கடை, வசனகடை இரண்டையுங் கொண்ட
கேடோபரிஷத் அவறறின பின்னாக காணப்பட்டிருத்தல் கூடும்

2 செய்யுள்கடையைக் கொண்ட காடகம்,⁵ ஈதா
வாஸயம்,⁶ ச்வேதாசவதம்,⁷ முண்டகம்⁸ மஹாநாராயணம்⁹
இவை பிறகாலங்கள்

1 बृहदारण्यकम्

2 छान्दोग्यम्

3 ऐतरेयम्

4 कौषीतकम्

5 केनोपनिषत्

6 काठकम्

7 ईशावास्यम्

8 श्वेताश्वतरम्

9 मुण्डकम्

10 महानारायणम्

3 இவற்றைப் பின்னர் வசனமுடையக கொண்ட பாசனம்,¹ மைதாயணீயம்,² மாணகேயம்³ இவை வந்தன

4 இவற்றைத்தவிர்த்த அதாவோபலிஷததுகளெனவாய மிகப் பிறகாலத்தன

ருகவேதிய உபலிஷததுககள் இரண்டு காணப்படுகின்றன அவை ஐதரேயமும், கேளஷீதகமும்

ஐதரேயம் — இதனை மூன்று அதீத்யாயங்கள் உள்ள முதலாம் அதீத்யாயத்தில் ஆதமாவீளிடமிருந்து உலகம் எருஷ்டிககப்பட்டது என்பதும், இரண்டாம் அதீத்யாயத்தில் புருஷன் தேவனின் உருவமாகவும் புத்திரனின் உருவமாகவும் போனின் உருவமாகவும் மூன்று பிறப்பை அடைகின்றான் என்பதும், மூன்றாம் அதீத்யாயத்தில் பாருஞானம் பிருமம் என்பதும் பிருமத்தின் தன்மை என்பதும் உணர்த்தப்பட்டன

கேளஷீதகம் — இதனை காண்கு அதீத்யாயங்கள் உள்ள முதலாம் அதீத்யாயம் தீவன் ஸுதவசரீரத்தை விட்டவுடன் செவ் தேவயானம் பிதருயானம் இவற்றைப் பற்றியும், இரண்டாம் அதீத்யாயம் ஆதமனருபததைப் பற்றியும், மூன்றாம் காண்கு அதீத்யாயங்கள் பிருமனருபததைப் பற்றியும் கூறுகின்றன

சாதேததது உபலிஷததுகளிற் கூறத்தன சாதேதகமும் கேடுபலிஷதமும் ஆகும்

சாதேதகம் — இதனை எட்டு அதீத்யாயங்கள் உள்ள முதலி ண்டு அதீத்யாயங்களின் உத்தேதோபாசனமும்,¹ பாசன வோபாசனமும், மூன்றில் ஸவிதாவின் பாசனமும்,² சாதேதகம்³ பாசனம் இவற்றின் பாசனமும்,⁴ தாதேதேகமும்,⁵

1 मन्त्र

2 मैत्राक्षर

3 सान्द्र

4 इन्द्र

பிதருயாணம் இவற்றின் வாணனையும், மண்ணே உண்மை, குடம் முதலிய விகாரங்கள் சொற்களே என்பதும், ஆய் ஜீவாதமாவும் பரமாதமாவும் ஒன்றே என்பதும், எழில் அனாநம் தொடங்கி ப்ராணன் வரையில் அவ்வவற்றைப் பிரும்மம் என உபாஸனை செய்தால் பரப்பிரகம்மத்தை அடைய வாம் என்பதும், எட்டில் பிரும்மத்தை அடைய உபாயங்களும் கூறப்பட்டன.

கேரோபரிஷத்திலுள்ள காரணக் கண்டங்கள் உள். முதலின்று கண்டங்களும் செயுள்வடிவங் கொண்டன; எஞ்சிய இரண்டும வசனநடைபில் உள்ளன. முதற்பகுதியில் எது வாகரு முதலியவற்றால் உணராததப்படாததோ, எதன் உதயி யால் வாக்கு முதலியன தம் வேலையைச் செய்கின்றனவோ, அதுதான் பிரும்மம் என உணராக என்பதுபோன்ற தொடர்களால் தெளிவாகவும் எளிதாகவும் பிரும்மம் வருபும உணராததப் படுகின்றது. இரண்டாம் பகுதியில் பிரும்மமே தேவர்களுக்குள் மேலானது என்பதும், பிரும்மப்பிராப்தி பிரும்மத்தின் அருளால் வேயே கிடைக்கும் என்பதும் நன்கு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இது தலவகாச்சாகையைச் சேர்ந்தபையால் முன்னாத தலவகாரோபரிஷத்த எனப் பெயர் பெற்றது. கேரு என்ற சொல்லால் தொடங்குவதால் பின்னாக கேரோபரிஷத்த எனப் பெயர் பெற்றது.

1 கிருஷ்ணயஜுர்வேத - உபரிஷத்தங்களில் கிறந்தன எந்த திரீயம், காடகம், ச்வேதாச்வதம், மைத்ராபணீயம் முதலியன.

தைத்திரீயம் மூன்று வல்லிகளை உடையது. அவற்றிற்குச் சிக்ஷாவல்லி,¹ பீரம்மானகதவல்லி,² ப்ருகுவல்லி³ என்பன பெயர். முதல் வல்லியில் சிக்ஷாதீத்யாயம் ஸம்ஹிதோபரிஷத், ஓங்கா-ரோபாஸனம், பிரும்மப்பிராப்திசாதனமான தபஸ்ஸின் வகை

1 சிஷாவலி

2 ரமான்நவலி

3 ப்ருகுவலி

முதலியன உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாவதில் பிறும்மதித்யை
யின் பயனும் பிறும்மானந்தத்தின் தன்மையும் கன்கு வருணிக்
கப்பட்டன. மூன்றாவதில் பிறும்மதித்யாநாதனமாகிய உபா
ஸனங்கள் விரிவாய்க் கூறப்படுகின்றன.

காடகம். — இதனுள் இரண்டு அத்தியாயங்களும், ஒவ்
வொன்றில் மூன்று வல்லிகளும் உள். முதல் வல்லியில் 5கிகேதஸ்
ஸுக்கு பயன் கொடுக்கும் இரண்டு வாகங்களும், அவன் அவ
னாக் கேட்கும் மூன்றாம் கேள்வியும், அதற்கு விடை உருவமாக
அவதாக்கு ஆதமதித்யைக்கு ஸாதனசதுஷ்டயங்கள் இருக்கின்
றனவா என அவர் அறிதலும் கூறப்பட்டன. இரண்டாம்
வல்லியில் ஜீவாதமா பரமாதமா இவற்றின் ஸ்வரூபம் கூறப்
பட்டது. மூன்றாவதில் ரதிரதரூபகத்தால்¹ ஜீவான்மா, புத்தி,
மனஸ், இந்திரியங்கள், வேளிப்பொருள்கள் இவற்றின் தன்மை
யும், இவற்றின் ஸம்பந்தமும், ஜீவான்மா பரமான்மா ஆவதற்
குச்செய்யவேண்டுமெனும் கன்கு உணர்த்தப்பட்டன. கான்காம்
வல்லியில் அந்தாத்மாவின் தன்மையும் அதனைப் பலருள்
யாரோ ஒருவர் அறிய இருப்புவர் என்பதும் கூறப்பட்டன.
ஐந்தாம் வல்லி பிறும்மம் ஒன்றே உலகத்துப் பொருளெல்லா
வற்றிலும் அந்தர்யாமியாய் இருக்கின்றது எனக் கூறும்.
ஆறாம் வல்லியில் பயன் முதலியோர் பிறும்மத்தின் ஆணையாலே
வேலை செய்கின்றார் என்பதும், பிறும்மப்பாப்தி அதனருனாலே
கிடைக்கும் என்பதும், ஜீவன்முகத்தியின் தன்மையும் 3ன்கு
உணர்த்தப்பட்டன.

சுவேதாச்வதாம். — இதனுள் ஆறு அத்தியாயங்கள் உள்.
சுவேதாச்வதார் என்ற வித்வானால் அது அத்பாச்சாயிகருக்குக்
கூறப்பட்டமையால் சுவேதாச்வதாம் என்ற பெயர் பெற்றது.²

1. रथीरथरूपकम्

2. तपः प्रभावादेवममादाच्च ब्रह्म ह्येताध्वनरोऽप्य विद्वान् ।

अध्याधिमित्यः परमं पवितं शोवाच मय्यगृप्तिनक्षुण्डम् ॥

(6, 21)

காடகோபரிஷததினாள் பல பகதிரகசன் இவ்ருக் காணப்படுவதால்,¹ இது காடகதிறருப் பிறபட்டது என்பது வெளிப்பட. இவ்வுலகங்கள் அனைத்தற்கும் குதநின் ஒருவனே நான் என்பதும்,² அவா ஹிண்யகாப்பதைப் படைத்தா என்பதும்,³ இறுதிகாலத்தில் எல்லாப்பொருளும் அவரிடத்து பையசடகின்றன என்பதும்,⁴ சகதியின் சோக்கையால் ஒருவனே பன்ஆகின்றன என்பதும்,⁵ ஒருகாலத்து மாயையுடன் இருந்து வேறொரு காலத்து அதை விட்டு இருக்கிறா என்பதும்⁶ அங்கு கூறப்படுகின்றன. அதராயயியான பரம்பொருள் எரகியா பிருக்கிறா எனக் கூறப்படுகின்றமையால்,⁷ எரகியம்தக் கொள்ளையும் இவ்ருக் கலகதுளது என்பா.

மைத்ராயணி-உபரிஷத். — இதனுள் ஏழு அதநியாயங்கள் உள். ஆதயா சரீரததில் பாவேசிகுரு, பிரகாரமு, ஸரரநிவருததிப்ரகாரமும், பரமாதமாகின் ஸ்வரூபமும், அங்கு

1. 3, 20, 4, 8; 8, 14, ...

2. 'एको हि रुद्रो न द्वितीयाय तस्युय ईमाँल्लोकानीशत ईशनीभि.
(3, 2)

3. यो देवाना प्रभवश्चोद्भवश्च विश्वाधियो रुद्रो महर्षि ।
हिरण्यगर्भे जनयामास पूर्वं ॥ (3, 4)

4. अन्तर्वाले संसृज्य विश्वा भुवन्नानि गोपा. ॥ (3, 2)

5. य एकोऽवर्णो बहुधा शक्तियोगात् (4, 1)

6. अजामेका लोहितशुक्लपुष्पा वही. प्रजाः सृजमाना सरूपा. ।
अजोऽष्टोको जुषमाणोऽनुदेते जहात्येन मुक्तभोगामजोऽय. ॥
(4, 5)

7. एको देव सर्वभूतेषु गृह. सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।
कर्मायक्ष. सर्वभूताधिवासः साक्षा चेता केवलो निर्गुणश्च ॥
(6, 11)

கூறப்பட்டன ‘ அன்றியும் அக்னி, வாவு, ஆதித்தியன், காலம், ப்ராணன், அன்னம், பீரும்மா, விஷ்ணு, ருத்னான் இவர் எல்லாம் ஸோபாதிசுபீரம்மங்கள் என உணர்த்தப்பட்டன.

சுக்லயஜூர்வேதிய - உபபிஷத்துக்களுள் நிறத்தன ஈசா வாஸ்யமும் பிருகதாரண்யகமும்.

ஈசாவாஸ்யம்.—இது ஒன்றதான் விம்லிதைவிற் காணப் படுப் உபபிஷத. பதினெட்டு மந்திரங்களில் பீரும்மகதின் ஸ்வரூபமும், விதையை அவிதையை இவற்றின் பேதமும் கன்ரு உணர்த்தப்பட்டன. இதுகாடகோபபிஷததிற்குப் பின்னரும் ச்வேதாச்வதாததிற்கு முன்னராக் காணப்பட்டது என்பா.

பிருகதாரண்யகம்—இதனுள் மதுகாண்டம்,¹ யாகுயவல்க்ய காண்டம்,² கிலகாண்டம்³ என மூன்று காண்டங்களும், ஒவ் வொரு காண்டத்தாளும் இரண்டு அத்தியாயங்களும் உள. முதற்காண்டத்திள் அச்வமேதவிஷயமான விஞ்ஞானத்தின் பயறும், ப்ராணன் இரத்திரியங்களைக்காட்டிதும் நிறுதது என்பதும் ஆத்மஸ்வரூபமும் உணர்த்தப்பட்டன. இரண்டாக் காண்டத்திள் அஸிதில்லை - அஸிதில்லை எனப் பீரும்மத்தின ஸ்வரூபமும், அதை அறிதல் அரிது என்பதும், பீரும்ம ஸாக்ஷாதகாரமவேண்டும் என்பதும், விழிப்பு ஸ்வப்னம் தாககம் இச்சிதைகளிலஜீவனின் விஹிபு, ஆத்மாவை அறியும்பொருட்டு சீவனம், பனனம், சித்தியாஸனம்⁴ வேண்டும் என்பதும் கூறப் பட்டன. மூன்றாக் காண்டம் உபாஸனங்களைப் பற்றியது.

அதர்வவேத - உபபிஷத்துக்கள் பல ஆகும். அவறறள் நன ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கூறுகின்றன; சில, போகத்தாறும் ப்ராணவோபாஸனததாறும் ஆத்மஸாக்ஷாதகாரம் அடைவலாம்

1. मधुकाण्डः

3 विरकाण्डः

2. याज्ञवल्क्यकाण्डः

4. निदिध्यासनम्

எனக் கூறும், சிவவறமுன் ஸூரியாவிரிபின சிறப்பு கூறப்
பட்டது, சில, சிவனே பிருமமம் என்றும் விஷ்ணுவே பிருமமம்
என்றுக் கூறும்

அவற்றுள் முண்டகமும் ப்ரசுமனம், சாந்தோக்யம் பிரக
தாணயகம் எத்ததி¹யம் காடகம் இவற்றிற்குப் பிற்பட்டன
என்பர்.

மாணடுகயோபசிஷததை மூலமாகக் கொண்டு சங்கரா
சாரியர்களின் பரமாசாரியநாகிய கௌடபாதா² வேதாந்த
விதநாதங்களை 200 காரிகைகள் கூறியுள்ளனார். அங்கு சூகம்
பாகரணம்,³ வைதத்தியப்பிரகரணம்,⁴ அநுவைதபாகரணம்,⁵ அலாந்
சாந்திபாகரணம்,⁶ என நான்கு பாகரணங்கள் உள்.

1. गौटपाद

2. भागवतप्रकरणम्

3. वैतथ्यप्रकरणम्

4. अद्वैतप्रकरणम्

5. अनात्मान्तिप्रकरणम्

அத்தியாயம் 27

வேதாங்கங்களும், அவற்றின் தன்மையும்,
அபூக்ரமணிகைகளும்

இவ்வரை கூறப்பட்ட மந்திரங்கள், பிரார்பணங்கள், உபநிஷதவுக்கள் இவற்றையும், வேதாங்கங்களாகிய சீதைக்ஷி, வ்யாகரணம், சூத்ரம், நீருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கலபம் இவற்றையும் அபாவித்யா என முண்டகோபநிஷத கூறும்.¹ வேதாங்கங்களுள் பவ முதன்முதலில் ஸூத்ரங்களாக எழுதப்பட்டன. 'மந்திரம் கலைப் பொருளுணர்ச்சியுடன் ஸ்வரம், எழுத்து முரணியவற்றில் தவறாது உச்சரிக்க உதவுவனவும், அம்மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் இடம் காலம் முதலியவற்றை உணர்த்துவனவும்' என அவ வேதாங்கங்களை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எழுத்துக்களைப் பிழைபடாது உச்சரிக்க அவற்றின் பிறப் பிடம், மாதநிறம், ஸ்வரம், ஸூத்ரபிவ அவை கொள்ளும் மாறு பாடு இவற்றின் அறிவு வேண்டும். இவற்றை உணர்த்திய சாஸ்திரம் சீதைக்ஷி எனப்படுக.

பெரும்பாலும் மந்திரங்கள் செய்யுள்வடிவத்திலேயே யான, அச்செய்யுட்கள் எந்த சூத்தன்ஸின் அசம்பந்தன்ஸை என்ற அறிவும் வேண்டும். இதற்குக் கூறுர் சாஸ்திரத்திற்குச் சூத்ரம் எனப் பெயர்.

1. तत्तापग क्रमेदो यजुर्वेदः सामवेदोऽथर्ववेदः शिखा कल्पो व्याकरणं निरुक्तं छन्दो ज्योतिषमिति (सुबु. 1, 1, 5) -

ஒரு சொல்லில் இது பகுதி, இது விகுதி என்பதன் அறிவும், சொற்கள் அவ்வவவேற்றமுறையில் கொள்ளும் உருவத்தின் அறிவும், எவரத்தின் மாறுபாட்டால் பொருளுடைய மாறுபடுமென்ற அறிவும் வேண்டும் இவற்றை உணர்த்துவது வயாகரணம் ஆகும்

பொருளற்றனன்றி சொல்லை வழங்குதல் சிறப்பின்றி என்ப பெரியோர் கூறியிருக்கலானும், வாகவியத்தின் பொருள் சொற்களின் பொருளைக்கொண்டு அறியப்படுமாதலானும் சொற்களின் பொருளை அறிதல் இன்றியமையாதது ஆகும் அதனை உணர்த்துவது நிருகதம் ஆகும்

வேதமந்திரங்களை எந்த எந்த காலத்தில் வழங்கவேண்டும் என்ற அறவும் வேண்டுமா அக்காலத்தை அறிவிப்பது ஐயோதிஷம் ஆகும்

பாகம் முதலியவற்றைச் செய்யும் முறையும், ஆவகு மந்திரங்கள் எவ்வாறு வழங்கப்படவேண்டும் என்ற முறையும் அறிதல் இன்றியமையாதது அதனை உணர்த்துவது கலம் ஆகும்

அகரங்கள் எவ்வாறு வேதங்களைக் காப்பாற்ற வந்தனவே அவ்வாறே அவற்றைக் காப்பாற்ற அநுகரமணிகைகளுக்கு¹ செய்யப்பட்டன குகவேதத்தைப்பற்றிய ரிஷி, சந்தனஸ், அநுவாகர, பதா, எலிகதா இவ்வாறியைக் குறித்ததுசென்னகா² நியந்தர அநுகரமணிகைகள் என இவற்றின் உரைகாரர்³ ல்லிய ஐய குருநிஷயா⁴ சென்னகாது தேவதாமகாமணி⁵ சிறுத 10 வாகவியங்கள் துன்பப்பட்டமையால், அவர் கைவ

1. அநுகரமணிகா

2. ஷடபாதி

தா நுகர்மணியும் செய்திருந்தார் எனத் தோன்றுகிறது. மக்கள் பிருகததேவதையைப் ¹ படித்தலால் அது இறந்துவிட்டது போலும். மற்றோர் அநுகர்மணியும் அவர் இயற்றியதாகக் கேள்வி. காத்யாயனர் ஸர்வாநுகர்மணி ² செய்தார். கிருஷ்ண யஜுர்வேதத்திற்கு ஆத்ரேயாநுகர்மணி ³, காடகாநுகர்மணி ⁴ இவ்விரண்டும், சக்லயஜுர்வேதத்திற்குக் காத்யாயநாநுகர்மணி ⁵, ஸாமவேதத்திற்கு ஞாஷாநுகர்மணி ⁶ தைவதாநுகர்மணி ⁷ இவ்விரண்டும் உள்.

1. बृहदेवता

2. सर्वानुक्रमणी

3. आत्रेयानुक्रमणी

4. काठकानுक्रमணி

5. कात्यायनानुक्रमणी

6. आपानுक्रमணி

7. दैवतानுक्रमணி

அதநியாயம் 28

சி னை க்கு

சிஷ்யா என்ற சொல் தைத்தநீயோபநிஷத்தில் சீஷா என வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. நிகைஷியில் வாணமும, ஸவமும, மாதநிரையும, பரப்தனமும, மத்தியமகிருத்தியால உச்சரிகைமு, எமஹிதையும கூறப்படும என ஆவகே உணாததபபட்டது¹ இவற்றை கிரிவாகக கூறும் நூல்கள் ஒவ்வொரு வேதத்தின் ஒவ்வொரு சாஸ்திரத்தினால தனித்தனியாய் இருந்தன என்பது பராதீசாக்யம் என்ற பெயரால் அறியப்படும ஒவ்வொரு வேதத்துள்ளபுல பல சாஸ்திரங்கள் தற்போது எவ்வாறு காணப்பட்டவையோ, அவ்வாறே புல பராதீசாக்யங்களும் காணப்பட்டவையே இப்பொழுது வழங்கப்படுவன எனவே

அவை ருகவேதபராதீசாக்யம், தைத்தநீயபராதீசாக்யம், வாஜஸகேயிபராதீசாக்யம், அதாவவேதபராதீசாக்யம் என்பன அவற்றின் ருகவேதபராதீசாக்யம் ஆகவலாயன மஹாஷிபின் ஆசிரியர் செளநகமஹாஷியாதம், வாஜஸகேயிபராதீசாக்யம், காதயாயனமஹாஷியாதம் இயற்றப்பட்டன முன்னரான இரண்டு பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டன என்பது அதாவவேதபராதீசாக்யம் பிறபட்டது என்பது வெளிப்படை. முற்கூறப்பட்ட காதயாயனமஹாஷியும் பாணினி அஷ்டாந்நாயிகரு வாசத்திகம் எழுதிய மஹாஷியும்

1. श्री आचार्यायाम् । वरि । स्वर । मात्रा चम् । साम
मन्त्रान् । इत्युक्तं श्रीश्रुत्याम् ॥

ஒருவராயிருப்பின வாஜனேயிப்ராதிசாக்ஷமும் பாணினிகாலத் திறகுப் பிற்பட்டதே ஆகும். புஷ்பணுததிராததை ஸாமவேத ப்ராதிசாக்ஷம் என்னவாம் ப்ராதிசாக்ஷியைகளிலிருந்து நாம் அறியும் சிறந்த செய்தி ஒன்று. அஃது யாதெனில அக்காலத் திருந்து இவ்வுவரை வேதமந்த்ரங்கள் மாறுபடாது இருக்கின்றன என்பது. நாரதீயசுக்ஷம்¹ பாணினிசுக்ஷம்² பிறகாலத்தன என்பா. தற்போதுவழங்கும் ப்ராத்வாஜசுக்ஷ,³ வயாஸசுக்ஷ,⁴ வாஸிஷ்டசுக்ஷ,⁵ யாஜ்ஞவல்க்யசுக்ஷ,⁶ இவை எல்லாம் பிறகாலத்தன எனப்படும்.

எம்மூர்தரபாடததையும் பதபாடததையும் பிழையின்றி உச்சரிக்க கிண்குயின் அறிவு பயன்படும்.

1. நாரதீயசிக்ஷா

2. பாணினிசிக்ஷா

3. மாந்நாஜசிக்ஷா

4. வ்யாஸசிக்ஷா

5. வாசிஸ்தாசிக்ஷா

6. யாஜ்ஞவல்க்யசிக்ஷா

அதநியாயம் 29

ச ந த ஸ

மந்திரங்கள் பெரும்பான்மையும் செய்யுள்வடிவம் கொண்டன எனக் கூறப்பட்டது செய்யுள் பலவகையாபிருத்தலின் சந்தஸ்களும் பலவகைப்பட்டன சந்தஸ்களான சில ஓரடியும், சில நாடியும், சில மூன்றடியும், சில நான்கடியும், சில ஐந்தடியும், சில ஆறடியும், சில ஏழடியும், சில எட்டடியும் கொண்டன¹ என்றும், அவை காயத², உஷ்ணிக, அநுஷ்டுப, பருஹி³, பங்கதி, தரிஷ்டுப, ஐகதி⁴ முதலியன என்றும், தைத்தி⁵ ரீயஸமஹிதைவிற கூறப்பட்டது காயத⁶ 24 அக்ஷரங்களை⁷ கொண்டது என்றும், மேதள்ள ஒவ்வொன்றும் நாலு நாலு அக்ஷரங்களை மிகுதியாகக் கொண்டன என்றும் ஆகவே கூறப்பட்டது பெரும்பாலும் காயத⁸ உஷ்ணிக இவை மூன்றடியையும், அநுஷ்டுப பருஹி இவை நான்கடியையும், தருஷ்டுப

1. एकपदी द्विपदी त्रिपदी चतुष्पदी पञ्चपदी षट्पदी सप्तपदष्टापदी
(ते स 3, 3, 10 2)

2. गायत्री त्रिष्टुप् जगत्यनुष्टुप् षड्दत्तया सह ।
वृद्धस्युणिहा कुरुन् (5, 2 11 1)

3. அகாரம் எனபதற்கு உயிரொழுத்தம் எனப் பொருளிருப்பதனால்
நீட்டல் அஃதம் எனப்படுகின்றதும் ஏகாந் — திரை
ஆகியவற்றில் syllable எனப்

உகதி பங்கதி இவை ஐந்தடியையும், கோண்டன என்றும்,¹ ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள அக்ஷரங்கள் எவ்வளவு என்றும் சாக்ஷி-பாபனச் சொன்னதனை நினைத்திலும்,² சென்னகப்ராதிசாக்ஷியத்திலும், ஸாமவேதவிதானை நினைத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது. காற்பாபனர் இயற்றிய ஸ்வாஸ்தியாணிவிலும் அநவ காணப் படுகின்றன. பிங்கனர் மூலதய சந்தன்-சாந்தித்தை வேதாங்கம் எனக் கூறுவர். ஆங்குப் பிற்காலத்திய விருத்தங்கள் இவக்கணம் இருத்தலின், அந்நூல், பிற்காலத்தது என்பது வெளிப்படை.

விருத்தங்களின் இவக்கணத்தைக் கூறும் நூல்கள் காளிதாஸரின் ச்ருதபோதம்,³ கேதாரபட்டரின் விருத்தாதீர்-காம்,⁴ ஸோமேந்திரரின் ஸாவிருத்தநிஷகம்⁵ ஆகும்.

1. अष्टाक्षरा गायत्री ... एकदशाक्षरा त्रिष्टुप् ... द्वादशाक्षरा जगती (तै. सं. 2, 2, 10, 6)
त्रिपदा गायत्री ... चतुष्पदा त्रिष्टुप् (3, 2, 9, 3)
सप्तपदा शकरी (6, 1, 8, 8)
पञ्चाक्षरा षड्विक्रः (6, 1, 9, 5)
सप्तपदा शकरी (5, 3, 4, 6)
2. गायत्र्युणिहाविति त्रिपालारूप्यात्मनाम्, अनुष्टुप्बृहत्याविति चतु-
प्यात्सानान्यात् त्रिष्टुब्जगत्याविति (षड्विक्रः पञ्चपदा भवन्ति)...
3. காலிதாஸீயஸ்துதவோஃ (பாபனீத தாபீதாஸர் ச்ருதபோதத்தை இயற்றினார் என்பது ஐயம்).
4. केदारमहोदयवृत्तरत्नाकरः
5. सेमेन्द्रोदयवृत्ततिलकम्

சந்தஸ்ஸுக்களுக்கும் விருததங்களுக்கும் வேதபாடு
யாதெனின், சந்தஸ்ஸுககள் அக்ஷரங்களின் எண்ணிக்கையைப்
பற்றியனவேயன்றி அவற்றின் மாததிரையையும் பற்றியன
அல்ல; விருததங்கள் அவற்றின் மாததிரையையும் பற்றியன.
அன்றியும் விருததங்களில் மும்மூன்று அக்ஷரங்களை ஒரு
கணமாகக் கொண்டு அவை கணக்கிடப்படுகின்றன. சில
விருததங்கள் அக்ஷரங்களின் மாததிரையைப் பற்றியனவே;
சில விருததங்களில் ஒவ்வொரு அடிவிலும் ஒரே கணக்கான
அக்ஷரங்கள் இருக்கும்; சிலவற்றில் அவ்வாறு இரா. ஆராயத்த
பாப்பின் சில விருததங்கள் சில சந்தஸ்ஸுக்களைப் பின்பற்றி
வாதிருததல் கூடும். உதாரணமாக இந்த்ரவஜ்ரா, உபேத்ரவஜ்ரா
இவை த்ருஷ்டேயையும், வம்சஸதா ஜகதியையும், வஸந்ததிலகா
சக்வரினையும் பின்பற்றின.¹ அதுஷ்டுப் வேதததிலும் பிற
காலத்து நூல்களிலும் வழங்கப்பட்டது என்பது யாவரும்
அறிவர்.

அததியாயம் 30

நிருகதம்

தற்போது வழக்கில் உள்ள நிருகதம் பாஸகமஹாஷியால் இயற்றப்பட்டது அதனில் ஸைகண்டிகம்,¹ ஸைகமம்,² தைவதம்³ என்ற மூன்று காண்டங்களும் பனவிரண்டு அதிபாயங்களும் உள்ள மூன்று இரண்டு காண்டங்களில் மூலமூன்று அதிபாயங்களும், மூன்றாவதில் ஆறு அதிபாயங்களும் உள்ள ஸைகண்டிகத்தில் பதவிபாகங்களும்⁴ அவற்றைப்பற்ற நிருகத காண்டைய கொள்கைகளும்⁵ ஒருபொருட்கொண்ட பல சொற்களைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் உணர்த்தப்பட்டன அச் சொற்கள் நிகண்டுமொழியியலில் முதல் மூன்று அதிபாயங்களிற் கூறப்பட்டன. ஸைகமத்தில் பல பொருட்கொண்ட ஒரு சொல்லின் பலபொருளும் அவற்றின் காரணமும்

1 नैघण्टुकम्

2 नैगमम्

3 दैवतम्

4 तदानीन्तानि चत्वारि पदजातानि नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च तानीमानि भवन्ति . भावप्रधानमास्यात् सत्त्वप्रधानानि नामानि न निर्द्धा उपसर्गा अर्थान्निराहुरिति शान्दायन , नामाख्यातयोस्तु कर्मोपसयोगद्योतका भवन्त्युच्चावचा पदार्था भवन्तीति गार्ग्य अथ निपाता उच्चावचेष्वर्थेषु निपतन्ति

5 नामान्स्यात्तानीति शान्दायनो नैरुक्तसमयश्च । न सर्वाणीति गार्ग्यो वैयाकरणानां चेके ॥

உணாததப்பட்டன. அச்சொற்கள் நிகண்டுஸமாம்சாயத்தில் நான்காம் அத்தியாயத்தில் உள். தைவதத்தில் தேவதை களுடைய விபாகத்தைக் கூறி ஒவ்வொன்றைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சியும் செய்யப்பட்டது.

இவாகாலத்திற்கு முன்னரே பலா சிருத்தம் எழுதி சிருத்தனா என்பதும், அவரது கொள்கை சில வையாகாணர் களின் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டது என்பதும் விளங்கும். எல்லாப்பெயரும் தாதுவிலிருந்து வந்தன என நைருகதா கொண்டமையால், சிறசில சொற்களுக்கு அவா கூறும் வயுதபத்தி வியப்பைத் தரும்.¹ நைகமகாண்டத்தில் விசாரித்த சொற்களைக் கவனித்தால், அவாகாலத்திற்கு முன்னரே ருத்தவேதப் பதிகங்களில் பலசொற்கு வயுதபத்தியும் பொருளும் தெளிவாய் அறியப்படவில்லை என்னலாம். தைவத காண்டத்தில் தேவதைகள் ப்ருதியீஸ்தானதேவதைகள் என்றும், அத்தரிசுஸ்தானதேவதைகள் என்றும், தயுஸ்தான தேவதைகள் என்றும் பிரிக்கப்பட்டனா. இந்நூலுள் ருக் வேதத்துள்ள பல ருக்குக்களின் பொருள் ஆராயப்பட்டது. தற்போதுள்ள ஸம்ஸிதை இந்நூலுக்கு முன்னரே அத்தியயனஞ் செய்ப்பப்பட்டது என்னலாம். பஞ்சபூதங்களே தேவதைகளாக வருணிக்கப்பட்டன என்றகொள்கைதோன்று தற்கு இந்நூல் உதவியிருத்தல் கூடும். இந்நூலுக்கு உரை மூன்று உள்: சுமார முதல்துறாண்டில் துர்க்கவரிம்பா எழுதிய சிருத்தி, ஆறாம் துறாண்டின் இறுதியில் ஸ்கர்கஸ்வாமி இயற்றிய சிருத்தகதை, பன்னிரண்டாம் துறாண்டில் பதேஸ்வா இயற்றிய சிருத்தபாஷ்யகதை எனபனவாம்.

1. अग्नि. कम्मात्! अग्नीर्भवति, अग्ं यज्ञेषु प्रणीयते, अङ्गं नयति संनममानः । अक्षोपनो भवतीति सौलाष्टीवि । न क्षोपयति न स्नेहयति । त्रिम्य आख्यातेभ्यो जायत इति शाकपूणिः, इतात्, अक्षात् दग्धात् वा, नीतात्

அதநியாயம் 31

ஜயேளதிஷம்

நாள, ஆததமாஸம், மாஸம், ரூது, வாக்ஷம் இவற்றின் பகுபபைப்பற்றறையும் சூரியசூதிரின் நிலைபால நிகழும் அமாவாஸையை பூரணிகை இவற்றைப்பற்றறையும் அபபோது நிகழும் கிரகணங்களைப்பற்றறையும், நக்ஷத்ரங்களைப்பற்றறையும் கூறும் நூல் ஜயேளதிஷம் ஆகும் இவை எல்லாம் யஜுர்வேதம் முதலிய வேதவதளிலே கூறப்படடன¹ ஆனால் தற்போது

1 அஹோரத்ரே பஞ்வதிநோர்மாசாசிசிநோ மாசா [தே ச 7, 5 23 20]

பஃ வா ஋தவ் சவத்சர (5, 2, 6, 1)

மபுத்வ மார்வத்வ வாச்நிகாவுத சுகத்வ சுசித்வ மைமாவுத நமத்வ

நமத்வத்வ வாபி்காவுத இபத்வஜ்த்வ சார்தாவுத சஹ்த்வ சஹ்த்வத்வ

ஹைநிகாவுத தபத்வ தபத்வத்வ மைசிராவுத (4 4 11, 1)

பஞ் வா ஋தவ் (1 5, 2 1)

द्वादश மாசா சவத்சர (1, 5 7 3)

அமாவாத்யா வா பைரீ்மாசா வா (2, 2, 2 1)

குதி்கா நக்த்ரமிதி்தவதா ரோஹிணி நக்த்ரமிதி்தவதா மூலாபிதி்தவதா மூலாபிதி்தவதா

நக்த்ரமிதி்தவதா சோமோ தேவதா நக்த்ரமிதி்தவதா சுத்ரோ தேவதா புந்ர்மிதி நக்த்ரமிதி்தவதா

தேவதா மேவதி நக்த்ரமிதி்தவதா பூதா தேவதாத்யயுதி நக்த்ரமிதி்தவதா தேவதா

பமர்நிதி்தவதா யமோ தேவதா [தே ச 4 4 11, 1 3]

அவறறைப்பற்றற் விரிவாயக கூறும் நூலாள் பிறகாலத்தனவே ஆகும் அவை வைபவஸித்தாந்தம்¹ (கி பி 300), ஆய பட்டா² இயற்றிய ஆயபட்டயம்³ (கி பி 476), வராஹ மிஷிரா⁴ இயற்றிய பருஹதஸமஹிதையும்⁵ பஞ்ச ஸித்தாந்திகையும்⁶ (கி பி 505-578), பருமமகுபதா⁷ இயற்றிய பராமமஸபுடஸித்தாந்தம்⁸ (கி பி 598), பாஸகராசாரியர்⁹ இயற்றிய ஸித்தாந்தசிஹோமணி¹⁰ (கி பி 1114) ஆகும். இயைபுளதிஷ்டதிறஞக கணகஞ் இன்றியமையாததால், ஒன்ற முதல நூல், ஆயிரம் முதலிய எண்கள் வேதத்திறஞ்சூரிகைய பட்டன¹¹

1 सूर्यसिद्धान्त	6 पञ्चसिद्धान्तिका
2 आर्यभट्ट	7 ब्रह्मगुप्त
3 आर्यभटीयम्	8 ब्राह्मस्फुटसिद्धान्त
4 वराहमिहिर	9 भास्कराचार्य
6 बृहत्संहिता	10 सिद्धान्ताशिरोमणि
11 एकसौ स्वाहा द्वाभ्यां स्वाहा . . . शताय स्वाहा सहस्राय स्वाहायुताय स्वाहा नियुताय स्वाहा (तै स 7 2 11-20)	

அததியாயம் 32

கலபத்தின் இலககணமும் வகையும்

வைதிகாகள் செயயவேண்டிய காமாககளைச் செயயும் முறையைக் கூறும் சூவகன கலபம் எனப்பட்டன ஆவை மூன்று வகைப்படும் சரேளதாககினியிற செயயப்படும் காமாககனின் முறையைக் கூறுவன, கருஹயாககினியிற செயயப்படும் காமாககனின் முறையைக் கூறுவன, பெரது தாமககளைக் கூறுவன அவற்றறஞ்ச சரேளதஸுதிதம்¹ என்றும், கருஹயஸுதிதம்² என்றும், தாமஸுதிதம்³ என்றும் பெயர்

சரேளதஸுதிதககளில் அககயாதானம்⁴ அகனிஹோதாமம்⁵ தாசநூணமாஸம்,⁶ சாதாமாஸயம்⁷ முதலிய ஏழு ஹகிர்

1 த்யோதசூத்ரம்

2 ருஹசூத்ரம்

3. தாமஸுத்ரம் தாமம் என்ற சொற்கு வேதத்தின் கூறப்படுவனவும் பயனுண்ணவமரின் யாகம் முதலியன பொருணாபிருததலின், சரேளதாகனி, கருஹயாகனி இவற்றிற செயயக்கூடிய காமாககளும் தாமத்தின்பாறபடுமாயினும், தாமஸுதிதிரம் எனனுமிடத்து தம்மம் என்ற சொல் பிராமமணவவலேஷ்ட டியாவததின்படி அவற்றையொழித்தது எஞ்சியவற்றைக் குறிக்கும்

4 அமயாபானம்

6 தர்சுபூர்ணமாச

5 அமிஹோதம்

7 சாதுர்மாசம்

யஞ்ஞயங்களுடையவும் அகனிஷ்டோமம்² முதலிய ஏழு ஸோம ஸமஸ்தைகளுடையவும்³ பிரயோகம் உணராததப்பட்டது ருகவேதச்சுரேளதஸுததாங்கனில் ஹோதருகணததால் யாகங்களிற செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், யஜுர்வேதச்சுரேளதஸுததாங்கனில் அதவாயுகணததாற செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், ஸாமவேதச்சுரேளதஸுததாங்கனில் உதகாதருகணததாற செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும், அதாவவேதச்சுரேளதஸுததாங்கனில் திருமரகணததாற செய்யப்படவேண்டியவை சிறப்பாகவும் கூறப்பட்டன

கருஹஸுததாங்கனில் காப்பாதானம்⁴ முதல் அக்ஷேஷ்டி⁵ முடிய உள்ள காமாககோடியு, ஏழு பாகயஞ்ஞயங்கனையும்⁶ ஐந்து மஹாயஞ்ஞயங்கனையும்⁷ எவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்பது கூறப்படும் இவையெல்லாம் ஒளபாஸாகனியிற செய்யப்படும்

தாமஸுததாங்கனில் வாணவிபாகம்,⁸ சூசாமவிபாகம்,⁹ அவவவறதன தாமம், மககனின் பொதுதாமம் முதலியன கூறப்படும்

1 हविर्यज्ञा

2 अग्निष्टोम

3 सोममस्ता

4 गभाधानम्

5 अन्येष्टि इत्यादिபட்ட

6 सप्त पाकयज्ञा

7 षड् महायज्ञा

8 वर्णविभाग

9 आधमविभाग

ருகவேத்ததீய கலபஸூத்ரங்கள்

சௌதஸூத்ரம் — தற்போது சாங்கபாயனசௌதஸூத்ரம்,¹ ஆசவலாயனசௌதஸூத்ரம்² இவ்விரண்டுமே காணப்படுகின்றன அவற்றுள் முதலது ராஜாதேசத்திலும இரண்டாவது தக்ஷிண தேசத்திலும பிரமாணமாகக் கொள்ளப்படன இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள் தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் வெவ்வேறு ஸூத்ரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன ஆசவலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்³ யஜுர்வேதஸாமவேதசௌதஸூத்ரங்களும்⁴ கூறப்படுதலின், ஆசவலாயனா கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவா எனபதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேதசௌதஸூத்ரமும் ஸாமவேதசௌதஸூத்ரமும் இருந்தன எனபதும் அறியப்படும்

கருணியஸூத்ரம் — சாங்கபாயனகருணியஸூத்ரம்,⁵ சாமபவயகருணியஸூத்ரம்,⁶ ஆசவலாயனகருணியஸூத்ரம்⁷

1 शाङ्खायनश्रौतसूत्रम्

2 आश्वलायनश्रौतसूत्रम्

3 नित्यानि होतुरिति गोतम (VII 1 20), द्विरिति गौतम (I 4, 3)

4 तथे केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शा समाज्ञाता न तान् कुर्यात्, अकृत्स्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13 30)

5 शाङ्खायनगृह्यसूत्रम्

6 शाम्भव्यगृह्यसूत्रम्

7 आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

யஞ்ஞயங்களுடையவும்¹ அகனிஷ்டோமம்² முதலிய ஏழு ஸோம ஸமஸ்தைதகளுடையவும்³ பிரயோகம் உணராததப்பட்டத ருக்வேதச்சொளதஸுததாங்கனில் ஹோதருகணததால் யாக் களிற செய்யப்படவேண்டியவை நிறப்பாகவும், யஜுர்வேத ச்ொளதஸுததாங்கனில் அதவாவுகணததாற செய்யப்பட வேண்டியவை நிறப்பாகவும், ஸாமவேதச்சொளதஸுததா கனில் உதகாதருகணததாற செய்யப்படவேண்டியவை நிறப் பாகவும், அதாவவேதச்சொளதஸுததாங்கனில் பிருமமா கணததாற செய்யப்படவேண்டியவை நிறப்பாகவும் கூறப் பட்டன

* கருணயஸுததாங்கனில் காப்பாதானம்⁴ முதல அத் தேஷ்டி⁵ முடிய உள்ள காமாககையு, ஏழு பாக்யஞ்ஞய கையு⁶ ஐத மதூயஞ்ஞயங்கையு⁷ எவ்வாறு செய் யவேண்டும எனபது கூறப்படும இவையெல்லாம் ஒன்பாள் ாகனிவிற செய்யப்படும

தாமஸுததாங்கனில் வாணசிபாகம்,⁸ ஆசாமசிபாகம்,⁹ அவலவறறன தாமம், மககனின் பொதுதாமம் முதலியன கூறப்படும

1. ऋषिर्वा

2. अमिष्टो

3. गोमन्त्र

4. गन्धार्वा

5. अन्येष्टि

6. सप्त पाक्यज्ञा

7. पञ्च महायज्ञा

8. वर्णविभाग

9. आधमविभाग

அத்தியாயம் 33

குக்வேதத்திய கலஸுலிதாங்கள்

சுரோதஸுலிதாம். — தற்போது சாவகபாயனச்சுரோதஸுலிதாம்,¹ ஆச்வலாயனச்சுரோதஸுலிதாம்² இவையிரண்டுமே காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலது குர்ஜாதேசத்திலும் இரண்டாவது தக்ஷிணதேசத்திலும் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டன. இரண்டிலும் 18 அத்தியாயங்கள் உள். தொடக்கத்திலும் இடையிலும் வெவ்வேறு ஸுததிரங்கள் இரண்டிலும் காணப்படுகின்றன. ஆச்வலாயனத்தில் கௌதமரது பெயரும்³ யஜுர்வேதஸாமவேதச்சுரோதஸுலிதாங்களுமீ⁴ கூறப்படுதலின், ஆச்வலாயன கௌதமரது காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர் என்பதும், அவர்க்கு முன்னமே யஜுர்வேதச்சுரோதஸுலிதாமும் ஸாமவேதச்சுரோதஸுலிதாமும் இருந்தன என்பதும் அறியப்படும்.

க்ருஹ்யஸுலிதாம். — சாங்க்பாயனகருஹ்யஸுலிதாம்,⁵ சாம்பல்யகருஹ்யஸுலிதாம்,⁶ ஆச்வலாயனகருஹ்யஸுலிதாம்⁷

1. शाङ्खायनश्रौतसूत्रम्
2. आश्वलायनश्रौतसूत्रम्
3. नित्यानि होवुरिति गौतमः (VII 1, 20) ; द्विरिति गौतम. (I 4, 3)
4. तद्ये केचन छान्दोग्ये वा आध्वर्यवे वा हौत्रामर्शाः समाम्नाताः न तान् कुर्यात्, अकृम्नत्वात् हौत्रस्य (VIII 13, 30)
5. शाङ्खायनगृह्यसूत्रम्
6. शाम्बल्यगृह्यसूत्रम्
7. आश्वलायनगृह्यसूत्रम्

வடமொழிநூலவரலாறு

இவை மூன்றுமே தற்போது உள்ளன அவற்றுள் முன்னி ராண்டும கௌஷீதகப்பிராமமணத்தை ஒட்டியது, மூன்றாவது ஐதரேயப்பிராமமணத்தை ஒட்டியது

சாங்கயாயனகருவியஸூத்ரம் — இதனுள் ஆறு அதி யாயகன உள் இறுதியில் உள்ள இரண்டும பரகீபதம் என்கின்றனா. இஃதூதன் ஆசுவலாயனா கூறப்படுவதால் அவர் சாங்கயாயனரது காலத்திற்கு முற்பட்டவரோ ஈய காலத்தவரோ ஆதல் வேண்டும இஃதூதர்க்கு அகலிஸவாமி¹ பரமமதத்தா² முதலியோர் உரை எழுதினா என்பது சாங்கயா யனகருவியஸூதகாலத்தால் அறியப்படுகின்றது

சாமபவ்யகருவியம் — இதனுள் சாங்கயாயனரது முதல் இரண்டு அதிபாயகனின் விஷயங்களும மூன்று, நான்கு அதிபாயகனிதுள்ள இவ் விஷயங்களும, பிதருமேதமும் உணர்த்தப்பட்டன

ஆசுவலாயனகருவியஸூத்ரம் — இதனுள் நான்கு அதி யாயகன உள் இஃதூத சாப்பவ்யகருவியத்திற்குப்பின்னா எழுதப்பட்டது என்பதும்,³ இஃதூதாசிரியர் மஹாபாரத காலத்திற்கு⁴ சௌதாசகரும பின்னா இஃதூதனா என்பதும்,⁵ சௌனகா இவர்க்கு ஆசிரியர் என்பதும்⁶ அறியப்படுகின்றன

1 मद्रम मद्रम काशीतकिन समामान्ति (I 20 6)

2 अमिष्यामी

3 ब्रह्मदत्त

4 भाग चर्मणा दुरांत इति नाम्बय (IV 10 22)

5 आर्वाणामीति सुमन्तुर्देविर्देविण्ययनं न्यूनभाष्यमनाभारतममानाया

नातिनिरातिविमार्गानमनाकृत्ययामव्यमाणव्यमाणद्वेया

(III 3 6)

6 अश्वनामर विष्णि विमर्शासोअरी

7)

இந்நூலிலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன :

- (1) எல்லாமாதங்களிலும் விவாஹஞ் செய்யலாம்.¹ (2) ஒரு மகளை மணஞ்செய்வதற்கு முன்னர் எட்டு இடத்திலிருந்து மண்ணைக் கொண்டு வந்து அவற்றை ஒன்றை அவளைத் தொடச் செய்ய, நல்லிடத்து மண்ணை அவள் தொட்டாளாஈன் அவளை மணஞ்செய்தல்.² (3) இறந்த வீட்டில் அன்று சமைத்தல் தகாது.³ (4) பெரியோர் இறந்த காலிலிருந்து மூன்று நாளை அல்லது பன்னிரண்டு நாளை ஆறாநியமம் வேண்டும்.⁴ (5) அன்பின்டான பெரியோர் இறப்பினும் 10 நாள் தானம் அததிபயனம் இவற்றை நீக்க வேண்டும்.⁵ இந்நூலுக்கு ஏழாம் நூற்றாண்டில் ஆந்தராயமகி⁶ ஒரு விருதறி எழுதிருள்ளார். நாமஸூத்திரத்துள் வளிஷ்டநாமஸூத்திரமே தற்போது உளது. அது கௌதமதர்மஸூத்திரத்தை ஒட்டி இருக்கலால் அதன் பின்புறே இயற்றப்பட்டது என்பது பொருத்தம். இந்நூல் ருகவேதியாற் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டது எனக் குமாரிலபட்டா கூறுவர்.

1. सार्वकालमेके विवाहम् (I 4, 2)
2. अष्टौ पिण्डान् कृत्वा पिण्डान् अभिमन्थ्य कुमारी ब्रूयात्
एषामैकं गृहाण इति, क्षेत्राच्चेदुभयतः सस्याद् गृहीयात्
अन्नवत्यस्याः प्रजा भविष्यतीति विद्यात्, गोष्ठात् पशुमती,
वेदिपुरीषाद् ब्रह्मवर्चस्विनी, अविदासिनो हृदात् सर्वसम्पन्ना,
देवनात् कितवी, चतुष्पथाद् विप्रवाजिनी, श्रिणाद्धन्या,
श्मशानात् पतिष्ठी इति (I 4, 12-40)
3. नैतस्या रात्र्यामन्नं पचेन् (VI 5, 1)
4. त्रिरात्रमक्षारलवणाग्निं स्युः, द्वादशरात्रं वा महागुरुषु
(IV 5, 2-3)
5. दानाध्ययने वर्जयेन् दशाहं सपिण्डेषु, गुरौ चासपिण्डे (IV 5, 4)
தற்போது தாய்மரணம், மாமனார் முதலியோர் - இறந்தால்
மூன்று நாளைதான் அவை உகைப்படுகின்றன.
6. आनन्दरायमखी

அத்தியாயம் 34

ஸாமவேதீயகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்சௌதஸூத்ரம்.—தற்போது மசுகச்சௌதஸூத்ரம்,¹ லாட்யாயனச்சௌதஸூத்ரம்,² த்ராஹ்யாயனச்சௌதஸூத்ரம்³ என்ற மூன்றே உள். மசுகச்சௌதஸூத்திரத்திற்கு ஐதேயகல்பம் என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. கௌதமீயச்சௌதஸூதரம்,⁴ சாட்யாயனச்சௌதஸூதரம்,⁵ என இரண்டும் இருத்தனவாக லாட்யாயனச்சௌதத்திலிருந்து⁶ அறியப்படுகின்றது.

மசுகச்சௌதஸூத்ரம்.—இதனுள் ஸாமயாகத்திற்கு உரிய பிரயோகங்களே உள். இத்தூல் பஞ்சவிம்சபிராம் மணததை⁷ அனுஸரிக்கும். இது லாட்யாயனத்திற்கு முன்னரே இருத்தது எனபது லாட்யாயனத்தில் இது குறிக்கப்படுகின்றமையான் அறியப்படும்.

1. மசுகச்சௌதஸூத்ரம்	3. த்ராஹ்யாயனசூத்ரம்
2. லாட்யாயனசூத்ரம்	4. சாட்யாயனசூத்ரம்
5. சாட்யாயனசூத்ரம்	
6. தत्र गौतमीयम् . . . (லாட்யா. I, 4, 2); . . . गौतमीयेन (VIII 2, 20) उभाविति शाड्यायनकम् . . . (ibid I, 2, 24) शाड्यायिनः (IV 5, 28)	
7. पञ्चविंशत्यायनम्	

லாட்யாயணஸ்ரேளதலுத்தம். — இதனுள் 10 பாபாடகங்கள்¹ உள். கேளதுமசாஸைப அத்தியயனஞ் செப்பவர் இதனைப் பிராமணமாகக் கொள்வர். ஈண்டு கேளதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையால்,² இத்துல் கேளதமீயத்திற்குப் பிற்பட்டது என்னலாம். கேளதமர், சாண்டில்யர்,³ தானஞ்சய்யர்,⁴ இவர்களுக்குள் உள்ள கோள்கை வேறுபாடுகள் அடிக்கடி கூறப்படுகின்றன. செனசெவ்ருகி,⁵ ராஸுபஜிபுத்திர்,⁶ வைபாக்யபதயர்,⁷ லாமகாயனர்,⁸ கோதஸ்ர்,⁹ சாஸங்காயனிகள்¹⁰ ஈண்டுக் கூறப்பட்டனர். எவ்வாயாகங்களின் பிரயோகமும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டது. இதற்கு அக்னிஸ்வயி¹¹ என்பவர் பாஷ்யம்¹² எழுதியுள்ளார்.

டாட்யாயணஸ்ரேளதலுத்தம். — இதனுள் 31 படலங்கள்¹³ உள். ஒவ்வொரு படலத்திலும் காண்கு கண்டங்கள்¹⁴ உள். மும்முன்னு படலம் ஒர் அத்தியாயம் ஆகும். லாட்யாயனத்தில் எவ்வளவு கண்டங்கள் உள்ளனவோ, அவ்வளவு கண்டங்களும் ஈண்டு உள்ளன. எலத்தங்களும் பெரும் பான்மையும் ஒரே ரூபமாக இருக்கும். சிறசில இடத்தில்

1. प्रपाठकाः

2. तत्र गौतमीयम् (I 4, 2); उत्तमयोरिति गौतमः (I, 4, 17)

यजुषाहरहरिति गौतमः (I 9, 5)

3. शाण्डिल्यः 9. कौत्त.

4. धानञ्जय्य. 10. शालङ्कायनिन.

5. शौचिदृशिः 11. अग्निस्वामी

6. राणायनीपुत्रः 12. माप्यम्

7. वेयाघ्रपद्यः 13. पटलः

8. लामकायनः 14. सण्डः

உதவி-3

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840.

ST. GEORGE'S CHURCH
L. 7. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24.

The image is a high-contrast, black and white scan of a document page. It is heavily degraded with noise, including numerous black specks, streaks, and large dark blotches. The layout is difficult to discern, but some faint, illegible text is visible. In the upper left, there is a header-like section that appears to contain the word "CITY". To the right of this, there is a large, dark, irregular shape that could be a stamp or a large mark. The rest of the page is filled with faint, scattered markings and what might be remnants of a table or form structure, but they are completely unreadable due to the poor quality of the scan.

1. சென்னை
 2. மதுரை
 3. கரையூர்

திற்குப் பிற்பட்டது என்பர். இந்நூலிலிருந்து கடசாகை என ஒரு ஸாமவேதசாகை இருந்தது என்பதும், இந்நூல் கௌதமசாதையரார் படிக்கப்படவில்லை என்பதும் அறியப்படும்.¹ இதற்கு ருத்ரஸ்கந்தா² வ்ருததி³ இயற்றினா.

தாமஸ-உத்தரம்.—தற்போது கௌதமதாமஸ-உதரம் ஒன்றே வழக்கில் உளது. இது ஸாமவேதத்தைப்பற்றியது எனக் குமாசிவபட்டா கூறுவர். உபநிஷதங்களில் மாணவன் முண்டனாகு செய்யப்படுவதைப்பற்றியும்,⁴ அதயயனாம்பம் ப்ரோஷ்டபதியில் செய்வதைப்பற்றியும்⁵ பல ஸாமங்களைப் பற்றியும்⁶ சுண்டுக் கூறப்படுதலானும் இந்நூல் ஸாமசுருக்குப் பிரமாணமானது என்பது அறியப்படும். கௌதமீயச்ச்ரௌத ஸ-உதரமும், கௌதமீயகிருஹ்யஸ-உதரமும் இப்போது காணப்படாவினும், அவை இருந்தன என்பது என்ன நூல்களிற் கூறப்பட்டமையான் விளங்கும். போதாயனதாமஸ-உதரத்திற்கு கௌதமதாமஸ-உத்தரம் முற்பட்டது என்பது ஆங்கு கௌதமீயது கொள்கையைக் கூறியிருத்தலான் அறியப்படும்.⁷ தற்போதுள்ள கல்பஸ-உத்தரங்களில் கௌதமர் குறிக்கப்படுகின்றமையான், அவற்றுள் கௌதமதாமஸ-உத்தரம் பழமை

1. ऋषीं तु कठौथुमा: (தா. மூ. சூ. III 2, 29)

2. रुद्रस्कन्दः

3. वृत्तिः

4. मुण्डजटिलशिसाजयंश्च (மூ. மூ. சூ. 1, 29)

5. श्रवणादिवापिकं प्रोष्ठपदी वोषाहृत्याधीयीतच्छन्द्रासि (A8. 1).

6. गौ. ध. सू. 11, 13

7. मिथ्यैतदिति गौतमः (மூ. மூ. சூ. 1, 2, 7)

யானது எனக் கூறல தகும் இந்நூலுள் மூன்று பரசனமும்,¹ ஆவறதுள் ஒன்பது ஒன்பது, பத்து அததியாயங்களும்² உள் மூன்றாம் பிரசனத்து எட்டாம் அததியாபததுள்ள விஷயங்கள் ஸாமவிதானபிராமமணத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டன இந்நூலுக்கு மஸகீ என்பவா பாஷியமும் ஹரதத்தா என்பவா வருத்திபும எழுதிபுள்ளார்.

கோபிலகிருஷ்யஸூத்ரமும் கௌதமதாமஸூத்ரமும் கோபிலமகாஷியாபூதம கௌதமமகாஷியாபூதம இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்ளினும், ஆங்கு ஓர் ஐயம் உளது ஸாம வேதீயபிராமமணங்களில் பல கோபிலாகளும் பல கௌதமாகளும்³ குறக்கப்படுகின்றமையான, இந்நூல்கள் எழுதிய கோபிலரும் கௌதமரும் யாராய இருத்தல் கூடும என்பதை அறியச் சான்று ஒன்றும் தெரியவில்லை

1 मन्त्र

2 अध्याय

3 अर्यमराधो गोमित्र, पूषमित्रो गोमित्र, अधमित्रो गोमित्र, परणमित्रो गोमित्र, मूलमित्रो गोमित्र, वत्समित्रो गोमित्र, गीस्गुर्वपुत्रो गोमित्र, वृद्धमुगोमित्र, गोमित्र । राधो गौतम, गाना गौतम, मन्त्रो गौतम

அத்தியாயம் 35

யஜுர்வேத்யகல்பஸூத்ரங்கள்

ச்ரோதஸூத்ரம். — யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த ச்ரோதஸூத்ரங்கள் தற்போது எட்டு உள்ளன. அவற்றுள் ஏழு கிருஷ்ணயஜுர்வேதசாகைகளையும், ஒன்று சுக்லயஜுர்வேதசாகையையும் சார்ந்தன. மானவச்ரோதஸூத்ரம்¹ வாராகச்ரோதஸூத்ரம்² இவை இரண்டும் மைத்ராயணீயசாகையை யும்,³ பௌதாயணச்ரோதஸூத்ரம்,⁴ ஆபஸ்தம்பச்ரோதஸூத்ரம்,⁵ ஹிரண்யகேசிச்ரோதஸூத்ரம்,⁶ பாரதவாஜச்ரோதஸூத்ரம்⁷ இவை நான்கும் தைத்திரீயசாகையையும், காத்யாயணச்ரோதஸூத்ரம்⁸ சுக்லயஜுர்வேதசாகையையும் சார்ந்தன. எட்டாவது வைகாநஸச்ரோதஸூத்ரம்⁹ ஆகும். இவற்றைத் தவிர்த்து மைத்ராயணீயசாகையைச் சார்ந்த துர்த்யுபச்ரோதஸூத்ரம்¹⁰ ஒன்று உளது எனப். மைத்ராயணீயசாகையர்

1. मानवश्रौतसूत्रम्	4. चौधायनश्रौतसूत्रम्
2. वाराहश्रौतसूत्रम्	5. आपस्तम्बश्रौतसूत्रम्
3. मैत्रायणीयशास्त्रा	
6. हिरण्यकेशिश्रौतसूत्रम्	இதனை சत्याபாடம் எனவும் கூறுவர்.
7. भारद्वाजश्रौतसूत्रम्	
8. कात्यायनश्रौतसूत्रम्	
9. वैखानसश्रौतसूत्रम्	
10. दुन्दुभश्रौतसूत्रम्	

மானவா,¹ வாராஹா,² துந்தூபா,³ சாகலேயா,⁴ ஹாரிதரவ்யா,⁵ சாமாயனீயா⁶ என அறுவா என்பதும், மைத்ராயணீயசாகை இரத்யாவின் வடமேற்குப்பாகத்தில் குர்ஜாதேசம் முதலிய வற்றில் வியாபிதது இருக்கிறது என்றும்,⁷ தைத்தநீய சாகையைச் சேர்க்கத் தூபஸ்தம்பம் ஆந்தாதேசம் முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் வியாபித்திருக்கிறது என்றும்,⁸ ஹிரண்யகேசிகாகை ஸ்ரஹயபாவதம் முதல் தென்மேற்குத் திசையில் பரசுராமசேஷத்தி, ததிவ்⁹ வியாபித்திருக்கிறது என்றும் கூறப்பட்டது.

பௌதாயனச் ச்ரோதஸூத்ரம். — இதனுள் முப்பது ப்ரச்னங் கள் உள். முதல் ப்ரச்னம் தாசபூரணமாஸ்ததைப் பற்றியது. இறுதிப்ரச்னம் ஸூல்வஸூத்ரத்தையும் ப்ரவரஸூத்ரத்தையும் பற்றியது. சாலீலி,¹⁰ ஓளபமன்யவர்,¹¹ ராதிரா,¹²

1. मानवा.	4. छामलेया;
2. वाराहा.	5. हारिद्रवीया;
3. दुन्दुभा	6. शामायनीया;
7. मयूरपर्वताच्चैव यावद्गुर्जरदेशतः ।	

व्याप्ता वायव्यदेशास्तु मैत्रायणी प्रतिष्ठिता ॥

(मानवगृहसूत्रे रामकृष्णशासिकृतप्रस्तावना)

8. आन्धादिदक्षिणामयी गोदासागर आवधि ।
यजुर्वेदस्तु तैत्तिर्यः आपस्तम्बः प्रतिष्ठितः ॥ (ibid)
9. सङ्गादिपर्वतारम्भादिशा नैर्ऋत्यसागरात् ।
हिरण्यकेशिशाखा च पशुरामस्य सजिघौ ॥ (ibid)
10. शालीकिः
11. औपमन्यवः
12. राधीतरः

காதயர்,¹ ஆஜீகவி² இவருடைய மதபேதங்கள் எண்டுக் காணப் படுகின்றன. 17-ஆம் துற்றாண்டில் இதற்கு உண் ஒன்ற மகாதேவவாஜபேயர்³ இயற்றப்பட்டுள்ளது. அதற்குச் ச்ரோத்தர்த்திகா⁴ எனப் பெயர். 18-ஆம் துற்றாண்டில் வானாதேவதிகதனஜோதர்தர்தின் போனாகிய உக்ஞேசர் திகதர்தர்தின் பௌதாயனமகாக்னிசயனப்ரயோகம்,⁵ ஸாவிர்தர்தனப்ரயோகம்,⁶ ஆக்ரஹராயணப்ரயோகம்,⁷ தாக்யூர்ணமாஸப்ரயோகம்,⁸ ச்ரோதயரிபாஷாஸகரஹவீருத்தி⁹ இவை இயற்றப் பட்டன.

ஹிரண்யகேசிக்ரோதஸூத்ரம். — இதனை பததப் பரசனங்கள் உள். இத்தாலாகிரிய ஆவந்தரு ஆபஸ்தம்பரது கொள்கையிலிருந்துயாதுபடுகின்றன.

கிருஹ்யஸூத்ரம்.¹⁰ — யஜுர்வேதத்தைச் சார்த்த கிருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் தற்போது ஒன்பது உள். அவை மானவ கிருஹ்யஸூத்ரம், வாக்ரஹகிருஹ்யஸூத்ரம், பௌதாயனகிருஹ்ய ஸூத்ரம், ஆபஸ்தம்பகிருஹ்யஸூத்ரம், ஹிரண்யகேசஸூத்ரபாஷாட கிருஹ்யஸூத்ரம், காடககிருஹ்யஸூத்ரம், வைகாணககிருஹ்ய ஸூத்ரம், பாரத்வாஜகிருஹ்யஸூத்ரம், பாரஸ்கரகிருஹ்யஸூத்ரம்

1. कात्यः	6. सावित्रचयनप्रयोगः
2. आजीगवि.	7. आप्रहायणप्रयोगः
3. महादेववाजपेयी	8. दर्शपूर्णमासप्रयोगः
4. श्रौतचन्द्रिका	9. श्रौतपरिमाषासद्दहवृत्ति
5. बौधायनमहाश्रितचयनप्रयोगः	

10. மஹா பௌதாயனகிருஹ்யஸூத்ரம்

यथा अमिवैश्यसूत्रे अथातस्सूत्रगणान् व्याख्यास्यामः — बौधायन-
मापस्तम्बं सत्यापादं¹ द्राक्षायणमागम्यं² शाण्डिल्यमाश्वलायनं³

என்னாலாம் அவற்றை இத்தமிழ் உள்ளது சுகஸப்தா வேதத்தைச் சாராதது, அதனை இயற்றியவா காதயாயன மகாஷி என்பா சிலா, பாரஸகரமகாஷி என்பா சிலா

மானவகிருஷ்ணயஸூத்ரம் — இதனுள் இருபகுதிகள் உள் ஒவ்வொன்றற்கும் புருஷன் என்ற பெயர் இடப்பட்டது முதற்பகுதியில் 23 கண்டமும் இரண்டாம் பகுதியில் 18 கண்டமும் இருக்கின்றன கூறப்பட்ட விஷயங்களாலும், ரீதியாலும் இருநூல் பழமையானது என அறியலாம் விவாஹபரகரணத்தில் பின் வருஞ் செயதிகள் கூறப்பட்டன பணம், அழகு, விதைய, அறவு, பசதுகள் இவற்றைக் காரணமாகக் கொண்டு¹ ஆணும் பெண்ணும் விவாகஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென ஒரே சாதியிற் பிறந்தவளும், ஸ்மான பரவரம் தில்லாதவளும் வயதிற குறைந்தவளும் கலயாணமாகாதவளும் கற்பு கிதையாதவளும் பசதுக்களோடு கூடிய வளும் மணத்தற்குச் சிறந்தவள்² எட்டிடத்திலிருந்து மணகட்டி கொண்டுவுகது அவற்றில் ஒன்றை அபபெண்ணைச் தொடர்ச்செய்தல் வேண்டுமென, சிலவற்றைத் தொடர்ச்சுவிடாது செய்யலாம், சிலவற்றைத் தொடர்ச்சு விவாகஞ்

शाम्भव कात्यायनमिति नगानि पूर्वसूत्राणि वैखानस शौनकायम्
भारद्वाजमात्रिवैश्य जैमिनीय याधूल माध्यन्दिन कौण्डिन्य
कौपीतिकमिति नगान्यपरसूत्राणि एतत्त एवोपदेशात्तत्रैव कृत्य
पदमेतत्

- 1 पञ्च विवाहकारकाणि भगन्ति-वित्त, रूप, विद्या, प्रज्ञा, बान्धव इति
- 2 बहुमतीं कन्यामस्पृष्टमैथुनामुपयच्छेत समानवर्णाम्
असमानप्रवरा यवीयसीं नमिकां श्रेष्ठाम्

செய்தல் தகாதது. பின்பகர் கால்வா; அவரால் ஆவேசிக்கப் பட்டார் கோட்ட கவப்னம் முதலியவற்றைக் காண்பர். அதற்குத் தக்க பிராயச்சித்தம் செய்தல் வேண்டும்.

வாராஹகிருஹ்யஸூத்ரம்.—இதனால் 21 கண்டங்கள் உள் அவற்றின் சிவாஹத்தையப்பற்றி ஏழு கண்டங்கள் மாவ கிருஹ்ய உத்திரத்திலுள்ளவையே ஆகும். கோபிகிருஹ்ய ஸுத்திரத்திலுள்ள விஷயத்தையும் கௌதமதர்மஸுத்திரத் துள்ள விஷயத்தையும் இப்பாக்கூறதனால், இஃது அவற்றின் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

கௌதமனகிருஹ்யஸூத்ரம்.—இதனால் பதின்மூன்று ப்ரச்சங்கன் உள். ஆங்குக் கூறப்பட்ட செய்திகள் கவனித் தற்கு உரியன: சிவாஹம் எல்லா மாதங்களிலும் செய்யலாம்; மாசி பங்குனி ஆனி மாதங்களைத் தவிர்த்து ஏனைய மாதங்களில தான் செய்யவேண்டும் எனச் சிவா கூறுகின்றனார். அது பாக்கத்தில் ஆண் 31 வாரச்ச, மீட்டி மாதங்களுவது முக்கிய

1. अष्टौ लोष्ठानाहरेत्—सौतालोष्ठं, वेदिलोष्ठं, दूर्वालोष्ठं, गोमयलोष्ठं, फल्ग्वंतो वृक्षस्य अधस्तालोष्ठं, श्मशानलोष्ठं, अजलोष्ठं, ईरणलोष्ठमिति—देवागारे स्थापयित्वाथ कन्या ग्राहयेत्, यदि श्मशानलोष्ठं गृहीयात् अजलोष्ठं इरणलोष्ठं वा नोपयमेत्
2. विनायकाः शालकटकटकः, कूष्माण्डराजपुत्रः, उलिनः, देवयजन इति चत्वारः; तैराविष्टः लोष्ठं मृदाति ... अपस्वन्नं पश्यति ... तेषां प्रायश्चित्तं कर्तव्यम्
3. हस्तेन वा प्रौष्ठपदीमित्येके
4. असमानप्रवैरिविवाहः, ऊर्ध्वं सप्तमासितृवन्बुभ्यः, पञ्चमान्मातृवन्बुभ्यः
5. सर्वे मासा विवाहस्य, शुचिस्तपनपस्यवर्जमित्येके (II 1, 18-19)

பக்தம் பகயனம் ஆனபிறகு மாணவன் எல்லாவேதங்
களிலுஞ் சிறிது அதயயனஞ் செயதபின்னா ஒரு வேதத்தின்
ஒரு சாகையை அதயயனஞ் செய்து பின்னா அங்கங்களின்
அதயயனஞ் செய்ய வேண்டும்¹ ஆணின் பெயர் இரட்டைப்
படை எழுத்துக்களால் ஆகவேண்டும், அவை ரிஷிகளின் பெயர்
ராகவோ தேவர்களின் பெயராகவோ இருத்தல் வேண்டும்²
குலதாமததை யொட்டித் தலையில் ஒரு சிகையையோ
மூன்று சிகையையோ ஐந்து சிகையையோ வைத்துக்
கொள்ளலாம்³ விவாஹத்தின் மூன்று நாளும், குதுகாஹத்தின்
மூன்றுநாளும், அமாவாஸையை, பெளர்ணமி, சராசத்தினங்கள்
இவற்றை ம மனைவியோடு புணர்தல் தகாது, பிராமணியோடு
புணர்தல் எக்காலத்தும் தகாது,⁴ பிராமணரின் பெயரின்
இறுதியில் சாமா என்றும், கூத்திரியரின் பெயரின் இறுதியின்
வாமா என்றும், வைசயரின் பெயரின் இறுதியில் குபதன்
என்றும், சூதரரின் பெயரின் இறுதியில் தாஸன் என்றும் கூற
வேண்டும்⁵ கிரகநாக்ஷரப்பதிப்பில் பரவாததைக் கூறா

1 சூரி பக்ஷாலயதி, புமானு அபிஷிஷ்தி (I 2 22)

2 उपनीतमात्रो व्रतानुचारी वेदानां किञ्चिदधीत्य ब्राह्मण एकां
शास्त्रामधीत्य श्रोत्रिय । अज्ञाध्यायी . (I 7 2 4)

3 द्व्यक्षर चतुरक्षर पञ्चक्षर अष्टाक्षर ऋष्यणूक देवताणूक वा
(II 1 25 28)

4 एकशिक्षक्षिशिक्ष पञ्चशिखो वा यथैवैषा कुलधर्म स्यात् (II 4 17)

5 अथाधिब्रह्मचर्यम्—विवाहे त्रिरात्रम्, ऋतौ त्रिरात्रम्, अमावास्यायां
पौर्णमास्यां श्राद्धं दत्त्वा च भुक्त्वा च एकरात्रं, परस्त्रीषु दिवा च
यावज्जीवम् (சூரி மூர்த்தி I 1 8-11)

6 शर्मान्त ब्राह्मणस्य, वर्मान्त क्षत्रियस्य
गुप्तदासान्त वैश्यशूद्रयो (I 11 9)

பாசனத்தில் பருகுவாசத்தில் பாணினி வாலமீகி இருவரும்
அடுத்தடுத்தப் படிக்கப்படுகின்றனர்.

ஆபஸ்தம்பகிருஷ்ணயஸூதாம். — இதனுள் எட்டு படவங்கள்
உள். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட சிறசில செயதிகள் கவனித்தற்கு
உரியன — சிவாஹபிரகரணத்தில் மணமகள் பந்துக்கள்,
சிலம், அழகு ரோகமினமை இவற்றோடு கூடியவளாய்
இருக்க வேண்டும்,¹ மணமகள் அவற்றோடு பட்டபூம்
உள்ளவரூப இருக்கவேண்டும்,² எவனாக கண்டவுடன்
கண்ணிறமும் மனத்திறமும் மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றதோ
அவனையே மணக்கவேண்டும் எனப் பரமசிவா.³ மணமகள்
தனக்கு ஆணம்கள் பிறக்கவேண்டும் என விரும்பின மண
மகளின் கட்டைவிரைபும் பெணம்கள் பிறக்கவேண்டும் என
விரும்பின ஏனைய விரைவையும் பிடித்தல் வேண்டும்.⁴ குது
காலத்தில் நாலாவது நாள் தொடங்கி பதினாறுவது நாளுக்கும்
இரட்டைப்படைநாளில் மனைவியோடு கணவன் புணரின,
சிறந்த ஆண்பிள்ளை உண்டாகும்⁵ கௌண்டின்யரை லிருத்தி
காரீரம் என்றும், பெளதாயனரை பாவனகாரா என்றும்
ஆபஸ்தம்பா, பரதவாஜா, ஹிரண்யகேசா இவர்களை ஸூதா
காராகள் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது⁶ இதனால் கௌண்டின்

1. वन्धुशीललक्षणसम्पन्नामरोगामुपयच्छेत् (I 3, 19)
2. वन्धुशीललक्षणसम्पन्नश्रुतवानरोग इति वरसम्पत् (I 3, 20)
3. यस्या मनश्चक्षुषोर्निबन्धस्तस्यामृद्धि (I 3, 21)
4. यदि कामयेत पुंश्च एव जनयेयमिति अङ्गुष्ठमेव .. (II 4, 13)
5. यदि कामयेत स्त्रीरेव जनयेयमिति अङ्गुलीरेव गृह्णीयात् (II 4, 12)
6. चतुर्थीप्रभृत्यापोऽशीमुत्तरामुत्तरा युष्मा प्रजानिश्चेयस्मत्तुगमने इत्युपदि
शान्ति (III 10, 1)
7. आ. गृ (V 1, 13)

யரும. போதாயன்றும் ஆபஸ்தம்பப்பருக்கு முன்னரேனும் அவலது பெரியவராகவேனும் இருந்தவா என்றும், பாரதவாஜா ஜி நாயகேசா அவர்க்கு ஸமகாலத்தவா என்றும் ஐக்கிசு இடன உளது ஆணமகனது பெயர் இடபைபபபடை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் பெணமகளின் பெயர் ஒற்றைபபபடை எழுத்துக்களைக் கொண்டதாகவும் இருந்தல் வேண்டும்¹

பாஸ்காசுருஷ்யஸூத்ரம் — இதனை மூன்று காடைக் கரும 52 கண்டிகைகளும்² உள்ளன இது பாஸ்காசு பரவ இயற்றப்பட்டது என்பதும் இதற்குக் காத்ய கருஷ்யஸூத்ரம் என்ப பெயர் என்பதும் இந்நூலின் இறுதியி லுள்ள வாகியத்தால்³ விளங்கும் இந்நூலை வேறு ஓசிரியர்கள் சிலர் என்ற சொல்வால் வழங்கப்படுகின்றனர்; அவரது பெயர் கூறப்படவில்லை⁴ அதயாயோபாகாமம், அதய-போதஸூஜனம் இவற்றிதம் காமகாணத்திதம் இந்நூலுக்கும் ஆபஸ்தம்பசுருஷ்யஸூத்ரத்திற்கும் ஒற்றுமை மிகுதியாகவும் வேறாமை நிரூபிக்கவும் இருக்கின்றன⁵

1 द्व्यक्षर चतुरक्षर या नाम (VI 15, 9)

अयुजाक्षर कुमार्या (VI 15 11)

2 कण्टिका ,

3 इति श्रीपारस्काराचार्येण वातीयगृहसूत्र समाप्तम्

4 दक्षिणतन्निष्ठन आग्नीनाय वैश्वे (पा गृ (2 3, 4

मानरं प्रथमाग्नै (ibid 2, 5, 7)

6 अथापथ्ये ओषधीषु जानासु हस्तेन पौर्णमास्या वा अप्यायोपाकर्म
(आ. गृ 5, 1)

अथातोऽप्यायोपाकर्म । ओषधीना प्रादुर्भावि अथगेन आवण्य
पौर्णमास्या आवणम्य पथमी हस्तेन वा (पा. II 10 1-2)

குழுவை இரண்டு வயது நிறைவதற்குள் இறந்தால் அதற்குத் திறனும் இல்லை என்றும், தாய்தகப்பன்மார்க்கு மாத்திரமே ஆசைசம என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.¹ பெண்கள் இரண்டு வஸ்திரங்களை தரித்தனர் ;² சிவானும் தடத்திறகு ஒரு ஆண்டு அல்லது 12 நாள் அல்லது 6 நாள் அல்லது 3 நாள் மனமகனும் பண்டமகனும் புணரக்கூடாது.³ பாஸ்காரும் காற்பாபனரும் ஒருவரே எனக்கோபாலசாஸ்திரீகேகே காசிப்பதிப்பின் பூமிநகரில் கூறபுள்ளார். ஒரு ஸூதரத்தின் பாலியத்தின் காதபாபனா இவருடன் மாறுபடுகின்றனர் என உள்ளது ஆசலின் கோபாலசாஸ்திரியின் கொள்கை ஆராய்தற்குரியது.⁴

तैषीपक्षम्य रोहिण्या पौर्णमास्यां वोत्सर्गः (आ. गृ. 5, 8)

पौषम्य रोहिण्या मध्यमाया चाष्टम्यामध्यायानुत्सर्गेन

(पा. 11 12, 1)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा नामपूर्वमाख्यातोत्तरं दीर्घाभिनिष्ठानान्तं घोषदा-
घन्तरन्तस्यम् ।

अयुजाक्षरं कुमारीः (आ. गृ. 6, 15, 9-11)

द्व्यक्षरं चतुरक्षरं वा घोषदाघन्तरन्तस्यं दीर्घाभिनिष्ठानं कृतं कुर्यान्न
तद्धितम् ।

अयुजाधम्मकारान्तं त्रियै तद्धितम् (पा. गृ. 1, 17, 2-3)

1. अद्विवर्षे प्रेते मातापित्रोराज्ञौचम् ... शरीरमदग्ध्वा निखनन्ति

(पा. 3, 10, 1-5)

2. पा. I 4, 13-14

3. संवत्सरं न मिथुनमुपयेता द्वादशरात्रं षड्रात्रं त्रिरात्रमन्ततः

(पा. 1, 8, 21)

4. शालामौ चेके (पा. 3, 10, 33) गृहकारपक्षे न कुर्यान्न च
कारयेत् । यथाह कात्यायनः

सूतके मृतके चैव सार्त कर्म निर्वर्तते ।

पिण्डयज्ञं चरुं होममसगोत्रेण कारयेत् ॥

தாமஸுதிதம் — இப்போது யஜுர்வேதீயதாமஸுதிதங்
களுள் நான்கே வழக்கில் உள்ளன. அவை பேளதாயன்
தாமஸுதிதம்,¹ ஆபஸதம்பதாமஸுதிதம்,² ஹிரண்யகேசிதாம-
ஸுதிதம்,³ சங்கலிகிததாமஸுதிதம்⁴ என்பன இவற்றுள்
இறுதியில் உள்ளது சுகலயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தது, ஏய்ய
கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்தன மானவதாமசாஸ்திரம்
பருருவாற⁵ கூறப்பட்டதாலும், சலோகமயமாய இருந்த
வாறு அது பிறகாவதத்து என்பது வெளிப்படை இ-
தாலுக்கு ஹரததயிசுரா விருத்தியும் கூடுதாசனசாரயா
தாதபாயதாசனமும் எழுதியுள்ளார்.

பேளதாயனதாமஸுதிதம்.—இதனை நான்கு பரசனங்கள்
உள் இந்நூலிலிருந்து பின்வருஞ் செயதிகள் அறியப்
படுகின்றன —வேதக்கொள்கைகளுக்கு விரோதமற்ற தேச
நாதி தாமங்கள் பிரமாணம் எனக் கொள்தமா கூறவிருக்க,
கிரேஷ்ணத்தை நீக்கித் தேசதாமங்கள் பிரமாணம் எனக்
கொண்டு வடகாட்டார்களுக்கு கம்பளவியாபாரம் முதலான
ஐயு கிபரதிபததிகளும், தென்னாட்டார்க்கு உபயன்
ம காதவன், பெண்டிர் இவரளோடு உண்ணுகை, பழைய
சோற்றை உண்ணுகை, மாமனம்கள் அதந்தம்கள் இவரை
மன்னஞ்செய்தல் என்ற ஐயு கிபரதிபததிகளும் உள்ளன இ-

1. ரிபாயனபர்மசூத்ரம்
2. आपस्तम्बपर्मसूत्रम्
3. हिरण्यकेशिपर्मसूत्रम्
4. शङ्खरिसितपर्मसूत्रम्
5. ५५

ஏறாறுகொள்ளவில்லை.¹ பிறப்பிலும் இறப்பிலும் ஸபிண்டா
களுக்குப் பதது நாள் ஆசௌசம் என்ற விதி ருதலிசு,²
தீக்ஷிதா,³ பீரும்மசாரி⁴ இவாகட்கு இல்லை.⁵ ஒரு பிராம
மணன் அதயாபனம், யாஜ்ணம், ப்ரதிக்ராம இவற்றை
குடும்பத்தை நடத்த முடியாதிருப்பின சுத்ததிரியதாமததை,⁶
அஃதும் இவ்விதேவ வைச்யவிருததிரும் அனுஷ்டிககலாம்.⁷
சுத்ததிரியதாமததைப் பிராமணன் அனுஷ்டிப்பதைக் கௌதா
ஏறாறுகொள்ளவில்லை என இவ்ருக கூறப்பட்டுளது,⁸
ஆனால் கௌதமதாமஸூததிரிகதுள அது ஏறாறுக்கொள்ளப்
பட்டதாகக் கூறப்பட்டமையால்⁹ நன்கு குறிக்கப்பட்ட
வசனம் மற்றோ கௌதமசாஸ்திரத்தில் உள்ளது எனக்
கொள்ளலாம் எனக் கோவிந்தஸ்வாமி தன் விவரணத்திற்
கூறுகின்றனா. அபூபது வயதிறகுமேல் ஸ்யாஸம் செயது
கொள்ளலாம்.⁹ பெண் ருதுவாய் மூன்று ஆண்டு

1. मिथ्यतदिनि हारीतः (II 2, 11)
2. ऋत्विग्
3. दीक्षित.
4. ब्रह्मचारी
5. मपिण्डेव्यादग्नाहमाशीचमिति जननमरणयोरधिकृत्य वदन्ति ऋत्वि-
ग्दीक्षितब्रह्मचारिवर्जम् (I 11, 1)
6. अप्यापनयाजनप्रतिप्रद्वैरगक्तः सत्रधर्मेण जीयेत् ... (II 4, 10)
वेद्यशुचिरनुष्ठेया (II.4. 10)
7. नेति गौतमोऽनुमो हि सत्रधर्मो ब्राह्मणस्य (II 4, 17)
8. नदत्ताग्ने सत्रशुचिः [गौ. ध. 7, 6]
9. समन्या उप्वं मन्यामप्युपदिशन्ति (II 17, 6)

கருகுகுள் தகப்பன் மணஞ்செய்ய வேண்டுமெனனும்,¹ அவன் அவவாறு செய்பாவிடின் அவனே கணவனைத் தேடிக் கொள்ளலாம் எனனும்,² கணவன் மனைவியை விட்டு மூன்று ஆண்டுசன்குமேல பிதிநிநூக்கக் கூடாது எனனும்³ கூறப்பட்டது வைகாணஸதாமததைக்⁴ கூறும் ஸூத்ரம் கௌதம தாமஸூத்ரத்திற கூறியவாதே பெருமபாலும் உள்ளது⁵

ஆபஸ்தம்பதாமஸூத்ரம் — இதனை இரண்டு பரசனமும், ஒவ்வொரு பரசனத்தின் பதினென்று படலங்களும் உள். இரத்திர கூறப்பட்ட செய்திகள் — ராஸ்திரங்குளிற கூறிய நியாயபடி நடத்தற்கு இயலாமையால் பிறகாலத்தில் ருஷிகள் இல்லை, காமபலசேஷததால் சவேதகேது போன்றவா பிறக்கின்றனர்⁶ பல பிராமமணங்கள் இறந்தமையால் வழக்கைக் கொண்டு ஆயுளுள்ள விதிகள் உடிகபபடுகின்றன⁷ கூட்டுச

- 1 त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं य कन्या न प्रयच्छति ।
स तुल्य भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसशयम् ॥ (IV, 1, 13)
- 2 त्रीणि वर्षाण्यृतुमती काक्षेत पितृशासनम् ।
ततश्चतुर्थे वर्षे तु विन्देत सहस्र पतिम् ॥ (IV 1, 14)
- 3 त्रीणि वर्षाण्यृतुमतीं यो भार्यां नाधिगच्छति ।
स तुल्य भ्रूणहत्यायै दोषमृच्छत्यसशयम् ॥ (IV 1, 1, 9)
- 4 वेग्वानसधर्म
- 5 वा. ध (II 11, 17), गौ. ध (III 26-35)
- 6 तस्मादप्योऽनरेषु न जायन्ते नियमातिक्रमात् (I 2, 4)
श्रुतर्पयस्तु भवन्ति केचित् कर्मकलशेण पुनस्तम्भवे (I 2-5)
यथा श्वेतकेतु (I 2, 6)
- 7 ब्राह्मणोक्ता विधयस्तेषामुत्सन्ना पाठा प्रयोगादनुमीयन्ते (I 4, 10)

சோறு உண்ணல் தகாது.¹ சண்டாளனைப் பார்த்தாலும் தொட்டாலும் அவனுடன் பேசினாலும் தோஷம் உண்டு.² ஸகோத்திரத்தாளுக்குப் பெண்ணை மணஞ் செய்தல் தகாது.³ தாயோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடையாளுக்குஞ் செய்தல் தகாது.⁴ வாழாநேயிப்பிரோம்மணமும்⁵ பகிஷ்யத்புராணமும்⁶ சண்டுக் குறிக்கப்பட்டன. இந்நூலில் உள்ள சில ஸூத்ரங்களுக்கும் பௌதாயனதர்மஸூத்ரத்துள்ளவற்றிற்கும் ஸம்வாதம் இருக்கின்றது.⁷ பாணினிஸூத்ரங்களுக்குப் புறம்பான சில பிரயோகங்கள் இருக்கின்றன.⁸ இந்நூலுக்கு நூரத்தி மிச்சரா⁹ என்பவர உறுவலை¹⁰ என்ற வ்ருத்தி எழுதிமுள்ளார். திரிபரண்கேசிதாமஸூத்ரம் அனேகமாய் ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தை ஒட்டியே உள்ளது.

1. सङ्घात्रमभोज्यम् (I 6, 16)
2. चण्डालोपस्पर्शने सम्पायां दर्शने च दोषः (I 1, 8)
3. सगोत्राय दुहितरं न प्रयच्छेत् (II 5, 15)
4. मातुश्च योनिस्सम्बन्धेभ्यः (II 5, 16)
5. तदनर्थकं स्याद्वाजसनेयिब्राह्मणं चेदवेक्षेत (I 4, 7)
6. पुनस्सर्गे वीजार्था भवन्तीति भविष्यत्पुराणे (II 9, 14, 6)
7. नाप्सु श्रापमानः स्नाया यदि स्नायादण्डवत्सुवेत् [आप. I 2, 30]
नाप्सु श्रापमानः स्नात्-दण्ड इव भवेत् [बौ. I 2, 40-41]
स्त्रीभिर्यावदर्थसम्भाषी [आप. I 2, 16]
यावदर्थसम्भाषी स्त्रीभिः [बौ. I 2, 24]
भवत्पूर्वया ब्राह्मणो भिक्षेत [आप. I 2, 28-30]
भवत्पूर्वा ब्राह्मणो भिक्षेत [बौ. I 2, 18]
8. अगृह्यमानकारणः [I, 4, 8]; कृच्छ्रमौघ ... [I 5, 34]
लक्षणकर्मणात् [II 11, 13]
9. हरदत्तमिश्रः 10. उज्ज्वल

அத்தியாயம் 36

பிற்காலத்திய தர்மசாஸ்திரங்கள்

பிற்காலத்திலும் தர்மத்தைப்பற்றிய நூல்கள் எழுதப் பட்டன. அவை ச்வேகரூபமாக உள்ளன. அவற்றுள் சிறந்தன மனுதர்மசாஸ்திரமும் யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதியும் ஆகும்.

மனுதர்மசாஸ்திரம்.—இந்நூல் கி.பி. 200-இல் எழுதப்பட்டது என்பர். இதன் இயற்றியவர் மானவிகிருத்யபணல்தாம் இயற்றியவரால் என்பது விவாதிப்போகாணத்திற்கு கூறப்பட்ட சேப்திகளால் விளங்கும். இந்நூலின் 12 அத்தியாயங்களும் 268½ ச்வேகங்களும் உள். ஈண்டுப் பிரமன் முதல் தேவர் இயதியாக உள்ளோரது பிறப்பும், பஞ்சமகாபூதங்களின் உற்பத்தியும், வர்ணம், ஆசிரமம் இவற்றின் ஸாமான்யவிசேஷ தர்மங்களும், அரசனாக கொள்ளவேண்டிய கீதிகளும், பாதகிகளின் செயலுக்கேற்ற பலனும் அப்பாதகங்களைப் போக்கப் பிராயச்சித்தமும், அவற்றை அனுஸரித்தால் சர்வர்க்கப் பார்ப்பியுங் கூறப்பட்டன. இந்நூலுக்கு கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் கோலிந்தராஜரும்¹ கி.பி. 15-ஆம் நூற்றாண்டில் குல்லாகப்பட்டரும்² உரை எழுதியுள்ளனர்.

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்மிருதி.—இந்நூல் கி. பி. 400-இல் எழுதப் பட்டது என்பர். ஈண்டு ஐசாரத்யாயம்,³ வ்யவஹாராத்யாயம்,⁴ பிராயச்சித்தாத்யாயம்⁵ என்ற மூன்று அத்தியாயங்

1. गोविन्दराजः

2. कुल्लुकभट्टः

3. आचाराध्यायः

4. व्यवहाराध्यायः

5. प्रायश्चिताध्यायः

வடமொழிதூலவரலாறு

களம் 1009 சலோகங்கள் உள் இந்நூல் யாளுயவலகயா கொள்கையைக் கொண்டு அன்னியரால் எழுதப்பட்டது என்னலாம், பராயசகிததாதயாததில் மானவகிருவஸ்தித தீரத்தை அனுஸரிககின்றது இந்நூலுக்கு மூன்று உரைகள் உள் சுமார் கி பி 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வீசவருபா எழுதிய பாலகீடை¹ ஒன்று, கி பி 1100 இல் விஞ்ஞானேசவா² இயற்றிய மிதாக்கூர் மறமுன்று, அபராதிதயா எழுதிய உரை மூன்றாவது

காரதஸயீருதி — இந்நூல் சுமார் கி பி 500 இல் இயற்றப் பட்டது எனபா சுண்டு 1200 சலோகங்கள் உள் இதனை பிரமாணமாகக் காட்டினா பட்டபாணா³

ஜீவாததாரவ பதிப்பிக்கப்பட்ட தாமசாஸதாஸகி நூததில் 26 கிரந்தங்கள் உள்ள — அவை லகவதரிஸமற்றிதையை முதலிற் 1 விருகதகௌதமஸமற்றிதையை இத்திவிற 2 கொண்டன⁴ கடவுள், யாததிரை, விவாஹய, யாகம், உதல்

1. पालकीदा

2. विज्ञानेश्वर

3. भट्टवाण

4 (1) लघ्वरिसंहिता, (2) अत्रिसंहिता, (3) बृद्धात्रिसंहिता, (4) विष्णुस्मृति, (5) लघुहारीतस्मृति, (6) बृद्धहारीतसंहिता, (7) याज्ञवल्क्यस्मृति, (8) औशनस धर्मशास्त्रम् (9) औशनस स्मृति, (10) अद्विगसस्मृति, (11) यमस्मृति, (12) आपस्तम्बस्मृति, (13) मवर्नस्मृति, (14) वात्स्यायनस्मृति, (15) बृहस्पतिस्मृति, (16) पराशरसंहिता, (17) बृहत्पराशरमहिता, (18) लघुव्यास संहिता, (19) व्यासमहिता, (20) शङ्खमहिता, (21) लिमिन् महिता, (22) दशमहिता, (23) गानमसंहिता, (24) आताप संहिता, (25) समिष्ठमहिता, (26) बृद्धगानमसंहिता

வங்கள் இவற்றில் தொடுதல்-தொடரமை இல்லை¹ என
அதீர்ஸம்ஸிதை கூறும். ரமையோடு எப்போதும் இருததவால்
ராமன் எனப் பெயர் வந்தது என விருததஹாரீதஸம்ஸிதை
கூறும்.² மத்தேஹர் என்ற 30 கோடி. ராக்ஷஸ் உதிக்கும்
சூரியன் உண்ண முயல்கின்றனா எனப் ப்ருஹகபாசா
ஸம்ஸிதை கூறும்.³ சண்டாளன், சம்பாஹன் முதலிய யா
உணவை வேண்டினும், மதுமையில் இன்பம் வேண்டுமோ
அவர்க்கு உணவு அரிக்கவேண்டும் எனும், சமம் தயம்
சகாந்தி இவை முதலியவற்றை உடையவனே பிராம்மணன்
என்று, அவை இல்லாத பிராம்மணன் சூததிரன் என்றும்,
அவற்றையுடைய சண்டாளனும் பிராம்மணன் என்றும்
அவ்வாறள்ள சண்டாளனை ஒருவரும் அவமதித்தல் ககாது
என்றும் விருததகௌதமஸம்ஸிதை கூறும்.⁴

1. देवयात्राविवाहेषु यज्ञप्रकरणेषु च ।
उत्तवेषु च सर्वेषु स्पृष्टास्पृष्टिर्न विद्यते ॥ [अत्रिसंहिता]
2. रमया नित्ययुक्तत्वात् राम इत्यभिधीयते [वृद्धहारीतसंहिता]
3. त्रिगलकोट्यन्तु विख्याता मन्देहा नाम राक्षसाः ।
उद्यन्तं ते विषम्बन्तं बलादिच्छन्ति खादितुम् ॥
[वृहत्पराशरसंहिता]
4. चण्डालो वा श्वपाको वा कालेयः कश्चिदागतः ।
अन्नेन पूजनीयस्तः परत्र हितमिच्छता ॥
श्रान्तो दान्तो जिनक्रोधो जितात्मान च जितेन्द्रियः ।
तमेव ब्राह्मणं मन्ये श्रेष्ठा इति स्मृतः ॥
न जातिः पूज्यते राजन् गुणाः कन्याणकारकाः ।
चण्डालमपि वृत्तस्य तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥
चण्डालमपि यद्वक्तं नावमन्येत बुद्धिमान् ।
अवमन्य पतत्येव नरके रौरके नरः ॥ [वृद्धगौतमसंहिता]

வடமோழியல்வரலாறு

அகந்தசயனத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற நாரதீயமனு
ஸம்ஹிதை¹ என்ற நூல் முறகூறப்பட்ட ஸ்மிருதிகாலத்தது
எனக் கூறலாம். ஆங்கேயே பதிப்பிக்கப்பெற்ற வைகாண
தாமப்ரசனம்² அவற்றின் பிறகாலத்தது என்னவாம். அவற்றி
லிருந்து அறியப்பட்ட செய்திகள் ஆவன:—(1) பிரம்மண
னுக்கு ஆச்ரமம் நான்கு; கூத்திரியனுக்கு முதல் மூன்று;
வைச்யனுக்கு முதலிரண்டு. (2) பிரமமசாரி, காயதரன்³
பிராமமன்⁴ ப்ராஜாபதயன்⁵ வைஷ்டிகன்⁶ என நான்குவகைப்
படுவான். (3) வானப்ரஸ்தன் மனேவியோடுகூடியவன்,
மனேவியற்றவன் என இருவகைப்படுவான். கிருஹஸ்தன்,
வாஸ்ததாவருததி⁷ சாலினவருததி⁸ யாயாவரன்⁹ கோரா
சாரிகன்¹⁰ என நால்வகைப்படுவான். (5) ஸநியாஸி, குடிசன்¹¹
பக்தகன்¹² ஹம்ஸன்¹³ பாமஹம்ஸன்¹⁴ என நால்வகைப்படு
வான். (6) ஈரமற்ற காலுடனும் வடககைப்பாததுக்கொண்டும
உண்ணுதல் தகாது. (7) உதகி, குத்திரன் இவரால் தொடப்
பட்ட அன்னத்தை உண்ணுதல் தகாது. (8) மேறகிதும்
வடக்கிதும் தலைவைத்துக்கொண்டு உறங்குதல் தகாது.
(9) அயாநது தாவருபவனை எழுப்பக்கூடாது. (10) ஆஹி
தாக்கினியாபிருந்து ஸநியாஸியாகி இறந்தவாக்கு தகனமே
(11) சண்டாளனுக்கும் பிரம்மணிகும பிறப்பவன் ச்வபாகன்
எனப்படுவான். (12) குழந்தை, நோயாளி, சமையலறை
நண்டு செளசத்தை விசாரிதல் தகாது.

1. नारदीयमनुसंहिता

2. वैखानसधर्मप्रश्न

3. गायत्र.

4. ब्राह्म.

5. प्राजापत्यः

6. नैष्ठिकः

7. वार्तावृत्तिः

8. शालीनवृत्ति

9. यायावरः

10. घोराचारिक

11. कुटीचक

12. बहुदकः

13. हंसः

14. परमहंसः

பிற்காலத்திலும் பரிசுட்டங்கள், பாயேசங்கள், பத்திரிகள், கார்டுகள் எனப் பலதரங்கள் ஒவ்வொரு கர்மானவழிப்பற்றித் தோன்றின.

இ. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னர் பல சீர்திருத்தங்கள் இயற்றப்பட்டன.

லாக்ஷ்நாமி. — தீவிர வேதிகள் போன்றவற்றைப் பயன்படும். சூகனின் அலகும் கம்பககின்பாற்படுவர்.

1. परिशिष्टाः

2. मयोगाः

3. पद्धतयः

4. कारिका.

1730 ஓம் மதாபரமஜபுரம் ஓம் இந்த மதாபரமத்தி. சைவ அயம் அபாரமார், தானசார், அத்திமார், மனமார், காலமார்: என இவ்வு மதாபரமம் உள்.

5. हेमाद्रिकृतचतुर्वर्गचिन्तामणिः (இ. பி. 1300); ஜிமூனவாஹனகூதபர்ம-
 ரஜந் (15 ஆம் நூற்றாண்டில்); கமலாகரமஹேசுவரநிர்மயமிந்நு; ;
 மதனபாலகூதமதனபாரிஜாத : அபதேவாந்மஜானந்நதேவபுரீதா ச்மூதி-
 கௌஸ்தும. மஃகாரகௌஸ்தும; கபிமஹேசுவ. அக்யஜுவேதீயமஃகார-
 மாஸ்கர: : தேவந்மஹேசுவரமூதிசுந்நிதிகா; ; நாலகபூதமயூந. ;
 நந்நபுண்டிதகூதததகமீயமா : தேவநாந்மஜானகூதசூநிநிசுக்லாகந்ந; ;
 அபாந்மஜானகூதாபாரந்நாந்ம இத்தாந்ம

அகதியாயம் 37

அதாவவேதீய கலபமும் கலபஸூத்ரகாராகளின்
பௌவாபாயமும்

அதாவவேதீயகலபம் — வைதானசரேளதஸூத்ரமும் கேளசிக
கிருஷ்யஸூத்ரமும் அகாவவேதத்தைச்சாரதன் ஓவரதா
இரண்டாவது முதலதைக்காட்டி ஒரு மூலகாவதத்து

தற்போது அறியப்படும் கலபஸூத்ரகாராகளுள் எனவ
கிருஷ்யஸூத்ரம் இயற்றிய மனுவே பழமையானவா என்பது
சிவாஹபரகாரணத்தினால் இரண்டு வாக்கியங்களாற்பு¹
பழமையான நடைபாடு ம அறியப்படும்

அதற்குப் பின்னர் தாமஸூத்ரம் இயற்றிய கேளதமா
ஆவா அவருடைய கொள்கைகளை ஆசுவலாயனா தம
சௌதஸூத்ரத்திதழிம,² பெளதாயனா தம தாமஸூத்ரத்தி
தழிம,³ வாடயாயனா, கராஹயாயனா தம சௌதஸூத்ரத்தி
தழிம,⁴ கோபிலா தம கிருஷ்யஸூத்ரத்திதழி ம குறிககினறா
சாவகியாயனா தமது கிருஷ்யஸூத்ரத்திதழி ஆசுவலாயனா
கொள்கையைக் குறிககினறன் பெளதாயனா கார
தாயனத்திதழி பெளதாயனா குப் பின்னர் ஆபஸ்காரபா
நிர்ணயகேசி ஓவரைக் குறிககினறையாற்பு,⁵ ஆபஸ்காரபா
தமது கிருஷ்யஸூத்ரத்திதழி பெளதாயனாக்குப் பின்னே

1 आसेम शौरुमेव वा, असमानपराम्

2 द्विरिति गौतम [वा यौ 1 4 3]

3 मिथ्येतदिति गौतम [वां य 1 2 7]

4 तस गौतमियम्

5 वाण्य धीधायन तर्पयामि, आपम्पय मूत्रस्य तर्पयामि, सत्यापा
दिरण्ययेति तर्पयामि (वां य 11 9, 14)

ஆபஸ்தம்பர், பாத்வாஜர், ஸ்தபாஷாடஹிரண்யகேசர் இவரைக் குறிக்கின்றமையாலும்,¹ பெளதாயனர், ஆபஸ்தம்பர் முதலியோர்க்கு முன்னர் இருந்தாரா என்றேனும், அவரைக்காட்டிலும் வயது முதிர்ந்தோர் என்றேனும் கொள்ளல் தரும். ஆகலின் ஆச்வலாயனர், சாக்ம்பாயனர், பெளதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், பாத்வாஜர், ஹிரண்யகேசர், ஸாட்யாயனர், கோபிலர் தாழ்ந்தாயனர் இவர்கள் எல்லார்க்கும் முற்பட்டவர் கௌதமர் என்னலாம். ஆபஸ்தம்பர், பாத்வாஜர் ஹிரண்யகேசர் இம்மூவரும் ஸமகாலத்தவராய் இருந்தல் கூடும். ஆயினும் பெளதாயனர்க்குப் பின்னா பாத்வாஜர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஆபஸ்தம்பர் என்றும் அவர்க்குப் பின்னர் ஹிரண்யகேசர் என்றும் கிண்டாநீட்ச் கூறுவார்.²

அன்றியும் ஸமானப்ரவரமுடைய பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனக் கௌதமர் கூறியிருக்க, ஸமானகோத்திரப் பெண்ணை மணத்தல் தகாது எனப் பெளதாயனர், ஆபஸ்தம்பர், கோபிலர் கூறியிருக்கின்ற காரணம் பற்றியும் பெளதாயனர் முதலியோர் பிறகாலத்தவர் எனக் கூறல் தரும். அக் கௌதமர் ஸாகியாலி என்ற பொருளில் பிக்ஷு³ என்ற சொல்லை வழங்கியதாலும், அச்சொல் கௌதமபுத்ததது காலத்திற்குப் பின்னா பெளதஸத்யாலியைக் குறித்தலாலும், கௌதமர் கௌதமபுத்ததாக்கு முன்னர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். பாணினியும் பிக்ஷுஸ-ஓத்ரம் என வழங்கியிருத்தலால் அவரும் கௌதமபுத்ததருக்கு முற்காலத்தவரே என்னலாம்.

1. वैधायनाय प्रवचनकाराय, आपस्तम्बाय सूत्रकाराय, भरद्वाजाय, सूत्रकाराय, सत्यायनाय हिरण्यकेशाय [आ. पृ. IV 7, 13]
2. Cf. A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I, p. 276.
3. भिक्षु:

வடமொழிநூலவ்றலாறு

அவ்விருவருள் யா முன்னா இருந்தா யா பின்னா இருந்தா எனத் தீர்மானிக்கத் தக்கஸாதனம் இல்லை ஸ்வயாஸி என்ற சொல்லைப் பெளதாயனா வழங்கியிருந்ததலால் அவ் கௌதமபுத்தருக்குப் பிறகாலத்தவராயிருந்தல் கூடும்

வாராஹகிருஷ்ணஸூத்ரம் இயற்றியவா மனு, கௌதமா, கோபிலா இவர்களுப் பிறகாலத்தவராயும், ஆசவலாயனா பெளதாயனா இவர்களு முற்பட்டவராயேனும் வயது முதிர்ந்தவராயேனும் இருந்தல் வேண்டுப காதயாயனா பெளதாயனாக்கு முற்பட்டவா

ஆபஸ்தம்பதாமஸூத்ரத்தில் சில பிரயோகங்களை பாணினி ஸூத்ரங்களை ஒட்டியிலலாமையால் அவா பாணினிக்கு முற்பட்டவா எனச் சிலா கருதலாம் பெளதாயனா அப்சக்ஷி¹ வாயுப்சக்ஷி² என்ற சொற்களை வழங்கியிருந்ததலால், அவா பாணினிக்குப்³ பிற்பட்டவா என்னலாம். ஆகலின் ஆபஸ்தம்பரும் பிற்பட்டவரே ஆவா

கலபஸூத்ரங்களுக்கும் பரானீகம், கிரேக, ரோமாபுரி இரண்டொருவர்களுடும் ஆராய்ந்து பாராப்பின பாரதவாஷ்டதீபச் செய்யும் பல வைதிககாமாக்களும் ஆங்குச் செய்யப்படும்

1 அம்ச (II 1, 67)

2 வாயுமச (IV 5, 6)

3 பா. 4-ஊ மோஜ்ய மச்யே (VII 3, 63) எனக் கூறியிருந்தாலும், பீஷமஸே மசு தாத தீருத்ததல் என்ற பொருளில் வந்த ஊ மோஜ்யமம்யாஹ்யே என்ற காதயாயனவார்த்தித்ததால் அநிலாபந்தர ஏனும் அம்ச வாயுமச என்ற பிரயோகங்கள் பரானீகரி வாததிரகப் பின்பட்டல் என்குற விளக்கும

காமராககனம் ஒளமுயிருக்கினறன எனப் உதாரணமாக
பாரஸீகத்தில யனுவேபந்த தரிதந, அணி கடைத்து நீ
பெடுத்த, தேவதைகளைக் குறித்து அகனியில ஹோமஞ்
செய்தல, சிவாஹத்தில அகனியை வலம் வருதல முதலியன
வழங்கப்பட்டன

அத்யாயம் 38

வயாகரணம்¹

சொற்களைப் பிழுகருதி² விகருதியாகப்³ பிரித்து விசாரிக்கும் சாஸ்திரத்திற்கு வயாகரணம் எனப் பெயர். இதனைச் சப்தாதுசாஸனம்⁴ என்ற பெயராலும்⁵ பதஞ்சலிமகாணி வழங்குவர். வேதகாலத்தில் வயாகரணம் இரதிரனனும்⁶ சப்தாராயணம்⁷ என்ற நூல் பிருகஸபதியாலும் இயற்றப்பட்டன என அறியப்படுகின்றது. பிராம்மணங்களில் வானம்⁸

1. व्याकरणम्

2. प्रकृतिः

3. विकृतिः.

4. शब्दानुशासनम्

5. अथ शब्दानुशासनम्, व्याकरणमित्यस्य क पदार्थ

[महाभाष्ये 1, 1, 1]

6. देवा इन्द्रमश्रुजिमा नो वाच व्याकुर्वीति ... तामिन्द्रो

मध्यतोवकस्य व्याकरोत्तमादिय व्याकृता वागुचते

[तै. सं. 6, 4, 7, 3]

7. बृहस्पतिरिन्द्राय शब्दपारायणं प्रोवाच [महाभाष्ये. 1, 1, 1]

शब्दपारायणं नाम मन्य [प्रदीपिका]

8. वर्गः

வ்ருஷன்,¹ வசனம்,² விபக்தி³ முதலிய வ்யாகரணக்ருதிப்
பிடுகள் வழங்கப்பட்டன. யாண்கரின் இருத்தகாலத்திற்கு
முன்னே, சொல்வாராய்ச்சி இருத்தது என்பதும் அவர் இரு
வகைகொள்கையினர் என்பதும் அங்கிருத்தத்தால் அறியப்
படுகின்றன.⁴ சௌனகப்ரதிகாக்யத்திலும்⁵ சொற்கள்
நாம,⁶ ஆக்யாதம்,⁷ உபாஸ்க்கம்,⁸ கிபாதம்⁹ எனப் பகுக்கப்
பட்டன. இப்பாகுபாடு பொருள்பற்றியே யாகும்.

அன்றியும் பாணிவிமகர்ஷி இயற்றிய வ்யாகரணம் ஒன்பதா
வது என்ற வழக்கு உளது. அதனை ஒருவாறு உத்தா
ரமாயனவாக்கியம்¹⁰ உண்மையாக்கும். ஹனுமான் ஸங்க
கத்துடன் ஸுதாங்ககோப் படித்தனன் என்றவிடத்து
ஸங்கீரகம்¹¹ என்பது பாணிவிமகருக்கு வசனம் ச்வே
கங்களில் வ்யாடி¹² இயற்றிய உண்மையக்ருதிக்கும். சூபிசலம்,¹³

1. वृषन् (पुलिङ्ग.)

2. वचनम्

3. विभक्तिः

4. तत्र नामान्याख्यातजानीति शाकटायनो गैरुक्तसमयश्च ; न सर्वाणीति
गान्धौ वैयाकरणान् वैके [निरुक्ते. 1, 12]

5. शौनकापादिशास्त्रम्

8. उपसर्ग.

6. नाम

9. निपात.

7. आख्यातः

10. सोऽयं नवव्याकरणार्थवेत्ता ब्रह्मा भविष्यत्यपि ते प्रसादात् ।

(उत्तररामा. 36, 48)

समूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं सप्तद्वहं साध्यति वै कृषीन्द्रः (ibid 36, 48)

11. सङ्ग्रहः

13. आपिशलम्

12. व्याधिः

வடமொழிநூலவரலாறு

காசகருதஸனம்¹ இவ்வண்ணடு மஹாபாஷ்யத்திற் கூறப் பட்டன. சாகடாயனா நிறுத்த வைபரகாண்டாக நிருகத்தி லேயே கூறப்பட்டமையானும், பாணினியும் அவரைக் குறிப்பிடுகின்றமையானும் சாகடாயனமும் பாணினிநூலுக்கு முன்னா இருந்திருத்தல் கூடும். பாணினிநூல் வந்த பின்னா அவை இறந்ததுவிட்டன. அவையெல்லாம் வைதிகச்சொற் களைப் பற்றினவாயிருந்ததாலும் பாணினிநூல் வைதிகச்சொற் றெளக்கிக்கொல இரண்டைப்பற்றியும் இருந்தமையாலும் பாணினிநூலையே மக்கள் நிகுதியாய்ப் படிக்க, காலகிரமத்திற் அவை இறந்திருக்கலாம் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர் அந் நூல்களைப்பாராது அவ்வாறு கூறதல் சரியா தவறு என நினைக்க இயலாது. தற்போது வழக்கிலுள்ள சாந்தம் சாகடாயனம் என்ற நூல்கள் பிறகாலத்தில் யாரோ இயற் றியவை ஆகும் என்பது அந்நூல்களைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்.

ஆக, தற்போது வழக்கிலுள்ள சொல்லில்கண நூல்களுள் பழமையானது பாணினியின் நூலே ஆகும் அதனால் எட்டு அத்தியாயங்கள் உள், ஒவ்வொரு அத்தியாயத் திலும் நான்கு பாதங்கள் உள் அவற்றிற் சுமார் 3981 சூத்திரங்கள் உள், அம்முப்பத்தினைந்து பாதங்களுள் 29 பாதங்களை ஒரு பகுதியாகவும் ஏனைய மூன்று பாதங்களை பற் றேரு பகுதியாகவும் ஆசிரியர் கொண்டனர் முற்பகுதியின் ஸூத்திரங்களின் காரியம் வருமபோது பிற்பகுதியின் ஸூத்திரங் களின் காரியம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவும், அவ்வாறே பிற்பகுதியில் முன்னருள்ள ஸூத்திரத்தின் காரியம் வருமபோது பின்னருள்ள ஸூத்திரத்தின் காரியம் இல்லாதுபோலிருக்கும் எனவும் கூறினர். அவ்வாறு அவர் ஸூத்திரங்களைத் தொகுத்தது படிப்போர்க்குப் பெருநியப்பதைத் தருகின்றது

பாணினி. — இவா தாசு¹ என்பவரின் குமாரர்; னைக்காலம் இயற்றியவரின் முதலாத²; கேளத்தரின் ஆசிரியர்³; பாணினிஸ்தத் தெரிபாத குழந்தையும் இவ்வை⁴ எனப் பதஞ்சலி மஹர்ஷி கூறுகின்றார். க⁵தயாபனா⁵ பதஞ்சலி⁶ இவையிரவரும் பாணினியை ஆசாரியா, பதவான், ஸாத்தூத் என்ற சொற்களால் மிகவும் போற்றிக் குறிக்கின்றனர். பாணினியைக் குறித்து, சொல்லுகிறார் என்ற பொருளில் பசுபதி⁷ என்ற சொல்லை பதஞ்சலி வழங்குதலால், அவர் பாணினியை ருஷியாகக் கருதினா என்பது திண்ணம். யுவாஸவாஞ் என்ற சீன யாததிகா பாணினியை ருஷி என்றே கூறுகின்றனா. இட்ஸிங் என்ற சீனயாததிகா, அஷ்டாதபாஸியை எட்டு வயது குழந்தைகள் எட்டு மாதத்திற் பனப்பாடஞ் செய்தனா எனக் கூறுகின்றனா. பாணினியின் தகப்பனா பணீ என்ற ருஷி என ராமபதாதிக்கிதர்⁸ பதஞ்சலிசரித்திரத்திற் கூறுகின்றனா. ஆஹிகர், சலவகீ, பாணினா, சாலாதுரியா என்ற பெயர்களும் பாணியிக்கு உண்டு எனச் சந்தகல்பதருமம் கூறும்.⁹

1. सर्वे सर्वदादेना दाक्षीपुत्रस्य पाणिनेः

[महामाष्ये. I 1, 20 & VII 1, 27]

2. गोमना खलु दाक्षायणेन सद्ब्रह्मस्य कृति. (ibid II 3, 66)

3. उपसेदिवान कौत्सः पाणिनिम् (ibid III 2, 108)

4. आकुमारं यशः पाणिनेः (ibid I 4, 89)

5. एकशेषनिर्देशाद्वा भगवतः पाणिनेः सिद्धम् [वार्त्तिक. VII 4, 68]; आचार्याचारात् संज्ञासिद्धिः (ibid 1, 1, 1)

वहुव्रीहित्वरं शास्ति समासान्तविधेः सुकृत् (ibid IV 2, 1)

6. प्रमाणमूल आचार्यः (महामाष्ये. 1, 1, 1)

7. पश्यति त्वाचार्यः (ibid VI 4, 42)

8. Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya (pp. XIII & XIV)

வடமொழிநூலவரலாறு

பாணினியின் பிறப்பிடம் — யுவானசுவாகு, ஹேமசூத்ரா¹ இயற்றிய அபிதானசிகந்தாமணியின்² உரைகாரர் முதலிய பலர், கார்தா தேசத்தில் தற்போது அட்டாக³ என⁴ வழங்கும் ஊரின் பக்கத்திலுள்ள சலாதுரம்⁵ என்ற கிராமத்தில் பாணினி பிறந்தார் எனக் கூறுகின்றனர். பாணினியின் மூதாதையர் சலாதுரத்திற்கு பிறந்தனரேயன்றிப் பாணினி அவரும் பிறக்கவில்லை எனச் சபதகலபதருமவாசியர் கூறுகின்றனர். வயா கரணம் என்பது ஷிடாகளால்⁶ இயற்றப்பட்ட ஸமூத்தி⁷ என ஜெயினியும்⁸ பாதருஹரியும்⁹ கூறுகின்றனர். பதஞ்சலியும் அவரைப் பின்பற்றிப் பாணினியைச் சிடா என்கின்றனர். ஷிடாகள் என்பவரே ஆயாவாதத்தத்தில் பேராசையினர், வந்ததைக்கொண்டு மகிழ்ந்து, நல்ல சிலைத்துடன் பொருத்தி, பங்கி விருமபாது காமாக்களைச் செய்வார் என்ப பதஞ்சலியே கூறுகின்றார். சலாதுரம் என்ற கிராமம் அவர் கூறும் ஆயாவாதத்தின் எலகைக்கு வெளியில் உள்ளது ஆகலின் அவர் மத்தியதேசத்திற்கு பிறந்திருந்தவரே வேண்டும.¹⁰

பாணினியின் காலம்—கதாஸரிதஸாகாதில்¹⁰ பாணினியும் காதயாயனரும் வாஷா என்ற ஆசிரியரிடத்திற்குப் படித்ததாகவும், காதயாயனரே நத்தின் மந்திரியாய் இருந்ததாகவும் கூறப்பட்டனாயின, பாணினி கி. மு நான்கு அல்லது ஐந்தாம் நூற்றாண்டில்

1 हेमचन्द्र

6 शिष्टा

2 अभिधानचिन्तामणि

6 स्मृति

3 Attock

7 जैमिनि

4 शालू

8 मर्वदरि

9 कथयपदति वीरिचय Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya
தமிழ்ச் முனைந்த உரப்பட்டுரை

10 कथासरित्सागर

குண்டி. இந்ருதனா எனப் பலா கூறுகின்றனா.¹ பாரசாயனால இயற்றப்பட்டபிக்ஷுஸ-உத்தரத்தைப் பாணிளி தம உத்தநிரதநிற் குறிப்பிடுகின்றமையானும், ஆங்குப் பிக்ஷு என்பது ஸகலியாஸி என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டமையானும், கௌதமபுத்தா பிக்ஷு என்ற சொல்லைப் பெனத்தஸர்வியாஸியைக குறிக்க வழங்கியிருக்கின்றமையானும், நிவாணம் என்ற சொல்லை இருவரும் வேறடிப்பொருளில் வழங்கியிருத்தலானும், பாணிளி கௌதமபுத்தாக்கு முன்னா இருத்தனா எனக கேக்ட்டு ஸ்டக்கா² என்ற மேனாட்டந்ரு கூறுபுள்ளனா.

பாணிளிபும் காத்யாயனரும் ஒருகாலதவா ஆவலர் என்பது மஹாபாஷ்யதநிந்ருத்து அறியப்படுகின்றது. இருவராத்நிகத்தில் வ்யாடி³ இவ்வாறு கூறுகின்றா என உளது. அவர் பாணிளிகுலதநிற் பிறத்தவா⁴ எனவும ஸங்க்ரஹம்⁵ என்ற துலை இயற்றியவா எனவுவகூறப்பட்டுளது. கதாஸரித ஸாகரதில் வ்யாடி காத்யாயனரோடு படித்ததாகக கூறப பட்டது.⁶ ஆகலின் காத்யாயனர் பாணிளிகாலதநிற்ருப் பின்னரே இருத்தா ஆவா. அனறபும் பாணிளியைபபறிக் கூறுப்போதெவ்வாம் ஆசாயா, பகவன், ஸுகருத என்ற

1. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mac-Donell pp 17, 431; A History of Indian Literature by M. Winternutz Vol I pp. 42 and 44, A History of Sanskrit Literature by A. B Keith.

2. Goldstucker's Panini and his place in Literature.

3. व्याधि:

4. गोमनां खलु दाक्षायणेन सङ्ग्रहस्य कृतिः (महाभाष्ये 1-2-84)

5. सङ्ग्रहः

6. अध्यापयितुमस्माद्य मवृत्तोऽमूढसौ ततः ।

सकृच्छ्रुतं मया तत्र द्विः श्रुतं व्यादिना तथा ॥ (II 70)

சொற்களை அவா வழங்குகின்றா. இருவரும் ஒரே காலத்தில் இருந்திருப்பின, இவ்வாறு அவா வழங்கியிரா. அன்றைய பண்டிடங்களில் உருவத்திலும் பொருளிலும் சொற்களின் மாறுபாட்டை வார்த்தைகளிற் கூறுகின்றனர்.¹ சொற்களுக்கு ரூபமும் பொருளும் மாறுபடுதல் காலகொமத்தில்தான் சிகழுமாத்தலால், அக்காரணம்பற்றியும் காதயாயனா சிறகாலத்தவராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் பதஞ்சலி புஷ்யமிதாஸபை,² புஷ்யமிதா யாகஞ் செய்கின்றா,³ புஷ்யமிதாக்கது யாகஞ் செயலிப்போம்,⁴ யவன்ன ஸாகேதத்தை முற்றுகையிட்டான்⁵ என்றவற்றைக் கூறினா. இவற்றிலிருந்து ஆராய்ச்சியானா அவா கி. மு இரண்டாம் நூற்றாண்டில இருந்திருக்கவேண்டும் என்கின்றனர். அதன் ஓட்டி காதயாயனா கி.மு நான்காம் நூற்றாண்டிலு! பாணினி

1	பாணினிகோள்கை	காத்யாயனிகோள்கை
(a)	एकतरत् [अद्वितरादिभ्य पञ्चभ्य] (VII 1, 25)	एकतरम् (एकतरात्मतिवेषो वक्तव्य)
(b)	चिद्मयम् चिन्मयम् [यतोऽनुनासिकेऽनुनासिको वा] (VIII 4, 45)	चिद्मयम् इत्येव प्रत्यये भाषाया नित्यम्
(c)	आथर्वमनित्ये (VI 1, 147)	आथर्वमद्वुत इति वक्तव्यम्
(d)	भोज्यं भक्ष्ये (VII 3 69)	भोज्यमभ्यवहार्यमिति वक्तव्यम्
2. पुष्यमित्रसगा (महाभाष्ये I 1, 69)
 3. पुष्यमितो यजते (ibid III 2, 26)
 4. पुष्यमितं याजयाम (ibid III 2, 123)
 5. अग्नायवन् साकेतम्, अग्नायवनो मध्यमिकाम् (ibid III 2, 111)

கி மு. ஆறாம் நூற்றாண்டிலும் இருந்திருந்தால் கூடம் என்னலாம். ஆயினும் அம்மூவரின் காலமும் தற்போது திண்ணமாய் அறிய னாகனாம் இல்லை. பாணினி பாதாள விஜயம் அல்லது ஜாம்பவதீபீணம் என்ற நூதம் இயற்றினா என்பர்¹

1

காத்யாயனா — அபபாணினிஸூத்ராக்களுக்கு உரையாகக் காத்யாயனா முதலிய பலர் வார்த்தைகங்கள் எழுதியவராக மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது. ஒருவா ச்லோக மாகவே வாராததிகங்கள் எழுதியுள்ளார்; அவாக்குச் ச்லோக வார்த்தைககாரா² எனப் பெயர்; அவா காத்யாயனாக்குப் பிற்காலத்தவர் என்னலாம்.³ வாடவா என ஒரு வார்த்தை காரா இருந்தனா⁴ அஷ்டாகயாபியில் உள்ள 3981 ஸூத்திரங் களுள் 1228 ஸூத்திரங்களுக்கு ஒருவா எழுதிய வாராததிகங் களும், 26 ஸூத்திரங்களுக்குப் பலா எழுதிய வாராததிகங்களும்⁵ உள. அவற்றுள் 709 ஸூத்திரத்ததுள்ள வாராததிகங்கள் ஸூத்திரப்பொருளை அதிகாரமுறைவில் நனகு விளக்கின்றன.

1 New verse of Pāṇini by Kṛṣṇadēva Upadhyāya, Indian Historical Quarterly Vol. XIII.

2 Cf. अक्षरं न क्षरं विद्यादश्नोतेर्वा सरोक्षरम् ।

वर्णं वाहुः पूर्वसूत्रे किमर्थमुपदिश्यते ॥

वर्णज्ञानं वाग्निपयो यत्र च ब्रह्म वर्तते ।

तदर्धमिष्टबुद्धयर्थं लब्ध्वं चोपदिश्यते ॥

[महा. भा. I 1, 2 ; प्रदीपिका].

3. सादिविधि. पुरान्तो यद्यविशेषेण किं कृतं भवति ।

न. म. पुराणतन्. इति. बुद्ध्या. कारणात्पन्तेह ॥. *varian*

लब्ध् से ; किं वार्तिककारः प्रतिषेधेन करोति [महा. भा.]

4. सौर्यभागवतोक्तमणिष्टिज्ञो वाडवः पठति [महा. भा. VIII 2, 106]

537 ஸ்லோகத்திலுள்ள வாராததிகங்கள் ஸ்லோகத்திற்கொள்கைக்கு மாறுபாட்டின் காரணினான் 8 ஸ்லோகத்திற்குள்ளுள்ள அவசியமின்மை என வாராததிகங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாராததிகங்களுள் காதயாயனாது வாராததிகங்களே மிகுதியாக இருக்கும் எனக் கருதப்படுகின்றமையால், அவர் பாணினிஸ்லோகங்களைக் கருது விளக்கவந்தவிடத்து, பேசப்பட்ட மனங்கிருதபாஷை உருவத்திலும் பொருளிலும் மாறுபட்டதைக் குறித்தவ தனது கட்டமை என்று அவற்றையுள் குறிக்கின்றார் ஆகவே பாணினிஸ்லோகத்திலுள்ள குறைகளை நீக்குகின்றார் என்றும் தவறுதல்களைப் போக்குகின்றார் என்று கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகள் பொருத்தமாகும்.

காதயாயனின் பிறப்பிடம் — காதயாயனா கௌசாமியிற் பிறந்தான் என்றும், அவரது தாயதந்தையர் வஸுதந்தை சௌம தந்தா என்றும், பாடலிபுரத்தில் வாஷா என்ற ஆசிரியரிடம் அவர் படித்தான் என்றும், யோகாந்தரிடத்தில் மந்திரியாக இருந்தான் என்றும் கிரியமலைக்காட்டில் கதாஸரிதஸாகாக சந்தர்த்தை கூறலா என்றும் கதாஸரிதஸாகரவ கூறும் அவர் தக்ஷிணதேசியா எனச் சொல்லும், பாசயதேசியா எனச் சொல்லும் கூறலா. வாஷரிடத்தில் அவர் படித்த ஸ்காலபாகாணத்தை அவர் மறந்துவிட்டான் எனக் கதாஸரிதஸாகரத்திற கூறப்பட்டமையால், அவர் மத்தியதேசத்தில் கௌசாமிக் குருசில பாணினிவயாகரணம் படித்தான்.

- 1 Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya
Pāṇini—His place in Literature—by Goldstucker p 91.
Katyāyana and Patañjali by F Kellhorn p 48
- 2 R G Bhandarkar—Indian Antiquary Vol II p 240
- 3 Goldstucker—Pāṇini—His place in Sanskrit Literature p 162

எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தம்.¹ அவரைப் பதஞ்சலி
மஹாபாஷ்யத்தில் இரண்டு இடங்களில்² பரிஹாஸந் செய்கிறா
எனச் சிலா சொல்வது உண்டு அக்கொள்கை முற்றிலுந்
தவறு என்பது மஹாபாஷ்யம் முழுமையும் படித்தால் நன்கு
விளங்கும். அவர் சித்தியமகைகா ட்டில் பலரால் வசிடத்தால்
அவரைப் பதஞ்சலி தாக்கீதுதயா எனக் கூறுகின்றாரோ என
ஐயம் தோன்றுகின்றது.

காத்யாயனின் சிறப்பு — பாணினியின் ஸூத்ரங்களில்
பலவற்றை அதிகாண்முறையில் காத்யாயனா ஆராயவதும்,
லோகம், வேதம் இவற்றிற்கொண்ட விததாகதங்களை³ அதிதே
சித்தம் பொருளை விளக்குவதும், தனது லோகாஹ்பவதந்⁴ தும்,
இயற்கைப்பொருளின் தன்மையறவாதும், நிபாயங்களாதும்
விஷயத்தை ஆராயவதும் பேரும்கிழ்ச்சியை ஊட்டுகின்றன.
தமே சில பரிபாஷைகளைக் கூற்புள்ளார் ஒரு ஸூதாததை
இரண்டாகப் பிரிக்கலாம் எனச் சிலவிடத்து அவர் கூறுகின்ற
மையால் பாணினிஸூதம் மெலிந்ததாகக் கற்கப்பட்டது
என அறிவிக்கின்றார். யாக்நா நிருகதம் எழுதிய பிறகு தாம்
வார்த்தைகம் இயற்றியதாக ஒரு வார்த்தைத்தால் அறிவிக்கின்றார்.⁵
பாணினி கூறாத வாயுபாயனா,⁶ வயாடி,⁷ பேளஷ்காஸாதி⁸

1 Cf. महादिपु पृथिवीमध्यम मध्यमभाव (IV 2, 138)

2 प्रियतदिता दाक्षिणात्या (महा. भा. I 1, 1)

महतो वशस्तम्भाल्लुप्यते (ibid I 1, 1)

3 नाम च धातुजमाह निरुक्ते व्याकरणे शकटस्य च तोकम्

[महा. भा. III 3, 1]

4 वाजप्यायन

5 द्रव्यामिधान व्याडि (महा. भा I 2, 64)

6 चयो द्वितीया शरि पौष्करसादे (ibid VIII 4, 48)

இவ்வாசிரியர்களைக் கூறுகின்றனா நூல்கள் இயற்றும்போது மங்களா செய்யும் வழக்கு அவாசாலததிறகு முன்னரே இருந்தது எனக் காட்டுகின்றனா¹ சில வாகாதிகங்களுக்கும் ஜெமீயீயஸ்ததாங்கடகும் ஒற்றறபபதால ஜெமீயீயஸ்தகாலததிறகுபபிறபட்டவா எனக் கொள்ளின தவறாகாது²

இவர்ககு வரூசி என்ற பெயரும் உண்டு என்றும், வாரூசகாவயம் என்ற நூல இவ் வல இயற்றப்பட்டதென்றாக கூறுவா ஜலூஸகாவயா இயற்றப வரூசி வேற ஒருவா எனச் சிலா கூறுவா³ காதயாயனபாதிசாகயம் எழுதியவரும் இவரும் ஒருவாவிருக்கல கூடும்⁴

பதஞ்சலி — பாணினிஸ்ததாங்கடகும் காதயாயனர முதலியோர் எழுதிய வாகாதிகங்கடகும் உபாயாக மலூ பாஷ்யம்⁵ என்ற நூலைப் பதஞ்சலிமகாவி இயற்றனா அந்நூலில 85 ஆங்கங்கள⁶ உள்ளன. வாகாதிகங்களோடு கூடிய 1254 ஸ்திரவஸஸூம், வாகாதிகயிலலாத 435 ஸ்திரவஸஸூம் அங்கு ஆராயப்பட்டன அந்நூல 24000 கிரந்தங்

1. भूवादीना मकारोऽय मङ्गलार्थं प्रयुज्यते

2. वार्त्तिकम्

जैमिनीयसूत्रम्

मिद्रे शब्दार्थसम्बन्धे

औत्पत्तिकम्तु शब्दसार्थेन सम्बन्ध

आदित्यवत्स्यु

आदित्यवद् योगपद्यम्

3 History of Sanskrit Literature by A B Keith, p 427

4 एच इत्यस्यादेने एतत् लोकेतद्विज्ञेयम् एह सस्यागत्वात्
नेचोद्योत्तरभूयस्वात् एतत् लोकेतद्विज्ञेयम्
एतत् लोकेतद्विज्ञेयम्

5 महाभाष्यम्

6 आदिवानि .

கொண்டது என்றும், அதற்குச் சூணியி என்ற பெயர் என்றும், அதன் மூன்று உருவுத்திற்படித்தன என்றும் தூட்டி என்ற சமையாடிகர் கூறுகின்றார்.¹ பதஞ்சலியை இட்டிக்கூட்டு என்ற மங்ககர் ஸ்ரீகண்டசுரத்திற² கூறுகின்றனர்.

ய்மாடி எழுதிய ஊக்கிதாத்தைப் படிப்போர் குறையுள் காவத்து பதஞ்சலி பற்றாபாடியத்தை இயற்றினர் என்றும், தாக்கிப்பாடியை பாவதிடத்து³ ஆசாயசுத்தி⁴ அதிசாக் கற்று காசுமீத்து அசுருதிய அபிமணியின்⁵ வேண்டு கோருக்கு இணங்கிக் காசுமீத்திற பாவச்செய்தனா என்றும் பர்த்துலா⁶ வாக்கப்படியத்திற⁷ கூறினர். ஆங்கே அலா யோகம், ஸவத்தியம் இவற்றைப்பற்றி தூல்கள் எழுதியுள்ளார் எனக் கூறிருக்கின்றனர். யோகத்தைப்பற்றிய தூல் யோக ஊதாமே என்பர் பவர்; யோகஊதாததை இயற்றியவர் அலாக்கன் என்பர் சைவர்.⁸

*

1. A record of the Buddhist religion by Itang and translated by J. Takakusu p. 178. பதஞ்சலியை துணிகூட்டுதல் பற்றி கூறியது - மோவியூர் கூறுவர்.

2. इष्टिहृत्

3. श्रीकण्ठचरिते (3, 57)

4. पर्वतः

5. आचार्यचन्द्रः

6. अमिमन्युः

7. भर्तृहरिः

8. वाक्यपदीयम्

9. अयं च योगनाम्नकाराद्विज्ञ इति - सरलयात्मनामिस्समर्थितम् ।

अनयोरभेद इति पाश्चात्यवैयाकरणाः (वाचस्पत्यम्)

ராமபதாதீக்ஷிதா¹ தம் பதஞ்சலிசரிததிரததிற² பின வருபாறு கூறியுள்ளார் — ஒரு முனிவின் குமாரி கோணிகை எனப்பெண் அரக்கியம் விடுமபோது ஆதிசேஷன் ஒரு முனிவின் உருவம் கொண்டு அவளது கைவில விழந்தார், அவர் சிதம்பரத் திறஞ்சு சென்று சிவனருனால் மஹாபாஷ்யம் இயற்றனர் பல மாணவர்கள் அவரிடம் அந்நூலைப் படிக்க விரும்பினர் திசையை இடையில் இட்டுத் தான் பாட்டுசொல்வதாகவும், அவர்கள் அதனை நீக்கித் தனியே பராக்ஷராகாது எனவும் அவர் அவரிடம் கூறினார் அவர்கள் அதற்கு இணங்கிப் பல நாள் படித்தனர் ஒருநாள் பலாக்கும் அவர் தாமதமின்றி விரை கூறுதலைக் கண்டு வியந்து அவர்கள் திசையைத் தூக்கிவிட்டனர், உடனே அவர் அவர்களைச் சபித்தனர், பாடங்கேட்டுக் கொண்டிருந்தபோது ஒருவன் மாதந்திரம் வெளியே சென்று பின்பு தனியே சபிக்கலாகாது என வேண்டி, அவரை கேட்ட — ஒரு சேனவிக்ருது எவன் சரியாக விடைகூறுகின்றானோ, அன்ற அவன்கருச் சாபம் நீங்கும் என்றனர் அவ்வாறே ஒருகாவரத்

1 रामभद्रदीक्षित

2 पतञ्जलिचरितम्

3 गोपिका, பதஞ்சலி கோணிகைக்குப் பிறந்தவர் என்ற வழக்கம் உண்டாம். गोपिकापुत्र என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் என்பதற்கோஜிபட்டர் எழுதினதிரததிறம் கோணிகாபுத்ரி என்பது உட்கு இடத்தில் குறிக்கப்படக்கூடுதலெனும், பதஞ்சலி எழுதினார் என்ற ஒருவருங் கூறுமையானும் கோணிகாபுத்தர் என்பவர் பதஞ்சலியைத் தவிர்த்து வேறொருவர் என்று கொள்கதே. 1-ம் அவ்வாறே கோட்டியர் என்பது பதஞ்சலியைக் குறிக்கும் எனக் கையடங்கும், வர்த்தியர் என்பதும் குறிக்கும் என ஐயிதிகிறருங் கூறினார். தூரயன் என்பவர்களைத் தவிர்த்த வேறொரு வார்த்தையானால் 2-ம் கோணிகாபுத்தர் என்ற நோன்றனெனலாம்.

உற்றவியிலிருந்து சந்திராகுப்தர் என்ற ஒருவன் சரியான விடையைத் தா, அவனுக்கு அவர் மஹாபாஷ்யம் கற்பித்தார். அச்சந்திராகுப்தனுக்கு சூத்திரமணியமிடம் பிறந்த மகன் பரதகுப்தரி ஆவார்.

பதஞ்சலியின் சிறப்பு. — அவரது சிறப்பைப் பெரியோர் மஹாராஷ்யம் ஆளவேண்டும் அல்லது மஹாபாஷ்யம் பரில வேண்டும் என்ற ஒரே தொடர்பு காட்டினர். மாணவர்களுக்குப் பொருள் எளிதில் விளங்குமாறு சிறு வாக்கியங்களால் கருத்தை உணர்த்துகின்றனர். கருத்தை மாணவர மனதலன் வாக்கிக் கொள்கிறார்களா என்பதைக் கவனிக்க இடை விடையே கேள்வி கேட்கின்றனர். மாணவர்க்கு ஆராயுத் திறனை உண்டுபண்ணுகின்றனர். பாணவரோடு தான் சமமாக ஆராயும் தடையில் எழுதுகின்றனர். வாரதங்கங்களை ஒன்று முதலில் விளக்குகின்றனர். அவற்றின் கொள்கையிலிருந்து தாம் மூலப்பொருள், பின்னர் அதைத் தெளிவாய்க் கூறுகின்றனர். இவற்றைவிடும் வாய்பாட்டிற்கும் எப்பவங்களுமே உதாரணமாகக் காட்டிப் பொருளை விளக்குகின்றனர். பலக வியாபங்களை வழங்குகின்றனர். பெரியோர் என்ற மரியாதை யானவரி வாரதங்ககாரர்கள் இவர்களிடம் இருப்பினும், அவர்களுடைய கொள்கைகளை மனசா ஆராய்கின்றனர். சிலவிடங் களில் தாம் அவரோடு மூலப்பொருளைக் கூறுகின்றனர். சாஸ்திரப் பரிற்றி, வேகாணபவம், மக்களிடம் அன்பு இவற்றைக் கொண்ட அரசர்க்கு காட்டை ஆளுதல் மேன்மேலும் இன்பத்தைத் தருவதுபோல் சாஸ்திரப்பரிற்றி, வேகாண பவம், வ்யாகரணசாஸ்திரத்தை ஒன்று அறிவவேண்டும் என்ற ஆசை இவற்றைக் கொண்டவர்க்கு மஹாபாஷ்யம் படிக்கப் படிக்க இன்பம் அளிக்கும் என்பதற்கு ஐயமே இல்லை.

மஹாபாஷ்யத்தின் உரைகள். — மஹாபாஷ்யத்திற்குப் பரிதிக்கா என்ற உரையைப் புத்தகுப்தரி கி. பி. ஏழாம்

நூற்றாண்டில் இயற்றினா, அதனை பொட்டிப பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கையடா பிரதீபம்¹ என்ற உரையை இயற்றினா கி பி பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அனன்மட்டா பாஷ்யம் கையடா இரண்டாறாம் முறையாக உதயோதனம்² என்ற உரையை இயற்றினா கி பி பதினேட்டாம் நூற்றாண்டில் காங்கோஜிபட்டா அதனை ஒட்டியே உதயோதததை³ இயற்றினா, பல இடங்களில் கையடரோடு அவா மாறுபடுகின்றனா

பின்னருள்ள நூல்கள் — வயாகரண சாஸ்திரத்திற் பின்னா எழுதப்பட்ட நூலான அனாததம் ப ஸிரிஸிஸிதா, வராதீ கங்கா, பதஞ்சலிமஹாபாஷ்யம் இவற்றை ஒட்டியே இருக்கின்றனா அதற்குக் காரணம் பதஞ்சலிகாலத்திற் பேசுவ இருந்தனா எசிருதபாஷஷி பிறகாலத்திற் வழக்கில் இவ்வாஸா யா, நூல்களில் அப்பாஷையே வழங்கப்பட்ட வையும சூர்ப

ப ஸிரிஸிஸிதாக்களின் போககை ஒட்டியே ஸிதா கங்காக்கு உரை எழுதியவா சிலா கி பி எழாம் நூற்றாண்டில் ஸிதாதிதா⁴ வாமனா⁵ என்ற இருவருங் காசிகாவருகதி⁶ என்ற தனை பெற்றனா அதற்கு ஹாததா⁷ (12 அல்லது 13 ஆ நூற்றாண்டு) பதமஞ்சரி⁸ என்ற உரை இயற்றினா பதமஞ்சரி பிரஷா பிறாத நூல மஹாபாஷ்யத்திற் உள்ளன சூர்ப நிட்டிக கூறப்பட்டன சூரின் மஹாபாஷ்யம் படியாதாரரூப பதமஞ்சரி கிளவகாதெனறு படியாதாரரூப

1. मदीय

6. वामन

2. उद्योतनम्

6. काशिकावृत्ति

3. उद्योत

7. हरदत्त

4. अथादित्य

8. पदमञ्जरी

அது எளிது என்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது.¹ காசிகைக்கு ஜிநேதீர புத்தியால² எட்டாம் நூற்றாண்டில் ந்யாஸம்³ என்ற உரை எழுதப்பட்டது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ராமபதா தீக்ஷிதரின் உறவினராகிய ரங்கநாதயஜ்வாலினால்⁴ பதமஞ்சரீ மகாநீதம்⁵ எனப் பெயர் கொண்ட பதமஞ்சரீவயாக்யானம் இயற்றப்பட்டது.

பாணினிஸூத்ரமுறைபை விட்டு வேறுமுறைபைப் பலர் கொண்டனர் அவருள் முதல்வா ஆறு அல்லது ஏழாம் நூற் றாண்டிலுள்ள தாமகோததி⁶ என்ற ஜைனா, அவா ஸூத்ரங் களை வேறு முறையிற் கொண்டு அவற்றிற்கு வருத்தி எழுதி யுள்ளார். அந்நூலுக்கு ரூபாவதாரம்⁷ எனப் பெயர். அம் முறையில் 14 ஆம் நூற்றாண்டில் விமலஸரஸ்வதி⁸ ரூபமாலை பையும்,⁹ 15ம் நூற்றாண்டில் ராமசுந்தரி¹⁰ ப்ரக்ரியா கேளமுதிகையும,¹¹ 17 ஆம் நூற்றாண்டில் காசிவிவாஸி பட்டோஜிதீக்ஷிதா¹² ஸித்தநாதகேளமுதிகையும¹³ அககாலததே தென்மதுரைவாஸி சோக்கநாதமகி¹⁴ சந்தகேளமுதிகையும¹⁵ இயற்றினர்.

1 अनधीते महामाष्ये व्यथां सा पदमञ्जरी ।

अधीते च महामाष्ये व्यथां सा पदमञ्जरी ॥

2 जिनेन्द्रबुद्धिः

9. रूपमाला

3 न्यासः

10. रामचन्द्र.

4. रङ्गनाथयन्त्रा

11. प्रक्रियाकौमुदी

5 पदमञ्जरीमकरन्दम्

12 भट्टोजिदीक्षितः

6. धर्मकीर्तिः

13 सिद्धान्तकौमुदी

7. रूपावतारः

14. चोफनाथमन्वी

8. विमलसरस्वती

15 शब्दकौमुदी—कलये शब्दकौमुद्याः कवये गुरवे नम.

(रामभद्रदीक्षितकृतायाम् उणादिमणिदीपिकायाम्)

பரகரியாகௌமுதிகு விட்டலாசாரியா¹ சுமார் 16 ஆம் நூற்றாண்டிஓம், பட்டோஜிதீக்ஷிதரின வயாகரணகுருவாகிய சேஷகிருஷ்ணா² 17 ஆம் நூற்றாண்டிஓம், உரை இயற்றினா முன்னதற்கு பரஸாத்நம்³ எனப் பெயா பரகரியாகௌமுதிக கொள்கைகளை மறுதது பட்டோஜிதீக்ஷிதா பரௌடமத்ரோமா⁴ என்ற நூல இயற்றினா அந்நூலுக்கு அவா பௌதநிர்நா நாகேசரின குருவுமான ஹரிதீக்ஷிதரால்⁵ உரை எழுதப்பட்டது அவவுரைக்குச் சபதாத்நம்⁶ எனப் பெயா பட்டோஜிதீக்ஷிதரால் சபதௌஸத்யம்,⁷ பூஷணஸாரகாரிகை⁸ என்ற இரண்டு நூல களும் இயற்றப்பட்டன அவருடைய சகோதரனபின்னை யாகிய கௌண்டபட்டரால்⁹ பூஷணம்,¹⁰ பூஷணஸாரம்¹¹ என்ற இரண்டு நூல்கள் எழுதப்பட்டன பட்டோஜிதீக்ஷிதா இயற்றிய ஸிததாநககௌமுதிகு முன்று உரைகள் உள்ள — அவை ஞானேநதரஸரஸவதி¹² இயற்றிய ததவபோநிய்யம்¹³ நாகேசபட்டா இயற்றிய¹⁴ சபதேநதுசேகரமும்,¹⁵ கோலிகதபுர வாகியாகிய வாஸுதேவதீக்ஷிதா¹⁶ இயற்றிய பாலமத்ரோ¹⁷ ரமைய்யம் ஆகும்

1 विट्ठलाचार्य

2 शेषकृष्ण

3 प्रसादनम्

4 प्रौढमनोरमा

5 हरिर्दासित

6 शब्दरत्नम्

7 शब्दकौमुदम्

8 भूषणसारकारिका

9 कौण्डभट्ट

10 भूषणम्

11 भूषणसार

12 ज्ञानेन्द्रसरस्वती

13 तत्त्वबोधिनी

14 नागेशभट्ट

15 शब्देन्दुशेखर

16 वासुदेवदीक्षित

17 बालमनोरमा

சபதகௌமுதி சேனனை ஸ்ரியண்டல கைப்பிரதி லைபரி
 விஹம், திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி லைபரிவிஹம், தஞ்சை
 ஸ்ரீஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிபிரதி லைபரிவிஹம் உள்ளது தற்போது எவரும்
 விததாந்தகௌமுதி படிக்கப்படுவதுபோல, ஆதலால் பாண்டிய
 நாட்டிலும், கோளத்திலும் படிக்கப்பட்டது என்பது தமிழில்
 உள்ள பாயோகவிலேகத்தால்¹ அறியப்படுகின்றது அதற்கு
 மூன்று உரைகள் உள். அவை திருவனந்தபுரம் கைப்பிரதி
 சாம்பல இரக்கின்றன அவற்றுள் ஒன்று சொக்கநாதமின
 புத்திரான பாலபதஞ்சலியால்² இயற்றப்பட்டது அதற்குச்
 சபதிகாஷா³ என்ப பெயர்.⁴ மற்றொன்று பாலபதஞ்சலியின
 குமாரரான சொக்கநாதரால்,⁵ மூன்றாவது தாக்கிரிதிசுந்தரின்
 புத்திரான வைத்யநாதசாஸ்திரியரால் இயற்றப்பட்டன
 இச்சொக்கநாதர் தனது தகப்பனார் இயற்றிய சபதிக
 ஸாஷாஸ்ய சூள்வதோடு மனோமா, சபதகௌஸ்தபம்
 இயற்றிதுள்ள சில கொள்கைகளை மாற்றுகின்றனா நாகேச
 பட்டர் இயற்றிய சபதேஜிசேகரத்திற்குத் திருவையாற்று
 வாஸியான மஹாமஹோபாதயாய ஸுப்பராயாசாரியரும் சிவய
 நகரவாஸியான மஹாமஹோபாதயாய தாதஸுப்பராயசாஸ்திரி
 யும்⁶ இவற்றையுள்ளனர்

1 प्रयोगविवेक

2 चालपनञ्जलि

3. शान्तिरक्षा

4 பாலபதஞ்சலி ராமநாதிக்விதாக்கு இன்னொரு என்பது சபதாமனய
 திக்விதத் திருநீய இரவேகவிலேகத் என்ற தகிதிவகண
 தலின் திரிதிரசொடங்காவின்கரும.

5 திரிதிரசியன் இச்சொக்கநாதரின் பாபேசநாது ஆவன

பாதருஹரி பஹாபாஷ்யத்திற்கு நை எழுதியதோடு நிலலாது வாக்யபதீயம்¹ என்ற தூலைப் பிறப்பித்தான். அந்தத் தூள் சபதத்திற்கு பரா,² பச்யந்தீ,³ மத்யமா,⁴ வைகரீ⁵ என நான்கு நிலை உள்ளன என்றும், பாராநிலைவிட எல்லாச்சபதமும் ஒரே வகையாக இருக்கும் என்றும், அஃதே சபதபிரம்மம்⁶ என்றும், அதனையே ஸபோடம்⁷ எனப் பிறப்பித்துக் கூறினான். அதற்குப் பிற்போடம், வாண்ஸபோடம், பதஸ்போடம், வாக்யஸ்போடம் எனப் பலவகைப்படிப்பை வாக்யஸ்போடமே சிறப்பாக உள்ளதும், பொருளை அறியாது ஒரு சொல் ஸாது அல்லது அளாது எனக் கூறல் தவறாகும் என்றுங் கூறினான். நான்கு கூறியனவெல்லாம் மஹாபாஷ்யத்திலிருந்து திரட்டியெடுத்தன ஆகும். இத்தூலத்தை உரை புனையாஜரால் இயற்றப்பட்டது. இவர்தமிழிலக்கணவுரை இயற்றிய சேனாவரையரது காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்பது 'கானகாகுவதே' (தொல சொல் 76) என்ற சூத்திரத்தின் உரையால் விளையும். பாதருஹரி குமாரிஸ்பட்டாக்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

வாக்யபதீயத்திற்குப் பின்னர் ஹரிபீடிகா⁸ என ஒரு வயாகரணதூல் படிக்கப்பட்டது எனத் தமிழ்ப்பிரயோகவிலே கத்தரால் அறியப்படுகிறது.

எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆசாபயமண்டனமிச்சரால்⁹ ஸபோடஸித்தி¹⁰ என்ற தூல் இயற்றப்பட்டது. அதற்கு ருஷிபுத்தாபமேசுவரர் உரை எழுதினான். அவவுரைகளுக்கே கோபாலிகா¹¹ என்ப பெயர்.

1 वाक्यपदीयम्

2 परा

3 पश्यन्ती

4 मध्यमा

5 वैश्वरी

6 शब्दब्रह्म

7 स्फोट

8 हरिपीठिका

9 मण्डनमिश्र

10 स्फोटसिद्धि

11 गोपालिका

[illegible]

மற்ற தூதர்கள். — சாண்டேவருடைய⁸ தூக்கடவருத்தி⁹ (கி. பி. 12 டி.), ஸதவருடைய¹⁰ ஸ்தலம்¹¹ (கி. பி. 9-12 டி.) மீதேவருடைய¹² பரிபாஷ்வருத்தி,¹³ கிருஷ்ணாவ-காசின பருஷகாரம்,¹⁴ கீடகண்டபருவாவின்¹⁵ பரிபாஷ்வருத்தி,¹⁶

1. नागेशमठ	9. देवन्
2. परिभाषेन्दुशेखर.	10. सीरदेव
3. बृहन्मञ्जूषा	11. परिभाषावृत्ति.
4. लघुमञ्जूषा	12. कृष्णलीलाशुक्र
5. परमलघुमञ्जूषा	13. पुरुषाक्षरः
6. अरण्यदेव	14. नीलकण्ठयन्त्र
7. दुर्घटवृत्ति	15. परिभाषावृत्ति.
8. देव	

சேஷாதரிநாதரின் ¹ பரிபாஷாபாஸ்கரம், ² மாதவீயதாதுவருத்தி ³ (இ. 9. 14 தா.), வர்த்தமானரின் ⁴ கணரத்மகோததி ⁵ (இ. 9. 15 தா.), அந்நம்பட்டரின் ⁶ மிதாஶு ⁷ (இ. 9. 16 தா.), பாவதியவிச்வேச்வரஸூரிரின் ⁸ வையாகரணஸித்தாந்தஸூத்ரிதி, ⁹ சொக்கநாதமகிரின் பாஷ்யரத்தாவளியும், ¹⁰ தாதுரத்தாவளியும், ¹¹ ராமபத்ரதீக்ஷிதரின் உணாதிமணிதீபிகை, ¹² பரிபாஷாவருத்திவ்யாக்யானம் ¹³ (இ. 9. 17-18 தா.) முதலியன, ராமபத்ரதீக்ஷிதரின் சிஷ்யாகளாகிய ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதா ¹⁴ வெங்கடேச்வரகவி ¹⁵ இவர்கள் இயற்றிய ஸ்வாஸித்தாந்த சந்திரிகையும் ¹⁶ உணாதிக்கண்டேவும், ¹⁷ அவருடைய தங்கை மகனாகிய வைத்யநாதா ¹⁸ இயற்றிய பரிபாஷாத்தஸங்க்ரகம், ¹⁹ வரதராஜருடைய ²⁰ லகுஸித்தாந்தகௌமுதி, ²¹ நாராயணருடைய ²² வாரருசஸங்க்ரகம் ²³ முதலியன பாணினிவ்யாகரணத்தை ²⁴ பொட்டிய நூல்கள் ஆகும்.

1. शेषादिनाथः	13. परिभाषावृत्तिव्याख्यानम्
2. परिभाषाभास्करः	14. श्रीनिवासदीक्षितः
3. माधवीयधातुवृत्तिः	15. वेङ्कटेश्वरकविः
4. वर्धमान	16. स्वरासिद्धान्तचन्द्रिका
5. गणरत्नमहोदधिः	17. उणादिनिघण्टु.
6. अन्नम्भट्टः	18. वैद्यनाथः
7. मिताक्षरी	19. परिभाषार्थसङ्ग्रहः
8. पर्वतीयविश्वेश्वरसूरिः	20. वरदराज
9. वैयाकरणसिद्धान्तमुधानिधि.	21. लघुसिद्धान्तकौमुदी
10. भाष्यरत्नावली	22. नारायणः
11. धातुरत्नावली	23. वाररुचसङ्ग्रहः
12. उणादिमणिदीपिका	
24. இஊர் ஸ்ரீநிவாஸதீக்ஷிதர் டாக்ஷிபுத்ரஸ தந்நம் (நெய்மீயச்சரிதே 10, 62)	

¹ சைநம் களிமவஸாஸம் (ibid 61) என்றும் கூறுவர்.

ஆபாணி¹ சீபமா² ன வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை சாந்தம்³ (கி. பி. 7 தூ.), ஹைனேக்தாவ்யாகரணம்⁴ (கி. பி. 7 தூ.) சாகடாமனம்⁵ (கி. பி. 9 தூ.), ஹேமசந்தாவ்யாகரணம்,⁶ அவரே இயற்றிய லிங்காநுசாஸனம்,⁷ காமதீச்வரரின்⁸ ஸம்சுதிப்த ளாறம்,⁹ வோபதேவரின்¹⁰ முக்தபோதமும்¹¹ கவிகல்ப த்ருமமும்,¹² சர்மவர்தரின்¹³ காத்தம்¹⁴ முதலியன ஆகும்.

ப்ராசுருதபாஸஸியில் இயற்றிய நூல்கள் யோட்டி எழுதப் பட்ட வ்யாகரண நூல்கள் சில. அவை வாகுசியின்¹⁵ ப்ராசுருத ப்ரகாசம்,¹⁶ சண்டரின்¹⁷ ப்ராசுருதலக்ஷணம்,¹⁸ சாவணரின்¹⁹ ப்ராசுருதகாமதேனும்,²⁰ தர்க்கவாகீசரின்²¹ ப்ராசுருதகல்பதரு²² மாகர்க்கண்டேயரின்²³ ப்ராசுருதஸர்வஸ்வம்²⁴ முதலியன ஆகும்.

மேனாட்டில் ஸம்ஸ்கிருதவ்யாகரணத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் விட்டி,²⁵ வாகர்க்காசகல்,²⁶ மாக்டானல்²⁷ முதலியோர் ஆவர்.

1. चान्द्रम्	7. साङ्ख्यतसारः
2. जैनेन्द्रव्याकरणम्	8. वोपदेव.
3. शाकटायनम्	9. मुग्धबोधः
4. हेमचन्द्रव्याकरणम्	10. कविकल्पद्रुमः
5. लिङ्गानुशासनम्	11. शर्मवर्मा
6. क्रमदीश्वरः	12. कातन्त्रम्
13. वरसचिः இவர் பாணினிஸூத்ரங்கட்கு வாரததிரம் எழுதிய வாகுசி அவர் ; பிற்காலத்தவர்.	
14. प्राकृतप्रकाशः	20. प्राकृतकल्पतरुः
15. चण्डः	21. मार्कण्डेयः
16. प्राकृतलक्षणम्	22. प्राकृतसर्वस्वः
17. रावणः	23. Whitney
18. प्राकृतकामधेनुः	24. Wackernagel
19. तर्कवागीशः	25. A. A. Mac-Donell

பூவமீமாம்ஸை

யாகங்களை எவ்வாறு செய்வது என்பதும், மந்தரங்களை எழுந்தரையில் கூறவேண்டும் என்பதும், எச்செயல்கள் அங்கி எச்செயல்கள் அங்கம் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் சௌந்தஸ்யூதரங்களிதம் கருதரயணூதரங்களிதம் கூறப்படன வேதத்து பூவகாண - ததில மந்திரங்களை யாகங்களின் வழவகவேண்டிய முறையிலே கூறப்படாமையாதும், எச்செயல்கள் அங்கி எனவ அங்கம் என ஆங்குக் கூறப்படாமையாதும் அனை எல்லாம் மந்திரங்கள், கீதிகள், அரத்தவாதங்கள் இவற்றை ஆராய்ச்சியால் அறிதல் வேண்டும் வேதவாகங்களில் முரண்பாடு இருப்பின எதனைக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் வேதவாகவியதிறமும் விநிசுதிவாகவியதிறமும் முரண்பாடு இருப்பின யாது பரமானம் ஆகும் என்பதும் இவைபோன்ற பலவும் இவ்வாய்ச்சியால் அறிதல் கூடா அவ்வாய்ச்சிதூதகரு பூவமீமாம்ஸா என்ப பெயர் ஆதலால் பூவமீமாம்ஸா என்பதற்கு வேதங்களில் முன்பாகத்திற கூறப்பட்டவற்றை ஆராய்ச்சியைக்கொண்ட தூத என்பது பொருளாகும் ஆகவே சௌந்தஸ்யூதம், கருதரயணூதம் இவற்றை இயற்றுவதற்கும் பூவமீமாம்ஸை ஒரு நெய்த லாதனம் ஆகும் அந்த ஸூதரங்களை வேதத்திற்கு அங்கமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலான, பூவமீமாம்ஸையும் அவற்றை முகபாய வேதத்திற்கு அங்கம் ஆகும் எனக் கூறுதல் தவறுகாது ஸ்ரீதராஷ்களியும், வைஷ்ணவததில் ஸாஸவத்யிவ் ஸவர பகதை வானிகரு போது பூவமீமாம்ஸைபையுங் கூற்தலான அகர் அதன் வேதவாகமாகவே கொண்டன என்பதின்மேலும் ஆகவே வேதவகளைப்பற்றிக் கூறப்படுகின்ற பூவமீமாம்ஸையின் சரிதர கூறப்படுக

இதனால் பல பெயர்களுடன் வழங்கப்படுகின்றது. அவை தாமமீமாம்ஸா,¹ காமமீமாம்ஸா,² ப்ரதமதத்தாம்,³ பூர்வதத்தாம்,⁴ பூர்வமீமாம்ஸா⁵ என்பன ஆகும். பூர்வமீமாம்ஸா, ஸூத்ரம் இயற்றிய ஸ்ரீயிசிரஹாஷி⁶,⁷ ஆதாதோ⁸ தர்மஜிஞ்ஞஸா⁹ என நானின் தொடக்கத்திற் கூறினர். ஜிஞ்ஞஸா என்ற சொற்கு வசுஷணையால் விசாயம்¹⁰ அல்லது ஆராய்ச்சி என்பது பொருள் என்பது கௌஷீதகிபிராய்மணம் முதலிய வற்றிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. அப்படியே மீமாம்ஸா⁹ என்பதற்கும் ஆராய்ச்சி என்பது பொருள். ஆகவே தாமத்தின் ஆராயும் நூலுக்குத் தாமமீமாம்ஸா எனப் பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். இரண்டாம் ஸூத்திரத்தை அவர் 'சோதராவசுஷணா: அர்த்த: தர்ம:'¹⁰ எனப்படித்தனர். ஆங்குச் சேதனா என்பதற்குச் செயலில் ஈடுபடச்செய்யும் வாக்கியம் எனச் சபாஸ்வாயி¹¹ தம் பாஷ்யத்திற் பொருள் கூறினர். அக்காரணம்பற்றிக் காமமீமாம்ஸா என்ற பெயர் வழங்கியிருத்தல் கூடும். ப்ரதமதத்தாம் என்ற பெயர் பகவதபாத சங்கராசாரியரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.¹² பூர்வதத்தாம், பூர்வமீமாம்ஸா என்ற சொற்கள் அவ்வாறு வழங்கப்பட்டன எனின், உததாமீமாம்ஸைக்கு முன்னர் அந்தால் செய்பப்பட்டன

1. धर्ममीमांसा	7. अथातो धर्मविज्ञासा
2. कर्ममीमांसा	8. विचारः
3. प्रथमतन्त्रम्	9. मीमांसा
4. पूर्वतन्त्रम्	10. चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः
5. पूर्वमीमांसा	11. शबरस्वामी
6. जैमिनिमहर्षिः	
12. भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्रे आत्मस्त्वामिधानप्रसक्तौ ...	

(3, 3, 53)

யான அவ்வாறு பெயர் வந்தன என்பா னினா பூவமீமாமஸா
பெருமபாதுய வேதங்கனின் பூவகாண்டகதைப்பற்றய
நாகையாதும், அந்நூலுக்கே பூவகாண்டததிற கூறப்பட்ட
காமாக்களை யொட்டிக் காமமீமாமஸா எனப் பெயர் இருத்த
லாறும, பூவதநாய பூவமீமாமஸா என்ற சொற்களுக்கூப
பூவகாண்டததைப்பற்றய ஆராயச்சிநூல எனப் பொருள்
கொள்ளலாம எனத் தோற்றுக்கின்றது அவ்வாறு கொள்ளின்
நையிமிமலாஷிகரு ஆசிரியான வேதவயாஸாசாயா நையிமி
ஸ-உதாதததிறகுப் பின்னரே வேதாநதஸ-உதாம இயற்றினா
எனக் கொள்ளவேண்டிய நியதி இல்லை பூவமீமாமஸா
உள்ள நியாயங்களை எல்லாம் வேதாநதஸ-உதாதததில அவர்
கோண்டிருக்கின்றாரோ பெளின், மாணவாக்குத் தெரிந்தது
ஆசிரியாக்குத் தெரிந்திருத்தல் கூடும எனல்லாம உதநா
மீமாமஸா வேதாநதசாஸ்திரம் என்ற பெயராலே வழங்கப்
படுகின்றமையான, இக்காலத்தில பூவமீமாமஸா எனப்பதி
மீமாமஸா எனவே வழங்கப்படுகின்றது¹

பூவமீமாமஸாலை முதனமுதலில சாஸ்திரமாக இயற்றிய
வர் யார்? நையிமிமலாஷியா, அனனியரா? நையிமிநான
எனக் கூறல தரும. ஏனெனில் பிருமமா² பாஜாபதிகரு³
மீமாமஸாலை உபதேசித்ததா, பாஜாபதி இந்நினைகும்,
இந்நினை அக்கனிகரும...வஸிஷ்டா⁴ பாசாசாக்கும,⁵ பாசா

1 मीमांसामुद्रये ५५ 15 and 16, Karma mīmāṃsā, p 6 ll 12 13
A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith
p 437.

2 இவ்வழக்கு ப்ரீதர்ஷகலீகாவத்திரே உரைத்து என்பது,
मीमांसेव भगवत्समृताशुमीर् [नपभीयचरिते_11, 64]
என்பதாக விளங்கும்.

3 ऋषा

5 यसिष्ठः

4 प्रजापति

6. पगशर

கிருஷ்ணதவபாயனர்க்கும், அவர் ஜெயினிக்கும் உபதே
சிக்க, ஜெயினி அதனை நான்கு இயற்றினர் எனப் பெரியோரது
வழக்கு உண்டு. பூர்வமீயாம்னானுதாதத்தில் ஜெயினியின்
பெயரும்¹ உதநாமீயாம்னானுதாதத்தில் பாதாயனரின்
பெயரும்² இருக்கின்றமையால், இரண்டு நூல்களும் அவரவர்
சிஷ்யர்களால் இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்வோம்³ என்ற
மேலுண்டு அறிஞர் கூறுவர். தன் நூலில் தன் பெயரைக்
கூறாதல் வடமேழ் நூலாசிரியர்களின் வழக்கமாகையாலும்
சுபாஸ்வாபியும் குமாரிமயப்பட்டும் ஜெயினியை ஸுத்தீகாரராகக்
கூறுவதாலும் அக்கூற்றைப் பொருத்தது. ஆயினும் ஜெயினிக்கு
முன்னர் மீயாம்னன்களின் இருத்தனர் என்பது அவர்களை
அவர் குறித்தவராலே விளக்கும் அவர்களுள் ஒருவரும் நான்
எழுதியவராகத் தெரியவில்லை ஆகலின் முதன்முதலில் பூர்வ
மீயாம்னானுதாம் இயற்றியவர் ஜெயினி எனக் கொள்ளுதல்
சிறும்.

1. कृष्णद्वैपायनः

2. कर्माण्यपि जैमिनिः फलार्थत्वात् (3, 1, 4); तदावृत्ति तु जैमिनिः
(8, 3, 7)

3. अन्ते तु वादरायणः, तेषा प्रधानशब्दत्वात् (5, 2, 10); विधि
तु वादरायणः (10, 8, 44)

4. Dr. Colebrooke

5. द्रव्यगुणसंस्कारेषु वादरिः (3, 1, 3); स कुरुकल्पः म्यादिति
कार्णाजिनिः (6, 7, 35); विप्रनिषेधात्तु गुण्यन्तर. स्यात् इति
सातुक्षयनः (6, 7, 37); तथा चान्यार्थदर्शनं कासुक्षयनः

(11, 1, 55)

ஜெமினியின் காலம் — ஸாஸ்கிருதவித்யாஸதானங்களிற் பலவிடத்தில ஜெமினியின் பெயர் காணப்படுகின்றது. ஸாம வேதபரவாததகர்¹ என ஜெமினியைப் பழித்தாலும், ஜெமினிய பிராமணங்களிலும் மஹாபாரதத்திலும் இவர கூறப்பட்டனர் சரேளதஸ்-உதரம், கருடரயஸ்-உதரம் இவற்றை ஜெமினி இயற்றினா எனக் கூறுவர். ஆசுவலாயனகிருடரயம் முதலிய வற்றைப் ப. வாருஷியாக ஜெமினி கூறப்படுகின்றனா வேதாந்த-உதரங்களிலும் ஜெமினியின் பெயர் உளது. இவ்வ ளைவாவற்றின்கூறும் கூறப்பட்டவா ஒருவரே எனின், அவர் மிகவும் பண்டையகாலத்தவர் எனப்பது திண்ணம் மீராமஸாஸ்-உதரம் நியாயஸ்-உதரத்திற்கு முற்பட்டமையால், அதன் இயற்றியவா கி. பி 200-க்கு முன்னா இருந்திருக்க வேண்டும் எனப் பா கீத என்ற மேனாட்டறிஞர். சூப்பீனம், பௌதாயனா மீராமஸாஸ்-உதரவருத்தியை இயற்றினா என்பது பிரபஞ்சபுருஷத்திலிருந்து² அறியப்படுகின்றமையானும், அவர் பாணினிகாலத்திற்கு முற்பட்டவராயிருத்தல் கூடுமாகா னும், பாதாயனரும ஜெமினியும் ஒருகாலத்தவர் அவன் எனக் கூறுதற்கு ஆதாரமினமையானும், உபவாஷா³ என்பவா மீராமஸாஸ்-உதரத்திற்கு வருத்தி எழுதினா என மீராமஸா பாஷ்யத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றமையானும், அத் உபவாஷா காதபாயனாது காலத்தில் இருந்தார எனக் கத் தரிதலாகாவ⁴ கூறுதலானும், மீராமஸாஸ்-உதரத்திற் பௌதா யத்ததைப்பற்றிச் சிறந்தேனும் கூறப்பட்டமையானும், அதன் இயற்றிய ஜெமினி சுமார் கி மு. 600-இல் இருந்தனா எனக் கூறலு தரும

1. सामवेदप्रवर्तक

3 उपवर्ष

2 प्रपञ्चद्वयम्

4 कथासरित्सागर

மீமாம்ஸாஸூத்ரம் — இந்நூல் 12 அததியாயங்களைக் கொண்டது எனச் சங்கராச்சாரியர்¹ முதலியோர் கூறுவர், 16 அததியாயங்கள் கொண்டது எனப் ராமாநுஜாச்சாரியர்² முதலியோர் 12 அததியாயங்களில் தாமபபிரமாணம்,³ காமபேதம்,⁴ அங்கததனமை,⁵ பரயோஜபரயோஜகபாவம்,⁶ கரமம்,⁷ பலமனுபபிக்ருமதிகாரம்,⁸ அதிதேசஸாமானயம்,⁹ அதிதேசசிசேஷம்,¹⁰ ஊஹம்,¹¹ பாதம்,¹² தந்தம்,¹³ பரஸங்கம்¹⁴ இவை உணர்த்தப்பட்டன சாஸ்திரங்களுள் இது மிகப் பெரியது இந்நூலுக்குப் பெளதாயனா உரை எழுதினா என்றும், அதற்கு கருதகோடி¹⁵ எனப் பெயர் என்றும், அகணிக் சுருக்கி உபவாஷா வருத்தி எழுதினா என்றும், அதற்கு உரை தேவஸவாமியும்¹⁶ பவதாஸரும்¹⁷ இயற்றினா என்றும் பரபஞ்சலருதயம் என்ற நூல் கூறுகின்றது அவற்றுள்

1 तदुक्तं द्वादशलक्षण्याम् — ‘अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदास
स्यात्प्रतिषेधे विकल्प स्यात्’ (सूत्रभाष्ये 3, 3, 26)

2 सहितमेतच्छारीकं जैमिनीयपोडशलक्षणेन [श्रीभाष्ये 1, 1 1]
भाट्टदीपिकाया कस्तूरिरङ्गाचार्यवृत्तौ च

3 धर्मप्रमाणम् 10 विशेषतोऽतिदेश

4 कर्मभेद 11 उह

5 अङ्गत्वम् 12 वाच

6 प्रयोज्यप्रयोजकभाव 13 तन्त्रम्

7 क्रम 14 प्रसङ्ग

8 फलभोक्तृत्वरूपोऽधिकार 15 कृतकोटि

9 सामान्यतोऽतिदेश 16 देवत्वामी

17 भवदास

ஒரு சிறு பகுதியேனும் தற்போது காணப்படவில்லை சபா
ஸ்வ மியால குறிக்கப்படும் ஆசாயா¹ பவதாஸ எனப்
குமாரிலபட்டா, உபவாஷா எனப் பற்றோ

அந்த ஸூதாததிறகுப் பாஷ்யம் இயற்றியவர் சபாஸ்வாமி
ஆவா அவா ஜனனாகளிடமிருந்து தனனைப் பிழைப்பித்தக
கொள்ள சபாவேஷம் பூண்டனா என்ற ஒரு கதை உண்டு
அவ ப னினி பிங்கலா இவரது காலத்திறகுப் பிறபட்டவர்
என்பது அவா அவகிருவரையும் தனநடைய நூலிற குறப்
பிறவதால் கிளங்கும்² மஹாபாஷ்யகாராகருப் பிறபட்டவர்
என்பது அந்நூலின் சைலியால கிளங்கும் சங்கராசாயாகரு
முறபட்டவர் என்பது அவா அவரைக் குறத்தமையால்
கிளங்கும்³ குமாரிலபட்டா பரபாகா இவகிருவாக்கு
அவா முறபட்டவர் என்பது அவர்களது நூல்களால் கிளங்கும்
இவரது காலம் கி பி 200 என்பா ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள்⁴
சபாஸ்வாமியின் பிணை ஆசாயஸ்ஸூதரபாண்டியா⁵ மீமாம்ஸா
வாததிகம் எழுதினா⁶

குமாரிலபட்டா — ஆசாயஸ்ஸூதரபாண்டியாகருப்
பிணை குமாரிலபட்டா⁷ சபாபாஷ்யத்திறகு உரை * மு

1 भगवानाचार्य (शायर 2 3 16)

2 पाणिनिकृतिमननुमन्यमानस्य वा पिहलकृतिमननुमन्यमानस्य वा
(1, 1 5)

3 आचार्येण शबरस्वामिना (सूत्रभाष्ये 3 3 53)

4 Introduction by V A Ramaswami Sastri in Tattvabindu

5 आचार्यमुन्द्रपाण्ड्य

6 Journal of Oriental Research Madras Vol I, p 8

7 कुमारिलभट्ट

தினர். குமாரிலரைக் குமார:¹ என்றும், குதாத:² என்றும் பட்டபாதர்³ என்றும் பின்னோர் குறிக்கின்றனர். அவருள் மூன்று வகையாய் உள்ளது. ஜெயிளிணலித்ததின் முதல் அத்தியாயம் முதற்பாதத்தின் பாஷ்யத்திற்கு உரை ச்வேக ரூபமாகவும், இரண்டாம்பாதம் முகல் மூன்றாம் அத்தியாயம் நான்காம் பாதம் முடிய உள்ள பாஷ்யத்திற்கு உரை கதம்பதய ரூபமாகவும்,⁴ அதற்குமேலுள்ள பகுதியில் செந்நிலவற்றின் விளக்கிய உரையாகவும் எழுதியுள்ளார். அவற்றிற்கு முறையே ச்வேகவார்த்திகம்,⁵ தந்த்வார்த்திகம்,⁶ பேடகா⁷ எனப் பெயர்.

அவர்காலம் — குமாரிலபட்டா கி. பி. 620-680-இல் இருந்தனர் எனக் கூறலாம். அதற்குக் காரணம் ஆவன: கி. பி. 762-இல் இறந்த சாந்தாஷிதர்⁸ தனது சதவஸந்தா ஹத்தில்⁹ பிருகட்டிகா¹⁰ என்ற நூல் குமாரிலரால் இயற்றப் பட்டது என்பர். ச்வேகவார்த்திகத்திற்கு ரத்காகம்¹¹ என்ற உரை எழுதிய பார்த்தனாரதியிற்¹²ும்² பிருகட்டிகையாக் குறிக்கின்றனர்.¹¹ பிருகட்டிகையின் சுருக்கமே ச்வேக வார்த்திகமாய் இருத்தல் கூடும். கி. பி. 650-இல் இறந்த பர்த்துஹரியால் இயற்றப்பட்ட வாகம்பதிபத்தின் சில விஷயங் களைக் குமாரிலர் மறுக்கின்றார். அக்காலத்தவராய் தம்

1. कुमारः	7. दुष्टीका
2. तुतातः	8. शान्तरक्षितः
3. भट्टपादाः	9. तत्त्वसहस्रः
4. गद्यपद्यरूपम्	10. वृहद्दीका
5. श्लोकवार्तिकम्	11. रत्नाकरः
6. तन्त्रवार्तिकम्	12. पार्थसारथिमिश्रः
13. अर्थापत्त्यन्तराणामुदाहरणप्रपञ्च. पञ्चदोषावमरे श्रोत्रादिनास्मिताय-
मित्यादिना वृहद्दीकायां दर्शितः	

வடமொழிநூல்வரலாறு

கோத்திரம்¹ மறுக்கப்படுகின்றா என்ப பாரததஸாதிமிசா கூறுவர். கி பி 655-725-இல் லலிததவரும கானயகுபஜததை ஆண்டவருமான யசோவாமனகாலத்தில்² இருந்த உபவேகா என்ற பவநிதி³ சூழ்சிலாது ஸிஷ்யராய இருந்தார் கி பி 838 க்கு முன்னர் இருந்த விதயாநந்தர்⁴ பிரபாசாநிரா⁵ இவ்விருவர்களாலும் சூழ்சிலா மறுக்கப்படுகின்றா சூழ்சி லாகருத நிராவிடபாஸைகள் தெரிந்தமையால் அவர் தென னாட்டினர் எனபா கீத⁶ சாலிகநாதர் அவரை மிசர் எனக் கூறியமையான அவர் வடநாட்டினராய் இருந்தால் கூடும எனபா ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார்⁷

பரபாகுமிசா⁸ — சூழ்சிலபட்டின கொள்கைகளுக்கு மாறுபாடாக பரபாகுமிசர் சாபரபாஷ்யத்திற்கு இரண்டு உரைகள் எழுதினார்⁹ முதலாவை ஆரூபிரம கிரந்தம் உடையது இரண்டாம் உரை பன்னிரூபிரம கிரந்தம் உடையது அவற்றிற்கு விவரணம்¹⁰ நிபந்தனம்¹¹ எனப் பெயர் முன்னர் எழுதிய

1 சர்மசுரிதி

2 Journal of Oriental Research Madras Vol I pp 131 146

3 பவநிதி 4 வித்யாநந்த 5 ப்ரபாசந்

6 A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 474

7 Introduction—Tattvabindu edited by A V Ramaswami Sastri

8 ப்ரபாகுமிச

9 பாட்டி வாக்மியத்தின் பொருளை அறியுமிடத்து அபிவிருத்தவய வரதததைவும் பரமஞானத்தை அயநாகபாடியாகவும் அபரவததைத் தனிபதார்த்தமாகவும் கூறுவர் பரபாகுமி அவிதாபிதானவரதததைவும் பரமஞானத்தை அயநாதிபாகம், அபரவததைத் ததிகாணவயரூபமாகவும் கூறுவர். இவை பேரன்ற மாறுபாடுகள் பல

10 விவரணம்

11 நிபந்தனம்

உரையைக் குமாரிலா மறுக்க, பின்னர் மறஞோ உரை எழுதினர் என்பது நிபந்தனத்திற்குச் சாலிகநாதர்¹ எழுதிய உரையால் அறியப்படும். அந்நிபந்தனத்திற்கே, ப்ருஹதீ² எனப் பெயரும் உண்டு.³ சாலிகநாதர் விவரணம், நிபந்தனம் இரண்டற்கும் உரை எழுதினா. அவற்றிற்கு தீபசிகா,⁴ குஜுவிமலா⁵ எனப் பெயர். இவற்றை மாற்றிக் கூறுகின்றது ஸர்வதர்சனகௌமுதீ⁶ என்னும் நூல். அப்பெயர்திருநா⁷ பரிமளத்தில்⁸ குஜுவிமலா நிபந்தனத்தின் உரை எனக் கூறினா. விவரணம் நிபந்தனம் இவற்றிற்கு லக்ஷீடிகா,⁹ ப்ருஹதீடிகா¹⁰ எனப் பெயர் இருத்தமையால் ப்ரபாகரரைட் டிகா காரர்¹¹ எனச் சாலிகநாதருரை கூறும்.

ப்ரபாகரயிச்சா குமாரிலரின் சுஷ்யா என ஒரு வழக்கு உண்டு. ப்ரபாகரர் எழுதிய இரண்டு உரைகளால் அவ்விருவரும் ஒரு காலத்தவா என்றே கருதவேண்டும். ஒருவர் வயதானவராகவும் மற்றொருவர் வயதாகாதவராகவும் இருத்தல் கூடும்.

பாட்டமதம் உலகில் எவ்வாறு பரவியதோ அவ்வாறு ப்ரபாகரமதம் பரவவில்லை. அதற்குக் காரணம் ப்ரபாகரமதம் இருபிளவு பட்டதே ஆகும். இதற்குச் சான்று

1. शालीकनाथः—Journal of Oriental Research Madras Vol. III.

2. बृहती

3. निबन्धनं नाम पश्चात् गुरुष्वैव प्रणीता बृहती टीका

(रामानुजाचार्यकृतनायकरत्ने)

4. दीपशिखा

8. परिमलः

5. ऋजुविमला

9. लघ्वी टीका

6. सर्वदर्शनकौमुदी

10. बृहती टीका

7. अप्ययदीक्षितः

11. टीकाकारः

ஜாதபராபாகரா ¹ என்ற வழக்கே ஆகுமா இருபிரிவினாக்கும்
எட்டு பதா ததங்களுள் இரண்டில் கொள்கைவேறுபாடு
உண்டு ² சாலிகநாதா ஆதுனிகபாராகாரா ³ முதலவர்

மண்டனமிசரா ⁴ — பாவாலிவேகம் ⁵ விதிவிவேகம் ⁶ விபரம்
விவேகம், ⁷ மீமாம்ஸாநுகாமணி ⁸ என்ற நான்கு நூல்களை இயற்றினா
இவா குமாரிலமதத்தினா இவா கி ௮ 850க்கு
முன்னா இருந்திருக்கவேண்டாம், ஏனெனில் அக்காலத்து
இருந்த வாசஸபதிநிசார இவரது விதிவிவேகத்திற்கு நியாய
கணிகா ⁹ என்ற உரை எழுதிவிருக்கிறா மண்டனமிசரே
பிறகாலத்து சங்கராசாரியாக்கு ஷெயராகி ஸுரேசுவரா ¹⁰
என்ப பெயர் பெற்றனா என்பா பலர், அவ்வாறன்று எனக்
கூறினா மஹாஹோபாதயாயகுபுஸ்வாமி சாஸ்திரியா இவர்
கி ௮ 630-750 இல் இருந்தவராகக் கூறுவா ராமஸ்வாமி
சாஸ்திரியா

1 जरत्प्रभाकरा

2 जरत्प्रभाकरे द्रव्यगुणकर्मसामान्यसमवायशक्तिसङ्ख्यासादृश्यरूपा
अष्टो पदार्था उच्यन्ते आधुनिकै
(विचारण्यवृत्तविवरणप्रमेयसङ्गहे)

3 आधुनिकप्रभाकरा

4 मण्डनमिश्र

8 मीमांसानुमणी

5 भावनाविवेक

9 न्यायवर्णिका

6. विधिविवेक

10 सुरेश्वर

7 विभ्रमविवेक

உம்வேகப்பட்டா. — இவாது காலம் கி. பி. 670-750. இவர் உம்வேகர்¹ எனவும் கூறப்படுவார். இவரே பவபூதி² என்பர் இவர் சலோகவ³ ததிகத்திற்கும் பவாவிலேகத்திற்கும் உரை எழுதினார்

சாலிகநாதர்⁴ — இவாது காலம் கி. பி. 690-760. இவர் ஆதனிகப்ராபாகரான் முதல்வர் என்பதும் ப்ரபாகரின் தாங்கருக்கு ருஜா⁵ சிவவர், திசிகா என்ற உரைகள் எழுதினார், என்பதும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன. சாலிகம்⁶ என்ற ஒரு ப்ரகாரனாரும், ப்ரகாரணபஞ்சிக⁷, பாஷ்யாசிஷ்டம்⁸ என்ற தாங்கரும் அவரே இயற்றினர்.

வாசஸ்பதிர்⁹. — இவாரு குறு தர்சனங்களிலும் நிரோ வளையான புவனையும் ஆதரவும் இருத்தன. இவர் விதி வேகத்திற்கு உபாயகணிகா என்ற உரையும், பட்டமதததை விளக்கும் தத்வயித்தி¹⁰ என்ற தாதும் இயற்றினர். இவாது காலத்தைப்பற்றிக் கோள்சலேயேயுபாடுசல் பவர் தற்போது அவர் கி. பி. 841-ல் இருத்தனர் என்பார். ததவரித்தவிற்கு உரை 15-ஆம் துறருண்டில் கோச்சி மம்ஸ்தனத்தித் பேறருளப் என்ற கிராமத்தித் வஸித்த டாமேசுவர்¹¹ உரை எழுதினார். அதற்குத் ததவலிபவா¹² எனப் பெயர்.

1 उर्वेकः

5. प्रकरणपञ्चिका

2. भवभूतिः

6. भाष्यपरिशिष्टम्

3. शालीकनाथः

7. वाचस्पतिमिश्रः

4. शालिकम्

8. तत्त्वविन्दुः

9. கோவந்தரர் கி. பி. 1150 தா., மாண்டசேகர் கி. பி. 1100 தா., டேவர் கி. பி. 10 தா.

10. परमेश्वरः

11. तत्त्वविभावना

வடமொழிதூலவரலாறு

ஸுசரிதமிசர¹ — இவரது காலம் கி டி 1000-1100
இவா சலோகவாராததிகததிறகு உரை எழுதியவா அதற்குக்
காசிகை² எனப் பெயர்

பவநாதமிசர³ — இவரது காலம் கி டி 1050-1150
இவா ஸுதாதததிறகு நயவிவேகம்⁴ என்ற உரைஎழுதியவா

பாத்தஸாரதமிசர⁵ — இவரது காலம் கி டி 1050-1120
இவா தந்திரதனம்,⁶ நயாயரதனமாலா,⁷ சாஸ்தரதீபிகா,⁸ நயாய
ரதனாகரம்⁹ என்ற நூலகளை இயற்றினா தந்திரதனம்
குமாரிலின டுபுடிகைக்கு 9ரை நயாயரதனாகரம் சலோக
வாராததிகததின9ரை நயாயரதனமாலா, பாட்டமததை
கிளககும பிரகாணநூல் இவா பிரபாகரமதததில நடுபட்ட
ஸுசரிதமிசர,¹⁰ பவநாத¹¹ இவயிருவாககும பிறபட்டவா
குமாரிலமதபரவாரததகரான ஸுசரிதமிசரரும் பவநாதரும்
கி டி 13 ஆம் நூற்றாண்டிறகுமுன இருந்தவாகள

பவதேவபட்டா¹² — இவா தௌதாதீமததிலகம்¹³ என்ற
நூலை இயற்றினா

பரீதோஷமிசர¹⁴ — கி டி 1200 இவா தநாவாராததிகத
ததிறகு 9ரை எழுதினா அதற்கு அஜிதா எனப் பெயர் *

1 சுசரிதமிசர

6 ந்யாயரநமாலா

2 காசிகை

7 சாமுதீபிகா

3 நயயிவேக

8 ந்யாயரநாகர

4 பார்த்தமாரதமிசர

9 சுசரிதமிசர

5 தந்யரநம்

10 மரநாய

11 மவதேவபட்ட

12 தீர்தானிமததிர்யம்

13 பரிதாபமிசர

பட்டஸோமேச்வரா ¹ — இவர ந்யாயஸூತ್ರையை ² இயற்றினா. மீமாம்ஸாசாஸ்தரபரிஷ்காரசம்ப்ரதாயததை இவரதான் ஆரம்பித்தனா என்பா.

முராரிபித்ரா ³ — இவரது காலம் கி. பி. 1150-1220. இவர த்ருபாதீநீதிநயகம் ⁴ இயற்றினா.

நாதீச்வரா. ⁵ — இவரது காலம் கி. பி. 1220-1300. இவர ப்ரபாகரவிஜயம் ⁶ எழுதியவா.

சிதாநாதபண்டிதா. ⁷ — இவரது காலம் கி. பி. 1200-1300. இவர நீதிததவாலிப்பாவம் ⁸ இயற்றியவா.

வேதாநததேசிகா. ⁹ — இவரது காலம் கி. பி. 1269-1369. இவா மீமாம்ஸாபாதுகா, ¹⁰ ஸேச்வரமீமாம்ஸா ¹ இரண்டும் இயற்றினா.

மாதவாசாராயா. ¹³ — இவா 14-ஆம் நூற்றாண்டில ஐஹிநீய ந்யாயமாலாவிஸ்தரம் ¹³ இயற்றினா.

அப்பையதீக்ஷிதா. — இவரது காலம் கி. பி. 1520-1593. இவா ஸர்வதந்தரஸ்வதந்தரா இவரை மீமாம்ஸைஸ்ரூபததன்பா என்பா கண்டதேவா. இவா விதீரஸாயனம் ¹⁴ அதன் உரை உபக்ரமபாாகரமம், ¹⁵ வாதகஷத்ரமாலை, ¹⁶ மயூகாவளி, ¹⁷ சித்ரபடம் ¹⁸

1. மஹசோமேஸ்வர:	10. மீமாம்ஸாபாதுகா
2. ந்யாயஸூத்ரா	11. சேஷ்வரமீமாம்ஸா
3. முராரிமித்ரா:	12. மாஹவாசாரிய:
4. த்ரிபாதிநீதிநயனம்	13. ஜெமிநியந்யாயமாலாவிஸ்தர
5. நந்திஸ்வர:	14. விதிரஸாயனம்
6. ப்ரபாகரவிஜயம்	15. உபக்ரமபராக்ரம:
7. சிதானந்தபண்டித:	16. வாதநக்ஷத்ரமாலா
8. நீதிததவாலிவிபாவம்	17. மயூகாவளி
9. வேதாந்ததேசிக.	18. சித்ரபடம்

வடமொழிநூலவரலாறு

என்ற நூல்கள் இயற்றினா சாஸ்தரதீபிகைக்கு உரைபுர
இயற்றின எனபா கோபாலபட்டா விதிரஸாயனபூஷணத்
திலும்,¹ சங்கரபட்டா² விதிரஸாயனதர்ஷனாததிலும்³ விதி
ரஸ யணககொள்கைகளை மறுத்தனா சங்கரபட்டா சாஸ்தர
தீபிகைக்கு ஓர் உரை, மீமாம்ஸாஸாரஸங்கிரஹம்,⁴ மீமாம்ஸா
பாலபரகாசம்⁵ இவற்றையும் இயற்றினா

கேசவா⁶ — இவர மீமாம்ஸாபாலபரகாசத்திற்கு உரை
இயற்றின

ஸோமநாததீக்ஷிதா⁷ — இவரது காலம் கி. பி. 1600
சாஸ்தரதீபிகைக்கு இவரும ஓர் உரை எழுதினா அதற்கு மயூக்
மாலிகா⁸ எனப பெயர்

சங்கமிசா⁹ — இவரும சாஸ்தரதீபிகைக்கு ஓர் உரை
இயற்றினா பாலபரகாசம்¹⁰ என்ற நூலையும் இயற்றினா

பட்டலிஷணு¹¹ — இவரது காலம் கி. பி. 1400 இவர
நயத்தவஸுபகிரஹம்¹² இயற்றினா இந்நூல் பரபாகரமதப்படி
த காப தரிஷ்யங்களைக் கூறும்

அனந்தநாராயணமிசா¹³ — இவரது காலம் கி. பி. 1400.
இவ பரதோஷமிசரின் அஜிதாவிற்கு உரை எழுதினா
அவ்வுரைக்கு விஜயம்¹⁴ எனப பெயர்

1 विधिरसायनभूषणम्

8 मयूखमालिका

2 अङ्करभट्ट

9 अङ्करमिश्र

3 विधिरमायनदृषणम्

10 चालप्रकाश

4 मीमांसासारसङ्ग्रह

11 भट्टनिष्णु

5 मीमांसाभावप्रकाश

12 नयतत्त्वसङ्ग्रह

6 केसव

13 अनन्तनारायणमिश्र

7 सोमनाथदीक्षित

14 विजय

ரவிதேவா¹—இவரது காலம் கி.பி. 1400. இவரையுடைய காலத்திற்கு உரை எழுதினர். அதற்கு விவேகத்தவம்² எனப் பெயர்.

பாமேஸ்வரா I³ இவர வாசஸ்பதியிச்சரிசின் பயகணிசகக்கு இரண்டு உரைகள் இயற்றினர். அவற்றிற்கு ஜாநகத்வங் கணி,⁴ விவதித்தகணி⁵ எனப் பெயர். இவர கெச்சி தேசத்தப் பொற்குளங் கிராமத்தார்

பாமேஸ்வரா II. — இவர் கப்போடஸித்தி, கிப்பரகவெகம், தத்வசித்தி, சித்திதவாசிப்பாவம் இவற்றிற்கு எந்திரன் உரைகள் இயற்றினர். இவர் பாமேஸ்வரிசின் I பேரத்தார்.

பாமேஸ்வரா III — இவர ஸாசரிதயிச்சரிசின் கணிகக்கு ஓர் உரையும் மீமாம்ஸாஸித்திரசத்தளங்கரஹமும்⁶ இயற்றினர். இம்மூவரும் கி. பி 1300 பின்னர் கி. பி. 1500 முன்னர் இருந்திருக்கல் வேண்டும்.

வாதர்ஜா⁷ — இவரது காலம் கி. பி. 1500-1570. இவர பவநாதரின் பயகிலேகத்திற்கு தீபிகை⁸ என்ற உரை எழுதியவர்.

கண்டதேவா⁹ — இவர் பாட்டதீபிகை,¹⁰ பாட்டாஹம்,¹¹ மீமாம்ஸாகௌஸ்தபம்¹² என்ற மூன்று நூல்கள் இயற்றினார். தற்போது மீமாம்ஸாசாஸ்தாயம் படிப்போர் எவ்வோராலும் அவருடைய படிக்கப்படும் நூல்கள் பாட்டதீபிகையுடைய, பாட்டாஹம்மும் ஆகும். மீமாம்ஸாகௌஸ்தபம் எழுதினவர்தான்

1. रविदेव.	7. वदराज.
2. विवेकतत्वम्	8. दीपिका
3. परमेश्वर:	9. मण्डदेव:
4. जुष्यभरणी	10. माहृदीपिका
5. म्यदितभरणी	11. माहृहस्यम्
6. नीमासासुत्रार्थमहृह:	12. नीमासासுत्रம்:

தின முதல அதயாயம இணடாம பாதததீநி¹து மூனரூம அதயாயம மூனரூம பாதம முடிய உள்ள விஷயங்களைப் பற்றியது இவா 1665 ல லோகாததரஞ செனரா எனபா கீத பேருபட்டருக்கு மீமாமஸை கறதிததவா இவரே இவா விஷயாய சம்புபட்டராவ² பாட்டஜிபிகைக்கு உரை எழுதப் பட்டது அதற்குப் பிறாவளி³ எனப பெயர்

காகாபட்டா⁴ — இவா பாட்டசிந்தாமணி⁵ இயற்றியவர். இவருக்கு விசுவேசவரா⁶ என்ற பெயரும் உண்டு

ஆபதேவா⁷ — இவா மீமாமஸாகயாயபரகாசம⁸ இயற்றினா மீம மஸாசாஸதாம படிக்க ஆபமபிபேபாகாக்கு இரதூஷ போதிககப்படுகின்றது இவரின தகப்பனா அநாததேவா⁹, இவரின ஆசிரியா கோவிந்தா¹⁰, இவாக்குப் பிள்ளைகள் இருவர், அவர்களுடைய பெயர்கள் அநாததேவா¹¹ ஜீவதேவா¹² எனப்பர் அநாததேவா மீமாமஸாசயாயபரகாசததிறகு உரை எழுதினார், அதற்குப் பாட்டாலங்காரம்¹³ எனப பெயர். ஜீவ தேவா பாட்டபாஸகரம்¹⁴ என்ற தூலை இயற்றினார் இவர்கள் 4 பி 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்

1 பெருமஹ

2 சம்புமஹ

3 சம்பாவலி

4 சாஸாபஹ

5 சாஸாவிந்தாமணி

6 விஷ்ணு

7 அபிதேவ

8 மீமாமஸாந்யாயபரகாச

9 அநந்ததேவ

10 கோவிந்த

11 அநந்ததேவ

12 ஜீவதேவ

13 சாஸாலங்கார

14. சாஸாமப்கர

லௌகாசுதிபாஸ்கரா ¹ — இவரது காலம் கி. பி. 1600. இவர
அாத்ஸங்கரஹம் ² எழுதினார். பாலாகனாற படிக்கப்படும்
நூல்களுள் இஃது ஒன்று

கிருஷ்ணதீக்ஷிதா ³ — இவரது காலம் கி. பி. 1709-1760.
இவர இயற்றியது மீமாம்ஸாபரிபாஷா. ⁴ இஃதுதாம் பாலர்
களால் முதன்முதலீற படிக்கப்படுகின்றது.

எஞ்சிய நூல்களும் அவற்றின் ஆசிரியரும்.

நுனீன பெயர்

ஆசிரியரின் பெயர்

மீமாம்ஸாஸூத்ரதீதிதி ⁵	...	ராகவாசுதஸரஸவதி ⁶
மீமாம்ஸாபாலபரதாசம ⁷	...	சங்கரபட்டா ¹¹
மீமாம்ஸாஸாரஸங்கரகம ⁸		
விதிரஸாயனதாஷணம் ⁹		
ப்ரகாசம ¹⁰		
மீமாம்ஸாஸூத்ரவயாகயா ¹²		மகாதேவா ¹³
19		கமலாகரா ¹⁴
19		வைத்யநாதா ¹⁵

1. लौगाक्षिभास्करः

2. अर्थसङ्घट्टः

3. कृष्णदीक्षितः

4. मीमांसापरिभाषा

5. मीमांसासूत्रदीधितिः

6. राघवानन्दसरस्वती

7. मीमांसावाल्प्रकाश.

8. मीमांसासारसङ्ग्रह.

9. विधिरसायनदूषणम्

10. प्रकाश.

11. शङ्करभट्ट.

12. मीमांसासूत्रन्याख्या

13. महादेव.

14. कमलाकरः

15. वैद्यनाथ.

தூயிள பெயர்

ஸுபோதினி¹

மீமாமஸாரதனம்²

பாட்டபாஷாபரகாசம்³

அதிகரணகௌமுதி⁴

பாட்டஸங்காஹம்⁵

மீமாமஸாந்யாயதாபபணம்¹¹

வாராதிகாபரணம்¹³

விதிதரயபரிதராணம்¹⁵

மீமாமஸாமகரந்தம்¹⁶

தந்தராசூடாமணி¹⁸

காபபூரவாததிகா¹⁹

ஸுபோதினி²⁰

ஸுதஸாரம்²¹

தூயியில் பெயர்

ராமேசுவரஸூரி²

ரகுநாதா⁴

நாராயணநிரதத⁶

ராமகிருஷ்ணா⁸

ராகவேந்தரயதி¹⁰

(1600—1670)

ராமகிருஷ்ணதீக்ஷிதா¹²

(1500—1670)

வெங்கடேசுவரதீக்ஷிதா¹⁴

(இ.அ. 1600)

} வேங்கடாதவரி¹⁷

(இ.அ. 1590—1660)

} ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதா²²

(இ.அ. 1580—1660)

1 சுனோயினி

2 ராமேசுவரஸூரி

3 மீமாமஸாரதனம்

4 ரகுநாதா

5 பாட்டபாஷாபரகாசம்

6 நாராயணநிரத

7. அதிகரணகௌமுதி

8 ராமகிருஷ்ணா

9 பாட்டஸங்காஹம்

10 ராமேசுவரதீக்ஷிதா

11 மீமாமஸாமகரந்தம்

12 ராமகிருஷ்ணதீக்ஷிதா

13 வங்கடேசுவரதீக்ஷிதா

14 விதிதரயபரிதராணம்

15 மீமாமஸாமகரந்தம்

16 வேங்கடாதவரி

17 ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதா

18. சுனோயினி

19 கர்பூரவர்த்தினி

20 சுனோயினி

21 சுதாசாரம்

22 ராஜசூடாமணிதீக்ஷிதா

தூயிண பேயர்

தூயிணபேயர் பேயர்

பானமேயே-தயம் ¹		தாயாயணப்பட்டா ³	
சிபந்தனம் ² (தந்தாவாராததிக உரை)		(கோளியர்)	
		(கி. பி. 1560-1656)	
தந்தாயணம் ⁴		தாயுதாயாயா ⁵	
நாயகாதனம் ⁵		(கி. பி. 1750)	
பாட்டசந்திகை ⁶	...	பாண்காய-யா ⁶	
		(கி. பி. 1700-1760)	
அதவாயம்-மளாகுதூண வ்ருத்தி ⁷		வாணுதேவதிகை ¹⁰	
		(கி. பி. 1700-1760)	
தந்தாயணதாயாததிகை ¹¹	..	அப்யபயதிகை ¹² (கி. பி. 1650) [அப்யபயதிகைதின் ஸ்ரேஷ்டதாயின் புதர்.]	
ஸுபே-திகை ¹³ (தந்தாவாராததிக உரை)		அன்னம்பட்ட ¹⁵	
தாயுதே-தாயுதிகை ¹⁴ (தாயு)		(கி. பி. 1700)	
ஸுதே-திகை உரை)			
பாட்டதிகை ¹⁶		திகை ¹⁷	

1. मानमेयोदय.

10 वासुदेवदीक्षितः

2. निबन्धनम्

11. तन्त्रसिद्धान्तदीपिकां

3. नारायणभट्टः

12. अप्ययदीक्षितः

4. तन्त्ररहस्यम्

13. सुबोधिनी

5. नायकरत्नम्

14. राणकोजीविनी

6. रामानुजाचार्यः

15. अन्नम्भट्टः

7. भाट्टचन्द्रिका

16. भाट्टदिनकरायम्

8. भास्कररायः

17. दिनकर.

9. अध्वरमीमासाकुतुहलवृत्तिः

தூயின பெயர்

தூயிரியின பெயர்

தகதரவிலாஸம் ¹

வசஷமணாசாராயர் ²

பாட்டசுகதாமணி ³
(திடிகையுரை)

(பாட்ட) } வாஞ்சேசுவரர் ⁴
(இ 1760 1830)

பாட்டஸாரம் ⁵
ஸாரபோதினி ⁷

கிருஷ்ணதாதாசாராயர் ⁶
கஸ்தூரிநகராசாராயர் ⁸

ஸாரவிவேசி ⁹ (மீமாமஸா) } மஹாமஹோபாதயாய
நயாயபரகாசததின உரை } கினனஸவாமிசாஸகிரிகள் ¹⁰

- 1 तन्त्रविलास
- 2 रश्मणाचार्य
- 3 भाट्टचिन्तामणि
- 4 वाङ्मोक्ष
- 5 भाट्टमार

- 6 कृष्णताताचार्य
- 7 सारवोधिनी
- 8 कस्तूरिरक्षाचार्य
- 9 सारविवेचिनी
- 10 चिन्तस्वामिशाली

பட்டன இவர்கள் ஸூத்ரங்களின் கருத்துக்களில் மாறுபட்டனர் அதற்குக் காரணம் அவர்களின் கொள்கைவேறுபாடும், ஸூத்ரங்கள் வெவ்வேறு விஷயவாகையங்களைக் கொண்டன என்ற கொள்கையும் ஆகும் உதாரணமாக முதல ஸூத்ரத்தில் முதற்சொல் ஆகிய அய் எனப்பதற்கு ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையாசப பொருள் கூறினா நியாநித்யவஸ்து விவேகம்¹, இஹாமுதானாததஸுபோகவிநாகம்², சமதமாதிஸம்பத³, முமுகஷி⁴தவம்⁵ இவற்றை அடைந்தபின்னர் எனச் சங்கராச்சாரியரும் மதவாச்சாரியரும், வேதவேதாந்தங்களின் அறிவு காமாநுஷ்டானம், காமபஸம் நிலையற்றது என்ற உணர்வு மோக்ஷத்திற் ஆகை இவற்றை அடைந்தபின்னர் என சாமாநுஷாச்சாரியரும், தோடகந்ததில் என வலம்பாச்சாரியரும், தாமவிசாம செயத்தினர் என கிலகண்டாச்சாரியரும் அதற்குப் பொருள் கூறினர் இவ்வாறு பொருள் கூறுதற்கு அவர்வாக்களுடைய அனுபவமே காரணம் ஆகும் சங்கராச்சாரியரும் மதவாச்சாரியரும் பிருமமச்சாரிநிகேதில்⁶ இருந்தே ஸந்நியாஸி ஆகலாம் எனக் கொண்டனர், ஆகலின் தாமவிசாததின் பின்னர் என அவ்நிருவருங் கொள்ளவில்லை ஏனையோர் இருவரையு⁷ நிகேத

- 1 अथातो ब्रह्मजिज्ञासा
- 2 नित्यानित्यमनुविषेक
- 3 इहामुनार्यसम्भोगादिराग
- 4 समन्माप्तिस्मत्
- 5 मुमुक्षुत्वम्
- 6 ब्रह्मचारी
- 7 गुरुम्

அதநியாயம் 41

அதவைதம்

அதவைதமத்ததின் சிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன —ஜீவ னும பிருமமமும் ஒன்றே,¹ ஜீவன அவிதையை உபாதி யாக உடையவன,² அவிதையை அநிவசநீயஸவரூபத்தை உடையது,³ அாதிபாயுள்ள⁴ அந்த அவிதையால் ஆதாரம்த மான⁵ பிருமமத்தில்⁶ இவவுலகு தோற்றுகிகப்படுகின்றது. எனத் தன் ஸவரூபத்தால் மிதைய,⁷ அதிஷ்டானமான⁸ பிருமபுஸவரூபத்தால் உண்மை உலகில் உள்ள பொருள் எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானம் பிருமமமே, அதிலேவே பொருள்கள் அவிதையால் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. ஆரோபிக்கப்பட்டன என்ற காரணம்பற்றியே அவற்றிற்கு மிதபாகவம், இருளில் பழுதையைக் கண்டு ஜனங்கள் பாம்பு என மயங்க, தீபம் வந்தவுடன், அதனைப் பழுதென அறிந்தபின்னர் அம்மயக்கத்திலிருந்து நீங்குகின்றனர். அப்பழுதையில் பழுதெததுவம் உண்மை, பாம்புததுவம் பொய் உலகில் வயவஹாரகாலத்தில் அவிதையை இருப்பதாறம் னாக்ஷாதகாரகாலத்தில் அது இல்லாமைபாறம், அதனை

1 जीवब्रह्मणोरैक्यम्

5 आचारमृतम्

2. अविद्योपाधिक जीव

6 ब्रह्म

3 अविद्या अनिर्दिष्टनीयस्वरूपा

7 मिथ्या

4. अनादि

8 अधिष्ठानम्

அசிர்வசதியம்¹ எனக் கூறுகின்றனர். அக்காரணம்பற்றியே அத்வைதியை அசிர்வசதியக்மாதீவாதி² எனக் கூறுகின்றனர். உலகு அசித்தையின் பரிநாமம்,³ பிரமத்தின் விவாதம்.⁴ மோக்ஷம் என்பது ஓர் உலகு இன்று. ஜீவன் பிரம்மத்துடன் ஒன்றாய் இருக்கும் நிலையே மோக்ஷம் ஆகும்.

இக்கொள்கைகளைப் பரவச்செய்தவர் கேளடபாதாசார்யர்⁵ (கி. பி. 700). அவர் சங்கராசார்யரின் ஆசிரியரான கோலித்த பாதர்க்கு⁶ ஆசிரியர். அவர் மாண்டுகேயகாரிகைகளை⁷ இயற்றினர். அந்நூலில் காண்கு ப்ரகரணங்கள்⁸ உள். முதலாவது மாண்டுகேயபரிஷத்தின் உரை, இரண்டாவது எவதத்ய ப்ரகரணம், மூன்றாவது அத்வைதப்ரகரணம்⁹ என்பனவது அவாதசாத்திப்ரகரணம்.¹¹

இக்கொள்கைகளை விவாதிப்ப் பரவச்செய்தவர் சங்கராசார்யர். (கி. பி. 800) அவர் ஸுலித்பாஷ்யம்,¹² உபநிஷத் பாஷ்யம்,¹³ கீதாபாஷ்யம்,¹⁴ பல ப்ரகரணாக்ரந்தங்கள்¹⁵ இவற்றை இயற்றினர். நிருபாதிகபிரும்பமே¹⁶ உண்மையெனவும், பிரம்மம் எவம்பிரகாசம்¹⁷ எனவும் அவர் கூறின

1. अनिर्वचनीयम्	10. अद्वैतप्रकरणम्
2. अनिर्वचनीयस्यातिवार्ता	11. अथतशान्तिप्रकरणम्
3. परिणामः	12. सूत्रमाप्यम्
4. विवर्तः	13. उपनिषद्भाष्यम्
5. गौडपादाचार्यः	14. गीताभाष्यम्
6. गोविन्दपादाः	15. प्रकरणमन्याः
7. माण्डूक्यभारति.	16. निरुपाधिकब्रह्म
8. प्रकरणानि	17. स्वप्नप्रकरणम्
9. वैतथ्यप्रकरणम्	

ஈமயால நாகராஜூதரின் குனயவாதததையும்¹, பெளததமத
விஞ்ஞானவாதததையும்² ஒத்ததுகொண்டனா எனவும் அக்
காரணமபற்றி அவா பரச்சன்னபெளததா³ என விஞ்ஞா⁴
பிசு⁵ கூறுகின்றார்

சங்கராசாரியாகு முன்ன கி பி 650 இவ ஆசார்ய
ஸூத்ரபாணடியா⁶ என்ற ஒருவர் வாதததிகம எழுதினா
என்பது பஞ்சபாதிகை⁷ உரையாகிய பரபோத
பரிசோதினியினிருந்து⁸ அறியப்படுகின்றது⁹ அதனைத்
நூல்கள் பாஷ்யபரஸ்தானம்¹⁰ எனவும் வாதபரஸ்தானம்¹¹
எனவும் இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டன

பாஷ்யபரஸ்தானம்—சங்கராசாரியா எழுதிய பாஷ்யத்தை
ஒட்டி ஸூரேசுவரா¹² வாதததிகம எழுதினா பாஷ்யத்திற்குப்
பல உரைகள் உள் அவை ஆகந்தகிரி¹³ இயற்றிய நியாய
நிர்ணயம்¹⁴, கோவிந்தநாதா¹⁵ இயற்றியரத்தநபரஸ்ய¹⁶ வரசன
பதிமீசரா¹⁷ இயற்றிய பாமதி,¹⁸ ஸந்தநா¹⁹ என்ற பதமபரத²⁰
இயற்றிய பஞ்சபாதிகை²¹ ஆகும்

1 நாகார்ஜுன	5 விஜ்ஞானபிஷு
2 சூன்யவாத	6 ஆசார்யஸுந்தரபாண்ட்ய
3 விஜ்ஞானவாத	7 பஞ்சபாதிகா
4 ப்ரஹ்மசூத்ர	8 ப்ரவோத்யபரிசோதினி
9 Journal of Oriental Research Madras Vol I p 7	
10 பாஷ்யபரஸ்தானம்	10 ரஸபமா
11 வாதபரஸ்தானம்	11 வாசஸ்பதிமித்ர
12 சூரேத்ர	12 பாமதி
13 ஆன்மிகிரி	13 சனந்ந
14 ந்யாயநிர்நய	14 பஞ்சபாத
15 கோவிந்தநாத	21 பஞ்சபாதிகா

பாபதிக்கு உரை அமலாசத்தர்¹ (கி. பி. 1247—1260) இயற்றினர்; அதன் பெயர் கல்பதரு²; அதற்குப் பரிமளம்³ என்ற உரையை அப்பைப்பதிக்கீதர்⁴ இயற்றினர்.

பஞ்சபாதிகைக்கு விவரணம்⁵ ப்ரகாசாத்மபதி⁶ (கி. பி. 1200) இயற்றினர். அதற்கு உரைகள் பல: அவை விஷ்ணு பட்டோபாத்பாயர்⁷ இயற்றிய சூஜ்விவரணம்,⁸ அகண்டாநந்தர்⁹ இயற்றிய தத்வதீபனம்,¹⁰ க்ருஷிம்மாச்சாரமுனி¹¹ (கி. பி. 1200) இயற்றிய விவரணாவ்யாகாசிகை,¹² ஆகும். பஞ்சபாதிகைக்கு வேறு உரைகளுள் உள்: அவை அமலாசத்தர்¹³ இயற்றிய பஞ்சபாதிகாதாப்பனம்,¹⁴ வித்யாஸாகரர்¹⁵ இயற்றிய பஞ்சபாதிகாடிகை,¹⁶ சூத்ரஸ்வரூபர்¹⁷ இயற்றிய ப்ரபேத ப்ரிஸேதீ¹⁸ ஆகும். இவற்றின் பஞ்சபாதிகாவியானமே பெருவழக்கில் உள்ளது. அங்குள்ள விஷயங்களை மாதவர்¹⁹ விவரணப்ரமேயமஹ²⁰ விவரக உரைத்தியுள்ளார்.

1. அமலானந்த:

2. கல்பதரு:

3. பரிமலம்

4. அப்யயதீபின:

5. விவரணம்

6. ப்ரகாசாத்மபதி:

7. விஷ்ணுமதோபாய:

8. ஈஜுவிவரணம்

9. அமலாசனந்த:

10. தத்வதீபனம்

11. க்ருஷித்யமமுனி:

12. விவரணாவ்யாகாசிகை

13. அமலானந்த:

14. பஞ்சபாதிகாதீபனம்

15. விவாசாசார:

16. பஞ்சபாதிகாதீகை

17. ஆத்மஸ்வரூப:

18. ப்ரபேதப்ரிஸேதீ

19. மாதவர்:

20. விவரணப்ரமேயமஹ:

வடமொழிநூலவரலாறு

விதபாரணயா¹ ஜீவனமுகதிவிவேகம்,² பஞ்சதசீ³ இவ
 விரண்டையும் இயற்றினா னாவஞ்ஞாதமமுனியால⁴ (கி பி
 900) ஸக்ஷேபசாநீரகம்⁵ இயற்றப்பட்டு டது. அதற்கு ௨௪
 ராப கோததா⁶ செயதார பிருமமஸ்துதாததின முதல
 அத்தியாயத்தில ௨௪௪ அதிகரணங்களைப்பற்றி அப்பைய
 தீக்ஷிதா நயாயநிஷ்டா ரணியில ஆராய்வுள்ளனா

வாதபரஸ்தானம்

அதவைதமதக்கொள்கைகள் பின்னருள்ள நூல்களுள்
 கிரிவாயக கூறப்பட்டன —

தூஷரீயீன பேயர்

மண்டனமிசுரா⁸
 ஸுரேசுவரா¹⁰
 கிருகதாதமா¹²
 பூதநாஷா¹⁴

தூஷீன பேயர்

பிருமபவீததி⁹
 ஸக்ஷகாமயஸித்தி¹¹
 இஷ்டஸித்தி¹³ (கி பி 1100)
 கண்டனகண்டகாதயம்¹⁵
 (கி பி 1190)

1. विद्यारण्य	9 ब्रह्मसिद्धि
2 जीवन्मुक्तिरिवेक	10 सुरेश्वर
3 पञ्चदशी	11 नेष्कर्म्यसिद्धि
4 सर्वज्ञात्ममुनि	12 विमुक्तात्मा
5 सद्गुणदारावर्यम्	13 इष्टसिद्धि
6 रामतीर्थ	14 श्रीहर्ष
7 न्यायरक्षामणि	15 स्वप्नसुषुप्त्वाद्यम्
8 माण्डन	

புராணியின் பெயர்

புலியின் பெயர்

சித்ஸுகாசாம்பர் ¹

{ தத்வதீபிகை ²
பாஷ்யபாவப்ரகாசிகை ³

தர்மராஜாதவரி ⁴

வேதாந்தபரிபாஷை ⁵ 16 நூ.

மதுஸூதகஸரஸ்வதி ⁶

அதவைதஸிததி ⁷

சித்ஸுகர் ⁸

{ கண்டனகண்ட காத்ய
உரைகள்

சங்கராபிசார் ⁹

ரகுநாதர் ¹⁰

பிரதயக்ரூபர் ¹¹

நயநப்ரஸாதினி ¹²

(தத்வதீபிகையின் உரை)

ராமகிருஷ்ணத்வரி ¹³

சிகாமணி ¹⁴

(தர்மராஜாதவரியின் புத்தர்)

அம்பதாஸர் ¹⁵

மணிப்ரஸை ¹⁶

(வேதாந்தபரிபாஷையின்
உரைகள்) -

பிரதயக்ரூபர் ¹⁷

கௌடபிரதயக்ரூபர் ¹⁸

1. चित्सुखाचार्यः

10. रघुनाथः

2. तत्त्वदीपिका

11. प्रत्यक्षः

3. भाष्यभावप्रकाशिका

12. नयनप्रसादिनी

4. धर्मराजाध्वरी

13. रामकृष्णाध्वरी

5. वेदान्तपरिभाषा

14. शिम्बानगिः

6. मधुसूदनसरस्वती

15. अम्बदासः

7. अद्वैतसिद्धिः

16. मणिप्रसादः

8. चित्सुखः

17. रामकृष्णः

9. शङ्करामिश्रः

18. कौण्डप्रदयः

தூதரீயின பேயர்

தூதரீய பேயர்

பலபதர்¹

விததிவயாகைய²

(கி. பி 17 தூ. அதவைத்
விததிபின உரைகள்)

விட்டவேசோபாதயாயர்³

பிரமமாதநதீயவயாகைய

ஸதாநதர்⁴

அவைதவிததிவிததாரத

ஸாதம்⁵

வேதாதநதஸாதம்⁶

ஸுபோதிநீ⁷

விதவகமனோருசன்⁸

(வேதாதநதஸாதநீய
உரைகள்)

ஸதாதநதயதி⁹

அதவைதபருமபரிததி¹⁰

தூதபோதபட்டாரகர்

வயாயமகாரதம்¹¹

சாரயர்¹²

பாகாரகாதர்¹³

வேதாதநதவிததாரத

முகதாவுன்¹⁴

அபயயபதிநிதர்¹⁵

விததாதநவேசவகிரகர்¹⁶

வேதாதததவதிநிகை¹⁷

விததாதததவதிநிகை¹⁸

1 வரமத

10 அந்தவஸ்சிதி

2 மிதிவ்யாய்ய

11 அனந்தவோபமதாரகாசார்ய

3 விதேசோபாப்யாய

12 வ்யாயமகரந்

4 மதானந்

13 மகாநானந்

5 அந்தமிதிமிதிநானமா

14 வேதாந்தசிதாந்தமுதாசார்ய

6 வேதாந்தமார

15 அப்யயதீபித

7 முயோபிதி

16 மிதாந்தரேசமஹத்

8 விதாந்தாரகர்

17 வேதாந்தததவதிநிகை

9 மதானந்தயதி

18 சிதாந்தததவதிநிகை

புராணியின் பெயர்

புனை பெயர்

அசுபுதகிருஷ்ணசுத்தர்¹

வித்தாத்ரலேசனங்காத்தின்
உரை

க்ருணியம்முனி²

பேததிக்காரம்³

கண்ணாதிசுத்தர்⁴

அதவைதாஸமஞ்சரி⁵ (17 து.)

கிருஷ்ணசுத்தஸர்வதீ⁶

வித்தாத்ரலேசனங்காத்தின்⁷

பாஸ்காதிசுத்தர்⁸

ரத்னாஸிக⁹

(வித்தாத்ரலேசனங்காத்தின் உரை)

அதவைதாஸசுத்தர்¹⁰

பிரம்மலித்தாபாஸாம்¹¹

(சித்தவிவரண¹² — ராமாசுத்த

சுத்திவிவரணம்¹³

சிஷ்யர்) -

குருப்ரதீபம்¹⁴

ராமபிரம்மேந்தாஸர்வதீ¹⁵

அதவைதாஸசுத்தர்

குருசுத்திகை¹⁶

சுத்தரிகாசாபாஸிக¹⁷

அமருதாஸி¹⁸

(அதவைதாஸசுத்தர்

குருசுத்திகையின் உரை)

1. अच्युतकृष्णानन्द.

8. भास्करदीक्षितः

2. नृसिंहवृनि.

9. गनूलिम्ब

3. भेदधिकारः

10. अद्वैतानन्दः

4. नल्लदीक्षितः

11. ब्रह्मविद्यामणम्

5. अद्वैतराममङ्गरी

12. चिद्विलामः

6. कृष्णानन्दमरम्बनी

13. शान्तिविवरणम्

7. सिद्धान्तमिद्वாजनम्

14. गुह्यनीप (அதவைதாஸசுத்தர் ராமபிரம்மேந்தாஸர்வதீ
சித்தவிவரணத்தில் சித்தவிவரணம்)

15. रामब्रह्मेन्द्रमङ्गरी

17. चन्द्रिकाचार्यभिषु

16. अद्वैतमिद्वान्तगुरुचन्द्रिका

18. अमृतमङ्गरी

தூதரீயின பேயர்

தூதரீய பேயர்

ததாசிவபருமமேந்திரா¹

குருதனமாலை² முதலியன

மஹாமஹோபதயாப

அருதகிருஷ்ணசாஸ்திரியா³ பரதீபம்⁴ (20 நூ)

பகவத்கீதாபாஷ்யத்திற்கு உரை ஆகாதகிரி,⁵ அபிஷ
குபதா,⁶ விதயாரணயின குருவான சங்கராசுதா,⁷ ஸ்ரீதா,⁸
கீலகண்டா,⁹ மதுஸூதகஸ்தவநீ,¹⁰ வேங்கடநாதா,¹¹ தனபதி
ஸூரி¹² முதலியோர் இயற்றியுள்ளன. மதுஸூதனரின்
கடாநாதத்தீயிகைக்குத்³ தாமதநா¹⁴ என்ற பெயரோடொரு
வசனம் மா¹⁵ உரை எழுதினார். அதற்குக் கடாநாதத்தீயி
லோசனம்¹⁶ எனப் பெயர்.

1. மகாசிவமேந்திர

7. சங்கரநாத

2. குருதனமாலை

8. ஸ்ரீதா

3. அந்நகிருஷ்ணசாஸ்திரி

9. கீலகண்ட

4. பரதீப

10. மதுஸூதனஸ்தவநீ

5. அநந்தகிரி

11. வேங்கடநாத

6. அபிஷகுபதா

தூதரீய பேயர் ததாசிவபருமமேந்திரன் உரை ம அருதகிருஷ்ணசாஸ்திரியின்
உரை தூதரீய எழுதினதாகப் பரமமகாநாதரீயம் என்ற பெயர்
ததாசிவபருமமேந்திரன் அறிவிப்பதுகொள்த

1. ததாசிவமேந்திர

13. ததாசிவமேந்திர

13. ததாசிவமேந்திர

14. ததாசிவமேந்திர

14. ததாசிவமேந்திர

விசிஷ்டாதவைதம்

விசிஷ்டாதவைதமதத்தின் நிறப்புக்கொள்கைகள் ஆவன -
 ஒவ்வொரு சீர்ததிது முள்ள ஜீவன் பின்னன்,¹ அஹ்,²
 சேதனன்³, ஸகலகலய எஞ்ஞாணகலையுடைய பிரமமதத்திற்கு
 அமசுத்தன்⁴ அபுஜீவன் பததன்,⁵ முகதன்,⁶ சிதயன்⁷
 என மூவகையுடையன பததன் பிறப்பிறப்பை உடையன,
 முகதன் உபாஸததாவோ⁸ ப பததயாவோ⁹ காமாவிநிருத
 விடுபட்டு மோக்ஷம் அடைகவன், சிதயன் கருடன்¹⁰ விஷ்வக
 ணேரன்¹¹ முதலியோருள் ஒருவன் ஜகத்,¹² ஜடம்¹³ உணர்ம,¹⁴
 பிரமமதத்தின் உடனுமாம மோக்ஷம் வைகுண்டவுலகம் ஆகரு
 முகதர்கள் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி¹⁵ சம, ராம¹⁶ முதலிய ஆற்றல்
 களினறக கடவுளுககு மெமாய இருப்பர்

1	भिन्न	9	प्रपत्ति
2	अणु	10	गरुड
3	चेतन	11	विष्वक्सेन
4	अशमूत	12	जगत्
5	उद्ध	13	जडम्
6	मुक्त	14	सत्यम्
7	नित्य	15	सृष्टि
8	उपासनम्	16	संहार

இக்கொள்கைகளை முதனமுதலில் போத யனா¹ தமது
பிரமபுருஷை வகுத்ததிலே விரிவு யக கூறனா என்றும், அவுற
தைப் பிரமமகந்தி² என்ற கடவுட்கா,³ குலாதேவா,⁴ கபாடி,⁵
பாகுதி⁶ முதலிய பூர்வாசாரியர்கள் கருதகமாயக கூறனா
என்றும், இராமாநுஜாசாரியா தமது ஸ்ரீபரஷ்யத்திற்
வேதாந்ததெய்வகதத்திற் கூறனா⁷ இம்மதத்தை நன்கு
பரவசெய்தவ இராமாநுஜாசாரியா⁸ ஆவ கரு முன்னா
நாதமுனி, யாமுனமுனி,⁹ என இருவா இருதையா நாதமுனி
நயாயதனம்,¹⁰ போகாஹையம்¹¹ என்ற இரண்டு நூல்களை
இயற்றனா, யாமுனமுனி இயற்றிய நூல்கள் சூகம்
பரமாமயம்,¹² கீதாந்ததெய்வகதம்,¹³ ஆகமஸ்தி,¹⁴ நசவா

1 योषायन

4 गुहदेव

2 ब्रह्मन्दि

5 कपदी

3 कण्ड

6 भारवि

7 भगवदोपायाकृता विस्तीर्णां ब्रह्मसूत्रं पूर्वाचार्यास्सिद्धिपु
नमतानुसारेण सूत्राणि व्याख्यास्यन्ते (धीभाष्यम्), पूर्वाचार्या
इति शब्देन ब्रह्माचार्यसाम्प्रदायः गुहदेव, कपदी, भारवि
इत्यादयो गृह्यन्ते (वेदार्थमहम्)

8 रामानुजाचार्य

12 योगसहस्यम्

9 यामुनी

13 आगमभाष्यम्

10 यद्व्याप्ति

14 गीतार्थमहम्

11, समादायम्

15 अ

ஸித்தி,¹ ஸமசிதஸித்தி,² புருஷி-ஷயம்,³ ஸதோதராதனம்,⁴ சதுரலோகி⁵ எனபன்வரம் யாமுனமுனியின பரசாசாயின⁶ ஆசாயிநாதமுனி எனபா

இராமாநுஜாச்சாரியா ி பி பதினென்கும நூறருண்டின இறுதியிதம் பன்னிரண்டாம் நூறருண்டின தொடக்கத்திதம் இருந்தார அவரது தகப்பனா பெயர் கேசவா,⁷ தாயாது பெயர் காந்திமதி,⁸ கரஞ்சிபுத்தலை அவா தாயமாமஞ்சிய யாதவ பாகாச்சிடத்தில⁹ படிந்தார அவா அபினவவைஷணவ ஸம்பாத யததை ஆகவியவா இவா இயற்றிய நூல்கள் பல். அவை, ஸ்ரீபாஷ்யம்,¹⁰ தோபாஷ்யம்,¹¹ வேதாந்தஸங்கரஹம்,¹² வேதாந்ததீபம்,¹³ வேதாந்தஸாரம்,¹⁴ மிதகத்யம்,¹⁵ பருது கத்யம்,¹⁶ வைகுண்டகத்யம்¹⁷ முதலியன ஆகும் ஸ்ரீபாஷ்யத் தில் சங்கராச்சாரியா, பாஸ்கராச்சாரியா யாதவபாகாசா இவா களுடைய கொள்கைகளை மறுக்கின்றனா ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு

1 ईश्वरसिद्धि

2. सचित्सिद्धि

3 पुरुषनिर्णय

4 स्तोत्ररत्नम्

5 चतुर्दशोकी

6 प्राचार्य

7 केशव

8 कान्तिमती

9 यादवप्रकाश

10 श्रीभाष्यम्

11 गीताभाष्यम्

12 वेदार्थसङ्ग्रह

13 वेदान्तदीप

14 वेदान्तसार

15 मितगद्यम्

16 पृथुगद्यम्

17 वैकुण्ठगद्यम्

ஸூதாசனாசாயா,¹ சூதபாசாசிகை,² சூததீபிகை³ என்ற இணை மறைகள் எழுதிபுள்ளாரா, நிகமாந்ததேசிகா⁴ ததவ தீபிகை⁵ என்ற ஓர் மறை எழுதினார்

இராமானுஜாசாயின் பரிபுஷ்யாசான் பாசபட்டா⁶ இயற்றிய துதாரதாசாகாம⁷ பகவதகுணதாபபணம⁸ என்ற நூல்களும், வாதாசாயணபட்டாசாக⁹ இயற்றிய தியாய ஸூதாசனம்¹⁰ பரஞ்ஞாபரிதாசனம்¹¹ என்ற நூல்களும் ஸ்ரீ விஷ்ணுநிததாசாயா¹² இயற்றிய பரமேயஸங்கரம்,¹³ ஸககதிமாலை¹⁴ என்ற நூல்களும், வாதவிஷ்ணுமிசாரா¹⁵ இயற்றிய மானயாதாதமபரிசாணயம்,¹⁶ என்ற நூலும், மேகநாதனாரி¹⁷ இயற்றிய நயபராசம்,¹⁸ நயதபுமணிபாலபோதம்,¹⁹ முமுஷூதி பாயஸங்கரமும்²⁰ என்ற நூல்களும் தற்போது கிடைக்கவில்லை.

1. सुदर्शनाचार्य

(இவர் இராமானுஜாசாயரின் பரிபுஷ்யாசான் பிஷயா)

2. श्रुतप्रसाधिका

12. श्रीविष्णुचिन्ताचार्य

3. श्रुतदीपिका

13. प्रमेयसङ्ग्रह

4. निगमान्तदेशिका

14. सङ्घतिमाला

5. तत्त्वदीपिका

15. वरदविष्णुमिश्र

6. पराशरम्ह

16. मानयाथात्म्यनिर्णय

7. नन्तरदाकर

17. मेघनादसूरी

8. भगवद्गुणदर्पणम्

18. नयपराश

9. वरदनामयणम्ह

19. नयसुमणिभावरोध

10. न्यायसुदर्शनम्

20. मुमुक्षुपायसङ्घट

11. प्रज्ञापत्रिणम्

இராமா நுஜாசாயாக்ருப் பாகிஷ்யம்¹ வாதகுரு²
என்பவர் இவர் தத்வஸாயம்,³ புருஷசீர்ணயம்,⁴ பாயேய
மாயை,⁵ தத்வவிரஸாயம்⁶ என்ற நூல்கள் இயற்றினார்.
இவருடைய சிஷ்யர் ஸுதர்சனாசாயா;⁷ இவருடைய
பாகிஷ்யம் வேதாந்ததேசிகா;⁸ வேதாந்ததேசிகரின் இயற்
பெயர் வேங்கடநாதா.⁹ இவர் ஸர்வதத்தர்வதத்தாக்கிதர்க்கு
கிகஸிம்மர்¹⁰ என உலகில் ப்ரஸித்தி பெற்றவர். இவர பதின்
மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தார். இவர் எழுதிய நூல்
கள் நூற்றிருபதற்கு மேற்பட்டன. அவை அதிகாண
ஸாராவளி,¹¹ அதிகாணதர்ப்பணம்,¹² ததவடிகை,¹³ சததாஷிஷ்,¹⁴
சகாரஸாயத்தனம்¹⁵ என்ற ப-ஷ்யப்ரஸ்த-ஸபரிஷ்டாநூல்
ஐந்து, தாத்பர்யசத்திரிகை¹⁶ என்ற தோப-ஷ்யவுரை, பெருந
தாநிமதவிராகாணதத்வமுத்தாகலாபம்,¹⁷ சிம்பாரத்தஸாயம்,¹⁸
காவ்யங்களாகிய பாசவாப்யுதயம்,¹⁹ ஹம்ஸஸந்தேசம்,²⁰ நாடக
மான ஸங்கல்பஸூத்ரீயோதயம்²¹ முதலியன.

1. प्रशिष्य.	10. सर्वतन्त्रस्य तन्त्ररुचि तार्किकसिंहः
2. वरद्वगुरुः	11. अधिकरणसारावलिः
3. तत्त्वमारः	12. अधिकरणदर्पणम्
4. पुरुषनिर्णयः	13. तत्त्वटीका
5. प्रमेयमाला	14. शतदूषणी
6. तत्त्वनिर्णयः	15. चकारसमर्थनम्
7. सुदर्शनाचार्यः	16. तात्पर्यचन्द्रिका
8. वेदान्तदेशिकः	17. बौद्धादिमतनिराकरणतत्त्वमुक्ता-
9. वेङ्कटनाथः	18. शिल्पार्थसारः (कलापः)

19. शास्त्राभ्यास

இதற்கு அப்பையநிகிதர் ஓர் உரை இயற்றினர். அச்சுலத்தின்
அவர் வைஷ்ணவருடன் கண்பாய் இருந்திருந்தான் வேண்டும்.
பின்னரே அவர்களுக்கும் நவர்களுக்கும் மாதுபாடு தோன்ற,
ஈமார்த்ததர்க்கும் வைஷ்ணவர்க்கும் வைஷ்ணயம் முற்றியது
என்னலாம்.

20. हंससन्देशः	21. सङ्ख्यसूयोदयः

வடமொழிநூலவரலாறு

ரங்கராமானுஜர்¹ 64 நூல்கள் இயற்றினா எனப்
ஆவற்றான் உபநிஷதபாஷ்யம்,² சாரீரகசாஸ்தராததீபிகை,³
என்ற பிருமமஸூல்தரவுரை இறந்தன

நருஷிமஹதேவரால்⁴ (ஐ பி 1260) பரததவதீபிகை,⁵
பேததிககாரநயககாரம்,⁶ மணிஸாரதிககாரம்,⁷ விததாத்
கிரணயம்⁸ முதலியன இயற்றப்பட்டன

1 ரங்கராமானுஜ

2 उपनिषद्भाष्यम्

3 शारीरकशास्त्रार्थदीपिका

4 नृसिंहदेव

5 परतत्त्वदीपिका

6 भेदधिकारन्यकार

7 मणिसारधिकार

8 सिद्धान्तनिर्णय

த வை த ம்

த்வைதமதத்தின் சிறப்புக் கொள்கைகள் ஆவன:—
பாமாத்மா விஷ்ணு; அவர் அநந்தருணபரிபூரணர்; அவரோ
ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், தியதி, ஞானம், ஆவ்ருதி, பரதம்,
மோகமும் இவ்வேட்டையெஞ் செய்பவா¹; அவர் எல்லாம்
அதிதவார். ஜீவர்கள் கிஞ்சிஞ்ஞர்; ஜீவேச்வரரின் பேதம்
உண்மை, ஜகத் ஸத்யம், அநாதியுமாம்; ஜீவர்கள் விஷ்ணுவின்
அநுசார்கள். முக்தி பக்தியால் அடையக்கூடியது; அம்முக்தி
தாய்மையான சகாநுபூதியே ஆகும்; அது விஷ்ணு
லோகத்தில்தான் என்ற வியதி இவ்வை.²

தவீன் பெயர்

தவாசீயின் பெயர்

திரும்மஸுதரபாஷ்யம் ³	ஆநந்ததீர்த்தாசார்யா ⁴	14 தூ.
ததவப்ரகாசிகை ⁵ (ஹே. உரை)	ஜயதீர்த்தாசார்யா ⁶	15 தூ.
சந்திரிகை ⁷ (ஹே. உரை)	வ்யாஸராஜதீர்த்தர் ⁸	16 தூ.

1. उत्पत्तिस्थितिसंहाराः नियतिज्ञानमावृतिः ।
बन्धमोक्षौ च पुरुषायसात् स हरिराद् ॥
2. श्रीमन्मध्वमते हरिः परतरः सत्यं जगत्त्वतो
भेदो जीवगणा हरेरेनुचरा नीचौचमावं गताः ।
मुक्तिर्नेजसुखानुभूतिरमला भक्तिश्च तत्साधनं
ब्रह्मादित्रितयं प्रमाणमलिलाज्ञायैकवेद्यो हरिः ॥
3. ब्रह्मसूत्रमाप्यम्
4. आनन्दतीर्थार्यः
5. तत्त्वप्रकाशिका
6. जयतीर्थार्यः
7. चन्द्रिका
8. व्यासराजतीर्थः

வடமொழிநூலவரலாறு

தமிழ் பெயர்	தமிழ்ச் பெயர்	
பாக சம ¹ (ஹே உரை)	நாகவேந்தரயதீந்தரா ²	17 து
கீதாப ஷயம் ³	ஆந்தததீததாசாராயா	14 து
பாமேயதீபிகை ⁴ (ஹே உரை)	ஜயதீததாசாராயா	15 து
சுமீயா (ஹே உரை)	சுமாரிசேஷாசாராயா ⁵	18 து
கீதா தபாயநிணயம் ⁷	ஆந்தததீததாசாராயா	14 து
நய யதீபினச ⁶ (ஹே உரை)	ஜயதீததாசாராயா	15 து
தசே பரிஷதபாஷயம் ⁹	ஆந்தததீததாசாராயா	14 து
ஹே உரை ¹⁰	ஜயதீததாசாராயா	15 து
ததவசு வகயானம் ¹¹ முதலிய	ஆந்தததீததாசாராயா	14 து
பாஷா கீததவசு		
ஹே உரை	ஜயதீததாசாராயா	15 து
வசதாவா ¹²	ஜயதீததாசாராயா	15 து
நயாய ருதய ³ (ஹே உரை)	வயானாரஜதீததா	16 து
விவரணம்		
தாயகலி ¹³ (ஹே உரை)	ராமாசாராயா ¹⁵	17 து
வசமா ஸாமிகியம் ¹⁶	வசமாஸாமிகியா ¹⁷	18 து
தாசுத ண்டவம் ¹⁸	வயானாரஜதீததா	16 து

1 प्रकाश

2 राघवेन्द्रयनान्त

3. गीताभाष्यम्

4 प्रमेयदीपिका

5 उगरीयम्

6 उगगिषोपाचार्य

7 गीतानात्पर्यनिर्णय

8 न्यायदीपिका

9 दशोपनिषद्भाष्यम्

10 टीका

11 तत्त्वसङ्ख्यानम्

12 वादावलि

13 न्यायामृतम्

14 तरङ्गिणी

15 रामाचार्य

16 वामालामिश्रियम्

17. वनमालामिश्र

18 तर्कनाण्डवम्

தூக்கசாஸ்திரம்

வயாகரணசாஸ்திரத்தைப் பதசாஸ்திரம் என்று கூறுவது போன்று தூக்கசாஸ்திரத்தைப் பிரமாணசாஸ்திரம் எனப்.¹ அதற்கு ஆகவீக்ஷிகீ,² ந்யாயலிஸதாம்,³ ந்யாயதாசனம்,⁴ நடாயல்த்யா,⁵ ந்யாயசாஸ்திரம்⁶ என வேறு பெயர்களும் உள்.⁷ அஃது ஆனந்திகதாசனங்களில்⁸ ஒன்று

அததூக்கசாஸ்திரம் வைசேஷிகசாஸ்திரம்⁹ ந்யாயசாஸ்திரம்¹⁰ என இருவகைப்படும். அவற்றின் கொள்கைகள் உபரிஷதகாலத்திலிருந்தே கொள்ளப்பட்டன என்பது அறியப்பட்கின்றது¹¹ இரண்டு சாஸ்திரங்களும் கி.மு. நான்காம்

- 1 पठवाक्यप्रमाणानां पारं यातस्य धीमत (महाभाष्ये 1, 1, 1 क्यटम्)
2. आन्वीक्षिकी 5 न्यायविद्या
- 3 न्यायविस्तर 6 न्यायशास्त्रम्
- 4 न्यायदर्शनम्
7. आन्वीक्षिकीं ज्ञयी वार्ता दण्डनीतिश्चेति विद्या (अर्थशास्त्रम्)
आन्वीक्षिकी न्यायविद्या (न्यायभाष्यम् 1, 1)
- 8 आन्तिरुदर्शनानि — கடவுளும் பாடேகமும் உண்டு எனக் கூறும் தரிசனம் ஆனந்திகதாசனம் என்பது முன்னோர் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டது அவ்வாறு ஆதம் என்பாடு பின்னோர்
- 9 वैशेषिकशास्त्रम् 10 न्यायशास्त्रम्
- 11 of आत्मा वा अरे द्रष्टव्यं श्रोतव्यो मन्तव्य (बृहदारण्ये. 4, 5)
नैषा तर्केण मतिरापनेया (कठोपनिषत् 29)

நூற்றாண்டின் முன்னரே இருந்திருந்ததென கூடும என்பது பின் வருங் காரணங்களால் விளங்கும் —பாதராயணவ்யாஸ¹ வைசேஷிகஸ்தீததாந்தங்களை நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது அவரது நூல்களால் விளங்கும் லீலிதலிஸ்தாம்² மிலீந்தம் ஹம்³ என்ற நூல்களில் வைசேஷிகசாஸ்திரம் என்ற பெயரே வழங்கப்பட்டுள்ளது பெளத்தமதம் பரவுதற்கு முன்னரே அச் சாஸ்திரம் இருந்தது என்பது அமமதநூல்களால் அறியப் படுகின்றது பதரபாஷா⁴ (இ மு 357) என்ற ஜைநத்தறிசி பத்து அவயவவாக்கியங்களை அறிந்தனர் காத்யாயனர்⁵ (இ மு 4 நூ) நயாயசாஸ்திரம் படித்தவா எனக் கோலட ஸடககா கூறுவர்⁶

வைசேஷிகஸூத்ரம்⁷ இயற்றியவா காஷ்யபகோத்திரத்து உலூகா⁸ என்பவா அவர்களுக் கணுதா⁹ என்ற பெயரும் உண்டு நயாயஸூத்ரம்¹⁰ இயற்றியவா கௌதமகோத்திரத்து அக்ஷிபாதா¹¹ என்பவா. இவருடைய காலமும் நிச்சயமாக அறியமுடியவில்லை நயாயஸூத்ரம் இ பி இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும், ஜைநம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் இயற்றப்பட்டிருந்ததெனவேண்டுமென என்றும் அதற்கு முன்னா

1 बादरायणव्यास

4 मद्रवाहु

2 रलितविन्तर

6 कात्यायन

3 मिलिन्दपद्

6 Goldstucker (in his Pāṇini and his place in literature)

7 वैशेषिकसूत्रम्

10 न्यायसूत्रम्

8 उद्दक

11 अक्षपाद

9 क्षणाद

எவசேவிகணுதாம் இயற்றப்பட்டது என்று யாகோபி¹
கூறுவர். கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பின்னர் எவசேவிக
ணுதாயும், நாகாஜானனது² காலத்தில் (கி. பி 150—250)
நம்பலுதாயும் இயற்றப்பட்டன என்பர் ரண்டல்³
முதலியோர். கி. மு. எண்காம் நூற்றாண்டிற்கும் கி. மு.
இரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கும் இடையில் இவ்விரண்டும்
இயற்றப்பட்டிருத்தல்வேண்டும் என்பா மஹாமஹோபாதயாப
குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரியர்⁴; அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன—
கௌடல்பாது அந்தந்தசாஸ்திரத்தில் போலி⁵ என்ற சொல்
நம்பலவசேவிகததைக் குறிக்கின்றது என்பர்; பதஞ்சலி
மஹாபாஷ்யத்தில், மிகழ்காலம் என்பது ஒன்று உண்டா
இல்லையா என்பதை ஆராய்கின்றனர்⁶; இவ்வாராய்ச்சி நம்பல
உலத்திரத்தில் உளது; நாகாஜானா பிதாஜய்யாவர்த்தனிபிஷ்
நம்பலலுதாயதலின் ஒன்று ஸுல்தாக்கருததக்கன் பிரிவாய்க்
கூடுகின்றனர்⁷ ஆகவின் கௌடல்பா, பதஞ்சலி, நாகா
ஜானன் இவர்களின் காலதகிற்கு முன்னமே அத்தாங்கள்
இருந்திருத்தல்வேண்டும்.

1. Jacobi

2. नागाजुन.

3. Randle

4. A primer of Indian Logic pp. XIV-XV by Mm.
S. Kuppaswami Sastri.

5. साहचं योगो लोभयनं चेत्यान्वीक्षिकी

6. महाभाष्ये (3-2-123)

7. सन्नानानुमानविशेषणात् [न्यायसूत्रे 2, 2, 17] என்ற உலத்திரமும்
அத்யாயமும் இரண்டாம் நூற்றாண்டிலும்

வடமொழிநூல்வரலாறு

வைசேஷிகதாசனம் என்ற பெயர் வந்ததற்குக் காரணம் விசேஷம்¹ என்ற ஒரு பொருள் அங்குக் கூறப்பட்டமையே என்பர் பாரதவர்ஷியா. பொதுவாக ஏனைய சாஸ்திரங்கள் விந்துஞ் சிறப்பாக ஸாங்க்யசாஸ்திரத்தினின்றும் பிரித்திருத்தலே என்பா இ. பி. 6, 7 நூற்றாண்டிலிருந்த சீனயாததிகா.² பஞ்சாவயவவாக்யத்தைக்³ கௌதமா நியாயம்⁴ என்ற சொல்லாற் குறிக்கின்றமையால் ந்யாயதர்சனம் எனப் பெயர் வந்தது; வைசேஷிகதர்சனத்தில் பிரதய்ச்சுதம்,⁵ அநுமீனம்⁶ என்ற இரண்டு ப்ரமானங்களும், ந்யாயதர்சனத்தில் நான்கு ப்ரமானங்களும் கூறப்பட்டனும், அவ்விருதாசனங்களும் ஒன்றுக்கொன்று முரண் இல்லை.

வைசேஷிகசாஸ்திரம். — இதற்கு ஸூத்ரகாரர் கணாதர் எனக் கூறப்பட்டது. பாஷ்யகாரர் ப்ரசஸ்தபாதர்⁷ என்பர் வாசஸ்பதிமிச்சா முதலியோர்;⁸ இராவணன் என்பர் பஹு

1. विशेष:

2. Citein (இ. பி. 549—629); Kwei-chi (இ. பி. 632—682)

3. पञ्चावयववाक्यम्

5. प्रत्यक्षम्

4. न्यायः

6. अनुमानम्

7. प्रशस्तपादः

8. இதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு கூறுவர்:—ப்ரசஸ்தபாதரின் மங்களோகத்தில் पदार्थधर्मसङ्ग्रहः எனக் கூறப்பட்டிருப்பதில், செனாவனியில் அதற்கு உரை எழுதும்போது “सूत्रेषु वैश्याभावात् भाष्यस्य च विस्तरत्वात्” என உதயனாசார்யரார் கூறப்பட்டது. செனாவனியோகத்தில் “अन्यान्तरेणान्यधासिद्धि-मपकरोति सूत्र इति” எனப் பத்மநாபமிச்சாராவம் (இ. பி. 16 டி.) கூறப்பட்டது.

புறோபாந்தபாயகுப்புஸவாயிசாஸ்திரியாரா.¹ அபபிரசஸதபாதா
திவநாகாகருப்² மிறபட்டவா எனக கீததும்,³ திவநாகாகரு
முறபட்ட வாநஸயாபனாகரு⁴ முறபட்டவா என்ப
போதஸஸுய⁵ கூறுகின்றனா

கி பி 11 நூறகுணடிஸ சிவாதிதபயிசரா⁶ வைசேஷிக
ஸிததாசுதககளை ஸபதபதாநதீ⁷ என்ற நூலில திரட்டிக கூறனா
அருநா⁸ ஓட்டி அனனமபட்டா⁹ முதலியோர நாகக
ஸங்கரகப¹⁰ முதலிய நூலகளை இயற்றனா. கங்கேசோபந
யாயா¹¹ (கி. பி. 1200) ததவஸிநதாமணியில¹² வைசேஷிகக
கொளகைகளைக கூறனா. பிளவனவா வகநவா எஸலோரும
வைசேஷிகசாஸ்திரககொளகைக நயாயசாஸ்திரககொளகை
களை இரண்டையுங் கலக்கே நூலகளை எழுதினா.

உ

1. இதற்கு காரணம், ஹைதரபாது தியற்றிய பிருமமஸூதர
பாஷ்யத்திற்கு உணர்ப்பளிய ப்ரகயர்த்திவிரணம் (கி. பி. 13 நூ
முணரா) என்ற நூலில 'ராவணப்ரணிதே மாய்யே' என்ற வாக்ஸி
யமும், அந்ரீராபவ நூலில விஷக்கமபத்தில 'வैशेषिककटन्दी-
पण्डित' என்பது ராவணவசனமரக்க கூறியிருத்தலும், அதற்கு
உணர் எழுதும்போது குசிபத்யுபதயயார 'कटन्दी वैशेषिक-
शास्त्रव्याख्याग्रन्थ, कटन्द इति तस्य प्रसिद्धि, सा च रावणेन
कृतेति छलतो ज्ञापयति, कटन्दी इति पाठे वैशेषिकटीका सापि
रावणेनैव कृता' எனக கூறியிருத்தலும் ஆகும்.

2. दिङ्नाग	7 सप्तपदार्थी
3. Dr Keith	8 अन्नम्पट्ट
4. वात्स्यायन	9 तर्कसङ्घ
5. Bodas	10 गङ्गेशोपाध्याय
6. शिवादित्यमिश्र	11 तत्त्वचिन्तामणि

நயாயசாஸ்திரம் — இதற்கு உதிகாரா கேளதம்,¹ பாஷ்ய
காரா வாதஸ்யாயனா,² வாததிகாரா உதயோதகா³ வாதஸ்யா
யனாக்ருப பக்ஷிலஸ்வாமி⁴ என மறநெரு பெயருப ஂண்டு
வஸுபநதுவாவ⁵ நயாயஸுததிரததிற காட்டப்பட்ட செ
தோஷங்களை வாதஸ்யாயனா கண்டிககவிலினை எனத திவாகா⁶
கூறதலால, வாதஸ்யாயனா வஸுபநதுவிறகுப (இ பி 4 து
மததியம்) பினனரும் திவாகாகக்கு முன்னரும் இருந்திருந்த
வேண்டும் கெளதமநயாயஸுதரம் எவவாறு பிரமாண
சாஸ்திரம் ஆகும் எனவும், எவவாறு நயாயசாஸ்திரம் ஆகும்
எனவும் வாதஸ்யாயனா முதலஸுதரததுபாஷ்யததிற
காட்டியுள்ளார

அப்பாஷ்யததிறகு உரை நயாயவாததிகம்⁷ அஃத
உதயோதகாரால ஆகும் நூறமுண்டின முறபகுதியிலோ ஏழாம்
நூறமுண்டின முறபகுதியிலோ இயற்றப்பட்டது வாதவிதி⁸
என்ற நூலைத் தாமகோததி⁹ இயற்றினா எனக கொண்டு, தாம்
கோததியும் உதயோதகாரும் ஒருகாலத்தவா என்பா கீத
ஆனால் அநதூல வஸுபநதுவான இயற்றப்பட்டது என்ற
வழககு உளது திவாகா செயத வாதஸ்யாயனபாஷ்யகன
டனம் தாமகோததியால மறுககப்ப டது ஆகலின் தாமகோததி
ஏழாம் நூறமுண்டின பிறபகுதியினா என்னலாம் தாமகோததி
தாமோததரா,¹⁰ ரதனகோததி¹¹ முதலியோர பெளதக

1 गौतम

2 वात्स्यायन

3 उद्योतकर

4 पक्षिलस्वामी

5 वसुबन्धु

11 रक्षकीर्ति

6 दिङ्नाग

7 न्यायवार्तिकम्

8 वादविधि

9 धर्मकीर्ति

10 घर्मोत्तर

நாயபதைப பாவச செயதனா வாசஸ்பதிகார,¹ உபநத
பட்டா,² பாஸாவஞ்ஞா,³ உதபஞ்சாயா⁴ முதலியோர
வைதிகநாயபதைப பாவச செயதனா.

ஈ 841-ல் வாசஸ்பதிகார நாயஸுவிச்சிபுதம்⁵ என்ற
நூல் உபநதபதிகத தாமே கூறுவா நாயவாநதிகதாநாய
மிகை⁶ அவாந உபநதபபட்டா ஆவரு வாரததிகதந
கூறப்பட்ட பல அருமபெருமவிஷயங்கள் நன்கு தெளிவ ப
விவரிக்கப்பட்டன, வேண்டுமோடு நாயவாநதபாஷித
தளவ விஷயங்களும் ஆராயப்பட்டன இதைமிக இவ்வேயல்
வாரததிகதந பல விஷயங்களின் தாத்பர்யம் அந்ந உபநத.
ஆகலின் இவரைத தாத்பர்யாசாயா¹ என்க கூறுவா
இவருடைய ஆசிரியா தர்வோசனா⁸

ஐயநாட்டா⁹ — இவா ஈ 841 ஒன்பதாம் துறருண்டின
பிறபகுதியில் நாயயமஞ்சு¹⁰ என்ற நூல் உபநதனா. அதனை
கௌதமரின் ஸுதாங்கருள் சிலவற்றிற்கு விரிவாய வருததி¹¹
எழுதியுள்ளனா ஆகலின் அவர்கு நாயவருததிகாரா¹²
என்ற பெயரும் உண்டு

1 वाचस्पतिमिश्र

(இவா மண்டனமீசா உயநதப் பாமலீததிகு உண்டம்,
புத்ததமீகை, பாமநி, ஸவ்யாதகோமுதி, மோகபாலய
கடசாதி எனந தவகரும உயநதின்)

2. जयन्तभट्ट	8 विलोचन
3 भास्वर	9 जयन्तभट्ट
4 उदयनाचार्य	10 न्यायमञ्जरी
5 न्यायसूचीनिबन्ध	11. श्रुति
6 न्यायवार्तिकतात्पर्यटीका	12 न्यायश्रुतिकार
7 तात्पर्याचार्य	

வடமொழிநூல்வரலாறு

பாஸாவஞ்ஞா¹ — இவா கி. பி. பததாம் நூற்றாண்டில் ந்யாயஸாரம்² இயற்றினா; ஆங்கு உபமானம் எனைய ப்ரமானத்தா அடங்கும் எனவும், ஹேத்வாபாஸம்³ அநத்யவஸிதம்⁴ முதஸ்ப ஆறே எனவுங் கூறியுள்ளாரா.

உதயஞ்சாராயா—இவா கி.பி. பததாம் நூற்றாண்டில இருத கையாபிகருள் சிறுதவா ப்ரசஸ்தபாதபாஷ்யததிறகுச கிரணுவளி⁵ என்ற உரையும், லக்ஷணுவளி,⁶ தாதபாபரிசத்தி⁷ (தாதபாபாபகவின உரை), ந்யாயபரிசிஷ்டம்,⁸ ஆதமதவ விவேகம்,⁹ ந்யாயகுஸுமாஞ்சலி¹⁰ என்ற நூல்களும் இயற்றினா. குஸுமாஞ்சலியில் அவைதிகனிததாந்தங்களை மறுதது ந்யாய விததாந்தங்களை நிறைராட்டினா.

வரதாஜா¹² — இவா (கி. பி. 1100) தார்க்கிகரணை¹¹ எழுதினா.

சங்கேசோபாதயாயா¹³—இவா கி. பி. பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டின முற்பாகததில் தத்வசிநநாமணி¹⁴ என்ற நூலை இயற்றினா. இந்நூலே நவ்யாயததிற்கு மூலபூதமானது இதனை ப்ரதபாபகண்டம்,¹⁵ அநுமானகண்டம்,¹⁶ உபமானகண்டம்,¹⁷

1. भासरीज	5. किरणावली
2. न्यायसार	6. रक्षणावली
3. 'हेत्वाभास.	7. तात्पर्यपारिशुद्धि:
4. अनध्ययमितम्	
8. न्यायपरिशिष्टम्	(இதற்கு ப்ரவோபசித்தி எனற பெயரும் உண்டி)
9. आत्मतत्त्वविवेक.	(இதற்கு பைத்திபிதார: எனற பெயரும் உண்டி)
10. न्यायकुसुमाञ्जलि	14. तत्त्वचिन्तामणि:
11. वरदगज:	15. प्रत्यक्षग्रन्थ.
12. तार्किकशिक्षा	16. अनुमानसण्ड.
13. गणेशोपाध्याय	17. उपमानसण्ड:

சுபதஸ்யம¹ என நான்கு கண்டங்களை உள் இந்நூலில்தான் முதனமுதலில் அவசச்சேதகம்,² அவசச்சேதயா,³ திருபகம்,⁴ திருபயம்,⁵ அநுயோகி,⁶ பரதியோகி⁷ என்ற சொற்களை வழங்கப்பட்டன

பச்சிதா⁸ என்ற பெயர்கொண்ட ஐயதேவால⁹ ளுலோகம்¹⁰ என்ற நூல் எழுதப்பட்டது இது ததவநித¹¹ மணியின் உரை ஆகும்

கவகேசோபாதயாயின புத்திரான் வாத்தமாதோ பாதயாயா,¹¹ உதயனா கவகேசா வகஸபாசாசயா இவருடைய தூதர்களுக்கு உரை எழுதினா அதற்குப் பிரக¹²ம் எனப் பெயர் அப்பிரக¹³-சத்திறகு ஐயதேவநிஷயான ருசித்ததா¹⁴ மகாத்ம¹⁵ என்ற உரை எழுதினா

பதி¹⁶ நாதம் தூறமுண்டின் பிறபகுதியிலும் பதிகமும தூறமுண்டின் முற்பகுதியிலும் வைப்பதற்கு வாலாதேவஸாவ டோமா¹⁷ என்ற ஒரு பெரிய உய்ய சாஸ்ய¹⁸ இருந்தன அவர்களு நான்கு சிஷ்ய¹⁹களை உண்டு அவர் வைத்தனமா,²⁰

1 अचक्षुष

10 आलोक

2 अवच्छेदक

11 वर्धमानोपाध्याय

3 अवच्छेद्य

12 प्रकाश

4 निरूपक

13. सचिदत्त

5 निरूप्य

14 मकरन्द

6 अनुयोगी

15 वामुदेवमार्वाभौम

7 प्रतियोगी

16 न्यायाचार्य

8 पञ्चधरमिश्र

17 चैतन्य

9 जयदेव

தாக்கீகசிர்மணிர்ருநாதா,¹ ரகுநாதனா,² கிருஷ்ணநாதா³ ஆவா
ரகுநாதா பல உரைகள் இயற்றினா⁴ அவற்றை நிறைந்த
மணிகரு உரையாகிய தீர்த்தி⁵ என்பது அதற்கு உரை
அவ்ருடைய சிஷ்யரான மதுராராதாரை இயற்றப்பட்டது

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஐக்கீசா,⁶ கதாதா⁷ என்ற
இருபெரியாரால் வையியாயம பாரச்செய்யப்பட்டது இக்
தீசா எழுதிய நூல்கள் ஆவன — ஐக்கீசீ⁸ என்ற தீர்த்தியை,
சுபதசுநீபரகாசிகை,⁹ தாக்காமருதம்,¹⁰ பாஷ்யஸூகதி¹¹ என்ற
பாரசுதபாதபாஷ்யஉரை என்பன சதாதா எழுதிய
நூல்கள் ஆவன — காதாதீ¹² என்ற தீர்த்தியை, மூலகாதாதீ¹³
என்ற மணிபுரை, ஆதமதசவலிவேகவுரை,¹⁴ வ்யுத்பத்திவாதம்,¹⁵
சுகதிவாதம்¹⁶ முதலியன

பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் சங்கரமீசா,¹⁷
ஐக்கீசியின் உரையும், உபஸகாரம்¹⁸ என்ற காணாநல்லிதர்
வுரையும் இயற்றினார்.

1 तार्किकशिरोमणिर्गुनाथ

2 रघुनन्दन

3 कृष्णानन्द

4 दीपिति

5 जगदीश

6 गदाधर

7 जागदीशी

8 शब्दशक्तिप्रकाशिका

9 तर्कामृतम्

10 भाष्यसूक्ति

11 गादाधरी

12 मूलगादाधरी

13 आत्मतत्त्वविवेकव्याख्यानम्

14 व्युत्पत्तिवाद

15 शक्तिवाद

16 शङ्करमिश्र

17 उपस्कार

க. ௨. 1634-இல் லிச்வரதபஞ்சானன்¹ ச்யாபஸூதா
வுளாயி, காரிகாவளி,² ச்யாபஸூதாசதமுத்தாவளி³ என்ற
சூங்களும் இயற்றினா.

பதினெட்டாம் சூற்றாண்டில் அக்ஷம்பட்டா⁴ தர்க்க
ஸங்க்ஷரம்,⁵ அதன் திசை,⁶ வித்தாஞ்சைய⁷ என்ற
மண்பாளையோசவுரை என்ற சூங்களை இயற்றின.

1. विद्यनायपञ्चाननः	5. तर्कमहः
2. कारिकावली	6. दीपिका
3. न्यायमिद्धान्तमुक्तावली	7. मिद्धान्तम्
4. अक्षम्पटः	

அததியாயம் 15

ஸாங்கயசாஸ்திரமும் ¹ யோகசாஸ்திரமும் ²

ஸாங்கயசாஸ்திரம் நிரீசவரஸாங்கயம், ³ ஸேசவரஸாங்கயம் ⁴
என இருவகைப்படும் ஸேசவரஸாங்கயமே யோகசாஸ்திரம்
எனப்படும் ஆகலின் நிரீசவரஸாங்கயம் ஸாங்கயசாஸ்திரம்
என்ற பெயரால் வழங்கும்

ஸாங்கயசாஸ்திரத்தில 25 ததவங்களை உள் ⁵ அவை புருஷன்
பாதானம், மஹா, அக்ஷகாரம், பஞ்சதனமாததிரைகள், பஞ்ச
பூதங்கள், மனம், பஞ்சகாமேந்திரியம் பஞ்சஞானேந்திரியம்
ஆக இவற்றுள் பாதானம் எனப்பது ஸதவம், ரஜஸ், தமஸ
என்ற மூன்று குணங்களின் ஸாமயாவஸ்தை, அதற்கே
மூலபாகிருதி எனப் பெயர் அதன் விகாரம் மஹா, மஹாநின்
விகாரம் அக்ஷகாரம், அக்ஷகாரத்தின் விகாரம் பஞ்ச
தனமாததிரைகள், ⁶ பஞ்சதனமாததிரைகளிலிருந்து பஞ்ச
பூதங்கள், அக்ஷகாரத்திலிருந்து மனம் முதலிய பதினோ
இந்திரியங்களும் ஆகலின் பாதானம் பாகிருதியேயாகும்,

1 साङ्ख्यशास्त्रम्

2 योगशास्त्रम्

3 निरीश्वरसाङ्ख्यम्

4 सेश्वरसाङ्ख्यम्

5 मूलप्रवृत्तिरनिवृत्तिर्महदाद्या प्रवृत्तिर्विश्रुतय सप्त ।

षोडशकृन्तु विमारो न प्रवृत्तिर्न विवृति पुरप ॥ (सा का 3)

பஞ்சபூதங்களும், பதிலோ இந்திரியங்களும் விக்ருதியேயாகும்; மஹாத், அகங்காசம் பஞ்சதன்மாத்நிறைகள் ஒன்றைக்குறித்தது விக்ருதியாகவும், மற்றொன்றைக்குறித்தது ப்ரகிருதியாகவும் இருக்கும். புருஷன் ப்ரகிருதியுமன்று விக்ருதியுமன்று; புருஷர்கள் பலர்.¹ பிரயாணங்கள் மூன்று அவை ப்ரத்யக்ஷம், அதுபு-னம், சப்தம் என்பன ஆகும்.² கடவுள் என ஒருவா இல்லை. புருஷன் 'தான் தத்வங்கள் இல்லை, அவை தன்னுடையன அல்ல, தான் அவற்றினன் அல்லன்' என எப்பொழுது அறிகிறோ, அதன் பின்னர் கைவல்யத்தை அடைகின்றான்.³

ஸாக்ஷ்யசாஸ்திரத்திற் தற்போது கிடைக்கும் தூத்களுள் பழமைபரானது ஸாக்ஷ்யகாரிகை.⁴ அதன் இயற்றியவர் ஈசுவர கிருஷ்ணர்.⁵ அவர் வஸுபத்தியிற்கு⁶ முன்னா கி. பி. முதல் தூற்றண்டிமிருத்து மூன்றாம் தூற்றண்டிமிருள் இருந்தனர் என்பா. ஸாக்ஷ்யசாஸ்திரத்தைப் பரிமாணி இயற்றித் தன் மாணவராகிய சூஸரிக்கு⁷ அதற்குக் கற்பிக்க, அவர் பஞ்ச சிகாக்குக்⁸, கற்பிக்கலா; அவ்வாறு கஷ்யபரம்பரையில் வந்ததைத் தான் காரிகைகளில் இயற்றினதாக அந்தரூள்

1. पुरुषबहुलं सिद्धं त्रैगुण्यविपर्ययाच्च (சா. கா. 18)

2. दृष्टमनुमानमाप्तवचनं च सर्वाप्रमाणसिद्धत्वात् ।

त्रिविधं प्रमाणमिष्टं श्रमेयसिद्धिः प्रमाणादि ॥ (ibid 4)

3. एवं तत्त्वाम्यासाद्यास्त्रि ग मे नाहमित्यपरिशेषम् ।

अविपर्ययाद्विशुद्धं केवलमुत्पद्यते ज्ञानम् (ibid 64) कैवल्यमाप्नोति (ibid 68)

4. साङ्ख्यकारिका

7. आपुरिः

5. ईश्वरकृष्णः

8. पञ्चभिः

6. वसुधन्वुः

வடமொழிநூலவ்லாறு

அவர் கூறுகின்றார் இந்நூலுக்கு யுகதிதீபிகை¹ என்ற ஒரு பழைய உரையும், கௌடபாதபாஷ்யமும், வாசஸ்பதீமிகார இயற்றிய ஸாங்கயததவகௌமூதீ² என்ற உரையும், மாடார சாரயர்³ இயற்றிய மாடாவருத்தி⁴ என்ற உரையும் உள்ளன மேற் குறிக்கப்பட்ட பரமாஷி கபிலா என்பார்

ஸாங்கயதாசனம்⁵ என ஒரு நூல் உளது அது 396 ஸூத்திரங்கள் கொண்டது அதற்கு அநிருத்தா⁶ (கி பி 1450) எழுதிய உரையும், விஞ்ஞானபிக்ஷு⁷ (கி பி 1650) எழுதிய பாஷ்யமும் உள அந்நூல் பிறகாலத்தது என்பது பல காரணங்களால் விளங்கும் விஞ்ஞானபிக்ஷு ஸாங்கயஸாரம்⁸ என ஒரு சிறு நூலும் இயற்றினார் ததவஸமாஸம்⁹ ஸாங்கய ததவாலோகம்¹⁰ என்ற நூல்களும் உள்ளன

ஸாங்கயசாஸ்திரத்தில் கூறப்பட்ட 25 ததவங்களோடு கடவுளை 100 சோதது 26 ததவங்கள் உள என யோகசாஸ்திரங் கூறும் கடவுளைக் கொள்வதால் இதற்கும் ஸாங்கயசாஸ்திரத் திற்கும் மோக்ஷஸவரூபத்தில் மாறுபாடு உண்டு

யோகசாஸ்திரத்தில் தற்போது காணப்படும் பழைய நூல் யோகஸூத்ரம்¹¹ இதனை இயற்றியவா பதஞ்சலி இவர் மாண்பாஷ்யம் இயற்றிய பதஞ்சலி அவலா என்பார்

1 सुक्तिदीपिका

2 साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी

3 माठराचार्य

4 माठरावृत्ति

5 साङ्ख्यदर्शनम्

6 अनिरुद्ध

7 निज्ञानभिक्षु

8 साङ्ख्यसार

9 तत्त्वसमास

10 साङ्ख्यतत्त्वालोक

11 योगसूत्रम्

யோகத்தத்பபற்றய தூல அபபதஞ்சலி இயற்றயத்க வாகய
பதியக கூறம் அதற்கு வயாணா எழுதிய பாஷ்யம் உளது
இந்த வயாணா பாதாசயணவயாணா அல்லா என்பது
பலருடைய கொள்கை இப்பாஷ்யத்திற்கு வாசஸபதிய்ச் சூம்
விஞ்ஞானபிசுஷும உகை எழுதியுள்ளனா. போஜதேவா²
போகஸூததிததிற்கு வுத்தி எழுதியுள்ளனா யோகஸார
ஸங்ககஹம்³ என்ற ஒரு சிறு தூய்யம் விஞ்ஞானபிசுஷு
இயற்றியுள்ளனா.

[பிம்பகுதி]

அததிபாயம் 46

புராணங்கள்

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களை எளிதில் அறிதற்குப் புராணங்கள் சிறந்த ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டன.¹ ஆகவே அவை மிகப் பழமையன ஆக இருத்தல வேண்டும புராணம் எனபது அதாவவேதம்மற்றிதையிதம்,² கௌதமதாம ஸுதிரத்திதம்³ உள்ளது பவிஷ்யதபுராணம் என ஒரு புராணம் ஆபஸதமபதாமஸுதிரத்திற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.⁴ மஹாபாரதத்திற் 18 புராணங்கள்⁵ இருந்தன எனபது கூறப் பட்டுள்ளது.

- 1 इतिहासपुराणाम्या वेद सुमुपबृहयेत् (वायुपुराणे 1, 201)
- 2 ऋच मामानि छन्दासि पुराणं यजुषा सह । [अ वे X 0, 24]
- 3 तस्य च व्यवहारो वेदो धर्मशास्त्राणि अङ्गानि उपवेदा पुराणम्
[गौ ध 11, 2]

वाक्त्रिवाक्येतिहासपुराणकुशल (ibid 8, 6)

- 4 आप. ध II 10, 24, 6

5. अष्टादश पुस्तकानि धर्मशास्त्राणि सर्वश । -

वेदाम्साङ्गान्तथैकत्र भारत चैकत्र सितम् (म. भा XVIII 5, 40)

பழைய காலத்தில் வழங்கிய ஆக்பானங்கள், காதைகள், சாந்திகல்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வ்யாஸா புராண ஸம்ஹிதை இயற்றினார்.¹ ஸம்ஹிதை என்ற சொல், புராணம் என்பதற்குப் பண்டையகாலத்தில் வழங்கப்பட்ட செயதிகள் என்று பொருள் என, அறிவிக்கின்றது. அவர் ஸ உதராக்ஷிய ரோமஹர்ஷணாக்கு அதனைக் கற்பிக்க, அவர் அதனை ஸுமத்ரி, அக்னிவாச்சஸ், மீத்யு, சாம்ஸபாயனர், அக்ருத வ்ரணா, ஸாவர்ணி ஆகிய சிஷ்பாகளுக்குக் கற்பித்தனர். அவருள் சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவ்ரணா, ஸாவர்ணி மூவரும் ரோமஹர்ஷணரின் புராணஸம்ஹிதையைப் பேசுபற்றிப் புராண ஸம்ஹிதைகள் தனித்தனியே இயற்றினார்.²

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கூறப்பட்டன. அவை பிராம்மம்,³ பாத்மம்,⁴ வைஷ்ணவம்,⁵ சைவம்,⁶ பாகவதம்,⁷

1. आख्यानेश्चोपाख्यानेर्गाथाभिः ।
पुराणसंहिता चक्रे पुराणार्थविशारदः ॥ [विष्णुपु. 3, 6, 15]
புராணம் எனபதன நிகுத்தம் புற அனதி எனபது (வாயுபு 1, 803)
2. मर्यातो व्यासशिष्योऽभूत्सुतो वै रोमहर्षणः ।
पुराणसंहिता तस्मै ददौ व्यासो महामतिः ॥
सुमतिश्चाभिर्वर्णश्च मित्रयुश्शासपायनः ।
अकृतव्रणसार्वर्णिः षट् शिष्यास्तस्य चामवन् ॥
काश्यपः संहिताकर्ता सार्वर्णिश्शासपायनः ।
रोमहर्षणिका चान्या तिसृणां मूलसंहिता ॥
काश्यप - अकृतव्रणः (श्रीश्रीरवीश्वर्या. ibid 3, 6 16-18)

3. ब्राह्मम्	6. शैवम्
4. पाद्मम्	7. भागवतम्
5. वैष्णवम्	

[பிற்பகுதி]

அததிபாயம் 46

புராணங்கள்

வேதங்களிற் கூறப்பட்ட பொருள்களை எளிதில் அறதற்குப் புராணங்கள் சிறந்த ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டன¹ ஆகலின் அவை மிகப் பழமையன ஆக இருத்தல் வேண்டும் புராணம் என்பது அதாவவேதஸம்ஸிதைபிதம்,² கௌதமதாமஸ-உதாரததிதம்³ உள்ளது பல்ஷயத்புராணம் என ஒரு புராணம் ஆபஸதமபதாமஸ-உதாரததிற குறிக்கப்பட்டுள்ளது⁴ மஹாபாரதத்தின் 18 புராணங்கள்⁵ இருத்தன என்பது கூறப்பட்டுள்ளது

1 इतिहासपुराणान्या वेद सुमुपबृहयेत् (वायुपुराणे 1 201)

2 ऋच मामानि छन्दासि पुराणं यजुषा सह । [अ वे X 0, 24]

3 तय च व्यरहारो वेदो धर्मशास्त्राणि अङ्गानि उपवेदा पुराणम्
[गौ ध 11, 2]

वाकोराक्येतिहासपुराणयुशल (ibid 8 8)

4 आप ध II 10, 24, 6

5 अष्टादश पुराणानि धर्मशास्त्राणि सर्वश ।

वेदाम्माद्वास्तथैकत्र भारत चैकत्र स्थितम् (म भा XVIII 5, 40)

பழைய காலத்தில் வழங்கிய ஆக்பாணங்கள், காதைகள், சாத்திகல்பங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வ்யாஸா புராண ஸம்ஹிதை இயற்றினா.¹ ஸம்ஹிதை என்ற சொல், புராணம் என்பதற்குப் பண்டையகாலத்தில் வழங்கப்பட்ட செய்திகள் என்று பொருள் என, அறிவிக்கின்றது. அவர் உத்தராகிய ரோமஹர்ஷிணாக்கு அதனைக் கற்பிக்க, அவர் அதனை ஸாமத்ரி, அக்னிவாச்சஸ், மித்ரா, சாம்ஸபாயனர், அக்ருத வ்ரணர், ஸாவாணி ஆகிய சிஷ்யர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவருள் சாம்ஸபாயனர், அக்ருதவர்ணர், ஸாவாணி மூவரும் ரோமஹர்ஷிணரின் புராணஸம்ஹிதையைப் பேசுபற்றிப் புராண ஸம்ஹிதைகள் தனித்தனிபே இயற்றினா.²

புராணங்கள் பதினெட்டு எனக் கூறப்பட்டன. அவை பிரம்மம்,³ பாதமம்,⁴ வைஷ்ணவம்,⁵ சைவம்,⁶ பாகவதம்,⁷

1. आस्यानैश्वोपास्यानैर्गाथाभिः कल्पशुद्धिभिः ।
पुराणसंहिता चक्रे पुराणार्थविशारदः ॥ [विष्णुपु. 3, 6, 15]
புராணம் என்பதன் சிறுபதம் புக அநாதி என்பது (வாயுபு 1, 303)
2. प्रस्यातो व्यासशिष्योऽमृतसूतो वै रोमहर्षणः ।
पुराणसंहिता तस्यै ददौ व्यासो महामतिः ॥
मुमतिश्चामिवर्णश्च मित्रयुशशासपायनः ।
अकृन्वन्नसावर्णिः पट् शिष्यास्तस्य चामवन् ॥
काश्यपः संहिताकर्ता सावर्णिश्चासपायनः ।
रोमहर्षणिका चान्या तिसृणां मूलसंहिता ॥
काश्यपः—अकृन्वन्नः (श्रीवरीव्याख्या. ibid 3, 6 16-18)

3. ब्राह्मम्

6. शैवम्

4. पाद्मम्

7. भागवतम्

5. वैष्णवम्

நாரதீயம்,¹ மாககண்டேயம்,² ஆகனேயம்,³ பவிஷ்யம்,⁴
பிரமமவைவாததம்,⁵ லைங்கம்,⁶ வாராஹம்,⁷ ஸாராதம்,⁸
வாமநம்,⁹ கௌமம்,¹⁰ மாதஸ்யம்,¹ காகுடம்,¹² பி ம,
மாண்டம்¹³ என்பன இவற்றான பதது மகேசவரைய
பற்றியும் நான்கு விஷ்ணுவைப்பற்றியும், இரண்டு பிரமமவைவ
பற்றியும், ஒன்று அக்ஷிணியைப்பற்றியும் ஒன்று பாஸரீயைப்
பற்றியும் கூறும் என ஸுதஸம்ஹிதையிற் கூறப்பட்டது¹⁴
பரமேசவரராகிய விஷ்ணுவின் தலை முதலியவற்றைய பதது
புராணங்கள் கூறும் எனவும்¹⁵ ஆறு தாமஸம் எனவும்,⁶
ஆறு ராஜஸம் எனவும், ஆறு ஸாதஸிகம் எனவும்
பதம்புராணம் கூறும்¹⁶ வாயுபுராணம், மதஸ்யபுராணம்,
விஷ்ணுபுராணம் இவற்றிலுள்ள பெருமபகுதிகள் பொதுவாக
மஹாபாரதத்துள்ளனவற்றையும் நிறப்பாக ஹரிவம்சத்
துள்ளனவற்றையும் ஒத்திருக்கும் பதம்புராணத்துள்ள
கதைகள் காளிதாஸரின் குமாரசம்பவம், ரகுவம்சம்,
சாகுந்தலம் இவற்றிலுள்ளவற்றை ஒத்திருக்கின்றன

1 नारदीयम्	7 वाराहम्
2 मार्कण्डेयम्	8 स्कान्दम्
3 आग्नेयम्	9 वामनम्
4 भविष्यम्	10 कूर्मम्
5 ब्रह्मवैवर्तम्	11 मात्स्यम्
6 ऐकम्	12 गारुडम्

13 ब्रह्माण्डम् (विष्णु 3 6 21-23)

14 सूतस I 11

15 शश I 62 1 7

16 ibid IV 263 81-85

பிராம்மம். — பிரதமமா தகஷர்க்குக் கூறப்படுத ஸூத்ர
கூறவதால் இப்பிராணம் பிராம்மம் எனப் பெயர் பெற்றது.¹
இக்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துடன் ச.த்தகஷத்துன்ன தீர்த்த
மலார்த்தம்பும், கிருஷ்ணனது வீடுகளும், வர்ணாசிரமதர்மம்
முதலியனவும் கூறப்பட்டன. இதன் பிற்பகுதி கௌதமீ
மஹாத்மியம் எனப்படும்.

பிராம்மம். — உலகமே ஒரு பத்மமாயிருப்பதாலும், அப்
பத்மத்தின் சிருத்தார்த்தம் இங்குக் கூறப்படுவதால் இப்பிராணம்
பத்மம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. அன்றையும் அது விஷ்ணு
வால் பிரதமாயிருக்க கூறப்பட்ட பிராணம். இதற்கு திரண்டு
பதிப்புக்கள் உள். முதற்பதிப்பில் ஆதிகண்டம், பூமிகண்டம்,
ஸ்வர்க்ககண்டம், பாதாளகண்டம், சத்ருஷ்டிகண்டம் என
ஐந்தும், பிற்பதிப்பில் அவற்றின் ச.த்தகண்டமும் காணப்
படுகின்றன. ஈண்டு விஷ்ணுமஹாத்மியம் கூறப்படுகின்றது.
காசிதாஸனின் காவ்யங்களிலுள்ள கதைகள் இங்குள்ள
கதைகளைப் போட்டியே உண்ண.*

விஷ்ணுவம். — இப்பிராணத்தின் விஷ்ணுவே பிராம்மமா
என கூறப்படுதலின்,² இது விஷ்ணுவை எனப் பெயர்
பெற்றது. இப்பிராணத்தின் ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்துமே
கூறப்படுதலின், இது மிகப் பழமைபாளுது என்னவாம்.

1. कथयामि यथा पूर्वं दक्षावैर्मुनिसत्तमैः ।
पृष्टः प्रोवाच भगवानञ्जयोनिः पितामहं ॥ [त्रि. 1, 31]
2. एतदेव महापद्ममुद्भूतं यन्मयं जगत् ।
तद्वचान्ताश्रयं तस्मात्पादमिलुच्यते बुधैः ॥
एतत्पुराणममलं विष्णुमाहात्म्यानिर्मलम् ॥ (पाद्. 1, 1, 23-24)
3. एकानेकस्वरूपाय स्थूलसूक्ष्मात्मने नमः ।
अन्यक्तव्यकरूपाय विष्णवे मुक्तिहेतवे ॥
सर्गमिति विनाशानां जगतो यो जगन्मयः ।
मूलभूतो नमस्तस्मै विष्णवे परमात्मने ॥ (वि. पु. 1, 2, 3-4)

சைவம். — இங்குச் சிவனே பாம்பொருள் எனக் கூறப் பட்டமையான், இதற்குச் சைவம் எனப் பெயர் வந்தது இது வாயுபகவானுற கூறப்பட்டமையான்¹ இதற்கே வாயுபுராணம் என்ற பெயரும் உண்டு. இப்புராணம் மஹாபாரதத்துள் குறிக்கப்பட்டதென முன்னரே கூறப்பட்டது. இங்கு ஸர்க்கம் முதலிய ஐந்து விஷயங்களுங் கூறப்பட்டன. இறுதியில் கயா மாஹாதம்யம் கூறப்பட்டது. இது பின்னாச் சோக்கப் பட்டிருத்தல் கூடும் என்பா விண்டாநீடஸ்.²

பாகவதம் — இது பகவானாகிய 'வாஸுதேவரைப்பற்றிச் சிறப்பித்தது கூறுதலாற் பாகவதம்³ எனப் பெயர் பெற்றது. வேதாந்தக்கருததுக்களெல்லாம் இந்நூலில் எளிதில் அறியும் படிக் கூறப்பட்டிருத்தலால் வயது முதிர்ந்தவர்களுள் பலா இந்நூலில் ஈடுபடுகின்றனர்.⁴ பத்தாம் ஸ்கந்தம் எல்லோருடைய மனததைபுங் கவரும். வேதாந்தவாக்கியங்களும்,⁵ வ்யாஸரின்

1. पुराणं सम्प्रवक्ष्यामि यदुक्तं मातरिधना (वायु. पु. 1, 47)

2. A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I

3. को वा भगवतस्तस्य पुण्यश्लोकेऽयकर्मणः ।

शुदिकामो न शृणुयाद्यशः फलिमत्पहम् ॥ [भा. 1, 16]

वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः ।

जनयत्याशु वैराम्यं ज्ञानं यच्चद्वैतुकम् ॥ (ibid 2, 7)

4. निगमकल्पतरोर्गलितं फलं शुक्रमुष्माद्वृत्तद्रवमंयुनम् ।

पितृ भागवतं रसमाख्यं गुरुरहो रसिद्धा सुवि वायुकाः ॥ (ibid 1, 4)

5. निघने हृदयप्रग्निरिदृघन्ने सर्वसंगयाः ।

क्षीयन्ते चास्य कर्माणि दृष्ट पदाम्बनीधरे ॥ (ibid 2, 21)

பிருமமணலிதரவகளும்¹ இவரு சகோகங்களாக அளமககய
பட்டன இருநிலை இயற்றியவா அதவைதியாபிருநது² வாஸு
தேவனை பாஸயமுாதறிபாகக கொண்டிருத்தல வேனாடும
என்பது வெளிப்படை. அவா வயாஸா அனது, பிறகாலத்தில்
இருந்த வோபதேவா என்பா சிலா அககாரணமபறறயே
அஷ்டாதசுபுராணத்திற குறிக்கப்பட்ட பாகவதபுராணம் இப
புராணமனது, அது தேவீபாகவதமே ஆகும் எனதுவ கூதுவா
எவவாறு இருப்பினும் புராணங்களுள் மககளின் மனததைக
கவாகின்றது இப்பாகவதமே என்பதில ஐயம் இல்லை

கார்த்தியம் — ஸகாதிகளால் ராதாக்கு இப்புராணவ
கூறப்பட்டமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது³ இதனுள்
கிஷ்ணுவின் மாஹாதமயம், ஏகாதசிவாதம் முதலிய வாதங்களால்

- 1 अन्माद्यस्य यतोऽन्ययादितरतश्चार्थेष्वभिज्ञः स्वराद् ।
तेने ब्रह्म हृदा य आदिकवये मुच्यन्ति यत्सूरय ॥ (ibid 1 1)
- 2 वदन्ति तत्तत्त्रविदस्तत्त्व यज्ज्ञानमद्वयम् ।
ब्रमेति परमात्मेति भगवानिति शब्दते ॥
तच्छ्रद्धवाना मुनयो जानैवैराम्ययुक्तया ।
पश्यन्त्यात्मनि चात्मानं भक्त्या श्रुतगृहीतया (ibid 2, 11-12)
- 3 गीत सनकमुखैस्तु नारदाय महात्मने ।
पुराण नारदोपाख्यमेतद्वेदार्थसम्मितम् ॥ (ना 1, 36-36)
सूतशौनकसवाद सृष्टिसंक्षेपवर्णनम् ।
नानाधर्मकथा पुण्या प्रवृत्ते समुदाहृता ॥
प्राग्भागे प्रथमे पादे सनकेन महात्मना ।
द्वितीये मोक्षधर्माख्ये मोक्षोपायनिरूपणम् ॥
वेदाज्ञाना च कथन शुकोत्पत्तिश्च विस्तरात् ।
सनन्दनेन गदिता नारदाय महात्मने (ibid 97, 2-4)

அனுஷ்டிகமும் முறைபும அவற்றின் பலனும், கோகாணம், புண்டரீகம் முதலிய சிவசேஷத்திசைகளின் மஹிமையும், வேதாங்கங்களின் குறிப்பும், மோசேஷாபாயமும் கூறப்பட்டன வயாகரணத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது ஸமஞாபர கரணம் காரகபரகரணம் இவற்றிலுள்ள பாணினிஸூத்தரங்கள் ஆளப்பட்டன¹ புண்டரீகபுரத்தில ஐயமிநிமஹாஸியை அனுகர லிககச சிவபிரான டனஞ் செயததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது²

மாரககண்டேயம் — மாரககண்டேயா கரௌஷ்டருக்கு ஸாககம் முதலியவற்றை நன்கு கூறுதலின் இப்புராணம் மாரககண்டேயம் எனப் பெயர் பெற்றது³ புராணங்களுள் இது சிறந்தது, பழைமையானது, படிக்கப்படிக்க மகிழ்ச்சியை ண்டடுவது கிருஷ்ணாவதாரத்தின் சஹஸ்யமும் தரௌபதி ஐதழ கணவாகனை அடைந்ததற்குக் காரணமும், தரௌபதே யாகள் மக்களினறிப் போரில் இறந்ததற்குக் காரணமும் பல தேவரின் பருமமஹதயாசிவருத்தியும் இவை போன்ற பலவும் இங்குக் கூறப்பட்டன மஹாபாரதத்தின் சாரதிபாவாஹிரும் இதற்கும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள் இப்புராணம் கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்திருத்தல் கூடும் என்ப

சூகனேயம் — அக்னிபால் வரவிஷ்டருக்கு இப்புராணங் கூறப்பட்டமையால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது⁴ இதனுள் 11457 சலோகங்கள் உள் ஸாககம் முதலிய ஐந்தனோடு இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றில் கூறப்பட்ட இராமன் கிருஷ்ணன் இவர்களின் சரித்திரச்சுருக்கமும், பூகோளம், ஜயோதிஷம், அஸ்தக்காரம், வயாகரணம், தாமசாஸதம் இவற்றில் சுருக்கமுங் காணப்படுகின்றன

1 ibid 52

2 ibid 73

3 मार्कण्डेयै न कथितं पुरा कौटुक्ये यथा (भा. I 42, 16)

4 अमिनोक्तं पुराणं यदामेयं वेदसंमितम् [आ. पु 1 10]

பலிஷ்யம். — இப்புராணம் பின்னர் வரப்போவதைக் கூறும் என நினைப்பதற்குப், பலிஷ்யம் என்ற பெயர் இடத் தருகிறது. ஆரிணம் முதலில் கிரிவாய் வர்ணாசிரமதர்மங்களும் பூஜாகிரகதானங்களும் இறுதியில் வாதாநுஷ்டான முறைகளும் உணர்த்தப்பட்டன. ஆபஸ்தம்பதர்மஸூத்ரத்தில் பலிஷ்யத புராணத்தைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளது. கண்டு ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரம் கௌதமதர்மஸூத்ரம் இவை குறிக்கப்பட்டன.¹

அன்றியும் ஸூர்பன் பட்டோஜிதிக்ரிதாயம் பிறந்து ஸீததாந்தகௌமுதி இயற்றியதாகவும்² ஸ்ரீதாசாச்யாயம் பிறந்து பாகவதத்திற்கு உரை இயற்றியதாகவும்³ கூறப்

1. आपस्तम्बोऽय उराना कात्यायनवृहस्पती ।

गौतमः शङ्खलिखितौ हारीतोऽत्रिरथापि वा ॥ [म. पु. 1, 44] .

2. उवाच शत्रं स रविदेवकार्यं करोम्यहम्-।

मैट्टेर्विद्यामयैर्धूर्तैः सूत्रपाठश्च मण्डितः ॥

धातुपाठोऽन्यपठितो ग्रंथार्थः स्वरवर्णकः ।

जित्वा तान्मृष्टपाण्डान्वेदमुद्धारयामि भोः ।

इत्युक्त्वौ स गतः काश्या गेहे वै वेदशर्मणः ॥

... ..

नारायणः षोडशात्मा बहुमूर्तिरमूर्तिकः ।

इति ज्ञानं हृदि प्राप्य तदा सिद्धान्तकौमुदीम् ।

जित्वा मष्टांश्चकाराशु मष्टोजिः प्रश्रुतोऽमवत् [म. पु. 4, 8, 83-88]

3. इत्युक्त्वा भगवान्मूर्खो गत्वा वृन्दावनं शुभम् ।

श्रीधरो नाम विख्यातः पुत्रोऽमृद्देदशर्मणः ॥

श्रीमद्भागवतं ज्ञानं समाप्तोक्त्य विशारदः ।

चकार विदुषामर्थे प्रदीप्तं श्रीधरः शुभम् ॥ (म. पु. 4, 8, 29-30)

பட்டுள்ளது. இவற்றையெல்லாம் கோககின் இப்புராணம் பழைய புராணம் அன்று எனக் கூறல் தரும். இதனால் 50000 ச்லோகங்கள் உள்.¹

பிரம்மவைவர்த்தம்.—இப்புராணம் கிருஷ்ணனே பரமாத்மா என்றும், அவனது ஆணையால் ப்ரகிருதி தூர்க்கை, லக்ஷ்மி, ஸர்வதி, ஸாவிரி, ராதை ஆகப் பிறந்தனர் என்றும், கணேசன் கிருஷ்ணனின் ஓர் அவதாரம் என்றுங் கூறி, கிருஷ்ணனின் சரித்திரம் முழுமையும் கூறுகின்றது.

லிங்கம்.—இப்புராணம் செவகைச் சிறப்பித்துக் கூறும். லிங்கத்தின் மாஹாத்மியத்தைப்பற்றிக் கூறுதலால், இஃது இப் பெயர் பெற்றது.² இங்குப் பதினேராவிரம் ச்லோகங்களை உள்.³

வாராஹம்.—இப்புராணம் வராஹமூர்த்தியால் எடுத்து வரப்பட்ட பூமியைப்பற்றியதால் இப்பெயர் பெற்றது. ஸாக்தம் முதலியன ஈண்டு விரிவாய்க் கூறப்படவில்லை. மாத்திரக்கள் கணேசன் இவர்களைப்பற்றியும், நாகிகேதஸ்ஸின் கதையையும், ப்ராயச்சித்தநாடிகளையும் இப்புராணம் கூறும்.

ஸகந்தம்.—ஸகந்தரால் கூறப்பட்டமையான் இப் புராணம் ஸ்காந்தம் எனப் பெயர் பெற்றது.⁴ சைவக் கொள்கைகள் எல்லாம் ஈண்டுக் கூறப்பட்டன. இதனால்

1. भविष्यमेतद्विणिग लक्षार्थं सङ्ख्यया कृतम् । (ibid 1, 1, 105)
2. नारदोऽभ्यर्च्य शैलेशे शङ्करं सङ्गमेश्वरे ।
चक्रे कथा विचित्रायां लिङ्गमाहात्म्यमाश्रिताम् ॥ (लि. 1, 2-7)
3. अत्रैकादशसाहस्रैः कथितौ लिङ्गसम्भवः । (ibid 2, 5)
4. एतत्पुराणमखिलं पुरा स्कन्देन भाषितम् । [स्का. प्रभा. 4, 44]

எனக்குமாசீயஸம்ஸிதை, ஸந்தஸம்ஸிதை, பிரம்மீஸம்ஸிதை, வைஷ்ணவீஸம்ஸிதை, சாகுகீஸம்ஸிதை, ஸௌரீஸம்ஸிதை என ஆறு ஸம்ஸிதைகள் உள். அதனுள் 81100 ச்லோகங்கள் உள் என மதஸ்யபுராணக் கூறும். காலையைச் சுற்றியுள்ள வென்கோலிங்களின் பாஹாத்மயதைப்பற்றிச் செவ் கண்டங்கள் கூறும்.

வாமனம். — நாரதாக்குப் புலஸ்த்யா வாமனாவதாரத்தைப் பற்றி இங்குக் கூறுதலால் இதற்கு வாமனம் என்ற பெயர் வந்தது.¹ வாமனரூபத்தோடு சூத்து² என்ற அஸுரிக் கொன்றதும், பரீயின் யாகத்திற்குச் சென்று அவரை அடக்கிபதும் ஈண்டுக் கூறப்பட்டுள். கௌரீயின் விவாகம், பிராயகர் காத்திகேயா இவர்களின் பிறப்பு, மஹிஷாஸுர வதம் முதலியன இப்புராணத்திற் கூறப்பட்டன.³

கௌரமம். — விஷ்ணு கூர்மாவதாரத்திற் இந்திரத்யும்னனுக்கு இப்புராணத்தைக் கூறிய காரணம்பற்றி இதற்கு இப்

1. पुलस्त्यमृषिमासीनमाश्रमे वाग्मिदा वरम् ।

नारदः परिपृच्छ पुराणं वामनाश्रयम् ॥ [वा. 1, 2]

2. आसीद्धन्धुरिति ख्यातः कश्यपसौरसः सुतः ॥

दनोर्गर्भसमुद्गतो महाबलपराक्रमः ॥ (ibid 78, 13)

...

क्रमं तृतीयं न यदास्यपूरितं वदातिकोपादनुपुङ्गवस्य ।

पपात पृष्ठे भगवांसिविक्रमो मेख्यमाणेन तु विग्रहेण ॥ (ibid 78, 84)

3. इत्येवमुक्ते ववने वामनेन महात्मना ।

बलिर्भृङ्गारमादाय ददौ विष्णोः क्रमत्रयम् ॥ (ibid 92, 16)

பெயர் வந்தது.¹ இதனுள் பிராமணமஹிதை, பாகவதீஸம
ஹிதை, ஸௌரீஸமஹிதை, வைஷணவீஸமஹிதை, என் ஸம
ஹிதைகள் நான்கு உள்ளன என்க கூறப்பட்டிருப்பினும்
பிராமணமஹிதை ஒன்றே தற்போது வழக்கிலுள்ளது.²
பிருமமா, விஷ்ணு, சிவன் இம்மூவரும் ஒருவரே என்று இவரு
உணர்த்தப்பட்டது.³ ஸாககாதிகஞ்ச உணர்த்தப்பட்டன.
வாணசுரமதாமகஞ்சம், காசிமாஹாதமயம் பரயாகைமாஹாத
மயம் முதலியனவும் உணர்த்தப்பட்டன.

மாதஸ்யம். — மதஸ்யாவதாரததைப்பற்றிக் கூறுங் கார
ணத்தால் இப்புராணம் இப்பெயர் பெற்றது.⁴ புராணத்திற்

- 1 अस्ति द्विजातिप्रवर इन्द्रद्युम्न इति श्रुत ।
पूर्वजन्मनि राजासावधृष्य शङ्करादिभि ॥
इद्वा मा कूर्मसंस्थानं श्रुत्वा पौराणिकीं स्वयम् ।
[कूर्म I I, 42-43]
- 2 ब्राह्मी भागवती सौरी वैष्णवी च प्रकीर्तिता ।
चतस्र सहिता पुण्या धर्मरामार्थमोक्षदा ॥
इयन्तु सहिता ब्राह्मी चतुर्वेदैस्तु सम्मिता ।
भवन्ति पद्मसहस्राणि श्लोकानामत्र सङ्ख्यया ॥
[ibid I 1, 22-23]
- 3 ससारहेतुरेवाह सर्वससारयजित ।
अहमेव हि महर्ता ससृष्टा परिपालक ॥ [ibid II 4, 17-18]
- 4 एवमुक्तं स भगवान्मत्स्यरूपी जनार्दन ।
साधु साध्विति चोवाच मम्यम् ज्ञातस्त्वयानघ ॥
अचिरेणैव कालेन मेदिनी मेदिनीपते ।
भविष्यति जले ममा सशैलनवानना ॥
युगान्तयानाभिहता यदा भवति नौर्नृष ।
शृङ्गेऽसिन् मम राजेन्द्र तदेमा सयमिष्यसि ॥ [म 1, 28-32]

சூறவேண்டிய ஸாக்ஸாதிகள் ஐந்தாம் இங்கு உணராததப் பட்டன. இது பழமையான புராணங்களுள் ஒன்று. இப் புராணத்தை வைஷ்ணவம் என்றுங் கூறலாம், சைவம் என்றுங் கூறலாம்.

காருடம். — விஷ்ணு கருடனுக்குக் கூறிய புராணமாகையால் இது காருடம் எனப்பட்டது.¹ இங்கு ஆகவேயத்திற்போல் ஸாக்ஸாதிகள் ஐந்தாம், இராமாயணம், மஹாபாரதம், இலககணம், அஸங்காரசாஸ்திரம் இவற்றின் சுருக்கமும் உணராததப்பட்டன. இது தேவமாரக்கம் யமமாரக்கம் என இருபகுதியை உடையது.²

பிரம்மாண்டபுராணம்.—பிரம்மாண்டத்தைப்பற்றிக் கூறும் புராணம் பிரம்மாண்டபுராணம் எனக் கூறப்பட்டது. தற்போது காணப்படும் நூலில் மஹாதப்யங்களும் உதோதாங்கங்களும் உபாகயானங்களும் காணப்படுகின்றன.

புராணமஹாபாரதங்களுள் முன்னது யாது?—மஹாபாரதங்கள் 18 புராணத்தைப்பற்றிக் கூறிவிருத்தலாலும், வாயு புராணத்தையொட்டிச் சில கூறப்பட்டனவாகக் கூறப்பட்டமையாலும்,³ மஹாபாரதக்கதைகள் சில புராணங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருத்தலாலும் மஹாபாரதம் புராணங்களைக்

1. यथा श्रीविष्णुना प्रोक्तं वैनतेयाय पृच्छते ।

तथैव कथयिष्यामि सन्देहच्छेदनाय वः ॥ [गा. 1, 7]

2 कथितो भवता सम्यग्देवमार्ग सुवप्रदः ।

इदानीं श्रोतुमिच्छामो यममार्गं भयप्रदम् ॥ (ibid 1, 4)

3. एतत्ते सर्वमास्यातमतीतानागतं मया ।

वायुप्रोक्तमनुस्मृत्य पुराणमृषिसंस्तुतम् ॥

(ம. மா. வன. 194, 16)

வடமொழிநூலவாலாறு

காடடிதம பிறகாலத்தது எனப் சிறு நற்சபாத்தமும் புரணங்களுப் பழங்கதைகளைக் கூறியிருத்தலாஹம் புரணங்களை எழுதிய வயாளரே மஹாபாரதத்தின் 1 நியற்றியிருத்தலாஹம் அவ்வாறு கொள்ளவேண்டிய விதி இவ்விலகம் பாரமற்றோ

புரணங்களுப் பழையனவாஹம் தற்போது காணப்படும் புரணங்களுப் பழையன எனக் கூறுதற்கு இடன நிலை எனப் புரணங்களுக் காரணங்களு ஆவன — (1) புரணத்தின் ஐந்த லக்ஷணங்களுமும் சில கொள்ளலும், சில ஐந்த லக்ஷணங்களுமே கொண்டு சாரத்தம், வரதம் முதலியவற்றைய பற்றிக் கூறும் (2) சிலசுவாமி நாதகாலத்தையும், சில விஷ்ணு கின் உதகாலத்தையும் சில சிவமாலின் உதகாலத்தைய பற்றியுப் கூறுகின்றன (3) சிவகாலம் நத்தனமுதலியோரது வ சத்தில அவர்களுப் பின்னர் பிறந்த அரசர்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன

தற்போதுள்ள புரணங்களின் காலம் — வாயுபுரணம் பரவசமம் செய்யப்பட்டது எனப் பாணன் ஹாஷ்சரித்திரத்திற கூறுகையாஹம்,¹ புரணம் தாமததிறகு மூலம் என குமாரில பட்டமும், சங்கராச்சாரயமும் இராமாநுஜாச்சாரயமும் கொண்டமையாஹம் கி பி பதினோராம் நூற்றாண்டில் ஆலபெருனி² 18 புரணங்களைப் பற்றிக் கூறுகையாஹம் தற்போதுள்ள புரணங்களுப் பாணரின் காலத்திறகு முற பட்டது எனப்பறு திண்ணம்

புரணங்களின் பிரவேஜனம் — வமச நுசரித்ததால் அரசா கரின் பெயர், முறை, காலம் இவை அறியப்படுகின்றன ஆகலின் அப்பகுதி சரித்தகாரர்களுப் பயன்படும் மெளரிய

1 मासि श्रौतुणा गीत्या पवमानप्रोक्त पुराण पषाठ

(हर्षचरिते 3 उच्छ्वासे)

2 Alberuni

வம்சாநுசரிதத்தில் விஷ்ணுபுராணமும், ஆகாரீன வம்சாநுசரிதத்தில் மதஸ்புராணமும், சந்திரகுப்தன் I ஆட்சிபக கூறுகையில் வாயுபுராணமும் மிகப் பயன்படுகின்றன என லி. ஏ. ஸ்மித் கூறுவா. கடவுளின் ஸ்வரூபம் ஆவரை அடைவதற்கு - அனுஷ்டிக்கவேண்டிய வரதங்கள், அவரைப் பற்றுகும் முறை முதலிய ஆங்கு கூறப்பட்டனமையால், அக்காலத்தில் ஆரியரின் மனப்பான்மை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை அறியப் புராணங்கள் பயன்படும் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

புராணங்களை ஒட்டி உபபுராணங்கள் பிறத்தன என ஸூதஸம்ஸ்கிருதரின் முதல் அத்தியாயம் கூறுக.

தந்திரங்கள்.¹ — தந்திரங்கள் ஸம்ஸ்கிருத,² ஆகமம்,³ தந்திரம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் ஸம்ஸ்கிருதங்கள் வைஷ்ணவர்களாலும், ஆகமங்கள் சைவர்களாலும், தந்திரங்கள் சாக்தர்களாலும், போற்றப்படுகின்றன. அவை முற்றிலும் வைதிகக கொள்கைகளைப் பின்பற்றியன எனக் கூறுவதற்கு இடம் இல்லை. அவை நிகழ்கொண்டு ஆசிரியரிடமிருந்து கொள்ளத் தக்கன. தந்திரங்கள் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் பின்னரே உண்டாயின என்பது. பாஞ்சராத்திரஸம்ஸ்கிருதகருள் உதிரி புதன்புஸம்ஸ்கிருத,⁴ ஈசுவரஸம்ஸ்கிருத,⁵ பெளஷ்காஸம்ஸ்கிருத,⁶ பாமஸம்ஸ்கிருத,⁷ ஸாதவதஸம்ஸ்கிருத⁸ பிறத்தன ஆகும். ஆரம்ப

1. तन्त्राणि

2. मंहिता

3. आगमः

4. अद्विच्यसंहिता

5. ईश्वरसंहिता

6. पौष्करसंहिता

7. परममंहिता

8. सात्त्विकमंहिता

களில் மஹாநிர்வாணத்தாய்¹ நெறத்தது சாகத்தகதரங்களுள்
குலாணவத்தாயம்,² ப்ரபஞ்சஸாதத்தாயம்,³ ஞானாணவ
த்தாயம்,⁴ சாரதாநிலகத்தாயம்⁵ நெறத்தன ஆகும

.

1 महानिर्वाणतन्त्रम्

2 कुलार्णवतन्त्रम्

3 प्रपञ्चमारतन्त्रम्

4 ज्ञानार्णवतन्त्रम्

5 शारदातिलकतन्त्रम्

அத்தியாயம் 47

காவயத்தின் பொதுத்தன்மையும் பொதுவகையும்

படிப்போரகரும் கடிததலைப் பாப்போரகரும் பெரு
மகிழ்ச்சி¹ உண்டாக்கும் நூலே காவ்யம்² ஆகும். அப்பெரு
மகிழ்ச்சி அதனின ஒரு சிறு பகுதியைப் படித்தலாலோ,
அல்லது ஒரு சிறு பகுதியை கடித்தலைப் பார்த்தலாலோ உண்
டாகாது. அஃது உண்டாதற்குக் காரணம் படிப்போரும்
பாப்போரும் அநுபந்தங்களுள் வாணிககப்படும காயகராயகி
களோடு தன்மபத்வம்³ அடைதலே ஆகும். நூல் உலக
வழகங்களை⁴ பொட்டியும், கூறுவோன் கூறப்படுவேனா, கூறப
படும் பொருள் முகலியவற்றின் தருதியை⁵ ஒட்டியும் கவியால
மெயம்மறாது இயற்றப்படுமாயின், அததன்மயத்தகம உண்
டாவது திண்ணம். அதற்குமற்றோ சிறந்த காரணமும் உண்டு.
காவ்யம் வயங்கியப்பொருளில்⁶ சிறந்த கிளக்கவேண்டும்.
அக்காவயத்தைத் தோனி⁷ என்பா ஆகந்தவாதகஞ்சாயா⁸
அததொனி வஸ்துத்தோனி⁹, அணித்தோனி¹⁰, ரஸத்தோனி¹¹
என மூவகைப்படும். இவற்றுள் ரஸத்தொனியிலும் சிறந்தது.
ஆகலின காவ்யத்தில் ரஸத்தொனி ஒரு சிற்தும் கலககம உருது
இருத்தலவேண்டும். அதனைக் கெடுக்கும் சரித்திரப்பகுதியை
கீகியும், அதனை ஆகரும் பகுதியைச் சோததம், அக்கி

1 आनन्द.

2 काव्यम्

3 तन्मयत्त्वम्

4 लोकधर्मः

5 औचित्यम्

6 व्यङ्ग्यार्थ.

7 ध्वनिः

8 आनन्दवर्धनाचार्य

9 वस्तुध्वनि.

10 अलङ्कारध्वनिः

11 रसध्वनि.

ரஸத்தை¹ வளர்த்தும், அங்கரணத்தை² ஆடங்கியிருக்கச் செய
தும் கவி காவயம் இயற்றவேண்டுமென பா ஆரதவாதத்
தொச ரீபா

ஆககாவயம் சரவயகாவயம்³ என்றும் தருசயகாவயம்⁴
என⁵ இருவகைப்படும தருசயகாவயத்தைப் பொதுவாக
நாடகம்⁶ எனபா ஆகலீன காவயம் என்ற சொல் பின்னாச
சரவயகாவயத்தையே குறிக்க வழங்கப்பட்டது சரவயகாவ
யங்களுள் சில முழுமையும் பதயமாகவும், சில முழுமையும் கதய
மாகவும், சில பதயம் கதயம் இரண்டும் கலந்தனவாகவும்
இருக்கும் முழுமையும் பதயமாகிய சரவயகாவயங்களுள் சிறு
தன ராமாயணமும்⁷, மகாபாரதமும்⁸ ஆகும் இராமா
யணத்தை ஆதிகாவயம் எனபா⁹ வரலமீசிய ஆதிகவி
என்று கூறுவா

1 अङ्गिम

5 नाटकम्

2 अङ्गस

6 रामायणम्

3 अन्यकाव्यम्

7 महाभारतम्

4 हृदयकाव्यम्

8 चाल्मीकिन्यासमुख्याश्च ये प्रख्याता कवीधरा

[ध्वन्यालोके तृतीयोद्योत]

9 कर्णगद्यस्य शासनात् [यु 18 41]

प्राचेनगौ मुनिवृषा प्रथमः कर्णीनाम् [महावीरचरिते 1, 7]

आदिशाल्यमिदं चार्षं पुरा चाल्मीकिना कृतम्

[रामा. यु 128 105]

आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् [ibid उप 98, 18]

काव्यम्याता स एवार्थन्तथा आदिकवेः पुरा ।

श्रीधरद्वन्द्वरियोगोय शोक शोक्त्वमागत (ibid 1, 5)

இராமாயணம்

இராமாயணம் முதன்முதலில் வால்மீகியாஷ்டய்யாஷ்ட
இயற்றப்பட்டது. அதனுள் ஏழு காண்டங்களும், 500 ஸர்க்கங்
களும் 24000 ச்லோகங்களும் உள்ளன எனப் பஞ்சகாண்டம்
சாஸ்காம் எர்க்கத்திலும் உத்தாகாண்டம் தொன்னூற்றா
சாஸ்காம் எர்க்கத்திலும் கூறப்பட்டது. தற்போது பம்பாய்
சிர்ணயஸாகாப்பதிப்சிஸ் 661 ஸர்க்கங்களும் 24133 ச்லோகங்
களும் உள்ளன; அவற்றுள் 16 ஸர்க்கங்கள் ப்ரகிப்தம் எனத்
திவகரின் உளாயிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்போதுள்ள இராமா
யணப் முழுநாயும் வால்மீகியாஷ்ட இயற்றப்படவில்லை என்றும்,
வால்மீகியாஷ்ட இயற்றப்பட்ட இராமாயணத்திற் பல கதைகளும்
பல கருத்தங்களும் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும்
எனவும் பலர் கூறுகின்றனர். இக்கதைகளெல்லாம் கொண்ட
தால் கி. மு. இரண்டாம் ஆற்றாண்டிற்குப் பின்னரும் கி. மு.
முதல் ஆற்றாண்டிற்கு முன்னரும் இருத்திருத்தல்வேண்டும்
என ஸி. லி. வைத்யா கூறுவர்¹. அதற்குக் காரணம் புத்தகாப்
பற்றிய ஒரு ச்லோகமும்², உபாடி³ இயற்றிய ஸங்க்ரஹத்தைப்⁴

1. The Riddle of the Ramayana by C. V. Vaidya pp. 13-24.

2. यथा हि चोरस्तथा हि बुद्धः-

तथागतं नास्तिकमत्र विदि ।

तन्मादि यः शक्यतमः प्रजानां

स नाम्निके नाभिमुखो बुधः स्यात् ॥ [अयो. 109, 34]

3. व्याधिः

4. सङ्ग्रहः

பற்றிய ச்லோகமும்¹ வால்மீகி இயற்றிய இராமாயணத்தைக் குசனும் லவனும் பாடினா என ரகுவம்சத்திற் கூறப் பட்டதும்² முதலியன ஆகும்.

உலகத்தில் சிறந்தவன் யார என வால்மீகி நாரதரைக் கேட்க, அவர் இராமன் எனக் கூறி அவனுடைய சரிதம் முழுமையுங் கூறினா; அதனையே நினைத்துக்கொண்டு தமனா ழதிக்கு நீராட அவர் போகும்பொழுது ஒரு வேடன் க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் இரண்டனள் ஆண்பக்ஷியைக் கொல்ல, பெண்பக்ஷி கதறுவதை அவர் கண்டனா; அப்போது அவர் மனத்துள் இருந்த சோகம் உள்ளில் அடங்காது ச்லோகமாய வெளியில் வந்தது; பின்னா அதை ச்லோகத்தைத் தம் மாணவனுக்குக் கற்பித்தனா; அப்போது பிறும்மா அவரிடம் வந்து இராமா யணத்தை இயற்றவேண்டும் என்றும், இரகஸ்யத்தில் நடந்த கிகழ்ச்சிகளெல்லாம் அவர்க்குப் புலப்படும் என்றும் கூறி மறைந்தனா; ஆகவே இயற்றி அதனை யார்க்குக் கற்பிப்பது என அவர் நினைக்க, அப்போது குசனும் லவனும் அவருடைய காலைப் பிடித்தனர்; அதற்குப் பின்னா நடந்த கிகழ்ச்சிக ளெல்லாம் அவர்க்கு முன்னரே தோன்றின என இராமா யணத்தில் உள்ளது.³ ஆகவின் ஸீதை வால்மீகியின் ஆச்ர

1. ससृजवृत्त्यर्थपदं महार्थं सप्तहृदं सिध्यति वै कपीन्द्रः ।

[उच. 36, 45]

2. अथ प्राचेतसोपज्ञं रामायणमितस्ततः ।

मैथिलेयौ कुशलवौ जगदुर्गुरुचोदितौ ॥ [रघु. 14, 63]

3. जन्मप्रमृति ते वीर सुखदुःखोपसेवनम् ।

भविष्यदुत्तरं चेह सर्वं वाल्मीकिना कृतम् ॥

आदिकाव्यमिदं राम त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

... ..

शेषं भविष्यं काकुत्स्थ काव्यं रामायणं शृणु ॥ [उत्तर. 98, 17-20]

மத்தில் குழந்தைகளுடன் இருக்கும்போது இத் தூய் இயற்றி
பிருத்தல் வேண்டும்.

பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் வைதேஸியின் விஸர்.
ஜனங் கூறப்படாமையாலும், மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் அது
முதலியன உத்தாகாண்டத்துள் கூறப்பட்டன எனக் கூறப்
பட்டமையாலும், பாலகாண்டத்திலும் உத்தாகாண்டத்
திலுமே இராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என மிகுதியாகக்
கூறப்பட்டமையாலும், பாலகாண்டம் ஐந்தாம் ஸர்க்கம் முதல்
புத்தகாண்டம் இறுதியாக முன்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும்
உத்தாகாண்டம் பின்னர் இயற்றப்பட்டது என்றும் யாகோபி
கூறவர். ஆனால் ஆனந்தவர்த்தனர் ஏழு காண்டங்களையும்
ஒரோ நூலாகக் கொள்வர்.

தூய் முழுபதிலும் கருணச்சுவையே சிறந்ததாய் இருத்
ததும், தொடக்கத்தில் க்ளேஸஞ்சபக்சினயப் பற்றிய ச்லோகம்
சோகம் ததும்புமாதே, லீதை பூயிவீவ் தனர்க்கு இடம் வேண்டும்
என்ற ச்லோகமும்! அதற்குப் பின்னர் இராமனது புலம்பலும்
சோகம் ததும்பி இருத்ததும், ஒவ்வொரு காண்டத்திலும்
கருணச்சுவை ததும்புகின்றமையும் அதற்குக் காரணம் ஆகும்.

அன்றியும் பாலகாண்டத்தி முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமன்
பிரும்மலோகம் செல்லுகின்றவனாக் கூறப்பெற்றமை
பாலும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ராமசரிதம் முழுமையும்

1. सर्वान्समागतान् दृष्ट्वा सीता कापायवामिनी ।

अत्रवीत्साञ्जालिर्विक्रियमषोद्यद्विस्वाद्मुग्धा ॥

यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये ।

तथा मे माधवी देवी विवरं द्रातुमर्हति ॥ [उत्तर. 97, 13-14]

2. अवाकिरा दीनमना गमो ह्यमीत्युद्विग्नः ।

वसुधे देवि भवति सीता निर्व्यातां मम ॥ [उत्तर. 98, 2-6]

செய எனப் பிருமமா கூறியிருக்கின்றமையாதும், காவயததில் நாயனாகிய இராமனைப் பற்றி வருணித்தது போன்று பிரதிராயகனான இராவணனைப் பற்றி வருணித்தல் அவசயமாகலானும், வாலி இந்நிரூபித இராவணன் வானரங்கள் இவர்களைப் பற்றி முன் காண்டங்குகிற சுருக்கமாய்க் கூறப்பட்ட செயதிகட்கு விரிவு உததரகாண்டத்தில் இருக்கின்றமையாதும், ஒரிடத்திற் சுருக்கச் சொல்லி மற்றோர் இடத்தில் விரித்து வருணித்தல் கவிகட்கு இயற்கையாதலானும், ஏழு காண்டங்களையும் ஒரு நூலாகவே கொள்ளுதல் தரும்

ராமாயணத்தின் பெயர்கள் — இந்நூலை ராமாயணம்¹ என்றும், ராமசரிதம்² என்றும், ஸீதையினசரிதம்³ என்றும், பெளலஸ்தயவதம்⁴ என்றும் கூறுவர். ராமன் இந்நூலில் நாயகனாகையால் அவரது சரித்திரத்தைக் கூறும் இக்காவயதத்தை ராமாயணம், ராமசரிதம் என்ற பெயர்களாற் கூறுதல் பொருத்தமே. ஸீதை இந்நூலில் நாயகியாக இருத்தலால் அவளது சரித்தத்தைக் கூறும் இக்காவயதத்தை ஸீதையின சரிதம் எனக் கூறுதலும் பொருத்தமே ஆகும். பெளலஸ்தயன் ஆகிய இராவணன் இந்நூலில் பரதிராயகனாய் இருத்தலால், அவன் சரித்தத்தையும் இந்நூலிற் கூறுதல் இன்றியமையாதது ஆகும், அக்காரணம்பற்றி பெளலஸ்தயவதம் என்ற பெயரை இந்நூலிற்கு இட்டனா இரூபயினும் நாயகன் அல்லது நாயகி இவருள் ஒருவரது பெயரால் நூலின் பெயரை இடுவது பரதிராயகனது பெயரால் இடுவதைக் காட்டிலும் சிறந்ததாகலின் அப்பெயரை மூன்றாவதாகக் கூறினரோ என்ற ஐயந் தோன்றுகின்றது.

1 एतारयानमायुष्य पठन् रामायणं नर [वा 1, 99]

2 य पठेद् रामचरितं सर्वपापे प्रमुच्यते (ibid 98)

3-4 काव्य रामायण कृत्स्न सीतायाश्चरितं महत् ।

पाँलस्त्ययमिति एव चकार चरितवत् ॥ [वा 4, 7]

பௌவஸ்த்யவதம் என்ற பெயர் இட்டிருப்பதால், இத் தால் யுத்தகாண்டத்தோடு முடிந்திருக்கவேண்டும் எனச் சிலர் கருதுகின்றனர். ஆஃது உண்மைபே; இருப்பினும் இராவணன் லீதைபைக் கொண்டுபோதற்கு முன்னா ளிகழ்ந்த அவனது சரித்திரமெல்லாம் உத்தரகாண்டத்திலே கூறப்பட்டது; அக்காரணம்பற்றி உத்தரகாண்டமே இக் காவ்யத்தின் இறுதிப்பகுதி ஆகும் என்னலாம்.

இராமாயணத்திலுள்ள ரஸங்கள்—இந்நூலில் அங்கீகரிக்கவை கருணம்; மற்ற சுவைகள் அங்கமாய் இருக்கின்றன. அயோத்தியாகாண்டத்தில் 37-ஆவது ஸர்க்கத்தில் லீதை மரவுரியை அணிவது தொடங்கி 43-ஆவது ஸர்க்கத்தில் கௌஸல்யாவிலாபம் வரையும், 59-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசாத விலாபம் முதல் 66-ஆவது ஸர்க்கத்தில் தசாதபத்தினிகளின் விலாபம் முடியவும், அரண்யகாண்டத்தில் 58-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 63-ஆவது ஸர்க்கம் வரை இராமனின் பரிதேவனத்திலும், கீஷ்கீந்தாகாண்டத்தில் முதல் ஸர்க்கத்தில் இராமப்ரலாபத் திலும், 21-ஆவது ஸர்க்கம் முதல் 23 வரை கூறப்பட்ட தாசா விலாபத்திலும், 30-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், ஸுந்தாகாண்டத்தில் 25, 26, 28-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள லீதாப்ரலாபத்திலும் 66-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ரலாபத் திலும், யுத்தகாண்டத்தில் 5-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள இராமப்ர லாபத்திலும், 32, 48-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள லீதாப்ரலாபத் திலும், 110-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள சாவணனின் அந்தப்புர ஸ்திரீகளின் விலாபத்திலும், உத்தரகாண்டத்தில் 47, 48, 49-ஆவது ஸர்க்கத்துள்ள லீதாபரிதயாகத்திலும், 95, 96, 97-ஆவது ஸர்க் கத்தில் லீதையின் பூகிவரப்ரவேசத்திலும், அதன் பின்னர் இராமனின் விலாபத்திலும் சோகம் ததுப்புகின்றது. அஹ்நைப் படிக்கும்போது கல்லுங் களையும் ஆகலினன்றே தொனிப் பொருளாற் றெந்த காவ்யம் இராமாயணம் என்பர் ஸ்ரீரத்த

வாததனர்.¹ இவற்றால் அங்கிச்சுவை கருணம் என்பது அறியப்படும்.

அங்கசுவைகள் ச்ருங்காரம், ஹாஸ்யம், ரௌத்ரம், பயானகம், மீம், சாந்தம் முதலியன ஆகும். ச்ருங்காரத்தைக் காட்டிலும் ச்ருங்காராபாஸம் பல இடங்களில் மிளிர்கின்றது. அரண்ய காண்டத்தின் 46-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 13-15-ஆவது ச்லோகங்களிலும், ஸந்தரகாண்டத்தின் இருபதாவது ஸர்க்கத்திலும் இராவணன் தன்னை விரும்புமாறு ஸீதைையை வருணிக்குமிடத்து அதனை உணரலாம்.

அரண்யகாண்டத்தின் 17-ஆவது ஸர்க்கத்தில் சூரப் பனாகை இராமனிடம் வந்து தன்னை மணக்க விரும்பும்போது அவர் அவனை வசுத்மணனிடம் அனுப்பும்போதும்², அவர் இராமனிடம் அவனைத் திருப்பி அனுப்பும்போதும் ஹாஸ்யாஸத்தை அனுபவிககலாம். ஆங்கே அவனது காது மூக்கு இவற்றை அறிததவிடத்து பீபத்ஸரஸத்தை உணரலாம்.

செங்கிதகாண்டத்தின் 31-ஆவது ஸர்க்கத்தில் வசுத்மணன் ஸுகீவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன் எனச் சொல்கிறான்.

1. तस्य हि ध्वनेः स्वरूपं रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये सर्वत्र प्रसिद्ध्यवहारं लक्ष्यता सहृदयानामानन्दो मनसि लभता प्रतिष्ठामिति प्रकाश्यते (ध्वन्यालोक. उचोतः 1)

2. இவ்வண்ண அக்ததராய் ஆக திருப்பதாம், அவனை மணக்க விரும்பு என இராமன் குர்ப்பண்ணைக்குக் கூறினார்.

Of. धीमानहृन्दारय लक्ष्मणो नाम वीर्यवान्

அருத்தராய் என வடிவண்ணக் கூறத் தொடங்குவான், அங் வாத பெயர் கூறத் இராமனுக்குத் தருமா தராதா எனப் பெரிபத் சொல் துப்ததார், அவ்வாத அவர்சன் சொந்த தூர்வா . பொருட் காரணம் அருந்தார்: எனத் சொற்குக் கல்யாண

மிடத்து ரௌத்ராந்தையும், 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் வசம்மணனது கோலத்தைக் கண்டு ஸர்கீவன் நடுக்குமிடத்து டயான கத்தையும் உணர்வாம்.

யுத்தகாண்டம் 95—108 ஸர்க்கங்களில் இராம-இராவண யுத்தத்திலும் உத்தாகாண்டம் 32-ஆவது ஸர்க்கத்தில் ஆஜ்ஞ-இராவணயுத்தத்திலும் அவை போன்ற பல இடங்களிலும் வீரம், ரௌத்ரம் இவையிண்டு சுவைகளையும் அனுபவிக்கலாம்.

அயோத்யாகாண்டத்துள் 27-ஆவது ஸர்க்கத்தில் வீரத தானும் இராமனுடன் காட்டிற்கு வருகிறேன் எனக் கூறு மிடத்தும், 15-ஆவது ஸர்க்கத்தில் 20-ஆவது ச்லோகம் முதல் பாதன் கௌஸல்யையிடம் கூறும் சபதங்களிலும், 115-ஆவது ஸர்க்கத்தில் பாதன் கத்திக்ராமத்தில் பாதுகைகளின்கீழ் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்யுமிடத்தும் காந்தாஸத்தை அனுபவிக்கலாம்.

அன்றியும் விச்வாமித்திர-தசரதஸம்வாதம், இராமன் காட் டிற்குச் செல்லுதற்கு முன் நிகழ்ந்த இராம-கௌஸல்யை-ஸம் வாதம், வீரதராமஸம்வாதம், கௌஸல்யையிடத்து பாதனின் சபதம், கித்திரகூடத்தில் இராம-பாத-ஸம்வாதம், வீரத-நறு மத்-ஸம்வாதம் முதலியன பீரர்க்கு கண்ணம் படித்தல், பத்னீயின

யாதவன் என்ற பொருள் அவர்கள் கொண்டதே ஆகும். அப்பொருளைக் கொள்ளவேண்டிய கிபதி இல்லை என்பது மனம் இருந்தால் விளங்கும்.

यसौ तर्हि सम्प्रत्युपदिशति तस्य अकृतः (महामाये वृद्धिरादैर्)

என்றவிடத்து அகூத: என்பதற்கு அறியப்படாதது என்பது பொருள். மஹாபாய்ந்திடே பவ் திடவானின் கயம் வுந்யா ஜாபகம் என்ற தொடர் மதம்மப்படுகின்றது; ஆகவே வுந்யா என்பதற்கு அறியப்பட்டு என்பது பொருள் ஆகும்.

தாமம், பாதனின் ஸாதவிகமான எண்ணமும் தயாகமும், தாதனின் இலக்கணம் இவற்றை நனாகு வினக்கும். உலகத்தில சிறந்த தூலகளுள் வாலமீகி-இராமாயணம் ஒன்று எனப் பெரியா கூறுவர்

பாஷிபதங்கள் பின்னா வந்ததற்கு வி. கி. வைத்யா பின்வரும் காரணங் கூறுவர் —(1) மஹாபாரதத்தில் கிருஷ்ணனை விஷ்ணுவின் அவதாரமாகக் கொண்டதுபோன்று இராமனை அவதாரமாகக் கொள்ளல் வேண்டிமே என்ற விருப்பம், (2) இராமாயணத்தை ஸாககப்பதகாவயங்களுள் முதலானது என்ற எண்ணம், (3) நகரம், பேரூர், குதுகங்கள் முதலியவற்றை மிகுதியாக வருணிக்கவேண்டிமே என்ற விருப்பம் முதலியன¹

शक्यामि . द्रष्टु तयोश्च निधनेन रिपु कृतार्थम् (वेणी 6)
वागीशाद्या सुमनस सर्वार्थानाशुपक्रमे ।

य नत्वा कृतवृत्त्या स्युस्त नमामि गजाननम् ॥

- என்ற சுவேதகவர்களில் கृतகூத்யா, கृतார்थம் என்ற விடதங்கள் கீழ் என்றசொற்கு ஸாதிக்கப்பட்ட என்பது பொருள். அவ்வாறே அகூததார என்ற விடதது அகூத என்ற சொற்கு உபயோகப்படுத்தாத என்பது பொருள் என்னலாம் ஒவ்வொரு மொழியிலும் சில தாதுகளை பல் பொருள்களில் வழங்கப் படுகின்றதைக் காணலாம். சூர் என்பதற்கு நீற்றுல் என்ற பொருளோடு இருந்தல் என்ற பொருளும் உண்டு

of उपविष्टिष्ठति (वेणी. 8)

அவ்வாறே தமிழில காவா என்ற தாதுவிற்கு இயற்றல் என்ற பொருளும் ("தாதுகண்டான் —தொல் பொ"), வெட்டல் என்ற பொருளும் ("குத்தித்தக கண்டான் —அப்பா தேவர்"), அறிதல் (பொருள்க்கண்டான்), பார்த்தல் என்ற பொருளும் இருதல போகத்தக்கது. அவ்வாறே ஆகவிரத்திலும் stand, make முதலிய தாதுகளைக் காணலாம்

1. The Riddle of the Ramayana by C V Vaidya

அவறனோடு மஹாபாரதத்தில் 24000 ச்லோகம் முதலில் இருத்ததபோல் ஈண்டும் 24000 ச்லோகம் இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பமும் காரணம் ஆகலாம்.

இராமாயணத்தின் காலம். — ப்ரகடீபதங்களை¹ நீக்கி எஞ்சிய இராமாயணப்பகுதி மஹாபாரதத்திற்கு முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்; ஏனெனில் யுத்தகாண்டம் 81-ஆவது ஸர்க்கத்தில் உள்ள 28-ஆவது ச்லோகம் மஹாபாரதப் துரோணபர்வம் 143-ஆவது அததியாயத்தில் வால்மீகி பாற கூறப்பட்டதாகக் கூறப்பட்டது.² அன்றியும் லனபாவாவில் இராமோபாக்யானம் உள்ளது. மஹாபாரதத்தின் இறுதிப்பகுதியான ஹரிவம்சத்தில் வேததிற்கும் பாரதத் திறகும் இடையில் இராமாயணம் குறிக்கப்பட்டது.³ வால்மீகி, வ்யாஸர் இருவரையும் தொகைச்சொல்வால் ஆர்த்தவர்த்தனார் கூறப்போது பாணிநினைந்திரப்படி⁴ குறைந்த எழுத்துக்

1. மஹாபாரதம் உபபாவதத ஐதாம் ஸகதததத கூறப்பட்ட ஐதததததததததததததத கூறம் அயோத்யாசாண்டம் துருவத ஸகதாம், யுத்தகாண்டதததத ச்லோகம், ஸகதததததததததததததத ச்லோகம், ஸகதததததததததததததத 18-ஆம் ஸகதததத 31, 32-ஆம் உள்ள இராம மதஸ்திரத ச்லோகதததத முதலயத ப்ரகடீபதம் ஆகும்.

2. अपि चायं पुरा गीतः श्लोको वाल्मीकिना भुवि ।

न हन्तव्याः स्त्रिय इति यद्वर्षीषि प्लवङ्गम् ॥

पीडाकरममिताणां यत्स्यात् कर्तव्यमेव तत् ॥ (गृह्य. उच. 7, 37)

3. वेदे रामायणे पुण्ये भारते भरतर्षभः ।

आदौ चान्तो च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयते ॥ [हरिवंशे.]

4. अस्मात्तरम् (पा. अ. 2, 2. 34)

கனக கொண்ட வயாறு என்ற சொல்கை முதலிற கூறவேண்டி-
 லிருந்து வாலமீகி என்ற சொல்கையே முதலிற கூறுகின்றனா ¹
 அவ்வாறே இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவ்விரண்டில் யுங்
 கூறுபபோது இராமாயணத்தையே முதலிற கூறுகின்றனா ²
 பரசிபதங்கள் கலந்த இராமாயணத்திற்கு முன்னா மஹா
 பாரதம் இயற்றப்பட்டிருத்தல வேண்டும் என்பா றாபகினை ³
 ஒரே சலோகங்களும், ⁴ ஒரே கருத்தும் ⁵ இரண்டு நூல்களிலுங்
 காணப்படுகின்றன புத்ததைப்பற்றிய சலோகம் வகை
 ஏததைப்பற்றிய சலோகம் முதலியன பரசிபதமென்பதற்கு
 ஐயம் இல்லை அவ்வாறே யாகோடியுங் கூறவுள்ளா காலா
 சோகாசல பிரதிஷ்டிககப்பட்டு பாடலிபுதரம் இந்நூலிற கூறப்
 பட்டாமையானும், கோஸைர டிற்றகு ஸாகேதம் பாதான
 ககரமாகக் கூறப்பட்டாமையானும், இராமாயணம்கி மு 380க்கு

- 1 चार्स्मीकिव्यासमुरयाश्च ये प्रख्याता रवीश्वरा
 (घन्यालोके उद्योत 1)
- 2 रामायणमहाभारतप्रभृतिनि लक्ष्ये (ibid उद्योत 1)
 रामायणमहाभारतादिषु सङ्ग्रामादय पुन पुनरभिहिता अपि नवनवा
 प्रकाशन्ते (ibid उद्योत 4)
- 3 The great epic of India by E W Hopkins, p. 59
- 4 तेषा तद्वचन श्रुत्वा देवाना विष्णुरब्रवीत् ।
 मामेव यजता शन पाययिष्यामि वज्रिणम् ॥
 पुण्येन त्वमेधेन मामिष्ट्वा पाप्मशासन ।
 पुनरेष्यति देवानामिन्द्रत्वमकुतोभय ॥
 [रामा उच 85 20 21] [म भा उद्यो 13 13 14]
- 5 ध्रुयेन शम्भुने शस्त्रे हते ब्राह्मणदारुण ।
 विधितो धर्ममासाद्य रामात्मत्यपगममात् ॥
 (रामा उच 73 70) (म भा शा 152, 67)

முன்னர் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பர். இக்காரணங்
கொண்டு கி. மு. 500க்கு முன்னர் இத்தால் இயற்றப்பட்டிருத்தல்
வேண்டும் என மாக்டானல் கூறியிருப்பினும், கி. மு. 300இல் அது
இயற்றப்பட்டது என்பர் கிண்டர்சிடீஸ். கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டின்
தாண்டிய தமிழ்ப்புறநானூற்று 378-ஆம் பாட்டில் இராவணன்
எதிரை தூக்கிப்போனது கூறப்பட்டது.¹ ப்ரவராத்மாயத்தில் போதாயனர்,
பாணினி வாங்கி இருவரையும் சேர்த்துப் படித்திருப்பதாலும்,
வாங்கி யின் கில செற்கன் பாணினிவைத்தித்திற்குப் படிப்பீழ்
மாய் இருப்பதாலும்,² தைத்தீயப்ரதிகாசகப் வாஜஸேயி
ஸந்திதை இவற்றில் வாங்கி குறிக்கப்பட்டிருத்தலாலும்,
வாங்கி இராமன் காலத்திருத்தவாதலாலும், இராமாயணம்
பாணினி அஷ்டாத்மாயிக்குப் பின்னர் இயற்றப்பட்டிருத்தல்
தகாது. அன்றியும் அதர்வவேதத்தை யாகத்தில் உபயோகப்
படுத்தும் வேதமாகக் கருதற்கு முன்னரே அது இயற்றப்பட்டிருத்தல்
கூடும். ஏனெனில் இரண்டிடத்தில்³ ருக்வேதம், யஜுர் வேதம்,
ஸாமவேதம் இவையே கூறப்பட்டன; சூரிடத்திலும் மூன்றே
யாகத்தில் பயன்படுகின்றன எனப்பட்டது.⁴ அதர்வ வேதம்
அதர்வசிரஸ் என்ற பெயரால் சூரிடத்திலும் வழங்கப்
பட்டது.

இராமாயணத்தைப்பற்றிய மேனாட்டறிஞரது கொள்கைகள்—
ஆர்பர் பாதவரஷத்தில் தென்பகுதியை வென்றதைக் கதை

1. *அடுத்த சிலம் இடையுள்ள சிறையை விரைவாகப் பிளக்கச் செய்து*. (143, 85-88)
2. *पश्यामहे* (அயோ. 47, 4) *उप्य.* (*ibid* 15, 1);
- *वसामहे* (*ibid* 50, 27); *वृमि* (*ibid* 12, 36); *वृमि* (அ. 13, 17)
3. *नानुमेदविर्नातस्य नायजुर्वेदधारिणः ।*
नासामवेदविदुषः अक्यमेव विमापितुम् ॥ (கி. 3, 28)
उपासाधकिरे हृष्टा वेदास्य इवाध्वरम् । [उत्त. 37, 17]
4. *अथर्वशिरसि प्रोक्तैर्मन्त्रैः सिद्धां विधानतः* (நா. 15, 2)

புரகக் கூறினா வால்மீகி என லாஸ்ஸன்¹ கூறுவா. தென் னாட்டிலும் ஸீம்மளத்திலும் வைதிகமார்க்கம் பாலியதைக் கதைபாகக கூறினர் என வேய்² கூறுவா. கிரேக்கக் கதைபைப் பார்த்து இந்துவ் எழுதப்பட்டது என்றும், இந்தியன் வருதாயைக் கொன்றதை இக்கதைபாகக கூறினர் எனவும், இந்தியன் மருதறுக்களோடு வருதாய் வென்று கோவியாக கொண்டுவந்ததுபோல், இராமன் மாருதியோடு இந்தியத்தின் தரப்பின்க கொன்று பூமகனாகிய ஸீதைபைத் திருப்பிக் கொண்டனா எனவும் யாகோபி³ கூறுவா.

இராமாயணத்தைப் படிக்கப்படுகக ருநி நடண்டாக லானும், அதனை ஒட்டிப் பின்னா பல நூல்கள் இயற்றப் பட்டனாயினும், அதைப் படித்த பின்னரே காளிதாஸரின் நூல்களின் கருதுதல் பல இடங்களில் நன்றி விளங்குகின்றமை யானும், இராமாயணத்தைப் படித்தல் இலாததிற்கும் பாத திற்குப் பின்னம் பயக்கும் என ஆஸ்திகர்களால் கருதப்படு கின்றனாயினும், இராமாயணத்தை எல்லோரும் அடிக்கடிப் படித்தல் வேண்டிய படியாகும்.

இராமாயணத்திற்கு மூலகைப் பாடங்கள் உள்:—வயக தேஜயப்பாடம், பம்பாய்ப்பாடம், பார்தவர்ஷத்த மேற்பகுதிப் பாடம், 8000 ச்லோகங்கள் ஒன்றில் உள்ள மற்றொன்றில் தலை என்பா. அவற்றுள் பம்பாய்ப்பாடமே நிறத்தது என்பர். அதனை ஒட்டியே ஸேஷம்பி⁴ இயற்றப்பட்டது. சேஷமேந்திரி என்பவ பாடக்கவி மூலமாக கொண்டு இராமாயணகதாநாமஞ்சரி⁵ இயற்றினா.

1. Lassen. 2. Weber.

3. விஜயா

4. சாண்டியாநாதரூபி

இராமாயணத்திற்கும் பின்னர் வந்த காலம் மஹா
பாரதம் ஆகும்.¹ இத்தாலிக்கு உரை எழுதியவர் பலர்.
அவற்றில் தென்னாப்தியல் கோவில்தாஜர், மகேசுவரதாஜர்
நிலகர் இவர்கள் எழுதிய உரைகள் அச்சில் உள்ளன.

1. कृतं मयेदं भगवन् काव्यं परमपूजितम् [म. भा L 1, १८]

அத்தியாயம் 49

மஹாபாரதம்.

மஹாபாரதம் முதன்முதலில் பாசுரர்க்கும் ஸதயவதிக் குப் பிறந்த தவைபாயனவ்யாஸராக் இயற்றப்பட்டது. 'அவா அதை ஸுமந்து, ஜெயினி, பைலர், சுகா, வைசம்பாயனர் இவர்களுக்குக் கறபித்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி யாய்ப் பாரதஸம்ஹிதையைச் செய்தனர். வைசம்பாயனரது ஸம்ஹிதையில் உபாக்யானங்களைத் தவிர்த்து 24000 ச்லோகங் கள் உள்ளன என்றும், அவற்றைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோ கங்கள் உள்ளன என்றும் கூறப்பட்டது. சுகா தன் மகன் உகாச்சுவஸுக்கு அதனைக் கறபித்தனர். அந்நூலை கியாஸ ரின் உததரவுப்படி வைசம்பாயனா ஸாப்பஸத்தரத்தில் ஜனமே ஐயர்க்கும், உகாச்சுவஸர் செளனகரின் பன்னிரண்டு ஆண்டு

1. इतिदासमिमं चक्रे पुण्यं सत्यवतीसुतः ।

पराशरात्मजो विद्वान् ब्रह्मर्षिः संशितव्रतः ॥

[ம. பா. ஆதி 1, 68, 69]

2. मुमन्तुं जैमिनिं पैलं शुक्रं चैव स्वमात्मजम् ।

प्रभुर्वरिष्ठो वरदो वैशम्पायनमेव च ॥

● संहितास्तैः पृथक्त्वेन भारतस्य प्रकाशिताः ।

[ம. பா. ஆதி. 64, 131-2]

3. इदं शतसहस्रं तु श्लोकानां पुण्यकर्मणाम् ।

उपाख्यानैः सह ह्येयं श्राव्यं भारतमुत्तमम् ॥

चतुर्विंशतिसाहस्रीं चक्रे भारतसंहिताम् ।

उपाख्यानैर्विना तावत् भारतं श्रोच्यते दुषैः ॥ (ibid 1, 77-78)

விசுத்த உத்தரத்தில் சிவிகளுக்குள் கூறினர்.¹ வடவனரே 150 ச்வேகத்தில் பாரதகனதையைச் சுருக்கமாகச் செய்தனர்.² இவற்றைக்கொண்டு முதலில், இன்னும் பாதரின் சரித்திரத்தைக் கூறிய விநிதராவம் என்றும், பின்னர் தாமதப்படுத்திய பருதி இளைக்கப்பட்டது என்றும், இறுதியில் உபாக்கியமாவ் களைக்கொண்டு சேர்க்கப்பட்டன என்றும், ஸி. வி. சுவதயா முத ளிய அறிஞர் கருதுகின்றனர். முதற்பதிப்பு கி.பி. 1880-81-ல், இரண்டாம் பதிப்பு வைசம்பாயனருடையது, மூன்றாம் பதிப்பு ஸௌத்யேனருடையது, என்றும் சுவாமி³ அவருடன் 8800 ச்வேகங்களின் பொருள் எளிதிற்புலப்படாத, என்றும், அவை பரிதப எழுதிய விதாயகரைக் குறித்து அவ்வாறு இயற்றப்பட்டன என்றும் கூறப்பட்டது.⁴

இதற்கொண்டு மாக்டானெல் முதற்பதிப்பில் 8800 ச்வேகங்களும், இரண்டாம் பதிப்பில் 24000 ச்வேகங்கள் மூன்றாம் பதிப்பில் வசயம் ச்வேகங்களும் உள்ளன என்பது; அது

1. जनमेजयस्य राजपैः सर्पसत्रे महात्मनः ।

कृष्णद्वैपायनप्रोक्ताः सुपुण्या विविधाः कथाः ॥

कथिताश्चापि विधिवदा वैशम्पायनेन वै ॥ (ibid 1, 10-16)

मौति...शौनकस्य कुलपतेर्द्वान्दमवार्पिके सते ... उवाच तान् कर्त्तान् (ibid 1, 6-8)

2. तनोऽप्यर्धशतं भूयः सङ्क्षेपं कृतमानीपिः (ibid 1, 79)

3 The Mahābhārata, A criticism by C. V. Vaidya, pp 2-8.

4. ओमित्युक्त्वा गणेशोऽपि वसुव निरु लेखकः ।

ग्रन्थग्रन्थि तदा चके मुनिर्मदं कुतश्चात् ॥

अष्टौ शौरनहस्यापि अष्टौ श्रेष्ठगानानि च ॥ (ibid 1, 115-7)

மகாபாரதம் எழுதினர் சௌத்யேனருடையது. 1880-81-ல். (Mahābhārata by S. S. Sukthankar Vol. I. Part I p. LXXI)

வடமொழிநூல்வரலாறு

பொருந்தாது என வி. வி. வைத்யா கூறியுள்ளார். மஹாபாரதத்து ஆதிபர்வாவின் இரண்டாம் அதியாயத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. பாவாகுகள் 18; கிலமாகிய ஹரிவம்சம் அதன் பின்னர் உள்ளது; 18 பாவாக்களில் உள்ள அதியாயங்கள் 1923; ச்லோகங்கள் 84836; ஹரிவம்சத்தில் ச்லோகங்கள் 12000. ஆனால் தற்போதுள்ள பம்பாய்ப்பதிப்பில் 18 பாவாதகளில் 2111 அதியாயங்களும் 83246 ச்லோகங்களும் ஹரிவம்சத்தில் 12520 ச்லோகங்களும் உள்ளன; கும்பகோணப்பதிப்பில் 18 பர்வாக்களில் 2314 அதியாயங்களும் 96565 ச்லோகங்களும் உள்ளன. இவற்றை நோக்கின் ஆங்காங்கு பல ச்லோகங்கள் பின்னாச் சேர்க்கப்பட்டன என்பது திண்ணம்.

சுத்தியாயங்கள்

ச்லோகங்கள்

பாரதப்படி பம்பாய் கும்பகோணம் பாரதப்படி பம்பாய் கும்பகோணம்

சூதிபர்வம்					
227	234	260	8884	8466	10999
ஸபாபர்வம்					
78	81	103	2511	2709	4360
வனபர்வம்					
200	315	315	11684	11854	12178
விராடபர்வம்					
67	72	78	2067	2327	3494
உத்யோகபர்வம்					
186	196	196	6698	6618	6735
நிஷ்டயபர்வம்					
117	122	122	5884	5817	5918
த்யோகபர்வம்					
170	202	203	8209	9593	10014
கர்ணபர்வம்					
60	96	101	4964	4987	4985
சுய்யபர்வம்					
50	65	66	3220	3608	3500

இந்தர இத்திராஸம்¹ எனவும், காஷணவேதம்² எனவும், ஐதரம வேதம்³ எனவும், தாமசாஸதாம், அரத்தசாஸதாம், மோக்ஷ சாஸதாம்⁴ எனவும் கூறப்படும். இதனை எம்ருதி⁵ எனபா

கௌரவிகர்ப்வம்					
18	18	18	870	810	815
கீர்ப்வம்					
27	27	27	775	826	807
சாதிகர்ப்வம்					
329	366	375	14732	13732	15150
அனாதாஸபர்வம்					
146	169	274	8000	7839	11242
அவ்யேதார்ப்வம்					
103	92	118	3320	2852	4530
புக்ஷமவாஸபர்வம்					
42	39	41	1506	1085	1098
கௌரவபர்வம்					
8	8	9	320	287	301
மபாய்ஸதாஸபர்வம்					
3	3	3	320	109	111
கலாக்கிரபுஸபர்வம்					
5	6	5	209	307	232
மபர்வம்					
			12000	12890	
1923	2111	2314	96856	95828	96585

1 इतिहासमिम चरे पुण्य सत्यस्तीत्युत (म भा. आदि 1, 38)

2 काष्णं वेदमिम विद्वान् यावदित्यर्थनस्तुते (ibid 82, 20)

3 इतिहासपुगण पञ्चमम् [छा. उप 7]

4 धर्मशास्त्रमिद पुण्यमर्थशास्त्रमिद पश्य ।

नोदशास्त्रमिद प्रोक्त व्यामेनामिनबुद्धिना ॥ [म भा आदि 62, 25]

5 सूत्रभाष्ये आनन्दमयाभिरुग्णे

வடமொழிநூலவாலாறு

சங்கராசாராயர் இந்நூல முதல சுவோசததில் ஜயம் ¹ என்ற சொல்லாற குறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பது ஒன்றை ம் ஜ என்பது உடையும கணிதநூல்களில் குறிக்கின்றபையால ஜயம் என்பது பதினெட்டைக் குறுக்கும் இலக்கணையால் 18 பாவனுகொண்ட பாரதத்தைக் குறிக்கும் எனப் பரி யோர் அவ்வாறாயின ஹரிவம்சம் இந்நூலுக்குப் புறத்தது ஆகும் அக்காரணம்பற்றியே அதனைக் கிலம் எனக் குறிக்கப் பட்டது என்னலாய். ஆனால் ஹரிவம்சத்தை மஹாபாரதத் தின் இறுதிப்பகுதியாக ஆரத்தவாததனா கூறியுள்ளார் ²

பாரதம் மஹாபாரதம் என்ற சொற்களின் நிருத்தம் — பாரதம் என்ற சொற்குப் பாரதபுத்தத்தைப்பற்றிய காவ்யம் என்ப பொருளாகும் என்பது பாணினியின் ஸூத்ரத்தாலும் ³ அதன் விருத்தியாலும் ⁴ அறியப்படும் இப்பொருளை ⁵ மஹாபாரதத்

- 1 नारायण नमस्तुत्य नर चैव नरोत्तमम् ।
देवी सरस्वती चैव ततो जयमुदीरयेत् ॥
2. खिलेषु हरिवंशश्च [म भा आदि 2 380]
- 3 अयं च निगूढरमणीयोऽर्थो महाभारतावसाने हरिवंशवर्णनेन समाप्तिं विदधता तेनैव कविवेधसा कृष्णद्वैपायनेन सम्यक् स्फुटीकृत (ध्वन्या लोके उद्योते 4)
- 4 सङ्गमे प्रयोजनयोद्धम्य [पा अ 1V 2 50]
- 5 भरता योद्धारो अम्य
- 6 व्यास उवाच—
गुरुणा पाण्डवानां च यथा भेदोऽभ्यस्तुरा ।
तदमो गर्वमानश्च यन्मात्तं श्रुतवानसि ॥
गुरोर्वचनमाज्ञाय स तु विवर्णभस्तन ।
आचक्षते नन सर्वमिति गग पुनताम् ॥

துள்ள சில ச்வேரகங்கள் வலியுறுத்தும். பரதர்களின் பெரிய பிறப்பைக் கூறுதலின் மஹாபாரதம் என்றும்,¹ கேட்போர்க்கு நீண்ட ஆயுள் முதலியவற்றைத் தருதலின் நிறத்தம் நான்கு வேதங்களுக்குமேல் கனமாயிருந்தமையின் பெரிதாயும் இருதலின் மஹாபாரதம் என்றும் கொள்ளப்பட்டது எனக் கூறும் சில ச்வேரகங்கள்.² பெரியதும் பாரதப்போரைப் பற்றியதும் ஆகிய நூல் என்றே பொருள் கொள்ளல் தரும்.

மஹாபாரதத்துள்ள ரஸங்கள். — இந்நூலைக் காவ்யமாகக் கொள்ளின் ஈண்டு அய்விச்சுவை சாந்தம் என ஆரத்தவர்த்தனார் கூறினார்.³ இது மஹாபாரதத்தில் அடிக்கடி கூறப்படும் ஒரு

स ते तस्मै सदस्येभ्यः पार्थिवेभ्यश्च सर्वशः।

मेद्रं सर्वविनाशं च कुरुपाण्डवयोस्तदा ॥

[ம. பா. ஆதி 60, 22-24]

1. भरताना महज्जान्म महाभारतमुच्यते [ம. பா. ஆதி. 1, 38]

2. यश्चैनं शृणुयान्नित्यमार्पे श्रद्धासमन्वितः ।

स दीर्घमायुः कीर्तिं च स्वर्गतिं चाप्नुयान्नरः ॥

एकतश्चतुरो वेदा भारतं चैतदेकतः ।

पुरा किल सुरैः सर्वैः समेत्य तुलया धृतम् ॥

चतुर्भ्यः स रहस्येभ्यो वेदेभ्यो ह्यधिकं यदा ।

तदा प्रभृति लोकेऽस्मिन्महाभारतमुच्यते ॥

..
महत्त्वाद्भारवत्त्वाच्च महाभारतमुच्यते ।

(ம. பா. ஆதி. 1, 296-300)

3. महाभारतेऽपि शास्त्रकाव्यरूपच्छायान्वयिनि वृष्णिपाण्डवविरसावसान-
वैमनस्यदायिनीं समाप्तिमुपनिबध्नता महाशुनिना वैराम्यजननतात्पर्यं
प्राधान्येन स्वप्रबन्धस्य दर्शयता मोक्षलक्षणः पुरुषार्थः शान्तो
रसश्च मुख्यतया विवक्षाविषयत्वेन सूचितः [ध्वन्यालोके उद्योते 4]

சுவோகததாஹம்,¹ ஒரு சுவோகததுள்ள² ச எனற சொல்லா
ஹம் அறியப்படும் எனவுங் கூறுவா

ஒவ்வொரு பாவத்திலும் சாகதச்சுவை நன்கு உணரப்படு
கின்றது ஆதிபாவத்தில்³ 107-ஆவது அதநியாயத்தில் பீஷ்மரது
பிரதிஞஞஞயையும் 115-ஆவது அதநியாயத்தில் தருதராஷ்டிர
முதலியோரின் பிறப்பினையும், 124-ஆவது அதநியாயத்தில்
சாபம் பெற்ற பாண்டுவின் தபஸுவினையும், 170-ஆவது அதநி
யாயத்தில் ஏகசகரபுரிபில் பாண்டவர்கள் பிசைஷ் எடுப்ப
தையும் வாணிகருமபோது சாகதச்சுவை உணரப்படுகின்றது
அவ்வாறே ஸபாபாவத்தில் 89-90-ஆம் அதநியாயங்களில்
அரசாஸபையில் தரௌபதியின் வஸதராபஹாரத்தையும், வந
பாவத்தில் 12-ஆம் அதநியாயத்தில் கிருஷ்ணனிடம் தரௌபதி
யின் முறைபடுகையையும், 29-ஆம் அதநியாயத்தில் தாமபுதரா
தரௌபதிகுஞ்ச சாகதியைப்பற்றிக் கூறுகையையும், 49-76 ஆம்
அதநியாயங்களில் நளனின் உபாகயானத்தையும் வருணிக்ரும
போது சாகதச்சுவையை உணரலாம் கிராடபாவத்தில்
2-14-ஆம் அதநியாயங்களில் தாமா முதலியோர் மாறுவேடம்
பூண்டு கிராடனின் ஸபைக்குச் செலுகையையும், 25 ஆம்
அதநியாயத்தில் தரௌபதி கீசகனை இரவில் தன்னிடம் வரச்
செலுகையையும் படிக்கும்போது சாகதச்சுவையை
உணராமல் இருத்தல் அரிது உதயோகபாவத்தில் 71-73-ஆம்
அதநியாயங்களில் தாமபுதநிரும் பீமனும் நைதிசெயவிகு

1 स्व्य चोद्रीणं . लोकनायेन,

यथा यथा विपर्येति लोकतन्त्रमसारवत् ।

तथा तथा विरागोऽत्र जायते नात्र सशय ॥

[ம. பா. ஷா. 174 4]

इत्यादि बहुश कथयता । [ध्वन्यालोके उच्यते 4]

2 भगवान्वासुदेवश्च कीर्त्येतेऽत्र सनातन [म. भा. आदि 1, 282]

3 *ஊடு: குறிப்பப்படுவது குறும்போனைப்பதிப்பு ஆகும்

மாறு கிருஷ்ணனை வேண்டுதலையும் பீஷ்மபாவத்தில் பகவத்கீதையின் ஸாராமசமாக அஹங்காரமினையை அறிவித்ததையும், தரோணபாவத்தில் 52 65 ஆம் அதநியாயங்களில் அபிமனயவதத்தால் வருந்திய தாமருக்கு வயாளர் சமததைப்பற்றிக் கூறுதலையும், காணபாவத்தில் 74 ஆம் அதநியாயத்தில் அரஜுனனால் அதிஷ்டைபிக்கப்பட்ட தாமா காட்டிறகுப் போவதாகக் கூறுகையையும், சலயபாவத்தில் 3 ஆம் அதநியாயத்தில் கிருபரின் உபதேசத்தையும், ஸௌபதிகபாவத்தில் 10 ஆம் அதநியாயத்தில் தாமபுத்திரரது அழுகையையும், ஸந்திரீபாவத்தில் 18 ஆம் அதநியாயங்களில் ஸஞ்சயரும் வயாளரும் கிருதராஷ்டிரரின் சோகத்தைப்போக்கச் சமாதானஞ் சொல்கையையும், சாரதி முதலிய பாவங்களில் மோக்ஷதாமம், அநுகீதை, குருதியின் உபதேசம், திருதராஷ்டிர முதலியோரின் தவஞ் செய்கை முதலியவற்றையும் ஸரிவம்சத்தில் கிருஷ்ணிகளின் அழிவையும் வருணிக்ருமிடத்துச் சாரதச்சுவை மிளரிகின்றது.

அச்சுவைக்கு அங்கமாக மிகுதியாய் வீரமும், சிறுபான்மை கிருவகாரம், கிருவகாராபாஸம், பயானகம், கருணம், அதபுதம் முதலியனவும் உணரப்படுகின்றன போலையபற்றிக் கூறும் பாவங்கள் அனைத்தும் வீரம் உணரப்படுவது வெளிப்படை ஆதிபாவத்தில் 108 ஆம் அதநியாயத்தில் பீஷ்மர் காசிராஜனது பெண்களைக் கொண்டுவிடுகையையும் வனபாவத்தில் 39 ஆம் அதநியாயத்தில் கிராதாரஜுனப்போரையும் வீராடபாவத்தில் அரஜுனன் காணன் முதலியோரைக் வெல்கையையும் வருணிக்ரும்போதும் வீரசுவை உணரப்படும் ஸௌபதிகபாவத்தில் 19 ஆம் அதநியாயங்களில் வீராபாஸம் உணரப்படுகின்றது.

ஆதிபாவத்தில் 164 ஆம் அதநியாயத்தில் இடுமபி பீமனை மணக்க கிருமபுகையை வருணிக்ரும்போது சருங்காரச்சுவையும், வனபாவத்தில் 44 ஆம் அதநியாயத்தில் உவகி அரஜுனனை கிருமபுரபோதும், வீராடபாவத்தில் 16 ஆம் அதநியாயத்தில் கீசகன் திரௌபதியை கிருமபுரபோதும் சருங்காராபாஸமும் உணரப்படுகின்றன.

வடமொழிதூல்வாலாறு

வனபாவத்தில் 244 ஆம் அத்யாயத்தில் சிதராதன தாககிப
போருமபோது துரியோதனனின் கதறுகையால் பயானகம்
உணரப்படுகின்றது.

காணபாவத்தில் 33-37 அத்யாயங்களில் சலயன காணனை
அதிரோத்பஞ் செயவதிதும், காணன அதற்கு விடையளிப்பதி
தும் ஒருவாறு அடிபதம் உணரப்படுகின்றது எனவலாம்

ஆதிபாவம் 134 ஆம் அத்யாயத்தில் பாணடுவின இறத்த
லீதும் ஸதிரீபாவம் 16-24 ஆம் அத்யாயங்களில் இறத்த போ
விராகஞடைய மனைவிகளின் விலாபத்திதும் கருணம் உணரப்
படுகின்றது

இவற்றைக்கொண்டே ஆராதவாததனா இரதூலில் சாத
ரமம் அங்கியாகவும் ஏனைய ஸங்கன அதற்கு உபஜீவியாகவும்
உணரப்படுகின்றன என்றனா.¹

மஹாபாரதத்தின் காலம் — ஆசுவலாயனகிருஷ்ணஸூதரத்
தில் ஸுமந்த, ஜெயிதி, வைசம்பாயனா, பைலா இவர்களை
மஹாபாரததாமாசாரயர் எனக் கூறப்பட்டுளது² மஹாபா
ரதம்³, யுதிஷ்டிரா⁴, விதூரா⁵ இச்சொற்களைப்பற்றிப் பாணிகி
தமது தூலீற கூறியுள்ளார இவற்றிலிருந்து மஹாபாரதம்
என்ற தூல பாணிகி ஆசுவலாயனா இவருடைய காலத்திற்கு

1. आन्तो रस रसान्तरै . . . तदुपसर्जनत्वेनानुगम्यमानोऽङ्गित्वेन विव
धाविषय इति महाभारततात्पर्यं सुव्यक्तमेवावभासते
(घन्यालोके उद्योते. 4)
2. आश्वलायनगृहसूत्रे (III. 3, 5)
3. महान् . . . भारत . प्रवृद्धेषु (पा. अ 6. 2, 38)
4. गवियुधिभ्या मिर (ibid 8, 4, 95)
5. विदिमिदिच्छिडे वुरन् (3 2, 162)

முன்னர் இருந்தது என்பது திண்ணம். ஆனால் பல பிரதிகளில் ஒன்றுக்கொன்று உள்ள மாறுபாட்டிற்கு கவனித்தால், பல காலங்களில் அத்துக்குள்ளேயே பாடம் மாறுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது அறியப்படும். ஆகவே பன்னியாற நூறிக்கப்படும் மஹாபாரதம் இதிறாணமாயும் காவ்யமாயும் கொள்ளப்பட்ட தூலா, அன்றித தாமசாஸ்தாம், அந்தத-சாஸ்தாம், மோக்ஷசாஸ்தாம் எனக் கொள்ளப்பட்ட தூலா என்பதை அறிந்ததற்கு சான்று இல்லை.

விபரண பாரதப்போர் நடத்தபோது இருந்தார் என அந்தூலால் அறியப்படுகின்றமையாலும், பாரதப்போர் சுமார் கி. மு. 3100 காலத்துக்காலத்தில் நடந்ததாகக் கூறப்பட்ட மையாலும், வ்யாஸர் எழுதிய பாரதம் அக்காலத்தது எனக் கொள்ளலாம் என்று ஸி. லி. வைத்யா கூறுவார். ஆனால் வ்யாஸர் இயற்றியது 24000 ச்லோகங்கள் எனவும், ஸௌதி பவஹ்நைச் சேர்த்து லக்ஷம் ச்லோகங்கள் ஆக்கினார் எனவும் அவரது கொள்கை,

கி. பி. 5, 6 நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களில் அநுசாஸனபாவத்திலுள்ள தானதாமத்தைப்பற்றிய ச்லோகங்கள் நூறிக்கப்பட்டமையாலும், ஒரு சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் லக்ஷம் ச்லோகங்களை உடையது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், பாணனது காலத்தில் உதணவங்களில் மஹாபாரதம் படிக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டமையாலும், கி. பி. 600 ஆண்டில் கம்போடியாவில் எழுதப்பட்ட சாஸனத்தில் மஹாபாரதம் அந்நாட்டில் படிக்கப்பட்டது எனக் நூறிக்கப்பட்டமையாலும்¹, பெளத்தரின் ஐதகங்களில் மஹாபாரதம் நூறிக்கப்பட்டமையாலும் லக்ஷம் கார்த்தம் கொண்ட மஹாபாரதம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பின்னரும் கி. மு. இரண்டாம் நூற்ற

1 A History of Indian Literature by M. Winternitz Vol. I p. 464.

வடமொழிநூல்வரலாறு

குண்டிறகு முன்னரும் இருந்திருந்தவ வேண்டும் என விண்டா
 நீடஸ் கூறுவா¹ கி.பி முதல நூற்றாண்டில இருந்த ஒரு
 கிரேக்க அறிஞர் லக்தம் கிந்ததங்கொண்ட மஹாபாரதத்தைக்
 குறிக்கின்றமையால், இருதூல பதஞ்சலீகரு முன்னர் அசோக
 ரது காலத்திலே இப்போதுள்ளவாறு இருந்திருந்தவவேண்டும்
 என ஸி.வி. வைத்யா கூறுவா² கி.மு இரண்டாம் நூற்றாண்டு
 நூலாகிய தமிழ்ப்புறநானூற்றில் 55 ஆம் பாட்டில் சிவபிரான
 ஒருகண்கொண்டு மூவெய்கை உடற்றியதாகக் கூறப்பட்டதும்
 மஹாபாரதம் காண்பாவத்தில் 27 ஆம் அதியாயத்திற் கூறப்
 பட்டதும் ஒரேவிதமாக உள்.³ பரிபாடலிற் கூறப்பட்ட
 முருகனின் பிறப்பும் மஹாபாரதம் அநுசாஸனபாவத்து 130,
 133 ஆம் அதியாயங்களிற் கூறப்பட்ட முருகனின் பிறப்பும்
 ஒரேவிதமாய் உள் பெரும்பாளுற்றபபடை 402-4 அடி
 களிதும் மஹாபாரதம் வனபாவம் 273-ஆம் அதியாயத்தி

1 *ibid* pp 474-5

2 தலகமலைப் பெருவிற் பரிமபு ஞானகொளீஇ

ஒருகண கொண்டு மூவெய் உடற்றிப்

பெருவிற் றமராகு வென்றி தந்த

சுறைமட்டற் றண்ணல் கரிமா செனவரிப்

புறைதந்தக் வீசங்கு மெருகண் போல (புறநா 55)

अथाधिज्य धनु कृत्वा शर्वं सन्धाय त शरम् ।

युक्त्वा पाशुपतास्त्रेण त्रिपुर समचिन्तयत् ॥

तस्मिन् स्थिते ततो गजन् रुद्रे सज्जातकामुके ।

पुराणि तेन कालेन जामुरेषन्वमाशु वै ॥

एकशणेन त देवास्त्रिपुरं परमेश्वर ।

निजग्रे मामुगण रेडो गो मनेवा ॥

44 'பாதுநிபாபதா தேஹோஹந்யய [ம.பா.நா. 27]

43-45 ஆம் ச்லோகங்களிலும் கூறப்பட்ட பிரம்மனின் பிறப்பு ஒரே வகையாய் உளது.¹

மஹாபாரதத்தைப்பற்றிய மேலுட்டது கோள்கைகள் :—
மஹாபாரதத்துள்ள இராமோபாகயானத்திற்கும் இராமா
யணத்திலுள்ள கதைக்குஞ் சில மாறுபாடுகள் இருக்கின்றமை
யானும், மஹாபாரதத்துள் வாஷீஷ்டியின் பெயர் குறிக்கப்படா
மையானும், மஹாபாரதம் இராமாயணத்திற்கு முன்னர்
எழுதப்பட்டது என வேய் கூறினார்.²

மாக்டானல் கூறுவது :—யசூர்லோதத்திஷ் கௌரவா
பாருசாலா இருவரும் கண்பாகக் குறிக்கப்பட்டனர். காடக
ப்ரம்மணத்திஷ் கவசிடாயிய - த்ருதராஷ்டிரர் கன்கு எல்
லோராலும் அறிந்தவராகக் கூறப்பட்டது. சூகையாஷ் மஹா
பாரதக்கதை கௌரவபாருசாலரின் பழைய சண்டையை
அடிப்படையாகக் கொண்டது. அச்சண்டை கி. மு. பத்தாம்
ஆற்றண்டிற்குப் பின்னர் இருத்திருத்தல் தகாது. அவ்விரு
வர்க்கும் உள்ள சண்டையைப்பற்றிய பாட்டுக்களை ஒருவா
தொருத்திருத்தல் கூடும். தொடக்கத்திஷ் ச்யாயமான வழியிஷ்
உள்ள கௌரவர்கள் பாண்டவர்களாலும் கிருஷ்ணனுடைய

1. கீந்த உருஷ் செடியோஷ் செப்பூத்
காணமு: செருவற பவாத பவீதழ்த்
தாமரைப பொருட்டித கணகாத தோனதி, (பெரும் 402-4)
आपो नारास्तुतनव इत्यपां नाम शुश्रुमः ।
अयनं तेन चैवास्ते तेन नारायणः स्मृतः ॥
प्रध्यानसमकालं तु प्रजाहेतोः सनातनः ।
ध्यातमात्रे तु भगवान्नाम्या पद्मः समुत्थितः ॥
ततश्चतुर्मुखो ब्रह्मा नामिपद्माद्विनिम्बतः ।

[ம. மா. வன. 273, 43-45]

2. Indian Wisdom by M. Williams pp 368-7.

வடமொழிதூலவாலாறு

தரோஹபுத்தியாலும் சண்டையில் அழிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் பின்னாப பாண்டவர்களது செய்கைகளைப்பெல்லாம் கன்னெறியில் உள்ளனவாக 24000 சலோகங்களில் வருணித்திருத்தல் கூடும் ¹

மஹாபாரதம் ஒரே கவியால் இயற்றப்பட்டதது என்றும், பதிப்பிததோரைக் கவி என யயங்கு, அவரெல்லோரையும் வயாலா என்ற ஒரு பெயரால் வழங்கினார் என்றும் ஹாப்கின்ஸ் கூறுவார் ² தற்போதுள்ள இராமாயணத்தில் மஹாபாரதத் தைப்பற்றியும், தற்போதுள்ள மஹாபாரதத்தில் இராமாயணத் தைப்பற்றியும் செய்திகள் இருப்பதால், இராமாயணத்தின் பிறப்பிப்பில் மஹாபாரதச்செய்திகளும், மஹாபாரதத்தின் பிறப்பிப்பில் வாலமீகிராமாயணச்செய்திகளும் கூறியிருத்தல் வேண்டும் என்றும், இரண்டு தூலகளிலும் பல ஒற்றுமைப் பகுதிகள் உள்ளன என்றும் அவரே நன்கு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

மஹாபாரதத்தின் உரைகாரர்கள் —மஹாபாரதத்திற்கு உரை எழுதியவா பலர் தேவபோதா, கிமலபோதா, அரஜுன மிசரா, தனகாப்பா, ஸாவஞ்ஞகாராயணா இவர்களைத் தனக்கு முன்னருள்ள உரைகாரர்களாக நீலகண்டா தனது உரையிற் குறிப்பிடுகின்றனா. இப்போது அறிப்பப்பட்ட உரைகளுள் தேவபோதா உரையே பழையதும் சிறந்ததும் ஆகுப எனபா ³ அதற்குப் பெயர் ஞானதீபிகை ⁴ அரஜுனமிசரரின் உரை ஆததீபிகை, அது பெருமபாதும ஞானதீபிகையைப் பின்பற்றியது நீலகண்டரின் உரை பாரதபாவதீபம் ⁵ அவர்

1. A History of Sanskrit Literature by A A Mac Donell
pp 284, 285

2 The Great Epic of India by W Hopkins p 58

3 Mahabharata by Sukthankar Vol I Part I p LXX

4 ஞானதீபிகா

⁵ भारतभावदीपम्

17 ஆம் நூற்றாண்டில் மகாபாரதச்சேதநிற பிறந்தது, கனியில் இவ்வுரையை எழுதினார்¹ பஞ்சராசியை, வாதிடாஜா முதலிய எம்போரும் உரை எழுதிவிடுகின்றனர். கெரில் உரை எழுதாது மஹாபாரதத்தையொணரம்² என தலை தாசாயாகிய மதவாசாயும் (12 ஆ. கி. பி) பாரதத்தையொணரம்³ என வந்தியும் (கி. பி. 1500) தலைகள் எழுதி யுள்ளனர்

1 Mahabharata by Sukthankar Vol I Part I p. LXV

2 महाभारततात्पर्यनिर्णय

3. भारततात्पर्यनिर्णय

அத்தியாயம் 50

இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலிருந்து அறியப்பட்ட
சில செய்திகள்

மணிக் கணவனைத் தெய்வமாக நினைத்தனர். சுகம் துக்கம் இரண்டிலும் அவனைப் பின்பற்றி நின்றனர். கற்புடைமணிக் பர்க்குத துன்பம் ஒருவன் செயின், அவன் குடும்பத்தோடு அழிவான். கற்புடைமகளிர எவ்வகைத்துன்பத்திலும் தைர்ப்பத்தை இழக்கவில்லை. இவ்வறத்தில் இருப்பவன் எவ்வளவு மேன்மையுற்றவனாக இருப்பினும், சில காலம் தன்னைச் சேர்த்தாரின் நன்மையைக் குறித்து பொய் சொல்லுதலையும் மறைந்து கொல்லுதலையும் ஏற்றுக்கொள்ள நேரும். உடன் பிறந்தாராக வவ்வேறு கொள்கையைக் கொண்டிருந்தாலும், மூத்தவனுக்கு அடங்கியும் அவனைப் போற்றியும், அவனுக்காக எவ்வகைப்பட்ட துன்பத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் இருந்தனர். ஒரு ஆசிரியரின் கீழ்ப் படித்த மாணவர்கள் தமருள் நிறந்தானே நோக்கிப் பொருமையுற்று அவனை அழிக்கத் தம்மால் இயன்றமட்டும் முயன்றனர். ஆசிரியன் உண்மையாக எவ் லோரிடத்திலும் ஒரே மனப்பான்மையுற்றவனாக இருந்தாலும் நிறந்த மாணவரிடத்தில் பகஷ்பாதங் கொண்டவன் என எண்ணோரால் குற்றங் கூறப்பட்டான். தன் மக்களைக் காட்டிலும் தன் உடன் பிறந்தாரின் மக்கள் மேன்மையுற்று இருந்தால், அதனை அவர் ஸூரிப்பது இல்லை. தம்மக்கள் தம் சொல்லைக் கேட்காவிடிலும், அவரிடத்தி அவர்க்கு அன்பு குன்றுவதில்லை.

சுத்திரியர்களின் மீது மேன்மையுற்று இருந்தது. பகைவன் சேர்வுற்று இருந்தாலும், படையின்றி இருந்தாலும் அவனை அடிப்பது இல்லை. தங்களுடைய அன்பாகவே எதிர்ப்பக்கத்தில்

சண்டையிடினும், அப்போது அவரைப் பகைவராகவே கருதிப் போர புரிந்தது விபககததக்கது. தேசத்தின் கன்மையைக் கருதியே அவர் உழைத்தனா. ஆயினும் மக்கட்டன்மையால் அவரிடம் சில குற்றங்களும் இருந்தன. உவ்விமை காரணமாகப் பிறர் கனமதி கூறிலும், அதனை அவர் கேட்கவில்லை. ஆயினும் வைதிகமதத்தைப் போற்றுவதில் அவர் பெரும் பானமையும் கண்ணுங் கருததுமாக இருந்தனா. தன் தகப்பனது கன்மையைக் கருதித் தான் ஆயுள் முழுவதும் பிரம்ம சாரியாய் நின்ற பிஷ்மரின் வீரத்தன்மை போற்றத்தக்கது. தன் தகப்பனது சொல்லை உண்மையாகக்க காட்டிற்குச் சென்ற இராமரின் செயலும் போற்றத்தக்கது. தனக்கு வந்த இராஜபததைத் தன் தமையனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்த பாதரின் தீயாகம் அதனிலும் போற்றத்தக்கது. கடவுளின் அருளால் நன்கு வாழலாம் என கினைத்தனா. ஒவ்வொருவரும் தமது அறிவாலே தம்மை கல்வழிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமே யன்றி பிறரது ஆணையால் அன்று என கன்கு அறியப் படுகின்றது.

கி பி முதல ஐந்து நூற்றாண்டில் வடமொழிநூல்களை

கி பி. முதல நூற்றாண்டு முதல ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முடிய இந்தியாவில் வடமொழிவளர்ச்சி குன்றி இருந்தது என மோக்ஷமூலர் கூறுவார்.¹ அதற்கு அவர் கூறிய காரணங்கள் ஆவன :—

(1) கி பி. ஆறாம்நூற்றாண்டில் இருந்த விக்ரமாதித்ய வர்சனின் சபையில் தனவந்தரி, சுப்பணகன், அமரஸிம்மன், வேதாளசங்குப்பட்டன், கடகாப்பரன், காளிதாஸன், வரஹ் மித்ரீரா, வரகுனி என்ற நவரதனங்கள் இருந்தனர்.² (2) அந்த விக்ரமாதித்யன் சகாக்களை வெருட்டி, அதன் ஞாபகத்திற்காக விக்ரமசக்கத்தை ஏற்படுத்தினன் (3) அவருள் ஒருவரான காளி தாஸனாலு மேகஸந்தேசகாவ்யத்தில் திவாகரன்³ குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டன. (4) காளிதாஸன் ஜாமித்ரம்⁴ என்ற சொல்கை வழங்குதலால், அவன் கிரேக்கஜ்யோதிஷம் அறிந்த

1 A History of Sanskrit Literature by Mao Donell pp 318-325

2 धन्वन्तरि क्षणसोऽमरसिंहशङ्कुनेतालमदृष्टकर्षरकारिदासा ।
ख्यातो वराहमिहिरो नृपते सभाया रत्नानि वै वररुचिर्नव विक्रमस्य ॥
(ज्योतिर्विदाभरणे)

ஐந்துவாசகம் கட்டியது இக்கூற்றம் என்பர் S P பண்டிட்

3. दिङ्नाग — दिङ्नागाना पथि परिहरन् स्थूलहस्तावलेपान्
(मेघदूते I, 14)

4 अथोपधीनामधिपस्य वृद्धौ

तिथौ च जामित्रगुणान्वितायाम् [कुमार VII, 1]

திருத்தவெண்டும் ஆகலின் அவன் ஆர்ப்பட்டாது¹ காதற்
திற்குப் (கி. பி. 499) செற்பட்டவனும் இருக்கவேண்டும்.

ஆறாம் துற்றண்டின் திர்மானத்தையன் எனப் பெயர்
கொண்ட ஓர் அரசனும் இவ்வீழை எனச் சாணவங்கனாவும் மற்ற
பிரமான்னங்களாவும் அறிவப்பட்டமையானும், கவாதனங்கள்
தேவாலத்தவர் அல்லர் என திராவிடக்கப்பட்டமையானும்
முதற்காணம் திவ்வாத. திர்மசகம் கி.பி. 544ல் உண்டாக
விவ்வி என்பது², அதற்கு முன்னர் அந்தே மாவலசகம் எனப்
பெயர் பெற்றிருத்தது என்பதும் கி.பி. 600 இல் அதற்கு திர்ம
சகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பதும் ப்ஸ்டீ³ என்ற அறிஞரின்
சாணவங்கள்குறது திர்மானிக்கப்பட்டன. இத்தியாவின்
மேற்குப்பகுதியிலிருந்து சகாகன் ஆறும் துற்றண்டின்
வெருட்டப்பட்டன என்பதும் பொருத்தது; ஏனென்றால்
ஐந்தாம் துற்றண்டேயே அப்பகுதி குப்தரின் ஆட்சிக்கு
உத்தவிட்டது அன்றியும் அங்கிருந்து ஸூலினர்கள் பசோவர்
மன் விஷ்ணுவர்த்தனனாக வெருட்டப்பட்டனர்.

காளிதாசன் திவ்வாகைக் குறிப்பாகக் குறிக்கின்றான்
என்ற காரணமும் திவ்வாத:—ஏனெனில் பெருத்ததிவ்வாகைக்
குறிக்கின்றது வேறொரு திவ்வாகைக் குறிக்கின்றது எனது
திர்மானிக்கப் பிரமாணமில்லை; அன்றியும் திவ்வாகை வணு
பாதவின்⁴ மாணக்கனா இவ்வியா என்பதும் ஐயம்; அன்றியும்
வணுபத்தவின் துண்கள் கி. பி. 404 இல் சிணபாஸஸிவிக் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டிருத்தனாக், திவ்வாகர் ஆறும் துற்றண்டின்
என்பதும் பொருத்தது. ஆர்ப்பட்டருக்கு முன்பே தோக்
ஈயோதிஷததைப் பின்பற்றி தோமகனித்தாதம்⁵ (கி. பி. 150-
கி. பி. 160) எழுதப்பட்டமையால் எவ்வளவு காரணமும்
திவ்வாத.

1. आर्यभट्ट.

2. Fleet

3. वसुधुः

4. रोमचन्द्रिदान.

வடமொழிநூல்வரலாறு

வளர்ச்சியின்மைக்குக் கூறிய காரணங்கள் பொருத்தா எனக் கூறிய பின்னர், வளர்ச்சி இருந்தது என்பதற்குப் பின் வரும் பிரமாணங்கள் கூறப்படும்: நாஸிக் கர்நா முதலிய இடங்களிலிருந்து கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்த சாஸனங்கள் கிடைக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. நான்காம் நூற்றாண்டில் ஹரிஷேணனால்¹ இயற்றப்பட்ட ப்ரசஸ்திகளில் கடயம்² பத்யம்³ இரண்டும் உள்ளன. தசபுரியிலுள்ள ரூயன் கோயிலைப் பற்றி ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வத்ஸபட்டியால்⁴ காவ்யம் எழுதப்பட்டது எனச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது. சுகர்களால் பாரதவர்ஷத்தில் கால்பங்கிற்குக் குறைவாகவே வ்யாபிக்கப்பட்டதே யன்றி அது முழுவதும் வ்யாபிக்கப்படவில்லை என்பதும், அச்சகாகள், இங்கு வந்தபின்னர், வைதிகமதத்தைக் கொண்டனர் என்பதும் அறியப்படுகின்றன.

ஆகலின் மோக்ஷமுலா கொண்ட கொள்கை பொருத்தது.

1. हरिषेणः

2. गद्यम्

3. पद्यम्

4. वत्सभट्टिः

அத்யாயம் 52

ஒரே கவிவின் துண்களின் மொர்வாய்வல்வேசனம்

ஒரு கவி பன துண்கள் இயற்றி விருப்பின் அவற்றின் பெளர்வ-பர்ப்பத்தை அறிதற்கு அக்கவியின் மனோகை ஒரு சிறந்த காரணம் ஆகும். தன் படிப்பு முடிந்தவுடன் துண்கள் எழுதத் தொடங்கிய கவியின் மனோகைக்கும் சிறந்த காலம் கழித்த பின்னா இருக்கும் மனோகைக்கும் மாறுபாடு இருக்கும். அக்கவிபே வயது முதிர்ந்த கிவியில் இருக்கும்பொழுது அவனது மனோகை வேறவனையாகவே இருக்கும். அவ்வாறு சிறுவயதில் ஒருவனுக்கு உள்ள மனோகைக்கும், சிறுவயதில் உள்ள மனோகைக்கும், வயது முதிர்ந்த காலத்துள்ள மனோகைக்கும் மாறுபாடுகள் உள். இவற்றை மனத்தின் கவத்துக் கேண்டு ஒரே கவி எழுதிய துண்களுள் எது முன்னர் எழுதப்பட்டது, எது பின்னர் எழுதப்பட்டது என கிர்ணயிக்கலாம்.

உதாரணமாகப் படிப்பு முடிந்தவுடன் ஒருவன் துண்கள் எழுது ஆரம்பித்தால், தான் படித்த படிப்பை வெவ்ளாம் அங்கு வாய்ப்பு திறந்தே கூறிவிடுவான். "தான் கிவியத்தே தவறற்றது; தன்னகைய துண்கள் போற்றாதார் அறிவாதார்" எனக்கூறலாம். உதாரணமாகப் பவ்யுதி மாணியாதவத்தின் வேதம், உபநிஷத், யோகம், ஸர்க்கம் இவற்றின் அறிவு காலகம் உபற்றவதற்குச் சிறந்த ஸாதனமாகுமா? இழிவின்றிச் சிறந்த சொல்வழக்கு, பொருட்செறிவுள்ள சொல் இவையல்லவோ சிறந்த ஸாதனம் ஆகும் என்கின்றார்.¹ இதனால்

1. यद्देवाध्ययनं तद्योपनिषदा माह्वयस्य योगस्य च

ज्ञानं तद्वयनेन किं न हि नवः कश्चिदुणो नाटकं ।

यथादिश्वनुश्रामा च वचनं यथार्थेनो गौरवं

तथेदमि तन्मन्त्रेव गमकं पाणिन्यैवद्वन्द्वयोः ॥

(மாலினி. 1. 7)

அவா இவையெல்லாம் படித்தவா எனக் காண்பித்தனா அதன பின்னா "தன நூலைப் பலா போற்றுது இகழ்கினரா அவர்கள் அறியாதா. தன நூலைப் போற்ற யாரோ ஒருவன் என்கேயாவது எககாலத்தாவது பிறப்பான என்கினறனா ¹

வேறு சிலா "தன நூலைப் போற்றுதான மூடன என்றும் போற்றுகிறவா சிறந்தவா" என்றும் வாசஸியமாகவே கூறுவதும் உண்டு உதாரணமாகக் காளிதாஸன் மாளவிகாகனி மிதாததில் "பழையதெல்லாம் சிறந்தனவல்ல, புதியதெல்லாம் இழிந்ததுமல்ல, பெரியோர் ஆராய்ந்தே உண்மையை அறி கினறனா, மூடன பிறா கூறுவதையே கொள்கினரான ²

அன்றியும் தன நூலைச் சிறப்பைத் தானே நேரிற் கூறுவா உதாரணமாக மாலதீமாதவதில் பவஸ்தி தனனுடைய நூலைச் சுவைகள் செறிந்தும், நாயிகை நாயகன் இவருடைய செயல்கள் அன்புமிக்குதியால் மனோஹரமாயும் தனனை யுயர்த்திக்

1 ये नाम केचिदिह न प्रथयन्त्यपि

जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैप यत् ।

उत्पस्यते मम तु कोऽपि समानधर्मा

कालोद्यय निरवधिर्विपुला च पृथ्वी ॥ (ibid 1 6)

இஊத தனனைக் குறிக்கும்போது நான் என்பதற்குச் சிறந்தும், தற்போது தனக்குச் சமமானவன் ஒருவன் மிக்க என்ற குறிப்பும், பிறகாலத்தும் யாரோ ஒருவன் தனக்குச் சமமாகப் பிறப்பான என்பதைக் குறிக்க கோ஽பி என்றவிடத்தி லாவதாய்போகும் என்கு கவனித்தலாகியன

2 पुराणमित्येव न साधु सर्वं

न चापि काव्यं नवमित्ययम् ।

मन् परिश्रयान्यनगद्वजन्ते

मूढ परप्रत्ययोयबुद्धि ॥ (मालवि 1)

கூறவும் பிறரை இகழ்ந்து கூறவும், கதைகள் சித்திரமாயும் சொல்வழிகளு சிறந்தும் கிளங்குகின்றன என்றனர்¹

கிலவிடத்து மறைபொருளாய்த தன நூலின் சிறப்பைக் கூறுவர்.²

மேலும் மூச்சு விடாமல் படிக்கும்படி ஸமாணம் திறந்து தனவும் பெரிய கிருத்தவர்களில் இணைக்கப்பட்டனவுமான சேயுள்களைக் கூறுவர் அவ்வாறு உள்ள சலோகங்களை பலவற்றை மாணநீமாதவததிற காணவரம் முதல் சலோகமே அகுவாறு உள்ளது³ இன்னொருப இருப்பவா எவ்வாக கலைகளிலும் கிறந்தவளாய் ஒத்த அன்பு உடையவளாய் உள்ள மாத தனக்கு மட்டிலி ஆகவேண்டுமெனவும் அவனைத் தானே

1 भृशं रमाना गहना प्रयोगा

साहर्षहृयानि विचेष्टितानि ।

औदत्यमायोनिक्कामसूत्र

चित्रा कथा वाचि विग्वना च ॥ (मालती 1, 4)

2 बहो उपन्यासशुद्धि (ibid III)

अन्य एवाश्रुणो कथाप्रकार (ibid III)

अस्ति वा कुनश्चिदेवभूतमद्भुत विचित्ररमणीयोऽन्वय प्रकरणम्

(ibid X)

सर्पनोमुनं वैराग्यमस्यश्च सुमापिनरेत्तकोश (ibid VIII)

3 सानन् नन्दिहम्नाहतसुरनरवाहतकोमारगर्ह-

त्रासातासाप्रग्न विगति पणिपतौ योगमहोचमानि ।

गण्डोड्डीनालिमालामुचरितकुम्भम्नाण्डवे शुम्पाणे-

र्वनायक्यश्चिर वो वदनविधुनय पान्नु चीत्कारवत्य ॥

இந்த நான்காவது, அதுபாணாசனமாயும் போகத்தக்க
இவைகளை எவ்வாறு இசைப்பதென்பதைத் தரட்டும

கேரில் கண்டு தெளிந்து மணக்கவேண்டும் எனவும் நினைத்ததும் இயற்கையாதலின், முதலில் ஸம்போகச் சூங்காரம் கொண்டதும் கார்தாவமணங்கொண்டதுமான நூலைத் தாம் இயற்றுவர். தமக்குத் தகுந்த மனையாள் கிடைக்காவிடின் இணையற்றவளை மணப்பதைக்காட்டிலும் தாம் இறப்போம் என்பர். உதாரணமாகக் காளிதாஸன் மாளவிகாக்னிமிதசத்தில் மாளவிகைக்கு ந்ருத்யத்தில் உள்ள புலமைமையப் பார்க்க அக்னிமிதானையே நியாயாதிபதியாகச் செய்ததும், 'ஒத்த அன்பு அற்றவரின் சம்போகமும் சிறந்ததன்று; ஒத்த அன்பு உள்ளவா சம்போகமின்றி இறப்பினும் சிறந்தது' எனக் கூறுதலும் நோக்கத்தக்கது. . ஒத்த அன்புடைய மனையாள் கிடைப்பதும், ஒத்த அன்புடைய கணவன் கிடைத்ததும், தவஞ் செய்து கடவுளின் அருளாலே யன்றி வேறொன்றாலும் நிகழாது என்பதைக் குறிக்க, அவரோ குமாஸம்பவத்தில் விவரிசானையும் பார்வதியையும் தவஞ் செய்வதாக வருணித்தல் அறியத் தக்கது மாதவனும் மாலதியும் பிராம்மணர்களாய் இருப்பினும் ஒத்த அன்பு காரணம் கொண்டே கார்தர்வமுறையால் மணக்குமாறு பவமுதியும் செய்கின்றனா. அன்றியும் இளமைப் பருவத்தில் பழைய நூல்களைப் பின்பற்றாது புதிய நூலாய் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணம் வரலாம். மாளவிகாக்னிமிதசம் மாலதீமாதவம் இவற்றின் வஸ்துப்ராசின கதையை ஒட்டியது அன்று.

தனக்கு முன்னர்ப் பெரியோர கூறிய சொற்றொடர்களை அப்படியே வழங்குவது உண்டு. காளிதாஸன் மாளவிகாக்னி

1. अनातुरोत्कण्ठितयोः प्रसिध्यता

समागमेनापि रतिर्न मां प्रति ।

परस्परप्राप्तिनिराशयोर्धरं

नरीरनामोऽपि समानुरागयोः ॥

மிதாததிற பலவித ததில அலவாறு வழங்குகின்றன¹ அக
கருதல்களையே தம சேறமுடாகளாற கூறுதலுட உண்டு
இதைய பவமுதியின் மாவதிமாதவததிற காலவாம கண
வறுகரும மயில்கரும ஓதத அண்பு வேண்டும் எனக கன்
தான பலலிடககற்ற கூறுவதைப் பவமுதியுங கூறனா²
கவதியின் பேல பட்ட கற்ற தன் மேக பட்டம என
தாயகன கூறுதல் மேகணதேசத்திறபேல மாவதிமாதவத
திறங காலவாம³

1 ஜெஹ் டத்ய டஹோ வா க்ஸ்தைவா ரதமோஷணம் ।

एनानि दृष्टमात्राणानाहुप प्रतिपद्य ॥ (मालविका 17, 4)

अनुगमोऽनुरागेण परामित्त्य इति सुचनवचनम् (ibid III)

अमरमन्वाधोऽस्मीति किं न वसन्नावतागर्मवस्व नवचूतप्रमसोऽवनमनीय
(ibid III)

चन्दन मल्ल मया पादुकापदेगेन दूषितम् (ibid V)

2 इतरेतरानुरागो हि वारस्मणि परार्थं सङ्गल् [माल्वी II]

अनातुरोत्कृष्टियो प्रसि यता

ममागमेनापि रतिर्न मा प्रति ।

परस्परप्राप्तिनिराशयोर्न

वरीरनाशोऽपि सनानुगमयो [मालविका III]

3 उन्मीलन्मुकुन्दगलकुन्दरोज

प्रदच्योतद्द्वनमङ्गन्दगन्धवन्धो ।

तानीषन्प्रचन्विशोचना नानाङ्गी

मालिङ्गन्यन मम स्पृगाङ्गनेन ॥ (माल्वी I 18)

अथवा तदङ्गपरिवामसीतल

मयि किञ्चिदपि मवान्ति मे गति । (ibid IX 43)

வடமொழிநூலவரலாறு

மாலதிமாதவததுள் ஒன்பதாம் அங்கத்தில் மேகத்தை மாதவன் தூதாக அனுப்புவதும், மாலதியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலும் மேகஸந்தேசத்தில் மேகத்தை யகூன தூதாக அனுப்புவதையும்,¹ விக்ரமோர்வசியத்தில் புரூவஸ உர்வசியைப் பிராணிகள் கண்டனவா எனப் புலம்புதலையும்² ஒத்திருக்கின்றன மாலதியை எவ்வகையிலும் ஒத்த

मित्रा सद्यः किसलयपुटान्देवदारुद्रुमाणा

ये तत्क्षीरस्रुतिसुरमयो दक्षिणेन प्रवृत्ता ।

आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाता

पूर्वं स्पृष्ट यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तवेति ॥ [मेघ II 46]

1 दैवात्पश्येर्जगति विचरन्निच्छया मल्लिया चेत्

आश्वास्यादौ तदनु कथयेमांश्च वीर्यामवस्थाम् ।

आशातन्तुर्न च कथयतात्यन्तमुच्छेदनीय

प्राणत्राण कथमपि करोत्यायताक्ष्या स णक् ॥ [मालती IX 26]

तस्मिन्काले जलद यदि सा लब्धनिद्रासुखा स्यात्

अन्वास्येना म्रितनितविमुखो याममात्र सहस्र ।

माभूदस्या प्रणयिनि मयि स्वप्नलब्धे कथञ्चित्

सद्यः कण्ठच्युतभुजलतामन्थि गादोपगूढम् ॥ (मेघ II 30)

2 भवद्भि सर्गाद्भिप्रवृत्तिरमणीया बुल्वधू

इहस्यैर्दृष्टा वा विदितमथवास्या किमभवत् ।

वयोवस्था तस्या शृणुत सुहृदो यत्र मदन

प्रगल्भव्यापारश्चरति हृदि मुग्धश्च वपुषि ॥ (मालती IX 29)

अपि दृष्टवानसि मम प्रिया वने

कथयामि ते तदुपलक्षणं शृणु ।

पृथुगेचना महचरी यथैव ते

सुभगा तथैव खलु सापि वीक्ष्यते ॥ [विक्रम IV 50]

பொருள்களை ஒரே இடத்தில் காணாததற்கு இவ்வளவு மாதவன்
கூறாத படியுண்டாய் கூறாது ஒத்திருக்கின்றது இரண்டாம்
படியை அங்கத்தின் மலத்தின் வாய்நாயு, சாருத்தனதது
மூன்றாம் அங்கத்தின் சாருத்தனின் வாய்நாயு வத்திருக்க
கின்றன. பன இடங்களின் பவத்தி பாய்நாயு ஒத்திருத்ததும்
கோக்கத்தக்கது

- 1 नवेपु लोप्रमवेपु नान्निर्दय कुग्नेषु गत गजेपु ।
लतानु नन्नन्वमिति प्रमय्य यत्क विमत्ता विपिने प्रिया मे ॥
(मालती. IX 27)

इयामान्वद्व चक्रिहर्णिप्रेत्यणे दृष्टिपात
वक्त्राग्रा शशिनि शिविना र्हमारेषु केशान् ।
उत्पश्यामि प्रतनुषु नदीशीचेषु मृविग्लानान्
हन्तकन्मिन्कचिदपि न ते चण्डि मादृश्यमस्ति ॥ (मेघ. II 43)

- 2 परिपाण्डुपानुलकपोलमानन
दधनी मनोहरतरत्वमागता ।
रमणीयवन्मनि जने परिभ्रमन्
ललितो विधिविचये हि मान्मथ ॥ [मालती II 4]
निकान क्षामाक्षी मरसहृदयार्भमुभगा
कलाशेषा मूर्त शशिने एव नेत्रोत्सवकरी ।
अवन्मानापता मदमदहनोद्वाहविवुरा
इय न कल्याणी रमयति मन कम्पयति च ॥ (ibid II, 3)

क्षानक्षानकपोलमानननुर काठिन्यमुक्तमन
मथ्य हान्तनः प्रकानविनतावन्तो ऽपि पाण्डुरा ।
गोच्या च प्रियदर्शना च मदनाङ्गिष्टेयनालक्ष्यते
परापामिव शोषणे भरता मृण लता माधवी ॥ (शकु. III 8)

- 3 कल्याणानगवन्मा नि कल्याणमण्डुपरिष्ठाद्भवति [मालती IV]
मयन् मयदमनुदधानि (कादम्बरी)

இவற்றை யெல்லாம் கோககின், காணிதாஸறுடைய தூல் களில் குமாஸம்பவம், மானகிகாக்கிமித்ரம் இவ்விரண்டும், பவமுதியின் தூல்களுள் மாவதீமாதவமும் முன்னா இயற்றப் பட்டன என்று கூறலாம்.

மனைவியுங் கணவனும் இவ்வறவாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு இருக்கும்போது, சிறிது காலம் இருவரும் ஒருவரை விட்டு ஒருவா பிரிந்திருக்க வேண்டும். அப்போது கணவன் மனைவியை யும், மனைவி கணவனையும் மனைததுககொண்டே இருததல் கூடும். பிரிவுததுயரததால் யாரையேனும் தூதாக அனுப்பலாம். இவ் வாறு மேகஸந்தேசத்திங் யசுன் மேகததைத் தூதாக அனுப்பு வதைக் காணலாம்.

சில வேளை கணவன் தனனை விட்டு வேறு ஒரு கணிகையை விரும்புததைக் கண்டு, மனைவி அவனது விருப்பத்திறகு இணங் கவும் இணங்கலாம் இதனை விகாமோராவசியத்திற் காணலாம்¹

இவ்விரண்டு வகையுள் முன்னாக கூறப்பட்டதில் மனைவிக் கும் கணவனுக்கும் ஒத்த அன்பு இருக்கும்; பின்னாக் கூறப் பட்டதில் தலைவனுக்குக் கணிகைவிடததில் எவ்வளவு அன்பு இருக்குமோ, அவ்வளவு அன்பு அவட்கு அவனிடம் இரது.

இக்காரணம் பற்றி பேகஸந்தேசமும் விகாமோராவசியமும் காணிதாஸன நடுவயதிற செய்யப்பட்ட நூல்கள் ஆகலாம்.

சிலா ஸம்போகசிருங் காரம் விப்ரஸப்பருங்காரம் இவற்றில் ஈடுபட்ட பின்னா வீச்சுணவயில் ஈடுபட ஆரம்பிக் கலாம்². தானே கட்டிய கதைகளை விட்டு முன்னோர் கொண்ட

1. अग प्रभृति आर्यपुत्रो या न्वियं कामयते, या आर्यपुत्रसमागम-
प्रणयिनी तथा महाप्रतिवन्धेन वर्तिनच्यम् [विक्रम. III]
2. Cf. महावीरचरितम्

கதைகளைப் பின்பற்றலாம். தன் நூலுக்குச் சிறப்பு தன்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தால் மாதிரி இல்லை; முன்னேரின் கதைகளைப் பின்பற்றினமையாலும், சபையோரின் புலமையாலும் எனவும் எண்ணலாம்¹. இவற்றைக்கொண்டு மனோவீரசரிதம் பலமுநி யின் நடுவயதில் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம்.

சிறிது வயதாய பின்னா மக்கட்பேறு ஒருவனுக்கு இல்லை யேல் அதனையே மனைகிழும் கணவனும் கினைத்தல் கூடும்². அதற் காக வந்தவர்களைக் கைப்பற்றுதல் கூடும்³. மகளில்லாது இறப்

1. *Cf.* वश्यवाचः कवेर्वाक्यं सा च रामाश्रया कथा ।

लब्धश्च वाक्यनिप्यन्दनिप्येपनिकयो जनः ॥ (महावीर. I 4)

2. नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।

न प्रकामभुजः श्राद्धे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ (रघु. I 66)

लोकान्तरसुखं पुण्यं तपोदानसमुद्भवम् ।

सन्ततिः शुद्धवंश्या हि परत्रेह च शर्मणे ॥ (ibid 1, 69)

अहो दुप्यन्तस्य संग्रयमारूढाः पिण्डभाजः । कुतः

अस्मात्परं वत यथाश्रुति सम्भृतानि

को नः कुले निवपनानि नियच्छतीति ।

नूनं प्रयुतिविकलेन मया प्रसिचं

पौताश्रुशेषमुदकं पितरः पिबन्ति ॥ [शाकु. VI. 25]

3. ஒரு போரின் தன் மனைவியோடு பகவிறகு உபசாரை செய்தனை ஈடுபடத்திற ஈனவரம்.

Cf. आम्वादवाद्भिः कवैस्तूणाना कण्डूयनैर्दगनिवारणैश्च ।

अज्याहृतैः स्वैरगतैः स तस्याः सम्राट् समारापगतत्परोऽमृत् (रघु. II 5)

प्रदक्षिणीकृत्य पयम्बिनी ता मुद्रक्षिणा माधतपात्रहस्ता ।

प्रणम्य चानर्न विशालमम्या शृङ्गान्तरं द्वारमिवार्थमिद्वेः ॥ (ibid II 21)

பின் நல்ல உலகத்திற செல்ல முடியாதே என்று வருத்தக் கூடும் இல்லறத்தில் பற்றறது இருத்தலுங் கூடும்.¹ மகன் பிறந்த பிறகு, அவனுக்குத் தக்க வயது வந்த பின்னர், தாம் வானப்ரஸ்தர்கள் ஆதல் கூடும்;² கணவன் ஸந்தியாவியும் ஆகலாம்;³ தான் ஜீவன்முக்தனாய்த் தனக்குப் பின்னா பிறப்பு வேண்டாம் எனக் கடவுளை வேண்டித்தலுங் கூடும்.⁴ ஸபையோர்கள் ஒவ்வொருவனையும் விதவானாக நினைத்ததுங் கூடும்.⁵ அப்போது மூச்சுவிடாமற் சொல்லப்படும் பெரிய விருத்தத்தில்

1. जुगोपात्मानमत्रस्तो भेजे धर्ममनातुरः ।
अगृघ्नुराददे सोऽर्थमसक्त सुखमन्वभूत् ॥ (ibid I 21)
2. अथ स विषयव्यावृत्तात्मा यथाविधि सूनुवे
नृपतिककुदं दत्त्वा यूने सितातपवारणम् ।
मुनिवनतरुच्छाया देव्या तथा सह शिथिये
गलितवयसामिक्ष्वाकूणामिदं हि कुल्यतम् ॥ [रघु. 3, 70]
3. अथ वीक्ष्य रघुं प्रतिष्ठितं
प्रकृतिष्वात्मजमात्मवत्तया ।
विषयेषु विनाशधर्मसु
त्रिदिवस्येष्वपि निस्पृहोऽभवत् ॥ (ibid VIII 10)
4. ममापि च क्षपयतु नीललोहित.
' पुनर्भवं परिगतशक्तिरात्मभूः ॥ शाकु. (VII 35)
5. आ परितोपाद्भिदुषा
न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।
बलवदपि शिक्षितानाम्
आत्मन्यप्रत्ययं चेन ॥ (ibid I 2)

இணைக்கப்பட்ட ச்லோகங்களையும் நீண்ட ஸமாஸங்களைக் கொண்ட சொற்களையும் வழங்க இடன் இராத.¹

இவற்றைக்கொண்டு ரகுவம்சமும் சாகுத்தளமும் காளி தாஸன் இயற்றிய நூல்களுள் இறுதிநூல்களாய் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறலாம்.²

உத்தராாமசரிதத்தில் அங்கிச்சுவை கருணமாதலாஹம் முதற்செய்யுளில் முன்னுள்ள கவிகளுக்கு வணக்கம் கூறும் முறையாலும்³ இறுதிச்செய்யுளில் புநாகள் தன் நூலை கௌரவப் படுத்தட்டும் எனக் கூறினமையாலும்,⁴ நீண்ட ஸமாஸங்கள்

1. ரகுவம்சமே காளிதாஸனின் முதலாகியும் என டாக்டர் குண்டராவ்: உறவது என்கு உடன்பாடு இன்று (Annals of Oriental Research Vol. VI 1941—2.)

2. Of प्रसन्नाद्विपासुविचिक्त्वात् [कुमा. 1, 33]

दिशः प्रसेदुर्गस्तो ववुः सुखाः [रघु. 3, 14]

3. इदं कविभ्यः पूर्वभ्यो नमोवाकं प्रशस्महे ।

विन्देम देवता वाचममृतामात्मनः कलाम् ॥ [उत्तम. I, 1]

4. तामेता परिभावयन्त्वभिनेयैर्विन्यस्तरूपा वुधाः ।

शब्दब्रह्मविदः कवेः परिणतां प्राज्ञस्य वाणीमिमाम् ॥

(ibid VII 20)

பலபுதிசு மாவதீமாதலம் இயற்றம்போது உள்ள ஓசத்தலம் உத்தராாமசரிதம் எழுதும்போது இல்லை எனினும், அவரது அறகாரம் முற்றிலும் மறைந்தது எனக் கூறற்கு இடம் இல்லை. அந்நூல் சான்ற இச்செய்யுளின் உள்ள ஷब्दब्रह्मविदः, परिणता, प्राज्ञस्य என்ற சொற்களாலும், பிறும்மதரை அறித் தேன எனக் கூறியதலன் பிறும்மதரை அறிபவில்கு என்றும் பிறும்மதரை அறியேன் எனக் கூறியதலன் பிறும்மதரை அறிச் சிறுதன் கூடும் என்றும் அறிந்தசொன்னவேண்டும் எனக் கோரப்பெற்ற கூறல் கோரத்தக்கது.

பெறுபாது. இவ்வாறு, அதன் பலமுந் இவ்விதம்
இப்பொழுது என்னவாம்.

—————

1. இவ்வாறு, அதன் பலமுந் இவ்விதம்
இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம். (அம். 1. 16)
இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம்.
இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம், இவ்விதம். (அம். 111. 41)

அத்யாயம் 53

பத்யகாவ்யங்கள்

காவ்யம் என்ற சொல் சரவ்யகாவ்யத்தைக் குறிக்கும் எனபதும், இராமாயணமே ஆதிகாவ்யம் எனபதும், மஹாபாரதம் அதற்குப் பின்னருள்ள காவ்யம் எனபதும் முன்னரே கூறப்பட்டன.

மஹாபாஷ்யத்திற் குறிக்கப்பட்ட வாரீருசம் காவ்யம்¹ என பது பத்யமயமானதா, கத்யமயமானதா என அறதற்கு இயல விலகி இரண்டாம் தூறருண்டிலு காரே காஸிக் என்ற இடத் தில் எழுதப்பட்ட சாஸனங்களும் கத்யமாய இருக்கின்றன எனக் கூறுவா கி பி 473இல் தசபுரத்தில வேலாஸ்யத்தின பரிஷிடாகாவத்தில அதன் பாசமணையாக வதஸ்பட்டி ஒரு காவ்யம் இயற்றினா என்றும், அதனைப் படித்தவர் அவர் காஸி தாஸஸூருடைய தூலகண்ப படித்தவர் எனபது அறியப்படும் என்றும் கூறுவா

தற்போது காணப்படும் பத்யகாவ்யங்களுள் முதன்மை யான காஸிதாஸன இயற்றிய குதுஸமஸூரம்² குமாரசம்பவம்³, மேகஸந்தேசம்⁴, ரகுவரசம்⁵ இவைவா, அடுத்து அசுவகோஷின

1 அந்யாயம் 47

2 वारुच काव्यम्

3 ऋतुसंहारम्

குதுஸஸூரம் வினாய முகநீணயம் இவற்றிய காஸிதாஸனே
இயற்றினது இவ்வாறு எனபது பின்னர் ஆராயப்படும்

4 कुमारसम्भवम्

5 मेघसन्देशम्

6 रघुवशम्

இயற்றிய ஸௌந்தராகந்தம்¹ புத்தசரிதம்² இவையா என்பதில் கொள்கை வேறுபாடுகள் உள்.

மாக்கடானதும் அவரைப் பின்பற்றியவரும் அச்வ கோஷனே முற்பட்டவன் எனக் கூறுவா. அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன:—

(1) அச்வகோஷன் கவிஷ்கனின் ஸமகாளீனன் எனப் பௌத்தாகளுள் ப்ரஸித்தி உளது. (2) அவன் இயற்றிய புத்தசரிதம் கி. பி. 414—421 காலத்தில் சீனபாஷையில் மொழி பெயர்த்தப்பட்டது. ஆகனின் கி. பி. 400க்கு முற்பட்டே அவன் இருத்திருத்தல் கூடும். (3) காளிதாஸன் கி. பி. 400க்குப் பிற்பட்டவன் எனக் கூறுதல் இயலாதே யன்றி, அதற்கு முற்பட்டவன் எனக் கூறச் சான்று ஒன்றும் இல்லை.

காளிதாஸனே முற்பட்டவன் எனக் கூறுவோர் கொண்ட காரணங்கள் ஆவன:—

(1) காளிதாஸன் தன் கருததுக்களை அச்வகோஷனிடமிருந்து கொள்ளுதல் தகாது. (2) காளிதாஸன் கி. மு. 56இல் இருந்தான் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்.

அவ்விருவருள் யா முன்னிருப்பினும் யா பின்னிருப்பினும், அவ்விருவருடைய தூக்கனிதும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் மிக என்.

1. சौन्दरानन्दम्

2. बुद्धचरितम्

3. புத்தவாசுதேவன் ஸௌந்தராகந்தம், அந்நாற் றிய பௌத்த மனத்தொழுது பட்டினத்திற் றுழையும்போதம் கருணாசம்பட்ட பெணுச்செயல்கள் ஒத்தன்ன.

4. वातायन्यस्तु विनिम्युतानि परस्पोपासितकुण्डलानि ।

स्त्रीणां विरेजुर्मुष्पहजानि मत्तानि हर्षेभ्यः पहजानि ॥ [बुद्ध.]

காளிதாஸனின் காலம்.—கி. மு. 50இல் சகாகளை வெருட்டிச் சகததை ஸ்தாபித்த ஒரு கிங்மாதித்யனுடைய ஸபையில் காளிதாஸன் இருந்தான். ஆகலின் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டே அவனுடைய காலம் என்பர் ஸா வில்லியம் ஹோன்ஸ்'. அவரது கொள்கையைக் கொண்டு வேறு சில காரணங்களைபுன் கூறுவா லீலா¹. அவையாவன :—

(1) மதராபாஷ்யத்தில் புஷ்யமித்ராஸபை எனப் பதஞ்சலி கூறியிருக்கின்றனர் ; மானவிகாக்கிமிதர்த்த ராயகனாகிய அக்னிமித்ரன் அவனது புதல்வனாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறான்.

(2) ரகுவம்சம் குமாரஸம்பவம் இவற்றள் வருணிக்கப் பட்டிருக்கும் பவனா பரஸீகா காம்போஜா முதலியோருடைய செயல்கள் கி மு. முதல் நூற்றாண்டன் ஆகும்.

(3) ஜானகீஹரணத்தை நன்கு படித்தால் அதனுடைய ஓசிரியான குமாரதாஸன் காளிதாஸனுக்குப் பிறபட்டவன் என்பது நன்கு விளங்கும்.

तासां मुखैरासत्रगन्धर्गमैत्र्यांसान्तराः सान्द्रकुनुहलानाम् ।

विलोलनेत्रभ्रमैर्गवाक्षाः सहस्रपत्राभरणा इवासन् ॥ (रघु.)

மே: தரத்திலும் புத்தாசித்திலும் ஒருவனைப்பட்ட கருத்த உத.

कस्यैकान्तं सुखमुपनतं दुःखमेकान्ततो वा

नीचैर्गच्छत्युपरि च दशा चकनेमिकमेण ॥ [मेघ.]

द्वन्द्वानि सर्वस्य यतः प्रसक्तान्यलाभलामप्रभृतीनि लोके ।

अतोऽपि नैकान्तमुच्योऽस्ति कश्चिन्नैकान्तदुःखः पुरुषः पृथिव्याम्

[बुद्ध.]

1. Sir William Jones

2. Kalidasa-His Period, Personality, Poetry by K. S. Ramaswami Sastri pp. 38—80

வடமொழிநூல்வாலாறு

(4) காளிதாஸன் கிரேக்கஜயோதிச்சாஸ்திரததை ஆர்ய படிபத்திரிநுநதுதான் கறறிருக்கவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. கிரேக்கருக்கு ஆசிரியரான எனிப்ததேசியரிடமிருந்தும் அறித் திருததல் கூடும்.

(5) தறபோது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் கி. பி 300ஐச் சோந்தவாகலின், பாஸருக்குப் பிற்பட்ட காளிதாஸன் கி. பி. 400இல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்ற டாகடா கீததின் கொள்ளை பொருநதாது; ஏனெனில் தறபோது காணப்படும் பாஸநாடகங்கள் காளிதாஸனாற் குறிக்கப்பட்ட பாஸனின் நாடகங்கள் இல்லை. இந்த பாஸன் பிற்காலத்தில் கோள தேசத்திற் இருந்த ஒரு கவி ஆதல் வேண்டும்.

அக்னிமிதான் காலததே காளிதாஸன் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதற்கு டாக்டா குன்றன்ராஜா மூன்று காரணங்கள் கூறுவா அவையாவன :—

(1) மாளவிகாக்னிமிதத்தின் பாதவாக்கியத்தில அக்னி மித்திரனைக் குறித்தல்.

(2) புஷ்யமிதானின் பாகததிற்காக வஸுமிதான் குநி னாக்குப் பின்னா சென்றதாக மாளவிகாக்னிமித்தத்தில் கூறப் பட்டதும் திஸ்பனின் பாகததிற்காகக் குநிநாக்குப் பின்னா ரு சென்றதாக ருவம்சததிற கூறப்பட்டதும் ஒத்திருததல்.

(3) விநிசையை இரஜநானியாக மேகசந்தேசததிற கூறபிருததல்.

காளிதாஸனின் காலம் கி. பி. 400க்குப் பின்னா இல்லை என மாட்டானெல் கூறுவா.

காலகாம் துற்றாண்டில் ஹிஷேணன் இயற்றிய பாசன் நியம் வீரேனன இயற்றிய சாஸனமும் காளிதாஸனின் ரீதியை

பட்டி உள்ளன. கி. பி. 473இல் வத்ஸபட்டி எழுதிய காவ்யத்
ததப் படிப்பின், அவன் காளிதாஸனுடைய நூல்களைப் படித்
திருக்கவேண்டும் என அறிதல் கூடும்.

காளிதாஸன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் இருந்தான்
என்ற மோஷ்மூவர்கொங்கை சாஸனச்சான்றால் தவறென
உணர்த்தப்பட்டது என முன்னரே கூறப்பட்டது. அவரது
கொங்கையை டாக்டர் பண்டாரீக்கார், பதாகா³, டாக்டர்
பெளதாஜி⁴ முதலியோர் பின்பற்றுவர். அவனது காலம்
கி. பி. 250 என லாஸ்ஸேனும்⁵, கி. பி. 470 என வில்போர்ட்⁶,
வில்ஸன்⁷ முதலியோரும், கி. பி. 11 நூ. என பெண்ட்லியும்⁸
கொள்ளுகின்றனர். ஸ்கந்தன்⁹, குமாரன்⁹, என்ற பெயர்கள்
ரகுமச்சத்தில் வழங்கப்பட்டமையாலும், அவை ஸ்கந்தகுப்தன்
குமாருகுப்தன் இவரைக் குறிப்பால் உணர்த்துதல் தருமாத
லாஹம், சாலிகோப்யு¹⁰ என்ற சொல்லும குப்தர்களைக் குறிப்
பால் உணர்த்துமாகலாலும், காளிதாஸன் குப்தர்களுடைய
காலத்தில் இருந்தான் எனக் கீழ் முதலியோர் கொள்வர். அச்
செய்யுள்களில் அச்சொற்கள் அவ்வாறு குறிப்பால் உணர்த்த
கின்றன எனக் கொள்ளுதல் அத்துல் போரும் கடைக்கு
ஒத்ததன்று.

1. Dr. Bhandarkar.

2. K. B. Pathaka.

3. Dr. Bhau Daji.

4. Prof. Lassen.

5. Col. Wilford.

6. H. H. Wilson.

7. Bentley.

8. स्कन्दस्य मातुः पद्मा रम्य. (सु. II 36)

9 हरेः कुमारोऽपि कुमारविग्रहः ... (ibid III 85)

10. आकुमारस्योद्धानं गान्धोगोप्यो जगुर्वनः (ibid IV 20)

வடமொழிநூலவரலாற்

காளிதாஸனின் இருபட்டம் — காளிதாஸன எவருப பிறந்து வளநதான எனவும் எவருத தன ஆபுனாக கழிததான எனவும் வெளிப்படையாய ஒருவருங கூறவில்லை அவன் சிறப்பாக வருணித்த இடங்களிலிருந்து அவற்றைச் சிலா ஸ்லோக கின்றனா

சாகுமசுதநில வருணிககப்பட்ட வஸிஷ்டாசரமமும்,¹ ஸிந்தூநதியும்,² காசமீரத்தின் உள்ளன குமுதநாகன³, நீலமதம் என்ற நூலில் நாகாகளுள் ஒருவனாகக் கூறப்பட்டன சாகு தளத்தில் வருணிககப்பட்ட ஸோமதீரததம்,⁴ அபஸரஸ தீரததம்⁵ இவையெல்லாம் அங்கே உள்ளன குமாரபவததிற கூறப் பட்ட கௌரீசிகரமும்,⁶ அங்குக் குறக்கப்பட்ட பைதாஷி

- 1 अथाभ्यर्च्य विधातार प्रयतो पुत्रकाम्यया ।
तौ दम्पती वसिष्ठस्य गुरोर्जन्मतुराश्रमम् ॥ (रघु I 35)
गङ्गाप्रपातान्तविरुद्धशय गौरीगुरोर्गङ्गरमाविवेश । (ibid II 26)
अमु पुर पश्यसि देवदारु पुत्रीकृतोऽसौ वृषभध्वजेन ॥
(ibid III 36)
- 2 विनीताध्वश्रमास्तस्य सिन्धुतीरविचेष्टनै । (ibid IV 67)
(सिन्धुर्नाम काश्मीरदेशेषु कश्चित्तद्विशेष मल्लिनाथ)
- 3 नागेन रौल्यात्कुमुदेन नूनमुपाचमन्तर्हृदवासिना तत् ।
(ibid XVI 76)
- 4 इदानीमेव दुहितर शकुन्तलामतिथिसत्काराय नियुज्य दैवमस्या
प्रतिकूल शमयितु सोमतीर्थं गत [शाकु I]
- 5 स्त्रीसन्धान चाप्सरस्तीर्थमारादुत्क्षिप्यैना ज्योतिरेक जगाम ।
(ibid V)
- 6 प्रजामु पश्चात्प्रथित तदास्यया जगाम गौरीशिरसं शिखण्डिमत् ।
[युमा V 7]

தீர்த்தமும்¹ ஆங்கே உள். மேகஸந்தேசத்தில் உஜ்ஜயினி கிரிவாய் வருணிக்கப்படுகின்றது. ஆகனின் காளிதாஸன் பிறந்து வளர்ந்தவிடம் காச்மீரம் என்பதும், அவனுடைய ஆயுடிக் கழித்தவிடம் உஜ்ஜயினி என்பதும் அறிபப்படும்.²

காளிதாஸனைப்பற்றிய செய்திகள்.—ஒப்பற்ற பிரதிபலையக் கொண்டு வடமொழியில் நூல்கள் இயற்றிய மஹாகவிகள் இருவரோ மூவரோ ஐவரோ அறுவரோ தான் எனவும் அவருள் காளிதாஸன் முதல் ஆனவன் எனவும்³ ஆனந்தவர்த்தனர் கூறுவர். தான் ஒன்றைக் கண்டு அனுபவிக்குமாறு, தன் துலைப்படிததுப் பிறரும் அவ்வாறே அனுபவிக்குமாறு செய்யக் கூடிய தூலியறறுஞ்சுத்தியே ப்ரதிபை என்னலாம். அதனைக் கொண்டே குமாஸம்பவத்தில் உலகத்திற்குத் தாய்தந்தையரின் ஸம்போகததைக கிராம்யமாகாது எல்லோரும் போற்றுமாறு காளிதாஸன் வருணித்தனன் என்றும்,⁴ பார்வதியை ஒன்று, மூன்று, எழு இந்த ஸாக்கங்களில் வெய்வேறு வகையில் வருணித்தது புதிது புதிதாகத் தோன்றுமாறு செய்தனன் என்றும்,⁵

1. सप्तर्षिहस्तावचितावशेषाणि ... (ibid I 16)
2. இதுபற்றி உரிய 'The birth-place of Kalidasa by by Pandit Lachhmi Dhar Kalla' என்ற தலித் பராக்ஷம்.
3. अस्मिन्नतिविचित्रकविष्मरावाहिनि संसारे कालिदासप्रभृतयो द्वित्राः पञ्चषा वा महाकवयो गण्यन्ते (ध्वन्या. I 6)
4. महाकवीनामप्युत्तमदेवताविषयप्रसिद्धसंभोगशृङ्गारनिबन्धनाद्यनौचित्यं शक्तिरिस्मृतं आम्यत्वेन न प्रतिभासते, यथा कुमारसम्भवे देवीसम्भोगवर्णनम् (ibid III 6)
5. अवस्थाभेदान्नवत्वं यथा—भगवती पार्वती कुमारसम्भवे 'सर्वोप-
माद्रव्यमुच्येन ... इत्यादिभिः तां प्राप्नुवीं तत्र निवेश्य
तन्वीम्' इत्याद्युक्तिभिर्निवेनैव प्रकरोण निरूपितसौष्टवा
(ibid IV)

வடமொழிநூல்வரலாறு

அசேதனவஸ்துவிருத்தாந்தத்தையும் சுவை சொரியுமாறு வருணிக்கலாம் என விக்ரமோர்வசியத்திற் காட்டினன் என்றும்¹, சுவையில் ஈடுபட்டு ஸ்வபூரீவோக்தி முதலிய அணிகளைச் சுவைக்கு அங்கமாகவே இருக்குமாறு சாகுந்தளம், மேக ஸந்தேசம் முதலிய நூல்களில் வருணிக்கின்றனன் என்றும்² ஆனந்தவர்த்தனர் கூறியுள்ளார். பிற்காலத்தோரும் காளி தாஸனுக்கு ஒப்பான கவி இவ்வீழை என்பதை ஒரு ச்லோகத்திற்³ கூறியுள்ளார்.

காளிதாஸன் இராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை நன்கு அனுபவித்து அவ்விருநூல்களின் ஆசிரியர்களான வால்மீகி வ்யாஸர் இவரை வெவ்வேண்டும் என இளமைப்பரு வத்தில் எண்ணங்கொண்டனன் என்பது அவனுடைய நூல்களையும் அவாகளுடைய நூல்களையும் அடிக்கடி படித்தலால் விளங்கும். குமாரஸம்பவத்து முதல் ஸாக்கததில் பார்வதியின் வருணனையில் இதனைக் காணலாம். ஸீதைபின் தொடைகள்

1. महतः काव्यप्रबन्धस्य रसनिधानभूतस्य नीरसत्वमभिहितं स्यात्
यथा 'तरङ्गभ्रूभङ्गा' 'तन्वी' (ibid II 6)
2. रसबन्धेषु अत्यादृतमनाः कविर्यमलङ्कारं तदङ्गतया विवक्षति यथा
'चलापाङ्गा' [शाकु. I]
....परं रसपुष्टये निर्वोदुमिष्टमपि यत्तादङ्गत्वेन प्रत्यवेक्ष्यते यथा
श्यामास्वङ्गं' (मेघ. II) (ibid. II 20—)
3. पुरा कवीना गणनाप्रसङ्गे
कनिष्ठिकापिष्ठितकालिदासा ।
अद्यापि तत्तुल्यकवेरभावात्
अनामिका सार्धवती चमूव ॥

யானையின் கையின் ஒத்தன என இராவணன்முகமாகவும், கதளிகாண்டத்தின் ஒத்தன என இராமன்முகமாகவும் வால் மீகியும், சகுந்தனையின் தொடைகள் யானையின் கைகளை பொத்தன என மஹாபாரதத்தில் விவாஸனும் கூறியிருக்க, அவ்விரண்டும் பார்வதிதொடைகளுக்கு ஒப்பாகா எனக் காளிதாஸன் கூறுகின்றான்.¹ பார்வதியின் வர்ணனையையும், மஹாபாரதத்தில் சகுந்தனையின் வர்ணனையையும் ஒத்துகோக்கினும் இச்செய்தி நன்கு விளங்கும்.

1. ऊरु करिकरोपमौ (रामा. अर. 46, 19)

कदलीकाण्डसदृशौ . . .

कदल्या संवृतावुमौ ।

ऊरु पश्यामि ते देवि

नासि शक्ता निगूहिबुम् ॥ (ibid 62, 4)

जघनं सविशालं वै

ऊरु करिकरोपमौ । [महा. आदि. 97, 8]

नागेन्द्रहस्तास्त्वचि कर्कशत्वात्

एकान्तशैत्यात्कदलीविशेषाः ।

लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं

जातास्तदूर्वरूपमानवाद्याः ॥ (कुमा. 1. 36)

இராவணன் வீணையின் தொடைகளைக் கண்ணார் கண்டு அவற்றை யானையின் கைக்கு ஒப்பிடமிடததும், இராமன் வம்பச்சந்தாவ அவற்றை உணர்ந்து கதளிகாண்டத்திற்கு ஒப்பிடமிடததும் ஒவ்வொன்றைக் கோக்குக. இவ்வந்த யானையின் கைகளும் செழிப்பற்ற கதளிகளும் ஒப்பிடத்தக்கது; ஆகவே கீழ்க்கண்டவற்றைப் பார்த்துக் கீழ்க்கண்டவையும், கதளி என்பதற்குப் பார்த்துக் கதளியேனெனவும் வாய்மையி கூறியிருக்க வேண்டும் எனவும் காளிதாஸன் குறிப்பிட்டுள்ளு எனத் தோன்றுகின்றது.

வடமொழிநூல்வரலாறு

உபமாலங்காரத்திற காளிதாஸன் நெருதவன் எனப் பெரியோர் கூறுவார். ஓர் உபமானத்தைக் கூற, அது சிறிது பொருந்தாது இருப்பின, அப்போது பொருந்திய மற்றோர் உபமானத்தை அவர் கூறுதல் அவர்க்குப் பெருஞ்சிறப்பைத் தருகின்றது.¹ அன்றிபும் உவமை வயங்கியமாய்த் தோன்றும் படி பல்வகை நெறியை அவர் ஆளுதலுஞ் சிறப்பைத் தருகின்றது.² மேலும் குமாரஸம்பவத்தில் அவர் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் ரகுவம்சத்தில் வழங்கும் உபமானங்களுக்கும் சிறிது மாறுபாடு உளது. குமாரஸம்பவத்திற சில பொருள்களுக்கு இயற்கைப்பொருள்களுள் ஒன்றும் உபமானம் ஆகாது எனதும்,³ சிலவற்றிற்குச் செயற்கைப் பொருளே உபமானம் ஆகலாம். என்றும்⁴ அவர் காட்டியுள்ளார். சிலவிடத்து வாசகியமாய் ஸந்தேஹத்தைக் கூறி,

1 तं हंसमालाशरदीव गङ्गां महौषधिं नक्तमिवात्मभास ।

स्थिरोपदेशामुपदेशकाले प्रपेदिरे प्राक्तनजन्मविद्याः ॥

(குமா. 1, 30)

2. सा राजहसैरिव सन्नताङ्गी गतेषु लीलाञ्जितविक्रमेषु ।

व्यनीयत प्रत्युपदेशलुब्धैरादित्सुभिर्नृपराशिञ्जितानि ॥ (ibid 1, 34)

3 नागेन्द्रहस्ताम्बुचि कर्कशत्वात्

एकान्तशैल्यात्कदलीविशेषा ।

लब्ध्वापि लोके परिणाहि रूपं

जातास्तदूर्वरूपमानवाद्याः ॥ [குமா. 1, 36]

4. पुष्पं प्रगालोपहितं यदि स्यात्

मुक्ताफलं वा स्फुटविदुमन्वम् ।

ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्याः

ताम्रोष्ठपर्यन्तरुचः सितस्य ॥ (ibid 1, 44)

சியங்கியமாய் உவமையை உணர்த்துவர்.¹ ரகுவம்சத்தில் உலகத்தில் இயற்கையாய் உள்ள பொருள்களையே உவமானமாகக் கூறுவர்.² கிலகிடத்து ப்ரதிவஸ்துபமையையே வழங்குவார்.³

அவா கலைகளிற பேரறிவு வாய்த்தவா. நாமாயனம் மஹாபாரதம் இவற்றில் ஈடுபட்டவா என முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது. காலியச்சுவையை அனுபவிக்கும் சனிகருள். அவர் எவ்வாறு சிறந்தவரோ, அவ்வாறே வாய்ப்பாட்டு, வேணு, வீணை, முாஜம், நாட்டம் இவற்றிலும் தேர்ச்சி பெற்றவா எனக் கூறலாம். வாயாற்பாடும் கின்னரர்க்கு ஹரிமவான் வேணு கானம் செய்கின்றனன் என அவர் கூறுவதும்,⁴ அக்னி வாணன் அடிக்கடி வீணையை⁵ மடியில் வைத்திருந்தனன்

1. प्रवातनीलोत्पलनिर्विशेषम्

अधीरविप्रेक्षितमायताक्ष्या ।

तया गृहीतं नु मृगाङ्गनाभ्यः

ततो गृहीतं नु मृगाङ्गनाभिः ॥ (ibid 1, 46)

2. तस्य प्रसङ्गं हृदयं किल शोकशङ्कुः

प्लक्षप्ररोह इव सौघतलं विभेद ॥ [रघु. 8, 23]

सर्वान् मातृपुत्रपि वत्सलत्वात्

स निर्विशेषप्रतिपत्तिरासीत् ।

पठाननापीतपयोधरासु

नेता चमूनामिव कृत्तिकासु ॥ (ibid 14, 22)

3. यः पूरयन्कीचकरन्प्रभागात्

दरीमुखोत्थेन समीरणेन ।

उद्गास्यतामिच्छति किन्नराणा

तानप्रदायित्वमिवोपगन्तुम् ॥ [कुमा. 1, 8]

வடமொழிதூல்வாலாறு

எனவும்¹ வீணையையும் வேணுவையும் வாசிகமும் பெண்டிர்² அவனைமயக்கினா³ எனவும் அவர் கூறுவதும், மாளிகாகணி மிதாததில மாளவிகைபின் நாட்யமும் அதனைப் பறநீ பரிவ ராஜிகை போற்றிக கூறுதலும் நேரக்கததக்கன⁴ குகையில் பிரதிபலிக்கப்பட்டமேகத்தின் ஒலி முரஜவொலியை ஒத்திருக்கும்⁵ என்றனா. தெதிரம எழுதுவதிதும் அவாககுப புலமை உண்டு எனபது மேகஸந்தேசத்திலிருந்து விளங்கும். கலைகளிற போற சாஸ்திரங்களிலும் அவா பேரறிவு வாயநதவா.

1 अङ्गमङ्गपरिवर्तनोचिते

तस्य निन्यतुरशून्यतामुभे ।

यल्लयी च हृदयङ्गमस्वना

बल्लुवागपि च वामलोचना ॥ [रघु. 19, 13]

2. वेणुना रशनपीडिताधरा

वीणया नत्पपदाङ्कितोरव ।

शिल्पकार्य उभयेन वेजिता

तं विजिह्वनयना व्यलोभयन् ॥ (ibid 19, 35)

3 और्ध्वरन्तर्निहितवचनैः सूचितः सम्यगर्थ

पादन्यासो लयमनुगतस्तन्मयत्व रसेषु ।

शाखायोनिर्मुदुरभिनयन्तद्विकल्पानुवृत्तौ

भावो भावं नुदति विषयाद्रागवन्ध स एव ॥ [मालवि. II 8]

4 शब्दायन्ते मधुरमनिरै कीचका पूर्यमाणा

संरक्ताभिम्बिपुरविजयो गीयते किन्नरीभि ।

निर्गन्दी ते मुग्ध इव चेत्कन्दरेषु धनि म्यात्

सङ्गीतार्थो ननु पशुधनेनत्र भावी समस्त ॥ (मघ 1, 88)

பொதுமக்களைப்போல் காளிதாஸனும் இளமையில் தானே பேசுறிஞன், பிறசெல்லாம் அறிவினியர் எனவும்¹, முதுமையில் தனது சிற்றறிவை உணர்ந்தது எல்லோரையும் அறிவுடையர் எனவும்² நினைத்தனன் என்பது அறியப்படும்.

காளிதாஸன் தன் நூல்களிலிருந்து இவ்வறததில் உள்ள வர்க்குப் பவவற்றை அறிவிக்கின்றான். அவை ஆவன :—

கணவனும் மனைவியும் பார்வதி பரமசிவன் போன்றும் ஸுதக்ஷிண திசைபன் போன்றும் மனமொத்து வாழவேண்டும் என்பதும், அப்போது தான் அவ்விருவரும் ஸ்கந்தன், ரகு இவா போன்ற சிறுத மக்களைப் பிறப்பிப்பார்களே என்பதும், அவ்விருவரும் தாமததில் ஈடுபடவேண்டும் என்பதும், கணவன் தான் கொண்டதும் தேடியதும் ஆன பொருள்களெல்லாம் ஹிமாலயம், ரகு இவ்விருவர் போன்ற பிறாக்கே பயன்படு மாறு செய்யவேண்டும் என்பதும், மகன் தருத வபது வந்த வுடன் பெற்றோர் இருவரும் குடும்பப்பொறுப்பை மகளிடம் விட்டுவிட்டு, தாம் ஈடுபட்டிருந்த மனததைச் செதுத்தவேண்டும் என்பதும், மக்கள் தருமச்செயலில் ஈடுபடும் வரையில் குடும் பததிற்கு ஒரு குறையும் வராது என்பதும், தாமத்தை விட்டு

1. पुराणमित्येव न साधु सर्वं

न चापि काव्यं नयमित्यवद्यम् ।

सन्तः परीक्ष्यान्यतरद्भजन्ते

मूढः परप्रत्ययनेयबुद्धिः ॥ (मालवि. 1)

2. आ परितोषाद्विदुषां

न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् ।

बलवदपि शिक्षिनानाम्

आत्मन्यपत्ययं चेनः ॥ (आकु. 1, 2)

வடமொழிநூலவரலாறு

விஷயசுகத்திலே அகனிவாணனைப் போல இலஹததா ॥ ௧௦
பட்டால், குடுமபம் குன்றப்போகும் என்பது ॥ அறிதல கூடு

குமாரசம்பவத்து இரண்டாம் ஸாகககதுள்ள பிருமம்
ஸதுதியும் ரகுவமசத்து பததாம் ஸாகககதுள்ள விஷ்ணுஸதுதி
யும் ஒரே வகையாய இருப்பதாலும்¹, முகதி ஞானததாலே
அடையப்படும் எனக் கூறப்பட்டதாலும், காளிதாஸன் அத்
வைதக்கொள்கையைக் கொண்டவன் என்பதும்², பலஸிடங்
களில் அாததகாரீசவரஸ்வரூபத்தை அவன் வருணிப்பதால்
அவனுடைய உபாஸ்யமூர்தி அாததகாரீசவரனே என்பதும்³,

- 1 तिसृभिस्त्वमवस्थाभिर्महिमानमुदीरयन् ।
प्रलयस्थितिसर्गाणामेक कारणता गत ॥ (कुमा 2 8)
जगद्योनिरयोनिस्त्व जगदन्तो निरन्तक ।
जगदादिरनाविस्त्व जगदीशो निरीश्वर ॥ (ibid 2 9)
पुराणस्य कवेस्तस्य चतुर्मुखसमीरिता ।
प्रवृत्तिरासीच्छब्दानां चरितार्था चतुष्टयी ॥ (ibid 2 17)
नमो विश्वसृजे पूर्वं विश्व तदनु विभ्रते ।
अथ विश्वस्य सहस्रे तुभ्य त्रेधा स्थितात्मने ॥ रघु, [10 18]
सर्वज्ञस्त्वमविज्ञात सर्वयोनिस्त्वमात्मभू ।
सर्वप्रभुरनीशस्त्वमेकस्त्व सर्वरूपभाक् ॥ (ibid 10, 20)
पुराणस्य कवेस्तस्य वर्णस्नानसमीरिता ।
बभूव वृत्तसंस्कारा चरितार्थैव भारती ॥ (ibid 10 30)
- 2 तत्त्वावबोधेन विनापि भूयस्तनुत्यजा नास्ति शरीरबन्ध ।

(ibid 13 58)
- 3 फान्तासंमिश्रदेहोऽप्यविषयमनसा य परस्ताद्यतीनाम् (मालवि 1)
वागर्थापि च संपृच्छौ वागर्थप्रतिपत्तये ।
जगत् पिनी वन्दे पार्थीपरमेधरा ॥ [रघु 1, 1]

தனக்கு மறுபிறப்பு வேண்டாம் என்று கூறுவதால் அவன் ஒரு ஜீவனமுகத்தாக இருந்திருந்தால் கூடும் என்பதும் அறிப்பாகும். மறுபிறப்பினமை கடவுளின் அருளாலே வரும் என அவர் கூறுவதும் கோக்கத் தக்கது.³

குமாரஸம்பவம்.—காளிதாசன் இக்காவ்யத்தையே முதலில் இயற்றியிருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது. அதற்குக் காரணம் முன்னரே கூறப்பட்டது இஃதும் மாளவிகாகளியிதழும் ஒரே காவ்யத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அங்கிச்சுவை ஸம்போகசுருவகாரம். குமாரஸம்பவத்தில் வக்ரீகி வயஸா ஒருவாசனப் பற்றி வெளிப்படை யாகவோ குறிப்பாகவோ கூறாமையும், மாளவிகாகளியிதழ்த்தில் பழையன எல்லாம் சிறத்தனவல்ல எனக் கூறுதலும், இரண்டிலும் ஸம்போகச்சுருவகாவ்யத்தையே உணர்த்துதலும், இவ்விண்டும் கவிவின் இளமைப்பருவத்தில் இயற்றப்பட்ட துங்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் ஆகலாம்.

குமாரஸம்பவத்தில் 17 ஸாக்கங்கள் உள. சிறத்த லிமாவயத்தின் மணியாசிய மேம்பிடத்தின் பாவதிவின் பிறப்பையும், அவளது யௌவனவீரமையும், சிவபிரானின் தவத்தையும், அவரிடம் அவளது உபசாரமையும் முதல் ஸாககம் கூறும். இரண்டாம் ஸாககத்தில் தாசன் தேவர்களுக்குச் செய்த தன்பமும், அவர்கள் பிறும்மரிடம் செய்த விண்ணப் பமும், குமாரனது பிறப்பிற்கு அவர்கள் முயலவேண்டும்

1. ममापि च क्षपयतु नीललोहित.

पुनर्भवं परिगतमकिरात्मिन् ॥ [शाकु. 7. 36]

••••• नीललोहितः என்பது அந்தரங்கவாயே நிற்கும்; செவ்விய பாவதிவின் வரணம் நீலம் எனவும், செவ்விய வரணம் உருவெட்டிப் போகின்றது எனவும் கூறப்படுகின்றது.

2. मनिम्यं वीतरागाणामस्य संनिवृत्त्ये ॥ [शु. 10. 27]

என்ற அவரது உதாரமும் கூறப்பட்டன மனமதன் வண
ததின் உதவியால் சிவபிரானிடம் செல்லுதலையும், அவர் அவனை
எரித்தலையும் மூன்றாம் ஸாககம் கூறும் நான்காம் ஸாககத்தில்
ரதியின் விலாபம் ஐந்தாம் ஸாககத்தில் உமைபின் தவமும்,
வடுவால் அவளமனச்சோதனையும், இருவரும் மணக்க ஒத்துக்
கொள்ளுதலும் கூறப்பட்டன ஆறாம் ஸாககத்தில் சிவபிரான
ஸபதாஸிகளின் மூலமாய்ப்பராவதியைத் தனக்கு மனையாளாகக்
ஒழிமாலயத்தை வேண்டுதல் கூறப்பட்டது ஏழாம் ஸாககம்
பராவதிபாமேசுவாரின் மணத்தைப் பற்றியது எட்டாம்
ஸாககத்தில் அவர்களுடைய சருங்காரலிகைகள் உணர்த்தப்
பட்டன, ஆங்கே ஸாலாயாஸதமனமும், சந்தரோதயமும் நன்கு
வாணிக்கப்பட்டன ஒன்பதாம் ஸாககத்தில் அக்னி புரு
வேடததுடன் அவயிருவரும் தனிமையாயிருக்கும்போது வர,
அதனிடம் தன்னுடைய ரேதஸை செல்லுமபடி சிவபிரான செய
த்தும், கைலாஸத்தின் வாணியையும் உள்ளன பத்தாம் ஸாக
கத்தில் அக்னி தன் புதுத்தோற்றத்துடன் இரதிரானிடம் சென்று
தன் துன்பத்தை அறிவிக்க, பாகீரதியில் அவனை ஸநாநம் செய
யும்படி இரதிரன் சொல்ல, அப்போது சிவனின் ரேதஸை பாகீரி
யிடம் செல்ல, அங்கு ஸநானம் செய்யவந்த காரத்திகைப்
பெண்களிடம் அவள் அதனைச் செறித்த, அது அவர்களிடம்
காப்பமாய்ப் பரிணமிக்க, உடனே அவர் ஆறு குழந்தைகளைச்
சரவணத்திற்பெற்றனர் அது ஆறுமுகன் ஆயிற்று பதி
னொன்றாம் ஸாககத்தில் அக்ருழந்தை தனது என அக்னி
பாகீரி, காரத்திகைப்பெண்டிர் இவா கிவாதம் செய்ய,
அப்போது பராவதியுடன் பரமசிவன் அங்குவந்து குழந்தை
வைத் தவகளோடு எடுத்துச் செல்லுதலும், குழந்தையின்
ஜமோதஸவககொண்டாட்டமும் அதன் சைசவகைகளும்
நன்கு உணர்த்தப்பட்டன பனவிரண்டாம் ஸாககத்தில்
இரதிரன் சிவனிடம் வருகையும், அவரை அவன் வாழ்த்துதலும்,
ஷண்முகத்தேவர்களுடைய ஸேனைக்கு அறிபறியாக அனுப்ப
அவரை அவன் வேண்டுதலும் வாணிக்கப்பட்டன பதின்
மூன்றாம் ஸாககத்தில் ஷண்முகன் ஸவாககத்தைக் காண்டதும்,
பதினான்காம் ஸாககத்தில் தேவரின் ஸேனை போர்க்குச் சென்ற

தபூம், பதினாத்தாம் ஸர்க்கத்தின் தார்களின் ஸேனா போர்க்குச் செல்லுதலும் அப்போது விகழ்ந்த தீச்சுருளங்களும், பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் இருவாஸேனாக்களின் போருட், பதினேழாம் ஸர்க்கத்தில் ஷண்முகன் தார்களுேடு கோவில் எதிர்த்து அவனைக் கொன்று வெற்றி பெறுதலும் வானிக்கப்பட்டன.

இக்காவயததில் அங்கிச்சுவை ஸம்போகசிறுவகாரமும் ஆகும். கான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரதிப்ராணாபத்தால் உணரப்படும் கருணாந்தவைய பார்வதியின் மனாததிற்கு அங்கமாகிய அவளது தபன்யிறகு ஸாதனமாய் இருக்கின்ற காரணம் பற்றி, கருணாச் சுவையிருங்காச்சுவைக்கு அங்கமே ஆகும். இரண்டும் ஒன் றெக்கொன்று பகைச்சுவையாயினும், ஒன்று அங்கியாகவும் மற்றொன்று அங்கமாகவும் இருத்தவால், காவயததின் அழகு குன்றவில்லை மனாததின் பயன் கிரீடாப் பெறுதலே யாகவின் ஸற்றில் ஆறு ஸர்க்கத்தில் வர்ணிக்கப்பட்ட போர்க்குச் செல்லு தல், போர்புரிதல் முதலியவற்றால் உணரப்படும் கிரீச்சுவையும் அந்த ஸம்போகச்சுருங்கோத்திற்கு அங்கமே ஆகும். இர வணன் ஐகபித்தவகிரீடபத் துக்கும்போதுபாவதிகுண்டான பயதநதயும் அவன் சிவபிராணிக் கட்டிக்கொள்ளுதலையும் கூடும் ச்வேனாகத்தின் மானகம் இருங்காத்திறகு அங்கம் ஆயிற்று. உகைத்தின் பெறறோரான பார்வதிபாமசிவனுடைய ஸம்போக இருங்காத்தநத உணரும்படி அவ் எழுதுவதால் உண்டாம் அகேனகிதயம் காளிதாஸமலாகியின் ஒப்பற்ற சகதியால் காரம்பமாகவே தோன்றவில்லை என ஆனந்தவாததனா கூறு கின்றார்.¹

1. குமா. 8, 24.

2. महाकवीनामप्युत्तमदेवनाविषयप्रसिद्धसम्मोगशृङ्गारनिगन्धनाद्यनौचिन्यं शक्तिरिमृत्तं ग्राम्येन न प्रतिभासते, यथा कुमारमम्भवे देवीसम्मोगवर्गनम् [अन्या. 3]

இதனால் குமாரஸம்பவத்தில் 8 முதல் 11 முடிய உள்ள ஸாககங்களைக் காளிதாஸனே இயற்றியதாக அவருடைய கருத்து என்பது அறியப்படும். அந்நான்கு ஸாககங்களும் அவருடையதாயின் பின்னருள்ள ஸாககங்களும் அவருடையதே எனக் கொள்வது தவறுகாது. ஆகவே முதல் ஏழு ஸாககங்களே அல்லது எட்டு ஸாககங்களே காளிதாஸன இயற்றியது எனச் சிலர்¹ கூறுவது பொருந்தாது. இந்நூலின் முன் ஸாககங்களிற் கூறப்பட்ட சலோகங்களின் பொருள் பின் ஸாககங்களைப் படித்த பிறகே விளங்குகின்றது. முதல் ஸாககத்திலுள்ள 37, 40, 41, 42, 46 சலோகங்களின் பொருள் முறையே ஐந்தாம் ஸாககம் முதல் சலோகம்,² ஒன்பதாம் ஸாககம் 24 ஆவது சலோகம்,³ எட்டாம் ஸாககம் 24-ஆவது சலோகம்,⁴ ஒன்பதாம் ஸாககம் 24 ஆவது சலோகம்,⁵ ஐந்தாம் ஸாககம் 13 ஆவது சலோகம்⁶ இவற்றைப் படித்த பிறகு நான்கு புலப்படுகின்றது. அன்றியும் காளிதாஸனுடைய மூன்று காவ்யங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், ஒருவரின் பிறப்பு முதல்

1 Annals of Oriental Research Vol VI 1941—2—Poetic Beauty by Dr C Kunhan Raja

2 अनिन्दिताया என்ற விசேஷணத்தைக் கூறவேண்டுவது निनिन्द रूप हृदयेन पार्वती என்பதன் அறியப்படும்

3 கதங்களின் இவ்வாறு வருணித்ததன் பயன் ஷண்முகனுக்கு உதையபாணம் பிறந்த ஆறாம் கண் போருக்குப் போக்ககடிய பலத்தைக் கொடுத்தது என்பதைக் குறித்ததற்கு என்னலாம்

4 मकरध्वजेन हरस्य यौ कण्ठपाशौ वृतौ என்பதன் விளக்கம் रावण अविनिभीतया तथा कण्ठसत्तद्वदनाहुचन्धन என்ற அடியில் உள்ளது

5 1—42 உம் IX—24 உம் ஒன்றையொன்றை விளக்கும்

6 तथा गृहीत नु मृगाङ्गनाभ्यस्ततो गृहीत नु मृगाङ्गनाभि என்பதன்

இறப்பு முடிய உள்ள வெவ்வேறு நிலைகளையும், ஆங்காங்கு நிகழும் உணர்ச்சிகளையும் அவ்வப்போது செய்யப்படும் கர்மாகளையும் ஒவ்வொரு நூலில் ஒவ்வோரிடத்தில் விரிவாயும், ஏனைய இடங்களிற் சுருக்கமாயும் அவன் வாணிததல் வியக்கத் தக்கது. இந்நூலில் எட்டு முதல் 17 ஸர்க்கம் முடிய உள்ள பகுதியில் குழந்தையின் ஜம்மோதஸவக்கொண்டாட்டமும், குழந்தையின் பாலலீகையும், தம்பதிகளின் சிறுங்காலைகளும், போரும், போருக்கு முன்னர நிகழும் தீச்சுருனங்களும் விரிவாய் உணர்த்தப்பட்டன. அஜன் இந்துமதியை மணந்து ஈருக்கு வரும் போது ஏனைய அரசாசாஸுடன் அவன் செய்யும் போர் சுருக்கமாகவே வானிக்கப்பட்டுள்ளது. பாலவதின் ஜமமோதஸவம் மிக்க சுருக்கமாயும், ஈருவின் ஜம்மோதஸவம் சிறிது விரிவாயும் வானிக்கப்பட்டன. பாலலீகை இவ்ருப் பதினொராம் ஸர்க்கத்தில் தான் உள்ளது. தாசகளுக்கும் வுண்முகனுக்கும் நிகழ்ந்த போரின் வானீகஸைக் குமாஸம்பவததிற் படித்தால் இராமாயணத்திலும் மஹாபாரதத்திலும் உள்ள போர்களின் வானீகங்கள் மனத்திற்கு வாராமல் இர.

ஒருவரையே பலவேளை வருணித்தாலும், அவரின் வெவ்வேறு விலையை வருணிப்பின், படிப்போர் அதைக்கண்டு மகிழ்தல் குன்றாது என்பதற்கு உதாரணமாக இந்நூல் பார்வதியை 1, 3, 7 ஸர்க்கங்களில் காணிதாஸன் வர்ணித்திருப்பதை ஆளத்த வாததனர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹

வினாக்கள்

पुनर्गृहीतुं नियममया तथा

द्वयेऽपि निक्षेप इवार्पितं द्वयम् ।

स्तासु तन्नीषु विरासचेष्टितं

विरोलदृष्टं दृष्टिणाऽनासु ॥

1. अवन्मागेदानवत्त्वं यथा भगवती पार्थिवी दृष्ट्यादृष्टम् नोनेव प्रकरणे निरूपितमाष्टवा (धन्या. 4)

வடமொழிநூலவரலாறு

குமாரஸம்பவமும் மஹாபாரதமும் — இராமாயணத்திலும் மஹாபாரதம் அநுசாஸனபாவம் 130, 133-ஆவது அத்யாயங்களிலும் ஸகந்தனின் பிறப்பு பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது — பாவதியின் விவாஹம் முடிந்த பின்னர பாவதியும் பரமசிவனும் இமயமலையில் உலலாஸமாக இருந்தனர் அப்போது கரு தரிப்பின் அகருழந்தை உலகமெல்லாம் வெல்லும் எனப் பயந்து தேவர்களெல்லாம் அவருள் சென்று தற்போது பாவதியிடம் கரு உண்டாகாதிருத்தல் வேண்டுமென வேண்டினர் சிவ பிரான அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்ல, சிறிது ரேதஸ பூமியில் விழுந்து அகனியிடம் சென்றது அவர் ஆறு கார்தகைப் பெண்டிரிடம் செலுத்தினர் அவர்கள் குழந்தைகளைச் சரவணத்திற பெற்றனர் சிறிது மாறுபாட்டுடன் இராமாயணத்திலும்¹ இக்கதை உளது

ஈண்டு பாவதியும் பரமசிவனும் உலலாஸமாக இருக்கையில் அகனி புரு வேடங்கொண்டு வந்தான் என்பதும், அவன் பாசேதியில் ஸநாஸம் செய்யும்போது அந்த ரேதஸ அவனிடம் சென்றது என்பதும் கார்த்திகைப்பெண்டி அவரு ஸநாஸம் செய்யும்போது அவர்களிடம் அது சென்று குழந்தைகளாகப் பரிணமித்தது என்பதும் காளிதாஸன் கொண்ட மாறுபாடுகள்

இவற்றை யெல்லாம் கண்டு தான் ஒள்கெய்ததிற்குத் தக்கவாறு சுதாவஸ்துவைக் கவி மாற்றலாம் என ஆனந்தவர்ணத்தினர் கூறினர்

குமாரஸம்பவமும் பதமபுராணமும் — பதமபுராணத்தின்கதைக்கும் குமாரஸம்பவத்தின்கதைக்கும் சில மாறுபாடுகள் உள் பதமபுராணத்தின்கதை பின்வருமாறு — இரதிரனின் வேண்டுகோளின்படி கார்தா ஹிமாலயத்தினிடம் சென்று பாவதியைச் சிவபிரானுக்குக் கல்யாணஞ் செய்பக கூறுகின்றார்

1 பரமபராண்டதம் 38 ஆவது வர்க்கத்தின்

பின்னர்ச் சிவபிரானிடம் காமனை அனுப்புமாறு இந்திரனிடம் கூறுகின்றார். பார்வதி தவம் செய்யும்போது ஸைத்ரஸ்திகன் அவளது மனத்தைச் சேர்த்து நிவனிடம் அதனை அறிவிக்கின்றனர். பின்னர் அவாது விருப்பப்படி ஹிமாவயத்தினிடம் சென்று சிவபிரான் பார்வதியை மணக்க விரும்புகின்றாள் என உரைத்துகின்றனர். சிவபிரானும் பார்வதியும் உல்லாசமாய் இருக்கும்போது அக்னி களிப்புருவத்துடன் அங்கு வர, சிவபிரானின் தேவனின் பாதி அவனிடமும், பாதி பார்வதியிடமும் செல்லப் பின்னர் அக்னியின் வாயிலிழுந்து ஒரு குழந்தையும், பார்வதியின் விவாப்பக்கததிலிருந்து மற்றொரு குழந்தையும் பிறந்து இரண்டும் ஒன்றாயின¹.

ஸ்கந்தனின் பிறப்பில் இராமாயணமஹாபாரதக்கதைகளையும், பார்வதிபுராணசிவன்மணத்தீர்த்தப் பதமபுராணக்கதைகளையும் காணிறாள் என்பதற்கெனக் கதை கூறுதல் தரும். ஆங்கும் ஒளசித்யத்தைப் பொட்டிப் பார்வதியின் மனவுத்தையைச் சிவனே சேர்க்கப்பதாகக் காணிறாள் மாற்றிப்பது காவ்யத்திற்கு அழகிய ஊட்டுகின்றது.

குமாரஸம்பவத்திற்கு 20 உரைகள் உள்ளன என்பா. தற்போது முதல் எட்டு ஸாக்கங்கட்கு மஹிசாதரின் ஸுக்ரீலிஸியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு வீதாராமகவியின் ஸுக்ரீலிஸியும், முதல் ஏழு ஸாக்கங்கட்கு சரிதர்வாததனரின் சிசுஹிதைஷிஸியும் ஏனைய ஸர்க்கங்கட்கு மைதில ப்ரீகதகலாலக்தாரின் சிசுஹிதைஷிஸியும், அருணகிசாதரின் உரையும் அச்சில் உள்ளன.

மேகஸந்தேசம் — குமாரஸம்பவத்திற்குப் பின்னரும் 10 வயசத்திற்கு முன்னரும் காணிறாள் இச்சிறுவயததை உபஹற்பிசுத்தல் கூடும். இதையும் விக்ரமோர்வசியத்தையும்

1. वामं विदधे निष्कान्तस्ततो देव्याः शुभः मिथुः ।

मन्त्रोऽथ वदनादहो शुभात् पद्मवदनोऽरिहा ॥ [पद्म. 5, 41, 142]

வடமொழிநூல்வாலாறு

ஒரே காலத்து இயற்றியிருக்கலாம். இரண்டிலும் அஹிச்சுவை விபரஸம்பசிநுங்காரம் கணவனுகும மனைவிகும விரஹம் ஸம்போகத்தின பின்னரே மிகமுமாதலானும், இரதூலில் யக்ஷ னுகும அவனமனைவிகும பிரிவு முதனமுதலில் தற்போது உண்டானதாகக் கூறப்பட்டமையானும்¹, ஸம்போகநிகு காரத்தைக் கொண்ட குமாஸம்பவத்தின பின்னா விபரஸம்ப சிருங்காரத்தைக் கொண்ட இரதூல இயற்றப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இதனுள் இரண்டு ஸாககங்களும் சுமார் 120 சலோகங் களும் உள் இவரு மனைவியிடத்திலிருந்து பிரிவுற்ற ஒரு யக்ஷன் ராமகிரியிலிருந்து அளகாபுரியில் உள்ள தன் மனைவிகு மேகத் தின் மூலமாய ஸந்தேசம் அனுப்புகிறான். பூவமேகத்தில் மேகம் செல்லும் வழி மிக அழகாய் வாணிககப்பட்டது உததி² மேகத்தில் யக்ஷனின் வீடும அவனது மனைவியின் நிலையும் அவளுக்கு அவன் அனுப்பிய ஸந்தேசமும் வாணிககப்பட்டன வாணியின் அழகிலையும், சலோகங்களின் தொனிப்பொருளையும், கணவன் மனைவி இருவருடைய பரிசுத்தமான அன்பிலையும், பிரியில் ஒருவரை ஒருவர் நினைத்து வருந்தும் நிலையைக் கூறும் முறைநிலையும் படிப்போர் கண்டு மகிழுவது திண்ணம்.

இவருள்ள சுதாவஸது இராமாயணத்திலிருந்து கவிக்குத் தோன்றியிருப்பினும், அது ஒரு புதிய வழியில் உணர்த்தப் பட்டது. இரதூலில் எழுதும்போது வழக்கம்போல் ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றை மனத்திற கொண்டே கவி இருந்தான் என்பது பல சொற்றொடர்களாலும், பல கருத்துக்களாலும் கிளங்கும்.³

1 आर्क्ष्यनां प्रथमविरहे शोकदृष्टा सखीं ते (मेघ 118)

2 जनकनययासानुषण्योदनेषु गमगिर्याश्रमेषु । , रघुपतिपदं (12)

पाननय मैथिली (105) रामगिर्याश्रमस्य (106)

பிரிவுற்ற கணவன் தன் கருத்தக்களைப் பிறர்க்கு விடுத்தி விடுத்தியே கூறுதல் இயற்கையாதலின் கவி இந்நூலில் செய்துட் களை மந்தாக்ரந்தா¹ விருத்தத்தில் இணைத்தது மிகவுஞ் சிறந்தது ஆகும்.

ரகுவாசம்.—காளிதாஸன் இயற்றிய சீர்தம்பகாவ்யம் கருள் இஃது இந்நூலில் உள்ளது. இஃதும் சாருத்தனமும் ஒரே காலத்தில் இயற்றப்பட்டன என்னலாம். இரண்டிலும் அங்கிரஸம் சாந்தம் என்னலாம் இரண்டை இயற்றும்போது கவி தன்னைச் சிற்றறிவினனாகக் குறிப்பாகக் கூறுகின்றான். இரண்டிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள்.

मित्रा सद्यः किमल्यपुष्टान्देवदारुमाणा

ये तत्दीरक्षुतिमुरभयो दक्षिणेन प्रवृत्ताः ।

आलिङ्ग्यन्ते गुणवति मया ते तुषाराद्रिवाता

पूर्वं स्पृष्टं यदि किल भवेदङ्गमेभिस्तेवेति ॥[மே. 119]

एहि वात यनः कान्ता ता स्पृष्टा मामपि स्पृष्ट [ராமா.]

क्षेत्रं क्षत्रप्रघनपिशुनं कौरवं तद्भजेथाः (50)

चन्दुम्वेहात् समरविमुक्तो लङ्कलीयाः सिपेवे (51)

1. மந்தாக்ரந்தா இவ்விருத்தத்திக்கு இப்பொழுது கொடுத்த பெரியோர் கொடு பொருள் இவற்றின் வாயத்தினால் எவ்வளவு துணைகொடையம் அறிந்தால் என்பது போன்ற தருத்தது.

2. क सूर्यप्रभवो वंशः क चाख्याविपथा मतिः । (रघु. 1, 2)

तनुवानिभवोऽपि सन् (ibid 1, 9)

आ परितोपाद्विदुषां न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् [शाकु. 1, 2]

- 3 नूनं मत्तः परं वंश्याः पिण्डविच्छेददर्शिनः ।

न प्रकाममुज. आद्वे स्वधासङ्ग्रहतत्पराः ॥ [रघु. 1, 86]

இரகுவம்சத்தில் 19 ஸாககங்கன் உள் அவறறுள் முதல
எட்டு ஸாககங்களும் ரகுவைப் பற்றியும், அடுத்த எட்டு ஸாககங்
களும் இராமனைப் பற்றியும், 17-ஆவது இராமனின் பெளத
நிரான அதிதியின் ஆட்சிபைப்பற்றி 18-ஆவது அவதகருப்
பினவந்த 21 அரசாகளைப் பற்றியும் 19 ஆவது விஷயஸூகத்தில்
சுடுபட்டுக் குலத்தைக் குன்றுப்படி செய்த அகனிவாணனைப்
பற்றியும் கூறும் என்னலாம் ஒருவாடைய ஸரஸ்காரங்களை
அவனது தகப்பனும், தானும், அவனது மகளும் செய்கின்றமை
யால், சிறந்த பெற்றோர்கருப் பிறந்து தானாக சிறப்புற்றிருந்த
சிறப்புடைய மகளையும் பெற்றதவனே சிறந்தவன் எனக் கூறுதல்
பொருத்தம் இவ்விடங்களில் கொடைவாகன் ரகுவும்
இராமனும் ஆவா இராமனைப் பற்றி வாலமீகி தன் நூலில்
முழுதும் வருணித்தமையாலும், இங்கு அவரது வானனைப்
பற்றிப் பெரிதும காளிதாஸன் மாறுபடாததாலும் இராமனாக
குஞ் சிறந்தவனாக ரகுவை வருணிக்கவேண்டுமென்று காளி
தாஸனின் எண்ணம் இருந்திருக்கலாம்

मत्पर दुर्लभ मत्वा नूनमावर्जित मया ।

पय पूर्वे सनिधासै कवोष्णमुपभुज्यते ॥ (ibid 1 67)

अहो दुष्यन्तस्य सशयमारूढा पिण्डभाज । कुत

असात्पर नत यथाश्रुति सम्भृतानि

को न कुले निम्पनानि नियच्छतीति ।

नून प्रसूतिविकलेन मया प्रसिक्त

धौताश्रुशेषमुदक पितर पिबन्ति ॥ [शाकु 6 6]

मैव जन्मान्तरपातकाना विषादविम्पूर्जयुरप्रसद्य । (रघु 14 62)

नून मे मुचरितप्रतिबन्धन पुरावृत्त तेषु दिवसेषु

परिणाभिमुखमासीत् [शाकु 7 24]

குடியிருக்கலா முன்னிட்டு தசாதன் புத்திசுபேஷ்டி
செய்து, அவ்ரு அக்கினியிலிருந்து வந்த புருஷனிடமிருந்து
கிடைத்த பாயஸத்தைக் கௌசல்யையைப் பருகச்செய்ய இராமன்
பிறந்தான். வனிஷ்டஸா முன்னிட்டு ஸூதிக்ஷணயும்
திசீபனும் வந்தவிடைய உபாஸித்தது, திசீபன் அதன் பயன் என்
பருகி, அவனிடமிருந்து ஸூதிக்ஷண கம்பம் அடைப ரு
பிறந்தான். தசாதன் கைகலிபாகதநிஷ் சுடுபட்டு இறந்தான்;
திசீபன் ருக்மினிடம் ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தது, மீனசிபுடன்
வாஸப்ரஸ்தகீகைய அடைந்தான். இராமன் காட்டிற்குச்
சென்று இராஸுஷணகைக் கொன்று, நாட்டை ஆண்டு, மக்க
ளிடம் வட்டைக கொடுத்த விஷ்ணுவோகப் சென்றான்.
ரகுநாதனே திகலிபயஞ்செய்தது அசாகை அடக்கிப் போருகை
காட்டி விசீவஜிதயாகஞ் செய்து அப்போது தன் போருக்கை
எவ்வாம் கந்தனன்; அவனிடம் பணயிஷ்வாத காலத்தும்
வாதாதுகிஷ்யருக்குக் குருதக்ஷணாகருப் பணம் கந்தனன்;
குபோன் அவனது பாசாபதநிறகுப் பயந்தனன்; பார்வதி
யைப்போன்ற இந்துமதி தனக்குக் கணவனாக வரிக்குமாறு
தருதியுள்ள மகனாகிய அஜிதப் பெற்றனன்; அவனிடம்
இராஜ்யத்தைக் கொடுத்த தான் ஸந்தியாஸி ஆயினன். பிரம
மணோ ஸந்தியாஸி ஆகலாம் எனப் பிருகதாண்பகோபகிஷத
கூறினா, சுந்தரியனாகிய ரகு ஸந்தியாஸி ஆயினன் எனக் கூறி
தான கூறியது கேட்கத்தக்கது. ரகு வடிப்பற்றிக் கூறவதற்கு
காலவே முதுகின்றி ஸாக்கங்களுட் வந்தபையால் இவ்வாறில்
ரகுக்களின் சரித்தத்தைக் கூறவேண்டுமென அவ் கூறியது
போருத்தும். ரகுக்களின் சரிதம் வன்பதற்கு ரகு, ரகவன்,
அக்ருவதநிற பிறந்தோர் இவர்களின் சரிதம் எனப் போருள்
கூறினும் குற்றம் ஆகாது. இராவய்சததோர்க்குக் கூறப்

1. रघुनामन्वयं वक्ष्ये ... [सु. 1.9]

பட்ட குணங்கள் அனைத்தும் ரகுவிவிடம் வருணிக்கப்பட்டது
காரணம்

ரகுவம்சத்தினுள் முதல எட்டு ஸாககங்களைபும காளிதாஸ
னும எஞ்சியவற்றை வேறு யாரேனும் இயற்றியிருக்கலாம்
என டாக்டர் குணவன் ராஜா கூறுவா¹ காளிதாஸன் ரகு
வம்சத்தை இயற்றிய காலத்து வாலமீகியிடத்து அவனுக்கு யிக்க
பகறி இருந்தது எனபது வெளிப்படையாதலாலும்,² இராமா
யணக்கதையைக் கூறுமிடத்து அவரிடம் தனக்குள்ள நன்
மதிப்பை அவர் விரித்தவிடத்து குறுக்கிபும⁴ அவர் குறுக்கிய
விடத்து விரித்தும்,⁵ பாயணப்பகுப்பு முதலிய சிலவிடங்களைத்
தவிர்த்து அவரிடமிருந்து வேறுபட்டிருந்தும் காட்டியிருந்த
லால் ஒன்பது முதல எட்டு ஸாககங்களைபும காளிதாஸனே

1 सोऽमाजमशुद्धानामाफलोदयरुर्मणाम् ।

आसमुद्रक्षितीशानामानाकरथयर्त्तनाम् ॥

यथाविधि हुतामीना यथाकामार्चितार्थिनाम् ।

यथापराधदण्डाना यथाकालप्रबोधिनाम् ।

त्यागाय सम्भृतार्थाना सत्याय मितभाषिणाम् ॥

यशसे विजिगीषूणा प्रजायै गृहमेधिनाम् ॥

शैशवेऽभ्यस्यविद्यान् योवने विजयैषिणाम् ।

वार्धके मुनिवृत्तीना योगेनात्ते तनुत्यनाम् ॥

2 Annals of Oriental Research Vol V

3 अथवा शृनवाद्गारे वशेऽसिपूर्वसूरिभि । (शु 1 4)

4 இராமாயணத்தில் அகோரத்தியாதாண்டம் முதல் பத்தாண்டத்
தொகுதிப்பகுதி கலையிட வாலமீகி கூறியதை ஒரே ஸாககத்
தொகுதி (12) காளிதாஸன் கூறினான்

5 இவ்வகையில் குறுகு அபிபாத்தியாகு இராமன் வீரதேவபுர வருகதை
ஒரு ஸாககத்தின் கூறினான்

இயற்றினன் எனக் கூறுதலே சாலும் அன்றியும் மஹாபாரதத் திற் போன்று நண்டு அங்கிச்சுவைகாந்தமே எனக் குறித்தற்கு அங்கு வஞ்சுண்ணிகன் நாசுததை விபாஸர் கூறியவாறு இங்கு அக்ளிவாஸாடாப்பற்றிக் காவிதாஸன் கூறினான் என்னலாம். அங்கிச்சுவைகாந்தம் அன்பதைப்பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு ஸர்க் கத்திலும் அவா காட்டுவது நோக்கத்தக்கது¹.

நான்காம் ஸர்க்கத்தில் ரகுலின் திக்கிஜபததிலும் ஏழாம் ஸர்க்கத்தில் அஜன் இத்தமதியை மணந்து வரும்போது அரசா கள் அஜன் எதிராக்கும்போதும் கிரிவாய் வீரச்சுவை உணராத

1. असक्तः सुखमन्वभूत् (1, 21) प्रयतपरिग्रहद्वितीयः (1, 95)
- सत्त्व मदीयेन शरीरवृत्तिं देहेन निर्वर्तयितुं प्रसीद (2, 45)
- एकान्तविध्यंसिषु मद्विधाना पिण्डेष्वनास्था स्वसु भौतिकेषु (2, 57)
- मुनिवनतरुच्छाया देव्या तया सह शिश्रिये (3, 70)
- स विध्वजितमाजदे यज्ञं सर्वस्वदक्षिणम् (4, 86)
- एनोनिवृत्तेन्द्रियवृत्तिः (5, 23) शान्तिमार्गोलुकोऽमूत् (7, 71)
- पदवीं तत्त्वल्क्याससां प्रयताः संयमिनां प्रपेदिरे (8, 11)
- यमयतामवता च धुरि सितः (9, 1)
- गतिस्त्वं वीतरागाणामभूयः सन्निवृत्तये (10, 27)
- रामोऽपि हि वैदेह्या वने वन्येन वर्तयन् ।
- चचार सानुजः शान्तो वृद्धेस्वाकुञ्चतं युवा ॥ (12, 20)
- दयन्ति वर्षाणि तथा सहोग्रमभ्यस्यतीव व्रतमासिधारम् (13, 67)
- राज्यं रजोरिक्तमनाः गशास (14, 85) निर्ममः (15, 28)
- ज्योम पश्चिमकलास्थितेन्दु वा पङ्कशेषमिवधर्मपल्लवम् ।
- राजि तत्कुलमभूत्क्षयातुरे वामनार्चिरिव दीपभाजनम् ॥ (12, 51)

தப்பட்டது ஏழாம் ஸாககத்தில் ஒரு சலோகத்தில்¹ ஒரு போவீரன் இறந்து தெய்வமகளிரோடு இருக்கும்போது போகுகளத்தில் தன் உடல துடிப்பதைப் பாரகினன்றன் எனனுமிடத்து இருங்காரச்சுவையும் பீபதஸமும் உணர்த்தப் பட்டன. அவை ஒன்றாகுகொன்று பகையாய் இருப்பினும், இரண்டும் சாகதத்திற்கு அங்கமாயிருத்தலின், அழகு குன்ற வில்லை எட்டாம் ஸாககத்தில் இரதமதி இறக்க அடின கத்த மிடத்து கருணசசுவை மிளர்கின்றது ஆகவே முன்னா சில சலோகங்களில் முனபாதி ருவைப்பறறியும் பினபாதி அஜ்னைய பறறியும் கூறும் அவ்விடத்து சாகதமும் இருங்காசமும் உணர்ப படுகின்றன, அவை ஒன்றாகுகொன்று பகையாயிருப்பினும், இரண்டற்கும் ஆலம்பனவிபாவம் வேறு ஆதலின், படிப் போககு வெறுப்பு உண்டாகவில்லை, ஆயினும் அந்த சலோகங்களெல்லாம் குணீபூகவயங்கியத்திற்கே உதாரணம் ஆதல் கூடும்

ஏழாம் ஸாககத்தில் இரதமதிக்ரும அஜ்னாக்ரும நிகழ்ந்த விவாஹத்தை வருணிக்ருமபோது, குமாரஸம்பவத்தான ஏழாம் ஸாககத்தில் பாவதிபாசமெவனின் விவாஹத்தில் உள்ள சில வறறை அவவாறேயும் சிலவற்றில் சிறிது சொலமாறுபாட டோடும் காளிதாஸன் கூறியிருத்தல் கவனிக்கத் தக்கது².

நான்காம் ஸாககத்தில் 15-23 சலோகங்களில் சரதருதுவை ௪1, ஒன்பதாம் ஸாககத்தில் 26-47 சலோகங்களில் வஸந்த

1. मधिविद्वत्पत्न्यहृतोत्तमाङ्ग सद्यो विमानप्रभुतामुपेत्य ।

वामाङ्गससत्समुद्राङ्गन स्व नृत्यत्वग्न्य समरे ददर्श ॥ (रघु 7, 61)

2 (a) रघु VII 6, 7, 8, 9, 10, 11, 14, 19, 24

कुमा VII 57, 58, 59, 60, 61, 62, 66, 73, 79

(b) रघु VII 5 18 23 22, 26, 27, 28

कुमा VII 56 72, 75 77 81, 82, 88

குதுவையும், பதினொரும ஸாககத்தில் 43-45 சலோகங்களில் கரீஷ்மருதுவையும் விரிவாயும் அழகாயும் காளிதாஸன் வருணித்தனன் சுருக்கமாய வாஷ்ருது சூதருது, சிசிரருது, வஸந்தருது, கரீஷ்மருது இவற்றைப் பதினொன்பதாம் ஸாககத்தில் 37-46 சலோகங்களில் அவரே வருணித்தனர்

ரகுவம்சமும் பத்மபுராணமும் —பத்மபுராணம் இரண்டு வகைகளாக உள்ளது வங்காளத்தில் வழங்கப்படுவது ஒன்று, புனாவில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது மற்றொன்று திபேதம்சரிதம் முதல் இராமரின் விவாஹம் வரைபில் வங்காளத்தில் வழங்கப்படும புராணத்தில் இருக்கின்றது ஆங்குள்ள கதையும் ரகு வம்சத்தில் முதல் பதினொன்று ஸாககங்களில் உள்ள கதையும் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன அப்பகுதி மாததிரம் சாமா என்பவரால் பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது¹ இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கொண்டு காளிதாஸன் கதாவஸ்துவை அப்புராணத்திலிருந்து எடுத்திருத்தல் கூடும் எனப் பா பலா. இந்த பத்மபுராணம் காளிதாஸனுடைய காலத்திற்கு முற்பட்டதாயின் அக்கொள்கை உண்மையாய் இருத்தல் கூடும்

அவகிரணடிற்ரும ஒற்றுமை பல இருப்பினும் வேற்றுமையுஞ் சில உள் முதலில் அந்நூல் புராணத்தின் அழகைக் கொண்டது, ரகுவம்சம் காவயத்தின் அழகைக் கொண்டது ஆனதுபற்றியே ரகுவம்சத்துள் நான்காம் ஸாககத்திற்கு கூறப்பட்ட சூதருதுவாண்னையும், எட்டாம் ஸாககத்தில் கருணாசுவை சொரியும் அஜ்ஜிலாபமும், ஒன்பதாம் ஸாககத்திற்கு கூறப்பட்ட வஸந்தருதுவாண்னையும் புராணத்தில் இலகீ அன்றியும் ஸூதக்ஷிணீயின் கருப்பயிதீயும், ரகுவிஜயமும் இரது மதி ஸவயமவரத்துள்ள அசாகரின் வாண்னையும் அவவளவு விரிவாய்ப் புராணத்தில் இலகீ புராணத்தில் விரிவாய்க் கூறப்பட்ட விசவஜிதயாகவாண்னையும், நுஷ்யசிநுங்கரின் சரிதமும், தசாதனுக்கும் ஜடாயுவுக்கும் கோகத நடபும் ரகுவம்சத்தில்

அவ்வாறு இல்லை; யாகம் இரண்டு ச்லோகங்களிற் கூறப் பட்டது; எஞ்சிய இரண்டும் கூறப்படவில்லை. இவற்றைத் தவிர சிறுவேறுபாடுகளும் சில உள்.

இராமன் லங்கையை விட்டு அயோததிக்கு வருவது முதல் ராமர் அச்வமேதம் செய்யும் வரை உள்ள பகுதி புறப் பதிப்பில் உளது. அவருள்ள கதையைக் காளிதாஸன் கொள ளாது இராமாயணத்தில் உள்ளதையே கொண்டிருத்தல் கூடும ன்ளத தோன்றுகின்றது. இராமன் அச்வமேதம் செய்ய லீதையை லக்ஷ்மணன் காட்டிலிருந்து அயோததிக்குக் கூட்டி வர லீதை இராமனுடன் இருந்தனன்¹ எனப் புராணக் கூறு ததும், லீதை பூமியுள் சென்றனன் என இராமாயணமும்² ரகு வம்சமும்³ கூறுததுமே அக்கொள்கைக்குச் சிறந்த சான்று

1. अथ सौमित्रिरागत्य जानकीं नतवान्मुहुः ।

भैरवगद्गदया शंसन्वाचं रामप्रणोदितम् ॥ (पद्म. 4, 67, 1)

... ..

रथादुत्तीर्य ललिता लक्ष्मणेन समन्विता ।

रामस्य पादयोर्लिप्ता पतिव्रतपरायणा ॥ (ibid 9)

2. सर्वान्समागतान् दृष्ट्वा सीता कापायवासिनी ।

अब्रवीत्प्राज्ञलिङ्गवियमघोद्यष्टिरवाञ्छुषी ॥ [रामा. 7, 97, 13]

यथाहं राघवादन्यं मनसापि न चिन्तये ॥

तथा मे माधवी देवी विवरं दातुमर्हति ॥ (ibid 14)

3. कापायपरिवीतेन स्वपदार्पितचक्षुषा ।

अन्यमीयत शुद्धेति शान्तेन वपुर्पव सा ॥ [रघु. 15, 77]

... ..

वाष्पन कर्मभिः पन्थौ व्यभिचारो यथा न मे ।

तथा विधग्भरे देवि मामन्नर्धातुमर्हसि (ibid 81)

சூத்ரம். 18-வது ஸர்க்கம் விஷ்ணுபுராணத்தை ஒட்டியது என்னவாம்.

1 குவம்சுததிம்து இதுவரை கிடைத்துள்ள உரைகள் முப்பதனுண்டு என்பா¹.

1. (1) महिनायम्य सर्जीविनी
- (2) हेमाद्रेः दर्पगम्
- (3) चारित्र्यार्थनस्य गिशुहितैषिणी
- (4) वल्लभस्य खुपञ्चिका
- (5) सुमतिविजयस्य सुगमान्वयप्रबोधिका
- (6) धर्ममेरो खुर्यिका
- (7) श्रीविजयगणेः सुगोधिका
- (8) विजयानन्दसुर्गधरचरणसेवकस्य खुवंशसूत्रवृत्ति.
- (9) दिनकरमित्रस्य सुगोधिनी
- (10) गोपिनाथकविराजस्य कविकान्ता
- (11) भगीरथस्य जगच्चन्द्रचन्द्रिका
- (12) बृहस्पतिमिश्रस्य खुवंशविवेकः
- (13) कृष्णपतिशर्मणः अन्वयलापिका
- (14) गुणविनयगणेः विनयार्थबोधिका
- (15) नारायणस्य भावदीपिका
- (16) भवदेवानिश्रस्य सुगोधिनी
- (17) रामभद्रस्य विद्वन्मोदिनी
- (18) अग्न्यागिरिनाथस्य ज्ञान्या

... ..

குதுஸம்நாராம்.—இந்தூல் க்ரீஷ்மகுது முதல் வஸந்தகுது முடிவாக ஆறு ருதுககளை வாணிக்கின்றது இவ்ரு 144 செய்யுட்கள் உள்ளன¹ 153 செய்யுட்கள் உள்ளன எனபா சிலர்.² இந்தூல் காளிதாஸனூல் இயற்றப்பட்டது என மணிராம தனது உரையிற் கூறினார்.³ அக்காளிதாஸனும் குமாரசம்பவம் முதலிய நூல்கள் எழுதிய காளிதாஸனும் ஒருவரே, இல்லையா எனபதில் வெருகாளாய் ஆராய்ச்சியாளர்க்குள் கொள்கை வேறுபாடு உளது இருவரும் ஒருவரே என்பது மாகடா னேலலின் கொள்கை. அன்றியும் இந்தூலிலே தான் காளி தாஸன் இயற்றுகைத்தோற்றத்தின் அழகினை அறியும் ஆற்றலையும், அவற்றைக் கண்டு மகிழும் மகிழ்ச்சியையும், அவற்றைப் பிறாக்கு அழகாகக் கூறும் கவிதத்திறனையும் காட்டுகின்றன என்பார்.⁴

நோபேல எனபா இருவரும் ஒருவரல்லா எனபா. அதற்கு அவர் கூறல் காரணங்களுள் பிறாதன⁵:—

- 1 Kalidāsa's Rtusambhāram edited by Sita Ram Sehgal
- 2 A History of Sanskrit Literature by A. A Mac Donell P. 337
- 3 शृङ्गारैकप्रधानं यद्वत्सुसंहारनामकम् ।
कान्यं तत्कालिदासीय व्याख्यास्येऽहं यथामति ॥
अप्रचारतमोममा कालिदासकृतिर्यतः ।
क्रियतेऽतश्चन्द्रिकेयं विवुधानन्ददायिनी ॥
इति भारद्वाजगोतोत्पन्नमणिरामविरचितया चन्द्रिकाख्यया व्याख्यया
समेतः कविश्रीकालिदासकविवरामणीकृतावृतुसंहारे महाकाव्ये ...
प्रथमः सर्गः
(இதனை மஹாகாவ்யம் எனக் கூறுதல் பொருத்தாதது)
4. A History of Sanskrit Literature by A. A Mac Donell P 337.
5. The Journal of The Royal Asiatic Society 1912 PP 1066—8

(1) சுமரா கி. பி. 1200 இல் சீனதேசத்திற்குக் கொண்டு போன சுவடியில் குமாரசம்பவம், மேகதூதம், ரகுவம்சம் இவற்றின் தொடக்கத்துள்ள ச்லோகங்களே உள்ளன.

(2) சிசுபாலவததின் 13-ஆவது ஸர்க்கம் 24-ஆவதுச்லோகத்து உரையில் காளிதாஸத்ரயணஞ்சேவியியில் தான் கூறியதாக மல்லிநாதர் கூறினார்.

கீத இவற்றை மறுத்து மாக்டானெல்லின் கொள்கையைப் பின்பற்றினார்.¹

தற்போது புதிதாய் லாகூரில் பதிப்பிக்கப்பெற்ற ருதுஸம் ஹாஸ்ததில் கீர்ஷ்மருது, ப்ராவ்ருட்ருது இவ்விருவின் ஈற்றிலுள்ள ச்லோகங்கள் கலிபோஜ்ஜாஜ்ஜைக ருந்ததுக கூறுகின்றன என கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டினராகக் கருதப்படும் அமர கீர்த்திஸூரி தன் உரையில் உணர்த்தினார்.² இந்த ச்லோகம்

1. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith pp. 82-4.

2. कमलवनचिताम्बुः पाटलामोदरम्यः

सुखसलिलनिषेकः सेव्यचन्द्राशुहारः ।

वज्रतु तव निदाघः कामिनीभिः समेतो

निशि सुललितगीते हर्म्यपृष्ठे सुखेन ॥ [क्र. ग्री. 28]

कविः भोजराजं वदति—

बहुगुणरमणीयः कामिनीचित्तहारी

तरुविटपलताना बान्धवो निर्विकारः ।

जलदसमय एष प्राणिना प्राणभूतो

दिशतु तव हितानि प्रायशो वाञ्छितानि ॥ [क्र. प्रा. 28]

कविः भोजराजं ब्रूते—

களின் ஈறறடியின் கருததை ஒட்டியே எஞ்சிய நான்கு ருதுக
களின் ஈறறில் உள்ள ச்லோகங்களின் ஈறறடி உள்ளன; ஆனால்
உனதகு என்பதற்குப் பிரதியாக உமக்கு என்று உனது¹. இவ
வாறு ஒருவனைக் குறித்தது குமாரசம்பவம் முதலிய மூன்று
நூல்களும் கூறப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அன்றியும் இந்
நூலுள் விநியமலையே இரண்டிடத்திற குறிக்கப்பட்டதே
யன்றி வேறு மறைகள் குறிக்கப்படவில்லை².

அன்றியும் ஒவ்வொரு ருதுவின் தொடக்கச்செய்யுளில்
தன பரியைககு அநதந்த ருதுவைத் தான் வருணிப்பதாகத்
தோற்றுகின்றது. அவற்றையும் ஆங்காங்குள்ள இறுதிச்
செய்யுள்களையும் ஊன்றி நோக்கின் ஒன்றுக்கொன்று பொருத்த
வில்லை³; ஏனெனில் இறுதிச்செய்யுள்கள் அநதந்த ருது பு
வலாககு நன்மையை உண்டாக்கட்டும் எனக் கூறுகின்றன.

1. प्रदिशतु शरद् वञ्चेतस. प्रीतिमय्याम् [क्र. श. 26]
प्रदिशतु हिमयुक्त काल एष सुखं वः [क्र. हे. 18]
शिशिरसमय एष श्रेयसे वोऽस्तु नित्यम् [क्र. शि. 16]
सोऽयं वो वितरीतरातु वितनुर्भद्रं वसन्तान्वित. [क्र. व. 28]
- 2 अतिशयपरुषाभिर्मीप्सवहे शिखाभिः
समुपजनिततापं ह्लादयन्तीव विन्ध्यम् । [क्र. प्रा. 27]
वनानि वैन्ध्यानि हरन्ति मानसं
विमूषितान्युद्धतपल्लवैर्दुर्गैः । (ibid 8)
- 3 निराघकालोऽयमुपागत. प्रिये । [क्र. मी. 1]
वनागमः कामिजनप्रिय. प्रिये ॥ [क्र. प्रा. 1]
प्राप्ता शरन्नवधूरिय रूपरम्या । [क्र. श. 1]
हेमन्तकालस्समुपागतोऽयम् [क्र. हे. 1]
वरोरु कालं शिशिराह्वयं शृणु [क्र. शि. 1]
वसन्तयोद्धा समुपागतः प्रिये [क्र. व. 1]

நூலில் உட்புகுந்து பார்த்தால் இன்னும் சில செய்திகள் புலப்படுகின்றன. வணத்தருதுசெய்யுட்களுள் 9, 10, 11, 12, 13 இவ்வவைதும் எல்லாருதுககளிலும் உள்ள காமினியின் நிலையைக் கூறுகின்றனவேயன்றி வணத்தருதுவில் மாதிரம் உள்ள நிலையைக் கூறவில்லை. ஆளுவது ச்லோகத்தில் அங்கதம், காஞ்சி இவற்றிற்கு விசேஷணம் கொடாது, ஹாரத்திற்கு மாதிரம் விசேஷணம் கொடுத்திருப்பது காளிதாஸன்முறை அன்று.¹ ப்ராவிருத்வாணனததுள 11-ஆம் ச்லோகத்தில் பெண்டிர் இடிவைக் கேட்டு பயந்து கணவரைக் கட்டுகின்றனா எனறசிடதது மின்னலைக் கூறுதல் பொருத்தமின்று.² இதனை ருவம்சதது பததொன்பதாம் ஸாககதது 38-ஆவது ச்லோகம் விளக்குகின்றது.³ கரீஷ்மவாணனததுள காங்கு,

1. स्तनेषु हारा. सितचन्द्रनार्द्राः

भुजेषु सङ्गं वलयाङ्गदानि ।

प्रयान्त्यनङ्गातुरमानसाना

नितम्बिनीना जघनेषु काञ्चयः ॥ (ibid 6)

2. पयोधरैर्भीमगभीरानिस्वनै.

तडिङ्गिरद्वेजितचेतसो भृशम् ।

कृतापराधानपि योषितः प्रियान्

परिष्वजन्ते शयने निरन्तरम् ॥ [क. मा. 11]

3. विग्रहाश्च शयने पराङ्मुखीः¹

नानुनेतुमवल्यः स तत्परे ।

आचकाङ्क्ष घनशब्दविक्रवाः

ता विवृत्य विशतीर्भुजान्तरम् ॥ [रघु. 10, 83]

ஆறு இவ்விரண்டு ச்வேகங்களுள் ஒரே கருத்தைக் கொண்டன.¹
இவ்விரண்டினையும் 2 குவாசம் பததொன்பதாம் ஸாக்கதது
45-ஆவது ச்வேகததுடன் ஒப்பிடலாம்.²

சரதவாணனத்தில் 15-ஆம் ச்வேகத்தில் காணியில் அடிக்
கும் காற்று பதமம் குமுதம் இவற்றின சோக்கையால் குளிர்ச்சி
பெற்றது எனக் கூறப்பட்டது. காணியில் பதமம் மலாவ
தாலும், குமுதம் மூடுவதாலும், பதமம் குமுதம் இவற்றைச்
சோதனாக கூறுதல் பொருத்தமின்று.³ ஐந்தாம் ச்வேகத்தில்
மனத்தைக் கவரும் என்ற விசேஷணம் ச்வேகத்தின் அழகை

1. நிடம்தவியு: சதுகூலமேலு:

ஸுநை: சஹாராபரணை: சசுந்நுநை: ।

சிரோஹு: ஸுநாகபாயவாஸுதை:

ஸுயு நிடாபு சமயஸுநு காமினாஸு ॥ [஁. ஡ு. 4]

பயுபராசுந்நுநப஁சுசுருவா:

துபார஡ுாரபுதஹாஸுஸுலா . ।

நிடம்துதேசாசு சஹுமமேலு:

புருவுதே கஸு மனு ந ஸுஸுருகஸு ॥ (ibid 6)

2. து பயுபரநிபுருசுசுந்நுநை:

மூருருகமயுதசுருமூபுணை: ।

஡ுுபுமவெபவியுபிபி: சிபெவிரே

ஸுருருருருமபிமபிமேலு: ஡ுியா. ॥ [ஸு. 19, 45.]

3. கஹாரபபுருமுதானி ஡ுஹுவிபுருவநு

தஸு஁஁மாதபிகுருசுதலதாஸுபுத: ।

ஸுருகருருயஸுதஸுதரா பவநு ஡ுபுமாதே

புபுருநுஸுமஸுதாஸுபுவிபுருயமான. ॥ [஁. ஸு. 16]

குறைககிளறது¹ பவனிரண்டாம ச்லோகதது முதலடிபும்
 1 குவாசம நானகாம ஸாக்கதது பதினாரும் ச்லோகதது முத
 லடிபும் ஒபபிடததககன.² புதிய பெளவனததைக கொண்ட
 பென்டிரின உதடு ஸ்தனம இவவிரண்டன நினைபும் ஒரே வகை
 பாக டேறபகதவாணனததிதும் சிவ்வாணனததிதும் கூறப
 பா டது.³

அன்றியும் 1 குவம்சதகில நானகாம ஸாக்கததில் 10 ச்லோ
 கககளில்⁴ சாதருதுவின வண்ணையும், ஒன்பதாம ஸாக்கததில்
 22 ச்லோகககளில்⁵ வளரதருதுவின வண்ணையும், பதினாரும்
 ஸாக்கததில் 10 ச்லோகககளில்⁶ கரீஷமவாண்ையும், பததொன

1. भिन्नाज्जनप्रचयकान्ति नभो मनोज्ञ

बन्धूकुपुष्पराचिनाल्लगता च भूमि ।

वप्राश्च चारुकमलावृतभूमिभागा.

प्रोत्कण्ठयन्ति न मनो भुवि कस्य यून् ॥ (ibid 8)

2. नष्ट धनुर्गलभिद्रो जलद्रोदरेषु [क्र. श. 12]

वार्षिक सज्जहोरेन्द्रो धनु [स्यु. 4. 16]

3. दन्तच्छदैः सन्नदन्तचिह्नै

मनैश्च पाण्यप्रकृताभिरेनै ।

ससूच्यते निर्दयमद्गानात्

रनोपयोगो नव्यामनानाम् ॥ (क्र हे. 12)

नमपदचिनभागान्वासमाणा. स्तनामान्

अथगहिमन्याप्र दन्तभित्तं स्पृशन्त्य ।

अभिननगमन गन्दयन्त्यमरस्य

मविपुग्दयसाले भूषयन्त्याननानि ॥ [क्र. शि. 16]

4 15 - 21

5 26 - 17

6 43 - 52

பதாம் ஸாககத்தில் 10 சுவோகங்களில்¹ வாஷ்ருது முதல் கரீஷ்ம ருதுவரையில் வாணஸ்பும், குமாரசம்பவதத்தில் மூன்றாம் ஸாக கத்தில் உள்ள வஸந்தருதுவின் வாணஸ்பும் மேகஸந்தேசத்தில் ஆங்காங்கு வாஷ்ருதுவாணஸ்பும் உள் இவற்றை ஒன்று படுத்தி போஜராஜனஸ்பையில் காளிதாஸன் எனப் பெயர் கொண்ட கவி ருதுஸம்ஹாஸத்தை இயற்றியிருக்கவேண்டுமெனத் தோன்றுகின்றது. இப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்த போஜராஜனஸ்பஸ்தானத்தில் பரிமளகாளிதாஸன் என ஒரு கவி இருந்தான் என K S ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியர் கூறுவர்.²

அசுவகோஷன் — இவா ஆயஸுவாணாஸ்கிருப பிறந்த ஒரு பிசுஷுப் பௌத்தாசாயா இவா ஸாகேதத்தில் இருந்தனா³ இவா சுமாரா இப் பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனா எனப்⁴ இவா இயற்றிய பிறந்த நூல்கள் புத்தச்சிதமும் ஸௌந்தரூதமும் இவற்றின் ஸௌந்தரூதத்தை முத லீதும் புத்தச்சிதத்தைப் பின்னரும் அவா இயற்றினா⁵ எனப்⁶ ஆனால் இரண்டு நூல்களையும் ஆயத்து படித்ததில் புத்தச்சிதம் முதல்தவாய இருக்கலாம் எனத் தோன்றுகின்றது. அது பின்னர் ஆராயப்படும்.

1 37—40

2 Kalidasa—His period personality and poetry by K. S. Ramaswami Sastri pp 39 & 85

3 आर्यमुखाधीपुत्रस्य भास्वराचार्यभदन्ताश्वघोषस्य महा कवेर्महावादिन इतिरियम् (The Saundarananda of Asvaghosa edited by I. H. Johnston p 14.)

4 Ibid p VI A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 55

5 Saundarananda by I. H. Johnston p 5 A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 57

புத்தசிதம்.—இ. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் சீனபாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதிலும், ஏழெட்டாம் நூற்றாண்டில் திபதன்பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டதிலும் இருபத் தெட்டு ஸர்க்கங்கள் உள்ளன என்றும், தற்போது ஸம்ஸ்கிருத மொழியில் இருக்கும் நூலில் பதினேழு ஸர்க்கங்களே உள்ளன என்றும், அவற்றுள்ளும் இந்நிலையில் மூன்று கான்கு ஸர்க்கங்கள் அங்குதாநந்தரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும் என்றும் ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்¹. பதினமூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் ஸ்வாசக்கியத்தில் ஈடுபட்ட வித்தார்த்தஸூக் காமன் தன்னால் இயன்றமட்டும் கிஷ்யஸூகந்தை நுகர இழுக்க, அவர் அசைவற்று இருந்தனர் என்றும், அப்போது தேவர்கள் பூமநாழ பெய்தனர் என்று கூறப்படுதலால் அதனோடு அத்துங் முடிந் திருக்கலாம் என அவர் கூறுவது பொருத்தம் எனத் தோன்றுகின்றது.

மாயணத்தை அடிக்கடி படித்த அதுபோன்று ஒரு காவ்யம் எழுதவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் இத்தூகி அவர் எழுதியிருக்கலாம். வானவர்களின் இடையில் அவரை அறிவாத மாயணச்செய்திகள் வருகின்றன. முதல் பதின் மூன்று ஸர்க்கங்களுள் உள்ள கதாவஸ்து பின்வருமாறு :—

ஸர்க்கம் 1.—கபிலவாஸ்து என்ற நெய்த ககரத்தில் அழகாய் அசுபுரிந்த சத்தேந்தனன் என்ற அசுனக்கும், அவர் பட்டகியான மனையக்கும், போதஸந்தர் பிறந்தார் அஸிதர் என்ற மூனி அவர்கு வந்து குழந்தையைப் பார்த்த அக்ருமுந்தை கிஷ்யஸூகத்தில் ஈடுபட்டாது நெய்த ஞானத்தோடு விளங்கும் எனக் கூறி மறைந்தார். பின்னர் மன்னன் புதாஜம்போதனை உத்தரக் கொண்டாடினர்.

1 The Buddacarita of Aśvaghoṣa edited by E. B. Cowell pp. V-VII.

வடமொழிதூலவாலாறு

ஸாககம் 2 — ஸாவா ததனித்தி யசோ ரை எவற
பெண்ணை மணக்க, அவாகு ராஹுலன என்ற மகன்
பிறந்தான்

ஸாககம் 3 — நகரகானனங்களில் பரயாஸம் செய்ய லீத
தாராதன விரும்பினன் அரசன் அதற்கு இணங்கினன்
தன மகனுக்கு எதிரில் துன்பத்தை அஸ்பஸ்கும் மகன்
ஒருவரும் எதிர்ப்படக்கூடாது என அரசன் ஆணையிட்டான்
அரசுமாரன் நகரத்தில் வருவதைப் பெண்மணிகள் வீட்டின்
மேற்புறத்திலிருந்து கண்ணாடிப் பார்த்தனர் அவன்கண்ணிற்கு
எதிரில் ஒரு வயது முதிர்ந்த கிழவன் வெளித்த மயிருடலம்
தளர்ந்த உடலுடனும் கோலை ஊன்றிக் கொண்டு வருவதுபோல
தோற்றத்தைத் தேவர்கள் இப்பற்றினர் அவ்விடப் பார்த்த
வுடன் தன் தேரோட்டியை 'இந்நிலை இம்மனிதனுக்கு மாத
நிரம் உளதா, எவலோருக்கும் வரக்கூடியது' எனக் கேட்க,
எவலோருக்குமே வரக்கூடியது என விடையளித்தான்
உடனே தேரை அரண்மனைக்குத் திருப்பச் சுட்டியிட்டான்
இவ்வாறே மறநெரு முறை வெளியிலவா, அப்போது நோயாவ
துன்புற்ற மனிதனின் தோற்றம் காணப்பட்டது, மூன்றாம்
முறை ஒரு பசேத்தனின் தோற்றம் காணப்பட்டது இவற்றைப்
பார்த்தவுடன் மகன்கு முதுமை நேய, சாவு இவற்றால்
துன்பமே என நினைத்து, அவற்றிலிருந்து முற்றிலும் தான்
தன்னை நீக்கிக் கொள்ளல வேண்டும் என வித்தாராததன் நீ
மாளித்தனன்

ஸாககம் 4 — அரசன் இதன் அறிந்து பெண்டுகளாடும்
நீதிராஸந்தித்தில் திறை வாய்ந்த உதாய் என்பவனாடும் அவ
னது தனத்தைத் திருப்ப முயன்றான் ஆனால் அம்முயற்சி
பலிக்கவில்லை

ஸாககம் 5 — இரவில் எவலோரும் தாங்குப்போது சூ
தகன்¹ என்ற குதிரைப்பாசன பின்வா கந்தகன்² என்ற குதிரை
பின் பேல ஏறி வித்தாராதன வேக ரயாக் காடு சென்றான்

ஸ்ககம் 6 — காடு செந்தவுடன குதினாயேடு சந்தகனக
பிவவனதுவிறகு விதததத ததன திருப்பியனுபபினன.

ஸ்ககம் 7 — அங்கிருகரும குவினன என ககததை அடை
யச செலாய கய கெயச செயததப பாத்த அங்கிருகரு
அடாபிடம்¹ — வன சென்றன

ஸ்ககம் 8 — பிவவனதுவிறகு விததததததத பாத்த
வகலோருப புபபினன.

ஸ்ககம் 9 — விததததததத தருகருக கூட்டிலா, சுததோ
தனன தன மகதினியபும புதோலிதன பும காட்டிறகு அனுப
பினன அசுருமயன அவகிருவது சொறகு தினனக
திருகக அய தருகருக திருப்பிச சென்றன

ஸ்ககம் 10 — அவனது மனததை திருப்ப மகதவாசன
புபபினன

ஸ்ககம் 11 — மகதவாசனகருக தக கினட விதததத
தன அரிததனன.

ஸ்ககம் 12 — விததததததன அடாபின ஆசாமம கயாச
மம முதலியவறறறகுச சென்றன.

ஸ்ககம் 13 — மன விததததததனின் மனததை உருக
கரு பபிகக, அகரிடய கோபவகென்னாமம அகருகரு
தினனகமமம விததத ததனின் மனம அசவறது திருகக
தேவகன பூபனழ பே திருதன

திருகதைகரும வானிதினின் மாயவககனதகரு பக
மறனபபபகுதிகள உன அனறபும உனகுள வான
கரும அரிதததனின் அககரிவகன வானகருகரும
மறனம உனது சுததோதனன அகருள என்பதப தச

தன அச்சஞான என்பதும் ஒன்றுபோல உள்ளன ஸமத
குஷ்டி, பாதாபம் முதலியன சுததோதனனிடத்தில இருந்தன
என்ற வானை காளிதாணன தசாதரை வருணித்தலை ஒத்திருக்க
கின்றது¹ அஸிதர சுததோதனனிடம் வந்து வித்தாரத்தனப்
பறற்க கூறுதலும் விசுவாமிதர தசாதனனிடம் வந்து ராம ப
பறற்க கூறுதலும் ஒத்தன,² வாலமீகி, ஜனகா இவர்களுடைய

1 ईशोऽपि नित्य समदृष्टिपात सौम्यस्वभावोऽपि पृथुप्रताप ।

[बुद्ध 1 10]

समतया वसुवृष्टिविसर्जनैर्नियमनादसता च नराधिप [रघु 9 6]

2 धन्योऽम्यनुग्राह्यमिदं कुलं मे

यन्मा दिदक्षुर्भगवानुपेत ।

आज्ञाप्यता किं करवाणि सौम्य

शिष्योऽसि विश्रम्भितुमर्हसीति ॥ [बुद्ध 1, 68]

पात्रभूतोऽसि मे ब्रह्मन्

दिष्ट्या प्राप्तोऽसि मानद ।

अद्य मे सफलं जन्म

जीवितं च सुजीवितम् ॥ [रामा चार 18 63]

इन्द्राभ्यनुगृहीतोऽहं

त्वदर्थपरिद्वये ।

कार्यस्य न विमर्शो च

गन्तुर्महीस सुव्रत ॥ (ibid 14)

विहाय राज्यं विषयेष्वनाभ्यातीत्रैः प्रयत्नैरधिगम्य तत्त्वम् ।

जगत्पथं मोहतमो निहन्तु ज्वलिष्यति ज्ञानमयो हि सूर्य ॥

(बुद्ध 1, 74)

பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டன.¹ ஒருவனுடைய பாக்ரமத்திற்கும் வயதிற்கும் ஸம்பந்தமில்லை என ரகுவம்சத்துள்ளவாரே கூறப்பட்டது.² ஸாவார்த்தஸித்தி நகரத்தைப் பார்க்க வரும் போதுபெண்டிர் அவளை வீடுகளின் மேற்புறத்திலிருந்து பார்த்தலின் வர்ணனையும், குமாஸம்பவத்தில் சிவபிரான் கல்யாணஞ் செய்தகொள்ள வரும்போது அவரைப் பார்க்க வந்த பெண்டிரின் வர்ணனையும், ரகுவம்சத்தில் அஜன் இந்துமதி இருவரையும் பார்க்கவந்த பெண்டிரின் வர்ணனையும் ஒத்திருக்கின்றன. காளிதாஸன் அச்வகோஷனைப் பின்பற்றி இருக்க வேண்டும் எனச் சிலா கருதுகின்றனா. அதற்குக் காரணம் புத்தச்சரிதத்தில் அவ்வர்ணனை ஒரு பிரதானமான ஸாக்கத்தில் இருப்பதும், ரகுவம்சத்தில் அவ்வாறு இல்லாதிருப்பதும் என்பா.³ விவாஹத்திற்கு முன்னர் மணமகனை மணமகளின் வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகும்போதும், மணமகளும் மணமகனும் சோந்து ஊவலம் வரும்போதும், அரசன் நகரப்புவேசம் செய்யும்பொழுதும் இக்காட்டில் பெண்டிர் அவர்களைப் பார்க்க வீட்டின் வெளிப்புறமோ மேற்புறமோ போதல் இன்றுங்

एष विग्रहवान्वर्म एष वीर्यवता वरः ।

एष विद्याधिको लोके तपसश्च परायणम् ॥

एषोऽस्त्रान्विविधान् वेत्ति त्रैलोक्ये सचराचरे ।

नैनमन्यः पुमान् वेत्ति न च वेत्स्यन्ति केचन ॥

(ராமா. வால. 21, 10-11)

1. वाल्मीकिनादश्च ससर्ज पद्यं ... (बुद्ध. 1. 48)

आचार्यकं योगविधौ द्विजानामप्राप्तमन्यैर्जनको जगाम (*ibid* 1, 50)

2. तस्मात्प्रमाणं न वयो न कालः कश्चिन्कचिच्छ्रेष्ठ्यमुपैति लोके ।

(*ibid* 1, 51)

तेजसः हि न वयः समीक्ष्यते (रघु. 11, 1)

3. Buddhacarita edited by E. B. Cowell p. X

காணலாம அன்றிபும பெண்டி. விததாராததனைப் பாரததன்
அவனது வைராக்யததிறகுக் காணமாய இருபசின, புத்த
சரிததில் அது ஒரு பாதசனமான பகுதிஎன்னலாம அவவாறு
இலலாமையால் அவா கூறுவது பொருத்தம் இன்று

இரவில் எல்லோரும் தூங்குமபோது கபிலவாஸ்துவை
விட்டு வனஞ்செலுதல், ஸாயுசுதிககரையில் அயோத்தியா
வாஸிகள தூங்குமபோது ராமன் செலுதலை ஓத்திருக்கிறத்
குதிரைப்பாகனுகுமவிததாராததனாகருடகருமஸம்பாஷனை
ராமனுகுமஸுமகதரனுகருடகருமஸம்பாஷனையை ஒத்தது
ஸுமகதரன் ராமனை விட்டுவிட்டுச் சென்றதுபேல் தான்
விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டேன் எனச் சந்தகன் கூறுகின்றான்¹

விததாராததன் சென்ற மறுநாள் கபிலவாஸ்துவில் நடந்த
பக்களின் விலாபமும ராமன் சென்ற மறுநாள் அயோத்தியில்
ஸாயுசுதிககரையில் நடந்த மக்களின் விலாபமும பலவகை
யில் ஒத்துள்ளன²

1 नास्मि यातु पुर शक्तो दृष्टमानेन चेतसा ।

रामरूपे परित्यज्य सुमन इव राघवम् ॥ (बुद्ध 0, 30)

2 निगम्य च छन्दकवन्ध्यावुभौ

सुतस्य सश्रुत्य च निश्चय स्थिरम् ।

एषान शोकाभिदूतो मनीषति

शचीपनेर्दृष्ट इवोत्सरे ध्वज ॥ [बुद्ध. 8, 73]

सुमन्त्रो गमयन्ता यथोक्त प्रत्येदयन् ॥

म तून् मित्र तच्छ स राजा विद्वन्मानस ।

मूर्च्छितो न्यस्तद्रूपो रामशोकाभिपीडित ॥

(गंगा अयो 57, 25 26)

மந்திரியும் புரோஹிதனும் ஸித்தாரத்தனைத் திரும்பி அழைத்துவரச் செல்லுதலும் ஸித்தாரத்தன் அதனை மறுத்தலும் வாமதேவரும் வலிஷ்டரும் ராமனை அழைத்துவரக் காட்டிற்றஞ்ச் செல்லுதலையும் ராமன் அதனை மறுத்தலையும் ஒக்கும்¹. ராமன் காட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து ராஜ்யம் ஆண்டவாறு ஸித்தாரத்தனைத் திரும்பி வந்து ராஜ்யம் ஆள் மந்திரி வேண்டுகின்றான்.² 'அறித்தவன் பிறாகொள்கையை ஏற்று நடப்பானு'³ என்ற தொடரும் 'மூடன் பிறகுடைய கொள்கையைக்கொண்டு நடப்

दशरथ इव रामशोकवश्यो

यहु विललाप नृपो विसंज्ञकल्पः । (बुद्ध. 8, 81)

तदद्य मा वा नय यत्न तत्त स व्रज द्रुतं वा पुनरेवमानय ॥

(महोत्तलस्यो विललाप पार्थिवः) (ibid 8, 78)

घरण्या गतसत्त्वेन कौसल्या सूतमब्रवीत् ॥

नय मां यत्र काकुत्स्थः सीता यत्र च लक्ष्मणः ।

तान्विना क्षणमप्यद्य जीवितुं नोत्सहेऽग्रहम् ॥ [रामा. अयो. 60, 1-2]

1. யான் விஹாயோபயயौ ततस्तं

पुरोहितो मन्त्रघरेण सार्धम् ।

यथा वनस्पं सहवामदेवो

रामं दिदृक्षुर्मुनिरौर्वनेयः ॥ (बुद्ध. 9, 9)

2. तथा महीं विप्रकृत्यामनार्यैः

तपोवनादेत्य ररक्ष रामः । (ibid 9, 59)

3. बुद्धः परप्रत्ययतो हि को व्रजेत् (ibid 9, 64)

मूढ. परप्रत्ययनेयबुद्धिः [मालविद्या. 1]

பான்' என்ற மாளவிகாகனிமிதாததொடரும் ஒத்திருக்கின்றன

பூமியில் எப்போதும் சுகப்பட்டவரும் இலலை துன்பப்பட்டவரும் இலலை என்ற பொருளைக்கொண்ட தொடர்கள் புத்தச்சரிதம் மேகஸுத்தேசம் இரண்டிலும் உள்¹ இராவணன் ஸீதைபின் மனததை இழுகக முயன்றதுபோல காமனும் வீததாராததனுடைய மனததை இழுகக முயன்றான் இருவரது முயற்சியும் வீணாயிற்று பாரவதியைக் குறித்து காமனான சிவனுடைய மனமும் இழுககப்பட்ட, வீததாராததனின் மனம் இழுககப்பட்டதது ஆச்சரியம் என அசுவகோஷன் கூறினமை யால்,² பின்வரும் இரண்டு கருத்துக்களையும் அவருடைய மனத்திற கொண்டனரோ எனச் சந்தேகம் உண்டாகின்றது - தன் மனததையும் இழுககத் தையமாய் மனமதன் வந்தனன், சிவன் எவ்வாறு கோபித்து அவனைச் சரமபல ஆகுகின்றோ, அவ்வாறு செய்வாறு வீததாராததன் மனமதன்று செயல்கள் எவ்வாவற றையும் பொறுத்தனன் எனக் காட்டுவது ஒன்று தாரகனைக் கொல்ல சூரியனைப் பெறுதற்கு மனமதனின் வசம் சிவன் ஆனதுபோன்று வீததாராததன் ஆகவிலலை எனக் காட்டுவது மற்றொன்று

1. अनोऽपि नैकान्तसुखोऽस्ति कश्चित्

नैकान्तदुःखं पुरुषं पृथिव्याम् । [बुद्ध 11, 43]

कस्यैकान्तं सुखमुपपन्नं दुःखमेकान्ततो वा (मेघ)

2. शैलेन्द्रपुत्रीं प्रति येन विद्धो

देवोऽपि नानुभूयन्ति यभूव ।

न चिन्तयत्येव तमेव बाण

१६ ग्याचिषो न शरं म ण्य ॥ [बुद्ध 13 16]

இந்தூலில் காந்தச்சுவை அங்கி ஆகும்; சிருங்காரம் கருணம் இவை அங்கம் ஆகும்.

ஸௌந்தரநத்தம்—இந்தூல் முன்னர் விஷயஸூகத்தில் ஈடுபட்டு பின்னர் மோகூதத்தில் ஈடுபட்ட ஸூந்தரநத்தனைப்பற்றியதால் ஸௌந்தரநத்தம் எனப் பெயர் பெற்றது ஈண்டு 18 ஸர்க்கங்கள் உள். முதல் ஸர்க்கத்தில் கபிலவாஸ்துவின் வர்ணனையும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் சுத்தோதனன் என்ற அரசனின் பெருமையும் அவனுக்கு ஸர்வார்த்தவித்தன், நந்தன் என இருபிள்ளைகளின் பிறப்பும், முன்னுலகில் வித்தார்த்தனது வைராக்யமும் மோகூதத்தைப்பற்றிய நோக்கும், நான்காவதில் நந்தனின் சிருங்காரவிளையுமும், ஐந்தாவதில் ஸர்வார்த்தவித்தனின் உபதேசத்தால் நந்தனன் காஷ்யபம் பெறுதலும், ஆறாவதில் நந்தனனின் மனைவியின் புலம்பலும், ஏழாவதில் நந்தனனின் மனம் மனைவாளிடம் திரும்புதலும், எட்டாவதில் ஸர்வார்த்தவித்தன் நந்தனுக்கு விஷயஸூகத்தின் கேட்டினையும் மோகூதஸூகத்தின் மேன்மையைபுக்குதலும், ஒன்பதாவதில் தான், தனது என்ற மதத்தின் நிலையைக் கூறுதலும், பத்தாவதில் நந்தனை ஸ்வர்க்கத்திற்குக் கூட்டிப்போய் அங்குள்ள ஸூகத்தைக் காட்டி, அச்சகம் தவத்தால் அடையப்படும் என ஸர்வார்த்தவித்தன் கூறுதலும், பதினொன்றாவதில் மனைவாளுடன் உள்ள ஸூகத்தைக் காட்டிலும் ஸ்வர்கஸூகம் சிறந்தது என எண்ணி நந்தனன் தவஞ் செய்யத் தொடங்க, ஸ்வர்க்கத்தில் அகத்தை அனுபவித்த பின்னர்ப் பூலோகத்திற் பிறந்து துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் எனப் பின்னரும் ஸர்வார்த்தவித்தன் கூறுதலும், இவையிவையுள்ள ஏழு ஸர்க்கங்களிலும் முறையே பௌத்தமதக் கொள்கைகளை முறைப்படி ஸர்வார்த்தவித்தன் நந்தனுக்குக் கூற, அவனும் அவற்றைக் கேட்டு அவற்றில் ஈடுபட்டு தான் மோகூதம் அடையதில் முயல்வதோடு ஏனைபோரையும் அவ்வாறு அடையச் செய்வதில் ஈடுபட ஒத்துக்கொள்ளுதலும் கூறப்படுகின்றன.

இந்நூலைக் காவயநடைபில் எழுதியதாக இந்நூலாசிரியரே கூறுகின்றார்.¹ இதனை மஹாகாவயம் எனவுங் கூறுவர்.² இந்நூலிலும் இராமாயணம் மஹாபாரதம் குமாரஸம்பவம் மாளவீகாகனிமீதாம் ரகுலம்சம முதலிய நூல்களிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள்.³ வைராகயததைப் பற்றிக் கூறுமிடமெல்லாம்

1 इत्येषा व्युपशान्तये न रतये मोक्षार्थगर्भा कृति

श्रोतृणा अहणार्थमन्यमनसा काव्योपचारात्कृता ।

[सौन्द 18, 63]

आर्यसुवर्णाक्षीपुत्रस्य साकेतकस्य भिक्षोराचार्यभदन्ताश्वघोषस्य महा
कवेर्महावादिन कृतिरियम्

2 सौन्दरतन्दे महाकाव्ये आज्ञान्याकरणो नामाष्टादश सर्ग

3 स्थितोऽन्तरे चक्रगतेरिवासि [सौन्द 7, 16]

स धुर्यो वै परिस्पन्दन्युगचक्रान्तर यथा [रामा. अयो. 14 12]

बल युद्धणा क च तत्तदाभवद्

युधि ज्वलिन्वा तरसौजसा च ये । (सौन्द. 9 20)

यस्य सुव्यवहाराच्च रक्षणाच्च सुख प्रजा ।

शिशियरे विगतोद्वेगा पितुरङ्गता इव ॥ [सौन्द 2, 7]

प्रजाना विनयाधानाद्रक्षणाद्भरणादपि ।

स पिना पितरम्नासा केवल जन्महेतव ॥ [रघु 1, 24]

कृतागसोऽपि प्रणतान्प्रागेव प्रियकारिणः ।

अदर्शस्निग्धया दृष्ट्या भक्षणेन वचनार्प्रसिचत् ॥ [सौन्द 2, 26]

अपनीतिशिरम्नाणा शेषाम्न शरण ययु ।

प्रणिपातप्रतीकार सम्भो हि महात्मन्यम् ॥ (रघु 4, 64)

மஹாபாரதக்கருத்துக்கள் யிருதியாக உன்ன. இத்தூலில்
அங்கிச்சுவை சாதம் எனவும் க்ருங்காரம் அதற்கு அங்கம்
எனவுங் கூறலாம். தூலில் முதற்பகுதி ஒருவாறு காவ்ய
முறையைப் பின்பற்றி இருப்பினும், பிற்பகுதி புராணத்தின்
கடைபையே கொண்டது.

कन्दर्परत्योरिव लक्ष्यभूतं प्रमोदनान्द्योरिव नीडभूतम् ।

प्रहर्षतुष्टयोरिव पात्रभूतं द्वन्द्वं सहारंस्त महान्धभूतम् ॥

[சௌந். 4, 8]

रतिस्सुरौ नूनमिमावभूतां राज्ञा सहस्रेषु तथा हि बाल ।

[ரஹு. 7, 16]

नाशं गताया परमाङ्गनाया गङ्गाजलेऽनङ्गपरीतचेता ।

जहनुश्च गङ्गा नृपतिर्भुजाम्यां खरोष भैनाक इवाचलेन्द्रः ॥

(சௌந். 7, 40)

तीर्थे तोयव्यतिकरभवे जहनुकन्यासरय्वोः

देहत्यागादमरगणनालेऽस्यमासाद्य सद्यः ।

पूर्वाकाराधिकतररुचा सद्गतः कान्तयासौ

लीलागारेऽप्वरमत पुनर्नन्दनाम्यन्तरेषु ॥ (ரஹு. 8, 95)

सूर्यरदिमभिरक्लिष्टं पुष्पवर्षं पपात म्वात् ।

... ..

दिवि दुन्दुमयो नेदुर्दीन्यता मरुतामिव ।

दिदीपेऽम्यधिकं सूर्यः शिवश्च पवनो बभौ ॥ [சௌந். 2, 53-4]

वाता ववुः सौख्यकराः प्रसेदुराद्या विधूमो हुतमुन्दिदीपे ।

... ..

முந்தியநூல் புததசரிதமா ஸௌந்தரநதமா ?—ஸௌந்தர
நதமே முந்தியநூல் என்றும் புததசரிதம் அதன பின்னா
எழுதப்பட்டதென்றும் பண கூறுவா. ஆனால் இரண்டின்

गम्भीरशङ्खध्वनिमिश्रमुच्चैर्गृहोद्भवा दुन्दुभयः प्रणेदु. ।

दिवौकसा व्योम्नि विमानसङ्घा विमुच्य पुष्पप्रचयान् प्रसखु

(कुमा. 11, 37-8)

ता सुन्दरीं चेन्न लभेत नन्द सा वा निपेवेत न तं नतभू ।

द्वन्द्व ध्रुव तद्विकलं न शोभेतान्योन्यहीनाविव रात्रिचन्द्रौ ॥

(सौन्द. 4, 7)

परस्परेण स्पृहणीयशोभं न चेदिदं द्वन्द्वमयोजयिष्यत् ।

असिन्द्वये रूपविधानयत्न पत्युः प्रजाना विफलोऽभविष्यत् ॥

[कुमा. 7, 66]

यत्नेन तु प्रत्ययनेयबुद्धिर्विमोक्षमाप्नोति पराश्रयेण । (सौन्द. 5, 17)

मूढ परप्रत्ययनेयबुद्धिः (मालविका. 1)

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यो निवारयितुमर्हसि । (सौन्द. 13, 36)

तस्माद्यस्य महाबाहो निगृहीतानि सर्वश ।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रजा प्रतिष्ठिता ॥ (भगवद्गीता. 2, 68)

न कामभोगा हि भवन्ति तृप्तये

हवीषि दीप्तस्य विभावसोरिव ।

यथा यथा कामसुखेषु वर्तते

तथा तथेच्छा विषयेषु वर्धते ॥ (सौन्द. 9, 43)

न जातु काम कामाना

उपभोगेन शाम्यति ।

रविषा शृण्वरमेव

भूय एवाभिवर्धते ॥ [म. भा. आदि. 69, 53]

கதாவஸ்துவினையும் வர்ணாஸ்ரமநைவையும் சொல்வழக்கினையும் ஊன்றிப் பார்க்கும்போது புத்தசரிதம் தான் முதலில் எழுதப் பட்டிருத்தல்வேண்டும் எனத் தோன்றுகின்றது.

புத்தசரிதம் எழுதியதற்கு நோக்கம் ஒரு கல்ை மஹா புருஷனைப் பற்றி ஒரு மஹாகாவ்யம் எழுதவேண்டும் என்பது. ஆகலின் காவ்யத்திற்கு அழகு செய்யும் செய்தியை மாத்திரங் கூறினரே யன்றி மதக்கொள்கைகளை விவரிக்கவில்லை. அன்றியும் ஒருவன் இளமைப்பருவத்தில் சுயசலத்தையே கருதுவான்¹; பிறாது சுகலுக்கத்தல் ஈடுபடான்². தான் லினைத்ததே தவறற்றது என்பான்³; தன் கொள்கையை விவரித்துத்தவதில் பிடிவாத மாய் இருப்பான்.

அதிக அனுபவம் வந்தபிறகு தான் அடையும் சுகத்தைப் பிறரும் அடையவேண்டும் என லினைப்பான்; தவருன வழியிற் சென்றுபவளாய் பிடிவாதமாய் கேர்வழியில் திடனென்ச் செலுத்த லினைக்காமல், அவர் போகின்ற வழியில் விட்டுத் திருப்ப முயதுவான். இளையில் செல்வவேண்டிய வழி தவ அடையதாயினும் அழுக்குத்தலணியில் டவர்மன்னை வேண்டான்

1. ध्रुवो यस्माच्च विश्लेषस्तस्मान्मोक्षाय मे मतिः ।

विप्रयोगः कथं न स्याद्भूयोऽपि स्वजनादिभिः ॥ [बुद्ध. 6, 17]

2. एवमादि त्वया सौम्य विज्ञाप्यो वमुपापिपः ।

प्रयनेयास्तथा चैव यया मां न स्मरेदपि ॥ (ibid 6, 23)

3. बुद्धः परप्रत्ययतो हि को वनेत् (ibid 9, 64)

4. इति प्रतिज्ञां म चकार गर्विनो

यथेष्टमुन्याय च निर्ममो ययौ । (ibid 9, 69)

வடமொழிதூவ்வரலாறு

பூசுத துணிபை வெள்ளுபயதுபோல, அவவழியைக் கொண்டு நலவழியிற் செலுத்தவன. தமமுடைய கொள்கைகளை எவ்வாறு பிறர்களுக்கூறினாவ் அவரது மனத்திற் கொள்வாரோ அவவுபாயங்களைக் கைக்கொள்வா ஒருவர்க்கு மதக்கொள்கைகளை ஒரு காவயத்திற் கறபிக்கப புகின, மதக்கொள்கைகள் பிரதானமாகவே நிறஞ்மன்றி, காவயத்தை அழகுறச் செய்வன அப்பிரதானமாகவே நின்றவீடும

ஸூநதநநதன் வைராகயத்தை அடைந்தபிறகு அவன் பிறர்க்கு வைராகயம் வகுமாறு முயலவேண்டும் என விரித தாரததா கூறினா¹ மனைவியரிடம் விஷயஸூகதத்தை மறக்காத நதனனுக்கு ஸவாககத்தில் உள்ள அப்ஸரஸஸூககளைக் காட்டி அவர்களோடு விஷயஸூகத்தில் ஈடுபடத் தவஞ் செய்பச் சொன்னா² மதக்கொள்கைகளே ஏளிதில் பிறருடைய மனத்தில் புகுமாறு, அவற்றை ஒரு காவயத்திற் கூறினதாக அவர்

- 1 यया मनुष्यो मरिचं ।ह वास
क्षारेण भूयो मरिचीकरोति ।
मलक्षयार्थं न मलोद्भवार्थं
रजस्तथास्मै मुनिराचर्ष्य ॥ (सौन्द. 10, 42)
- 2 विहाय तस्मादिह कार्यमात्मन
युरु मिरात्मन्परकार्यमप्यथो ।
भ्रमस्यु सत्येषु तमोवृत्तात्मसु
श्रुतप्रदीपो निशि धार्यतामयम् ॥ (सौन्द. 18, 57)
- 3 ततो जिघृक्षुर्ददि तस्य तप्तम्
तमोनुदो नक्षमिवोत्थित तम ।
महर्षिचन्द्रो जगन्मत्तमोनुद
तम प्रहृणो निदग्नात् गीतम् ॥ (ibid 10, 58)

கூறலா¹. இறதியில் ஐந்து ஊர்க்கங்களில் பெளத்தமதக் கொள்கைகளே விரிவாய்க் கூறப்பட்டன. அவற்றிற்கு சூதிரஸ்தானம்², வீதர்க்கப்ரஹ்மணம்³, சூர்யஸத்யவ்யாக்யானம்⁴, அம்குதாநிகமம்⁵, சூத்ராவடாகரணம்⁶ எனப் பெயர் இடப்பட்டன.

நில சீலே-கக்கள டூண்டு தூங்கனிடும் உள்ளன⁷. அவற்றின் கடைசிய கோக்கின் புததசரிதமே முன்னர் எழுதப் பட்ட தூவாய் திருக்கணாய் எனத் தோன்றுகின்றது. முன்

धृतिं परिष्वज्य विषूय विक्रिया
निगृह्य तावच्छ्रुतचेतसां शृणु ।

इमा यदि प्रार्थयमे त्वमङ्गताः

विषन्व शुल्कार्यमिहोत्तमं तपः ॥ (ibid 10, 59)

1 दत्तेषा व्युपगान्तये न रतये मोक्षार्थगर्भा वृत्तिः

श्रोतृणा ग्रहणार्थमन्यमनसा काव्योपचारात्कृता । (ibid 18, 63)

2 आदिप्रस्थानः

3 विनर्कप्रहाणः

4 आर्यमत्यव्याख्यानः

5 अमृताधिगमः

6 आज्ञाव्याकरणः

7 एवमादीनृषीस्ताप्ताननयन् विक्रिया स्त्रियः ।

रलितं पूर्वम्यसं किं पुनर्नृपतेः सुतम् ॥ [बुद्ध. 4, 21]

भावेन गर्वेण गतेन लक्ष्म्या

मिनेन कोपेन नदेन याग्मिः ।

अद्भु' मियो देवनृपरिसद्वान्

कस्मादि नाम्नादिघमादिपेयु ॥ [मैत्र. 7, 24]

நூலில் வெளிப்படையாகக் கூறியதைப் பின்னூலில் சிறிது மறைமுகமாய்க் கூறுதல் கவிகளின் இயற்கை இதனைக் காளிதாஸன் முதலிய மஹாகவிகளின் நூல்களில் நன்கு காணலாம்

வதஸ்பட்டி — தசபுரத்திலுள்ள தேசத்தது வாணியா ஞாய னுக்குக் கோயிலுக் கட்டியதையும் அதைப் பின்னா அநுசூரச் செயததையும் வதஸ்பட்டி என்பவா தன படிப்பின் திறமை

विश्वामितो महर्षिश्च विगाढोऽपि महत्तपा ।

दशवर्षाण्यरण्यस्थो घृताच्याप्सरसा हृत ॥ [बुद्ध 4 20]

ब्रह्मर्षिभावार्थमपास्य राज्य

भेजे वन यो विषयेष्वनास्थ ।

स गाधिजश्चापहतो घृताच्या

समा दशैक दिवस विवेद ॥ [सौन्द 7 35]

मातङ्गयामक्षमालया गर्हितायां रिरसया ।

कपिजलाद तनय वसिष्ठोऽजनयन्मुनि ॥ [बुद्ध 4 77]

भेजे श्वाकीं मुनिरक्षमाला

कामाद्वसिष्ठश्च स सद्वरिष्ठ ।

यस्या विवस्वानि न भूजलाद

मुन प्रसूतोऽस्य कपिजगद ॥ [सान्द 7, 28]

स्त्रीससर्गं विनाशान्त पाण्डुर्ज्ञात्वापि पौरव ।

माद्रीरूपगुणाक्षिप्त मिषेये यामज सुखम् ॥ [बुद्ध 4, 70]

शसश्च पाण्डुर्मீडनेन नूनं

स्त्रीमद्वमे गृयुमयाप्यमीति ।

जगाम माद्री न महर्षिनापात्

अमंज्यमेरीं निमग्नं गृयुम् ॥ (सौन्द. 7 41)

பால் ஒரு காவ்யமாக எழுதியுள்ளார்¹. இங்கு 44 ச்லோகங்கள் உள்ளன என்பர்; ஆனால் ஒன்றிண்டு கதம்பாபிருக்குமோ எனச் சந்தேகம் உண்டாகின்றது. ஆனந்தவர்த்தனாது கொள்ளையில் இதனை ஒரு சிதர்காவ்யம் எனக் கூறுதலே தரும். இதனை எழுதியது மாவலசகததில் 529-ஆவது ஆண்டு. அது கி. பி. 473க்குச் சரி ஆகும். கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே காவ்யங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் பாவி இருந்தன என்பது இந்நூலால் அறியப்படும். இக்காவ்யத்தைப் படித்தால் இதை இயற்றிய சிலி காளிதாஸஸ்டைய துண்களைப் படித்திருத்தல் வேண்டும் எனவும் அக்காசனம் பற்றிக் காளிதாஸன் கி. பி. 400க்குப் பின்னா இருத்திருத்தல் முடியாது எனவும் மாக்டானேல் கூறுவா ஈண்டு இரண்டு சொற்கள் இலக்கண வாய்பை மீறி இருக்கின்றன எனக் கீத் கூறுவா².

1. तस्मिन्नेव क्षितिपतिवृषे वन्युवर्षणुदारे

सम्यक् स्फीतं दशपुरमिदं पालयत्युन्नतासे ।

शिल्पावापैर्धनसमुदयैः पट्टवायैरुदारं

श्रेणीभूतैर्भवनमतुलं कारितं दीप्तरश्मेः ॥ (29)

स्वयशोवृद्धये सर्वमत्युदारमुदारया ।

मंस्कारितमिदं भूयः श्रेण्या भानुमतो गृहम् ॥ (37)

श्रेण्यादेगेन भक्त्या च कारितं भवनं रवेः ।

पूर्वाच्यं प्रयत्नेन रचिना वत्समादिना ॥ (41)

2. प्रमुदिता न्यवमन्त सुमं पुरे (16) எனஹம்ஈது ந்யவமந்த எம்

பதம்

संस्कारितमिदं भूयः श्रेण्या भानुमतो गृहम् । (37)

अत्युन्नतमवदातं नभः स्पृशन्निव मनोहरैः शिखरैः (38) எனஹம்ஈது

स्पृशन् என்பதம் ஆம்.

பாவரஸேனன்¹—மாதருகுபதருக்குப் பின் காசமீரத்தின் பாவரஸேனன் கி பி ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரசனாய் இருந்தான் என்பா² அவர் எழுதிய நூல் தசமுகவதம்³ என்பது அதற்கு ராவணவதம் என மறறொரு பெயரும் உண்டு⁴ இதனுள் 15 ஆசுவாஸகங்கள் உள் சாதவாணன்ம தொடங்கி ராவணவதம் முடிய இவ்வுக கூறப்பட்டது மஹாராஷ்டிர பாலஷ்யில் எழுதப்பட்டது தசமுகவதம் என்ற இருநூல்களு ஸேதுபந்தம்⁵ என்ற மறறொரு பெயர் உண்டு என ஆசிராய தண்டி கூறினா இருநூலாகிரியா அரசனாய் இருந்து தனது முயற்சியால் இருநூலை இயற்றினா என்பது அவரது வாக காலே⁶ அறியப்படுகின்றது அவ்வாக்கே இருநூல் காளி தாஸன் இயற்றியதன்று என்பதற்குச் சான்று ஆகுமா அன் றியும் புதிதாகப் பொருளைக் காலியத்திற் கூறுதல் எளிதன்று என்ற தொடரும் அதனை வலுப்படுத்துகின்றது⁷ காளிதாஸன் மாதருகுபதன் பாவரஸேனன் இமமூவரும் வேறுபட்டவா என்பது காசமீரகவியாகிய கேஷமேந்தான்⁸ எழுதிய ஒளசீத்ய விசாரசாசனா⁹ என்ற நூலிலிருந்து அறியப்படுகின்றது

1 पवरसेन

2 A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 133

3 सुण्ड अणुराअण्डह सीआदुवसकम्बअ दहमुगस्स वहम् (1 12)

4 रारणगह त्ति कच्चं अणुराअङ्क समत्यजणणिव्वेसम् (16 95)

5 सेतुगन्धम्

6 अहिणवराआरद्धा चुक्कसरिण्णु विट्ठिअपरिट्ठविआ ।

मेत्ति व्व पमुहरसिआ णिव्वोदु होइ दुक्क कच्चसहा ॥ (1 9)

7 दु ग्व समाविज्जइ वन्धच्छाआइ अहिणवा अत्थगई । (1 11)

8 क्षेमेन्द्र

9 औचित्यविचारचर्चा

பார்வீ—இவா இயற்றய துவ கீர்த்தாஸூனீயம்¹ என
பது இஃது ஒரு மஹாகாவயம். 'பாண்டவர்கள் வன
வாஸஞ் செய்யுமபோது கிய'ஸீன உபதேசப்படி அாஜுனன்
இந்திரகீலம் சென்று இத்தான, கெபிரான இருவரையும்
தபஸஸினால் மகிழ்ச்சியது அவாசரிடமிருந்து பாசுபதம் முத
லிய அஸ்திரங்களைப் பெற்றான்² என்ற மஹாபா தககந்தையை
அடிப்படையாகக் கொண்டு இம்மஹாகவி இஃது இயற்றி
யுள்ளார் இஃதுள்ள 18 ண கவககள் இருப்பினும், இக்கதை
கொண்ட பகுதிகள் 1, 2, 3, 14, 17, 18 இந்த ணககங்களும்,
11, 13 இவற்றைன சிறு பகுதிகளே ஆகும்

ஆகலின் இஃதுள்ள முன்றல இளாடு பங்குமற்ற பாந்தக
கந்தையை டெடியது அவல அளவெவ்வளவு குமாரமயபலம்,
ரகுமயசய இவற்றை, என் கிப்பயங்ககை ஒத்திருக்கின்றன³

1 மாரவி

2 கிரதார்துநீயம்

3 இஃதை செஷுஸாஸாயாபெய்ன தாயாலின் 27, 33, 34 36
37, 38, 39 அதயாவதானின் உகத

4 ராசய சாசத்த கித்தாலவின்னையும் எட்டாம எகசத்த
நிலக்கீடையும், உத்தமசகசத்தின் துதக்கி உவா நெயர்,
செவ்வசத்தின் சாசய சா சத்தி சாதலன்னையையும் பதி
ஞ்ஞம சாசத்தின் துதக்கீடையும் பதிநெய்பதயம் எக
சத்தம் குதாய்ச்ச உன்னையையும் ஒத்தருகின்றன

ஐந்தாம் சாசத்த தியசெவ்வசத்தின், ஒத்தயம் எகசத்த
குதாயதமம் சாதலன்னைய இவற்றின் உன்னையம், பதி
ஞ்ஞ, பதினது எகசத்த சிவாஸரிபாசு 16 17 18
சாசத்த சிவாஸுஸபிசுசு குதாயமயாத் துத
எகசத்த தியசெவ்வசத்தையும் எட்டாம எகசத்தின்
குதாயதமம் சாதலன்னைய துவற்றின் உன்னையம்
பதிஞ்ஞம சாசத்தின் தாயசின் இசரிசின் இவற்றின்
போதையும் பதிநெய்பத சாசத்தின் எகசத்தாஸப போதையும்
பதினன்ன

பதப்பயோகங்களிலும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள்ளன¹ சில பிராணை கூறுபிடத்தகு அரத்தநாசீசவாரின அவளரத்ததை

- 1) निसर्गदुर्बोधमबोधविकृता क मूपतीना चरित क जन्तव (कि 1 6)
 क सूर्यप्रभवो वश क चाल्पविषया मति [रघु 1 2]
 प्रतीयते धातुरिवेहित फले [कि 1 20]
 फलानुमेया प्रारम्भा [रघु 1 20]
 ओषधय प्रदीपा [कि 5 28]
 भवन्ति यत्रोषधयो रजन्यामैतैलपूरा सुरतप्रदीपा [कुमा 1 10]
 आलम्बताप्रकरमत्र भवो भवान्या
 श्वयोत्तन्निदाघसलिलाङ्गुलिना करेण । [कि 5 29]
 तस्या कर शैलगुरुपनीत
 जग्राह ताम्राङ्गुलिमष्टमूर्ति । [कुमा 7 76]
 शुचिरप्सु विद्रुमलतायितपस्तनुसान्द्रफेनलसवलित ।
 स्मरदायिन स्मरयति स भृश दयिताधरस्य दशनाशुभृत ॥
 [कि 8 13]
 पुष्प प्रनालोपहित यदि स्यात्
 मुक्ताफल वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।
 ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्या
 ताम्रोष्टपर्यस्तरुच सितस्य ॥ [कुमा 1 44]
 रम्याणा विवृतिरपि श्रियं तनोति [कि 7 5]
 त्रिमिर हि मधुराणा मण्डन नावृतीनाम् [शाकु 1 18]
 प्रियै सर्लल परवारिवारित
 प्रवृद्धविधासविकम्पितस्तन ।
 सविभ्रमाधृतधराप्रपल्लवो
 यथार्थनामाप विलासिनीनन ॥ [कि 8 49]

கூறுதலும், காளிதாஸனை ஓட்டியே ஆகும் என்னலாம்.¹
இகனூலில் அங்கிச்சுவை வீரம் என ஓர் வழக்கு உளது.
பன்னிரண்டாம் ஸாககம் முதல் பதினெட்டாம் ஸாககம் முடிய
வீரசுவை உணர்ப்படுகின்றது என்பது திண்ணம் முதல்
இரண்டு ஸாககங்களில் தடையபதி, பீமன் இவ்விருவா பேச்சும்
தரப்புகாரங்குக் கோர்பததை மூட்டி அரஜுனன் முதலியோரைப்

हेमतामरसताडितप्रिया

तत्कराम्बुविनिमीलितेक्षणा ।

सा व्यगाहत् तरङ्गिणीमुमा

मीनपङ्क्तिपुनरुक्तमेस्त्रला ॥ [குமா. 8, 26]

अवनिपु चरणैः पृथुस्तनीनानामलघुनितम्बतया चिरं निपेदे

[கி. 10, 2]

न दुर्वहश्रोणिपयोधरातां भिन्दन्ति मन्दा गतिमधुसूत्य.

[குமா. 1, 11]

किमुपेक्षसे कथय नाथ न तव विदितं न किञ्चन । [கி. 12, 31]

प्रत्येकं विनियुक्तात्मा कथं न ज्ञास्यसि प्रभो [குமா. 2, 31]

इति गा विधाय विरतेषु मुनिषु वचनं समाददे

भिन्नजलधिजलनादगुरुध्वनयन्दिशा विवरमन्थकान्तक [கி. 12, 32]

वचम्यवसिते तस्मिन्सत्तर्ज गिरमात्मगूः ।

गर्विजानन्तरा वृष्टिं सौभाग्येन जिमाय सा ॥ [குமா. 2, 63]

1. इह सनियमयोः सुरापगायामुपासि सयावक्रमन्यपादरेखा ।

कथयति शिवयोः शरीरयोगं विषमपटा पदवीं विवर्तनेषु ॥

[கி. 5, 40]

वधू. शरीरेऽस्मिन् न चास्ति मन्मथ [கி. 18, 31]

போருக்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற கருத்து பற்றி ஆங்கு உணரப்படும் கோபம் அதற்கு அங்கம் ஆகும் என்னலாம். நான்கு முதல் பதது முடிய பெரும்பாலும் சிருங்காரச்சுவையே உணராததப்படுகின்றது. அவ்வளவு விரிவாக ஆங்கு அத உணராததப்படாமல் இருப்பின் நூல் மிக அழகாக இருக்கும். பதினொன்று பன்னிரண்டு இவ்விரண்டு ஸர்க்கங்களில் அரஜுனன் தபஸ்ஸால் உணரப்படும் சாகதம் பின்னருள்ள வீரத்திற்கு அங்கம் எனக்கூறப் பொருத்தம்.

இந்நூலில் உள்ள ஒரு ச்லோகத்தை ஆனந்தவர்த்தனா தவன்யாலோகத்தில் குணீபூதவ்யங்கியத்திற்கு உதாரணமாகக் கூறினார்¹ யமகவ்ருதயநுபாஸம் முதலியவற்றைக் கொண்ட ச்லோகங்களெல்லாம் இதரகாவ்யத்திற்கே உதாரணம் ஆகும்².

1. प्रयच्छतोच्चैः कुसुमानि मानिनी विपक्षगोत्रं दयितेन लम्बिता ।

न किञ्चिदूचे चरणेन केवलं लिलेख बाष्पाकुललोचना भुवम् ॥

[கி, 8, 14]

इत्यल न किञ्चिदूचे इति प्रतिषेधमुखेन व्यङ्ग्यस्य अर्थस्य ऊक्त्या

किञ्चिद्विपर्ययकृतत्वाद्गुणीभाव एव शोभते [ध्वन्या. 3, 40]

2 यमकवृत्त्यनुप्रासः

3 पृथुकदम्बकदम्बकराजितं अथितमालतमालवनाकुलम् ।

लघुतुपारतुपारजलश्च्युतं धृतसदानसदाननदन्तिनम् ॥ [கி. 5, 9]

न नोननुन्नो नुनेनो नाना नानानानाननान ननु ।

नुन्नोऽनुन्नो ननुनेनो नानेना नुन्ननुन्ननुत् ॥ [கி. 15, 14]

स्यन्दना नो चतुरगाः सुरेमा वा विपत्तयः ।

स्यन्दना नो च तुरगाः सुरेभावा विपत्तयः ॥ [கி. 15, 16]

चारचुञ्चुश्चिरारेची चयचौररुचा रुचः ।

चचार रुचिरश्चार चौरराचारचघूरः ॥ [கி. 15, 38]

இந்நூலின் கவி மறைமுகமாய்த் தன் நூலின் சிறப்பை அழகாகக் கூறாதவான், இதில் இயற்றும்போது பரிபக்வமாவ நிலைபை அவர் அடைபவில்கூட எனபது திண்ணம்¹ பரவலின் வாக்கு ஆததகெனாவத்தாற் சிறந்தது² என்ற வழக்கு அவருடைய வாரியிலிருந்தே வந்தது என்பது கன்கு விளங்குகின்றது. தன்னுடைய வயாகரணப்புலமைபைக் காட்ட இரண்டு

1. स्फुटता न पदैरपाकृता न च स्वीकृतमर्थगौरवम् ।

रचिता पृथगर्थेता गिरा न च सामर्थ्यमपोहितं वाचित् ॥

[கி. 2, 27]

उपपत्तिरुदाहृता बलादनुमानेन न चागमः क्षतः ।

इदमीदृगनीदृगाशयः प्रसभं वक्तुमुपक्रमेत कः ॥ [கி. 2, 28]

प्रसादरम्यमोजसि गरीयो लघ्वचान्वितम् ।

साकाङ्क्षमनुपम्कारं विष्वग्गतिनिराकुलम् ॥ [கி. 11, 38]

न्यायनिर्णीतसारत्वाच्चिरपेक्षमिवागमे ।

अप्रकृत्यतयान्येषामाज्ञायचनोपमम् ॥ [கி. 11, 39]

विविक्तवर्णाभरणा सुस्रष्टुतिः प्रसादयन्ती हृदयान्यपि द्विषाम् ।

प्रवर्तेत नाकृतपुण्यकर्मणा प्रसन्नगम्भीरपदा सरस्वती ॥ [கி. 14, 3]

भवन्ति ते सम्यतमा विपश्चितां मनोगतं वाचि निवेशयन्ति ये ।

नयन्ति तेऽप्यभ्युपपन्नैः पुणा गम्भीरमर्थं क्वचिन् प्रकाशनाम् ॥

[கி. 14, 4]

न मौष्ट्यौदार्यविशेषशालिनीं विनिधिनाथांमिति वाचमाददे

(கி. 1, 3)

द्वयमिष्टगुणाय रोचना रचिराथां भवनेऽपि भाग्यी । [கி. 2, 5]

2. भागवैर्यगौरवम् ।

உவமைகளைக் கூறியிருக்கின்றா, ¹ அவ்விதனமும் ரஞ்சகமாயத் தோன்றவில்லை பாவேபரயோகத்திலும், தீஷேதத்தைக் குறிக் கும ந என்ற சிபாதத்தை இரண்டு முறை வழங்குகின்றதிதம் இக்கவிகு மிகப் பிரியம்² இந்நூலின் நடை நாரிகேளபாகம் எனபாமவலிநாதகயி³ இந்நூலிற்குப் பிரகாசவாஷா, ஜோநாஜா, ஏகநாதா, தாமவிஜடா, விக்யஸூநதரா, நரஹரா, மலலிநாத முதலியோர உரை எழுதினா என்றும், அவருள் பிரகாசவாஷ ரும் ஜோநாஜரும் காசமீதேசத்தினா என்றும், ஏகநாதரும் நரஹரியும் மவலிநாதரும் தெனனாட்டினா என்றும் கூறப்பட்ட னெது முதல் மூன்று ஸாககங்கனிறகுச் சிதர்பானு எழுதிய சபதாதத்திபிகை என்ற உரை திருவனந்தபுரத்தில் அச்சிடப் பட்டுள்ளது

காலம்—கி. பி 634-ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்ட ஐஹோளே⁴ சாஸனத்தில் ஜிநேந்தராககு ஒரு கோயில் கட்டி.

1. इति ब्रुवाणेन महेन्द्रसूनु महर्षिणा तेन तिरोबभूवे ।
त राजराजानुचरोऽस्य साक्षात्पदेशमादेशमिराधितष्ठौ ॥ [कि. 3 30]
स भवस्य भयक्षयेकहेतो सितिससेथ विद्यास्यतो सहार्थम् ।
रिपुराप पराभवाय मध्य प्रकृतिप्रत्ययोरिवानुबन्धः ॥ (कि. 13, 19)
2. गम्यता मया [कि 12, 36]
न च नास्य राजते [कि 12, 27]
3. नारिकेलफलममित यचो भारवे सपदि तद्विभज्यते ।
4. ஐஹோளே எனபது தீபபோது வழங்கும் பெயர். அய்யப்பாளை எனபது ஈசனகண்டவழங்கு தீரண்டம் குடியுள் என்ற ஸகைஞரத்தொடலின் கண்டத்தரபகம் அச்சம் கி. பி 7,8-ம் தாருண்டலின் மேகசஞ்செபின் பாதாண்டாய்வின திருத்த

அவரைப்பற்றிய ப்ரசஸ்தி எங்கீர்த்தி எழுதினன்¹ எனவும், அவன் கவிதையில் காளிதாஸன் பாரவி இவ்விருவரின் கீர்த்தியை அடைந்திருந்தான்² எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக் காலத்து பாரவி புகழ்பெற்ற கவிபாக இருந்தார் என்றால், அவர் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவராய் இருத்தல் தகாது. ஆறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தனர் எனச் சொல்லும், பிற்பகுதியில் இருந்தனர் எனச் சொல்லும் கருதுகின்றனர்.³

பட்டிகாப்யம்.⁴—இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம். இத்துலுக்கு ஸாவணவதம்⁵ என்பது இயற்பெயர் பட்டி என்ற பிராம்மணரால் இயற்றப்பட்டதால் பட்டிகாப்யம் என உலகத்தில் வழங்குகிறார். அவர் லலி⁶ என்ற னையில் இருந்தார். அவர் தகப்பனரின் பெயர் பூஸ்வாமி.⁷ அவர் வ்யாகாணசால்திரத்தில் பெரிய சித்வான்.⁸ வசதியில் ஸ்ரீதாளேனன் என்ற அரசன்

1-2. मगस्तेर्वसतेश्चास्या जिनस्य त्रिजगद्गुरोः ।

कर्ता कारयिता चापि रविकीर्तिः कृतौ स्वयम् ॥

येनायोजितवेदमस्थिरमर्यविधौ विवेकिना जिनवेदम् ।

स विजयतां रविकीर्तिः कविताथितकालिदासमारविकीर्तिः ॥

(The Indian Antiquary Vol. VIII 1879 p. 242.)

3. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 109.

4. भट्टिकाव्यम्

5. रावणवधः

6. बलमी

7-8 इति बलमीवास्तव्यस्य श्रीस्वामिसूनोर्महामहात्माज्ञस्य

महर्षेयाकरणस्य कृतौ रावणवधे द्वाविंशः सर्गः

[जयमङ्गलवृत्तजयमङ्गलायां टीकायाम्]

ஆளுமபோது இந்நூலைச் செயதா¹ இந்நூலைப் படித்த
வைபாகரணர்களும் விதவானகளும் ஆனந்தம் அடைவர் என
அவர் கூறுகின்றார்² இதனால் பாணிகிண-உதரங்களால் அறியப்
பட்ட ரூபங்களையும்³ அலங்காரசாஸ்திரங்களில் உணராதப்
பட்ட அலங்காரங்களின் இலக்கியங்களையும் இங்கு உணரத்த
கின்றார்.⁴ அவற்றைப் பிறர் அறிவதற்காக இந்நூலை அவர்

1 काव्यमिदं विहितं मया बलभ्या

श्रीधरसेननरेन्द्रपालितायाम् ॥ [मट्टि. 22 35]

2 दीपतुल्यं प्रबन्धोऽयं शब्दलक्षणचक्षुषाम् (ibid 22, 33)

व्याख्याणम्यमिदं काव्यमुत्सवं सुषियामलम् (ibid 22 34)

3 वसूनि तोयं घनवद् व्यकारीत्

सहासनं गोत्रभिदाऽध्यवात्सीन् ।

न न्यम्बसादन्यमुपासितासौ

यशसि सर्वेषुभूता निरास्थत् ॥ (ibid 1, 3)

केचिद्वेषपुमासेदुरन्ये दबधुमुत्तमम् ।

सरक्तं वमधुं केचिद्भ्राजधुं न च केचन ॥ (ibid 4, 43)

4 निम्विलाभननं सहसा सहसा

ज्वलनेन पृ प्रभवता भवता ।

वनिताजनेन वियता वियता

तिपुरापदं नगमिता गमिता ॥ (ibid 10, 3)

तस्याधिवासे तनुस्नुषासौ

दृष्टा मया रामपति प्रमन्यु ।

कार्यस्य मारोऽयमुद्गीरितो व

प्रोक्तेन शेषेण विमुदतेन ॥ (ibid 10, 39)

செய்தனர் எனப் பலர் கருதுகின்றனர். அவ்வாறியின் சிறு வர்களுக்காகவே அவர் இந்நூலை இயற்றினர் எனக் கொள்வது ஆகும். அவர் அவ்வாறு கூறவில்லை. இலக்கணம் வல்லார்க்கு ஆகந்தத்தை ஊட்ட இந்நூல் இயற்றப்பட்டது என்றதால், அவர் புலவர்களைக் குறித்தே இந்நூல் இயற்றினர் எனத் தரும். இலக்கணம் படித்தோர் சுவை ஒழுகும் ராமாயணத்தைப் படியாது இருப்பதைக் கண்டு, அவர்களை ராமாயணத்தில் ஈடுபடச் செய்ய இந்நூலை இயற்றினர்.

அலங்காரங்களுக்கு ஸந்தியமாகக் கூறப்படும் பத்தாவது ஸர்க்கத்தைத் தவிர்த்து மற்ற ஸர்க்கங்களை இயற்றும்போது கவி மெய்ம்மறந்து ச்லோகங்களைச் செய்தனா என்பது அவற்றைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்¹. அபூர்வமான சொற்களெல்லாம் அவரை அறியாது வருகின்றன. சொல் அபூர்வமாக இருத்தலின், அவற்றின் பொருளை நிகண்டுவைக் கொண்டோ, வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டோ அறியவேண்டி

1. नन्दनानि मुनीन्द्राणां रमणानि यनौक्यमा ।
वनानि भेजतुर्वीरौ ततः पाम्पानि राघवौ ॥ [भट्टि. 6, 72]
अध्यासीद्राघवस्याहं नाशयेयं कथं शुचम् ।
वेदेद्या जनयेयं वा कथमानन्दमुत्तमम् ॥ (ibid 8, 57)
परिशेषं न नामापि स्थापयिष्यति ते विमुः ।
अपि म्याणुं जयेद्रामो भवनो ग्रहणं क्रियत् ॥ (ibid 8, 91)
प्रणिशाम्य दशम्रीव प्रणियातुमलं रुपम् ।
प्रणिजानीहि हन्यन्ते दूता दोषे न सत्यपि ॥ (ibid 9, 100)
चुर्याप्तथा येन जहाति सीता
विपादनीदारपरीतमूर्तिम् ।
मिता भित्ती शान्तशिखाप्रताना
तारामिव तामकरीं जनम्य ॥ (ibid 12, 3)

பிருப்பினும், வாக்கியப்பொருளை அறிவதில் க்வேசமே இல்லை. நூலின் நடை தீராக்கூடாகமே எனக் கூறலாம். இஃதுகூட வையாகரணர்கள் படித்தால் முதன்முதலில் அபூர்வப்போகக் களைக் கண்டு சந்தோஷப்படினும், பின்னர் மெய்ம்மறந்து காவயச்சுவையிலும் சாமாயணத்தின் பெருமைமீதும் ஈடுபடத் தொடங்குவா என்பதில் சந்தேகமில்லை. பாஸர்கள் இஃதுகூடப் படித்தால் அபூர்வப்போகங்களை அறிவர்; விதவான்கள் படித்தால், அவா மகிழ்வா. ஆகலின் மஹாகாவ்யங்களுள் இஃது ஒரு சிறந்த நூலே ஆகும்.

இந்தூதூள் 22 ஸர்க்கங்களும் 1625 ச்லோகங்களும் உள்ளன. இராமனது பிறப்பினிருந்து இராமன் அச்வமேதம் செய்யும் வரையிலுள்ள கதை வெகு எளிதாகக் கூறப்பட்டது. பெரும்பாலும் வால்மீகியின் சாமாயணக்கதையையே ஒட்டி நண்டுக் கதை உள்ளது. அஹல்யாசாபகிமோசனமும், குஹ ஸமாகமும், வீதாபரிதயாகமும் இவைபோன்ற சில செய்திகள் கூறப்படவில்லை. இரண்டாம் ஸர்க்கத்தொடக்கத்தில் சாம வசுமணா விச்வாமிததிரகுடன் போரும்போது 20 ச்லோகங்களில் சாதகாலவர்ணனையும், பதினொன்றாம் ஸர்க்கத்தில் விடிபற காலத்தில் ச்ருவகாரச்சுவை ஒழுகும் காலநாயகரின் வர்ணனையும் பதினொன்றாம் ஸர்க்கத்தில் சும்பகாணன் முதலியோரின்

उवाच चैनं क्षणदाचरेन्द्रं

मुखं महाराज विना मयास्व ।

मूर्ध्नातुरः पथ्यकट्टननधन्

यत्सामयोऽसौ भिषजा न दोषः ॥ (ibid 12, 82)

त्वयाप्रपि नाम रहिताः

कार्याणि तनुगो वयम् ।

कुर्मध जीविने बुद्धि

धिक् कृष्णा कृत्नाशिनीम् ॥ (ibid 18, 32)

மரணத்தைக்கண்டு, இராவணனு புலம்பலும் பதிலெட்டாம்
 ணர்க்கத்தில் இராவணனு மரணத்தைக் குறித்து விபிஷணனு
 புலம்பலும், இராமன் வீரதேவியைக் கூறிய மிகக் கடுமையான
 சொற்களும் ரஸிகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டும். இத்துடன்
 அங்கச்சுவை சாந்தம்¹ எனக் கூறல் தரும்; அங்கச்சுவைகள்
 ச்ஞங்காரம், கருணம், கோதீரம், வீரம் என்னலாம்.

1. *Oj.* जज्वाल लोकस्थितये स राजा

यथाध्वरे वहिरभिप्रणीतः । [मट्टि. 1, 4]

कुप्यन् कुलं घक्ष्यसि विप्रवहिः

याम्यन् सुतस्तप्स्यति मां समन्युम् ।

इत्थं नृपः पूर्वमवातुलोचे

तनोज्जुज्ज्ञे गमनं सुतस्य ॥ (*ibid.* 1, 23)

प्रस्थाप्यमानावुपसेदुपस्नौ

शोशुच्यमानानिदमूचतुस्तान् ।

किं शोचनेहाम्युदये वनास्मान्

नियोगलाभेन पितुः कृतार्थान् ॥ (*ibid.* 3, 12)

लक्ष्मीः पुंयोगमाशंसुः

कुलदेव कुलहलात् ।

अन्तिकेऽपि सिता पत्युः

छन्नेनान्यं निरीक्षणे ॥ (*ibid.* 5, 17)

तथाज्ञोऽपि क्रिया धर्म्या

स कान्ते नामुचन् वचिन ।

मदता हि क्रिया निन्या

छिद्रे नैवास्मीदति ॥ (*ibid.* 22, 23)

காலம்.—வலயியில் தரஸேனன் என்ற பெயர்கொண்ட அரசா நால்வர் இருந்தனர் என்பர். அவருள் பட்டி எவராவது இருந்தனர் என்பது புலப்படவில்லை. நான்காவது தரஸேனன் கி. பி. 641ல் இறந்தனராம். ஆகலின் இவர் கீழும் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்திருத்தல் கூடும்.

நண்டு உள்ள ஒரு ச்லோகம் கிறிது வேறுபாட்டுடன் பாமஹரின் காவ்யாலங்காரத்தில்¹ உளது². இதனைக் கொண்டு பட்டி பாமஹர்க்கு முற்பட்டவர் என்பர் சிலர்; அதற்கு மாறுபாடாகக் கூறுவர் சிலர். பட்டிகாவ்யத்தையும் பாமஹரது காவ்யாலங்காரத்தையும் நன்கு படித்ததில் அந்த ச்லோகம் பட்டியது எனவே தோன்றுகின்றது.

प्रविधाय धृतिं परां जनानां

युवराजं भरतं ततोऽभिषिच्य ।

जघटे तुरगाध्वरेण यदुं

वृतसम्भारविधिः पतिः प्रजानाम् (ibid, 22, 31)

1. भामहस्य काव्यालङ्कारे

2. व्याख्यागम्यामिदं काव्यम्

उत्सवः सुधियामलम् ।

हता दुर्मेधसश्चासिन्

विद्वत्प्रियतया मया ॥ [भट्टि. 22, 34]

काव्यान्यपि यदीमानि

व्याख्यागम्यानि शास्त्रवत् ।

उत्सवः सुधियामेव

हन्त दुर्मेधमो हताः ॥ (भामह. 2, 20)

பட்டி எனபவா சததாருபதா¹ எனபவாக்கும் வைசயப்
பெண்ணுக்கும் பிறகு மாதிரியாக இருந்தா² அவர்களை
குத்திப்பெண்ணிடம் பிறகு பாதருவரி³ வயாகரணபபுலமை
அடைந்தது இரதாலைத தான இயற்ற அவாது நுலாகக கொடுத்தது
விட்டா⁴ என ராமபதாதிக்கிதா பதஞ்சனிசரித்ததிற கூறி
யுள்ளார். பட்டி எனபதேபாதருவரி என்ற சொல்லின பராகரு
தத்திரிபு எனக கூறுவாரும் உள⁵ ஆனால் ஜயமங்கலா வேறு
வகையாகக் கூறியுள்ளார்

1. चन्द्रगुप्त

2. इति वेश्यजातनुभव स भट्टिरि

त्यभिधा चकार भट्टिघातुवाच्यवित् । [राम पत 7, 4]

रक्षासनेन सुरकिङ्करधारितेन

साक समागतततो गिरमग्रजम्य ।

भट्टिनिशम्य साचिवोऽस्य भवन्नुपायात्

द्वे चायुषामुपनिनाय तदा सहस्रे ॥ (ibid 8, 6)

3. भर्तृहरि

4. फणिनोऽस्य भर्तृहरिरित्यमित्यथा

स समाह्वयचरमवर्णजासुतम् ॥ (ibid 7, 5)

बुद्धाग्रिमोऽपि जनुपा चरम कनीयान्

रामस्य राक्षसरिपोश्चरितप्रगन्धम् ।

नामाग्रजम्य परिगृह्य स भट्टिकाव्यम्

इत्याततान मुपदै पदशास्त्रलक्ष्यै ॥ (ibid 8, 9)

5. महामहोभ्यायश्रीभर्तृहरिकविना शब्दकाण्डयोर्लक्षणम् (कन्दर्पचक्रवर्ती)

कविना श्रीधरस्वामिसूनुष्य भर्तृहरिणा सर्गगन्ध [नारायणविद्याविनोद]

भर्तृहरिनामकवि श्रीरामकथाश्रय महाकाव्य चकार (भरतमल्लिक)

வடமொழிநூலவரலாறு

குமாரதாஸன்¹—இவா இயற்றிய நூல ஜானகீஹரணம்² எனப்பது ஜானகீஹரணத்தில 20 ஸாககங்ககள் உள்ள அவற்றில் 15 ஸாககங்ககள் தான் அச்சில உள்ளன முதல் ஒன்பது ஸாககங்களில் ரகுவம்சத்தது 9, 10, 11 ஸாககங்களிலுள்ள கதையும், எஞ்சிய ஆறு ஸாககங்களில் ரகுவம்சத்தது 12, 13, 14 இல் முதல் 20 சலோகங்களிலுள்ள கதையும் உரைத்தப்பட்டுள்ள சிறிசில மாறுபாடுகளும் உள்ள இக்கவி காளிதாஸனுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவர் என்பது இந்நூலால் நன்கு விளங்குகின்றது உதாரணமாக கௌஸஸையின் வானையும், மஹா விஷ்ணு தேவர்களைக் கேட்கும் கேள்விகளும், பருஷஸபதி அவர்களுக்கூறும் உத்தரமும் குமாரசம்பவத்தின் முதல் ஸாககத்தில் உள்ள பாவதிவாஸையும் இரண்டாம் ஸாககத்தில் உள்ள தேவர்களைக் குறித்து மஹாவிஷ்ணு கேட்கும் கேள்விகளையும் அவற்றிற்கு பருஷஸபதி கூறும் உத்தரத்தை ம் ஒத்திருக்கின்றன, இரண்டாம் ஸாககத்தில் உள்ள மஹா விஷ்ணுவின் வானம் ரகுவம்சத்தின் பதகாம் ஸாககத்தில் உள்ள மஹாவிஷ்ணுவின் வானம் எய்து தெற்குகிறது சிலசிடத்திற் காளிதாஸன் வழங்கிய சொற்றொடர்களையே இவரும் வழங்குகின்றனா³

1 कुमारदास

2 जानकीहरणम्

3 अथ प्रनानामपि प्रभाते [रघु 2 1]

तासु प्रनानामपि प्रनार्थी (जानकी 1 44)

प्रभु प्रनानामध स प्रभाते (ibid 1 70)

केच नारणेव पुनामि पुन्य यन [रघु 10 20]

नर्ग मरणमारेण तुभ्य नयन्ममोपु? (जानकी 2 16)

ஆனால் தற்போது அச்சில உள்ளது எம்மளமொழிபெயர்ப
பின் மொழிபெயர்ப்பு என்றும், இக்கவி எழுதியது கையெழுத்
துப்பாதிதகளில் இருக்கின்றது என்றும் என நண்பர் கூறுவார்
ஆனால் தற்போதுள்ள நூலிலுள்ள கவிதை காளிதாஸனின்
கவிதைகளுக்க குறைவுபட்டதே ஆகும்¹

காலம் — இவா கி பி 517—526 இல் சமுதத்தில் அரசனாக
இருந்தவருள் ஒருவர் என சமுச்சித்திரம் கூறும் ஆனால்
கி பி 650 இல் எழுதிய காலிகாவருத்தியைப் படித்தவர் என
அறியப்படுகின்றமையாலும், கி பி 800 இல் இருந்த வாமன
ரால் தன் காவயாலங்காரஸூத்ராவருத்தியிற் கண்டிக்கப்படு
கின்றமையாலும்² இவா கி பி 650 க்கும் கி பி 800 க்கும்

பின்வரும் சிலோகத்தை ஒத்தப்பரத்தான் இது விளங்கும்

- 1 लज्जा तिरश्चा यदि चेतसि सादसशय पर्वतराजपुन्या ।
त केशपाश प्रसमीक्ष्य कुर्युर्गलप्रियत्वं शिथिल चमर्य ॥
(कुमा 1 48)
तत्केशपाशावजितात्मर्हभारस्य वास शिखिनो बनेषु ।
चक्रे जनस्य स्पृशतीति शङ्का चेतस्तिरश्चामपि जातु लज्जाम् ॥
(जानकी 1, 41)
कुम्भपूरणमत्र पटुरुच्चैरुचचार निनदोऽम्भसि तम्या ।
तत्र स द्विरदबृहितशङ्की शब्दपातिनमिषु विससर्ज ॥ (रघु 9 73)
तटेऽपि तस्या घटपूरणस्य श्रुत्वा रव बृहितनादशङ्की ।
शर शरण्योऽपि मुमोच गले मुनेस्तनूजे मनुवशकेतु ॥
(जानकी 1 74)

- 2 न पादादौ खल्वादय एनபது வரமணஸூத்ரம் காமதேனுவுண்
பில் “खल्वत्वा खलु वाचिकम्” என்ற உதாரணம் உளது
இது சிப்பாலவத்தின் இரண்டாம் ஸாககம் எழுபதாவது
சிலோகத்தில் இருப்பதால் வரமண குமரத்தாஸனைத்தான்
கண்டித்தான் எனக் கொள்ளுதற்கு வெளிப்படையாய் இத்த
ஸூத்ரம் பிரமாணம் ஆகாது

இடையில இருந்தனா எனக் கொள்ளுதல் தவறுகாது எனக் கீத கூறுவா¹ இவா ஒரு பெண்மணியின் வீட்டுச்சுவரில், ஒரு சலோகத்தின் இரண்டு அடிகளை² எழுத, அதைக் கண்டு காளி தாஸன் எஞ்சிய இரண்டு அடிகளையும்³ எழுதினன், அவ்வடிகளைத் தானே எழுதியதாகக் குமாரதாஸனுக்குக் கூற அவன் காளிதாஸனைக் கொன்றாவிட்டான், அதனை அறிந்த குமார தாஸன் உடன்கடடை ஏறினன் என்ற ஒரு கதை உளது இருவரும் ஒருகாலத்தில இல்லாமைப்பின் இக்கதையின் கருத்தி் குமாரதாஸனுக்குக் காளிதாஸனிடம் அளவற்ற அன்பு இருந்தது என்பதைக் காட்டும்

ஹரிசுந்தரன்⁴ — இவா ஜைனா இவா இயற்றிய நூல தாம் சாமந்யபுத்யம்⁵ இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம் இதனால் 21 ஸாக கங்கன் உள இசுஷ்வாகுலமசத்தில⁶ மஹாஸேனனுக்குப் புதவவனான தாமநாதனின்⁷ பிறப்பு முதல நிவானமடைதல் முடிய இந்நூலில் வாணிககப்பட்டன் இவா காளிதாஸனது நூல்களில் நடுபட்டவா என்பது நன்கு அறியப்படுகின்றது கதாபாகங்கள் பலவிடத்தில் சுவயசத்தில வருணிக்கப்பட்டன

1 A History of Sanskrit Literature by A B Keith p 119

2 कमलात्मलोत्पत्ति

श्रूयते न तु दृश्यते ।

3 चाले तव मुखाम्भोजात्

कथमिन्द्रविरहयम् ॥

4 हरिचन्द्र

5 धर्मशमाभ्युदयम्

6 इक्ष्वाकुवंश

7 महासेन

8 धर्मनाथ

வற்றை ஒத்துள்ளன. தர்மகாதனின் பிறப்புக்குவின் பிறப்பினையும், அவனது விவாஹம் ஆஜனின் விவாஹத்தையும், ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை முதலியவற்றின் வர்ணனை ஆங்குள்ள வர்ணனையை யும் ஒத்துள்ளன¹.

காலம்.—ஐர்ஷ்சித்தத்தில் பாணலால் இவர் குறிக்கப்படுகின்றமையால், இவ் அவர்க்கு முற்பட்டவர் என்பர்².

1. अथास्त पत्नी निखिलावनीपतेर्वभूव नाम्ना चरितैश्च सुवना ।
स्थितेऽवरोधे प्रचुरेऽपि या प्रमोरमूल्युपांशोरिव रोहिणी मिया ।

[धर्म. 2, 35]

कलत्रवन्तमात्मानमवरोधे महत्यपि :

तया मेने मनसिन्वा लक्ष्म्या च वसुधाधिपः ॥ (रघु. 1, 32)

अदृष्टसन्ततिः स्पष्टमिष्टार्थप्रसवामपि ।

इमामहं महीं मन्ये केवलं भारमात्मनः ॥ [धर्म. 3, 57]

किन्तु बध्वां तवैतस्यामदृष्टसदृशप्रजम् ।

न मामवति सद्दीपा रत्नसूरणि मेदिनी ॥ (रघु. 1, 65)

तत्रायमुर्त्तार्य करेणुकायाः सुवासिनीसाधितमद्गलश्रीः ।

विवेश यक्षाधिपदचहस्तः प्रशस्तमुच्चं श्वशुरस्य सौधम् ॥

[धर्म. 17, 104]

ततोऽवतीर्याशु करेणुकायाः स कामरूपेश्वरदचहस्तः ।

वैदर्भनिर्दिष्टमथो विवेश नारीमनासीव चतुष्कमन्तः ॥ (रघु. 7, 17)

2. सुवन्धौ भक्तिर्नः क इह रघुक्वरे न रमते ।

धृतिर्दाक्षीपुत्रे हरति हरिचन्द्रोऽपि हृदयम् ॥

Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar
p. 146.

மாகன¹—இவா இயற்றிய நூல சிசுபாலவதம்² எனபது இதற்கே மாகம் எனப பெயரும் உண்டு இஃது ஒரு மஹா காவயம் தாமபுதரா ராஜஸூயபாகததில பீஷ்மரின் உப தேசப்படி. க்ருஷ்ணனுக்கு அகாபூஷை³ செய்ய, அதனை பொருது சிசுபாலன் தாமபுதரா, பீஷ்மா, கிருஷ்ணன் இவர்களை வாயில வந்தபடி தூற்ற, கிருஷ்ணன் அவனைக் கொன்றான் என்ற மஹாபாரதக்கதையை இந்நூல் அடிப்படையாகக் கொண்டது இந்நூலுள் 20 ஸாககங்குகள் இருப்பினும் 3, 14 15, 20 இந்நான்கு ஸாககங்குகளே மஹாபாரதக்கதையைக் கொண்டன

முதல் ஸாககத்தில நாரதா இந்நிளின வேண்டுகோளின் படி வஸுதேவரது வீட்டிற்கு வந்து சிசுபாலனைக் கொல்லக் கிருஷ்ணனோ வேண்டுகின்றனா இரண்டாம் ஸாககத்தில், போகருப போவதா, ராஜஸூயததிற்குப் போவதா என்க கிருஷ்ணன் கேட்க, பலராமன்⁴ போகருப போகவேண்டுமெனவும், உததவா⁵ யாகததிற்குப் போகவேண்டுமெனவும் கூறினா. ஈண்டுக் கவி அரத்தசாஸ்தரத்தில்⁶ தனக்குள்ள புலமையை நன்கு காட்டியுள்ளார மூன்றாம் ஸாககத்தில் கிருஷ்ணன் யாதவர்களுடன் யாகததிற்குச் செவதகிருன் 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 ஆவது ஸாககங்களில் முறையே வைவதகிரி⁷, கரீடை, குதுகுகள், வாலிஹாரலீலை⁸, ஜலகரீடை⁹ ஸூரியாஸதமனம்¹⁰ சந்தரோதயம்¹¹ ஸூரியோதயம்¹² இவை

1. माघ

2. शिशुपालवधम्

3. अग्रपूजा

4. वनराम

5. उद्यव

6. अर्थगामम्

7. रैवतगिरि

8. वनविहारलीला

9. जलक्रीडा

10. सूर्यास्तमय

11. चन्द्रोदय

12. सूर्योदय

வாணிக்கப்படுகின்றன. இவ்விஷயங்கள் குமாரஸம்பவம், கிராதாஜுனீயம், பட்டிகாவ்யம் இவற்றில் வாணிக்கப்பட்டிருப்பினும், வாணிகியின் முறை அவற்றுமுறையினின்றும் பல்விதங்களில் மாறுபட்டு உளது இங்குப் பெரும்பாலும் நாயகநாயகிகளின் பல்வகைப்பட்ட சினைகளே குறிக்கப்பட்டன. இங்குதான் தமது காமசாஸ்திரத்தின் புலமையை எனக்கு காட்டியுள்ளார். 20-ஆவது ஸர்க்கத்தில் கிருஷ்ணனுக்கும் கிசுபாலனுக்கும் நடந்த போரை வாணிததற்கு முன்னர் 18, 19-ஆவது ஸர்க்கங்களில் அவ்விருவரின் ஸைனிகளின் போரை வாணிததல் குமாரஸம்பவம், கிராதாஜுனீயம் முதலிய துண்களிலுள்ள வாணிகியையே ஒத்ததுள்ளது. ஆனால் இங்கு மிகுதிபாக பாடிப்படைபின் போரே வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்துடன் அங்கிச்சுவை வீரம் என மல்லிகாதா கூறுவார். 20 ஸர்க்கங்களுள், இறுதியில் உள்ள காறு ஸர்க்கங்களில் தான் வீரச்சுவை உணரப்படுகின்றது. நான்கு முதல் பதினென்று முடிய இருக்கும் ஸர்க்கங்களில் பெரும்பாலும் சிநுக்காச்சுவையே உணரப்படுகின்றது. பதினாறாம் ஸர்க்கத்தில் கிசுபாலன் தாமிருதா முதலியோரை சிந்திக்கும்போது ரோஷத்தால் உணரப்படுகின்றது. அங்கச்சுவைகள் அங்கிச்சுவைக்கு அடங்கி இருத்தல் வேண்டும் என ஆகந்தவாத்தனர் கூறும் சிவதி நண்டு இங்கு எனவே கூறல் வேண்டும்.

1. नेतामिन्यदुनन्दनः स भगवान्धिरः प्रधानो रसः

शृङ्गारादिभिरङ्गवान्विजयते पूर्णा पुनर्वर्णना ।

इन्द्रप्रस्थगमाद्युपायविषयश्चैद्यावसादः फलं

धन्यो माघकविवर्यं तु कृतिनस्तत्सुकिसमेवनात् ॥

இந்நூலிலிருந்து அறியப்படுப சில செயதிகள் கவிதாம் வயாகரணசாஸ்தாத்தில புலமைவாயந்தவா¹, காமசாஸ்தாம் நனகு அறிந்தவா², ஜயோதிஷம் படித்தவா³, பரிததொழிலில் அறிவுவாயந்தவா⁴, ஸாமவகாளின ஸவரங்கள் கைகளின் ரேகையில் காட்டப்படுகின்றன எனக் கூறினமையாலும், ஸ்ணையாகிய கடவ ஸாமவேதத்தை ஒத்திருந்தது என வரணிதமையாலும்⁵ இக்கவி ஸாமவேதியாய இருந்திருத்தல் கூடுமஹாகாவயம் சபதசித்ரங்களைப்புக கொண்டிருக்கவேண்டும்

1 निपातितसुहृत्स्वामिपितृव्यभ्रातृमातुलम् ।

पाणिनीयामिवारोकि धीरैस्तत्समराजिरम् ॥ (19, 75)

न खलु प्रतिहन्यते कुतश्चित्परिभाषेन गरीयसी यदाज्ञा (10 80)

केवल दधति कर्तृगचिन प्रत्ययानिह न जातु कर्मणि ।

घातव सृजति सहशास्तय स्तौतिरत्र विपरीतकारक ॥ (14 86)

शब्दशासननिदः समासयोर्विग्रह व्यवससु स्वरेण ते (14 24)

अनुसूत्रपदन्यासा सदृष्टिः सन्निबन्धना ।

शब्दविधेय नो भाति राजनीतिरपस्पशा ॥ (2, 112)

2 हासभूषणरवाश्च रमण्या कामसूत्रपदतामुपजासु । 10 75)

3 दधतैव योगमुभयग्रहान्तर

स्थितिकारित दुरधराख्यमिन्दुना (13 22)

4 भूमो न तान्तरपूरितान्तरा वभुर्भुव कृष्टसमीकृता इव (12 21)

त्व समीरण इव प्रतीक्षित कर्षणेन चलजानुपूपता । (14, 7)

5 समभेदश्चरफलितस्वर साम सामविदसहस्रगुणी (14 21)

6 गानाविधानिष्ठमामजस्वर राहसरर्मा चपलैर्दुरध्यय ।

गान्धर्भभूयिष्ठनया समाना य सामवेदस्य दधौ चलोदधि ॥

(12 11)

என அவர் எண்ணினார்¹. விடிபற்காவத்திலே தனது கருத்துக் களைச் சேகரித்தனா.² அவரது காலத்திலேயே செவ்வாய்க் கிழமைபை மங்களவாரம்³ எனக் கூறினா ; பெற்றோர் வெளியிற் செல்லும்போது எங்கே போகிறாய் எனக் குழந்தை கூறுதல் அபசுருனம் எனக் கருதப்பட்டது⁴.

ச்வேஷாலங்காரத்திலும் ச்வேஷை கலந்த மற்ற அவங் காரங்களிலும் இக்கவி ஈடுபடுதலாலும், வாணிகைகள் எல்லாம் புதிதுபுதிதாக இருக்கவேண்டும் என்று நினைத்தலானும், இந்நூல் நார்தேளபாகம் எனவே கூறல் வேண்டும். இருப்பினும் கவி மெய்ம்மறந்து வானிக்குயிடங்களில் பதலாஸ்தியமும்⁵ அர்த்த கௌரவமும்⁶ நன்கு பிரகாசிக்கின்றன. உதாரணமாக செபாலன் தர்மபுத்தரையும் பீஷ்மரையும் நிகழ்த்துப் பேசுமிடத்து

1. विषमं सर्वतोभद्रचक्रगोमूतिकादिभिः ।

श्लोकैरिव महाकाव्यं व्यूहैस्तदभवद्बलम् ॥ (10, 41)

2. क्षणशयितविवुद्धा. कल्पयन्तः प्रयोगान्

उदधिमहति राज्ये काव्यवद्भुविंगाहे ।

गहनमपररात्रप्राप्तबुद्धिप्रसादाः

कवय इव महीपाश्विन्त्यन्त्यर्थजातम् ॥ (11, 8)

3. भौमदिनमभिदधत्यथवा भृशमप्रशस्तमपि मङ्गलं जनाः । (15, 17)

4. व्रजतः क तात व्रजसीति परिचयगतार्थमस्फुटम् ।

धैर्यमभिनदुदितं शिशुना जननीर्निर्मलनिविवृद्धमन्युना ॥ (15, 87)

5. पदलालित्यम्

6. अर्थगौरवम्

இவ்விரண்டையுங் காணலாம்¹; 'புமுனைபின் வாண்டை முதலிய வற்றிலும்'² பதலாதையததைக் காணலாம். வயங்கம்ம³ உபமை தோன்றும்படிக் காளிதாஸன் போன்று பல முறை களைக் கொள்ளுகின்றனா⁴ அவற்றுள் சில வெகு அழகிய

1. यदपूपुजस्त्वमिह पार्थ मुरजितमपूजितं सताम् ।

प्रेम विलसति महत्तदहो दयितं जनः खलु गणीतिमन्यते ॥

... ...

स्वयमेव शन्तनुतनूज यमपि गणमर्घ्यमभ्यधाः ।

तत्र मुररिपुरयं कृतमां यमनिन्द्यन्दिदवदभिष्टुपे वृथा ॥

... ... (15, 14-21)

2. या धर्ममानोस्तनयापि शीतलै स्वसा यमस्यापि जनस्य जीवने ।

कृष्णापि शुद्धेरधिकं विधातृभिर्विहन्तुमंहासि जलैः पटीयसी ॥

(12, 67)

आरभन्तेऽल्पमेवाज्ञाः कामं व्यग्रा भवन्ति च ।

महारम्भाः कृतधियास्तिष्ठन्ति च निराकुलाः ॥ (2, 79)

3. उभौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् ।

तेनोपमीयेत तमालनीलमामुक्तमुक्तालतमस्य वक्षः ॥ (3, 8)

இதனைக் குமரவேலர்பவதிலுள்ள

पुष्पं प्रवालोपहितं यदि स्थान्मुक्ताफलं वा स्फुटविद्रुमस्थम् ।

ततोऽनुकुर्याद्विशदस्य तस्यास्ताम्रौष्ठपर्यन्तरुचस्मितस्य ॥ (1, 44) ।

சவேலர்ததடன் ஒப்பிடலாம்.

स काश्चने यत्र मुनेरनुजया नवाम्बुदश्यामवपुर्न्यविक्षत ।

जिगाय जम्बूजनितश्रिय श्रियं मुनेरुष्टृङ्गस्य तदा तदासनम् ॥

(1, 19)

இருக்கின்றன ; சில அவ்வாறு இல்லை ; இக்காரணம் பற்றியே சிறந்த உவமை ஆத்தகௌவம் பதவாஸீத்யம் இம்முன்றும் இந்நூலுள் உள எனப் பெரியோர் கூறினா². இதனால் கிராநாஜு³யததைக் காட்டிலும் இந்நூல் சிறந்தது என்னலாம். பதினாரும் ஸாக்கததில் 2 முதல் 15 முடிய உள்ள ச்லோகங் கட்டு இருபொருள்கள் உள அதனைக் கவியே முதல் ச்லோகத் துள் ஒரு பதததாற்³ கூறுகின்றனா. இப்பதினான்கு ச்லோகங் களுள் ஆத்தகௌவம் இருக்கின்றது என ஒருவர் நினைப்பின் அது நிறக்காது தரநூலுள் சொற்களின் சுததிபும், தொடரில் சொற்களின் நெருங்கிய தொடர்பும், சிறந்த வாக்கியங்களும்,

तृप्तियोगः परेणापि महिम्ना न महात्मनाम् ।

पूर्णश्चन्द्रोदयाकाङ्क्षी दृष्टान्तोऽत्र महार्णवः ॥ (2, 31)

किं तावत्सरसि सरोजमेतदारात्

आहोस्तिन्मुखमवभासते युवत्याः । (8, 29)

1. इषुवर्षमनेकमेकवीरः

तदरिप्रच्युतमच्युतः पृथक् ।

अथ वादिकृतं प्रमाणमन्यैः

प्रतिवादीव निराकरोत्प्रमाणैः ॥ (20, 18)

आच्छिद्य योधसार्थम्य प्राणसर्वस्वमाशुगाः ।

एकागारिक्वद्रूमौ दूराज्जमुददर्शनम् ॥ (19, 111)

2. उपमा कालिदासस्य भारवेरर्थगौरवम् ।

दण्डिनः पदलालित्यं मापे सन्ति त्रयो गुणाः ॥

नैपथे पदलालित्यं என்ற பதலாலிதும் உளது.

3. स्फुटभिन्नार्थम् उदाहरद्वचः (16, 1)

வடமொழிநூலவரலாறு

பொருட்செறிவும் உள்ளன எனக் குறிப்பாற் கூறுகின்றனர்
 நன்குள்ள சலோகங்களை இரண்டினை சபதசகதிமூலதவனிகு
 உதாரணமாக ஆனந்தவாததனா கூறுகின்றனர் இன்னமய
 சலோகங்களை அதற்கு உதாரணமாக இங்கிருந்தே காட்டலாம்
 உதாரணமாக அத்தாந்தரநியாஸம் முதலிய அலங்காரங்கள்
 புதுவகையாக நன்கு தொடுக்கப்பட்டு உள்ளன அவை
 பெருமபாதிம சிறப்புறது விளங்குகின்றன

முதல் ஓன்பது ஸாககததுள் அத்தசாஸதரம் காம
 சாஸதரம் இவற்றின் ரஹஸ்யங்களைப் புதிது புதிதாகக் கவி கூறி

- 1 अनुसन्ततिपातिन पदुत्व दधत शुद्धिभृतो गृहीतपक्षा ।
 वदनादिव वादिनोऽथ शब्दा क्षितिर्भर्तुर्धनुष शरा प्रससु ॥
(20, 11)
 बहुपि स्वेच्छया काम प्रकीर्णमभिधीयते ।
 अनुज्झितार्थसम्बन्ध प्रबन्धो दुरुदाहर ॥ (2 73)
 साक्षिसस्याप्यतोऽप्यैव वाक्यस्यार्थगरीयस । (2 24)
- 2 आसाकुल परिपतन् (5 26)
 रम्या इति प्राप्तवती पताका (3, 53)
- 3 म्ताम्भ महान्तमुचित सहसा मुमोच
 दान ददावतितरा सरसामहस्त ।
 वद्धापराणि परितो निगटान्यलावीत्
 स्वातन्त्र्यमुज्ज्वलमवाप करेणुराज ॥ (5 48)
 गाम्भीर्यं दधदपि रन्तुमज्ञतामि
 सशोभ जपनाविपट्टनेन नीति ।
 अभोषिर्यिक्त्वासितवारिजानतोऽयं
 मर्यादा मपदि विन्दुयाम्बभूव ॥ (2 16)

பிறுக்கின்றமையால் மாகத்தில் ஒன்பது ணக்கங்களைப் படித்த பிறகு ஒன்றும் புதிதாக இராது என ஒரு பண்டைய வழக்கு வந்ததுபோலும்¹.

கிரதாஜாநீயததிற்கும் இந்துதாக்கும் சில ஒப்புமைப் பகுதிகள் உள்². சிலவிடத்து குமாஸம்பவத்துள்ள கருத்து சுண்டும் உளது³

காலம்.—இக்களியின் பிராமணா ஸ்ரீவராவனின் மஹா ஸோபதியாய் இருந்தனர் என்றும் தன் தகப்பனரின் பெயர் தத்தகர் என்றும்⁴ அவரே கூறுகின்றனர். அவ்வரசன் கி. பி.

1. नव सगे गते माघे नवशब्दो न विद्यते ।
2. श्रियं विकर्षत्यपहन्त्यथानि श्रेयः परिस्नौति तनोति कीर्तिम् ।
सन्दर्शनं लोकगुरोरमोघं तवात्मयोनोरिव किं न घचे ॥ [कि. 3, 7]
हरत्यधं सम्प्रति हेतुरप्यतः शुभस्य पूर्वाचरितैः कृतं शुभैः ।
शरीरमाजां भवदीयदर्शनं व्यनक्ति कालत्रितयेऽपि योग्यताम् ॥
(शि. 1 26)
3. सर्वाभिः सर्वदा चन्द्रस्तं कलाभिर्निषेवते [कु. 2 34]
कलासमग्रेण गृहानमुच्चता मनस्विनीरूढकयितुं पटीयसा ।
विलासिनस्तस्य वितन्वता रतिं न नर्मसाचिव्यमकारि नेन्दुना ॥
(शि. 1, 59)
4. सर्वाधिकारी सुकृताधिकारः श्रीवर्मलाख्यस्य बभूव राज्ञः ।
असक्तदृष्टिर्विरजाः सदैव देवोऽपरः सुप्रभदेवनामा ॥
तस्याभवदत्तक इत्युदात्तः क्षमी मृदुर्धर्मपस्मनूजः ।
तस्यात्मजः सुकविकीर्तिदुराशयादः
काव्यं व्यधत्त शिशुपालवधामिधानम् ॥

625இல் இருந்தனர் என ஒரு சாஸனம் கூறும் என்பர்¹ கால யாலங்காரஸூத்ரவருத்தியில் இவரது ஒரு ச்லோகம்² எடுத்தாளப்பட்டதால் இந்துணாகிரியர் அந்நூலாகிரியரான வாமனர்க்கு முற்பட்டவர் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகந்தவாததனரும் இவருடைய ச்லோகங்களை ஆண்டனர் என முன்னரே கூறப்பட்டது. இந்துதான் ஒரு ச்லோகத்தில் உள்ள நியாஸ : வ்ருத்தி³ என்ற சொற்கள் ஜீநேந்தரபுத்தி எழுதிய ந்யாஸததையும், காசி காவ்ருத்தியையும் குறிக்கின்றன எனக் கொண்டு, இந்துனாகிரியர் ஜீநேந்தரபுத்திக்குப் பிற்பட்டவர் எனக் கிரக கூறுகின்றனர்⁴. ந்யாஸ : என்ற சொல் ஸூத்ரம் என்ற பொருளில் மிகுதியாய் மஹாபஷ்யத்தில் வழங்கப்பட்டதாலும்⁵, வருத்தி என்பது வாத்திகம் என்ற பொருளில் இராமாயணத்தில் வழங்கப்பட்டதாலும்⁶, அப்பொருள்களைக் கொள்ளின் ஸூத்ரம், வராததிகம், பாஷ்யம் இவற்றை முறையே அந்த ச்லோகத்தில்

1. History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 124
2. उमौ यदि व्योम्नि पृथक्प्रवाहावाकाशगङ्गापयसः पतेताम् (3. 8)
3. Mallinātha's commentary and History of Sanskrit by A. B Keith p 124.
4. लघीयसा न्यासेन सिद्धे सति ... (म. भाष्ये. 1, 1, 2 लण्)
यथान्यासमेवास्तु (ibid. 1, 1, 1)
5. ससूत्रवृत्त्यर्थपदं महार्थं ससङ्गहं सिद्धयति वै कपीन्द्र.

[रामा. उत्त. 38, 45]

இந்த ச்லோகம் பின்னர் சேர்க்கப்பட்டதாய்குப்பினும், இ. பி முதல நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே இருந்திருந்தல் கூடும்.

6. अनुत्सृपदन्यासा सद्वृत्तिः सन्निवन्धना ।

शब्दविधेव नो माति राजनीतिरपस्पसा ॥ [शि. 2, 12]

இஃது अनुत्सृपदन्यासा என்பதற்குச் சேறித்த ஸம்பந்தத்தைக் கொண்ட பதங்களால் ஆக்கப்பட்ட ஸூத்ரங்களைக் கொண்டது என்பது பொருள்.

பின்னா பூவாராததம் குறிக்கின்றது எனக் கொள்ளல் தகும். அப்போது மஹாபாக்யமாகிய சிபகதனத்தை கயாஸம் வகுத்தி இவற்றின பின்னா கூறியது நேரிதானும். அவ்வாறாயின் இந் தூலாசிரியா ஜீகேதாபுததிக்குப் பிறபட்டவா எனக் கொள்ள வேண்டுவது இஃகை. ஏழாம் தூறமுண்டின பிறபகுதியில் அவா இருதார எனக் கொள்ளல் தகும். ஆனால் அவா ஆறாம் தூறமுண்டில் இருதனா என யாகோபியும்¹, எட்டாம் தூறமுண்டின பிறபகுதியில் இருதனா என பாடக்கும்² கூறுவா. இஃதூற்றகு 25 உடைகள் உள் என்பர்³. அவற்றின் வல்லபதேவா மல்லிகாதா இவாகளின் உடைகள் ப்ரஸித்தமானவை.

வாகபதி⁴ - இவா இயற்றிய தால் கேளடலஹோ⁵ என்பது. அது ப்ராகிருதபாஷையில் அழுதப்பட்டது அதனுள் 2418 அடிகள் உள்ளன. ஆயாவகுதத்ததில் இஃகைக்கப்பட்டது. கான்ய குப்ஜதது அசனாகிய யசோவாமன் திகவிறயஞ் செயயும் போது கேளடதேசத்த அசனாக் கொன்றதை இத்தால் வாணிகனெறது. மற்ற மஹாகாவயங்களிற் போல் குதுககன, ஜலகீடை முதலியன வாணிககப்பட்டன இக்கவி பாஸன, ஜ்லலனமிதான், காளிதாஸன், குந்தீதேவன், ஸுபந்த்ர, ஹரி காதான, பவபூதி இவாகளின் தூல்களில் அபெட்டவா.⁶

1. Jacobi

2. Pathak

3. Classical Sanskrit literature by M. Krishnamachariar p. 157

4. वाक्पतिः

5. गौडवहो १-४-५ गौडवध. १-४-५-६-७-८-९-१०-११-१२-१३-१४-१५-१६-१७-१८-१९-२०-२१-२२-२३-२४-२५-२६-२७-२८-२९-३०-३१-३२-३३-३४-३५-३६-३७-३८-३९-४०-४१-४२-४३-४४-४५-४६-४७-४८-४९-५०-५१-५२-५३-५४-५५-५६-५७-५८-५९-६०-६१-६२-६३-६४-६५-६६-६७-६८-६९-७०-७१-७२-७३-७४-७५-७६-७७-७८-७९-८०-८१-८२-८३-८४-८५-८६-८७-८८-८९-९०-९१-९२-९३-९४-९५-९६-९७-९८-९९-१००-१०१-१०२-१०३-१०४-१०५-१०६-१०७-१०८-१०९-११०-१११-११२-११३-११४-११५-११६-११७-११८-११९-१२०-१२१-१२२-१२३-१२४-१२५-१२६-१२७-१२८-१२९-१३०-१३१-१३२-१३३-१३४-१३५-१३६-१३७-१३८-१३९-१४०-१४१-१४२-१४३-१४४-१४५-१४६-१४७-१४८-१४९-१५०-१५१-१५२-१५३-१५४-१५५-१५६-१५७-१५८-१५९-१६०-१६१-१६२-१६३-१६४-१६५-१६६-१६७-१६८-१६९-१७०-१७१-१७२-१७३-१७४-१७५-१७६-१७७-१७८-१७९-१८०-१८१-१८२-१८३-१८४-१८५-१८६-१८७-१८८-१८९-१९०-१९१-१९२-१९३-१९४-१९५-१९६-१९७-१९८-१९९-२००-२०१-२०२-२०३-२०४-२०५-२०६-२०७-२०८-२०९-२१०-२११-२१२-२१३-२१४-२१५-२१६-२१७-२१८-२१९-२२०-२२१-२२२-२२३-२२४-२२५-२२६-२२७-२२८-२२९-२३०-२३१-२३२-२३३-२३४-२३५-२३६-२३७-२३८-२३९-२४०-२४१-२४२-२४३-२४४-२४५-२४६-२४७-२४८-२४९-२५०-२५१-२५२-२५३-२५४-२५५-२५६-२५७-२५८-२५९-२६०-२६१-२६२-२६३-२६४-२६५-२६६-२६७-२६८-२६९-२७०-२७१-२७२-२७३-२७४-२७५-२७६-२७७-२७८-२७९-२८०-२८१-२८२-२८३-२८४-२८५-२८६-२८७-२८८-२८९-२९०-२९१-२९२-२९३-२९४-२९५-२९६-२९७-२९८-२९९-३००-३०१-३०२-३०३-३०४-३०५-३०६-३०७-३०८-३०९-३१०-३११-३१२-३१३-३१४-३१५-३१६-३१७-३१८-३१९-३२०-३२१-३२२-३२३-३२४-३२५-३२६-३२७-३२८-३२९-३३०-३३१-३३२-३३३-३३४-३३५-३३६-३३७-३३८-३३९-३४०-३४१-३४२-३४३-३४४-३४५-३४६-३४७-३४८-३४९-३५०-३५१-३५२-३५३-३५४-३५५-३५६-३५७-३५८-३५९-३६०-३६१-३६२-३६३-३६४-३६५-३६६-३६७-३६८-३६९-३७०-३७१-३७२-३७३-३७४-३७५-३७६-३७७-३७८-३७९-३८०-३८१-३८२-३८३-३८४-३८५-३८६-३८७-३८८-३८९-३९०-३९१-३९२-३९३-३९४-३९५-३९६-३९७-३९८-३९९-४००-४०१-४०२-४०३-४०४-४०५-४०६-४०७-४०८-४०९-४१०-४११-४१२-४१३-४१४-४१५-४१६-४१७-४१८-४१९-४२०-४२१-४२२-४२३-४२४-४२५-४२६-४२७-४२८-४२९-४३०-४३१-४३२-४३३-४३४-४३५-४३६-४३७-४३८-४३९-४४०-४४१-४४२-४४३-४४४-४४५-४४६-४४७-४४८-४४९-४५०-४५१-४५२-४५३-४५४-४५५-४५६-४५७-४५८-४५९-४६०-४६१-४६२-४६३-४६४-४६५-४६६-४६७-४६८-४६९-४७०-४७१-४७२-४७३-४७४-४७५-४७६-४७७-४७८-४७९-४८०-४८१-४८२-४८३-४८४-४८५-४८६-४८७-४८८-४८९-४९०-४९१-४९२-४९३-४९४-४९५-४९६-४९७-४९८-४९९-५००-५०१-५०२-५०३-५०४-५०५-५०६-५०७-५०८-५०९-५१०-५११-५१२-५१३-५१४-५१५-५१६-५१७-५१८-५१९-५२०-५२१-५२२-५२३-५२४-५२५-५२६-५२७-५२८-५२९-५३०-५३१-५३२-५३३-५३४-५३५-५३६-५३७-५३८-५३९-५४०-५४१-५४२-५४३-५४४-५४५-५४६-५४७-५४८-५४९-५५०-५५१-५५२-५५३-५५४-५५५-५५६-५५७-५५८-५५९-५६०-५६१-५६२-५६३-५६४-५६५-५६६-५६७-५६८-५६९-५७०-५७१-५७२-५७३-५७४-५७५-५७६-५७७-५७८-५७९-५८०-५८१-५८२-५८३-५८४-५८५-५८६-५८७-५८८-५८९-५९०-५९१-५९२-५९३-५९४-५९५-५९६-५९७-५९८-५९९-६००-६०१-६०२-६०३-६०४-६०५-६०६-६०७-६०८-६०९-६१०-६११-६१२-६१३-६१४-६१५-६१६-६१७-६१८-६१९-६२०-६२१-६२२-६२३-६२४-६२५-६२६-६२७-६२८-६२९-६३०-६३१-६३२-६३३-६३४-६३५-६३६-६३७-६३८-६३९-६४०-६४१-६४२-६४३-६४४-६४५-६४६-६४७-६४८-६४९-६५०-६५१-६५२-६५३-६५४-६५५-६५६-६५७-६५८-६५९-६६०-६६१-६६२-६६३-६६४-६६५-६६६-६६७-६६८-६६९-६७०-६७१-६७२-६७३-६७४-६७५-६७६-६७७-६७८-६७९-६८०-६८१-६८२-६८३-६८४-६८५-६८६-६८७-६८८-६८९-६९०-६९१-६९२-६९३-६९४-६९५-६९६-६९७-६९८-६९९-७००-७०१-७०२-७०३-७०४-७०५-७०६-७०७-७०८-७०९-७१०-७११-७१२-७१३-७१४-७१५-७१६-७१७-७१८-७१९-७२०-७२१-७२२-७२३-७२४-७२५-७२६-७२७-७२८-७२९-७३०-७३१-७३२-७३३-७३४-७३५-७३६-७३७-७३८-७३९-७४०-७४१-७४२-७४३-७४४-७४५-७४६-७४७-७४८-७४९-७५०-७५१-७५२-७५३-७५४-७५५-७५६-७५७-७५८-७५९-७६०-७६१-७६२-७६३-७६४-७६५-७६६-७६७-७६८-७६९-७७०-७७१-७७२-७७३-७७४-७७५-७७६-७७७-७७८-७७९-७८०-७८१-७८२-७८३-७८४-७८५-७८६-७८७-७८८-७८९-७९०-७९१-७९२-७९३-७९४-७९५-७९६-७९७-७९८-७९९-८००-८०१-८०२-८०३-८०४-८०५-८०६-८०७-८०८-८०९-८१०-८११-८१२-८१३-८१४-८१५-८१६-८१७-८१८-८१९-८२०-८२१-८२२-८२३-८२४-८२५-८२६-८२७-८२८-८२९-८३०-८३१-८३२-८३३-८३४-८३५-८३६-८३७-८३८-८३९-८४०-८४१-८४२-८४३-८४४-८४५-८४६-८४७-८४८-८४९-८५०-८५१-८५२-८५३-८५४-८५५-८५६-८५७-८५८-८५९-८६०-८६१-८६२-८६३-८६४-८६५-८६६-८६७-८६८-८६९-८७०-८७१-८७२-८७३-८७४-८७५-८७६-८७७-८७८-८७९-८८०-८८१-८८२-८८३-८८४-८८५-८८६-८८७-८८८-८८९-८९०-८९१-८९२-८९३-८९४-८९५-८९६-८९७-८९८-८९९-९००-९०१-९०२-९०३-९०४-९०५-९०६-९०७-९०८-९०९-९१०-९११-९१२-९१३-९१४-९१५-९१६-९१७-९१८-९१९-९२०-९२१-९२२-९२३-९२४-९२५-९२६-९२७-९२८-९२९-९३०-९३१-९३२-९३३-९३४-९३५-९३६-९३७-९३८-९३९-९४०-९४१-९४२-९४३-९४४-९४५-९४६-९४७-९४८-९४९-९५०-९५१-९५२-९५३-९५४-९५५-९५६-९५७-९५८-९५९-९६०-९६१-९६२-९६३-९६४-९६५-९६६-९६७-९६८-९६९-९७०-९७१-९७२-९७३-९७४-९७५-९७६-९७७-९७८-९७९-९८०-९८१-९८२-९८३-९८४-९८५-९८६-९८७-९८८-९८९-९९०-९९१-९९२-९९३-९९४-९९५-९९६-९९७-९९८-९९९-१०००

6. भासमि जन्ममिच्छे कुन्तिदेवे अ जम्म रहु आरे ।

सौमन्धो अ वन्धमि हारियन् अ आणन्धो ॥ [800]

भमूट-जलहि-शिव्यन्वामय रम-कणा इव पुरानि । (790)

காலம் — இக்கவி யசோவாமனது ஸபையில் கவிநாயகிய இருந்து சாணகயணைப் போன்றிருந்த யசோவாமனைப் பற்றி இக்காவியத்தில் வாணிததான். கி. பி. 695-732இல் சூண்டலிதாதிதயன்¹ யசோவாமன் வென்று கானயகுபஜத்தைக் கைப்பற்றினான் என ராஜதரங்கினியிற்² கூறப்பட்டமையால், வாகபதி எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கக் கூடும்.

புரீஜடாஸிமஹாநதி³ — இவா ஜைநா இவா எழுதிய நூல் வராங்கசரிதம்⁴ என்பது இஃது ஒரு மஹாகாவ்யம் இதனுள் 31 ஸாககவகன உள் போஜவம்சத்தது தாமிஸேனன்⁵ என்ற அரசன தன் மூத்தகுமாரனாகிய ஸுஷேணனை புவராஜாவாகச் செய்யாது கலயி சீலம் இவற்றிற்கிறந்த வராகனை⁶ புவராஜா வாகச் செய்தனா இதனைப் பொறுக்காது ஸுஷேணனின் தாயாகிய மருகஸேனை⁷ ஸுபுத்தி⁸ என்ற ஒரு மந்திரியின் சூழ்ச்சியால் வராகனை⁹ ஒரு காட்டில் குதிரையிலிருந்து விழுமபடிச் செய்தனன். அவன் இவ்ரும அவ்ரும திரிந்த

- 1 अह तस्स थिर भुय वखवम्भ णिमिय णीसेसभुयणभारस्स ।
आसि कइ-रायइन्ओ वप्पइ राओत्ति पणइ लवो (798)
- 2 णवरिय णिव्यत्तिय रयणि-विरम कायव्य-णिञ्जु ओ ताण ।
सो साहिउ पयत्तो चरिअ चाणक-चरिअस्स ॥ (1184)
- 3 रलितादित्य
- 4 राजतरङ्गिणी (4, 134)
- 5 श्रीजयसिंहनन्दी
- 6 वराहचरितम्
- 7 धर्मसेन
- 8 मृगसेना
- 9 मुबुद्धि

தன் காட்டைச் சிறப்புடன் அடைந்தான். தனக்குத் துரோகம் செய்தவரை மன்னித்து, ஸர்வவதிகங்களையில் புதிய ராஜ்யத்தை ஸ்தாபித்துப் பின்னர் தன் தகப்பனது உத்தரவின்பேரில் நுழை ஆயினான். இந்நூலுள் காட்டில் வராங்குளின் மனத்தில் சிகழ்ந்தவற்றைக் கவி கூறுதல் மனத்தைக் கவர்கின்றது. நடை எளிதாய்ப் பாடிப்போர்க்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கின்றது. சப்த சிதாங்கள் மிகுதியாய் இல்லை இது மஹாகாவியத்தின் இலக்கணம் உடையது. இந்நூலில் 16 ஸர்க்கங்கள் ஸஜனமதக் கொள்கைகளை நன்கு விளக்குகின்றன. அச்வகோஷனின் புத்தசரிசம் ஸௌந்தரந்தம் இவற்றிற்கும் இந்நூலுக்கும் ஒற்றுமைகள் பல உள்.

1. अहो क्षमा धैर्यमहो गर्भीरता
वराङ्गनामोऽमितसत्त्वतेजसः ।
सति प्रभुत्वेऽपि कृतापराधिनः
कृपान्वितो नः सहते दुरात्मनः ॥ (21, 10)
2. आवाह्यतः शान्ततमस्य तस्य
धर्मानुरागोद्यतसत्त्वियस्य ।
मुनिश्चिता तामवगम्य बुद्धि
मुमोच कुच्छात्तनयं महान्द्रः ॥ (29, 29)
3. विचिन्त्य मातापितरौ स्वबन्धून्
मित्राणि भृत्यानथ देवकीमान् ।
बधूश्च ता देवबन्धुमानाः
क्षेणाभिभूतो विद्वत्प तत् ॥
शोफो भवेद्बन्धुजनैर्वियोगात्
धैर्यं स्वमुद्रावसुताभिमानात् ।
कोपोऽभवन्मन्त्रिहन्तावमानात्
विरागताभूदनवसितत्यात् ॥

நண்டு அகநிச்சுவை சாநதமே ஆகும. இககதை அவனா
நததில் மோகந்ததைப் பயனாக உடையது என்கின்றனா.

காலம்.— கி. பி. 778இல் உதயோதனஸூரி வராகசரி
ததைப் பற்றிக கூறுதலால் இககவி எட்டாம் நூற்றாண்டின்
தொடக்கத்தில் இருந்திருக்கலாம்².

சிவஸுவாமி.³—இககவி ஏழு மஹாகாவயங்களை⁴யும், பல
நாடகங்களை⁵யும், பல கதயநூல்களை⁶யும் இயற்றினா என்ற
ப்ரஸித்தி⁷ இருப்பினும், தற்போது கம்பிண்பயுதயம்⁸ ஒன்றே
வழக்கில் உள்ளது இதனுள் 20 ஸாகங்ககள் உள்ள. அவதான
சதகமாகிய பௌததநூலுள் உள்ள கதையை அடிப்படையாக
இநநூல் கொண்டது. கப்பிணன் என்ற தவிணதேசத்தரசன்
சராவஸதி முதலிய ஆறு வடநாட்டின் அரசாக்குத துதி

यद्यज्ञनावद्धृदि सत्त्वहीनो

निरर्थमासे विजने वनेऽहम् ।

आपत्प्रतीकारमवेशमाणो

नावश्यमाप्स्यामि पुनर्विभूतिम् ॥ (12, 52-4)

1. धर्मार्थकामसहिता जगति प्रवृत्ता

वक्ष्ये कथा शृणुत मोक्षफलावसानाम् ॥ (1, 22)

2 Varangacarita edited by A. N. Upadhye p 10.

3 शिवस्वामी

4. वाक्य च द्विपदीशतान्यथ महाकाव्यानि सप्त क्रमात्
त्र्यक्षप्रत्यहनिर्मितस्तुतिख्यालक्षणि चैकादश ।

कृत्वा नाटकनाटिकाप्रकरणप्रायान् प्रबन्धान्वहन्
विश्राम्यत्युनापि नातिशयिता वाणी शिवस्वामिन ॥

5. कष्किणाभ्युदयम्

அனுப்பிப் பின்னா அவர்மேல் படைபெடுத்தது சென்றான். அப்போது கௌதமபுத்தரின் உபதேசத்தால் அவரது கொள்கையில் ஈடுபட்டான். இத்துடன் கான்காம் ஸர்க்கம் முதல் பதினெட்டாம் ஸர்க்கம் பெரும்பகுதி முடிய சிசுபாலவதத்தின் இரண்டாம் ஸர்க்கம் முதல் இருபதாம் ஸர்க்கம் முடிய உள்ள முறையைப் பின்பற்றியது. கடைபல இடங்களில் எளிதாய் உள்ளது¹. இதனாலும், மாகம் ஹவிஜயம் இவற்றுள்ளும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் பல உள்.²

ரத்னகரன்.³— இக்கவி காச்மீரதேசத்தவர். அம்ருத பாறுவின்⁴ மகன்; பாலப்ருஹஸ்பதியின் கீழ் வாழ்ந்தவர். அவரது ராஜானகன், வாகீசுவான் என்ற இரு பட்டங்கள் உள்.

1. त्वाद्दशैर्गोष्ठ्यभिर्गुप्ता न शीर्यन्ते नृपशिवः ।
मृदो मृद्वयोऽप्यलं वोढुमयः पक्काः कृशानुना ॥ (16, 20)
वैमवेऽप्यनहङ्काराः शक्तावपि मृदुक्रियाः ।
सौम्यास्तेजस्यपि स्युः के द्विता अपि भवादृशाः ॥ (16, 32)
काचित् कण्ठश्रिता पत्युर्युत्सोरथुवारिभिः ।
साञ्जनैर्लोहवर्मेव पिताहाङ्गसेचनैः ॥ (18, 113)
अलम् वचनं दृशो विलोलाः स्थिरविश्रम्भरसार्द्रचेष्टितानि ।
कल्हेऽपि रतिं वितन्वतासां मधुना सूपकृतं मनोभवस्य ॥ (13, 20)
मधुलिहः प्रविलोक्य हिमाहतां परिचितामपि पङ्कजिनीं जहुः ।
ए सुचिरं क्रियते मलिनात्मभिर्ध्रुवतरा वत रागमयी मतिः ॥ (8, 52)

2. Kappinābhyudaya edited by Gauri Shankar Introduction-pp. LIII to LXI.

3. रत्नाकरः

4. अमृतमानुः

வித்யாதிபதி என்ற மறஞெரு பெயரும் உண்டு ¹ இவர எழுதிய நூல் ஹர்விஜயம் எனஹும மஹாகாவ்யம் அதனுள் 50 ஸாக கங்குள் உள். அவற்றுள் 46-ஆம் ஸாககத்தின மதயபாகம் வரை ரதஞகாரும்; அதன் பிறபாகம் கண்பதியும் எழுதினா என்ச சிலா கருதுகின்றனா. ² இந்நூலுள் சிவபிரான அந்தக் ஸ-ராஜைக் கொன்ற செயல வாணிககப்பட்டது நூலின் நடை பெரும்பாலும் எளிதாய இருக்கின்றது ³ முன்னோ கூறிய கருத்துக்களையும் முறைகளையும் தவிர்த்துப் பின்னோ புதிதாக

1 इति श्रीबालवृहस्पत्यनुजीविनो वागीश्वराङ्गस्य विद्याधिपत्यपरनाम्नो
महाकवे राजानकश्रीरत्नाकरस्य कृतौ रत्नाङ्गे हरविजये महा
काव्ये

2 Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar
p 161

3 व्यूह समारचय तेजय सेनिरोष

मास्फाल्येष्वासनमाशु विमुञ्च बाणान् । ¹

भिन्दि क्षणात्करिष्ये दलयाश्ववारा

नाचेरिवासमिति योऽरिगण व्यमृदात् ॥ (16, 03)

प्रत्यासन्ना काञ्चिद्भोजनालेखलोवयैरे प्रेयसा हन्यमानाम् ।

विभ्रत्यन्या पत्रमानद्धसोपाताम्रच्छाय विव्यथेऽनाहताऽपि ॥

(18 71)

प्राप्ते प्रभातममयेऽथ शय्याङ्गमौलि

रहोषितो विविधमागधसूतवाग्भि ।

अभ्याहतानवगतज्वनिदत्तसत्र

सेनासग्निद्वरिर्मथन मन्थासिन्धुम् ॥ (40, 1)

தால் இயற்றமுடியாதது எனப்பலர் கூறுவதைப் போப்பாக்கவே இஃதுகூற தான் இயற்றினன் எனவும், அதற்குப் பாணனே வழிகாட்டினான் எனவுங் கூறுகின்றனர்.¹ இவ்வாறு எல்லோரும் முயன்றால் தாம் கவி ஆகலாம் என ஆசைத்தவர்தனைப்போல் பிறரை இவர் உதனாழைப்படுத்துவது மிகவும் போற்றதக்கது. சிவனது ஆணையால் கமலாணாடிகள் ஸ்ரூஷ்டி, ஸ்திதி, ப்ரளயம் இவற்றைச் செய்கின்றனா என இவர் கூறுதலால்,² சிவனே பரப்பிரும்பம் என்ற கொள்கையை இவர் கொண்டவர் என்னலாம். இவர்க்குத் தெரியாமலே காவிதாளனின் கருததும்³

1. दृष्टं सत्यज्ञैर्यत् जगति कविर्मिवस्तु तत्रास्ति किञ्चित्

बुद्धो बुद्ध्यत्किञ्चा गहनविषयता तस्य दूरास्तु तावत् ।

तन्मन्त्राभिप्रगल्भप्रसरगुरुगिरामग्रणीर्वाण एको

राजप्रवाकरश्च ज्वलनवदवनौ जाज्वलीति द्वितीयः ॥ (प्रशस्तिः 6)

हरविजयमहाकवेः प्रतिज्ञा शृणुत कृतप्रणयो मम प्रबन्धे ।

अपि शिशुरकविः कविः प्रभावाद्भवति कविश्च महाकविः क्रमेण ॥

(ibid 7)

2. कमलासनप्रभृतय. सुराविषा भवद्रीरितस्त्रिदशनाथ साज्जनाः ।

त्रिविषम्यिनेर्भुवनसन्ततेः क्रमादुदयसितिमल्यहेतुता गताः ॥

(6, 121)

3. अधितिष्ठनो हृदयपद्मविष्टरं भुवनत्रयव्यवहृदेकसाक्षिणः ।

प्रतिवक्ष्यराय मरिगूयसंविद. किमिवास्ति यन्न विदितं तवेगितुः ॥

(6, 13)

प्रत्येक विनियुक्तात्मा कथं न ज्ञास्यसि प्रभो । (कुमार. 2, 31)

வடமொழிநூல்வரலாறு

சொற்பிரயோகமும் ஈண்டு வந்துள்ளன. இவா ஆறு பாஷைகளில் புலமை வாய்ந்தவா ³

இந்நூலுள் அங்ஙனசுவை வீரமே ஆகும் அவ்விதம் பன் ஸாககங்களுளும், அதற்குத் தக்க உதவி புரியும் ரௌதம் பன் ஸாககங்களுளும் உணரப்படுவது போற்றத் தகுந்தது மஹா காவயத்தில் சருங்காரம் முதலியன உணராததபபடவேண்டும் என்றும் பரபாதம், சந்தரோதயம், ருதுககன், ஜனகரீடை இவை வாணிககபபடவேண்டும் என்றும் உள்ள நியதியைக் கொண்டு இககவி அவற்றை வாணிததிருப பினும், அவை பெருமபாதம் அங்ஙனசுவையைக் கெடுக்க இல்லை என்னலாம். ராஜசேகரன் இவரைப் போற்றுவது நோக்கத் தக்கது ³

இந்நூல் கரு வல்லபதேவா ⁴ இயற்றிய உரையும், 45 ஸாக கங்களுக்கு அலகா ⁵ இயற்றிய உரையும் உள்ளனபா

ஐம்பது சலோகங்கன் கொண்ட வகரோகதிபஞ்சாசிகை என்ற நூலும் இவா எழுதியுள்ளனா

1 त्वयि शब्दमीश्वर इति व्यवस्थितं

कथयन्त्यनन्यविषय मनीषिण । (6 21)

यसिन्नीश्वर इत्यनन्यविषय शब्दो यथार्थाक्षर । [विक्रमोर्व 1, 1)

2 भापापदकेऽपि यस्य कचिदपि न गता भारती भारवत्त्वम् ।

[प्रशस्ति 4]

3 मा स्म सन्तु हि चत्वार प्रायो रत्नाकरा इमे ।

इतीव स वृत्तो धात्रा कवीरत्नाकरोऽपर ॥

4 वल्लभदेव

5 अलक

6 ववोत्तिपयाशिका

காலம்.—இவர் ப்ருஹஸ்பதி அல்லது சிப்படஜயாபீடனின் கீழ் வளித்தவர் என்றும்,¹ அவாதிவர்மனின் காலத்தில் புகழ் பெற்றனர்² என்றும் கூறப்படுகின்றமையால், ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவர் இருந்தனர் எனக் கூறல் தகும்.

அபிநீதன் —இக்கவி சதாநந்தரின் புத்திரர். இவர் ஹாவர்ஷரால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்.³ இவர் எழுதிய நூல் நாம சரிதம்⁴ என்பது. இதனுள் 40 ஸர்க்கங்கள் உள. இதரையில் உள்ள 4 ஸர்க்கங்கள் தேவபாலரின் புத்திரரான பிமனால் இயற்றப்பட்டது என்பர். வாலிவதத்திற்குப் பிறகு வாஷா காலம் வந்தது என்பது தொடங்கி ராவணவதம் முடிய அல்லது பட்டாபிஷேகம் முடிய இந்நூலுள் வர்ணிக்கப்பட்டது.⁵

இந்நூலின் அங்கிச்சுவை விப்ரலம்பசிருங்காரம் ஆகும் அதனைப் பல இடங்களில் குறிக்கின்றார்.⁶ 28ஆவது ஸர்க்கத்

1. इति श्रीयालवृहस्पत्यनुजीविनः ।

2. मुक्ताकणः शिवस्वामी कविरानन्दवर्धनः ।

मथां रत्नाकरश्चागात्साम्राज्येऽवन्तिवर्मणः ॥ [राजत. 5, 34]

3. तथा पूर्वं कवेः कस्य निर्गतं जीवतो यशः ।

हारवर्षप्रसादेन शतानन्दैर्यथाधुना ॥ [रामचरितम् 8, end]

4. रामचरितम्

5. अथ माल्यवतः प्रस्ये काकुत्स्थस्य वियोगिनः ।

दुर्निवाराश्रुसंवेगो जगाम जलदागमः ॥ (1, 1)

6. काकुत्स्थस्य वियोगिनः (1. 1), विप्रयुक्तजनघूमकेतुभिः (2, 94),

चन्द्रातपः सप्त द्वाशरथेरपथ्य. (2, 104), विरहानलः शतवले

बलवान् (28, 16)

தில் அங்கத்தனது தூது நன்கு வரணிக்கப்பட்டுள்ளது ¹ இரணன் வீரதையைத் தனக்கே காமுறவேண்டுமபோது, அவளது விடையின் முதல சலோகம்² அவளது வெறுப்பையும் கோபத்தையும் தையதையும் நன்கு க்காட்டுகின்றது எட்டாம் ஸாககத்தில் இராமன் ஹநூமாணுக்குத் தன் வமசத்தைக் கூற மிடத்து ரகுவமசத்திற கூறிய செயதிகளைச் சுருக்கமாகக் கூற கினரா ³ இக்கவி அதவைதமதக்கொள்கைகளைக் கொண்டனா என ஒரு சலோகம் காட்டுகின்றது ⁴ இவா பொதுவாகச் சுவையிலா டுபடுதலின் சொறசுதிரங்களில் ஈடுபடவில்லை இவரது நடை எளிதாய இருப்பிறும், காசமீகவிகளின் நடையைப் போன்று அது லலிதமாய உள்ளது எனக் கூற இடன இலலை

காலம் —ஹாரவாஷன் வங்கதேசத்தரசனாகிய தாமபால னின் மகனாகிய தேவபாலனாய இருந்தவகூடுமாகலாறும், அவன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் அரசனாக இருந்த தாதும், அபிநவதன் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் எனபா ⁵

- 1 शम समधिक्ते शत्रौ पाण्डित्य न भय विदु ।
को विक्रम पतङ्गस्य पतत प्रततेऽनले ॥ (28 19)
हित हित वदन्त्यार्या कटुवाक् शास्ति य शुभम् ।
स्तावक्स्तावक् सयौ रिपुसङ्घ सुहृद्भुव ॥ (28 50)
- 2 आ पाप निखप निशाचर गच्छ दूर
वीरोऽसि चेत् किमकृया परदारचौर्यम् । (29 00)
- 3 8 44 85
- 4 यो हरि स हरो देव यो हर स पितामह ।
नामत्रयविभिनेयमेनेव त्रिदशत्रयी ॥ (24 113)
Of नमस्त्रिभूर्तये तुभ्य प्राक् सृष्टे केवलात्मने ।
गुणत्रयविभागाय पश्चाद्देदमुपेयुपे ॥ (कुमार 24)
- 5 Classical Sanskrit Literature pp 161-2

கௌடாபிஷேதன்.—இவர் கௌடதேசியர். இவர்க்கும் அபிகந்தன் எனப் பெயர். இவரது தகப்பனது பெயர் ஓயந்தன்.¹ இவர பரணனது காதம்பரியில் உள்ள கதைபைச் சுருக்கமாகச் சிலோகரூபத்தில் இயற்றினர்.² ஈண்டு 8 ஸர்க் கங்கள் உள இதன் கடை புரணாடைபை ஒத்தது. காதம் பரியிலிருந்து கதை மாத்திரம் இங்கு ஆளப்பட்டது எனக் கவி தன் வாயாற் கூறியும், வானீச சொற்கள் முதலியன வல்லாம் அங்கு உள்ளவாறே உள்ளன. ஆனால் அங்கு ஸமஸ்தபதங்கள் மிகுதியாக உள்ளன; அவை இங்கு வ்யஸ்தமாக இருக்கின்றன. மூலத்தில் உள்ள வானீசுகளின் அழகும் அவக்காரங்களும், உள்ளதைக் கவரும் ரீதியும் இங்கு இல்லை. ஆகலின் இந்நூலை ஒரு சிதாகாயம் என்னலாம்.

இவரது காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி என்பர்.

பத்மகுப்தன்.³ —இவர்க்குப் பரிமளகாளிதாஸன்⁴ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவர எழுதிய நூல் கவஸாகஸங்க

- 1 शक्तिनामाभवद्रौढो भारद्वाजकुले द्विजः । (कादम्बरीकथासारे 1, 5)
तस्य मित्राभिधानोऽमृदात्मजस्तेजसा निधिः । (ibid 1, 6)
स शक्तिस्वामिनं पुत्रमवाप युवशालिनम् । (ibid 1, 7)
कल्याणस्वामिनामास्य याज्ञवल्क्य इवाभवत् । (ibid 1, 8)
अजायत सुतः क्रान्तश्चन्द्रो दुग्धोदधेरिव । (ibid 1, 9)
पुत्रं कृतजनानन्दं स जयन्तमजीजनत् । (ibid 1, 10)
सुनुः समुदमूत्तनादमिनन्द इति युतः । (ibid 1, 12)
2. काव्यविम्तरसन्धानमेदालमधियः प्रति ।
तेन कादम्बरीसिन्धोः कथामात्रं समुद्धृतम् ॥ (ibid 1. 13)
3. पद्मगुप्तः
4. परिमलकालिदासः

சரிதம்.¹ அதனுள் 18 ஸாககங்கள் உள். விரதராஜன்² சசிபரபை³ என்ற நாககன்யையை⁴ மணந்ததை இருநூல் வாணிகிகின்றது. இவா காளிதாஸனின் நூல்களில் ஈடுபட்டவா எனத் தோற்றுகின்றது.

ருதுஸம்ஹாரமும் இவருடைய நூலாகவே இருந்தல கூடும் என முன்னரே கூறப்பட்டது.

காலம்.—நவஸாஹஸாயகம் என்ற பட்டத்தைத் தரித்த பரமாவம்சத்தைச் சோகத முஞ்சவாசனின் ஸபையில் இக்கவி இருந்தமையால், இவரது காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டின் பிற பகுதியும் பதினோராம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும்.

பிலஹணன்.—இக்கவி காசமீதேசத்தவா இவா வேத வேதாங்களில் வவ்வரும், மஹாபாஷ்யத்திற்கு ஓர் உரை எழுதியவரும் பல மாணவர்களைக் கொண்டவருமான ராஜகல் சரின பேரனும், ஜயேஷ்டகஸ்சா நாகதேவி இவாகருப பிறந்த குமாரனும் ஆவா.⁵ இவா வேதங்கள், வயாக்யணம், ஸாஹித்யம்

1. 'नवसाहसार्चरितम्

2. सिन्धुराज

3. शशिपरा

4. नागकन्यका

5. क्षमासारः सागम्बरसन्निधानं श्रुतिनिधि

समुत्पन्नस्तस्मादमल्यदासो ज्येष्ठरत्नशः ।

महाभाष्यव्याख्यामसिञ्जनवन्द्या विदधत

सदा यम्यच्छात्रैस्तिलकिमभूत्प्राज्ञमपि ॥

[विस्माह 18, 79]

இவற்றில் புலமை வாய்ந்தவர்.¹ கல்பாணத்தில் ஆண்ட சாலுக்கியவிக்ரமாதித்யரின் மன்றத்தில் வித்யாபதியாய் இருந்து விக்ரமாய்க்கசரிதம் என்ற காவ்யத்தை இயற்றினர். இந்நூல் காவ்யமாகவே இயற்றப்பட்டதன்றி, சரித்திரவிஷயங்களைக் குறிக்க இயற்றப்படவில்லை என ஆவரே கூறுகின்றார்.² ஆகலின் இந்நூலிலிருந்து அறியப்படும் சரித்திரப்பகுதி மிகச் சிறிதே ஆகும். இந்நூலுள் 18 ஸர்க்கங்கள் உள். 18-ஆவது ஸர்க்கம் கலியின் சரித்திரத்தைக் கூறும். 17 ஸர்க்கங்கள் சாலுக்கியவம்சத்திற் பிறந்த விக்ரமார்க்கன், அவன் தகப்பன், அவன் குழந்தைகள் இவர்களைப்பற்றி வர்ணிக்கும்.³ இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் புத்ரஸந்தானம் இல்லாது ஆறுவமல்லன்

इष्टापूर्तेष्वतिथिविषये सान्त्वने सेवकानाम्

अन्येष्वन्येष्वपि च गहनं किं नु तस्योचितेषु ।

दृष्टादृष्टोपकरणगणप्रापणे यः प्रवीणां

नागादेवीमलभत शुभस्तोमपात्रं कलत्रम् ॥ (ibid 18, 80)

सूरेस्तसादजनि जगतां शेखरो बिल्हणारख्यः । (ibid 18, 81)

1. साहो वेदः फणिपतिदृशा शब्दशास्त्रे विचारः

प्राणा यस्य श्रवणसुभगा सा च साहित्यविद्या । (ibid 18, 82)

2. रसध्वनेरध्वनि ये चरन्ति सङ्क्रान्तचक्रोकिरहस्यमुद्राः ।

तेऽस्मत्प्रवन्धनद्वयपर्यन्तु कुर्वन्तु शेषाः शुक्रवाक्यपाठम् ॥

(ibid 1, 22)

3. एषाम्नु चानुत्पन्नरेन्द्रवंशसमुद्गतानां गुणमौक्तिकानाम् ।

मद्भारतासूत्रनिवेशिनानामेकावर्त्त्य कण्ठविमूषणं वः ॥ (ibid 1, 30)

வருத்துவதும்,¹ அவன் மனைவிபுடன் சிவனை வழிபடுதலும், சிவனது அருளால் மூன்று குமாரர்களை பிறத்தலும், நான் காம் ஸாக்கத்தில் விக்ரமாதிதயன திகவிரயம் செய்தலும் ஒன்பதாம் ஸாககத்தின் சந்தாலேகையின்² ஸ்வயமவாமும்,³ பத்தாம் ஸாக்கத்தில் அவகிருவரையும் - பட்டணத்துப் பெண்டிர் பாரததலும், ரகுவம்சத்தில் முதல் ஏழு ஸாக்கங்களில் உள்ள வாணனையை ஒதுதுள்ளன. ஒன்பது முதல் பதின் மூன்று வரையில் உள்ள ஸாககங்களில் பூப்பறிததல், ருது வரணன், ஜலக்ரீடை முதலையன வாணிக்கப்பட்டன. இறுதிச் செய்யுளில் விக்ரமாதிதயன அரசராய இருக்கும்போது சோழ வரசனை ஜபிதது காஞ்சியில் தவசி, பின்னாத தனனூர் சென்றான் என்று உள்ளது.⁴

நடை எளிதாய் உள்ளது. கவி சொற்சிறுதிரங்களில் நடு படவில்கை. ஸமஸ்தபதவகளை மிகுதியாய் இல்கை சுவை ஒழுகவேண்டுமென்று என்ற எண்ணத்துடன் கவி இந்நூலை எழுதி யுள்ளனர்.

1. ऋणं पितृणामपनेतुमक्षमा. कथं लभन्ते गृहमेधिनः शुभम् !

(ibid 2, 34)

फलेन शून्यं सुतरां दुनोति मामयं गृहस्थाश्रमधर्मपादपं ।

विलोक्यामि प्रतिविम्बमात्मनः सुताभिधानं स्वयि नाधुनापि यत् ॥

(ibid 2, 29)

2. चन्द्रलेखा

3. तर्णयववत्रेन्दुविलोकेन मान्द्रोहमद्रागपयोनिधीनाम् ।

तत्रागतानां पृथिवीपर्वीनामागन्विनित्राणि विचेष्टितानि ॥

(ibid 9, 75)

4. अथ शिथिलित्वापथ्यान्वक्ष्मां गृहीत्वा

कृतविधिधिनोदास्नत्वा कार्थीनमयाम् ।

निजनगरमगच्छमान्द्रमानहमेना-

भरभरिनिदिगन्तः पुनस्तथापुनः ॥ (ibid 17, 68)

1, 4, 15, 16, 17 ஸர்க்கங்களில் வீரச்சுவையும், இரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் சாந்தச்சுவையும், 9, 10, 11, 12, 13 ஸர்க்கங்களில் ச்ருங்கராச்சுவையும் உணரப்படுகின்றன. உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்பாயத்தைக்¹ கொண்டு காவ்யத்தின் அங்கிச்சுவை வீரம் என்னவாம்.

இக்கவி எழுதிய மற்றொரு நூல் செளபஞ்சாசிகை² என்பது. இப்பெயரால் இத்தாலன் ஐம்பது ச்லோகங்கள் இருக்க வேண்டும். காசமீரத்தில் ஒரு பாடமும், தென்னிந்தியாவில் மற்றொரு பாடமும் வழக்கத்தில் உள்ளது. இரண்டிலும் ஒரே வகையாகக் காணப்படுவன 34 ச்லோகங்கள் என்பர்.³ ராஜகன்யகையோடு ரஹஸ்யமாய் உல்லாஸமாய் இருந்த ஒருவன் அவனிடமிருந்து பிரிவுபட, அப்போது அவன் தன்னுடைய பழைய அனுபவத்தை நினைத்து, அது மறுபடியும் க்ரேமோ என வருத்துவதைக் கூறுகின்றது இத்துல்⁴. இராஜகன்யகையா என்பதும், அவளைக் காமுற்றவன் யார் என்பதும் திண்ணமாய் அறிய இடனில்லை. காமுற்றவன் கொணக்களத்தில் இச்செய்யுள்களைக் கூற, அவற்றைக் கேட்ட மன்னவன், அவளை மல்லித்து அவளை மணக்கச் சம்மதித்தனன் எனக் கூறுவர். கேளான் என்பது செனரபல்லிணந்தாளைக் குறிக்கின்றது என்பர். காமதர்க்கவாதிசர் என்ற உரைகாரர்.

1. उपक्रमोपसंहारन्यायः

2. चौरपञ्चाशिका

3. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith
pp. 188-9

4. अद्यापि तां यदि पुनः कमलायताक्षीं

पश्यामि पीवरपयोधरमारसिनाम् ।

सम्पीड्य बाहुयुगलेन पिश्यामि वक्त्रम्

उन्मत्तवन्मुबुकरः कमलं यथेष्टम् ॥ (3)

காலம்.—கலயாணத்தில சாளுகயவிகரமாதியன் VI
கி. பி 1076 முதல் கி. பி 1127 வரை ஆண்டதால் இக்கவி
பதினேராம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பன்னிரண்டாம்
நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தனா என்னலாம்.

வாஸுதேவன்¹—இக்கவி குலசேகராது² ராஜ்யத்தில்
இருந்த பாரதகுரு³ என்ற கிதவானின் ஷெயா⁴ இவா இயற்
றிய தூல யுதிஷ்டிராலியம்⁵ இதனூள் 8 ஆசவாஸகன்⁶ உள்
இவரு பாண்டு வேடடைகருச சென்றது முதல் தாமபுதா

अद्यापि ता स्तिमितवस्त्रमिवाङ्गलमा

मौढप्रतापमदनानलतप्तदेहाम् ।

बालाभनाथशरणामनुकम्पनीया

प्राणाधिका क्षणमह न हि विस्तरामि ॥ (21)

अद्यापि तामविहृता मनसा चलेन

सच्चिन्त्यामि युवतीं मम जीविताशाम् ।

नान्योपभुक्तनवयौवनमारसारा

जन्मान्तरेऽपि यदि सैव गतिर्यथा स्यात् ॥ (33)

1. வாஸுதேவ

2. குலசேகர

3. भारतगुरु

4. तम्य च वसुधामवत काले कुलशेखरस्य वसुधामवत ।

वेदानामध्यायी भारतगुरुरभवदाद्यनामध्यायी ॥ (1, 6)

समजनि कश्चित्तम्य प्रवण शिष्योऽनुवर्तकश्चित्तम्य ।

काव्यानामालोके षट्पुनर्गो वासुदेवनामा लोके ॥ (1, 9)

5. युधिष्ठिरविजयम्

6. आधामा

அச்வமேதம் செய்தது முடிய வானிக்கப்பட்டன. ¹ ஒவ்வொரு ச்லோகமும் யமகாலங்காரத்தைக்கொண்ட ஆரியாங்குத்தத்தில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனுள் ருதுக்கள், சந்தரோதயம், ஜலக்ரீடை, பாணகோஷ்டி முதலியன வர்ணிக்கப்படுகின்றமை யால் இதனை மஹாகாவயமாகவே கவி கருதினா என்பது வெளிப்படல. யமகத்தோடே ஒவ்வொரு ச்லோகமும் இருப் பதால், இக்காவ்யத்தைச் சிதாகாவ்யம் எனவே கூறல் வேண்டும். அவ்வாறே அந்நூலின் உரைகாரராகிய ராஜா னகரத்னகண்டர் கூறுகின்றனா. இருப்பினும் மற்ற யமக காவ்யங்களைப் படிப்பதில் உள்ள க்லேசம் இதனைப் படிக்கும் போது இவ்வே ² அன்றியும் கடை எளிதாக இருக்கின்றது என்ற தோற்றமும் உண்டாகின்றது.

காலம்.—குலசேகரா காச்மீரத்தரசர் என்றும், இக்கவி இ. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர் என்றும் சிவததாரும் காசிராதரும் கூறினா. ³ இவா திருவிதாய்க்கிரீவ் குலசேகரரது காலத்தில் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இருந்தா ளனக் கிருஷ்ணமாச்சாரியா கூறினா. ⁴

தேஷமேந்தான.—⁵ இக்கவி காச்மீரத்தவா. இவாக்கு வ்யாஸதாஸா ⁶ என்ற மறஞெரு பெயரும் உண்டு. இவரது தகப்பனா ப்ரகாசேந்தா. ⁷ இவா அபிசேகரபந்தரிடம் ஸாஸித்யம்

1. त्वं च सुयोधन मत्तः शृणु गिरमपगच्छति धियो धनमतः ।

तस्मादंशस्तेभ्यः प्रदीयता त्रिबुधापदं शस्तेभ्यः ॥ (6, 111)

वृत्तं पुत्राणां तं पार्यानां चोदयं रिपुत्राणान्तम् ।

विदुरगिरा जातान्तस्ताप शुधाव तदनु राजा तान्तः ॥ (2, 4)

2. Kāvya-mālā 60, bhūmikā (1)

3. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 168.

4, 5, 6 समासेयं महाभारतमञ्जरी कृतिः कवेर्व्यासदामापरान्तः प्रकाशेन्द्रसूतोः क्षेमेन्द्रस्य ।

படிதது, பல ஸாஹித்யந்தங்களை இயற்றுவதில் காலத்தைக் கழித்தனா.¹ முதன்முதலில் பாரதமஞ்சரிபை இயற்றியிருக்க வேண்டும் என்பது வ்யாஸதாஸர் என்ற பெயராலும், பாரத மஞ்சரியின் முடிவில் அவர் கூறும் வாக்கியத்தாலும் விளங்கும்.² முதன்முதலில் மஹாபாரதம், ராமாயணம், ப்ருஹதகதை இவற்றைச் சுருக்கிக் கூறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் பாரத மஞ்சரி,³ ராமாயணமஞ்சரி,⁴ ப்ருஹதகதாமஞ்சரி⁵ இவற்றை

1. प्रयात. कविगोष्ठीपु नामग्रहणयोग्यताम् । “
श्रुत्वाभिनयुष्मास्त्वात्साहित्यं बोधवारिधेः । (बृहत्कथा end)
2. एष विष्णुकथातीर्थपुण्यवत्सलिलोक्षितः ।
प्राप्तः सामान्यजल्पोऽपि क्षेमेन्द्रोऽथ कवीन्द्रताम् ॥
3. भारतमञ्जरी
4. रामायणमञ्जरी
5. बृहत्कथामञ्जरी

ப்ருஹதகதை என்பது குளுட்யரால் பைசாசிபாஷையில் இயற்றப் பட்டு சாதவர்களுக்கு உற்ப்பட்ட தல் இகைதகைப் பாமசுவன் பர்வதிகு உறின்த். அவற்றைப் புஷ்பதாதை துறையமாவக கேட்ட, அவனைப் பாமசுவன் சபித்தன்த். அ சபத்தால் அவன் வாரூசியர்ப் பிறத்த இகைதகைகளை கான புதிக்கு உற, அவன் குளுட்யர்களுக்கு உறின்த்.

महेश्वरात्युप्यदन्तः काणमूर्तिरिमा ततः ।

तस्माद्गुणादयस्तस्माच्च श्रुतवाञ्छातवाहनः ॥ 1.

[बृहत्कथामञ्जरी 2, 1, 2]

இததுதல் சமு வித்பாதசாவத்திதலின் சரித்திரமும் உபாஸை
ளும் உள்ளது.

श्रुत्वा गुणार्थकयितं काणमूर्तिरुमाच तम् ।

शोभिनेन लिख क्षिप्रं सप्तानां चक्रवर्तिनाम् ।

कथां विषाधेन्द्राणा कथयामि मित्रो भव ।

(ibid 1. 3, 84-85)

எழுதினா எனக் கூறலாம். இவற்றின் மூறையே பதினாயிரம், ஆறாயிரம், ஏழாயிரம் இவற்றிற்கு மேற்பட்ட ச்லோகங்கள் உள்ளன. இவையெல்லாம் புராணகடையிலே உள்ளன. இவற்றைப் படிக்கும்போது ஒருவகையிலும் மனக்கவர்ச்சி உண்டாகவில்லை. ஆகவே இவற்றைக் காவ்யம் எனக் கூறதல் பொருத்தம் எனத் தோன்றவில்லை. இவற்றைப் புராணகடையைக் கொண்ட பத்யகர்த்தங்கள் எனக் கூறதவே சாலும். இவற்றின் மூலதூட்களிலிருந்து சிலகிடத்து அவர் மாறிக் கூறியிருத்தல் கூடும். உதாரணமாக நாமாயண மஞ்சரியில் பாயஸப்பகுப்பில்¹ இதனைக் காணலாம்.

அவர் இயற்றிய மற்ற தூட்கள்² ராஜாவளி,³ தசாவதார சீதம்,⁴ ஸமயமாதருகம்⁵ முதலியன.

ராஜாவளி.—இதனைக் காசியீர்த்து அரசார்களின் சரிதை கூறப்படுகின்றது என்பா.

1. कौसल्यायै नरपतिः पायसार्धं ददौ तदा ।
अर्धादर्थं ददौ चापि सुमित्रायै नराधिपः ॥
कैकेय्यं चावशिष्टार्धं ददौ पुनार्धस्तरणात् ।
प्रददौ चावशिष्टार्धं पायसस्यामृतोपमम् ॥
अनुचिन्त्य सुमित्रायै पुनरेव महामतिः । (रा. वा. 10, 27-29)
ततोऽर्थं प्राप कौमल्या चतुर्भागं च कैकयी ।
चतुर्भागं सुमित्रा च स्वयं तेन द्विधा वृतम् ॥ [रा. म. वा. 74]
- 2 Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar
pp. 171 & 172.
3. ராஜாவளி
4. தசாவதாரச்சரிதம்
5. சமயமாதருகம்

தசாவதாரசரிதம். — இதனால் பத்து அவதாரங்களும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன. ஒன்பதாவது பெளத்தாவதாரம்.

ஸமயமாத்ருகம்.—தன்னைப் பெண்ணாகக் கருதவேண்டும் என்ற ஸமயததால் கங்காலியைத் தன் மாதருகையாகக் கலாவதி என்ற வேசையை செய்துகொண்ட காரணம் பற்றி இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது.¹ இந்நூலுள் வாரஸ்தீர்களுக்கு வேண்டிய மந்தரதந்தரங்கள் அழகாய்க் கூறப்பட்டன.² ஐறசில வான னைகள் மிக அழகாய் உள்ளன.³

கலாலிலாஸம்.—மனிதர்களின் பல தொழில்களைப்பற்றியும் பல குறைகளைப்பற்றியும் இந்நூல் கூறும்.

காலம்.—காச்மீரத்தில் கி. பி. 1020—1064 இல் ஆண்டு வந்த அனந்தன் என்ற அரசன் காலத்தில் இவர இருந்தனர் என்பது ஸமயமாத்ருகம் போன்ற நூல்களின் இறுதியில் அவ் வரசனைக் குறித்தவால் அறிப்பப்படுகின்றது.⁴

1. समयेन मातृका सा कृत्रिमरूपा कृता कलावत्या ।
तत्राक्षैर निगन्ध क्षेमेन्द्रेण प्रवद्धोऽयम् ॥ (8, 129)

तस्माद्भजस्व परिकल्पितपुत्रिका माम् (4, 13)

2. क्षेमेन्द्रेण रहस्यार्थमन्त्रतन्त्रोपयोगिनी ।
क्रियते वाररामाणामियं समयमातृका ॥ (1, 3)

3. भुक्ता सहस्रकरसम्पदमम्बरश्रीः
कृत्वा जनगरणमाग्रदत्तावशेषाम् ।
वेद्येव काममनपेक्षितपक्षपाता
क्षिप्रं शशाङ्कविभवामरणा बभूव ॥ (3, 9)

4. तम्यानन्तमटीपतेर्विरजसः प्राग्याधिराग्योदये
क्षेमेन्द्रेण सुभाषितं कृतमिदं सत्यशरदाक्षमम् ॥ [समयमातृका]

ஸோமதேவபட்டர்.¹—இவரும் காசுமீர்த்தவர். அந்த வரசரின் மனவிபாகிய வலிப்பவதிக்கு² விகோதத்தைக் குறித்து ப்ருஹத்ததைபச் சுருக்கி ஸாமாக எழுதினர். இத்தூலிற்ருக் கதாணித்யாகம்³ எனப் பெயர். க்ஷேமேந்தரின் பிருகத்கதாமஞ்சரிதீக் கதைகள் மிகச் சுருக்கப்பட்டமை யான் அளவ அழகு குன்றி, அவற்றின் சிறப்பைக் காட்ட இவர் இத்தூலி இயற்றினர் என்பர்.⁴ இதனையும் புரணகடைஎயக் கொண்ட பத்பகார்த்தம் என்றே கூறல் தரும்.

க்ஷேமசந்தரன்.⁵ — இவர் எழுதியது தீவ்மகாசுபகர்வ்யம்⁶ என்ற மஹாகாவ்யம். இதற்குக் குமாரசலகீதம்⁷ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு என்பர். குர்ஜாதேசதது அணகில பாடகபூத்தித் சாஸ்த்ரபவம்சத்தினரான ஸ்ரவாரணன்⁸ முதல் குமாரசலன் முடிய இருத்தவரின் சரித்திரம் இக்கு வர்ணிக்கப் படுகின்றது. ஈண்டு உள்ள ச்லோகங்கள் அவர் இயற்றிய இனக்கணதூலிற் கண்ட விதிகளுக்கு வக்யம் ஆகவும் இருக்கின்றன. காவ்யமாகவும் சொல்லினைக்கண்டிரு இனக்கிய

1. सोमदेवमठः

2. सूर्यवती

3. कथासरित्सागरः

4. औचित्यान्वयाज्ञा च यथाशक्ति विधीयते ।

कथारसाविधानेन काव्यस्य च योजना ॥ (कथामरित्सागरे 1, 1, 11)

5. हेमचन्द्रः

6. द्वायाथयकाव्यम्

7. कुमारपाञ्चरितम्

8. मृगजः

மாகவும் இருவகையாய் இருத்தலின், இந்நூலுக்கு தவயாச ரயம் என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது ஆனால் சிலர் அப் பெயர்க்கு வேறு காரணங் கூறுவர் —முன் 20 ஸாககங்களும் ஸமஸ்கருதத்திற் பின் எட்டு ஸாககங்களும் பராகிருதத்திற் பின் இருததல எனபது¹ இவற்றான முற்காரணமே சிறந்தது

இந்நூலைச் சித்திரகாவ்யம் எனனலாம்²

காலம் —இக்கவி கி. பி 1143—1174 இல் ஆட்சி புரிந்த குமாரபாலனுக்கு³ உற்ற துணையாய் இருந்து, ஜைனமதக் கொள்கைகளை அவ்ன் ஏற்கச் செய்தனா என்று கூறப்படு தலால், இவர பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர எனபது திண்ணம்

மங்ககன்⁴—இக்கவி காசமீரத்தில் வஸித்தார. இவர ருயயகரின் சிஷ்யர்⁵ ஸுஸௌகன் ஜயஸிம்மன் இவர்களின் கீழ் மகதிரியாய் இருந்த அலங்காரன் இவருடைய ஒரு மூத்த ஸுதோதரன்.⁶ இவர வயாகரணத்தில் சிறந்த அறிவு வாய்ந்த

1 History of Sanskrit Literature by A. B. Keith

2 चने 'नेमित्तिसो मोहर्तिको नैयायिकश्च स ।

शम्भो सदस्यमष्टौ चायतनानि सरस्तटे ॥ (15, 117)

3 आयुष्माश्च कुमारपाल चिरमित्याशसितोऽर्हन्ति

क्षित्य स्फाटिस्पर्शार्थविग्रमट्टन स्वर्णेन्द्रनीलैर्नृप ॥ (20, 98)

4 मङ्गक (महेश्वर) मङ्गक, मङ्गक, मङ्गक, मङ्गक, मङ्गक

5 न श्रीरुच्यम्भालोचय स त्रिय गुरुममहीत् ।

(श्रीशृङ्गचरितम् 25, 16)

6 एव श्रीजयार्थिपार्थार्थानि वादमीरमीनयम्

तस्योपाधिपार्थार्थविग्रमट्टन द्वितीय गुण । (25 61)

வா.¹ லங்ககா என்ற பெரிய பண்டிதரும் அவரின் முத்த ஸ்வேஸாதான்.² இவர் எழுதிய நூல் ப்ரீகண்டசீதம் என்ற மஹாகாவ்யம். அதனன் 25 ஸர்க்கங்கள் உள். தேவர்க ளுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிச் சிவபிரான் த்ரிபுர தலாணஞ்செய்தல் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. கால்காம் ஸர்க் கத்தில் கைலாஸவர்ணியில் தொடங்கி, இருபத்துஐவாம் ஸர்க்கத்தில் த்ரிபுரதலாணத்தைக் கூறுகின்றார். இருபத்தைத் தாம் ஸர்க்கத்தில் இரத்தாலை அக்கேற்ற இவர் ஸ்வேஸாதான் கூட்டிய புலவர்களுடும் அவரவரது சிறப்பையும் கவி கூறுகின் றனர். முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களில் தேவதைகளின் ஸ்துதி, ஸத்தவியின் இலக்கணம் முதலியன உணர்த்தப்பட்டன.

கவி ஈனத்திலே ஈடுபடவேண்டும் என்றும்,³ ச்வேஷத்தில் ஈடுபட்டால் ஈனத்தில் ஈடுபடமுடியாது என்றும்,⁴ பிறரைப் போல் மனிதரின் குணாதிசயங்களைப் பற்றி வருணிக்காமல் சிவ பிராணப் பற்றித் தனக்கு வர்ணிக்க வேந்தது தன் பெரும் பாக்கியம் என்றும்⁵ கூறுகின்றார் அவருடைய வர்ணனைகள்

1. न सूत्रकृद्भार्तिककृत्त चेष्टिकृच्छशाक यल्लक्षणतन्त्रमीक्षितुम् ।

स्वयं तदुन्मीलितवानकल्पयच्चतुर्गुणि व्याकरणस्य वर्त्य यः ॥ (3, 67)

2. मद्रमन्मनः श्रीमल्लङ्कृत्य सभागृहम् ।

तेऽध्यासने च विस्रब्धाः सारमा इव मानसम् ॥ (25, 15)

3. व्यर्थं विना रममहो गहनं कवित्वम् । (2, 30)

4. प्रदर्शिताश्लेषनिर्गटनोल्हमद्रसातिरेकेषु न यत्र जातुचित् ।

कुनेषु नैविष्यमधीरचक्षुषा महाकवीना च वचःसु गीर्यते ॥ (3, 23)

■. महन्कष्टमहो हिन्वा यच्छर्वं सर्वतः शुनिम् ।

गर्वानवधिसाधिर्यो मरेण स्यूयते नरः ॥ (15, 6)

புதிதாய் உள்ளன :—பார்வதிதேவியின் முகமலத்தில் கனக்க மின்மைக்குக் காரணம் வாஹனமாகிய சிங்கத்தைக் கண்டு மான் ஒடிப்போனதே.¹ சந்திரன் மன்மதனுக்கு ஸங்கமனீய ரத்னம்.² சிவபிரான் அர்த்தகாரீச்வரமூர்த்தத்தில் பார்வதியை விட்டுப் பிரியாதிருக்கை சந்திரனின் ப்ரபாவம்.³ இவருடைய நடை சில இடங்களில் எளிதாய் இருக்கின்றது. 17-ஆம் ஸர்கத்தில் சிவனது துதியிலுள்ள 22-ஆம் ச்லோகத்திலிருந்து இவர் விவர்த்தவாதத்தைக் கைப்பற்றினா என அறியப்படுகின்றது.

காவ்யத்தில் அங்கிச்சுவை வீரம் என்றே கூறல் வேண்டும். ஆனால் அச்சுவை 19, 20, 21, 22, 23, 24 இந்த ஆறு ஸர்க்கங்களில்தான் உணரப்படுகின்றது. 18-இல் அதற்கு அறுகுணமான க்ரோதம் உணரப்படுகின்றது ஆனால் அதற்கு முன்னர்ப் பஹு ஸர்க்கங்களில் ச்ரூங்காரமே உணரப்படுகின்றது.

காலம் —கி. பி. 1127-1159 இல் காசுமீரத்தில் ஆண்டு வந்த ஜயலிம்மனின் காலத்தில் இக்கவி இருந்தமையால், இவரது காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டே ஆகும்.

मानुष्यजन्म वैदुष्यं विवेकः काव्यचातुरी ।

श्रीकण्ठे चाटुकारित्वमहो पुण्यपरम्परा ॥ (2, 5, 7)

1. वाहस्पथ्याम्यभयादिवाराददत्तशम्पो मृगशाबकेन ।

देव्याः स वोऽऽयात् (1, 18)

2. त्वन्मण्डलं नूनमतिभ्रमरश्मे चेतोभुवः सप्तमनीयरत्नम् ।

यस्य प्रभावात्सहस्रैव भङ्गं यात्यङ्गनाना प्रियविप्रयोगः ॥ (11, 64)

3. यदर्पनारीधरगूर्निरीशः सदैव गौरीविरहानभिज्ञः ।

भृङ्गावन्धो भजनः शिरोऽयं मगदह मदे स तव प्रभावः ॥(11, 65)

ஸ்ரீஹர்ஷன்¹ — இம்மஹாகவி கான்யகுப்தத்தில் இருந்தார்.² இவரது தகப்பனர் ஸ்ரீஹீர; இவரது தாயார் மாமல்லதேவி. சிந்தாமணி என்ற மகந்திரத்தில் எரித்தி பெற்று இந்திரிய நிக்ரஹத்துடன்³ பரப்பிரம்மஸமாதிபில் ஈடுபட்டவர்.⁴ இவர் எழுதிய காவ்யங்களுள் சிறந்தது ஷைஷதீயசீதம்.⁵ சில விடத்து இதனை களியசீதம்,⁶ வைரஸேநீசீதம்⁷ என்ற பெயர்களாலும் இவா வழங்கினார். இக்காலத்து ஷைஷதம் என்ற பெயராலும் வழங்குகின்றது. கதாநாயகனது பெயரால் தூலை வழங்குதற்கு இஃது உதாரணம் ஆகும். இது நிருங்காசக் காவ்யம் க்கொண்ட மஹாகாவ்யம்.⁸ இத்தாலன் 22 ஸர்க்கங்கள் உள்; 60 அல்லது 120 ஸர்க்கங்கள் இருந்தன என்பர் சிலர்; ஆனால் இத்தாலின் காவ்யச் சூத்திரம் எனக் கவியே கூறுதலானும், 22-ஆம் ஸர்க்கத்து இறுதிச்சுலோகத்தில் "சந்தான் நமக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கட்டும்"⁹ என அவரே கூறுதலானும், அச்சுலோகின் கருதலு ஆராய்தற்கு உரியது.¹⁰

1. श्रीहर्षः

2-4. तावूलद्वयमासनं च लभते यः कान्यकुब्जेश्वरात्

यः साक्षात्कुले समाधिषु परं ब्रह्म प्रमोदार्णवम् (4 at the end)

3, 6, 8. श्रीहर्ष कविराजराजिसुबुधालक्षारहीरः सुतं श्रीहीरः सुपुत्रे
जितेन्द्रियचयं मामह्लादेवी च यम् ।

तच्चिन्तामणिमन्त्रचिन्तनफले शुङ्गारमङ्गला महाकाव्ये चारीणि
नेपथीयचरिते सर्गोऽयमादिर्गितः ॥

(नेपथीयचरिते 1, 145)

6. *ibid* 16, 93; 18, 168; 19, 63; 22, 151. *செவிலை*
நாயக சரিতে எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். 4, 123 etc.

7. *ibid* 7, 110

9. तुपारणुतिः अस्तु नस्तुष्टये (*ibid* 22, 150)

10. *சான் சந்திரமந்திரம் பிதாபவஸூயித சந்திரோதய வான
வானை குகலித உதி சந்திரிணி வரத்ததன தூலை அளி
குக்கிரவரோ கவ வஸஸூயித தூடன் உகத.*

இந்நூலுள் நள்ள தமயகதையை மணந்தது அவனோடு இன் புறது இருப்பது தான் வாணிககப்பட்டது அக்கதை மஹா பாரதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது என்பது வெளிப்படை.

முன்னருள்ள கவிகள் கூறிய கருத்துக்களையும் முறைகளையும் கொள்ளாது புதிதாகக் காவயம் இயற்றவேண்டும் எனவும்,¹ செறசிலவிடத்து பறபல சாஸ்தாக்களின் விஷயங்களைக் கூறதலால் அவற்றைப் படிப்போர் ஆசிரியனமுகமாகவே கற்கவேண்டும் எனவும்,² தகநூலை 14 கிதையகளிலும் தோசரி பெற்ற காசமீர்த்து கிதவான்கள போற்றினா எனவும்,³ கவிபே கூறிபுள்ளார். பதினமூன்றாம் ஸாககத்தில இந்நினை, அகனி, யமன, வருணன் இந்நாலவரும் நள்ளபோல தோனும்படி வாணனையும் அப்போது தமயகதையின் மனநிலைமையின் வாணனையும், பதினாறாம் ஸாககத்தில கலயாணவிருத்தின் வாணனையும் பதினேழாம் ஸாககத்தில குணடினபுரத்தின் வாணனையும் இதற்கு முன்னருள்ள மஹாகாவயங்களில் காணப்படவில்லை.

1 नव्ये महाकाव्ये (8, 138)

तत्र सौधसुरमूधरे तयोराविरासुरथ कामकेल्य ।

ये महाकविभिरप्यवीक्षिता पासुलाभिरपि ये न शिक्षिता ॥ (18-29)

कविकुलादृष्टाध्वपान्थे महासाव्ये (8, 109)

अन्यासुण्णरसप्रमेयमणितौ महाकाव्ये (20-102)

अतिनव्ये कृतौ (21, 104)

2 ग्रन्थग्रन्थिरिह वचित्वचिदपि न्यासि प्रयत्नान्मया

... ..

अद्वारादगुररूपीरुतददग्रन्थि मभासाधताम्

... ..

(at the 3 end)

3 वाग्मीरिर्महिने चतुर्दशनयी विद्या विद्विर्महासाव्ये (10, 131)

பதினெந்தாம் ஸர்க்கத்தில் களையைப் பார்க்க வரும் பெண்டிரின் வர்ணனையும், 20, 21 ஸர்க்கங்களில் களன் தமயந்தி இருவரின் ஸம்போகவர்ணனையும், பத்தொன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் ப்ரபாத வர்ணனையும், இருபத்திரண்டாம் ஸர்க்கத்தில் ஸாயங்காலம் சந்த்ரோதயம் இவற்றின் வர்ணனையும் புதிய முறையில் உள்ளன. அங்கிச்சுவையின் பரிபோஷத்தைக் குறைக்கும்படி பர்வத வர்ணனை, ருதுவர்ணனை ஜலகீடவர்ணனை இவையெல்லாம் ஏனைய காவ்யங்களில் இருப்பதுபோல் இங்கு இல்லை. தொடர்ச்சி யாய் பமகமும் அதுப்ராஸமும் இங்கு ஆளப்படவில்லை.

வ்யாகரணம்,¹ தர்க்கம்,² ஜ்யௌதிஷம்³, ஸாமுத்ரிகா லக்ஷணசாஸ்த்ரம்,⁴ தர்மசாஸ்த்ரம்,⁵ மந்த்ரப்ரயோகம்⁶ முதலிய வற்றில் வழங்கப்படுவன நண்டுக்கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் கருத்தை ஒருவன் அறிந்தாலன்றி அந்த ச்லோகங்களின் கருத்தை அறியமுடியாது.

1. उभयीं प्रकृतिः काने सज्जेविति मुनेर्मनः ।

अपवर्गे तृतीयेति भणतः पाणिनेरपि ॥ (17, 70)

2. द्वयणुकोदरि (4, 3)

3. त्वदानेन्दोः प्रियकामजन्मनि

श्रयत्ययं दौर्धरीं धुरं ध्रुवम् ॥ (15, 42)

पूर्वापरराशिस्त्रिगुह्यशुक्रयोः मध्यराशिस्त्रिचन्द्रस्य स्थितिः दुरुधरास्यो
महायोगः

4. येनामुना पितृमुखि म्रियते करश्रीः (13, 12)

[धन्या पितृमुखी कन्या]

5. कुण्डिनपुरवर्णनश्लोकाः

6. स्थिरा त्वमश्मेव भवेति मन्त्रवाक् । (18, 36)

இந்நூலின் அங்கிசகவையாகிய மைபோகசுருங்காரத் தின் பரிபோஷம் எங்குங் குறைவு அடையவில்லை விருத்த வாண்ணையில் ஹாஸ்யரஸமும் உணரப்படுகின்றது இயற்கை யாய ஒருவராக ஒருவர பேசும் இடமெல்லாவற்றின்கணனும் 19, 20-ஆம் ஸாககங்களில் மைபோகசுருங்காரவாண்ணையிலும் பதலாலிதயம் விளங்குகின்றது¹ தமயந்தியை வாணிகரும் ஸாககங்களில் எல்லாம் பதலாலிதயம் இல்லை அவ்நூலுக்கு உள்

1 मदेकपुत्रा जननी जरातुरा

नयप्रसूतिर्वरया तपस्विनी ।

गतिस्तयोरेष जनस्तमर्दयन्

अहो विधे त्वा करुणा रुणद्धि न ॥ (1, 135)

तय रूपमिदं तथा विना

विफलं पुष्पमिवावकेशिन ।

दयमृद्धधना वृथापनी

म्वरनी सप्रवदत्पिकापि ना ॥ (2, 45)

धार्यं नवकारमहं भरत्या

वियद्वितारी नमुधैरुगत्या ।

अहो शिशुत्वं तव मण्डितं न

मारम्यं सख्या वयमाप्यनेन ॥ (3, 16)

पाणिर्पीडामहं दमयन्त्या

कामयेमहि महीमिति वाचो ।

दृत्यमत्र तु न मारभीति

निर्हितमारं निरम्य निरम्य ॥ (4, 93)

கொடுக்கும் விசேணம் எல்லாம்¹ வேறு காவ்யங்களில் காணப் படாதனவே ; அவைப் பற்றிய ச்லோகங்களெல்லாம் குணீழத் வ்யங்கியத்திற்கே உதாரணமாகும்; பதின்மூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் இத்திரன் முதலியோரை வாணிக்கும் ச்லோகங்களெல்லாம் சப்தசக்திமூவத்வனிக்கு உதாரணம் ஆகும். 20 ஆம் ஸர்க்கத் துள்ள பல ச்லோகங்கள் வஸ்துத்வனிக்கு உதாரணம் ஆகும். அங்கச்சுவை அங்கிச்சுவையின் பரிபொஷிததைக் குறைக்கா திருக்கும் காரணம் பற்றி இந்நூலைக் காளிதாஸனுடைய நூல் களுக்கு அடுத்ததாகக் கூறலாம்.

आकर्ण्य तुल्यमखिलां सुदती लगन्तीम्

आखण्डलेऽपि च नलेऽपि च वाचमेताम् ।

रूपं समानमुभयत्र विगाहमाना

श्रोत्रात्र निर्णयमवापदसौ न नेलात् ॥ (13, 8)

उवास वैदर्भगृहेषु पञ्चपा

निशाः वृणाङ्गी परिणीय ता नलः ।

अथ मतस्थे निषधान्सहानया

रथेन वाष्ण्यगृहीतरदिमना ॥ (10, 113)

जगति मिथुने चक्रावेव स्मरागमपारगौ ।

नवमिव मिथः सम्भुजाते वियुज्य वियुज्य वा ॥ (19, 34)

रागं दर्शयते सैषा वयस्याः सूनुतामृतैः ।

मम त्वमिति वक्तुं मा मौनिनी माग्निनी पुनः ॥ (20, 33)

1. द्वयणுகோदரி (11, 26); घटप्रतिभटस्तनी (13, 6);

रुचिरकर्णी (13, 11) मृगोदरी (22, 113);

हिमांशुचिम्बलक्ष्मीविडम्बिमुखी (22, 137)

வடமொழிநூல்வாலாறு

இவா வயாகரணம்¹, தாககம்², பூவயீமாமலை³, உத்தர
மீமாமலை⁴, ஜயோதிஷம்⁵, ரேகாசாஸ்தரம்⁶, காமசாஸ்தரம்⁷
முதலிய சாஸ்திரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவா எனபதும், பஞ்ச
யதனபூஜை செயதவா எனபதும்,⁸ காமநாமத்தில ஈடுபட்டவா

1. पाणिभाषितभाष्यफक्किक्काविपमा कुण्डलनामवापिता । (2, 95)
किं स्यानिबद्धावमधत्त दुष्ट तादृक्कृतव्याकरण पुन स (10, 36)
भण पाणिभवशास्त्रे तातड स्यानिनौ फौ (19, 61)
दाक्षीपुत्रस्य तन्त्रे भुवमयमभवत्कोऽप्यधीती कपोत 19, 02)
2. तर्केष्यप्यसमथ्रमस्य ... तस्य .. महाकाव्ये (10, 137)
कार्य निदानाद्धि गुणानधीते (3, 17)
3. ब्रह्मार्थनमार्थरुवेदभेदा द्विधा विधाय स्थितयात्मदेहम् ।
चक्रे पराच्छादनचारु यस्या भीमासया मासलमूर्खयुग्मम् ॥ (10, 80)
4. विरहिर्विगंधव्यसनावुल कलय पापमशेषकल विधुम् ।
सुरनिर्णीतसुधाकमपापक ग्रहनिदो निपरीतरूपाः कथाम् ॥ (4, 61)
भूगोलच्छायमायामयगणितमिदुन्नेयनायोऽभियाम् ।
एतर्त्तीतिप्रनानैर्विधुभिरिव युधेराहुराहयमान (12, 94)
5. पाणिपर्वणि यर पुनराख्यद्वेद्वर्णयवार्पणमस्य ।
न्युप्यमाननलभोगितिरौषै सद्विरक्तसरकालतिलोऽभूत् ॥ (11, 20)
6. यामानुशासनशते सुतरामधीती ... (11, 121)
7. 11, 31-111

இரு உலிபா, ரேக, கிஷனு திவ்யானுமடவ வடபாடு உப
பட்டத , பார்கத, காம: கி திவ்யானுமடவ வடபாடு உப
பட்டத

என்பதும் ¹ அத்வைதக்கொள்கைகளைப் பின்பற்றியவர் என்பதும் ² இத்தூலிலிருந்து அறியப்படும்.

இத்தூல் காரிகேளபாகத்தில் எழுதப்பட்டது எனச் சிலரும், கபித்தபாகத்தில் எழுதப்பட்டது எனச் சிலரும், ஒளஷதபாகத்தில் எழுதப்பட்டது என மத்யாமதோபாத்யாய - குப்புஸ்வாமி சாஸ்திரிகளாக் கூறினர்.³ முழுதூலையும் படித்துப் பார்த்தால், உணவு எல்லாவகைபாகத்துடன் இருப்பதுபோன்று, இத்தூலும் எல்லாபாகத்துடனும் உணவு என்பது எளிதில் விளங்கும். 16, 19, 20 ண்க்கங்கள் பெரும்பாலும் தாக்கூறபாகத்தில் இருக்கின்றன என்னலாம். தமயந்தியைப்பற்றிக் கூறும் இடமெல்லாம் காரிகேளபாகத்தில் உள்ளன என்னலாம். ஒளஷதங்களை வைத்தியனது உதவியின்றித் தாமே வழங்க முடியாதது போன்று, சாஸ்திரமுடிச்செய்கைக் கொண்ட இடமெல்லாம்

1. अस्मदाद्यविषयेऽपि विद्येते रामनाम तव धाम गुणानाम् ।

अन्वयान्नि भवतैव तु कस्मादन्यथा ननु जनुहितयेऽपि ॥ (21, 115)

2. திருபாஷ்யம்மாலைப் பற்றிக் கூறலானும் प्रापुस्तमेकं निरुपाख्यरूपं ब्रह्मे चेतांसि यतवनानाम् (3, 3)

பாஷ்யமாதலைப் பற்றிக் கூறலானும் ब्रह्माद्वयस्यान्वभवत्प्रमोदं ... (7, 3)

அவைதத்தவம் வையதம் எனக் கூறலானும் अद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोकः (13, 36)

ஜீவன்முத்தர்வைப்பற்றிக் கூறலானும் जीवन्मुक्तानवैश्वत

(17, 197)

சிலன் விஷ்ணு இருவரையும் என் பூணைச் செய்ததாகக் கூறலானும் இக்கவி அத்வைதி எனக் கொள்ளல் தரும்.

3. Naishadha Part I published by R. Subrahmanya Vadhyar—Foreword.

சாஸ்திரமறித்தோரைக் கொண்டு அறியவேண்டுமாகலான், அவ விடமெல்லாம் ஒளஷதபாகம் என்னலாம். ஒளஷதம் மககளின் கோபைப் போககிப் பலததைத் தந்து உத்ஸாஹததை உண்டு பண்ணுவது போன்று, எல்லாம் முன்னோராத கூறப்பட்டமை யான் தாம் கூறுதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்ற தப்பெண்ணததைப்போக்கி, தாமும் புதிதாகக் காவயம் இயற்றலாம் என்ற தையத்தை உண்டுபண்ணி, காவ்யங்களை இயற்றித் தம்மையும் பிறரையும் மகிழ்விக்குமாறு அறிஞரை இநதூல் செய்வதால், ஸைததம் வித்வானுக்கு ஒளடதம்¹ என்ற சான்றோவாககு உண்டாயிற்று என்னலாம்.

இக்கவி விஜயபரசஸ்தி,² கேளடோலீசகுலபரசஸ்தி,³ அண்ணவ வாண்ணம்,⁴ சித்தபரசஸ்தி,⁵ என்பனவற்றையும், நவஸாஹஸாவக சரிதம்⁶ என்ற சம்புவையும், சிவசக்திஸித்தீ⁷ என்ற தூதியும்,

1. नैपथं विद्वदौपधम् துத்தலைப் படிக்கும்போது

प्रतायन्तां वाचो निमित्तविविधार्थामृतरसा

न बादः कर्तव्यः कविभिरनवद्ये स्वविषये ।

परस्वादानेच्छाविस्तमनसो वस्तु सुकवेः

सरस्वत्यैवेवा घटयति यथेष्टं भगवती [ध्वन्यालोके 4, 17]

என்ற சேனாகம் கிளைவிற்கு வருகின்றது.

2. तस्य धीविजयप्रशस्तिरचनातातस्य नव्ये महाकाव्ये (6, 138)

3. गौडोर्वीशयुलप्रशस्तिमणितिआतरि . . . महाकाव्ये (7, 110)

4. संदग्धार्णववर्णनस्य . . . तस्य . . . महाकाव्ये (9, 160)

5. म्यमुः सुसदृशि छिन्दप्रशस्तेर्महाकाव्ये (17, 222)

6. नवमादमाहचरिते चम्पूकृतः . . . महाकाव्ये (22, 151)

7. शिवशक्तिसिद्धिभगिनीसौभाग्यमव्ये महाकाव्ये (18, 154)

ஸ்தைதர்யவிசாரணப்ரகரணம்¹ என்ற நூலையும், கண்டனகண்டகாத்யம்² என்ற நூலையும் இயற்றினர் என்பது ஸர்க்கங்களின் இறுதியிலுள்ள ச்லோகங்களால் அறியப்படுகின்றது. அவற்றள் கண்டனகண்டகாத்யத்தின் ஒரு பகுதியே அச்சில் உள்ளது.³

கைஷ்டீயசரிதத்திலிருந்து சில செய்திகள் அறியப்படுகின்றன :—மணமகளின் உறவினா மணமகளை வரிக்கும் வழக்கம் இறந்து மணமகளின் உறவினர் மணமகளை வரிக்கும் வழக்கு இவரது காலத்தில் இருந்தது.⁴ சைவர்கள் ருத்ராஷ்டம் தரித்தனர்.⁵ ஸாதுக்கள், தங்களுடைய பெயரைக் கூறுவதில்லை.⁶ கூட்டத்தில் எள்ளுப்போட்டால் எள் விழாது,⁷ வெள்ளை வேஷ்டியில்தான் அழுக்கு தேரியும்,⁸ கழுத்து வறையில் சாப்பிட்டனா⁹ என்ற பழமொழிகள் இவரது காலத்திலே வழக்கில்

1. स्यैर्यविचारणप्रकरणआतारि . . , महाकाव्ये (4, 123)

2. खण्डनखण्डतोऽपि सहजात्क्षोदक्षमे महाकाव्ये (6, 113)

3. இந்துலன் றினைப் மதகொள்கைகளை மறுத்தது அந்நைதக கொள்கைகளையே கிளைசாடலுமென்றார். இதனை முதல் சலோ¹தததிற் குறிப்படாகக் காட்டுகின்றோர்.

अविकल्पविषय एकः स्थाणुः पुरुषः श्रुतोऽस्ति यः श्रुतिषु ।

ईश्वरमुमया न परं वन्देऽनुमयापि तदधिगतम् ॥

4. स्मरोपतप्तोऽपि भृशं न स भ्रु-

विदर्भराजं तनयामयाचत ॥ (1, 50)

5. वहतो बहुशैवलक्ष्मता धृतरुद्राक्षमधुव्रतं स्वगः (2, 6)

6. महाजनाचारपरम्परेदृशी स्वनाम नामाददते न साधवः (9, 13)

7. तलं यथेयुर्न तिला विकीर्णाः सैन्यैस्तथा राजपथा बभूवुः (10, 5)

8. सिते हि जायेत शितेः सुलक्ष्यता (12, 22)

9. अमीभिरாகण्ठमभोजि (16, 93)

இருந்தன கணவன் கீண்டகாலம் உயிரோடு இருத்தலை நோக்கிப் பெண்டிர் நெற்றியில் திலகம் தரிக்கின்றனா¹ கிவாஹி ட்டின் வாசலில் இரண்டு வாழை மரங்கள் கட்டும் வழக்கு அப்போதே இருந்தது.² மணமகன் மணமகள் இருவருடைய ஆடையையும் புரோஹிதர் முடிப்பிட்டனா.³ அவாது காலத்து விருந்துகளில் தேமனம்,⁴ பாலில் இட்ட வடம்,⁵ கோலகை,⁶ மண்டகம்,⁷ லட்டுகம்⁸ முதலிய உணவுப்பொருள்கள் வழங்கப்பட்டன. வேதத்தின் கீர்ப்பாடமும்⁹ வாமதேவயஸாமோபாஸ்தியும்¹⁰ அக்காலத்தே இருந்தன.

இக்கலியின் காலம் —கான்யகுப்தத்தில் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆண்ட ஜபந்தசந்தானது காலத்தில் ப்ரீஹாஷன் இருந்தாரா என ராஜசேகரன்¹¹ தனது

1. नृपखियो ... शिर.सु सिन्दूरमिव प्रियायुषे (16, 55)
2. सधैर्दलै. स्तम्भयुगस्य रम्भयोश्चकास्ति चण्डातकमाण्डिता स सा ।
(16, 8)
3. प्रियाशुक्रमन्थिनिवद्धवाससं तदा पुरोधा विदधे विदर्भजाम् (16, 37)
4. अराधि यन्मीनमृगाजपत्रिजैः पलैर्मृदु स्वादु सुगन्धि तेमनम्
(16, 67)
5. अलङ्कृतं क्षीरयटैस्तदश्नता रराज पाकर्षितगौरिकश्चिया (16, 98)
[वटः - मापसाधितः घटकाख्यः पकानविशेषः]
6. धनैरमीषा परिवेषकैर्जनैरवर्षि वर्षोऽपलगोलकावली (16, 100)
- 7-8. पय म्मिता मण्डकमण्डनान्वरा वदाननेन्दुः पृथुलङ्कस्तनी (16 107)
9. श्रुतिपाठकवक्त्रेभ्यस्तप्राकर्णयन् ग्रामम् (17, 104)
10. ... वामदेव्याभ्युगासकम् (17, 104)
11. गजोत्तरः

ப்ரபந்தகோசத்திற்¹ கூறினார். கி. பி. 1296 சன்துபண்டிதர்² ஸைஷதீபசரிதரத்திறகு உரை எழுதினார். அவர்க்கு முன்னர் கித்யாதார³ இயற்றிய ஒரே உரை இருத்தது என அவர் கூறுகின்றனார். கதாதார⁴ தனது உரையில் ஸ்ரீஹாஷன் காசியில் கோவிர்த்தசுத்தானின்⁵ ஸபையில் இருந்தனர் என்பார். ராஜசேகரரது கொள்கையைக் கொள்ளின், இக்கவி கி. பி. பள்ளி ரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தனராகக் கொள்ளல் வேண்டும். கதாதாரின் கொள்கையைக் கொள்ளின், அந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தனராகக் கொள்ளல் வேண்டும்.⁶

ஸைஷதீபசரிதரத்தின் உரைகள்.—இதனுக்கு 34 உரைகளின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.⁷ அவற்றுள் காராயண மவ்லீகாத இவா இயற்றிய உரைகளே அச்சில் உள்ளன.

கஸ்ஹணன்.⁸—இவா காசுமீரததிஷ் கி.பி 1089—1101இல் ஆண்ட ஷாஷனுடைய மத்தியியாகிய சம்பகனின்⁹ புத்திரர்.

1. प्रबन्धकोश.
2. चण्डुपण्डितः
3. विद्याधर.
4. गदाधरः
5. गोविन्दचन्द्र.
6. Classical Sanskrit Literature by M Krishnamacharar pp. 178 & 183.
7. Ibid pp 182 & 183.
8. कल्हण
9. चम्पक.

ஸுஸஸவனின் மகனாகிய ஜயஸிம்மனின்¹ ஸபையில் இருந்தா²
 கி. பி. 1149-1150 இல் ராஜதரங்கினி³ என்ற நூலை இயற்றினா⁴
 இதனுள் எட்டு தரங்கங்கள் உள் 7783 ச்லோகங்கள் உள்
 எட்டாவது தரங்கத்தில் உச்சலன்⁵ ஸுஸஸவன்⁶ இவருடைய
 சரிதம் கூறப்பட்டது அவ்விருவரும் இக்கவியின் காலத்தவ
 ராதலின் ஆங்குக் கூறப்பட்டது மிக உண்மை என்பதில் ஐய
 மில்லை தான் ராகம தவேஷம் இவை அற்றவன் எனக் கவி
 குறிப்பாய்க் கூறுகின்றா⁷ நீண்ட சரிதத்தைக் கூறவேண்டுந்
 தால் நூலில் அதிக வைசிதரயம் இல்லை என்கிறா⁸ ஆயினும்
 சிறசில இடத்தில் கருத்தை விசிதரமாக வெளியிடுகின்றா⁹
 இச்சரிதத்தைப் படித்ததால் சாந்தரஸம் உணரப்படும் என
 கின்றா¹⁰ ஆயினும் பொதுவாக நூல் புராணச்சாஸ்திர
 உடையது என்றே கூறல தகும்

1 जयसिंह

2 सुत सुस्सलभूभर्तु सम्प्रत्यप्रतिक्षम ।

नन्दयन्मोदिनीमास्ते जयसिंहो महीपति ॥ (43 at the end)

3 राजतरङ्गिणी

4 उच्चर

5 सुम्सल

6 क्षाप्य स एव गुणवान् रागद्वेषचहिष्कृत (1, 7)

7 कथादैर्घ्यानुरोधेन वैचित्र्येप्यप्रपद्यिते ।

तदत्र किञ्चिदस्येव वस्तु यद्व्यतीयते सताम् ॥ (1, 0)

8 विगृह्यो नियोगी च यदेवाश्रित्य वर्धते ।

चित्र करोति तस्यैव म्यानास्वनभिगम्यनाम् ॥ (8 01)

9 क्षणभङ्गिनि जन्तूना म्युरिते परिचिन्तिते ।

मृषाभिषेक शान्तस्य रगस्यात्र विचार्यनाम् ॥ (1 23)

இவர்க்குப் பின்னர் ஜோனராஜரும், 'வரபண்டிதரும், பாரம்பரித்தரும் ராஜதாங்கினி இயற்றினர்.

கவிஞானன்.—இவர் காதம்பவம்சத்திற்குப் பிறந்த காமதேவர் என்ற அரசனின் ஸபையில் இருந்தார். அவ்வரசனின் விசேஷத்திற்காக இராமாயணம் மஹாபாரதம் இரண்டிலிருந்தும் பொதுவான செய்திகளைப் பொறுக்கி, ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் ராமாயணக்கதையும் மஹாபாரதக்கதையும் பொருள்படும்படி எளிதான உடையில் அழகாக இவர் இயற்றியுள்ளார்.¹ இந்நூலின் 13 ஸர்க்கங்கள் உள். இதனை மஹாகாவ்யம் என்பர் உரைகாரர். இராமனின் பிறப்பு முதல் பட்டாபிஷேகம் வரையிலும் தர்மபுத்ரரின் பிறப்பு முதல் பட்டாபிஷேகம் வரையிலும் உள்ள கதைகள் இங்கு உள்ளன. நூல் முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால் ராமாயணக்கதை தொடர்ந்து இருக்குமாதும், ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் பாரதக்கதையும் தோன்றுமாதும், இந்நூல் எழுதினதோ என்ற ஐயம் தோன்றுகின்றது. ராமாயணபாரதம் என்ற தொகைச்சொல்லில் குறைவான எழுத்துக்களைக் கொண்ட பாரதம் என்ற சொல்லை முதலில் கூறுதலும் அவ்வையத்தை வகுப்படுத்துகின்றது. இந்நூலில்

1. अस्ति कादम्बसन्तानसन्तानकनवाहुरः ।

कामदेवः क्षमादेवकामघेनुर्जनेश्वरः ॥ (राघवपाण्डवीये 1, 13)

तस्यावदातैः कविस्त्विक्षुत्रैः संस्यूतनानागुणरत्नराशेः ।

विनोदहेतोः कविराजसुरिर्निष्कण्डद्वन्द्वमिदं विधत्ते ॥ (1, 35)

प्रायः प्रकरणैक्येन विशेषणविशेष्ययोः ।

परिवृत्त्या कचिच्छब्दुपमानोपमेययोः ॥ (1, 37)

कचित्सदैश्च नानार्थैः कचिद्वक्रोक्तिगतिभिः ।

विधास्यते मया काव्यं श्रीरामायणभारतम् ॥ (1, 38)

அங்கிச்சுவை வீரம் என்னவாய்; ஏனைய சுவைகளும் நூல் காங்கு உணரப்படுகின்றன. இருபபினும் படிப்போர்க்கு ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் இருவகைப்பொருளும் வருகின்றனவா என்பதில் கோக்கமா போருமாறு சுவையுணர்ச்சிபிற போகாமையால், இதனை ஒரு சிதாசாவயம்¹ எனவே கூறலாகும். ஸுபந்த, பாணபட்டர் இவர்க்கடுத்த தான் வக்ரோத்திர சிறத்தவன் என இக்கவியே கூறினா² இவா. ௮. 800இல் இருத்திருக்கலாம் என மாக்டானலும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருத்திருக்கலாம் எனக் கீத்துங் கூறினா.³

இதநூலைப் போன்றே தனஞ்சயன் என்ற ஐயனா இவர்க்கு முன்னா ஸாகவயாண்டவியம் என ஒரு நூல் எழுதினா என்பா கீத. இவா ஸாரீஜாததாரணம் என மறகுரு நூலை 10 ஸாககங்களில் எழுதிமுள்ளா என்பர்.⁴

1. *Oj. nṛpeṇ kanyā janakeṇ dīp̄ṣṭītamayoniḥ lābhayitūṁ svayंवरे ।*

द्विजप्रवयेण स धर्मनन्दनः सहानुजस्ता भुवमप्यनीयत ॥ (2, 1)

साकं भूषैर्मानमङ्गं प्रपन्ने चापे तसिन्निर्वृता लक्ष्यसिद्धया ।

श्रीदानम्ना सादरं राजपुत्री वीर्या रामं प्राप हृद्या कुमारम् ॥
(2, 29)

2. सुवन्दुर्वाणमट्टश्च कविराज इति त्रयः ।

वशोक्तिमार्गनिपुणाद्यतुर्थो दिद्यते न वा ॥ (1, 41)

3. A History of Sanskrit Literature by A. A. Mao Donell p. 331.

A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p 137.

4. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 189

இதற்குச் சசுதர் இயற்றிய உரை அச்சில் உளது. இன்னும் ஏழு உரைகள் உள்ளன என்பா.¹

கிருஷ்ணாந்தன்².—இவர் கபிஞ்சலகுலத்திற்³ பிறந்தவா; மஹாமாத்ரா (பிரதானமந்தரி) ஆய இருந்தாா. இவா எழுதிய நூல் ஸஹ்ருதயாந்தம்⁴ என்பது. இந்நூல் ஸஹ்ருதயர்களுக்கு⁵ ஆந்தததை உணடுபண்ணுவதால், இப்பெயா பொருளொடு புணர்த்த சொல் (அந்வாததகாமா) எனச் சொல்லலாம். இக் கவியும் இரூதியில் உள்ள ச்வேகததில் இந்நூல் தனிகாக்ரு மகிழ்ச்சி அளிக்கட்டும் என வேண்டுகின்றார்.⁶ இந்நூலில் 15 ஸர்க்கங்கள் உள; ௩௪வரின் பிறப்பு முதல் இரண்டாம் முறை அவன் தமயந்தியை அடைதல் முடிய வர்ணிக்கப்படுகின்றன, செய்புள்களெல்லாம வைதாப்பீரீதியில் பதவாஸ்தியத துடன் விளங்குகின்றன. வான்களும் புதிய முறையில் உள்ளன.⁷ அங்கிச்சுவை க்ருங்காரமே ஆகும். சிவவீடத்து ஸம்

1. *ibid* p. 189.

2. க்ருணானந்த:

3. க்ருணானந்தகவே: கபிஞ்சலகுலக்ஷிரோதஸ்தியுத: சஹ்ருதயானந்தே (15, 61)

4. சஹ்ருதயானந்தம்

5. காவ்யததைப் படிக்கும்பொதேர கடிக்கும்பொதேர கதாபததார
களொடு தனமயீபவதம் அடையும் ஆதறணடையோர் ஸஹ்ருத
யா ஆவர். அகரே தனிகி ஂணற சொல்லாலும் வழவகப்
படுவா.

6. तावत्काव्यमिदं तनोतु कृतिनामन्तःप्रमोदोदयम् (15, 61)

7. लब्धार्थकामार्जनकोविदत्वमयं न लीयेत कदापि पापे ।

इतीव निश्चित्य गुरुर्निमित्तैश्चकार नाम्ना नलमात्मजं तम् ॥ (1, 24)

हिमरुचिर्दहतीति किमद्भुतं वहिरसौ विशदः कलुषो हृदि ।

अबुध एप जनस्तु यदीदृशादपि मुक्ताधियमाय समुत्सुकः ॥ (4, 20)

போகமும் சிலவிடத்து கிப்ரலம்பமும் உணரப்படுகின்றன. இம்மஹாகாவயம எங்கும் ரணமயமாகவே இருந்ததால், இதனை முழுமையும் தொனிகாவ்யம் என்னலாம்.

சிலவிடத்தில மஹாபாரதக்கதையிலிருந்து வேறுபடுகின்றா. இங்கே இந்திய முதலிய நாலவரும் நளனுருவத்தடன ஸ்வயம்வரமண்டபத்திற்கு வந்ததாகக் கூறப்படவில்லை. இம்மஹாகவி இறுதியிலுள்ள ச்லோகத்தில் நரஸிம்மா, சிவன் இருவரையும் கூறுகின்றமையாலும்¹ முதல ஸாககம் இரண்டாம் ச்லோகத்தில்² நரஸிம்மரைப் பற்றிக் கூறுதலாலும், இவ்வுதவைதி என்றும், நரஸிம்மத்தை உபாஸித்தார எனதுவ கூறல தரும.

‘ अनुघते भास्वति मन्दभासि विधौ किमप्याविरभूचमिषम् ।

आसाद्य रन्ध्रं महनीयधाम्नः मलीमसः सम्पदमातनोति ॥ (6, 3)

साहसे वर्तमानस्य विपदः स्युः पदे पदे ।

सदृशं चेष्टमानस्य स्वयं लक्ष्मीः प्रसीदति ॥ (8, 20)

समाधिगम्य समाधिवलान्मुनिर्मनसि खेदमवाप मुहुर्मुहुः ।

परगतामपि दुःखपरम्परा कृतधियो हि निजामिव मन्वते ॥ (12, 14)

मया विना नैष घनश्चकास्ति विलोक्य गा ताम्यति नैषधश्च ।

इतीव विद्युत्सरिचिन्तयन्ती मुहुश्चकाशे च तिरोदधे च ॥ (14, 20)

1. लक्ष्मीर्यावदलहरोति हृदयं विष्णोर्नृसिंहावृतेः ।

यावद्विष्णुपटी च धूर्जटिजयजूयान्तरे मरीचती ॥ (15, 61)

2. दैत्येन्द्रमेकं परजेरनेवैर्विद्वारयन्नीटमिव प्रपन्न ।

स्वच्छेषु मुक्तेष्वनुविष्वदम्भात्सुर्वजनैकं जयतां नृसिंहः ॥ (1, 3)

வடமொழிநூல்வரலாறு

ஐயாதா ¹ — இக்கவி காசமீரத்தில வளித்தவா. இவா ஹி சரித்சிந்தாமணி ² எனற தூலை 32 பரகாசகங்களில எழுதியுள்ளா சிவனைப்பற்றிய சரிதங்களும் கைகத்தனின் உறபத்தியும், ³ அரத்த நாரீசுவர-அவஸரத்தின் உறபத்தியும், ஆவகுள்ள விஜயேசுவர கபாடேசுவரா முதலிய ஸ்ராததிகளின் மாஹாதமயங்களும் வாணிககப்பட்டன இதனைக் கவி காவயம எனக கூறுதி சரிதம எனக கூறியது மிகப் பொருத்தமாகும் கேஷமேகத ரனின் பாரதமஞ்ஜரி, சாமாயணமஞ்ஜரி போனது புராணநடை யிலே எழுதப்பட்டது இதனை இக்கவியே குறிக்கின்றா ⁴ இவா பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில இருந்தார என்பா

ஸோமேசுவரதேவன் ⁵ — இக்கவி குாஜாதேசத்தரசனின் புரோஹிதா இவாது தாயதந்தையா குமாரசனும் லக்ஷமியும் ஆவா. ⁶

1 जयरथ

2 हरचरितचिन्तामणि

3 இவகுள்ள கைகத்தனுறபத்தி மற்றாபாரதம், குமாரசனப்பலம் இவற்றிற் கூறப்பட்டதினின்றும் பலவிடங்களில் மாறப்பட்டு உரத்த.

4 इय साधारणा वाणी शम्भुशक्तिमत प्रति ।

समस्तलोकसुभगा शैथिल्यैर्नैव शोभते ॥

5 सोमेश्वरदेव

6 प्रवर्तमानेऽत्र फचित्यमत्रे सत्कृत्य सत्पात्रममात्यमेवम् ।

पृथार्थमात्मानमगावमस्त सौचस्तिष्ठो गुर्जरनिर्जराणाम् ॥

[सुरयोत्सवे 15, 66]

शुभाशुभेण शुमारमातुः पाप्यं तदेनज्जगदेष्टदेव्या ।

मुनिमृनिन्यामृनियज्ञविद्यागिशारवेन म्रियते म्य तेन ॥ (15 67)

இவா ஸுரதோத்ஸவம்¹ என்ற மஹாகாவ்யத்தை 15 ஸாகங்குகளில் எழுதியுள்ளார். ஸுரதன் என்ற அரசன் ராஜ்யத்தை இழந்து பார்வதிகையக் குறித்து தவஞ்செய்து அவளது அருளால் ராஜ்யத்தை மறுபடியும் அடைந்ததைப் பற்றிக் கூறும். இந்நூலில் பாரவதிகையின் வைபவத்தைப் பற்றிக் கூறுதலே கையின் நோக்கம் என்பது குமாரன் தாயின் காவ்யம் என்ற தொடரால் மன்கு விளங்கும். இங்கு உள்ள ஹிமாலய வர்ணனம், குதுவர்ணனம், சந்திரோதயவர்ணனம் எல்லாம் அழகாய் இருக்கின்றன. இக்கவி வாய்மீதி, வ்யாஸர், குனாட்பர் காளிதாஸன், மாகன், முராரி இவர்களின் பெயரைக் கூறி, காளிதாஸனுடைய வாக்கில் ஈடுபட்ட தனக்கு வேறென்றிலும் மனது செல்வவில்லை என்கிறார்.² இவர் பீமதேவர், வீரதேவர் இவர்களின் ஸபையில் இருந்தனர். இவரது காலம் கி. பி. 1179-கி. பி. 1262 என்பர். ஆகலின் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த கவிகளுள் இவரும் ஒருவர்.

அபயதேவன்³.—இவர் ஸைனர்களுள் ஈற்றந்த கவி. பத்மேந்துமுனி ராஜனின் 'சிஷ்யர். ஜயந்தவிலயம்⁴ என்ற மஹாகாவ்யத்தை 19 ஸாகங்குகளில் இயற்றியுள்ளார். "கிக்ரம

अभूदमिधया रुक्मीः साक्षादस्मीरिव क्षितौ ।

आदिमः प्रशममन्दिरं महादेवे इत्यमिधया तदङ्गम् ।

सौमेश्वरदेव इति क्षितिदेवस्यास्य वन्दुरनुजन्मा ॥ (15, 40-42)

1. मुरयोत्सवः

2. श्रीकालिदासस्य वचो विचार्यै नैवान्यकान्ये रमते मतिर्मे । (1, 35)

3. अभयदेवः

4. पद्मेन्दुमुनिराजः

5. जयन्तविजयम्

ஸீமமன என்ற அரசன் வெகுநாள் புதரோதஸவததை அனுபவியாது பஞ்சபாமேஷ்டிகளின் கமஸகாராதிகளால்¹ ஜயந்தன என்ற மகளை அடைந்தான், அவன் திகழ்ஜயம் முதலியன செய்ய, அவனுடைய குணநிசயங்களைக் கேட்டு வைஸ்மிமனின்² மகன் ரதிஸுந்தரீ³ எனப்பென் ஸவயமவரத்தில் அவனை மணந்தான்⁴ எனபது இக்காவயததின் வஸ்து ஈண்டு ருத்க்கள், சந்தரோதயம், ஜலகீடை முதலியன நன்கு வானிகப படுகின்றன சுவை நன்கு படிப்போரால் அனுபவிகபபடுமாறு எளிய நடையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டது சில கருத்துக்கள் புதிதாய் உள்ளன⁵ அங்கிசுவை சருங்காரமே ஆகும் வீரம் முதலியன அங்கசுவைகளாக இருக்கின்றன இந்நூலை கி பி 1221-இல் இக்கவி இயற்றினா என்பா ஆகலின் இவரும் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்த கவி களுள் ஒருவா ஆகும்.

1 नमस्कार पर तत्र श्रीपञ्चपरमोष्ठिनाम् ।

प्रयात्यनन्यसामान्ययानपातसगोत्रताम् ॥ (3, 2)

2 वैरसिंह.

3. रतिसुन्दरी

4 वदय म्वकान्तोऽपि स धावति स सापायसङ्गासु पराङ्गनासु ।

किं केतकीपु स्फुटकण्टकासु न याति जाती परिहाय मृद्ग ॥ (6, 3)

यत्न यत्न सुकुमारपुङ्गव सञ्चचार सुमगाग्रणी पथि ।

तत्र तत्र तमनङ्गविभ्रमात्सूजयन्ति नयनोत्पलै स्त्रिय ॥ (7, 21)

कम्य कम्य न तरोर्यथोचितै दलाप्यपुष्पफलपत्रसङ्घै ।

रामणीयकविशेषनाटके सूत्रधारपदवीं दधौ मधु ॥ (7, 55,)

பூரீவீரந்தி¹ — இக்கவி ஹைமதத்ததைச் சேர்ந்தவர். இவரது ஆசிரியர் அய்யந்தி² என்பவர். இவர் சந்திராபாகிரிதம்³ என்ற நூலை இயற்றினர். இங்கு ஜீனேந்திரப்பரின் சரிதத்தை⁴ வர்ணிக்கின்றனர். ஈண்டு 18 ஸர்க்கங்கள் உள். இந்நூலில் கவிதனது குருபரம்பரையைப் பற்றிக் கூறுகின்றார் 18 ஸர்க்கத்தில் ஹைவாக்கொங்கைகளை விஜயாய்க் கூறுகின்றனர்; முன்னார்க்கங்களிலும் ஆங்காங்கு அவற்றைக் கூறுகின்றார். மகப் பேரூ இவ்வாறு அரசனும் அரசியும் வருத்தால், ஐலகீடை, அரசன் சகாத்தில் நுழையும்போதுள்ள பெண்டிரின் நிலை முதலியவற்றை இக்கவி வர்ணிக்கும்போது காளிதாஸனின் மருவம்சத்தையே மனத்திற் கொண்டிருந்தாரோ எனத் தோற்றுகின்றது⁵. சிவவிடத்தில் சிவ சீவோகங்கள் ஆக்குன்னவற்றைப்

1. श्रीवीरनन्दी

2. अमयनन्दी

3. चन्द्रप्रभवरीतम्

4. शब्दार्थमुन्दरं तेन रचितं चास्तेजसा ।

श्रीजिनेन्दुप्रभस्येदं चरितं रचनोज्ज्वलम् ॥ [प्रशस्तिः 5]

5. विधितुरर्हचरितं तदल्पधीर्भुवं न यास्यामि न हास्यतां सताम् ।

(चन्द्रप्रभवरीतम् 1, 9)

तथापि तस्मिन्नुत्सेहுவहिते मुदुष्यवेशेऽपि पुराणसागरे ।

यथात्मशक्ति प्रयतोऽस्मि पोतकः पथीव यूथाधिपतिप्रवर्तिने ॥ (1, 10)

अथ प्रज्ञाना नयनाभिरामो लक्ष्मीलनालितसुन्दराङ्गः ।

वृद्धिं स पद्माकरवत्पेदे दिनानुमारेण शनैः कुमारः ॥ (4, 1)

रघुवंशे 1, 3 and 4; 4, 1.

வடமொழிதூலவாலாறு

போல உள்ளன. ஆயினும் நடை மிகவும் இதிலமாய இருந்தன, அதனைப் பாஞ்சாலி எனநே கூறலாம்¹ சில வாணனை புதுமுறையில் உளது² அங்குச்சுவை சாந்தம் எனினும், சருக காரம் சில ஸாககங்கங்களில் விரிவாய உணர்த்தப்பட்டது, கீழும் அங்குச்சுவையாய விளங்குகின்றது இவா பதினமூன்றாம் தூறமுண்டில் இருந்திருத்தல் கூடும என்பா

அமரசந்தரஸூரி³—இக்கவி ஹனுமதத்தைச் சாந்த ஜீவதத் ஸூரியின்⁴ சிஷ்யா இவா பாலபாந்தம், பதமாந்தம் ஹாகாவயம்⁵ என்ற மஹாகாவயங்களை இயற்றினா முன் தூல மஹா பாரதக்கதையை ஒட்டியது அந்தூலன் மயிமுடிவைக்

- 1 अर्थ धर्माय सेवन्ते काम सन्तानवृद्धये ।
यत्र न व्यसनाल्लोका परलोकक्रियोद्यता ॥ (2, 119)
न नव वयो व्यसनवर्गहत न जरा मतिस्मृतिविमोहहता ।
न हता गुणा मलिनदोषगणैर्न च यत्र मृत्युरपमृत्युद्वय ॥ [5 9]
न जहाति पुमान्मृतज्ञतामसुभङ्गेऽपि निसर्गनिर्मल ।
रविणा गमित समुन्नतिं सह तेनास्तमियाय वासर ॥ (10 13)
विपत्सम्पदि जागर्ति जरा आगर्ति यौवने ।
मृत्युरायुषि जागर्ति वियोग प्रियसङ्गमे ॥ (15 135)
- 2 माधुर्यमिच्छुरतिशायि परिमहीतु
चूताङ्कुरमसनजातकपायकण्ठ ।
मूकीभवन्परमृता निमहोऽपि नूनम्
आकर्णयिष्यति तवानतगात्रि चाणीम् ॥ (8, 16)
- 3 अमरचन्द्रसूरि
- 4 निन्दत्तसूरि
- 5 पद्मानन्दमहाकाव्यम्

கத்தியாக வர்ணித்தமையால் இக்கவிக்கு வேணிக்குபாண:¹ என்ற பெயரும் உண்டு. பத்மாகர்த்தமஹாகாவ்யத்திற்கு ஜிகேந்திரசரிதம்² என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இதனால் 19 ஸாக்கங்கள் உள. 24 திர்த்தங்கரர்களைப்பற்றி இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. அங்கிச்சுவை சாந்தம்; ச்ருங்கரம் முதலியன அங்கச்சுவைகள் ஆகும்.

காலம்—இக்கவியின் ஆசிரியராகிய ஜினதத்தஸூரியால் கி. பி. 1220 இல் இயற்றப்பட்ட விவேகவிலாஸம்³ என்ற நூல் பதினான்காம் நூற்றாண்டினான மாதவாசார்யரால் குறிக்கப் பட்டமையால், இவர் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டினர் எனக் கூறல் தகும.

பாலசக்தரஸூரி:⁴—முஞ்சாவன்⁵ என்ற பிரம்மணன் ஹைராசார்யரான ஸரிபத்ரஸூரியின்⁶ செஷ்யராய்ப்பாலசக்தரன் என்ற பெயருடன் விளங்கினர். அவர் எழுதிய நூல் வஸந்த விலாஸமஹாகாவ்யம்⁷ என்பது. கீரதவளன் என்ற சமூக்ய வாசனின் மத்திரியான வஸ்துபாலனின் சரிதம் இந்நூலில்

1. वेणीकृपाणः
2. जिनेन्द्रचरितम्
3. विवेकविलासः
4. बालचन्द्रसूरिः
5. मुञ्जालः
6. हरिभद्रसूरिः
7. वसन्तविलासमहाकाव्यम्

வர்ணிக்கப்பட்டது.¹ வஸ்துபாலனுக்கு வஸந்தன் என்ற மற்ருகு பெயரும் உண்டு.² அக்காரணம்பற்றியே இத்தும் வஸந்தனிலாஸம் என்ற பெயரை அடைந்தது. வஸ்துபாலனின் மகனான ஹஜத்ரஸிம்மனின் கிநேரத்தத்திற்காக³ இஃது எழுதப் பட்டது. இதனுள் 14 ஸர்க்கங்கள் உன.

இந்நூலுள் வஸ்துபாலனின் வீரச்செயல், தர்மச்செயல் இவை நன்கு வர்ணிக்கப்பட்டன. மூன்று ஸர்க்கங்களில் ருதுக்கள், ஜலக்ரீடை, ஸலர்யோதயம், சந்தரோதயம் இவை வர்ணிக்கப்பட்டன. ஆயினும் தர்மச்செயலின் வர்ணனைபே சிறப்புற்று விளங்குகின்றது. ஆகவின் இந்நூலுள் சாந்தம் அங்கிச்சுவை என்றும், வீரமும் ச்ருங்காரமும் அங்கச்சுவை என்றுங் கூறல் தரும், நடை மிகவும் எளிதாய் இருக்கிறத⁴ பழைய கருத்துக்கள் புதுமுறையாகக் கூறப்பட்டன.⁴

காலம்.—வஸ்துபாலன் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இறந்தமையாலும், இந்நூல் அவனது மகனின் காலத்தில் இயற்றப்பட்டமையாலும், இந்நூலின் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி என்னலாம்.

1. श्रीवीरपूर्वो धवलः क्षितीन्दुरस्याभवत्सुनुरनूनतेजाः (3, 46)
तावलञ्चकतुरुमौ राज्यं चौलुक्यमूपतेः (4, 2)
2. अथादितीर्थेशमुपत्यकापुरिवतंसमभ्यर्च्य वसन्तसंज्ञितः । (13, 1)
3. श्रीवस्तुपालाङ्गमुवो नवोक्तिप्रियस्य विद्वज्जनमज्जनस्य ।
श्रीजैतासिंहस्य मनोविनोदकृते महाकाव्यमुदीर्यते ह (1, 75)
4. क्षत्रियाः कलियुगेन दूषिताः सर्वतोऽपि न तु मामकः प्रभु ।
कालतोऽप्यखिलधातुजित्वरी श्यामिका न कनकस्य जायते ॥ (10, 7)
पापकालकलिकालसङ्गतोऽप्येति नैव विवृतिं कृती जनः ।
उत्कटोररवकाकपोपितः कापि कूजति कटूनि कोकिलः ॥ (10, 7-8)

வாஸுதேவன்.—இவா இயற்றிய தால் களோதயம் என் பது. இதனால் கான்கு ஸர்க்கங்கள் உள். யமகம் அநுப்ரஸம் இவற்றிடன் செய்யுள் செய்யும் சக்தியை இக்கவி காட்டுகின் றனா. இதனைச் சித்ரகாவ்யம் என்னலாம். சரித்திரகாவ்யம் என்பாரும் உள்ளர்; ஆனால் இதனின்றும் அறிப்பப்படும் சரித் திரப்பகுதி மிகச் சிறந்தே ஆகும். இத்துடிக் காளிதாஸன் இயற்றினன் எனச் சிலா கூறுவர். அது தவறு என்பது இத்துடிக் படித்தால் விளங்கும். இவருடைய காலம் தெளி வாய் அறிப்பப்படவில்லை.

வேட்கடகாதா—இவர் வேதாந்ததேசிகர் என்ற பெயராலும் வழங்குவா. இவர் ஸர்வதந்தர்ஸ்வதந்தர்¹ கவிதார்க்கிக ஸிம்மர் என்ற பட்டமும் அடைந்தனர். இவரது தகப்பனார் அனந்தஸூரி; தாயார் தோதாம்பா; இவர் காஞ்சிபுரத்தின் அருகிலுள்ள தூப்பல் என்ற ஊரில் கி. பி. 1268 இல் பிறந்தார்; தமது தாய்மாமனாகிய ஆத்யேய-ராமாநுஜரிடம் கல்வி கற்றனர். திருவலிந்தாபுரம் ஸ்ரீரங்கம் இவ்விடங்களில் செகாலம் வசித் தனர். இவரே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுள் வடகலைஸம்பிரதாயக் கீர் ஆககினர். விசேஷ்டாதவைதநூல்களை நூறுக்கு மேல் இயற்றினா. மதக்கொள்கைகளில் இவர் சமெட்டிருத்தபோதி

1. अहितानामायस्य त्राता यः शरणगामिनामायस्य ।

गननानामायस्य श्रुतः पिता वीरसेनतामयस्य ॥ (1, 13)

अयि भवने त्रायस्य समुवं पुष्कर मुदं जनेऽवाप्यस्य ।

युगयलनेत्राय स्वस्नेहाय पुरेव विमलनेत्राय स्वः ॥ (4, 41)

2. वेङ्कटनाथः

3. वेदान्तदेशिकः

4. सर्वत्रन्वन्तः

5. कवितार्किकमिहः

வடமொழிதூல்வரலாறு

ஹம் இராமாயணம் மஹாபாரதம் காளிதாஸனின் தூலகக் கிரதாஜ-ரீயம் முதலிய தூலககளில் நடுபட்டிருந்தன என்பது இவருடைய ஹம்ஸஸந்தேசம்,¹ யாதவாப்யதயம்² என்ற தூல்களால் நன்கு அறியப்படுகின்றது.

ஹம்ஸஸந்தேசம்.—ஹதாமான் இலங்கைகருச் செனத ஸீதைபைக கண்டதை இராமனுக்குக் கூறிய பின்னர் இராமன் கிஷ்கிந்தையிலிருந்து ஸீதைக்கு அன்னததைத் தூது விடுவதாக இரதூல கூறும். இது கருத்திலும், சோறபிரயோகத்திலும், வஞ் தத்திலும் காளிதாஸனின் மேகஸந்தேசத்தைப் பின்பற்றியது இவருந் திருப்பதி, காஞ்சி, பூரீசங்கம் இவற்றின் வரணை உள்ளது இரதூலில் அங்கசசுவை விபரலம்பசுருங்காம் எனவே கூறல வேண்டுமே இவரு இரண்டு ஆசவாஸமும்¹¹⁰ சலோகங்களும் உள்.

யாதவாப்யதயம்.—இரதூல கிருஷ்ணனுடைய சரிதையைக் கூறுகின்றது.³ இது 24 ஸாககங்களைக்கொண்ட ஒரு மஹா காவயம்.⁴ பெருமபரதும் நடை எளிதாய் உள்ளது.⁵ கிறிஸ

1. हंससन्देशः

2. यादवाभ्युदयम्

3. वक्ष्ये विबुधजीवातुं वसुदेवसुतोदयम् । (1, 8)

4. Yādvabhyudaya Vol 1, Vanī Vilas Edn. Preface.

5. चरमतश्च ऋणादिव देवकी-

पतिरमुच्यत शृङ्खलत स्थिरात् ।

निखिलबन्धनिर्मुक्तसन्निधौ

विगलन निगलस्य किमद्भुतम् ॥ (3, 11)

இடங்களில் சப்தகிராம் உள்ளது.¹ தூல் முழுதும் பக்தி தலம்புகிறது. அங்கிச்சுவை சாந்தம் எனக் கூறல் தரும். விரம் முதலியன அங்கமாகவே உள்ளன.

காலம் —வேதாந்ததேசிகரது காலம் கி. பி. 1268—1369. ஆகலின் ஓரம்மைத்தேசம், யாதவாப்யுதயம் இரண்டும் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலோ பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலோ இயற்றப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

யாதவாப்யுதயததிற்கு முதன்முதலில் உரை எழுதியவர் அப்பையதிக்கிர. சின்னதிம்மாஜனின் துண்டதனால் அவர் உரை எழுதியதாகக் கூறுகின்றார்.² அதன் பின்னாப் பல தேவக்கிரபாசாபாசன உரைகள் எழுதியதாகக் கூறுவர்.

स लीलया मेरुमिव द्वितीयं

गोवर्धनं गोपकुलप्रदीपः ।

नवप्रसूतं निहितैकहस्तो

नागो नलस्तम्बमिवोज्झार ॥ (7, 48)

निशेव चन्द्रेण घनज्यपाये

नैसर्गिकी बुद्धिरिव धुनेन ।

फल्येन सा नीतिरिवाप्रमादा

युक्ता यमौ नूतनयौवनेन ॥ (12, 24)

1. धीर धीरधुराधारी धाराधरधरोऽधरे ।

राधोधरारोधरोधिधाराधारो धराधरः ॥ (8, 81)

2. श्रीचित्रतिम्मराजः प्रतापनीराजितशमावरयः ।

... ...
यादवाम्युदयं काव्यमश्रीपीद्विदुषा मुखात् ।

... ...
विदुषा पुगन्मम्य विवृती मा न्ययोजयत् ।

வடமொழிநூல்வாலாறு

அகஸ்த்யபண்டிதன்.¹—இவா ப்ராதபருத்ரனின்² ஸபையில் இருந்தவர் இவர் பாலபாரதம்³ என்ற மஹாகாவ்யத்தை 20 ஸர்க்கங்களில் எழுதிபுன்னார். இந்நூல் த்ராஷ்டாபாகத்தில் இயற்றப்பட்டது⁴ இவருடைய புலமையைப் பேரற்றிக்கூட கின்றனர் ராஜசூடாமணி தீக்ஷிதர்.⁵ இவர் 74 நூல்களை இயற்றினர் என மதுராவிஜயம்⁶ இயற்றிய கங்காதேவி⁷ கூறுகின்றான்.⁸ இவருடைய பாண்டியத்யத்தைக் கண்டு மெச்சிப் பிரதாபருதாதேவன் இவர்க்கு வித்யாநாதன்⁹ என்ற பட்டத்தைச் சூட்டினான்.

1. अगस्त्यपण्डितः

2. प्रतापरुद्रः

3. बालभारतम्

4. अथापगासूनुरभाषितोच्चैः

शृण्वन्तु सर्वेऽपि मम प्रतिज्ञाम् ।

यावन्मयेदं भ्रियते शरीरं

तावद्भविष्याम्यहमूर्ध्वरेताः ॥ (1, 67)

5. जडाशयाना हृदयं जगत्या

यस्योदयाद्यातितमा प्रसादम् ।

स एव सारस्वतमर्मवेदी

विमाति मौलौ विदुषामगस्त्यः ॥

[राजचूडामणिदीक्षितकृतसुविमणिकल्याणे 1. 18]

6. मधुराविजयम्

7. गङ्गादेवी

8. चतु.सप्ततिकान्योक्तिव्यक्तवैदुष्यसम्पदे ।

अगस्त्याय जगत्यसिन् स्पृहयेत्को न कोविदः ॥ [वीरकम्परायचरिते]

9. विद्यानाथः

காலம்.—ஐ. பி. 1292-1323 இல் ஆண்ட பாரதபகுதானால் இக்கவி போற்றப்பட்டவராகலின் இவரது காலம் பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் ஆகும்.

வாமனபட்டபாணன்.¹—இவர இயற்றிய நூல் களாப்யதயம்² என்பது. எளிதான நடையில் இஃது உள்ளது.³ களாலுடைய சரிதம் வரணிக்கப்பட்டுள்ளது தற்போது எட்டு ஸர்க்கங்களும் ஒன்பதாம் ஸர்க்கத்தில் மூன்று ச்லோகங்களே அச்சில் உள்ளன.

காலம்.—இவர வேமழபாலனின் காலத்தவர் என்றும் அக்காரணம்பற்றிப் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தாரா என்றது கூறுவர்.⁴

லீத்யாண்யா.⁵—பதினான்காம் நூற்றாண்டில் வேதபாஷ்யங்கள் இயற்றிய இவர சங்காலிஜயம்⁶ என்ற நூலை இயற்றியதாகக் கூறுவர். அதனைவதமததைப் பாரதவாஷித்திற் பாவச்

1. वामनभट्टयाणः

2. नलाभ्युदयः

3. न चाश्विनौ नापि च पुष्पयाणं

न चापि साक्षादरविन्दनाभम् ।

सुजातमूर्तेर्निषयाधिपस्य

रूपपतिद्वन्दितया प्रतीमः ॥ (1, 14)

वान्छा यदि स्यान्मम जीविते ते

पत्युर्यतेथाः परिमार्गणाय ।

निवेदयेथा जनकाय मे त्वं

सच्चिन्तयेदेष तदभ्युपायम् ॥ (8, 47)

4. Preface to Nalabhyudaya by T. Ganapati Sastriar.

5. विद्यारण्यः

6. शङ्करविजयः

உடமொழிநூல்வரலாறு

செய்த சங்கராசாரியரின் சரித்தத்தை இந்நூல் கூறுகின்றது. இதனை 16 ஸாககவகை உள் இதன் நடை புராணச்சாஸ்திரிய உளளமையான இதனைக் காவயம எனக் கூறுத்தும் பொருத்தது. அவரது காவததிறகு முன் இருந்த தண்டி, பாணன் முதலியோருடனும்,¹ அவர்களுடைய பிணை இருந்த உதயனாசாரியர் அபிசவகுபதர்கண்டனசாக்யபயற்றிய றாஷா, நீலகண்டாசாரியர் முதலியோருடனும்² கோல சங்கராசாரியர் வாதம் செய்ததாகக் கூறப்பட்டனையான இந்நூலைச் சரித்தநூல் எனவுங் கூறல் தகைது. அதனானம் பற்றியே இந்நூலை

1. स कथाभिरवाप्तिषु मसिद्धान्
विबुधान्बाणमयूरदण्डिसुल्यान् ।

शिथिलीकृतदुर्मताभिमानान्
निजभाष्यश्रवणोत्सुकाश्चकार ॥ (15 41)

2. अभिभूय मुरारिमिश्रवयं
सहसा चोदयनं विजित्य वादे । (15 62)

स हि खण्डनकारमूढदर्पं
बहुधा व्युद्य वशवद चकार । (15, 67)

तदनन्तरमेव कामरूपान्
अधिगत्यामिनवोपशब्दगुप्तम् ।

अजयत्किल शाक्तभाष्यकार
स च भग्नो मनसेदमालुलोचे ॥ (15, 58)

हरदत्तसमाह्वयोऽधिगम्य
स्वगुरु सन्निरते स नीलकण्ठम् ।

भगवानिदं शङ्कराभिधानो
यतिरागत्य जिगीपुरार्यपादान् ॥ (15, 33-34)

சித்பாஸ்யப் எழுதவில்லையோ என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. ஒருக்கால் அவாது துணைச் சுருக்கிப் பின்னா ஒருவா இக் குறறங்களோடு இயற்றினவோ என்ற ஐயத்தை முதல் ஸர்க்கதது முதல் ச்வேலாகத்துள்ள வித்பாநீர்த்தகுபிணம் என்ற சொல் உண்டாக்குகின்றது.¹

கங்காதேவி. *—இப்பெண்மணி புக்காஜனின்² மூத்த மைந்தனாகிய கம்பனனின்³ மனைவியருள் ஒருத்தி. காவ்யங்களை அவள் நன்கு படித்தவள் என்பது காரிதாஸன் முதலிய கவி களைப் பற்றி அவள் கூறுதலால் கிளங்கும். அவற்றால் நடு பட்டமையால் தன் கணவனின் சரிதத்தைக் காவ்யமாக இயற் றினள் என்னலாம். அதற்கு மதுராவிலையம்⁴ எனப் பெயர்; வீரகம்பாயசரிதம்⁵ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. தற்போது

1. प्रणम्य परमात्मानं श्रीविद्यार्थिरूपिणम् ।

प्राचीनशङ्करजये सारः सङ्गृह्यते स्फुटम् ॥ (1, 1)

2. गङ्गादेवी

3. बुक्कराजः

4. कम्पनः

5. तन्मदीयमिदं कान्यं विबुधाः श्रोतुमर्हय ।

मधुराविजयं नाम चरितं कम्पभूषते ॥ (1, 25)

6. वीरकम्परायनरितम् (வீரகம்பராயசரிதம்) என்பது வீரகம்பராய சரிதம் என வழங்கியது போலும்; 112 என்ற எண்ணுருவோடு ப்ராசுரத்தின் மூலம் என வந்தாலும்;

Cf. आकम्पयिष्यत्यमेकवीरः

सह्यमरुहे मरुगनरातीन् ।

इत्येव निश्चित्य स दीर्घदर्शी

नामा मुनं कम्पन इत्यकार्षीत् ॥ (2, 34)

இராமன் மால்பவரன்பர்வதத்தை வர்ணித்ததும் மனத்தைக் கவரின்றன. கோகோக்டிகளுள் சில அழகாய்க் கூறப் பட்டன.¹ அங்கிச்சுவை வீரம்; அங்கச்சுவை விப்ரலம்ப சிருங்காரம். சொற்பியோகங்களும் கலையும் வெகு அழகாய் இருக்கின்றன

காலம் — மல்லிகாதர் பதினென்காம் ஆற்றுவண்டிய் இருந் தாராகலின், இதுதான் அத்தாற்றுவண்டுதல் எனக் கூறின் தவறுகாது.

மீலான் ². — இக்கவி கதாசேனாசுரம்³ என்ற கால்பதநத இயற்றினர். இதுதான் முல்லா-லாமி-துருதநீன-அப்தர்-மறாபான் இயற்றிய பூனாப-ஜாலேகாவின் மொழிபெயர்ப்பு. இங்கு 15 கௌதுகங்கள் உள். 14 கௌதுகங்களில் சிருங்கார ானமும், பதினென்தாவதில் சாந்தானமும் உணர்த்தப்பட்டன. காச்மீரேசுரநத கவிகளின் வாக்கைப்போல் இக்கவியின் வாக் குப் ளளிய கலையில் உள்ளது.⁴ இக்கவி இதுதான் கி. பி. 1451-இல் இயற்றினார். இவரே ஜோசாராஜாக்குப் பின்னர னாஜாஜாஜாங்கினி இயற்றியுள்ளார்.

1. सहायवन्तं पुरुषं प्रवृत्त्या चलाप्युपास्ते नियमेन लक्ष्मीः । (8, 22)
அல்பேனாபி நிமிசென சௌபிராந் மிசுநே நுஷாம் ।
புனம்த்ரதிக்ஸந்யான் மஹ்தாபி ந லக்ஷ்யநே ॥ (8, 22)
ஸ்ரீலக்ஷ்யஸநமாய்யே ஹி புஸா சஸ்ய் ப்ரநஸ்யநே । (8, 112)
பந்நி செந் ஸ்வாமிஸுதா: சமந்நா: க்ரியா விமூதா யதி பூத்யதோப: ।
(12, 26)

2. श्रीवरः

3. कथाचिंतुकम्

4. नापि तं रमणं श्रेष्ठं प्राप्य मृपालनन्दिनी ।

अमन्यतेऽस्मान्मानं लोके उन्नमृतां वरम् ॥ (14, 58)

பதிப்பிக்கப்பட்டதில் ஒன்பது ஸர்க்கங்கள் உள். முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களில் புக்காஜனின் சிறப்பு, அவனது மனைவி காப்ப மாயிருந்த மககளைப் பெற்ற தலை, கம்பனின் இளமைப்பருவம் முதல் யௌவனப்பருவம் முடிய கூறப்பட்டன. நான்கு எட்டு, ஒன்பது இம்மூன்று ஸர்க்கங்களும் கம்பனனின் பேரரசு செயல்களைப் பற்றின. ஐந்து, ஆறு, ஏழு இவை குறுக்கள், ஜலக்ரீடை, ஸாலாபாஸ்தமனமும் சந்த்ரோதயமும் இவற்றைப் பற்றின. எவ் சரிதப்பகுதிகளை வஸ்துவாகக் கொண்டு இக்காவ்யத்தைக் கங்காதேவி எழுதினான் என்பது வெளிப்படை. இங்கு வீரம், ச்ருங்காரம் இரண்டு கவையகளும் வர்ணிக்கப்பட்டன. முன்னர் வீரம், பின்னர் ச்ருங்காரம், அதன் பின்னரும் வீரம் உணர்த்தப்பட்டமையால் வீரமே ஒருவாறு அங்கீகரணம் என்னலாம். நடை எளிதாய் உள்ளது. இதனைச் சரிதகாவ்யம் என்பர்.

காலம்.—இங்கு வர்ணிக்கப்பட்ட புக்காஜன் கி. பி. 1350-79இல் இருந்ததாகக் கூறப்பட்டமையால், இஃதில் பதினான்காம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது ஆகும்.

மல்லிகாதன்¹—இவர் ரகுவீரசரிதம்² என ஒரு காவ்யத்தை விஹயநாமகவியில் மேளுட்டறிஞர்³ ஒருவர் குறித்திருக்கின்றனார். நிருவணந்தபுரத்தில் பதிப்பித்துள்ள ரகுவீரசரிதம் அம் பங்கீசாதரால் இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் எனக் கணபதி சாஸ்திரியர் கூறினார். அதனுள் 17 ஸர்க்கங்கள் உள். இராமன் காட்டில் ரிஷிகளைக் காணுவது முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய அதனுள் வர்ணிக்கப்பட்டது. ரிஷிகள் பாலகாண்டகதைகள்ச் சுருக்கமாய்க் கூறுவதும், ஸுதாமான் பம்பைக்கையில் இராம வாய்ப்பாடானின் ஸாமுத்திரிகாவஸ்துணங்களைக் கூறுவதும்,

1. मल्लिकाथः
2. रघुवीरचरितम्
3. Catalogue Catalogorum by Dr. Aufrecht.

வடமொழிநூல்வரலாறு

ராஜாநாதன்.¹—இக்கவி திருப்புகழ் எழுதிய அருணகிரி நாதரின்² ப்ரபௌதரன்³ அருணகிரிகாதர்க்கு டிண்டிம கவிஸாராவபௌமா⁴ என்ற பட்டம் அரசனால் அளிககப்பட்டது. அபபட்டம் அவரது வம்சத்தினாக்கும் வந்தது. இவர அச்சுத ராயபயுதயம்⁵ என்ற காவயததைப் பன்னிரண்டு ஸர்க்கவகளில் இயற்றினா. இக்காவயததில் விஜயநகரததரசனாகிய அச்சுத ராயனின் சரிதம் வரணிக்கப்பட்டது. இங்குக் கூறப்பட்ட செயல்களெல்லாம சாஸனங்களிற் கூறப்பட்டவாறே இருத தலின், இக்காவயததைச் சரிதகாவயம் என்றே கூறலாம். காவ்யங்களிலுள்ள ருதுக்கள், ஸாலாயாஸ்தமனம், சந்த்ரோ தயம் இவற்றின் வர்ணனை, அரசன் நகரத்தில் நுழையும்போது உள்ள பெண்மணிகளின் நிகை முதலியனவும் வரணிககப்பட்டன. அங்கிச்சுவை வீரம் ஆகும்.

காலம்.—அச்சுதராயரின் காலப கி. பி. 1529—1542 இ நூல் கி. பி. 1536 பின்னா கி. பி. 1542 முன்னா இயற்றப் பட்டிருததல் வேண்டும் என்பர்.⁶

ராமபத்ராம்பா⁷ — இப்பெண்மணி தஞ்சையில் அரச வீற்றிருத ரகுநாதரின் மனைவி. தமது கணவனின் செயல்களை

1. राजानाथ.

2. अरुणगिरिनाथः

3. Acyutarāyaḥbhayudaya edited by A. N. Krishna Aiyangar pp. 4—5.

4. दिण्डिमविशार्वभौमः

5. अच्युतरायामुदयम्

6. Acyutarāyaḥbhayudaya edited by A. N. Krishna Aiyangar p. 34.

7. रामभद्रावा

குறையுதவும்¹ என்ற காவ்யத்தில் இவர் வர்ணித்தனர். இங்குக் கூறப்பட்டனவெல்லாம் சாணகங்களிற் கூறப்பட்டனவற்றை ஒத்திருத்தலின், இதையும் ஒரு சரித்திரகாவ்யம் என்னலாம். இஃதுடன் 12 லீர்க்கங்கள் உள். முதல் இரண்டு லீர்க்கங் களின் சொழுவோடு,² தஞ்சாவூர் இவற்றின் வர்ணனை உள்ளது. இஃதுங் முழுவதும் திராக்ஷாபாகம் என்னலாம். வர்ணிக்கும் முறை மனத்ததைக் காட்டுகிறது.³

1. खुनाथाभ्युदयम्

2. आहूय पल्लवकैरलिनादपूर्वं

धन्याः कवेरतनयातरुचूतवाद्यः ।

यस्यां गृहस्थनिवहा इव यावदिष्टम्

आनन्दयन्ति पथिकान्फलमर्पयन्तः ॥ (1, 75)

3. वरं रघूणां गुणवैभवे यं वदन्तु सर्वे रसिका वयं तु ।

सहस्रकन्तान्नान्नान्नस्ये कृष्णावनारं हृदि भावयामः ॥ (3, 5)

पश्चा सदा यत्न कृतान्नपत्रे प्राप्ताधिवासा प्रयत्नधीष्टम् ।

इत्येव मत्वा हृदये कवीन्द्राः पद्मं तदीयं भवनं वदन्ति ॥ (3, 9)

कथमिदं कथयाम कृष्णानिधे शृणु नृपाल स चोल्यरावणः ।

प्रतिदिनं हरते पनिदेवनाः परवधूनिवार्यपराक्रमः ॥ (8, 9)

अधिक्रियन्च्युनेन्द्रसूनुं

रघुनाथं रघुनाथमेव साध्वान् ।

हृदये कल्पयन्ति ये महान्तः

परमानन्दमगच्छन् एव धन्याः ॥ (12, 89)

வடமொழிநூல்வரலாறு

காலம்.—இந்நூலுள் வர்ணிக்கப்பட்ட செயல்கள் சுமார் கி. பி. 1620 இல் நிகழ்ந்த காரணம் பற்றி இந்நூல் கி. பி. 1625 இல் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் என்பர்.¹

ராஜகுடாமணிதீக்ஷிதர்²—இவரது தகப்பனா ரத்னகேட ஸ்ரீநீவாஸதீக்ஷிதர்,³ தாயார் காமாக்ஷி,⁴ ஆசிரியர் இவரது தமையனாகிய அர்த்தநாரீச்வரதீக்ஷிதர்.⁵ இவர் தஞ்சாவூரில் ரகுநாதநாயக்கரின் ஸபையில் பெரிய கித்வானாய் இருந்தார்.⁶ இவர எழுதிய பல நூல்களுள் ருக்மிணீகல்யாணம் என்ற மஹாகாவ்யம் ஒன்று. இதனுள் 10 ஸர்க்கங்கள் உள், அவற்றுள் இரண்டு ஸாக்கங்கள் அச்சில் வந்துள்ளன. அச்சிச் சுவை சிருங்காரம். கடை எளிதாக உள்ளது.⁷

1. Raguṇāthābhyudaya edited by T. R. Chintamani Introduction.
2. ராஜகூடாமணிதீக்ஷித:
3. ரத்னேத்ரநீவாஸதீக்ஷித:
4. காமாக்ஷி
5. அர்ஹநாரீஸ்வரதீக்ஷித:
6. मूर्त्यभिरुक्तामजनिष्ट तस्माद्रतीशरूपो रघुनाथमूपः । (1, 47)
अध्यास्य तज्ज्ञानगराममुष्मिन्सर्वसहा शासति सार्वभौमे ।
श्रीराजकूडामणियायजूकश्चित्रं निचघ्राति हरेश्चरित्रम् ॥ (1. 53)
7. तामावसन् वासवधामरम्या तत्तादृशैर्धर्यनिधानसीमा
ररक्ष रसोभयनम्बिबोक्षी सख्यमिणा सात्वतमार्गभौमः ॥ (1, 85)
अणौरणीयानिति यो हरिः पुरा पुगणवाण्या निरणायि केनम् ।
तथाविभांसी ददने दशा जैन. कृणोदरी तादृगयोगदर्शितः ॥
(2, 31)

காலம்.—கி. பி. 1614 முதல் ஆண்ட ரகுநாதநாயக்கரது காலத்தில் இக்கவி இருந்தமையாலும், இவர் தந்தாசிகாமணியை 1559 சகத்தில் (கி. பி. 1636) எழுதினதாகக் கூறினமையாலும், இந்நூலைப் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் எழுதி இருந்தல் கூடும்.

நீலகண்டதீக்ஷிதர்.¹ — இவர்க்கு அப்பாதிக்கிதர் என்ற பெயரும் உண்டு. இவர் தென்னாட்டில் கீர்த்திபெற்று விளங்கிய அப்பையதிக்கிதரின் தம்பியின் பெளததிரர். மதுரையில் அரசு வீற்றிருந்த திருமலைநாயக்கரின் மந்திரி. இவர் சாஸ்திரங்களைப் படித்ததோடு காவ்யங்களிலும் ஈடுபட்டவர். திராசுடாபாகத்தில் நூல்களை எழுதவேண்டும் என்ற அவா கொண்டவர். மதுரையில் எழுந்தருளியுள்ள ஸுந்தரக்கடவுளின் 64 வீலைகளையும் சீவலீலாணவம்² என்ற நூலில் எளிதாக வர்ணித்துள்ளார். அதனால் 22 ஸாக்கங்கள் உள.

கங்காவதாரணம்³ என்ற காவ்யத்தைப் பத்து ஸர்க்கங்களில் இயற்றியுள்ளார். இவற்றைத் தவிர்த்துச் சில சிறுநூல்களையும் இயற்றினார். அவை கலிலிடம்பனம்,⁴ ஸபாரஞ்சனம்,⁵ சாந்திவிலாஸம்,⁶ ஆகந்தாசுந்தவம்⁷ முதலியன ஆகும்.

1. नीलकण्ठदीक्षितः

2. शिवलीलार्णवम्

3. गङ्गावतरणम्

संन्यासमूर्मिलतिकाव्यतिपङ्कलव्यफेनानुलेपमिव पाण्डरमावहन्तीम् ।

पश्यन्पुरस्तनुमतीं सुरलोकसिन्धुं सिद्धं मनोरथममंस्तं दिलीपसूनुः ॥

(2, 65)

4. कलिविडम्बनम्

5. सभारजनम्

6. शान्तिविलासः

7. आनन्दरागस्तवः

மீனாட்சிஸுந்தரேச்வரரின் கல்யாணத்தில் மணமகனுக்கு மாத்திரம் பாலால் பாத்யங்கொடுத்து தீபத்துடன் அவனை வலம் வந்து பெண்மணிகள் ஸுந்தரேச்வரரை உள்ளே கூட்டிப் போயினர்¹ என்றும், கன்யகாதானத்திற்குப் பின்னர் இருவரும் மாலிகளை மாற்றிக்கொண்டனர்² என்றும் இக்கவி வாணிகிள்ளா. அன்றியும் கைஷதவாசிரியரைப்போல் சிவாலயத்தில் நடந்த விருந்தினையும் விரிவாய் வாணிக்கின்றனர்.³ இவரது காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஆகும்.

வேங்கடகிருஷ்ணதீகாதிதர். '—இவர் தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் பள்ளக்கச்சேரி என்ற கிராமத்திற் பிறந்தவர். தஞ்சை அரசனாகிய ஸஹஜ்பால் (கி. பி. 1684—1711) திருவிசுவநீல்

1. ப்ரவிய்மந்த: ப்ரதிஹாரசீமனி

ப்ரதீக்ஷ ஜாமாதரமிந்ருசேக்ரம் ।

ப்ரதோதிதா காஷ்ணமாலயா ரமா

சக்ரார பாத்ம் பயசாஸ்ய பாதயோ: ॥ (11, 84)

ப்ரதீபஹஸ்தா வசசாமாஸ்த்ரம்

ப்ரதக்ஷிணிகூல்ய ஷக்ரிசமந்விதா ।

ப்ரவேசாயாமாஸ ஷக்ரிசக்ரம்

புர: சரந்தி திவிபத்ஸுரந்நிபி: ॥ (11, 85)

2. ப்ரம்ப்ரஸ்யோபரி மந்மதேன

ப்ரயுக்தமஸ்த்ம் சமயம் ப்ரதீக்ஷ ।

சந்நர்ஷயந்தாவிவ சந்நுஸ்தி

மாஸ்யார்பணய்யத்யயமஹ்நானி ॥ (12, 11)

3. 12-ஆம் பாடல்.

4. யேஷ்டகூண்டாதித.

மான்யம் விடப்பட்ட பண்டிதர்களுள் இவரும் ஒருவர். இவர் எழுதிய பத்யகாவ்யங்கள் கட்டேசலிங்கம்¹ ஸ்ரீராமசுந்தரோதய காவ்யம்² என்ற இரண்டும் ஆகும். இவற்றின் கட்டேசலிங்கம் அச்சில் உள்ளது. அதனுள் 10 ஸர்க்கங்கள் உள். வ்யாக்ர பாதா³ பதஞ்சலி,⁴ சாமவியாதிபால் சீடிக் கப்பட்ட விம்ம வாமா⁵ இவாகணீப் பற்றியும், மார்கழி மாதத்தில்க் கடக்கும் ஒவ்வொரு நாள் உதவததைப் பற்றியும்,⁶ தோராளில்க் சிவ கங்கைபச் சுற்றிய மண்டபங்களில்க் கடந்த பிராம்மண சமாராதிபாயம் பற்றியும்⁷ இங்கு விரிவாய் வர்ணிக்கப் பட்டது. இதனைக் காவ்யம் என எல்லோரும் கருதவேண்டும் என்பதற்காக இரண்டு ஸர்க்கங்களில்க் குதிகளின் வர்ணனை உள்ளது. இதனை வேங்கடகிருஷ்ணபரவா இயற்றி, தனக்கு உதவி புரிந்த கோபாலபூபாலன் இயற்றியதாக வெளியிட்டனா என அறிதற்கு இடன் உண்டு.⁸ இவரு அங்கிச்சுவையாது எனத் திண்ணமாய்க் கூற இயலவில்லை.

1. नदेशविजयम्

2. श्रीरामचन्द्रोदयकाव्यम्

3. व्याघ्रपादः

4. पतञ्जलिः

5. मिह्वर्मा (मित्रपुष्पिकं स मिह्वर्मा 6, 4)

6. 7-ஆவது ஸர்க்கம் 39-72.

7. 8-ஆவது ஸர்க்கம் 24-57.

8. 9, 10 ஸர்க்கங்கள்.

9. देवो दिवाहुर्द्विजराजवंशे

गोपाल एवाजनि गोप्तुमाप्तान् । (1, 13)

காலம்.—இந்நூல் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இயற்றப்பட்டது என்னலாம்.

குடர்கவி.¹—இக்கவி தென்னாட்டினர். மதுரையில் ஆண்ட நாராயணசாஹரால் போற்றப்பட்டவர். வக்ஷமணபண்டிதரிடமிருந்து ராஷ்ட்ரேளபரின் சரிதத்தைக் கேட்டு சகம் 1518 (கி. பி. 1596)-இல் ராஷ்ட்ரேளவம்சமஹாகாவியத்தை இயற்றினார்.² இதனுள் 20 ஸாகங்கங்கள் உள். ராஷ்ட்ரேளவம்சஸ்தாபகர முதல் நாராயணசாஹர் ஆட்சி முடிய உள்ள சரிதத்தை இந்நூல் கூறுகின்றது. நாராயணசாஹரைப் பற்றிப் பன்னிரண்டு ஸாகங்கங்கள் வரணிக்கின்றன. ஆகலின் இதனைச் சரிதகாவயம் என்பர். இக்கவி சிதம்பரத்தில் விற

विशुद्धवाधूलकुलाधिचन्द्रो

विद्वन्मणिवेङ्कटकृष्णयज्वा ।

गोपालनेतुः कवने विनेता

प्राचेतसस्येव पितामहोऽभूत् ॥

1. रुद्रकविः

2 शाके भोगिशशीपुम्परिमिते संवत्सरे दुर्मुखे

मासे चाभ्युजे सितप्रतिपदि स्थाने मयूराचले ।

श्रीमद्भृश्मणपण्डितोदितकथामाकर्ण्य रुद्र. कविः

श्रीनारायणशाहकीर्तिसिक्कं कान्यं न्यधानिर्मलम् ॥ (20, 100)

श्रीमद्भागुलभूमिपालतिलकश्रीशाहनारायण-

मूर्जन्यीतिचरित्रचित्रितपदे राष्ट्रद्वंशाभिधे ।

भत्ये दक्षिणदिग्भवेन कविना रुद्रेण सृष्टे महा-

काव्येऽमिन्मूर्तधरिवीरविजयः सर्गम्नु विंशोऽगमत् ॥ (20, 101)

தற்கும் கடவுளேயே ஆதாரம். இக்காலத்தின் கடைபிடிக்க வேண்டிய பழக்கப்போன்ற மனத்தைக் கவரவில்லை.²

அங்கிலாந்திலும் என்னவாம். ஆங்கிலாந்து சில பிராந்தியங்களில் தனக்குள்ளே பக்தியையும், தான் அந்நிலை என்னவையும் இக்காலத்தின் கவரவில்லை.

காலம்.—இக்காலத்தை கி. பி. 1506-இல் இயற்றியதாக அவர் கூறுகின்றனவால் பதினாறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி யிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இவர் இருந்திருக்கலாம்.

ராமநாதபுரம்.—தஞ்சை அரசராகிய ஸதாஜிபால் (கி. பி. 1634-1711) போற்றப்பட்டுத் திருவிசையின் மான்யம் பெற்ற விதவாக்களின் இவரும் ஒருவர். இவர்க்கு வயா கானல் கவித்தவர் கோக்கையாழகர்.³ இவருடைய அறிவைக் கண்டு மெச்சி இவர்க்குத் தன் பெண்ணையும் அவர் தானே செலவடி. இவருடைய வேதாந்தஞ் சுவாமிநாதர்.⁴

1. मुदा किमपि नृत्यतो नटनरेन्द्रचूडामगोः

चिदम्बरसमापनेरनरमौलिभिर्वन्दिनम् ।

चगन्कनककिङ्किणीनुवरनूपुरप्रालम्ब-

पदाभिनयनाडितानिपरागनाराधये ॥ (1, 7)

2. सम्यक् पालयनः प्रजाः प्रतिमरीपालनानुवर्तः

कीर्तिं दिक्षु विनवतोऽस्य जगतीपादस्य काले शुभे ।

नाम्ना मानवती प्रिया गुणवती प्राप्तुं सूनुं मनी

क्षेमल्येव दिनेशवंशनिलम्बं गनं रमामन्त्रिम् ॥ (5, 37)

3. गमभद्ररीक्षितः

4. चोऽनाथमर्मा

5. बालकः

இவா பிறந்த ஊரோடுமேகோணத்தின் அருகில் உள்ள கண்டீர மாணிக்கம். இவா பதஞ்ஜலியின் சரித்ததைக் காவயமாக எழுதிபுள்ளாரா. அதனுள் எட்டு ஸாககங்கள் உள். நடை அழகாய் உள்ளது.¹ இவருடைய உபாஸ்யமுாதிராமசுந்தரன்.² ஆகலின் ராமபாணஸ்தவம்,³ ராமசாபஸ்தவம்,⁴ ராமாஷ்டப் பாஸம்,⁵ ராமபதாசுதகம்⁶ முதலிய சிறு நூல்களையும் இயற்றி யுள்ளாரா. இவா கீலகண்டகேசிதரால் மிகவும போற்றப் பட்டவா.

காலம் — இவா பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்து பதினேட்டாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் காலஞ் சென்றா.

- 1 गृहं तत्कृण्वितये स दर्शयित्वा
 प्रादेद प्रणयकिरा गिरा गिरीश ।
 स्व कृत्वा भुवि पद्मसास्त्रवाचिंशानां
 भाष्यं तद्विद्वन्नु ततो दिवं गजेति ॥ (4, 75)
 तमृषिगन्तुयपुस्तरीयभाष्य
 विपटिष्वः सिः पण्डिता गम्गम् ।
 गुणगिचरणादने गुनो वा
 भवति परं गुणा जनेन विद्या ॥ (5, 4)

2 ராமபாணஸ்தவம் முதல் பதாசுதகம் வரையில் இது எழுந்த விஷயம்.

3 ராமராமஸ்தவ.

4 ராமசாபஸ்தவ

5 ராமாஷ்டப

6 ராமபதாசுதகம்

கிருஷ்ணகவி¹—இக்கவி எக்காலத்தில் எந்நாட்டில் தார் என்பதை அறியத் தக்க பிரமாணம் இல்லை. ஆதாம்ரபாணி ஸமுத்ரஸங்கமத்தால் முத்துக்களை அடை உபமானமாக ஈரிடத்தில்² இக்கவி கூறியிருப்பதால், தென்னாட்டினரோ என்ற ஐயம் வருகின்றது. இவர் எழு, பரதசீதம்³ என்ற காவ்யம். இங்குப் பன்னிரண்டு ஸர்கள். அவற்றுள் முதல் எட்டு ஸர்க்கங்களில் துஷ்யந்தனு, சகுந்தலோக்கும் உண்டான அன்புமுதல் பரதனின் பி முடிய வர்ணிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் அவனது திக்மும், தானவரைப் போக்க இந்நிரனுக்கு அவன் உதவி ததும், அவன் செயத அச்வமேதமும் வர்ணிக்கப்பட இங்குள்ள திக்விஜயம் ரகுவம்சதனுள்ள ரகுவின் திக்விஜய, ஓத்துளது. இந்நூலின் மடை எளிதாய் உள்ளது. இம் மஹாகாவ்யம் எனக் கொள்ளவேண்டும் என்று ருதுக் ஜலகீடை, ஸால்யாஸ்தமனம், சர்த்ரோதயம் இவழ வர்ணிக்கின்றார் ஈண்டு அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரம் என அங்கச்சுவை வீரம் எனவும் கொள்ளலாம்.

1. कृष्णकविः

2. तस्य प्रसङ्गकृतसङ्गमगर्भयोगात्

कन्यामसूत गुणसङ्घटनाभिरामाम् ।

नूपामणेरपि विमूषणता दधानां

मुक्ताश्रियं जलनिधेरिव ताम्रपर्णी ॥ (3, 9)

अथ नरपतिसङ्गमानुरूपं

त्रिभुवनसारमधत्त गर्भमेषा ।

सलिलनिधिसमागमानुविद्धं

नवमिव मौक्तिकमभ्यु ताम्रपर्णी ॥ (8, 40)

3. भरतचरितम्

சிவபகததாஸன.¹ — இவாகரு உதபரேசுக்ஷாவல்லபன² எனற பெயரும் உண்டு இவா பிசுக்ஷாடனகாவயம்³ இயற்றினா இதனுள் 40 பதததிகள்⁴ உள். இவருடைய ஊரும் காலமும் தெரியவில்லை

இக்காவயங்களை மஹாகாவ்யங்கள் எனவும் கண்டகாவ்யங்கள் எனவும் பிரிக்கலாம்

மஹாகாவ்யத்தின் இலக்கணம் — மஹாகாவ்யத்தினை கதை இத்திறாஸங்களில் உள்ளதோ அல்லது உததமநாயகனை பபறறியதோ ஆக இருக்கவேண்டும நகரம், அரணவம், மலை, சந்தரோதயம், ஸுலாயோதயம், உதயானம், ஜலகரீடை, மதுபானம், ரதோதஸவம், கிவாஹம், புதரோதபததி, போரா, திகலிஜயம் முதலியவற்றைப்பற்றி வாணனை வேண்டும் ரஸம்பாவம், அவங்காரம் இவை பிரம்பி இருக்கவேண்டும் நூலகாதிறகு இனிமையாகவும் லோகாஞ்சகமாகவும் இருக்கவேண்டும்⁵

மஹாகாவ்யமல்லாதன கண்டகாவ்யம் எனப்படும் அவை பல சலோகங்களைக் கொண்டனவாகவும், ஒவ்வொரு சலோகமாகவும் இருக்கலாம்

1 शिवभक्तदास

2 उत्प्रेक्षावल्लभ

3 भिक्षाटनभाव्यम्

4 पद्वति

5 इतिरामरथोद्धृतमितरद्वा सदाश्रयम् ।

सर्वत्र भिन्नवृत्तान्तरूपेण लोकरञ्जकम् ।

काव्यं कथान्तरम्यायि जायेत सदलङ्कृति ॥ (काव्यादर्श 15-19)

பல ஸ்லோகங்களைக் கொண்டன ஸந்தேசகாவ்யங்கள் முதலியன.

ஸந்தேசகாவ்யங்கள். — முதன்முதலில் ஸந்தேசகாவ்யம் எழுதியவர் காளிதாஸன் என்னலாம். அக்காவ்யம் மேக ஸந்தேசம் ஆகும். அதனை அநுஸரித்தே கடகர்ப்பர் தன் நூலையும், வேதாந்ததேசிகர் ஹம்ஸஸந்தேசத்தையும் இயற்றினார். இராமாயணத்திலுள்ள ஹனுமத்ஸந்தேசத்தையும் மஹாபாரதத்திலுள்ள ஹம்ஸஸந்தேசத்தையும் அவர் தமக்கு மூலமாகக் கொண்டனா என்பர். அவ்விரண்டிலும் லிப்ரலம்பச் சுவை இல்லாமைபான் அக்கொள்கை பொருத்துமா என்பது ஆராய்தறகுரியது.

அந்த ஸந்தேசத்தைப் பின்பற்றிப் பலா பல்லிடங்களில் வெவ்வேறு காலத்தில் ஒரே பெயருடனும் வெவ்வேறு பெயருடனும் ஸந்தேசகாவ்யங்கள் இயற்றினர்.¹

1. உத்தவனாதம் ³	{ 1. ரூபகோஸ்வாமி ⁸
	{ 2. மாதவா ⁴
2. பவனனாதம் ⁵	{ 1. வாதிசத்தரன் ⁶
	{ 2. தோஷி ⁷
3. வாதனாதம் ⁹	1. கிருஷ்ணநாதப்பாய
	பஞ்சானன் ⁹
4. மாகுதஸந்தேசம் ¹⁰	

1. Cf. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar pp. 366—8.

2. उद्धवदूतम्	7. धोयि:
3. रूपगोस्वामी	8. वातदूतम्
4. माधव:	9. कृष्णनाथन्यायपञ्चानन:
5. पवनदूतम्	10. मारुतसन्देश:
6. वादिचन्द्र:	

5. துளஸீதாதம் ¹	வைத்யநாதன் ²
6. மானஸஸந்தேசம் ³	கிஞ்சுகமூரி வீரராகவன் ⁴
7. மனோதாதம் ⁵	{ 1. வ்ரஜநாதன் ⁶
2. கிஷ்ணுநாஸன் ⁷
3. ராமாராமன் ⁸
8. சந்த்ரதாதம் ⁹	{ 1. கிருஷ்ணசந்த்ரன் ¹⁰
2. கிரியம்பரபன் ¹¹
9. இந்துதாதம் ¹²	{ 1. ஜம்புகவி ¹³
2. கிரியகிரியகணி ¹⁴
10. கோகிலஸந்தேசம் ¹⁵	{ 1. வரதாசாரயர் ¹⁶
2. வெங்கடாசாரயர் ¹⁷
3. குணவாத்தனன் ¹⁸
4. உததண்டன் ¹⁹
5. நாஸிம்மன் ²⁰
11. கோகஸந்தேசம் ²¹	{ 1. கிஷ்ணுநாதன் ²²
2. ரதாங்கதாதன் ²³

1. तुलसीदूतम्	13. जम्बुकविः
2. वैद्यनाथः	14. विनयविजयगणिः
3. मानससन्देशः	15. कोकिलसन्देशः
4. विजिमूरि वीररायवः	16. वरदाचार्यः
5. मनोदूतम्	17. वेङ्कटाचार्यः
6. व्रजनाथः	18. गुणवर्धनः
7. विष्णुदासः	19. उद्दण्डः
8. रामारामः	20. नरसिंहः
9. चन्द्रदूतम्	21. कोकसन्देशः
10. कृष्णचन्द्रः	22. विष्णुनातः
11. विनयप्रभः	23. रथाङ्गदूतः
12. इन्दुदूतम्	

12. பிகஸந்தேசம் ¹	{	1. ரங்கநாதாசார்யர் ²
		2. கொச்சகரவிம்மாசார்யர் ³
13. சுகஸந்தேசம் ⁴	{	1. சைஷ்மீதாஸன் ⁵
		2. ரங்காசார்யர் ⁶
14. ஜேதாதம் ⁷		ராமகோபாலன் ⁸
15. ஹம்ஸஸந்தேசம் ¹⁰		வரதாசார்யர் ⁹

ஒவ்வொரு ச்லோகத்தையும் ஒரு கால்பமாகக் கொண்டு தர்மம், காமம், மோக்ஷம் இப்புருஷார்த்தங்களை விளக்கி நூறு நூறு ச்லோகங்களைக் கொண்ட சதகங்கள் பல உள. நாமத்தைக் கூறும் சதகத்திற்கு நீதிசதகம்¹¹ எனவும், காமத்தைக் கூறும் சதகத்திற்குச் சிருங்காரசதகம்¹² எனவும், மோக்ஷஸாதனத்தைக்

1. पिकसन्देशः	6. रङ्गाचार्यः
2. रङ्गनाथाचार्यः	7. कीरदूतम्
3. कोच-नरसिंहाचार्यः	8. रामगोपालः
4. शुक्सन्देशः	9. वरदाचार्य.
5. लक्ष्मीदासः	
10. हंससन्देशः இத் தாலில் ஊயகன் ஒரு சிவபகதன் ; ஊயகி—கம்மபலத் தலை அடவிடமிருத்து பிரித்த சிவபகதி; சிவபிரானின் பகத தான் சிவபகதியிடம் ஒரு அன்னப்பகதியைத் துது விடுகிறான்.

Cf. कश्चिन्मायामृगवशगतः कर्मणा मुह्यमानो
भवत्या शम्भोश्चरणभवया विप्रयुक्तो विषण्णः ।
रामो यद्वज्जनकमुतया दण्डकारण्यभूमौ
क्षेत्रे प्राप्ते कचन पुरुष. कल्पयामास वासम् ॥ (1)

11. नीतिशतकम्	12. शृङ्गारशतकम्

கூறும் சதகத்திற்கு வைராக்யசதகம்¹ எனவும் பெயர் பெரும் பாலும் வழங்குகின்றது. நீதிசதகங்களுக்கும் வைராக்யசதகங்களுக்கும் மூலம் மஹாபாரதத்தின் சாந்திபர்வம் என்னலாம்.

பர்த்ருஹி:²—கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டில் நீதிசதகம், ச்ருங்கராசதகம், வைராக்யசதகம் மூன்றையும் எழுதினர்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் பல்லடர் பல்லடசதகம்³ இயற்றினா.

பதினோராம் நூற்றாண்டிலே கேஷமேந்தர் சதுரவர்க்க ஸங்க்ரஹத்தில்⁴ தம்மம், அர்த்தம், காமம், மோகம் இவற்றைப் பற்றி வர்ணித்தனர்.

அவ்வாறே பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் தனதாஜகவி⁵ நீதி தனதம்,⁶ ச்ருங்கராசதனதம்,⁷ வைராக்யதனதம்⁸ மூன்றையும் இயற்றினா.

பதினேழாம் நூற்றாண்டில் ஜகந்நாதபண்டிதர்⁹ பாமினி விலாஸத்துள்¹⁰ ச்ருங்கராவிலாஸத்தில் 102 ச்லோகங்களையும் சாந்தவிலாஸத்தில் 33 ச்லோகங்களையும் எழுதியுள்ளார்.

கோஸ்வாமிஜகந்நாதபண்டிதர்¹¹ வைராக்யசதகம் இயற்றினர்.

ஐரஹி ச்ருங்கராசதகம் இயற்றினா.

1. वैराग्यशतकम्	7. शृङ्गारधनदम्
2. भर्तृहरिः	8. वैराग्यधनदम्
3. भङ्गशतकम्	9. जगन्नाथपण्डितः
4. चतुर्वर्गसङ्ग्रहः	10. मामिनीविलासः
5. धनदराजकविः	11. गोस्वामिजनार्दनमहः
6. नीतिधनदम्	

ஹோமப்ராசார்யர்¹ ச்ருங்காரைவராக்யதாங்கிணி² என்ற நூலில் 46 ச்லோகங்களை எழுதியுள்ளார்.

இவற்றைப்போல் உள்ள நூல்கள் பல³

அமருகர்.—இவர் எழுதிய நூல் அமருகசதகம் என்பது. அதனுள் ச்ருங்காரச்சுவை ஒழுகும் ச்லோகங்கள் உள். அவை தொடக்கத்தில் நூறுப் இருத்திருக்கவேண்டும் தற்போது சில பதிப்புக்களில் தொண்ணூறும் சில பதிப்புக்களில் 115-உம் இருக்கின்றன. இவ்ருள்ள பல ச்லோகங்களை ஆசத்தவர்த்தனர் த்வன்பாலோகத்தில் யிகவும் போற்றி எடுத்தாளுகின்றனர். இக்கவியின் காலம் திண்ணமாய் அறிய முடியவில்லை. இவர் சங்கராசார்யரே எனச் சிலர் கூறுகின்றனர். பலர் அக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

நாகாஜகவி.⁴—இவர் எழுதிய நூல் பாவசதகம்.⁵ அமருக சதகத்தின் ரீதியை ஒத்தது.

இவற்றைப்போல் ஸ்தோதாங்கனும் பலரால் எழுதப் பட்டன. அவற்றையும் சிலர் சதகமாக எழுதியுள்ளனர். அவற்றைக் கணக்கிட முடியாது.

பட்டபாணர்⁶

சங்கராசார்யர்

சண்டசதகம்⁷

{ 1. சிவாசத்தலஹரி⁸
2. ஸௌத்தியலஹரி⁹
முதலியன

1. सोमप्रभाचार्यः	2. शृङ्गारवैराग्यतरङ्गिणी
3. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar pp. 318 -9.	
4. नागराजकविः	7. चण्डीशतकम्
5. भावशतकम्	8. शिवानन्दलहरी
6. मट्टवाणः	9. सौन्दर्यलहरी

மூககவி¹

ஆந்தவாததனா

லீலாசுகா⁴

ஜயதேவா⁶

வேதாந்ததேசிகா

அவதாரகவி⁹

உதபதேசுராவலவபா¹

ஸுந்தராசாரபா¹³

ராமபதா தேசிகா

கோருலநாதா¹⁹

ஜகந்நாதபண்டிதா²⁰

பஞ்சசுதி³

தேவிசுதகம்³

கிருஷ்ணகாஸ்மிருதம்⁵

கீதகோவிதம்⁷

பாதுகாஸஹஸரம்⁸

நசுவரசுதகம்¹⁰

ஸுந்தரிசுதகம்¹³

கீதசுதகம்¹⁴

{ 1 ராமபதாசுதகம்¹³

{ 2 ராமசாபஸ்தவம்¹⁶

{ 3 ராமபாணஸ்தவம்¹⁷

சிவசுதகம்¹⁹

{ 1 அமருதலஹரி²¹

{ 2 லக்ஷ்மீலஹரி²²

{ 3 கங்காலஹரி²³

1 मूककवि

2 पञ्चशती

3 देवीशतकम्

4 लीलाशुरु

5 कृष्णकणामृतम्

6 जयदेव

7 गीतगोविन्दम्

8 पादुकासदसम्

9 अमृतलहरी

10 ईश्वरशतकम्

11 लक्ष्मीलहरी

12 सुन्दरीगानकम्

13 सुन्दराचार्य

14 गीतिशतकम्

15 रामभद्रशतकम्

16 रामचापस्तव

17 रामबाणस्तव

18 गोकुलनाथ

19 शिवशतकम्

20 नगनाथपण्डित

21 अमृतलहरी

22 लक्ष्मीलहरी

23 गङ्गालहरी

மேனாட்டறிஞர் காவ்யங்களுள் சிலவற்றை லீரிக்¹ காவ்யங்கள் என்பர். எவை வாத்யங்களில் வாசிக்கத் தகுதியுடையனவோ அல்லது கவிபின் மனப்பான்மையை எளிதில் அறிவிக்கத் தக்கனவோ, அவை லீரிக் காவ்யம் எனப்படும். இதனைக் கொண்டு மேகஸந்தேசம், ருதுஸம்ஹாரம், கடகர்ப்பரம், சௌர பஞ்சாசிகை, பர்த்ருஹரியின் ச்ருங்காரஸத்தகம், அமருகஸத்தகம், ஹால கவி ப்ராக்ருதத்தில் எழுதிய ஸப்தசத், கீதகோவிந்தம் இவை லீரிக் காவ்யங்கள் என மாக்லானெல் கூறினார். அவற்றோடு பாணனின் காலத்தவரான மயூரனின் ஸூரியஸத்தகம், கோவர்த்தனரின் ஆர்யாஸப்தசத், பரமானந்தரின் (கி.பி. 1869) ச்ருங்காரஸப்தசதிகா முதலியவற்றையுங் கூட்டிக் கீத் கூறினார் இன்னும் சிலவற்றைக் கிருஷ்ணமாசார்யர் கூறினார்². ஆயினும் ஸம்ஸ்கிருதத்தில் இக்காவ்யந்தான் லீரிக் காவ்யம் எனத் திண்ணமாய்க் கூறுதல் இயலாது. வாத்யத்தில் வாசிக்கத் தகுதியுடையது அல்லது பாடுவதற்குத் தகுதியுடையது என்ற இலக்கணத்தைக் கொண்டால், இராமாயணத்தையும் லீரிக் காவ்யம் என்னலாம். ருதுக்களைப் பற்றிய ருதுஸம்ஹாரத்தை அவ்வாறு கூறின், ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு மஹாகாவ்யத்திலும் ருதுக்களைப் பற்றிய பகுதிகளை அவ்வாறே கூறல் வேண்டியவரும். நாயகராயகிகளின் மனப்பான்மையைப் பற்றிய காவ்யங்கள் அவ்வாறு எனின், பக்தியில் ஈடுபட்டுப் பாடும் ச்லோகங்களைக் கொண்ட காவ்யப்பகுதிகளை ஏன் லீரிக் காவ்யம் எனக் கூறக்கூடாது என்ற ஆசேஷ்பணை நிகழும். ஆகலின் மேனாட்டறிஞர் ஒருவா கூறியவாறு இதிலாஸம் சரிதகாவ்யம் இவற்றைத் தவிர்த்து ஏனைய காவ்யங்களில் லீரிக் காவ்யம் எனக் கூறத் தகுதியுடைய பகுதிகள் பல உள எனக் கூறலே தரும்.

1. Lyrics

2. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar p. 347.

அத்தியாயம் 54

சர்வ்ய-உதய-காவ்யங்கள் ¹

ஸமஸ்கிருதபாஷையில் கதயகாவயங்கள் மிகச் சிலவே ஆகும். அவை ஆக்யாயிகை², கதை³ என இருவகைப்படும் என இவக்கணக்காரர் கூறுவர். ஆயினும் அவ்விக்கணப்படி இவை ஆக்யாயிகை இவை கதை என வரைபறுததல இயலாது என்பர். அவை தண்டி⁴ இயற்றிய தசகுமாரசரிதம், ⁵ ஸுபநது⁶ இயற்றிய வாஸவதத்தை, ⁷ பட்டபாணன⁸ இயற்றிய ஹாஷ சரிதம், ⁹ காதம்பரி¹⁰ இவை இரண்டு, தனபாலனின் ¹¹ திலக மஞ்சரி, ¹² வாழ்பஸிம்மனின் ¹³ கதயசிந்தாமணி, ¹⁴ வாமனபட்ட பாணனின் ¹⁵ வீரநாராயணசரிதம் ¹⁶ என்ற வேம்புபாலசரிதம் ¹⁷ முதலியன.

தசகுமாரசரிதம்.—தண்டியின் காலம் கி. பி. 650-700 என்னவாம். ஆகலின் அக்காலத்தில் இஃதனால் இயற்றப்பட்ட கிருததல வேண்டும். இதனால் எட்டு உச்வாஸங்கள் ⁸ உள.

1. अथ्यगद्यकान्यानि	10. कादम्बरी
2. आरुषायिका	11. धनपातः
3. कथा	12. तिलकमञ्जरी
4. दण्डी	13. वादीमसिंहः
5. दशकुमारचरितम्	14. गद्यचिन्तामणिः
6. सुबन्धु	15. वागनभट्टवाणः
7. वागवदण	16. वीरनारायणचरितम्
8. भट्टवाण.	17. वेगभूषालचरितम्
9. हर्षचरितम्	18. उच्छ्वासा.

அவை ராஜவாழ்நன், அபஹாசவர்மா, உபஹாசவர்மா, அர்த்தபாலன், ப்ரமதி, மித்ராகுப்தன், மக்த்ராகுப்தன், விச்ருதன் இவர்களின் சரிதத்தைக் கூறும். பூர்வபீடிகை,¹ உத்தரபீடிகை² இவை இரண்டும் தண்டியால் இயற்றப்படவில்லை என்பதற்குப் பிரமாணங்கள் பல:—மூலத்திலும் பூர்வபீடிகையிலும் கூறப்பட்ட செய்திகள் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றன. கடைபிலும் மாறுபாடு உள்ளது உத்தரபீடிகை சக்ரபாணிதீகதித்ர எழுதின என்பர்

தண்டியின் கடை எளிதாய் உள்ளது. கீண்ட ஸமாஸங்கள் இல்லை.³ வாஸஸைகள் படிப்போர்க்கு ரஸத்தை எளிதில் அனுபவிக்கச் செய்கின்றன.⁴

வாஸவத்தை.⁵—இதனால் உள்ள கதைபில் அதிகச் சுிறப்பு இல்லை. வர்ணனைபில் கிரோதாபாஸமும் ச்வேஸையும் அநுபாஸமும், ரஸாபிவ்யஞ்சகமான எழுத்துக்களால் ஆக்கிய சொற்களின் ப்ரபோகமே சுிறத்தன.⁶ ஒவ்வொரு அக்ஷ

1. पूर्वपीठिका

2. उत्तरपीठिका

3. दयित त्वत्प्रसादादद्य मे चरितार्था श्रोत्रवृत्तिः ।

अद्य मे मनसि तमोपहृत्स्त्वया दत्तो ज्ञानप्रदीपः ॥ (1)

4. महामाग क्लिष्टस्य मे क्रियतामार्थं साहाय्यकम् ।

अस्य मे प्राणापहारिणीं पिपासा प्रतिकर्तुमुदकम् ॥

उदञ्चजिह्व कूपे कोऽपि निष्कलो भूमेकशरणभूतः पतितः ।

तमलमसि नाहमुद्धर्तुम् । (8)

5. वासवदत्ता

6. स त्रिशङ्कुरपि न नाशत्रयच्युतः, शङ्करोऽपि न विषादी, पावकोऽपि न कृष्णवर्त्मा, आश्रयाशोऽपि न दहनश्च, नान्तक इवाकस्मादपहतजीवनः, ... न नल इव कलिविजितविग्रहः ... कुरङ्गिके कल्पय कुरङ्गशावकेभ्यः शङ्खाङ्कुरम् ।

ரததிலும் ச்வேனை இருக்குஞ் சிறப்பு இந்நூலுக்கு உண்டு எனக் கவிபே கூறினர்.¹ இக்கதாநாயகியான வாஸவதத்தை உதயனனின் மனைவி அல்லன் ஆகனின் இங்குள்ள கதைக்கு மூலம் குறாட்பரின் ப்ருஹதகதை எனக் கூறல் இயலாது.

காலம்.—இந்நூல் ஹர்ஷசரிதத்திற் குறிக்கப்பட்டமை யால்² இதன் ஆசிரியரான ஸுபந்து பட்டபாணனுக்கு மூத்த வராய் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம் என்பா³ ஆயினும் சிலகிடங்குகளில் ஸுபந்து, பாணன் பவபூதி இவ்விருவருடைய நூல்களிலிருந்து கருதலுக்களிக்கொண்ட காரணம் பற்றி அவர் எட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பச் சிலர்.⁴

ஹர்ஷசரிதம்.—இந்நூலுள் எட்டு உச்வாஸங்கள் உள. ஹர்ஷனின் சரிதத்தில் ஒரு பகுதியைக் கூறுதலால் இந்நூலுக்கு இப்பெயர் வந்தது. தொடக்கத்தில் தனது வம்சத்தைப் பற்றி யும், இளம்பிசையதில் தான் பெற்றோர்களை இழந்ததைப்பற்றி யும், பின்னர் சேருகின்ற வழியில் இருந்ததைப்பற்றியும், இறுதி யில் அரசனாக முன்னர் அவமதிக்கப்பட்டுப் பின்னர் போற்றப் பட்டதையும் ஓரண்டு உச்வாஸங்கள் கூறும்.⁵ இந்நூலுள்

1. प्रत्यक्षरक्षेत्रमयप्रपद्यविन्यासर्वद्वयनिधिं प्रबन्धम् ।

सरस्वतीदत्तरप्रसादधने सुबन्धुः सुजनैकबन्धुः ॥

2. फर्यानामगलदर्पो नूनं वासवदत्तया । हर्षचरिते (1, 11)

3. A History of Sanskrit Literature by A. B. Keith p. 308.

4. Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar.

5. अरुभन च चित्रमानुषेण मध्ये राजदेव्यभिधानायां वाक्षण्या
याणगात्मजम् । म वाञ्छ एव विधेरेवतो यशादुपसम्पन्नया
व्ययुज्यत उत्तम्य । चक्षुरार्षदेरीपस्य पितृपि
धुनिमृतिरिति कृत्वा अन्नमगात् । अगाध

ஸ்ரீஹர்ஷனின் தகப்பனார் ப்ராபகரவர்த்தனன் என்பதும், அவர் ஹ்ருணர், ஸிந்துராஜன், காந்தாரவரசன் முதலியோரை அடக்கினவா என்பதும், தனது மூததலைந்தனாகிய ராஜ்ய வர்த்தனனை ஹ்ருணர்களை எதிர்க்க அனுப்பித்தனர் என்பதும், அப்போது தான் இறக்க, ராஜ்யவர்த்தனன் கௌடவரசனாக கொல்லப்பட, ஹ்ருணர் அங்குச் செல்ல அப்போது தனது தங்கை பௌததஸந்யாஸிஷ்யாற சிஸுழப்பிக்கப்பட்டாள் என்பதைக் கேட்டுப் பின்பு அவளை ஸந்தித்தனன் என்பதும் கூறப்பட்டன.¹ இத்தாலாற சரிதப்பகுதிகள் சிறிதே அறியப்பட்டன. இதனைச் சரிதகாவியம் எனக் கூறல் தகாது.

காதம்பரீ.—கந்தர்வப்பெண்ணாகிய காதம்பரி உஜ்ஜயினி அரசனாகிய சந்தராபிடகையும், அவளது தோழி புண்டரீகையுங்

निरवग्रहो ब्रह्मानिव नवयौवनेन सैरिणा मनसा महतामुप-
हास्यताम् । सम्भाषणासनदानादिना तु प्रसादेन
नैनमन्वग्रहीत् । केवलममृतवृष्टिभिः रूपयन्निव स्नेहगर्भेण
दृष्टिपातमात्रेणन्तर्गता प्रीतिमकथयत् ॥

1. क्रमेणोदपादि हूणहरिणकेसरी सिन्धुराजज्वरो गुर्जरप्रजागरो
गान्धाराधिपगन्धद्विपकूटपाकलो लाटपाटवपाटचरो मालवक्ष्मी-
लतापरशुः प्रतापशील इति प्रथितापरनामा प्रभाकरवर्धनो नाम
राजाधिराजः । ... धातीकराकुलिलमे पञ्चपाणि पदानि
प्रयच्छति हर्षे पठं वर्षमवतरति राज्यवर्धने देवी यशोमती
गर्भेणाधत्त नारायणमूर्तिरिव वसुधा देवी राज्यश्रियम् । अथ
कदाचिद्राजा राज्यवर्धनं कवचहरमाहूय हूणान् हन्तुं
प्राहिणोत् ॥

பீடனுக்கு உபதேசம் செய்யும்போது காணலாம். (3) பொருள் களின் இயற்கைரிஷைச் செதிர்ததிற் காட்டுவதுபோற காட்டுவது மறறென்று. இதனைப் பம்பாஸாஸ், ஜாபாலியின் ஆச்ரமம், அச்சோதனாஸ் முதலியவற்றின் வாணிகளிற் காணலாம். (4) ஒரே அவங்காததைக கொள்ளாது உதபரேசைஷ, ச்லீஷ்டோபமை முதலியவற்றைக கலந்து ஆளுதல் மறறென்று. (5) ஆச்ரமாதியை வாணிகஞாபோது மைஸ்தபதங்களையும், மனததுள பாயும்படி உபதேசிகஞாபோது வயஸ்தபதங்களையும் வழங்குதல் மறறென்று (6) ஒளசெய்ததை ஒட்டி ஆச்ரமவகளை ஒருவிதமாகவும், ககாங்களை வேறுவிதமாகவும் வாணிததல் மறறென்று. (7) மெயமமறதது படிப்போர லூலில் ஈடுபடும படி செய்யுந் திறன மறறென்று.

காலம்.—பாலன லாஷ்வாததல னாற போறறப்பட்டமை பாலும், அவா கி பி. 610—650 வரை அச்சுரப இருத்தமை பாலும், அவாது காலதது பிறபகுதியில இவா லாஷ்சரிதம், காதமபரி இவவிருதுலகையும் இயற்றியிருக்கலாம். ஆகலின் இவாது காலம் ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனக கூறலாம்.

நிலகமஞ்சரி.—இதனை எழுதியவா தனபாலன். இவா னாணா. தனியப் போறறிய போடி-அச்சுறகரு னாணமதக் கோளகைகளைக் கூடதறகு இதுல எழுதினா. இதுவ் பாதி எழுதியிருத்தபோது, அச்சுறகும் கவிக்கும் மனஸ்தாபம் திகழ,

1. गर्गश्चस्वमभिनरायावनन्मप्रतिमरूपन्वममानुषशक्तिन् च नि महतीयं
मत्वनर्थपरम्परा । सरांविनयानामेकैरुमप्येषामायननं वा
स्मिन् ममसायः । यौवनाग्मे च प्रायः शमजन्मज्ञान
निर्मन्त्राणि कालुष्यमुपयानि बुद्धि

வடமொழிதூலவணாற்

எழுதியிருந்தவரை அரசனான அகனியில் எரிக்கப்பட்டது
அவனது மகன் திலகமஞ்சரி அதனை மனப்பாடம் செய்திருந்த
மையால், அதனை மறுபடியும் எழுத கவிகளுக்கு எளிதாயிற்று என்ற
காரணமபற்றி இந்நூலுக்கு அவளுடைய பெயரை இட்டனர்
இந்நூலு நடைபில பட்டபாணனின் காதம்பரியை ஒத்தது¹

காலம் — இவா பததாவது நூற்றாண்டின இறுதியிலும்,
பதினொன்றாம் நூற்றாண்டின தொடக்கத்திலும் இருந்தார்
என்பார்

1. देव, सम्पत्ता मुचिरादस्माक प्रजाना च मनोरथा । कतिपयैरेवाहोभिर-
सन्देहमनुभविष्यति स्वामी सुतमुखकमलावलोकनसुखम् ॥

[कादम्बर्याम्]

देवि सम्पत्तास्ते गुरुन्नाशिप । प्रसन्ना समासन्नैव देवी राजरक्ष्मी
भविष्यत्यशेषभूचनचूडारत्नचिरेणैव सन्तु ॥

(तिलकमञ्जर्याम्)

स राणा बाल एव निम्बिलारातिकुम्भप्रलयधूमकेतुदण्डेन बाहुना
विनित्य सप्तद्वीपत्रया वसुन्धरा तस्मिन् शुकनासनासि मन्त्रिणि
सुहृद्वाच राज्यभारमारोप्य सुखिता प्रजा हत्वा . .
विगताशङ्क यौवनगुम्भान्यनुगृह्य [कादम्बर्याम्]

स राणा बाल एवाधिपतराज्याभिषेक सङ्गभुक्ताभिभाविता भुक्तरत्नेन
विनित्य मत्ताम्बुगदिरणावकाशा फादयपीम् . . विदित
ति शेषतीतिगायमन्त्रेमात्यसर्गम्यायत्तमङ्गोन् । . विषयेषु
परिभोगरागम मात्तमामञ्जरापाम ॥ (तिलकमञ्जर्याम्)

கத்யசிகதாமணி¹.—இதனை இயற்றியவர் வாழ்பஸிம்மன்² என்பவர்; அவரது இயற்பெயர் அஜிதஸேனன்³ என்பர்; அவர் ஒரு ஜைனர். இந்நூலுக்கும் காளிதாஸன் பட்டபாணன் இருவரும் இயற்றிய நூல்களுக்கும் ஒப்புமைப்பகுதிகள் உள்.⁴

1. गद्यचिन्तामणिः

2. वादीमर्षिहः

3. अजितेसनः

4. सेकान्ते मुनिकन्याभिः कारुण्योज्झितवृक्षकम् ।

विश्वासाय विहङ्गानामालवालाम्बुपायिनाम् ॥ (रघु. 1, 51)

आतपात्ययसंक्षिप्तनीवारासु निपादिभिः ।

मृगैर्वर्तितरोमन्थमुटजाङ्गणभूमिषु ॥ (ibid 52)

वासरावसानसंक्षिप्तनीவாராங்குணநிபாதிமृகगणनिर्वर्तितरोमन्थम्, आल-
वालाम्ब पानलम्पटविहगपेटकविश्वासकृते सेकान्तविसृष्टवृक्षमूल-
मुनिकन्यकाविवृतकारुण्यं दण्डकारण्यम् (गद्यचिन्तामणौ)

तात चन्द्रार्पीड, विदितवेदितव्यस्याधीतसर्वशास्त्रस्य ते नात्यमप्युपदेष्ट-
व्यमस्ति ... (कादम्बर्याम्)

यत्स, वलनिपूदनपुरोघसमपि स्वभावतीक्ष्णया धिपण्या धिक्कुर्वति
सर्वपर्यानिपाण्डित्ये भवति पश्यामि नावकाशमुपदेशानाम्

(गद्यचिन्तामणौ)

गर्भेश्वरत्वम् ... किमुत समवायः [कादम्बर्याम्]

अविनयविहङ्गलीलावनं यौवनम्, अनङ्गमुजङ्गनिगसरसातलं सौन्दर्यम्,
स्नैहविहारशैलप्रनृतास्थानमैश्वर्यं, पूज्यपूजाविलङ्घनन्यधिमजननी
महासत्त्वता च प्रत्येकमपि भवति जनानामनर्थाय ।

चतुर्णां पुनरेतेषामेकत्र सन्निपात. सद्य मर्वानर्थानामित्यर्थेऽस्मिन् का
संगीति. (गद्यचिन्तामणौ)

கடை காத்தம்பரீயின் கடைபை அமுதரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.¹

தாயகத்தாக்கவாசப்பதிஜீவாசனம்.—கி. பி. 1813 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாயகத்தாக்கவாசப்பதியின் சரித்திரத்தை எளிதான காலையில் நாமகிருஷ்ணன்வாமி என்பவர் எழுதி யுள்ளார். இந்நூலின் அவசிய பிறப்பு, இனமையப்பருவம், அவர் படித்த சித்தைய, எழுதிய நூல்கள் அந்தந்த காலம் கிரியாய்க் கூறப் பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்குடையின் எப்பிதீஸ் எளிதான காலையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்த துள்ளினர்.

திருச்சிபிம் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசாரியர் ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை² வட மொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். கடை எளிதாய் உள்ளது³

அவாசினகாவத்திம் பததொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த ஷக்ஸ்பியர்⁴, மஹாமதோபாசாரியர்—அபிசைபட்டபாண— கிருஷ்ணமாதாரியர்⁵ இருவரும் முறையே சிஷ்யபிஷயம்⁶,

1. स कदाचित्पृगविन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महाबराहविमदमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जवान

2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.

3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसचक्रवर्तिनं ताम्यति निनरां मानसं मामकीतम्

4 लक्ष्मणसुरि.

6. कृष्णमाचार्य.

6. भीष्मविजयम्

இதனால் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப் பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்

காலம் — இந்நூலிலிருந்து இக்கவிபின் காலத்தை அறிதற்கு இயலவில்லை. சருதஸாக்ஷரூபி யசுன்திலகசுப் பூஷி உரையில் வாதிபனிமமனம் வாதிஜானம் தனக்கு மாணவா எனக் கூறத்தலானும், வாதிஜானம் கி. பி. 1025இல் பராசவநாதம் என்ற காவயத்தை இயற்றியதாக அறியப்படுதலானும், இக்கவி பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனா எனக் கூறலாம்

வேமபூபாலசரிதம் — இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினா தரிலிங்கத்தின் ஆண்ட வேமனின் சரிதத்தை இந்நூல் கூறும். இயக்குநான்கு உசுவாஸகன் உள் இக்கவி காளிதாஸன், பவபூதி, பாணன் இவர்களுடைய நூல்களின் சுடுபட்டவா என்பது இந்நூலைப் படித்தால் விளங்கும். 1 பட்ட பாணனுடைய கதயகாவயப்போல் காவயப் எழுதவேரா வேறொருவரும் இவன் என்ற வழக்கைப் போக்கச் சிறந்த நாயகனாகிய வேமபூபனின் சரிதத்தை அடிப்படையாகக் காவயத்தின் அபினைப்பாணனாகிய தான் எழுதவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனத்தைக் கவரும் என்றவ் கவியே கூறுகின்றார். 2

1 Cf Introduction to गद्यचिन्तामणि by T S Kuppuswami sastru (Sri Vanavilas Press Edition)

2 Cf भूमिका to वेमभूपालचरितम् (Vanavilas Press Fdn)

3 वाणादन्ये धरय

वाणा मनु सरसगद्यसणीषु ।

इति जगन्नि रदमयनो

वामावाणोऽपमार्ष्टि वत्सपुर ॥ (8)

वविभिवावाण कायमत्यद्गुणार्थ

मुवागदितम्मा गायनो वेमभूप ।

विमुवामदीयग्यानिमोय योग

मवयति न वेदां वडिनात्तं नवर्षम् ॥ (4)

நடை காதம்பரியின் நடையை அநுஸரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.¹

தாராநாததாக்கவாசஸ்பதிஜீவநசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்து கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரிதத்தை எளிய நடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இந்நூலுள் அவாது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவா படித்த விதையை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

திருச்சிபில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசாராயர் ஆங்கிலக்கவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை² வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது³

அவாசீனகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த லக்ஷ்மணஸூரி⁴, மஹாமஹோபாத்யாய-அபிநவபட்டபாண-கிருஷ்ணமாசார்யா⁵ இருவரும் முறையே பிஷ்மவிஜயம்⁶,

1. स कदाचिचृण्विन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसच्चक्रवर्तिनं ताम्यति नितरा मानसं मामकीनम्
4. लक्ष्मणसूरिः
5. कृष्णमाचार्यः
6. भीष्मविजयम्

இந்தூல் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப் பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு கன்கு கிளங்கும்.

காலம்.—இந்தூலிலிருந்து இக்கவிபின் காவததை அறிதற்கு இயலவில்லை. ச்ருதனாகாஸூரி யசுந்திவகசப பூயின் உரையில் வாதிபவிமமனும் வாதிஜாஜனும் தனக்கு மாணவா எனக் கூறதலானும், வாதிஜாஜன கி. பி 1025இல் பாசுவநாதம என்ற காவயததை இயற்றியதாக அறியப்படுதலானும், இக்கவி பதினோராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனா எனக் கூறலாம்.¹

வேமபூபாலசரிதம். — இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினா தரிலிங்கததில் ஆண்ட வேமனரின் சரிதத்தை இத்தூல் கூறும். இங்கு கான்கு உச்வாஸகன உள இக்கவி காளிதாஸன், பவபூதி, பாணன் இவாகளுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவா என்பது இத்தூலைப் படித்தால கிளங்கும்.² பட்ட பாணனுடைய கதயகாவ்யரபோல் காவயப் எழுதலோ வேறெருவரும் இல்லை என்ற வழக்கைப் போககச் சிறந்த நாயகனாகிய வேமபூபரின் சரிதத்தை அதபுதமான காவயத்தில் அபினவபாணனாகிய தான் எழுதுவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனததைக் கவரும் என்றுங் கவியே கூறுகின்றார்.³

1. Cf. Introduction to गद्यचिन्तामणि by T. S. Kuppuswami sastri (Sri Vanu Vilas Press Edition)

2 Cf. भूमिका to वेमभूपालचरितम् (Vani Vilas Press Edn)

3. पाणादन्ये वनय

काणा. मनु सरसमद्यसरणीषु ।

इति जगति रुदमयदो

वामननाणोऽप्यमाष्टिं यत्नगुल ॥ (6)

वविरभिनवपाण. वायमत्यद्भुतार्थ

मुवनमदितभूमा नायसो वेमभूष ।

श्रिभुवनमदनीयप्यानिमानेय योगः

प्रकटयति न वेशां पण्डितानां प्रकर्षम् ॥ (6)

கடை காதம்பரீயின் கடைபை அருளிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.¹

தாராநாததாக்கவாசஸ்பதீஜீவாசரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்த கி. பி. 1835 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதீயின் சரிதத்தை எளிய உடையில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர எழுதி யுள்ளார். இந்நூலுள் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர் படித்த விதையை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் கிரிவாய்க் கூறப் பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்தவின் பைபிளை எளிய கடைபில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்த துள்ளனர்.

திருச்செயில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசார்யர் ஆங்கிலகவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை² வட மொழியில் மொழிபெயர்த்ததுள்ளார். கடை எளிதாய் உள்ளது³

அவாசினகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த வக்ஷ்மணஸூரி⁴, மஹாமதோபாத்தபாய-அபிசவபட்டபாண-கிருஷ்ணமாசார்யர்⁵ இருவரும் முறையே பீஷ்மவிஜயம்⁶,

1. स कदाचित्पृणविन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान

2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.

3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसच्चक्रवर्तिनं ताम्यति नितरा मानसं मामकीनम्

4 लक्ष्मणसुरिः

5 कृष्णमाचार्यः

6 भीष्मविजयम्

இந்நூல் பட்டபாணரின் காதம்பரியை ஒட்டியே எழுதப் பட்டது என்பது அதனைப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்கும்.

காலம் — இந்நூலிலிருந்து இக்கவிவின் காலத்தை அறிதற்கு இயலவில்லை. சருதஸாகரனாமி யசன திலகசப பூயின உரையில் வாழ்விமமனம் வாதிதாஜனம் தனக்கு மாணவா எனக் கூறதலானும், வாதிதாஜன கி பி 1025இல் பராசவநாதம் என்ற காவயத்தை இயற்றியதாக அறியப்படுதலானும், இக்கவி பதினேராம் நூற்றாண்டில் இருந்தனா எனக் கூறலாம்¹.

வேமபூபாலசரிதம் — இதனை வாமனபட்டபாணன் இயற்றினா தரிலிங்கத்தில ஆண்ட வேமனின் சரிதத்தை இந்நூல் கூறும் இவ்வு நான்கு உசவாஸங்கள் உள் இக்கவி காளிதாஸன், பவமுதி, பாணன் இவாகளுடைய நூல்களில் ஈடுபட்டவா என்பது இந்நூலைப் படித்தால் விளங்கும்². பட்ட பாணனுடைய கதயகாவயாபோல காவயா எழுதுவோர் வேறொருவரும் இவனை என்ற வழக்கைப் போக்கச் சிறந்த காவகளுகிய வேமபூபரின் சரிதத்தை அதுபுத்தமான காவயத்தில அபினைவபாணனுடைய தான எழுதுவதாகவும், அது பண்டிதர்களின் மனத்தைக் கவரும் என்றுங் கவியே கூறுகின்றார்³.

- 1 Cf Introduction to गद्यचिन्तामणि by T S Kuppuswami sastri (Sri Vani Vilas Press Edition)
- 2 Cf भूमिका to वेमभूषारचरितम् (Vani Vilas Press Edn)
- 3 वाणादन्ये वर्य

वाणां खलु सरसगद्यमरणीयु ।
इति वगति रुदमयनो
वामावाणोऽपमार्ष्टि वल्लभ ॥ (6)
वविरभाववाण काव्यमत्यद्भुताय
भुवामहितभूमा नायको वेमभूष ।
श्रिभुरामदृशियज्यानिमोय योग
प्रवृत्तयनि न वेषां पण्डिताग प्रवृत्तम् ॥ (4)

நடை காத்தம்பரிபின் நடைபை அநுஸரிக்கின்றது என்பதில் ஐயம் இல்லை.¹

தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதிஜீவநரிதம்.—கி. பி. 1812 இருந்த கி. பி. 1885 வரை இருந்த தாராநாததர்க்கவாசஸ்பதியின் சரிதத்தை எளிய நடை யில் ராமகிருஷ்ணஸ்வாமி என்பவர் எழுதியுள்ளார். இத்தூதுள் அவரது பிறப்பு, இளமைப்பருவம், அவர்படித்த விதையை, எழுதிய நூல்கள் அனைத்தும் விசிவாய்க் கூறப்பட்டன.

சுமார் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இயேசுக்ருஸ்துவின் பைபிளை எளிய நடையில் வடமொழியில் மொழிபெயர்த்துள்ளனர்.

திருச்செயில் பண்டிதராய் இருந்த M. C. சடகோபாசார்யர் ஆங்கிலக்கவி ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய மூன்று நாடகத்தை² வடமொழியில் மொழிபெயர்த்ததுள்ளார். நடை எளிதாய் உள்ளது³

அவாசினகாலத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்த வசுந்தரமங்கலா⁴, மஹாமஹோபாத்தபாய-அபிசேவப்பட்டபாண-கிருஷ்ணமாசார்யர்⁵ இருவரும் முறையே பிஷ்மகிஜயம்⁶,

1. स कदाचित्पृणविन्दुरिव हरिणीमपातयदवनितले । विष्णुरिव महावराहविग्रहमग्रहीत् । युधिष्ठिर इव शल्यं जघान
2. All is well that ends well; Hamlet; Romeo and Juliet.
3. आर्य सचिववर, अद्याकर्ण्य रोगग्रस्तमसच्चक्रवर्तिनं ताम्यति नितरा मानसं मामग्नीनम्
4. लक्ष्मणसूरिः
5. कृष्णमाचार्यः
6. भीष्मविजयम्

வடமொழிநூலவரலாறு

ராமாயணஸங்கரஹம்¹, பாரதஸங்கரஹம்² என்ற நூல்களையும் காதம்பரிஸங்கரஹம்³, ஹாஷ்சரிதஸங்கரஹம்⁴ என்ற நூல்களையும் இயற்றினான் இருபதாம் நூற்றாண்டில் பாஸ்காடகங்களின் கருத்தைக் கதயமாகிய பாஸ்கதாஸாரம்⁵ என்ற நூலில் மஹாலிங்கசாஸ்திரியர்⁶ உணர்த்தினான் இக்காலத்திற் பலாபழைய நூல்களின் கருத்துக்களைக் கதயத்தில வெளியிடுகின்றனா

பஞ்சதந்தம் — இந்நூல சங்கிலிபோற் கோக்கப்பட்ட பல சிறுகதைகளைக் கொண்ட நூல் ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு தாமதத்தை விளக்கும் இது ஐந்து பகுதியை உடையது இக்கதைகளில் பாதநிர்வகளாய் இருப்பது விலங்குகளும் பறவைகளும் ஈவஞ் இருக்கும் சலோகங்களிற் பல மஹாபாரதத்துள் இருக்கின்றன. இது முகயமாய சாஜதாமத்தை எளிய நடையில் விளக்குவதற்காக எழுதப்பட்ட நூல் இது விஷ்ணுசாமாவால் எழுதப்பட்டது எனபா அவர் யார், எக்காலத்து எங்கே இருந்தார் என அறிதல் எளிதில்லை கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனா எனபா

கி. பி. 1189-இல் பூண்பதரா என்ற ஹனா பஞ்சதந்தத்தில 21 புது கதைகளைச் சேர்த்தனா பஞ்சதந்தத்தை ஒட்டி காராயணா என்பவர ஹிதோபதேசம் என்ற நூல் இயற்றினா.

- 1 रामायणसङ्ग्रह
- 2 भारतसङ्ग्रह
- 3 कादम्बरीसङ्ग्रह
- 4 हर्षचरितसङ्ग्रह
- 5 भास्करासार
- 6 महानिज्ञासूत्री

கத்யசரிதம்.--வடமொழியில் தற்போது கத்யததில் உள்ள நூல்களுள் பழமையானது பிராம்மணங்கள் ஆகும். ஆங்கு அவற்றைக் கத்யம் என்ற சொல்லாற் குறிக்காத யஸுஸ் என்ற சொல்லாற் குறிக்கின்றனர். அக்கத்யநூல்களில் ஸமஸ்த பதங்கள் மிகுதியாக இல்லை; திருந்தசுப்தங்கள் மிகுதியாய் வழங்கப்பட்டன. ஸ்வபாவோக்தியைத் தவிர்த்து வேறு அவகாசங்கள் அவற்றுள் காணப்படவில்லை. துருனந்தப் பொருளில் (செய்வெனச்சப்பொருளில்) ஸம்ஸ்கிருதபிற காணப்படும் பல ரூபங்கள் இங்குக் காணப்படுகின்றன. நிகழ்காலப் பொருளில் வரும் லிப்பரயோகங்கள் உள்ளன.

அதன் பின்னர் ந்யாயபாஷ்யம், பதஞ்சலியின் மஹா பாஷ்யம், சுபாஸ்வாமியின் பூர்வமீமாம்ஸாபாஷ்யம், சாங்கா பாஷ்யம், ராமாநுஜபாஷ்யம், மத்வபாஷ்யம் முதலியன கத்யங்களிலே எழுதப்பட்டன. இவற்றுள் மஹாபாஷ்யத்தின் கடைமிகச் சிறந்தது. அதனையே பிள்ளேர் பின்பற்றினா எனினும், அதன் சிறப்பு பிந்நூல்களிற் காணப்படவில்லை.

பின்னா ஒவ்வொரு சாஸ்தாத்தின் ஆராய்ச்சியும் கத்யங்களாலே இயற்றப்பட்டது. ஆனால் இவற்றையெல்லாம் கத்யகாவ்யம் எனக் கூறல் தகாது. மஹாபாஷ்யத்தின் பின்னா கத்யகாவ்யங்கள் எழுதப்பட்டன. அதற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாய் இருந்தது பட்டபாணன் என்னலாம்.

அத்தியாயம் 55

சீரவ்ய-சம்பூகாவயங்கள்¹

கதயம் பதயம் இரண்டும் கலந்து நிறகுங் காவ்யங்களுக்குச் சம்பூகாவயம் எனப் பெயர். முதன்முதலில் அதற்கு வழி காட்டிகள் ஜைனரோ என்ற ஐயம் நிகழ்கின்றது; ஏனெனில் தற்போதுள்ள சம்பூகாவயங்களுள் முதலில் இயற்றப்பட்டது ஜீவந்தரசமபூ ஆகும்.

ஹரிசேத்ரன்²—இவர இயற்றிய நூல் ஜீவந்தரசம்பூ³ ஆகும். இதனுள் 11 மடபங்கள் உள். இது ஸதயகதாவரசனின் குமாரன் ஆன ஜைன-ஜீவந்தரனின் சரிதத்தைக் கூறுகின்றது. இக்கவி பாணொற குறிக்கப்படுகின்றமையால்⁴ இவரது காலம் கி. பி. ஐந்து அல்லது ஆளுவது நூற்றாண்டாக இருக்கவேண்டும். கடை மிக அழகாக இருக்கின்றது.⁵

1. श्रव्यचम्पूकाव्यानि

2. हरिचन्द्रः

3. जीवन्धरचम्पूः

4. पदवन्धौज्ज्वलो हारी वृत्तवर्णक्रमसिति ।

भट्टारहरिचन्द्रस्य गद्यवन्धो नृपायते ॥ [हर्षचरिते. 12]

5. ततो विदितवृत्तान्ता मूर्तिमन्त इव राजतन्त्रमन्त्रा विवर्ता इव प्रजाभागधेयाना, प्रकारा इव कुलप्रतिष्ठायाः, परिणामा इव क्षमानुरागाणा, पारदधान शम्भपायोनिधीना अमात्यमुल्याः मयं संमन्य नरपतिमभ्युपेत्य समुचित विज्ञापयामासुः ।

லீகாமபட்டா¹.—இவா இயற்றிய நூல் தடயாதீகதை². அதற்கு களசம்பூ³ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இந்நூலுள் ச்வேஷையும் அநுபாஸமும் யிருதியாய் உள்ளது⁴ இங்கு ஏழு உசவாஸங்கள் உள்.

காவம்.—இவா காதம்பரீபைக⁵ குறும்பதாலம், இந்நூலிலுள்ள ஒரு செய்யுளைப்⁶ போஜா ஸாஸ்வதீகண்டாபாணததில் வழங்குதலாலும், இவா பட்டபாணனுட்குப் பினானும போஜனுக்கு முன்னகுப இருந்திருக்கல் வேண்டும்.

ஸோமதேவஸூரி⁷.—இவா ஸைனர். இவா எழுதிய நூல் பசஸதீலகசம்பூகாவயம்⁸. அதற்கேயசோதமஹாராஜசீதம்⁹ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவகு எட்டு உசவாஸங்கள் உள்.

देव त्वयि प्रयिननीतिपयोधिचन्द्रे

विज्ञापनं न घटते ध्रुमस्तदीयम् ।

विश्वप्रसिद्धसुरभौ मृगनाभिपुञ्जे

मल्लीसुमेन सुरभीकरणं यथेह ॥ (1, 31)

1. विक्रममट्टः

2. दमयन्तीकथा

3. नरकम्पू

4. नाम्नि सा नगरी यत्र न वापी न पयोधरा ।

दृश्यते न च यत्र स्त्री नवापीनपयोधरा ॥ (1, 28)

5. कादम्बरीगद्यवन्द्या इव दृश्यमानमहुनीहय केदारा (1 26)

6. परितभेदिपवित्रं जैत्रं नरकस्य बहुमतद्गहनम् ।

हरिमिव हरिमिव हरिमिव बहति पय पश्यत पयोष्णी ॥ (6, 29)

7. सोमदेवमूरिः

8. यशस्विलकचम्पू.

9. यशोधरमहाराजचरितम्

5, 6, 7, உசவாஸகங்கள் ஜைனக்கொள்கைகளை உணர்த்துகின்றன இரண்டு உசவாஸததில் உசோதரவரசனைப்பற்றிய சரிதம் கூறப்படுகின்றது இக்கவி தன் கருத்தங்களை அழராய உணர்த்துகின்றார்¹ இவா சாலு கயவரசனான அரிகேஸரியின்² முதத குமாரனாகிய வாகராஜனலை³ ஆதரிககப்பெற்றவா⁴ இவருடைய பதயங்கள் எளிய நடையில் உள்ளன, கதயங்கள் தீரககஸமாஸததுடன் கூடின நான்காம உசவாஸததில் சில கவிகளின் பெயரைக் கூறுகின்றனா ஆனால் அவை ஒரு முறையாய் இல்லை

1 क्षीणस्तपोभि क्षपित प्रवासैर्विध्यापित साधु समाधितोयै ।
तथापि चित्र ज्वलति सराभि कान्ताजनापाङ्गविलोकनेन ॥ (1 72)

स्वल्प रक्षति जानुहस्तचरण किञ्चित्कुतालम्बन

स्तोक मुक्तराङ्गुलि परिपतन्धाड्या नितम्बे धृत ।

म्कन्धारोद्गजातधी पुनरय तस्या कचाकर्षणे

क्रूरालोकिनक्षोपकल्मषमनास्तद्वक्त्रमाहृति च ॥ (2 86)

पुत्रास्ते ननु पुण्यकीर्तनपद तेऽनर्घ्यजनमोत्सया

ते पुत्रार्थिजनस्य वशतिल्कास्ते च श्रिय केतनम् ।

आनेशापसरे गुरोरेनुचरा शिष्या श्रुताराधने

त्रोपे सप्रणया प्रसादसमये ये च प्रसन्नोदया ॥ (2 105)

न ऋपि पुस पुरुषार्थसिद्धि सूक्ष्मेक्षयातीव परीक्षकस्य ।

जगत्प्रवाहेण तु वर्तितव्य महाजनो येन गत स पन्था ॥ (4)

2 अरिक्केसरी

3 वागराज

4 श्रीद्वागराजप्रवर्धमानसुधाराया गङ्गाधाराया विनिर्मापितमिद काव्यम्

5 उर्व भारवि-भरगृति भर्तृहरि भर्तृमेष्ठ कण्ठ गुणाढ्य व्यास
भास वोस - कालिदास वाण - मयूर नारायण कुमार माध -
राजशेखरादिमहाकविभाव्येषु ॥

காலம்—இ.ச.நா. கி.பி 951-இல் எழுதப்பட்டது என
இசுலாமின் இயைபிற் கூறப்பட்டது

ஸோட்டலன்¹.—இவ் வாடதேசத்திற் பிறந்தவா இவ்
குடைய தந்தை ஸ்லா², தாய் பம்மாவதி³ இவ் காயதை⁴
ஜாதியா இவ் கொங்கணதேசத்தில ஸ்தானம்⁵ என்ற
தலைக்களில் அரகபுரித்த சித்தராஜன்⁶, ராகராஜனன்⁷, முமமணி
சேசவரன்⁸ இவ் குடைய காலத்தில கவித்தாளன்பயில் சிறப்
புறவா⁹ காளிதாஸன், அபிசேகன், வாகபதி, பட்டபாணன்
இவரிடத்தில போனபு முண்டவா பாணனின் ஹாஷ்சரித்தில
சுடுபட்டவா அயாது காதம்பரீபோனது ஒரு ஸூத்ர இயற்ற
விருப்பம் கொண்டு உதயஸூரதீகதை என்ற சாபூவை
இயற்றின இதுள்ள எட்டு உசவாஸவகன் உள் உதய
ஸூரதீயியப்பற்ற ஆரம் உசவாஸத்திற் கூறப்பட்டது
இவ் குக கதைபின் அமைப்பு காதம்பரியை ஒத்ததுளது காதம்பரீ,
மஹாசவேதை, தாராபீடன் சந்தாராபீடன், வைசம்பாயனன்
இவரை முறையே உதயஸூரதீ, தாராவளி, களித்தகேது¹⁰,
மலயவாஹனன்¹¹, குமாரகேசரி¹² இவ் 9த்தனர். குமார
கேசரி குதாட்டத்திற் பொருளை இழந்து பொருளைத்தேட
இலங்கைக்குப் போகும் வழி சாபம் பெற்று களிப்பிறப்பை

1 मोदुर

5 म्यानम्

2 सू

6 छिन्नगत्र

3 पण्यानी

7 नागार्जुन

4 कायन्

8 मुम्मणिनेश्वर

9 उदयसुवर्गी कथा (Gachwads Oriental Series IX p 12)

10 तन्त्रिन्द्रेनु

11 मल्लमाहन

12 कुमारेकेसरी

அடைந்து பிறகு சாபம் கீங்குககால உதயஸூரதர் மலைய வாஹனையும், தாராவளி குமார்கேஸரியையும் மணந்து ஸூக மாக வாழ்ந்தனர். கதயத்தின் நடை காதம்பரியின் நடை யையே ஒத்தது¹ பதயங்கனின் கடையும் சிறந்து விளங்கு கின்றது². அவா பண்ணுடைய தூலில் ஈடுபட்டனா என்பது அவருடைய தூலை படித்தலால் விளங்கும்

வாண்குணங்கள் மஸருணதை³ மாமஸலதை⁴ கோமலதை⁵ லாலிதயம்⁶ என நான்கு எனவும், ஸதகவிகனின் ஜாதி கேளதிலீ⁷ மாயூர்⁸ மாறாள்⁹ என மூன்று எனவும் கூறினா

காலம் —சித்தராஜனின் சாஸனம் ஒன்று கி. பி. 1060 இல் இயற்றப்பட்டிருத்தலாலும் முமமணிராஜனின் சாஸனம் ஒன்று கி. பி. 1060-இல் இயற்றப்பட்டிருத்தலாலும் இக்கவியாற்

1. येन भगवति, तवेदमपकृत तमेव संसारसागरग्राहमरिपङ्कर्विजयिना
प्रशमेन शमय कोपम् । एव तु शुद्धाशयमिदानीमनुगृहाण
शापान्तेन । किञ्चान्यदपि याच्यसे यथाऽसौ शुक्जातिगतोऽपि
विशेषवता मनुजैवैतन्येन फल गमयति तथा बुरु ॥ (p 70)

2. हे चन्द्रोपलगौरि, हे मरुतदयाभिरामाकृते
हे चामीकरमित्तवर्णसुभगे हे पद्मरागाम्वरे ।
एषा पश्यन् हन्त वज्रघटिता दूरे फल वाञ्छित
दत्ते नोत्तरमात्रमप्यतिशठा चाट्टकिदीनस्य मे ॥ (p 48)

3. மஸுளதா	7. காகிரி
4. மாஸுனா	8. மாயூரி
5. கோமலதா	9. மாறாள்
6. லாலித்யம்	

குறிக்கப்பட்ட வத்ஸராஜன்¹ கி. பி. 1050 முன்னர் இறந்திருந்ததல் கூடுமாதவாறும் இத்தூல் கி. பி. 1026 இருந்து கி. பி. 1050 க்குள் எழுதப்பட்டிருந்ததல் வேண்டும்.

போஜன்².—இவா தாராவில் கி. பி. 1018 முதல் கி. பி. 1063 வரையில் அரசு புரிந்தார். இவா எழுதிய சம்பூ ராமாயணசம்பூ³ எனப்படும்; இத்தூல் தென்னாட்டில் போஜ சம்பூ என்ற பெயரால் மிகுதியாய் வழங்கப்படுகின்றது. கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முடியவே இவா இயற்றினார் என்றும், அதன்மேல் லக்ஷ்மணகவி எழுதினார் என்றும் வழக்கு உளது. பாயஸிபாகததில் இவா காளிதாஸனைப் பின்பற்றினார்.⁴ நடை எளிதாபிருக்கின்றமையால் எல்லோரும் இதைப் படிப்பது

1. चौलुक्यवंशस्य कवीश्वरमीश्वरं लटदेशश्रियः कोङ्कणेन्द्रसुहृदसुर्वीपतिं
वत्सराजम् ॥

2. भोजः

3. रामायणचम्पूः

4. स तेजो वैष्णवं पत्न्योर्विभेजे चरुसंज्ञितम् ।

धावाशृथिन्योः प्रत्यग्रमहर्षतिरिवातपम् ॥ (10, 54)

अर्चिता तस्य कौसल्या प्रिया केकयाशजा ।

अतः सम्भाविता ताम्या सुमितामैच्छदीधरः ॥ (10, 55)

कौसल्यायै प्रथममदिशद्भूपतिः पायसार्द्धं

प्रादादर्द्धं प्रणयमधुरं केकयेन्द्रस्य पुत्र्यै ।

एते देव्यौ तरलमनसः पत्युरालोच्य मावं

स्वार्धांगाभ्या स्वयमवुस्ता पूर्णकामा सुमित्राम् ॥ (वा. 23)

வழக்கம் கிஷகிந்தாகாண்டத்திலே ராம தாரா-எமவாதம் படிப
போ மனத்தைக் கவரும் ¹

அநந்தபட்டா ² - இவா சம்பூபாரதம் ³ இயற்றியவா அதனை
12 ஸதபுகவகளை உள் பாண்டவர்களின் பிறப்பு முதல்தாம்
புதரா கௌரவர்களைக் கொன்று ராஜ்யம் ஆளும் வகையில்
வாணிககப்பட்டது பதயம் கதயம் இரண்டிதங் அநுபராமை
யிருதியாகக் காணப்படுகின்றது ⁴

காலம் - இவரது காலம் திண்ணமாய் அறியப்படவில்லை
கி பி பதினோராம் நூற்றாண்டோ கி பி பதினேறாம்
நூற்றாண்டோ என்பா

வேங்கடாதவர் ⁵ - இவா காஞ்சிபுரத்தின் அருகிலுள்ள
அரசாணிப்பாளையிற் பிறந்தனா இவரது தந்தை ரகுநாதர் ⁶,
தாய் ஸீதாமயர் ⁷ இவா இயற்றிய நூல் விசுவகுணாதாசசம்பூ ⁸

1 नाह सुप्रेतुतनया न च सप्तसाली

வாலி ந ச சப்தஸாலி ।

तारासि वज्रहृदया विशिमेरभेद्या

தார்வாசி வஜ்ரஹ்ருதயா விசிமேரமேடியா ॥ [கி 18]

2 अनन्तभट्ट

3 चम्पुभारतम्

4 एता समा तत्र यमन्तदाचिदेवा समा पार्श्वगतामवेक्ष्य ।

மமாபிவ்ருத்யா சஹ் மோனமுதா சமாபயாமாச தபோதனேந்ரு ॥ (1 42)

अमहोचत शोचत पयुरप्रमुवि समप्रमन्दाक्षरमणीय

மந்நாஹ்ருமணியந்ரிதமித்ரு வசன பூதாபி கதயாமாச (1)

5 वेङ्कटधरी

7 सीताम्बा

6 रघुपाथ

8 विश्वगुणादर्शचम्पू

இதனால் ஐம்பது பொருள்களைப்பற்றி நிகழைத்து இரண்டும் க்ருசாது¹, விச்வாவஸு² என்ற இரண்டு கந்தர்வர்கள்முகமாய்ச் செய்யப்பட்டன. இந்துவான் தனக்குள்ள சாஸ்திரவற்றவையும் லோகாநுபவததையும் கவி அறிவிக்கின்றா இவர் வேதாந்த தேசிகரின் கொள்கைகளைக் கைப்பற்றியவா.

காலம் —நிலகண்டநிகழ்ததோடு இவர் ஸமகாலத்தவராக லின், இவாது காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி ஆகும்.

ராமாநுஜாசாயா³ — இவாக்கு ராமாநுஜதீஸா⁴ எனப் பெயரும் உண்டு. இவா எழுதிய ஸ்வ பூர்ராமாநுஜசம்பு⁵. இதனால் 10 ஸ்தபகங்கள் உள. கதயங்கன் சிலலிடதது நீண்ட ஸமஸ்தபதங்களை உடையனவாகவும் சிலலிடதது அவவாது இல்லாமலும் இருக்கின்றன பதயங்கள் அநேகமாய் எளிய கலையில் உள்ளன⁶.

காலம் —இவர் க. ப. 1440-இல் இருந்திருக்கலாம் என்பா.⁷

1. குதானு:
2. வித்யவசு:
3. ராமானுஜார்ய:
4. ராமானுஜதாச.
5. த்ரீராமானுஜசம்பு.
6. दिष्ण्डं सुरभयन् यशसा समूहः.

चूतद्रुम. परिमलैरिव पुष्पशाली ।

विद्यावतो विमलयन् मधुर्वचोभि.

पञ्चाङ्गो मधुर्गन्धधुपानिगमात् ॥ (3, 3)

7. Sri Rāmāyaṇacampū (Madras Oriental Manuscript Series No. 6) Introduction

நீலகண்டதீகூதிதா.—இவா எழுதிய சம்பூ நீலகண்டவிலயம் எனபது இதனுள் ஐந்தது ஆசுவாஸங்கள் உள. இந்நூலின் சுவை தேடுனாடு கலந்த திராசைஷியின் சுவையை ஒத்தது என்றும், இவருச் சாகதாஸம் அங்கிச்சுவை என்றும், இக்கவி வகரோக்தியில் நெறப்புற்றனா என்றும், இவர் ஒரு கவிசைநுதயா என்றங் கூறுவா.¹

காலம்.—இந்நூலை கி. பி. 1637-8-இல் இயற்றியதாகக் கவியே கூறினா.

வேங்கடேசகவி.²—இவா எழுதியது ஸ்ரீநீலாஸவீலாஸசம்பூ.³ இதனுள் 7 உல்லாஸங்கள் உள. இந்நூல் ச்லேசைஷிற நெறந்தது எனக் கவியே கூறுகின்றனா.⁴

திருமலாம்பா.⁵—இப்பெணமணி கி. பி. 1529 முதல் கி. பி. 1542 வரை விஜயநகரத்தில் அரசுபுரிந்த அச்சுதராயரின் மனைவி. இவா எழுதிய நூல வரதாம்பிகாபரிணயசம்பூ.⁶ இதன் இறுதியில் அச்சுதராயராகும் வரதாம்பிகாவிற்கும் நடந்த மணம் வாணிக்கப்பட்டது. கதம்புகளெல்லாம் வெரு நீண்ட ஸமா

1. Nilakanṭhaviṇaya (Balamanorama Press Edition) Preface

2. வேங்கடேசகவி:

3. श्रीनिवासविलासचम्पू;

4. कण्ठे कण्ठीरवास्या प्रतिफलमपुरा विभ्रतः सूरिचूडा-

रलस्यान्ते वसन्त्य- कल्पयति कविता गद्यपद्यावद्वाम् ।

तस्य श्रीश्रीनिवासप्रभुरररचिते वेङ्कटेशस्य काव्ये

पर्याप्त. श्लेषसारे कविमगनप्रिशो. पञ्चमोऽयं विलासः ॥ (5, 24)

5. तिरमलग्ना

6. वरदाभिसापरिणयचम्पू

ஸங்களைக்கொண்டன. பதயங்கனெல்லாம் எளித கடைபில் உள்ளன.¹ தொடக்கத்தில் அச்சுதாயரின் தகப்பனாகிய ருத்ரஸிம்ஹரின் தீக்ஷிஜயம் வாணிக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கு காவேரி கன்ரு வாணிக்கப்பட்டுள்ளது.

காலம்.—இது பதினாறாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட தாவாகும்.

சிரஞ்ஜீவசலி:—இவா கெண்டதேசத்தில் பட்டாசார்யசதாவ தானா² என்ற கிதவாஸின் மகன இளையப்பருவத்தில வேடிக்கையாக இவா மாநவசம்பு³ என்ற சிறு நூலை இயற்றி னா. இதனால் ி உச்வாஸங்கள் உள. கத்யம் பத்யம் இரண்டின் கனையும் எளிதாய் உள்ளது.⁴

1. गृहीतनात्रं युधि चोरभूये कृतानिधिः श्रीनर्गमिन्देवः ।
स ता न्ययेधमनगन्धमेना सता प्रमादः सहजो न रोषः ॥ (47)
- विपद्भवशोनिहितकृत्यादैरिगसि दूर चरणान्तरेण ।
ममुत्थिपद्भिः मयं गजेन्द्रैः कृतानि किं कन्दुकम्वेलनानि ॥ (37)
2. चिरजीवकविः
3. भट्टाचार्यगताग्रधान.
4. माधवचम्पू.
5. क्लृप्तानधेयः क तुल्येऽरणीर्णः
स्मिन्वाथ कं देगमन्कृगपि ।
ममाद्य जन्मान्तरपुण्यशंसी
तवागमोऽय ममन्त् कुतो वा ॥ (2. 15)

அதநியாயம் 56

தருசயகாவயம்

உறபத்தி—தருசகாவயத்திறகு ரூபகம் எனவும் பெயர் உண்டு அதன்ப பற்றி விரிவாய்க கூறும் பழைய நூல நாடய சாஸ்திரம் ஆகும் அந்நூல கி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டிறகு முன்னர் உள்ளது எனக் கொள்ள, தக்க சான்று இல்லை எனக் கீத கூறனர்¹ ஆனால் கி மு இரண்டாம் நூற்றாண்டிறகு முன்னரான தமிழ்தொல்காப்பியத்திலுள்ள மெய்ப்பாட்டியற் சூத்திரங்களில் பல நாடயசாஸ்திரத்திலிருந்து மொழிபெயராக கப்பட்டனவாகத் தோன்றுகின்றது² ஆகலின் நாடயசாஸ்திரம் கி மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிறகு முன்னதாய இருத்தல் வேண்டும் அவ்வுக கூறப்பட்ட செயதிகள் பல—வேதத்தி லுள்ள செயதிகளைச் சூத்திரர் அறிபாடையான, சூத்திரர்க்கும், ஏனையோர்க்கும், உண்ணிறகும், காஹிறகும் ஆனந்தத்தைத் தரும் நூலை இயற்றவேண்டும் எனத் தேவர்கள் பிசும்மாவை வேண்ட³ அவர் அதனை இயற்றினர் ஆவரு, கூறப்படும் பொருள்களை ருக்வேதத்திலிருந்தும், கீதிகளை ஸாமவேதத்தி லிருந்தும், அபிசயங்களை யஜுர்வேதத்திலிருந்தும், ரஸங்களை

1 The Sanskrit Drama by A Keith p 13

2 Tolkappiyam Collatukaram with an English commentary by P S Subrahmanya Sastri pp XXVI & XXVII

3 मदेन्द्रप्रमुखैर्वैरत्त विन् पिनामह ।

मीदनीयमिन्द्रमो ददय अय च यद्भवेत् ॥

न वेन्त्ययमोस्य सथाय यद्भनातिषु ।

तस्मान् मृजापरा वेद पद्यम सार्वधिकम् ॥ (नाट्य 1, 11-12)

அதர்வவேதத்திலிருந்தும் அவர் கொண்டனர். அதற்கு நாட்ய வேதம் எனப் பெயர். அதனை நடிக்கத் தேவர்களால் இயலாமையான், பரதமுனிவரைத் தன் நூறு புதல்வரைக் கொண்டு நடிக்கும்படி பிரும்மா ஏகினா. முதலில் அம்ருத பந்தனம்¹ பரதரால் பிரும்மாவின் முன்னர் நடிக்கப்பட்டது. பின்னர் த்ரிபுரதாகம்² சிவபிரானின் முன்னர் நடிக்கப்பட்டது. நாட்யத்தில் அபிநயங்கள் ஆங்கிகம், வாசிகம், ஆஹார்யம், ஸாத்விகம் என நால்வகைப்படும்.³

தர்மீ நாட்யதர்மீ, லோகதர்மீ என இருவகைப்படும்.⁴ வருத்தி பாரதி, ஸாத்வதி, கைசிகி, ஆரபடி என நால்வகைப்படும்.⁵ ஸத்தின் ஸ்வரூபம் விபாகம் முதலியன விரிவாய்க் கூறப்பட்டன.⁶ நாடகத்தில் வழங்கப்படும் அலங்காரங்கள் உபமை, ரூபகம், தீபகம், யமகம் என்பன.⁷ காவ்யதோஷங்கள் பத்து⁸; காவ்யகுணங்கள் பத்து.⁹ நாடகத்தில் ஸந்திகள் ஐந்து.¹⁰ த்ருச்யகாவ்யம் நாடகம், ப்ரகாணம், அங்கம், வ்யாயோகம்,

1. ततोऽस्युक्तो भगवता योजयामृतपन्धनम् । (ibid 4, 2)

2. तथा त्रिपुरदाहस्य टिमसंज्ञः प्रयोजितः । (ibid 4, 10)

महादेवश्च सुप्रीतः पितामहमथावनीत् । (ibid 4, 11)

3. ibid 6, 23.

4. ibid. 6, 24.

Cf. நாடக வழங்கின முலகியல் வருகின்றனம்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழாகம்

.....

(தொடர்காப்பியம். அகத. 58)

5. ibid. 6, 24.

6. ibid. 6 and 7 அத.

7. ibid. 17, 43.

8. ibid. 17, 88.

9. ibid. 17, 96.

10. ibid. 19, 37.

வடமொழிநூலவரலாறு

பாணம், ஸமவகாரம், வீதீ, பரஹஸனம், டிமம், ஈஹாமருகம் எனப் பத்து வகைப்படுப¹ காவிகைகள் எட்டு வகைப்பட்டனா² சருங்காரம், ஹாஸ்யம் இச்சுவைகளில் கைசிகீ வருததி, வீரம், பரளதரம், அதபுதம் இச்சுவைகளில் ஸாதவதீ வருததி, பயானகம், பீபசஸம் இவற்றில் ஆரபட வருததி, கருணம், அதபுதம் இவற்றில் பாரதீ வருததி³ உலகம் வேதம் இவற்றுள் பரஸ்திதமாயும், வயங்கியப்பொருளைக் கொண்டதாயும் எல்லா ஜனங்களாலும் அறியக்கூடியதாயும் உள்ள சொற்கள் நாடகங்களில் வழங்கப் படவேண்டும்⁴

இவற்றை நோக்கின கி மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே பலவகைப்பட்ட தருசயகாவயங்கள் இருந்திருந்தல் வேண்டும் கம்ஸவதம் சமீககப்பட்டதைப் பதஞ்சலி கண்டதாக குறிக்கின்றனா⁵

இவற்றையெல்லாம் நோக்கின வேதங்களுக்கும் நாடகங்களுக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது வெளிப்படை.

1 नाटक सप्रकरणमङ्को व्यायोग एर च ।

भाण समवकारश्च वीथी प्रहसन हिम ॥

ईदामृगश्च विज्ञेय दशम नाट्यरक्षणम् । (नाट्य 20 2 3)

2 ibid 24 204

3 नाट्यशास्त्रे 22 65 66)

4 तस्माद्र्म्भारिार्था शब्दा ये लोकवेदससिद्धा ।

सर्जननेन माध्या सयोज्या नाटके चिधिवत् ॥ [नाट्य 27, 46]

இதனால் முதலில் நாடகங்கள் பரிசுத்தப்படுதல், எழுதப் பட்டன என்றெ லீயின (Levy) சொன்னார் ஆரம்பநாடகரீயத (Sanskrit Drama by A B Keith p 45 6)

5 अथाप्यमं चि वासुदेव under the question प्रयोक्तुर्दर्शन-
प्रियये इति निर्मथम् (under III 2 111)

இவ்வாறிருக்க, ருக்வேதஸம்ஸிதைபிற காணப்படும் யமயமீ
ஸம்வாதம், மாவசீ-புருஷவஸ்-ஸம்வாதம் முதலியன நாடகங்
களின் உற்பத்திக்கு அடிப்படை என மேனாட்டறிஞர் கூறுவது¹
பொருத்தது

நாட்யததிலிருந்து நாடகம் வந்ததாக ஹில்லேபராண்ட்²,
ஸடென் கோனோ³ இருவரும் கூறினா⁴; பொம்மலாட்டத்தி
லிருந்து வந்தது என்றனர் பிஷல்⁵; பிழலாட்டத்திலிருந்து
வந்தது என்றனர் லீடர்ஸ்⁶. இக்கொள்கைகளுக்கெல்லாம்
தக்க சான்று இல்லை என்றனர் கீத்

நாடகத்தில் உதவும் திரையைக் குறிக்க யவனிகா என்ற
சொல் இருப்பதாலும், நாடகத்தை அங்கங்களாக கிரேக்
நாடகங்களிற்போல் பிரித்திருப்பதாலும், ஸம்ஸ்கிருதநாடிகை
யைப்போல் கிரேக்கில் இருப்பதாலும், ஸூத்ரதாராஹிப்போல
கிரேக்கநாடகங்களிலும் ஒருவன் இருப்பதாலும், ஸம்ஸ்கிருத
நாடகங்களுக்கு மூலம் கிரேக்கநாடகம் என்பர் வீண்டிஷ்.⁷
கிரேக்கநாடகத்தில் திரை வழங்கப்படாமையாலும், ஏனைய
ஒற்றைமைகள் இயற்கையாய் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று கடன்
வாங்காமல் வந்திருத்தல் கூடுமாகவானும் கிரேக்கத்தின்
கொள்கை ஏறாக்கொள்ளாத தக்கது அன்று எனக் கீத் கூறினா⁸.

1 A History of Sanskrit literature by A. A. Mac Donell
p 346

The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 15-16

2. Professor Hillebrandt

3. Sten Konow

4. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 49.

5. Pischel; The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 52.

6. Lüders; The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 53

7. Windisch

8. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 57-58

ஸம்ஸ்கிருதநாடகங்கள் இயற்றியதற்குச் சதா காரணம் என்பர் லேலி. அச்வகோஷரின் நூல்களிலிருந்து அவரது காலத்திற்கு வெகுநாள்முன்னரே நாடகங்கள் இருந்திருக்க வேண்டும் என அறிவப்படுதலாலும், கனிஷ்கரது காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகையாலும், அவரது கூற்று பொருள் தாது என்றனர் கீத்¹.

நான்கு புருஷார்த்தங்களைப் பொதுமக்களுக்கு எளிதில் உணர்த்த ராமாயணம் மஹாபாரதம் இவற்றிலுள்ள பகுதிகள் நடிக்கப்படலாம் என்ற எண்ணமே நாடகத்தின் உற்பத்திக்குக் காரணம் என்னலாம்.

வகை.—ரூபகம் பத்துவகைப்படும் என முன்னரே கூறப் பட்டது. நாடிகை, த்ரோடகம் முதலிய பதினான்கு அல்லது பதினெட்டு உபரூபகங்களும் உள். அவற்றின் இலக்கணம் சுண்டுச் சுருக்கமாய்க் கூறுதல் தரும்.

நாடகம்.—நாடகத்துள் ஐந்தாமுதல் பததுவரை அங்கங்கள் உள்.² ஸந்திகள் ஐந்தும் உள்³; ச்ருங்காரமோ வீரமோ அங்கிரஸமாக இருக்கும்; ஏனைய அங்கமாய் இருக்கும். தேவதைகள், ருஷிகள், உதாததநாயகர்கள் இவர்களைப்பற்றிய சரிதம் வஸ்து ஆகும்.⁴

1. *ibid.* p. 69-70.

2. पञ्चवरा दशपरा षड्का स्युर्नाटके प्रकरणे च ।

3. मुखं प्रतिमुखं गर्भो विमर्शस्तथा हि ।

तथा निर्वहणं चैव सन्धयो नाटके स्मृताः ॥ (*ibid* 2, 1, 37)

तथाहि एवंपरारूप प्रतीयमान तदनन्तरम् एवमेवाप्यत्र
திருக்கோளம்.

4. महारसं महाभोगमुदात्तवचनान्वितम् । (*ibid* 21, 110)

देवतानामृषीणा च राज्ञां लोकस्य चैव हि ।

पूर्ववृत्तानुचरितं नाटकं नाम तद्वयेत् ॥ (*ibid* 21, 124)

ப்ரகரணம்.—இதனுள்ளும் ஐந்து முதல் பததுவரை அங்கங்கள் உள்.¹ ஸந்திகள் ஐந்தும் உள்; வந்து உதபாதயம் ஆக இருக்கும்.² இது ஶிப்ரன், வயாபாரி, ஸசிவன் இவர்களுடைய சரிததைப்பற்றி இருததல்வேண்டும்.³ குலஸ்தீ, வேசி அல்லது இருவரும், இவருடைய சரிதமும் அங்கு இருக்கும்.⁴ அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரம்.

அங்கம் —இங்கு அங்கிச்சுவை கருணம். பெண்டிரின் அழகை நிரம்பி இருக்கும். கன்கு அறியப்பட்டவந்துவைக கொண்டிருக்கும்.⁵ இங்கு இரண்டு ஸந்திகளே உள். வருததி பாரதி ஆகும்.⁶

1. See footnote 2 in p 540

2 तत्प्रकरणेऽपि योज्यं केवलमुत्पाद्यवस्तु स्यात् । (ibid 20, 51)

3 विप्रवणिकसचिवाना पुरोहितामात्यसार्थवाहानाम् ।

चरितं यदनेकविधं तज्ज्ञेयं प्रकरणं नाम ॥ (ibid 20, 52)

4. दासविष्ट्रेष्ठियुतं वेशस्युपचारकारणोपेतम् ।

मन्दकुलस्त्रीचरितं कार्यं काव्यं प्रकरणे तु ॥ (ibid 20, 54)

5 वक्ष्याम्यतः परमहंसं लक्षणमुत्सृष्टिकृद्भ्यः ।

प्रख्यातवस्तुविषयस्त्यप्रख्यातः कदाचिदेव स्यात् ॥

... ...

करुणरसप्रायकृतो निवृत्तयुद्धोद्धतप्रहारश्च ।

स्त्रीपरिदेवनगुलो निर्वेदिमापितश्चैव ॥ (ibid 20, 98-9)

6 द्विसन्धि तु प्रहसनं वीर्यहो माण एव च ।

मुखनिर्गहणे स्याता तेषा वृत्तिश्च भारती ॥ (ibid 21, 47)

வடமொழிநூலவரலாறு

வயாயோகம் — இவகு அங்கம் ஒன்றே¹, ஸந்திகள் மூன்று அவை முகம், பதிமுகம், நிர்வஹணம் எனபன, கைநிலைவருத்தி ஈண்டு இலலை² நாயகன் உதாததபுருஷன்³ பாதரங்குள பெருமபாலம் புருஷனே.⁴ இவகு அங்கசசுவை ஹாஸ்யம், சுருங்காரம், சாரதம் இவை ஒழிந்த சுவையே ஆகும் என்பா

பாணம் — இவகு அங்கம் ஒன்றே⁵ இவகு ஒரே தாதத ஞான விடன பிறாவராததைகளைத் தானே ஆகாசபாஷிதமாகக் கூறி விடை கூறுவான்⁶ இவகு முகம், நிர்வஹணம் என்ற ஸந்திகளே உள்ள வருத்தி பாதி ஆகும்⁷

ஸம்வகாரம் — இவகு மூன்று அங்கங்கள்⁸, அவமாசம் நீங்கிய நான்கு ஸந்திகள்⁹, தேவாஸுரரைச்சோந்த நாயகர்

1 & 3 व्यायोगस्तु विधिज्ञै कर्तव्य स्यात्तनायकशरीर (ibid 20 94)

2 व्यायोगेहामृगौ चापि त्रिसन्धी परिकीर्तितौ ।

गर्भावमर्शो न म्याता न च वृत्तिस्तु कैशिकी ॥ (ibid 21, 45)

4. अल्पस्त्रीजनयुक्तस्त्वेकाहकृतस्तथा चैव ।

बहवस्तत च पुरुषा कविभि कार्या यथा समवकारे ॥

(ibid 20 94-5)

5 एकाहो बहुचेष्ट सतत कार्यो बुधैर्माण (ibid 20 114)

6 आकाशपुरुषकथितैरद्भुतिकारैरभिनयेत्त ।

धूर्तविटसम्प्रयोज्यो नानावस्यान्तरालकश्चैव ॥ (ibid 20 113-114)

7. द्विसन्धि तु प्रहसन शीथ्यहो भाण एव च ।

मुखनिर्हणे स्यात्ता तेषा वृत्तिश्च भारती ॥ (ibid 21, 47)

8 अथ . . . (ibid 20 86)

9 दिस गमयसारथ्य चतु मन्धी प्रकीर्तिता ।

न तयोर्वमर्शस्तु वर्न्य कविभि सदा ॥ (ibid 21, 46)

கள்; அவை பதின்மா; பதினெட்டு நாழிகையில் நடிக்கக் கூடியது தாமம், அததம், காமம் இவற்றைக் காணமாகக் கொண்ட மூவகைச்சிறுவகாரம் உள்.¹

வீதி.—இங்கு ஒரே அங்கம்; ஒன்றிண்டு பாதாங்களை உடையது; எல்லாஸங்களின் வசுணததைக கொண்டது²; முகம சிவஹணம் என்ற இரண்டு ஸந்திகளை உடையது.³

ப்ரஹஸகம்.—இங்கு முகம சிவஹணம் இரண்டு ஸந்திகள் உள்.⁴ அங்கச்சுவை ஹாஸ்யம். அது சுததம் ஸந்திரணம் என இருவகைப்படும்.⁵

டிமம் —இங்கு அங்கங்கள் நான்கு. ச்ருங்காரம் ஹாஸ்யப சாததம் இவை ஒழிகத ஆறு ஸங்களும் உண்டு; ஆனால் ரௌதம் நான் அங்கச்சுவை.⁶ தேவா, அஸா, ராசுஸா,

1. देवासुरवीजकृतं प्रस्यातोदात्तायकश्चैव ।
व्यङ्गस्तदा त्रिरुपदलिचिद्रवः स्यात् विशृङ्गारः ॥
द्वादशनायकबहुलो द्वादशनाटिकाप्रमाणश्च ॥ (ibid 20, 66-7)
2. वीथी स्यादेकाह्वा द्विपात्रहार्या तथैरहार्या वा ।
सर्वरसलक्षणाद्या (ibid 20, 116, 7)
3. ibid 21, 47.
4. द्विसन्धि तु प्रहसनं वीध्यहो भाण एव च ।
सुखनिर्वहणे स्याता तेषा वृत्तिश्च भारती ॥ (ibid 21, 47)
5. प्रहसनमपि विजेयं द्विविधं शुद्धं तथैव सङ्कीर्णम् । (ibid 20, 106)
6. पट्टमलक्षणयुक्तश्चतुरहो वै डिमः कार्यः ।
शृङ्गारहाम्यवर्जः शेषैरन्यैः समायुक्तः ।
दीप्तगुणान्ययोनिर्नाभावान्विनश्चैव ॥ (ibid 20, 88-9)

யக்ஷா, நாகா இவர்களைப் பாததிரமாக உடையது¹ அவமாசம நீங்கின நான்கு ஸந்திகளை உடையது²

ஈஹாமருகம் — இது தேவஸ்திரீகாரணமாகத் தேவர்களுக்கும் வரும் கேஷாபததை வாணிகரும் காவயம் ஆதம்.³ காபயம் அவமாசம இவற்றை நீக்கி ஏனைய மூன்று ஸந்திகள் இவரு உள்.⁴

நாடினக — இவரு நாலு அங்கங்கள் உள் அங்கச்சுவை ஸம்போகசருவகாரம் நாயகனாகும் நாயகிகளும் இடையூருகப் பட்டமலிஷி முனடி இருந்து பின்னா அவனே இருவரும் மகிழ்மாறு செய்வன⁵

தரோடகம். — இவரு ஐந்து, ஏழு, எட்டு அங்கத்து ஒன்பது அங்கங்கள் உள் அங்கச்சுவை சருவகாரம். ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் கிணுக்கன் வருவான்.

1 देवासुरराक्षसमृत्यक्षनागाश्च पुण्या स्य । (ibid 20, 91)

2 डिम समवकारश्च चतु चन्धी प्रकीर्तितौ । (ibid 21, 46)

3 दिव्यपुरणाश्रयकृतो दिव्यस्त्रीकारणोपगतयुद्धः ।

.. ...

उद्धतपुरुषप्राय स्त्रीरोपमथितकाव्यचन्धश्च ॥ (ibid 20, 82-3)

4 व्यायोगेहामृगौ चापि त्रिसन्धी परिकीर्तितौ । (ibid 21, 46)

5. स्त्रीप्राया चतुरङ्गा हरितामिनयात्मिना विहितार्था ।

प्रनृत्तगीतपाट्या रतिसम्भोगात्मिना चैव ॥

कामोपचारयुक्ता प्रसाधनमोघसयुता चापि ।

नायकदूर्गा चापि देवीसम्बन्धा नाटिका ज्ञेया ॥ (ibid 20, 82-3)

தற்போதுள்ள ரூபகங்களுள் மிகப் பழையது யாது? இக் கேள்விக்கு விடை, காளிதாஸன் அச்வகோஷன் இருவருள் முற்காலத்தவர யார் என்றகேள்விக்கும், தற்போது திருவனந்த புரத்தில் பதிப்பித்துள்ள ஸ்வப்னவாஸதத்தம் முதலியவற்றை இயற்றியவர் காளிதாஸனார் குறிக்கப்பட்ட பாஸரா, வேறு பிற்காலத்தில் இருந்த ஒருவர என்ற கேள்விக்கும் விடை அளித்தபிறகே, அளிக்கமுடையும். காளிதாஸன் அச்வ கோஷற்கு முற்பட்டவர் என முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது.

பாஸசுக்ரம் காளிதாஸனார் குறிக்கப்பட்ட பாஸனாலே இயற்றப்பட்டது என்பதற்கு மஹாமஹோபாதயாய-கணபதி சாஸ்திரிகள் கூறும் காரணங்களாவன:

1. ஏனைய நாடகங்களில் உள்ள ப்ரஸ்தாவணை ஈண்டு ஸ்தாபணை என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

2. நூலின் பெயரும் கவிபின் பெயரும் ஏனைய நூல்களின் போல் ஈண்டு ஸ்தாபணைபிற் குறிக்கப்படவில்லை.

3. இந்நாடகங்களின் பாதவாக்கியத்தில் ஸோசன் பூமியை சூளட்டும் என்றே உளது.¹

4. ஆரம்பத்திலுள்ள ச்லோகங்களில் முக்கிய பாதநிரங் களைக் குறிக்கும் முத்ராலங்காரம் உளது.

5. இவற்றுள் ஒன்றை ராஜசேகரன் பாஸனாடையது எனக் கூறினமைபாறும்², எல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றுமை இருப் பதாறும் இவையெல்லாம் பாஸனாடையன.

1. महीमेकातपत्राज्ञ राजसिंहः प्रशास्तु नः ।

(स्वप्नवा- दूतवा. वालच.)

इमामपि महीं कृत्वा राजसिंहः प्रशास्तु नः ।

(प्रतिज्ञायौ. अविमा. अभिपेक्ष. पञ्चरा.)

2. भासनाटकचक्रेऽपि छेकैः क्षिप्ते परीक्षितुम् ।

स्वप्नवासवदत्तस्य दाहकोऽमूर्ध पावकः ॥ (कविविमर्शे.)

வடமொழிநூலவரலாறு

6 பல ஆலங்காரிகாசுகள பாஸனாக குறிக்கின்றனா ¹

7 நாகதிசலோகங்கள் இந்நாடகங்களிற கூறப்பட விலலை ²

8 நாடயசாஸ்திரத்தில உணராததப்பட்ட விதிகடகு விரோதமாக மரணம முதலியன ஈண்டு வரணிக்கப்பட்டன ³

9 ஆபாணினியபரயோகங்கள் ஈடுக காணப்படு கின்றன ⁴

இக்காரணங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பாஸசகரத்துள்ள நூலகளெல்லாம் காளிதாஸனது காலத்திறகு முற்பட்டன னனதும், அவற்றை வி பி மூன்றாம் நூற்றாண்டு நூல்களாகக் கொள்ளலாம் எனதும் கீத கூறுவா ⁵

வி ராமபிஷாசடி மலாம்லோபாதயாய குபபுஸவாமி சாஸ்திரிகள், தேவதாா முதலியோா, முற்கூறப்பட்ட காரணங் களை மறுத்தது, அந்நாடகங்கள் மலையாளத்தில் இயற்றப

1 शरत्पाङ्गोरेण वाताविद्धेन भासिनि ।

वाशपुष्पलवेनेद साश्रुपात मुख मम ॥

(स्यमवा IV 8 काव्यालङ्कारसू IV 3)

कचिर्कीडा यथा स्यमवासदत्तायाम् (अभिनवभारती)

2 नाचन्ते तत प्रविशति सूत्रधार

3 उरभङ्गे दुर्याधनस्य मरणम्

4 धरते मनु धामरत्ना (सूत्र 7)

कथमिच्छां साम्प्रमिव मा हस्यते (पञ्चरा 2 48)

गाढ परिप्लव गमे [अभिजा 6 1]

5 The Sanskrit Drama by A. B. Keith 11 93 95

பட்டிருக்கவேண்டும் என்பா. அவர்கள் கூறும் காரணங்கள் ஆவன '—¹

1. ஸ்தாபனம் என்ற பெயரும், நாதீச்லோகங்கள் இல்லாமையும், மாணம் முதலியன வானிக்கப்பட்டமையும் சுமார் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலு மலையாளதேசத்தில் சகதிபதரால் இயற்றப்பட்ட ஆச்சாயசூடாமணியிலும் உள் ளன ஆகலின் முற்கூறப்பட்ட காரணங்கள் 1, 7, 8 கில்லா.

2. நூலின் பெயரும் கவிவின் பெயரும் ஸ்தாபனத்திற குறிக்கப்படாமையே அந்நூல்கள் உண்மையான பாஸனல் இயற்றப்படவில்லை என்பதை வலியுறுத்தும் ஆகலின் முற கூறப்பட்ட இரண்டாம் காரணமும் கில்லாது.

3. பாஸனின் ச்லோகமாக அபிவருப்தாற கூறப்பட்ட ச்லோகங்கள் ஈண்டு இல்லை.²

4. ப்ரதிருநாயெளகதாயணத்திலிருந்து அரத்தசாஸ் தாததில் ஒரு ச்லோகம்³ கூறப்பட்டது எனற கூறறம

1. Introduction in the Aścaryacūḍāmaṇi by Professor Mm. S. Kuppaswami Sastri and Preface to Bhāsa-naṭaka-cakram by C R. Devadhar.

2. महाकविना भासेनापि स्वप्रचन्धे उक्त. —

त्रेतायुगं तद्धि न मैथिली सा

रामस्य रागपदवीं मृदु चास्य चेत ।

लब्धा जनस्तु यदि रावणमस्य कायं

प्रोक्तुत्य तनतिलशो न वितृप्तिगामी ॥

(अभिनवभारती)

सच्चिदपद्मकपाटं नयनद्वारं म्यरूपताडेन ।

उद्धास्य सा प्रविष्टा हृदयगृहं मे नृपतनूजा ॥ [लोचनम्]

3 वनं शरावं [प्रतिज्ञा. IV 2]

பொருந்தாது; அந்த ச்வேகம் ஒரு புராணத்தில் இருப்பதாக அர்த்தசாஸ்திரவுரையாகிய நயசந்திரிகைவிற கூறப்பட்டுள்ளது.

5. பாணினிஸூத்ராக்களுக்கு முன்பாடாக இருக்கும் சொற்கள் அநநாடகங்களை நடித்துக்காட்டிய சாக்கியர்களின் தவறாக இருக்கலாம். பிற்காலத்து நூல்களில் அவ்வாறான சொற்கள் உண்டு என்று கிண்டலாடீட்டனும் கூறுவர்.

6. அன்றியும் ஸம்பந்தம் வீசாரிதம் என்ற சொற்கள் மலையாளவழக்கிலுள்ள பொருளில் ப்ரதிஞ்ஞாயெளகந்த ராயணத்திலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.¹

மலையாளநாட்டிலே இவை இயற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு வேறு சிறு காரணங்களும் கூறலாம்.

- i. கீடிஸெ என்ற பொருளில் பாடிஸெ என ஸ்வப்ர வாஸவதத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- ii. இடடிஸிபேசு என்ற பொருளைக் குறிக்க கண்ணிலலட்டுகா என்ற சொல் ப்ரதிஞ்ஞாயெளகந்தராயணத்திற் காணப்படுகின்றது.
- iii. அவிமாரகன் மாலையில் ஸ்ரானஞ் செய்தலையும் தாய் மாமனது பெண்ணை மணந்ததையும் அவிமாரகன் கூறுகின்றது.
- iv. வறுமையுறஞ்சுகாதில் தாளிப்தரம் அணிந்ததாகச் சாரு தத்தவ கூறுகின்றது.
- v. ராமன், கங்குமணன், பாதன், தூயேரதனன், வஸு தேவா, கம்ஸன் இவர்கள் கேளஸலயாமாத், ஸுமித்ரா மாத், கைகேயீமாத், காந்தாரீமாத், யாடிஸீமாத், சௌரஸேகீமாத் என ப்ரதிமாதாடகம் பாலசரிதம் இவற்றை அழைக்கப்படுகிறார்கள்.

1. देवी - किं सम्यन्धो निचिदो (प्रति II. 2. 13-)
बहुगिरणायैर्विचारितम् (अवि. II, 4-)

vi. கார்த்திகை நக்ஷத்ரம் சென்றவுடன் நகரத்திற்கு வரலாம் என ப்ரதிமாநாடகம் கூறுகின்றது.

vii. ஜம்மாநக்ஷத்ரத்தில் சடங்கு செய்தலைப் பஞ்சாரதாம் கூறுகின்றது.

இவற்றை விரிவாய் இந்த ரூபகங்களைப்பற்றிக் கூறிய இடத்திற்கு காண்க.

காளிதாஸன்.—இவா இயற்றிய ரூபகங்கள் மூன்று, அவை மாளவிகாக்ரிமித்ரம்¹, விக்ரமோவசீயம்², அபிஞ்ஞானசாகுந்தளம்³ என்பன. மூன்றாவது சாகுந்தளம் எனவுங் கூறப்படும். இவற்றுள் அங்கிச்சுவை முறையே ஸம்போகக்ருங்காரம், விப்ரலம்பசுருங்காரம், சாந்தம் ஆகலானும், மற்ற காரணங்களாலும் இம்முறையிலேயே அவை இயற்றப்பட்டிருத்தலவேண்டுமென முன்னரே உணர்த்தப்பட்டது.

மாளவிகாக்ரிமித்ரம்.—இதனால் ஐந்து அங்கங்களும் ஐந்து ஸத்திகளும் உள. ஆகலின் இது ஒரு பாடகம் கி.மு 170-க்குப் பின்னர் ஆண்ட அக்ளியிதான் இச்சாடகத்தில் நாயகன்.⁴ இங்கு இவனுடைய தகப்பருகிய புஷ்பயித்திரனின் அச்வமேதம் குறிக்கப்படுவதையும்,⁵ புஷ்பயித்ரனுக்கு⁶ யாகம் செயலிப்

1. मालविकाग्निमित्रम्

2. विक्रमोर्वशीयम्

3. अभिज्ञानशाकुन्तलम्

4. सम्पत्स्यते न खलु गोप्तारि नाग्निमिते (V 20)

5. पुण्यमित्रो वैदेशस्यं पुत्रमायुष्यन्तमग्निमितं

मोहात्परिष्वज्यानुदर्शयति ... सोऽहमिदानीमंशुमनेव सगर. पौत्रेण

प्रत्याहृताधो यक्ष्ये ॥ (V)

6. पुण्यमितं याजयामः (M B. under III, 2, 123)

போம் என்ற மஹாபாஷ்யகாரரின் வாக்யத்தையும் கோக்வின, அக்னிமிதான் யுவராஜாவாக இருக்கும்காலத்தில் இந்நாடகம் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். அக்காலத்தில் காளிதாஸன் வளர்தான் என்பது வாத்தமானகவே:¹ என்ற சொல் அறிவிக்கின்றது. அவனுக்கு முன்னர் ப்ரளித்தர்களாக பாஸன், ஸௌமில்லன் முதலிய மஹாகவிகள் இருந்தனர் என்பதையும், தனது நூலாகிய மாளவிகாக்னிமிதாம் மிகுதியாய்ப் போற்றப் படவில்லை என்பதையும் அவரே அறிவிக்கின்றார்.² இந்நாடகத்திலிருந்து காளிதாஸனுக்கு நாட்யத்தில் இருந்த பேற்றிடி உணரப்படுகின்றது. கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் ஒத்த அன்பு வேண்டும் என வாயாச இந்நூலில்தான் அவா அறிவிக்கின்றார்.³ பழமொழிகள்போன்ற வாக்யங்களை உணராததுவதாலும்,⁴ தனது அறிவை மிகுதியாய்ப் போற்றிக் கூறுதலாலும் இந்நூல் முதலில் எழுதப்பட்டது என்றுங் கூறலாம்.

1. वर्तमानकवे:

2. पुराणमित्येव न साधु सर्वम् ... என்ற சொற்களால் இதனை அறிவிக்கிறார்.

3. अनातुरोत्कृष्टतयोः प्रसिध्यता

समागमेनापि रतिर्न मा प्रति ।

परम्परप्राप्तिनिराशयोर्विरं

शरीरनाशोऽपि समानरागयोः ॥ (III 15)

4. अत्रभवत्यो .. समुद्रपल्वलयोरिवान्तरम् (I 12-)

पत्ने सति ग्रामे रत्नपरीक्षा (I, 14)

भवानपि शूलोपरिचरो गृध्र इवामिपलोलुपो भीरुकश्च (II, 13-)

अविश्वासनीयाः पुरुषाः (III, 19-)

वृग्भीलकैः कामुकैश्च परिहरणीया चन्द्रिका (IV, 8-)

விக்ரமோவசீயம்.—இதனால் ஐந்து அங்கங்கள் உள் இத் தூதர்களுடைய வடநாட்டுப்பாடம் தென்னாட்டுப்பாடம் என இரண்டு பாடங்கள் உள். வடநாட்டுப்பாடத்தில் இதனைத் தோடகம் ஆகக் கூறப்பட்டுள்ளது¹ தென்னாட்டுப்பாடத்தில் நாடகம் ஆகக் கூறப்பட்டது என்பது² தோடகத்தில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் விதூஷகனின் ப்ரவேசம் வேண்டும் என்ற இலக்கணம் இங்குப் பொருந்தவில்லை. முதல் மூன்று அங்கங்களிலும் உணர்த்தப்பட்ட ஸம்போகச் சூத்திரம் காலாவது அங்கத்தில் உணர்த்தப்பட்ட விப்ரஸ்பத்திற்கு அக்கம் எனவே கூறலாம். ஐந்தாவது அங்கத்தின் இறுதியே கூறப்பட்ட 'இருவரும் பிரிவுற்று இருங்கள்' என்ற காரதவசனம் புத்ராவஸ் காட்டிற்றுப் போவதைத் தடுத்ததேயன்றி ஸம்போக சூத்திரகாரததை வளாக்கவில்லை எனவே கூறலாம்.

புத்ராவஸ் உவசீ இவரைப்பற்றிச் சிந்து ருகவேத ஸம்ஹிதை, சதபதப்பிராமம்மணம் இவற்றிற் கூறப்பட்டிருப்பினும்³, கதைபைச் சிறிது மாற்றி உவசீபைக் கொடியாய் மாற்றி, புத்ராவஸ்ஸைப் புலம்புமாறு செய்தது காளிதாஸனின் கவிதாவன்மைபைக் காட்டுகின்றது. உவசீ கொடியாய் மாறியதை மதஸ்யபுராணமும் கூறும். இராமாயணத்தில் கதைபைக் காணுது சாமன் பரிதபித்ததை மனத்திற் கவி கொண்டிருந்ததில் கூடும். பூரணபதிரத்தில் உவசீ தனது காதலை எழுதுவதும் அது பட்டமலிவிவிடும் அகப்படுவதும் அவன் அசனிம கோபிததும் பின்னர் அசனின் பாஸாதனம் செய்து அவர் உவசீபுடன் இருக்க அனுமதிப்பதும்⁴, பின்னர்

1. कालिदासप्रथितवस्तुना नवेन श्रोतकेनोपस्थास्ये [I प्रस्तावना]

2. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p 151.

3. शतपथब्राह्मणे (XI 5, 1, 1-12)

4. अद्यप्रभृति आर्यपुत्रो या स्त्रियं कामयते, या आर्यपुत्रमनागमययिनी नया मदाप्रतिवन्धेन वर्नितव्यम् ॥ (III, 13-)

நாரதாது வரவும் இல்லாதிருப்பின் யாது குற்றம் என ஆராய
தற்குரியது இந்நூலிலிருந்து நான்கு சலோகங்களை ஆங்காங்கு
உதாரணமாக ஆங்கத்தவாததனார் தவினயாலோகத்தில் காட்டு
கின்றனார்¹

சாகுந்தளம் — இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள் இந்நூல்
நாடகம் என்ற பகுதியின்பாற் படும முதன் மூன்று அங்கங்
களிலுட் உணரப்பட்ட சூருங்காரச்சுவை ஏனைய அங்கங்களில்
உணரப்படும் சாரதச்சுவைக்கு அங்கமாகும்

இந்நாடகத்துள் நான்காவது அங்கமே சிறந்தது எனவும்
ஆங்கும நான்கு சலோகங்கள் சிறந்தன எனவும் பெரியோர்
கூறுவர்²

இவ்வுள்ள வஸ்து மஹாபாரதத்திலிருந்து³ கொள்ளப்
பட்டது சூழிறம் சுவை சொரியுமாறு சில மாறுபாடுகள்
செய்யப்பட்டன —

- 1 तिष्ठेत् (IV 9)
अयमेवपदे (IV, 10)
तरङ्गभूमिहा (IV, 52)
तन्वी मेघजगद्रूपलवतया (IV 66)
- 2 कायेषु नास्ति रम्य तत्रापि च शकुन्तला ।
तत्रापि च चतुर्थोऽङ्कस्तत्र च श्रीकचतुष्टयम् ॥
நான்கு சலோகங்கள் தான் —
यास्यत्यय शकुन्तलेति (IV, 6)
पानु न प्रथम व्यवस्यति जन्म (ibid 9)
अन्तान्माधु विचिन्त्य समयपनान् (ibid 17)
गुह्यस्य गुह्य (ibid 18)
- 3 மஹா பாரத தூலவரலாறு 89 100

1. சகுந்தலை தனிமையாய் இவ்வாறு இந்நாடகத்தில் ப்ரியம்வதை அநுஸூயை என்ற இரண்டு தோழிகளுடன் இருக்கிறாள். ஆகலின் துஷ்யத்தலை 'சீர் யார்' எனச் சகுந்தலை கேட்காது, அநுஸூயை அதனைக் கேட்கிறாள். அவ்வாறே 'சகுந்தலை கண்வரின் மகள் எனக் கூறுதல் எவ்வாறு' என்ற கேள்வியை துஷ்யத்தன் சகுந்தலையைக் கேட்காது தோழிகளைக் கேட்கிறான்.

2. துஷ்யத்தன் சகுந்தலையை மணக்க விரும்பி, அவளைக் கேட்க¹, கண்வர் தன்னை மணஞ்செய்யிக்க வேண்டும் என முதலில் அவள் கூற², பின்னர் தானே அவள் மணஞ்செய்து கொள்ளலாம் எனத் துஷ்யத்தன் கூறியதைக் கேட்டு³, தனக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனையோடு⁴ அவள் அவனை மணந்ததாக மஹா பாரதம் கூறும். துஷ்யத்தனைக் கண்டவுடன் அவனிடம் அவளது மனம் சென்றதையும்⁵, அவனிடம் நடுபட்டு அவனுக்குக் காமவோலை எழுதியதம்⁶ நாடகம் கூறும்.

1. भार्या मे भव सुश्रोणि ब्रूहि किं करवाणि ते ।

[ம. பா. ஆதி. 94, 1]

2. यस्य मा दास्यति पिता स मे भर्ता भविष्यति (ibid 94, 6)

3. आत्मनैवात्मनो दानं कर्तुमर्हसि धर्मतः (ibid 94, 13)

4. सत्यं मे प्रतिजानीहि यथा वक्ष्याम्यहं रहः ।

मयि जायेत यः पुत्रः स भवेत्त्वदनन्तरः ॥

युवराजो महाराज सत्यमेतद्वक्षामि ते ।

यचेतदेवं दुष्यन्त अस्तु मे सङ्गमस्त्यया ॥ (ibid 94, 22-23)

5. किं नु खल्विमं प्रेक्ष्य तपोवनविरोधिना विकारस्य

गमनीयामि संवृत्ता [शाकु. 1, 22-]

6. तुज्ज ण आणे हिअअं मम उण कामो दिवावि रचिग्मि ।

णिग्मिण तवइ वणीअं तुइ पुचमणोरहाटं अहाटं ॥

(ibid III, 14)

3 கணவரிடத்தில் பயந்தது துஷ்யதனனென்று காலம் சஞ்ஞதனையதனது நகரத்திற்கு வரவழைக்காமல் இருந்து பின்னா அவனை மறந்தனன் என மஹாபாரதம் கூறும்¹. தூவாஸரது சாபத்தால் நேரில் கூறியும் துஷ்யதன அறியவில்லை என நாடகம் கூறும்².

4. சஞ்ஞதனையின் புதரன் வேதாதயயனம் முதலியவற்றைச் செய்து யெனவராஜ்யத்திற்குத் தகுதியை அடைந்த பின்னா கணவா, சஞ்ஞதனையையும் ஸாவதமனனையும் துஷ்யதனனிடம் அனுப்புவதாக மஹாபாரதம் கூறும்³, அவரு துஷ்யதன, சஞ்ஞதனையிடம் மோதிரம் கொடுத்துப்போனதாகக் கூறப்படவில்லை. நாடகத்திலோ சஞ்ஞதனை காப்பினியாய் இருக்குமபோதே அனுப்பப்படுகிறான் என்பதும், போருமபோது மோதிரம் தூவாஸனின் சாபத்தால் சீர்தீரத்ததில் கழுவி விழுந்தது என்பதும் கூறப்பட்டன.⁴

1. ऋपेर्मयात्तु दुष्यन्त सरज्ञैवाह्वयत्तदा ।

गते काले तु महति न सस्मार तपोधनाम् ॥

[ம. பா. ஆதி. 95, 20-1]

2 सरिव्यति त्वा न स बोधितोऽपि सन्

कथा प्रमत्त प्रथम कृतामिव ॥ [शाकु IV 1]

3 शास्त्राणि सर्ववेदाश्च द्वादशाब्दस्य चाभवन्

(ம. பா. ஆதி. 95, 30)

गत्वाभिवाद्य राजानं योवराज्यमवाप्स्यसि (ibid 96, 12)

4. तदितोऽभिज्ञानमद्भुतीयक तस्य विसृजाव । [शाकु. IV, 3-]

दुष्यन्तेनाहित तेजो दधाना भूत्वे सुव (ibid IV 4-)

अद्भुतीयकशून्या मेऽद्भुलि (ibid V, 21-)

दर्चीतीर्धमलि वन्दमानाया प्रथमद्भुतीयकम् (ibid V, 21-)

அன்றியும் நான்காம் அங்கத்தில் கூறப்பட்ட அரிதான கருத்துக் களெல்லாம் பரராபாரத்தில் இல்லை.¹

5. ககாம் வந்தவுடன் குடிகுமாரர்கள் சகுத்தையையும் குழந்தையையும் தனிமையாய் விட்டுவிட்டு காடு சென்றனர் என்றும்², சகுத்தை குழந்தையுடன் துஷ்யத்தன் ஆஸ்தான மண்டபஞ் சென்று தன்னை அறிவிக்க, அவன் தன்னிடம் உலகம் சங்கிக்கும் என நினைத்து மனஸ்சாஸிக்கு கிரோதமாய்த் தான் அவனை மணக்கவில்லை என மறுக்க³, சகுத்தை பஹுநையால் அவன் கூறுவது தவறு என்று கூற, அவற்றை அவன் மதியா திருத்ததைக் கண்டு குழந்தையுடன் காட்டிற்கு அவன் புறப்பட,

1. अस्मान्साधु विचिन्त्य मयमथनान् ... (ibid IV 17)

अर्थी हि कन्या परकीय एव ... (ibid IV 22) என்ற இரண்டு
சகோதரரும் பிரதது பெண்ணை உணராத போலுப்பதாவின்
மனோபாவத்தைக் குறிக்கின்றனவேயன்றி, பெற்ற தம்பளின்
மனோபாவத்தைக் குறிக்கவில்லை என்பது நினைவம்.

2. पुरप्रवेशनं नात कर्तव्यमिति शासनम् । (ibid 96, 80)

... ...

एवमुक्त्वा मुनिगणाः प्रतिजगुर्यथागतम् (ibid 96, 82)

3. सौख्यं श्रुत्वापि तद्वाक्यं तस्या गजा नरन्वपि ।

अवनीत् नरानीनि त्वया भद्रे मनागमम् ॥ (ibid 97, 30)

यद्यदं वचनादस्या गृहीयामिममालजम् ।

भवेद्धि शशा लोन्म्य नैवं शुद्धो भवेदवम् ॥ (ibid 100, 17)

4. मन्नियम्यात्मनोऽप्रेषु तन. क्रोषामिमात्मनवम् ।

प्रम्यिनेवानवघाप्ती सद् पुत्रेण वै वनम् ॥ (ibid 99, 47)

வடமொழிநூலவ்லாறு

அப்போது அவன் கூறுவது உண்மையே என அரசரி கூற¹, அவ்விருவரையும் துஷ்யநதன் ஏற்றுக்கொண்டனன் என்றும்² மஹாபாரதங் கூறும் ருஷிகுமாரர்கள் கௌதமியுடன் அவ்விருவரையும் துஷ்யநதனிடம் கூட்டிப்போகத் தரவாஸஸின் சாபத்தால் அவன் அவனை மன்னத்ததை மறக்க, மோதிரமின்மையால் சஞ்ஞதனை அதனை ருஜுப்படுத்த இயலாமல் இருக்க, அவன் ஆகாசத்திற் செல்ல, பிறகு செம்படவன்மூலம் மோதிரத்தை அரசன் அடைந்து தன் செயல்களுக்கும் தன்னை வெறுக்க, இந்நிர்ணயக்கு உதவி செய்ந் வரும வழியில் குழுகதை மூலம் சஞ்ஞதனையை அடைந்தான் என நாடகங் கூறும் ஆக்ஸின் ஐந்தாம் அங்கத்தின் லெ கருதல்களுமா ஆறு ஏழு அங்கங்களும் காளிதாஸஸின் கற்பனைகளே ஆகும்

முதல் அங்கத்தி் இரண்டாம் சலோகத்ததாலும் பரதவாக் கியத்தாலும் அந்நிலையில் காளிதாஸன் ஒரு ஜீவன்முகத்தனும் இருந்தான் என்பது அறியப்படும்³

1 अधान्तरिक्षे द्रुप्यन्त वागुवाचाशरीरिणी ।

भरस्व पुत्र दौप्यन्ति सत्यमाह शकुन्तरा ॥ (ibid 100 1 2)

2 ता विशोध्य तदा राजा देवै सह महर्षिभि ।

हृष्ट प्रमुदितश्चापि प्रतिजग्राह त सुतम् ॥ (ibid 100 18)

3 आ परितोपाद्विदुषा न साधु मन्ये प्रयोगविज्ञानम् [शाकु I 2]

விடுபா என்ற சொல்லின் பரிக்ருதியாலும் பரதவத்தாலும் உடையேயான அனைவரையும் விதவான்கள் என அவன் நினைக்கின்றமைபால் எவ்வேனையும் பாப்பிருமமத்திக் உருவ என அவன் நினைத்தான் எனக் கூறல் தரும்

ममापि च क्षययतु नीललोहित

पुनर्भव परिगतशचिरात्मम् ॥ (ibid VII 35)

காளிதாஸனின் சிறப்பு.—இயற்கையில் உள்ள பொருள்
களின் அழகைத் தான் அனுபவித்து பிறரும் அவ்வாறு அனுப
விக்குமாறு வர்ணித்தல்¹; பல்வகைப்பட்ட நிலையில் மக்களின்
மனோலிங்கை நன்கு அறிந்து வர்ணித்தல்², வ்யங்கிபப் பொருள்
சிறந்து விளங்குமாறு கவி இயற்றல்; முநிர்த நிலையில் மக்கள்
தர்மத்தில் ஈடுபடவேண்டும் எனக் கூறல்; உவமை வ்யங்கிய
மாய்த் தோன்றுமாறு பல்வகையாக வர்ணித்தல்³; உலகம்

இதனால் தனக்கு மறப்பிப்பு வேண்டாம் என அத்தாட்சிவா
வேண்டுவது கோகத தகத. नीलरोहितः என்ற சொல்
அத்தாட்சிவாசையே குறிப்பிற்றது என்பது பார்வதியின்
உன்னம் கீழமையும், விவரணை உன்னம் உருகின பொன்
பொன் வேணிதமாயும் இருந்தலால் அறியப்படும்
இக்காணம்பற்றியே காளிதாஸன் எழுதிய தங்கமும் சாருத்தன்
இதழியல் உச்சுது என்பதை அறிவோம்

1. श्रीवामनाभिरामं मुहुरनुपतति स्यन्दने दक्षिणः ... [शाकु. I, 7]

2. இசைமப்பருவத்தின் தானே வொடும் அறிந்தவன் எனறம்
முதமைப்பருவத்தின் தன் அறிவு தெரிகே என்றம மனிதன்
கிண்கிரைச் சைபரை மானியாக் களித்தாத்திலும் சாருத்தன்
திலும் உணர்ந்தினர்; இசைமப்பருவத்தின் தகை மனையா
சோடு மனமொத்த நுடம் தாசலெனவும் என கிண்கிரை
கிண்கிரை, 10 கிண்கிரை 12 குந்தம் கண்ட உடாதுததால் இந்
வேசியத்தின் 10 உடாது உவமத்தருந்த திரியம் கிண்கிரை,
முதமைப்பருவத்தின் தர்மத்தினையே கிண்கிரை இன்பத்தையே
தாசலெனவும் என கிண்கிரை கிண்கிரை மூன்று கிண்கிரை
கிண்கிரை அறிவோம்.

3. शुद्धान्तदुर्लभमिदं वपुश्रमवागिनो यदि जनस्य ।

दूरीकृताः सन्तु गुणैरद्यानन्ता वन्यताभिः ॥ (ibid I 16)

इदं किमन्यावमतोहरं वपुः

तपधमं साधयितुं य इच्छति ।

ध्रुवं स नीनीत्यन्यत्रपारया

धर्मीलना ऐत्तनृपिर्व्यस्यति ॥ (ibid I, 17)

தன்பயின்று வாழ்ந்தற்குச் சிறந்த காரணம் கணவனும் மனைவி
யும் மனமொத்தது வாழவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பாய் அடிக்
கடிதோற்றுவித்தல்; சங்கீதம் சித்திரமெழுதல், நாட்பம் முதலிய
கலைகளில் ஈடுபட்டு நிறைவும் அவற்றில் ஈடுபடுமாறு வாணித்தல்
முதலியவற்றைக் காளிதாணனது நூல்களிற் காணலாம்.

அச்வகோஷன்.—இவர் திண்ணமாய் இயற்றிய ரூபகம்
சாரத்வதீபுத்பாகாணம்¹ என்பது இது ஒன்பது அங்கங்
களைக் கொண்ட ஒரு பாகாணம் என்பர். இதற்குச் சாரீபுத்
பாகாணம்² என மற்றொரு பெயரும் உண்டு.

குதர்கன்³.—இவர் இயற்றியது ம்ருச்சகடிகை⁴. இது
பத்து அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு பாகாணநூல். இதனுள்
ஒளதாயததால் வகுப்பபுறற சாருதததன் என்ற பிராம்மண
சிபாபாரிபை வளத்தனேயை என்ற வேதி காமுற, அரசனின்
மைத்தனன் ஆகிய சகாயன் என்பான் அவனைக் காமுறறு
அவனையும் அவனையும் தன்பதநிற்கு ஆளாகக். இவ்விதில் வளத்த
னேயை சாருததததைய மணநதனன் இவருச்செருங்காபாஸமும்
வளத்தனேயையின் தனிவும் அவன் படும தன்பமும் படிப்
போரின் மனததையும், நடித்ததீப் பாப்போரின் மனத்ததையும்
கவரும். அங்கெச்சகவைச் சூங்காயம் எனக் கூறினும், ஏகீகப
காடகங்களில் அங்கெச்சகவை இருக்குமாறு கூண்டு இக்கி
வன்றே கூறல் வேண்டும்.

குதர்கன் என ஓர் அரசன் இவ்விதம் என்றும் அவனும்
பற்றி ஆழ்ந்திற் கூறப்பட்டது பின்னாச்சோகைப்பட்டிருக்க
வேண்டும் என்றும் கீழ்களில் தோன்றி பெற்ற அப்பெயர்
கொண்ட அரசன் சூருவன் இருந்தான் என்றும், அவன் இம்
ஆகிய பாயுதைய பாணியை எழுதவைத்தான் என்றும், அவன்
சூரிபுலவாணர் வெத்ததனேயை என்று பலவாறு அறிஞர்

1. சாரதீபுத்பாகாணம்
2. சாரீபுத்பாகாணம்

3. ம்ருக
4. ம்ருச்சகடிகை

கூறுவர். தின்னமாய் ஒருவாரும் கூற இயலவில்லை. அக் காரணம் பற்றியே இந்நூலின் காலமும் நினைக்க முடிய வில்லை.¹ பாஸனுடைய சாருதத்ததை இந்நூல் முதனாலாக கொண்டது எனக் கீத் கூறினா; ஆனால் அக்கொள்கையைப் பலரும் கொள்ளவில்லை.

வாமனா காவயாலங்காரஸூத்ரவருத்தியில் சூதாசா
செய்த ப்பந்தம் எனவும்¹ ம்ருச்சகடியில் உள்ள ஒரு ச்லோ
கததையும் கூறுதலால் அவரது காலத்திற்கு முன்னரே சூதாசன்
ம்ருச்சகடியை இயற்றினன்² என்ற வழக்கு இருந்தது
என அறியப்படுகின்றது.

புலிஹாஷன்.⁴—இவர் கான்யகுப்ஜதில் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அரசராய் இருந்தார். இவருடைய ஸபையில் தான் பாணன் இருந்தனன் இவர் இயற்றிய ருபகங்கள் ப்ரியதர்சிகை⁵ ரத்னாவளி⁶ நாகாநந்தம்⁷ என்பன ஆகும். இம்முன்று நூல்களிலும் தொடக்கத்தில் ஒரே சீலோகமும் ஒரே தொடரும் உளது.⁸ ப்ரியதர்சிகை, நாகாநந்தம்

1. The Sanskrit Drama by A. B. Keith pp. 128-131.

2. शब्दकादिरचितेषु प्रबन्धेषु [वाम. का. III 2, 4]

३. यासां बलि सपदि मद्रगृहदेहलीनाम् [मृ. I, ९]

4. श्रीहर्षः 6. रत्नावली

6. प्रियदर्शिका 7. नागानन्दम्

8. श्रीहर्षो निपुणः कविः परिपद्येया गुणग्राहिणी

लोके हारि च वत्सराजचरितं नाट्ये च दक्ष्णा वयम् ।

यस्त्वेकंक्रमणीह दान्तिनफलप्राप्तेः पदं किं पुनः

मद्भाग्योपचयाद्रयं समुदितः सर्वो गुणानां गणः ॥ (1. 3)

नानादिग्देशागतेन राज्ञः श्रीहर्षदेवस्य

पादपद्मोपजीविना राजसमूहेनोक्तः (I, 2-)

இவ்விரண்டிலும் ஒரு சலோகம் ஒரே வகையாய் இருக்கின்றது ¹ பரியதரிசிகை, ரதனுவளி இரண்டும் நான்கு அங்கங்கள் கொண்ட நாடினைக்கண். இரண்டும் அமைப்பில் காளி தாஸனின் மாளவிகாகனிமிதரத்தை ஒத்தன. இரண்டிலும் உதயனது கதையே சில மாறுபாடுகளுடன் இணைக்கப்பட்டது இரண்டையும் படிப்பின், பரியதாசிகையே முதலில் இயற்றப்பட்டது என்பது திண்ணம் பரியதாசிகையில் கவிவாக்கு இளமைப்பருவத்தில் உளது ரதனுவளியில் முதுமைப்பருவத்தில் உளது ² முகம் பிரதிமுகம், காப்பம், அவமாசம், நிர்வஹணம் என்ற நாடகச்சக்திகளையும் அவற்றின் அங்கமான உபசேஷம் முதலியவற்றையும் சுவைகருத தக்கவாறு ரதனுவளியில் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என ஆசிரியர் வாத்தனார் தவனயாலோகத்தில் மூன்றாம் உதயோத்தத்தில் இந்நூலைப்போற்றிக் கூறுவர் ³

1 व्यक्तिर्व्यजनधातुना दशविधेनाप्यत्र लब्धाधुना
विस्पष्टो द्रुतमध्यलम्बितपरिच्छिन्नास्त्रिधा य लय ।

.. [प्रिय III, 10 नागा. I, 15]

2 வரலாற்றைப்பற்றி கோபத்தை இரண்டு நூல்களிலும் வாரணிதலையே கோக்கின ஆறு வெளிப்படும் —

म्लिग्ध यद्यपि वीक्षित नयनयोस्ताम्रा तथापि द्युति

मायुर्येऽपि सति म्ललत्यनुपद ते गद्रदा वागियम् ।

निधासा नियता अपि स्तनभरोत्कम्पेन सरक्षिता

कोपस्ते प्ररुप्रयत्नविधृतोऽप्येष म्फुः लक्ष्यते ॥ [प्रि III, 13]

भूमङ्गे सदसोद्गतेऽपि वदन नीत परा नम्रताम्

ईप्समा प्रति भेदकारि दृसित नोक्त वचो निन्दुरम् ।

अन्तराण्यनदीरुन प्रमुनया चक्षुर्न विष्कारित

कोपश्च प्रस्तीरुनो दयितया मुक्तश्च न प्रथय ॥ [र II, 21]

3 ரமாதியஜரவே ப்ரவந்நஸ்ய சேதமந்யந்யூப்ய நிபந்நயந யத்யந்நிநா

நாகரத்தம் ஐந்து அங்கங்கள் கொண்ட ஒரு நாடகம் இதுடன் முதலில் சிருங்காரச்சுவையும் பின்னர்ச் சார்த்தச்சுவையும் உணர்த்தப்பட்டன. அவை ஒன்றாகக்கொண்டு மூலாக இருப்பினும், இடையில் அப்புத்தச்சுவையை உணர்த்தி அழகு குன்றாது தூய்மை இயற்றினர் என ஆகத்தவர்த்தனர் விரோதச் சுவைப்பாக்கணத்திற் கூறுவர்.¹ இங்குச் சிருங்காரம் சார்த்தச் சுவைக்கு அங்கம் ஆகும். சார்த்தச்சுவை அங்கியாகவான் இதுதான் இடையில் இயற்றப்பட்டது என்னலாம்.

இம்முன்று ரூபங்களோடு பாணாலோ தாவகனாலோ இயற்றப்பட்டு ஹர்ஷன் இயற்றியதாக வெளியிடப்பட்டது எனக் காவ்யபாகாசத்தின் உரைகாரர்களுள் சிலர் கூறுவர். இட்ஸிங் என்ற சினியாத்ரிகர் ஹர்ஷரின் நாகரத்தம் எழுக்கப் பட்டது எனக் கூறுகின்றமையாலும், காதம்பரீ, ஹர்ஷசரிதம் இவற்றிலுள்ள கடைக்கும் ஈங்குள்ள கடைக்கும் மாறுபாடு இருந்தலாலும் ஹர்ஷரே இயற்றினர் எனக் கூறுதலே பொருத்தம்.²

பரியதர்சிகை என்னுளளி இரண்டிலும் காத்திசிலோகங்கள் பார்வதிபரமசிவன் இருவரையும் கவி வழிபட்டிருக்க, நாகரத்தத்தில் ஜீனரை வழிபடுகின்றனர். இக்காரணம் பற்றி அவர் பாமமாலோசவராய் இருந்து பௌத்தமதத்தையும் போற்றினர் எனச் சிலரும், பௌத்தராய் இருந்து வைதிக மதத்தைப் போற்றினர் எனப் பலரும் கூறுவர்.³

1. सुखप्रतिमुखगर्भविमर्शनिर्वहणाख्यानां; चोपशेषादीनां घटनं रसाभिव्यक्त्यपेक्षया, यथा रत्नत्रय्याम् ॥
यथा शान्तशृङ्गारौ नागानन्दे निवेशितौ ॥
2. Cf. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 171.
3. Priyadarśikā—Bhūmikā by Pandit R. V. Krishnamachariar—Vani Vilas Edition
A. History of Sanskrit Literature by A. A. Mac Donell p. 382.

விசாகதந்தன்¹.—இவர்க்கு விசாகதேவன்² என்ற பெயரும் உண்டு. இவரின் பிதாமஹா ஸாமந்தவடேச்வரத்தர்³, தகப்ப லர் மஹாராஜபாஸ்கரத்தர்⁴. இவர் எழுதிய சாடகம் முத்ரா ராக்ஷஸம்⁵ என்பது. இங்கு முதரையால் ராக்ஷஸன் வசப் பட்டமை வர்ணிக்கப்பட்டதால் இச்சாடகம் இப்பெயர் பெற்றது. இதனால் எழு அங்கங்கள் உள. தன்னை அவ மதித்த சந்தர்களை அழித்து சந்தரகுப்தனை அரசனாக்கி, அவனது ஆட்சி நிலைபெற்றிருக்க சந்தர்களுக்கு உற்ற மந்திரியாய் இருந்த ராக்ஷஸனை அவனுக்கு மந்திரியாகச் செய்கிக்கச்⁶ சாணக்யன் செய்த உபாயங்கள் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டன.

முதல் அங்கத்தில் ராக்ஷஸன் அறிவு, பராக்ரமம் ஸ்வாமி பக்தி இவற்றிற் சிறந்தவன் என்றும்¹, பஜமானன் இறந்த பிறகும் அவவிடத்தில் ராக்ஷஸைப் போல் பக்தியைக் காட்டும் மனிதர் அரிது என்றும்² கூறி, சாணக்யன் அவனைத் தன் வசப்படுத்த ஒத்திடவித்திழுவுமாய் ராக்ஷஸனின் அங்குளி

1. विशाखदत्तः

2. विशाखदेवः

3. सामन्तवेश्वरदत्तः

4. महाराजभास्करदत्तः

5. मुद्राराक्षसम्

6. अथ वा अगृहीते राक्षसे किमुत्पातं नन्दवंशस्य किं वा सैर्यमुत्पादितं

चन्द्रगुप्तलक्ष्म्याः [मुद्रा. I, 13-]

7. प्रज्ञाविक्रममक्तयः समुदिता येषा गुणा मृतये ते भृत्या नृपते: ...

(ibid I, 15)

8. भर्तुर्ये प्रलयेऽपि पूर्वसुकृतासङ्गेन नि सङ्ग्या

भक्त्या कार्यधुरं वहन्ति बहवस्ते दुर्लभास्त्वाद्याः । (ibid I, 14)

மஹேந்த்ர-விக்ரமவாமன்¹.—இவா ஆரூம் தூற்றாண்டில் தக்ஷிணத்தில் ஆண்ட ஸீம்ம-விஷ்ணுவர்மன் என்ற பல்லவவரசரின் மகன். இவாக்கு அவனிபாஜனன்², குணபரன்³, மத்தவிலாஸன்⁴ என்ற பட்டங்கள் உள். இவர் ஒரு ப்ரஹ்மஸனம் இயற்றினா. அதற்கு மத்தவிலாஸப்ரஹ்மஸனம்⁵ எனப் பெயர். காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு காபாலிகன் தன் மனைவியுடன் சாராபக கடைக்குச் சென்றுகள் குடிதத பிறகு தன் கபாலத்தை மறந்து அங்கு வைத்ததுகிட, ஒரு நாள் அதனை எடுத்ததுச் சென்றது. வெளி யில் வந்தது அதனைப் பாராது காபாலிகன் பின்னர்க் கடைக்குள் செல்ல அங்கு அதனைக் காணவில்லை. பின்னா எதிரில் துணி பால் தன் கபாலத்தை எடுத்ததுவரும் பிசுநாவைப் பார்த்து அவன் தான் அதனை எடுத்தான் என்று கூறிப் பின்னா வந்த பாசுபதனிடம் அக்குறைபைக் கூறினன். அவன் பிசுநாவைத் தன் கபாலத்தைக் காட்டச் சொல்ல அதன் பிறம் மாறியிருக்க, பிறத்தை அவன் மாற்றியிட்டான் எனக் காபாலிகன் அவன் மேல் குற்றஞ் சாட்டினன். அப்போது காலினிடமிருந்து கபாலத்தை ஒரு உன்மத்தகன் பிடிக்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தனன். அதனைப் பார்த்து காபாலிகன் தன் குற்றத்தை உணர்ந்தனன். இவ்ருள்ள பேச்சாலும், கடிப்பாலும், வேஷத்தாலும் சபை யோசனைக்காமலிருக்கமுடியாது.

இக்கவி நயாபசாஸ்தாம் படித்தவா என்பதை நன்கு காட்டுகின்றனா⁶. இவாது காலம் கி. பி. ஏழாம் தூற்றாண்டின் முற்பகுதி ஆகும்.

1. महेन्द्रविक्रमवर्मा
2. अविनिभाजनम्
3. गुणभरः
4. मत्तविलामः
5. मत्तविलासप्रहसनम्
6. न हि प्रतिज्ञामात्रेण देनुयादिन. गिद्विगमि
मन्यते देनुवचनं निरर्थकम्

விசாகதத்தன்¹.—இவர்க்கு விசாகதேவன்² என்ற பெயரும் உண்டு. இவரின் சீதாமஹர் ஸாமந்தவடேச்வரதத்தர்³, தகப்பனா மஹாராஜபாஸ்கரதத்தர்⁴. இவர் எழுதிய நாடகம் முத்ரா ராக்ஷஸம்⁵ என்பது. இங்கு முத்ரையால் ராக்ஷஸன் வசப்பட்டமை வர்ணிக்கப்பட்டதால் இந்நாடகம் இப்பெயர்பெற்றது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள். தன்னை அவமதித்த நந்தாக்களை அழித்து சந்தரகுப்தனை அரசனாக்கி, அவனது ஆட்சி நிலைபெற்றிருக்க நந்தர்களுக்கு உற்ற மந்திரியாய் இருந்த ராக்ஷஸனை அவனுக்கு மந்திரியாகச் செய்யிக்கச்⁶ சாணக்யன் செயத உபாயங்கள் இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டன.

முதல் அங்கத்தில் ராக்ஷஸன் அறிவு, பராக்ரமம் ஸ்வாமிபக்தி இவற்றிற் சிறந்தவன் என்றும்⁷, யஜ்நானன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் ராக்ஷஸனைப் போல் பக்தியைக் காட்டும் மனிதர் அரிது என்றுங்⁸ கூறி, சாணக்யன் அவனைத் தன் வசப்படுத்த ஐயிதஸீத்திரமூலமாய் ராக்ஷஸனின் அங்குளி

1. विशाखदत्तः

2. विशाखदेवः

3. सामन्तवटेश्वरदत्तः

4. महाराजभास्करदत्तः

5. मुद्राराक्षसम्

6. अथ वा अगृहीते राक्षसे किमुत्तातं नन्दवंशस्य किं वा सैर्यमुत्पादितं

चन्द्रगुप्तलक्ष्म्याः [मुद्रा. I, 13-]

7. प्रज्ञाविक्रममत्तयः समुदिता येषा गुणा भूतये ते भूत्या नृपते: ...

(ibid I, 15)

8. भर्तुर्ये प्रलयेऽपि पूर्वसुकृतासङ्गेन नि सङ्ग्या

भक्त्या कार्यधुरं वहन्ति बहवस्ते दुर्लभास्त्वादृशाः । (ibid I, 14)

(2) சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்லப் பாபோகிக்கப்பட்ட விஷ கன்னிகையால் பூர்வதேசீவரன்¹ கொல்லப்பட்டான் (3) சந்த்ர குப்தனைக் கொல்ல தாருவர்மா² செய்த யந்த்ரதோரணத்தால் சாணக்யனின் தந்த்ரத்தால் வர்வரகன்³ கொல்லப்பட, தாரு வர்மா வைரோசகனைச்⁴ சந்த்ரகுப்தன் என நிறைத்து யானையில் இருந்தவாறே கொன்றான். அதைக் கண்டு வைரோசகனின் பின் வந்துள்ளோர் தாருவர்மாவைக் கொன்றனர். (4) அபு தத்தன்⁵ என்ற வைத்யன் விஷங்கலிந்த மருத்தைச் சந்த்ரகுப் தனுக்குக் கொடுக்க, அஃது அவ்வாறு எனச் சாணக்யன் ஸந்தேஹித்து அவனையே அதனை உண்பிக்க, அவன் இறந்தான். (5) படுக்கையறையில் சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்லத் தங்களால் ஏவப்பட்ட ப்ரமோதகன்⁶ பணத்தியிறீனல் கண்ணுர் தையும் தெரியாமல் இருக்க, அதற்குத் தங்களே காரணமாயிருக்கலாம் எனச் சாணக்யன் நிறைத்து அவனைச் சித்ரவதைக்கு உள்ளாக் கினான். (6) சந்த்ரகுப்தன் துங்கும்போது அவனைக் கொல்ல ஏவப்பட்ட பீபத்ஸகன்⁷ முதலியோர் சுவரினுள்ள சாங்கத்திற் இருந்தனர். அப்போது சோற்றப்பருக்கையுடன் எறும்புகள் சுவரிலிருந்து வெளிவந்தன; அதனைக் கண்டு சாணக்யன் அவ் வறையைத் தீயிட்டான்; அவர்கள் கொளுத்தப்பட்டனர்.

அப்போது சகடதாஸன் ஸித்தார்த்தகனோடு அங்கு வந்து, கொலைபாளிகளிடமிருந்து தன்னை ஸித்தார்த்தகன் விடுவித் தான் எனக் கூற, அவ்விருவரும் ராசாஸனோடு இருந்தனர். அப்போது ராசாஸனின் முதநிலையிட்ட கடித்ததைப் பத்திர மாக அங்கே இருக்கவேண்டும் என ஸித்தார்த்தகன் சொல்ல,

1. पर्वतेश्वरः

2. दारुवर्मा

3. वर्वरकः

4. वैरोचकः

5. अमयदत्तः

6. प्रमोदकः

7. चीमत्सकः

அமமுதநிரையைக கண்டு அஃது எவ்வாறு அவநுகருக கிடைத்
தது எனக கேடச, சந்தனதாணை விட்டுவரசலிற கிடந்ததைத்
தான எடுத்தேன எனக கூறி அவனிடம் கொடுத்ததுவிட்டன

மூன்றாம் அங்கத்தில் சந்தரகுபதன் ருஸுமபுரத்தில்
கொளமுதிமஹோதஸவம் செய்யவேண்டும் என்று ஆணையிட,
அதனைச் சாணக்யன் செய்யவேண்டாம என மறுத்தனன்
இதனால் இருவர்களும போலிசசண்டை நடந்தது இதற்கு
காரணம் சந்தரகுபதன் சாணக்யனோடு மாறுபட, ராக்ஷஸன்
மலயகேதுவை விட்டு, சந்தரகுபதனுடன் சேர வித்தையிருக
கிளருன என மலயகேது எண்ணவேண்டும் என்பது

நான்காம் அங்கத்தில் மலயகேது பாஞ்ராயணனோடு
ராக்ஷஸனைப் பாசுக வர, அப்போது கர்பகன் ருஸுமபுரத்தில்
சாணக்யன் வேலையை விட்டு கீங்கப்பட்டான் என்பதையும்
அது போன்றவற்றையும் ராக்ஷஸனிடம் கூற, அதனை அவகிரு
வரும் வெளியிலே மறைந்திருந்து கேடக, அப்போது தக
சமயங்களில் பாஞ்ராயணன் ராக்ஷஸன் மலயகேதுவின்
நனமையைக் கருதவில்லை என மலயகேது நினைக்குமாறு
அவனது மனத்தை மாற்றினன்

ஐந்தாம் அங்கத்தில் ராக்ஷஸனைப் பற்றி ஸந்தேஹிததுக்
கொண்டு மலயகேது பாஞ்ராயணனிடம் வர அப்போது ஜீவ
வித்தி முதநிரை வரங்க வருவதுபோல பாசாகரு செயது பாவ
தேசவான் விஷ்கனனிகையை உபயோகித்து ராக்ஷஸனோடு
கொல்லப்பட்டான் என்றான்¹ அப்போது வித்தநாததகன்
கடிதம், மூன்று அணிகளைக் கொண்ட பெட்டி இவற்றுடன்
அவரு வர, அவனைப் பிடித்து பாஞ்ராயணன் உதைக்குமாறு
ஆணையிட, அவனிடமிருந்து கடித்ததையும் பெட்டியை ம் மலய
கேது வாங்கினான் கடித்ததிலிருந்து ராக்ஷஸன் சந்தரகுப

1 यथ गक्षसे पातिस्मातो न चाणक्येन (ibid V, 5-)

தனைச் சேர விருப்புகின்றான் என அறிந்தான். நகைகள் தகப்பனா அணிந்தனவே என அறிந்தான். வாசிகமாய் வித்தார்த்தகன் கூறியதைபுங் கேட்டான். பின்னா ராசுடனை வரவழைத்து அவற்றைப் பற்றிக் கேட்க, அவன் ஒன்றற்கும் விடை கூற இயலாது, தன் ஸூடன் இருந்தவரெல்லாம் சாணக்யனின் மனிதர் என நினைத்து சிதிரை வெறுத்து நின்றான்.

ஆறாம் அங்கத்தில் மலையகேது சிறையிடப்பட்டான்; ராசுடன் பாடலிபுதரத்தின் வனத்தில் இருந்தான். அப்போது வித்தார்த்தகனும் ஸயித்தார்த்தகனும் சந்தனதாஸனைக் கொல்லப் போகிறார்கள் எனக் கேட்டு அவனது தோழன் விஷ்ணுதாஸன் தீயில் விழப் போக, அதனைக் கண்டு ராசுடன் அதற்குக் காரணத்தைக் கேட்க அவனிடமிருந்து அதனைத் தெரிந்து தான அதைத் தடுத்துவிடுவதாகக் கூறி அவனைத் தீயில் விழுவதினின்றும் தடுத்தான்.

ஏழாம் அங்கத்தில் சந்தனதாஸனை வித்தார்த்தகன் ஸயித்தார்த்தகன் இருவரும் கொலைக்காததிற்குக் கூட்டிப்போக அப்போது அவன் மனைபும மகனும் வருக, அவனிடத்திற்கு ராசுடன் வந்து தன்னை அவனுக்குப் பிரதியாகக் கொல்ல விருப்ப, சாணக்யன் அதற்கு இணங்காது, ராசுடன் சந்தரூபத்துக்கு மந்திரியாக ஆனால்நிச்ச சந்தனதாஸன் கொல்லப் படுவான் என்று கூற, ராசுடன் இணங்கினன். தனது எண்ணம் முழுமையும் நிறைவேற்றிற்று எனச் சாணக்யன் மகிழ்ந்து ராசுடனை நமஸ்கரித்தான்.

முத்தாராசுடனத்தின் சிறப்பு. — நாடகபாத்திரங்களின் ப்ரவேசம் உரிய காலத்தில் உளது. இரண்டாம் அங்கத்தில் பிராதகுப்தன் ராசுடனுக்குக் குணமபுரச்செய்திகளைக் கூறியவுடன் சகடதாஸன் வித்தார்த்தகனோடு ராசுடனைப் பார்க்க வருகின்றான். நானகாம் அங்கத்தில் பாடலிபுதரத்தில் நடந்ததைச் சொல்ல ஆரம்பித்தவுடன் மலையகேது பாகுராயணனோடு அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு வெளிப்புறத்தில் வருகின்றனர். பாத்திரங்களின் மனோபாவத்தை அவர் கூறஞ் சொற்கள்

நன்கு குறிக்கின்றன. யா லினக்குப்பூச்சிபோல் நாசத்தை அடையப் போகின்றனா¹ என்ற தொடர் சாணகயரின கோபத்தையும், அமாத்ர ராசக்ஷஸரே, விஷ்ணுகுப்தன் நமஸ்கரிக் கிருன்² என்னுமிடத்து அவனது கிதவமும், சந்தனதாஸனின் உயிரை உண்மையாக விநம்பினால் சஸ்தரம் கையில எடுக்கப் பட்டும்³ என்னுமிடத்து அவனது தீரமானமும் நன்கு உணரப்படுகின்றன. அவவாதே தூராததான போலிமுத்தரையைச் செய்வான்கள்⁴ என்னுமிடத்து ராசக்ஷஸனின் கோபமும், கிராத குப்தன குஸுமபுரம் ஸேனைகளாறகுழப்பப்பட்டது எனக் கூறும் போது யான் உயிரோடிருக்க எவன் குஸுமபுரத்தைத் துன்புறுத்து கின்றன, ப்ரவீரக யாக்குக் கீர்த்தி வேண்டுமோ அவர் வருக⁵ என்னுமிடத்து ராசக்ஷஸனின் வீரமும், சந்த்ரகுப்தனைக் கொல்ல யா எந்த ஸாதனத்தால எவப்பட்டனரோ, அவா அவற்றாலே கொல் லப்பட்டார⁶ என்னுமிடத்து ராசக்ஷஸனின் சோகமும் திரவேதமும்,

1. उल्लङ्घयन्मम समुज्ज्वलतः प्रतापं

कोपस्य नन्दबुल्लकाननधूमकेतोः ।

सयः परात्मपरिमाणविरेकमूढ

कः शालमेन विधिना लभता विनाशम् ॥ (मुद्रा. I, 10)

2. भो अमात्यराक्षस विष्णुगुप्तोऽहमभिरादये (ibid VII, 8)

3. यदि सत्यमेव चन्दनदारस्य जीवितमिष्यते

ततो गृह्णामिदं शस्त्रम् (ibid VII, 14-)

4. कषट्मुद्रामुत्पादयितुं शक्नुवन्ति पूर्वा. (ibid V, 13)

5. अयि मयि स्थिते कः कुसुमपुग्मुपरोत्स्यति; प्रवीरक प्रवीरक, शिशमिदानीं

ने निर्यान्तु मया मर्द्वमनसो येषामभीष्ट यत्न. (ibid II, 13)

6. ये शम्भु रंगु च प्रणिदिनास्तेरेव ते मतिनाः (ibid II, 16)

சகடதாஸன் மேலுள்ள ஸந்தேகம் கல்ல வேளையாய் கீங்கிற்று¹ என்றவிடத்து அவனது மனமகிழ்ச்சியும் கானலாம். தக்க விடத்து வாய்ப்பேச்சைக் கவி வழங்குதல் போற்றத் தக்கது. உதாரணமாக, இக்கடித்தால் ராசுசுஸன் ஐயிக்கப்படவேண்டும் எனச் சாணக்யன் சொல்லிமுடிக்க ஐயிக்கட்டும் யஜுமான் என்று கூறிக்கொண்டு பாதீஸா² வருதலும்³, ராசுசுஸன் க்ருஹிக்கப்படுவானு எனச் சாணக்யன் கூற க்ருஹிக்கப்பட்டது என லீத்தார்த்தகன் கூறுதலும்⁴, அந்த துராத்மா சாணக்யவடு என ராசுசுஸன் கூற ஹேது எனத் தெளவாரிகள் கூறுதலும், வஞ்சிக்கப்படுவானு எனக் கூற அமர்ச்சன் எனக் கூறுதலுமாகும்.⁵ லீத்தார்த்தகன் மலயகேது ராசுசுஸன் இவருடைய முன்னிகை யில் கடித்தலைப் பார்த்து மகிழாதார் யார்? சந்தனதாஸன் கொலைக்களத்தில் மனைவி மகன் இயரோடு பேசுதலைக் கேட்டு மனமுருகாதார் யார்? இவ்வாறு இக்காடகம் எழுதுதற்கு இக் கவி பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டனர் எனக் குறிப்பாய்க் கூறினர்⁶.

அன்றியும் இக்காடகத்துள் காயகன் யார் என்பதற்கும் அங்கிச்சுவை யாது என்பதற்கும் எளிதாக விடை கூற

1. दिष्ट्या शक्यदासं प्रत्यपनीतो विकल्प (ibid VII, 8-)
2. चाणक्यः — अनेन मनु लेखेन राक्षसो जेतव्यः प्रतीहारी—जेदु अज्जो (ibid I, 19-)
3. चाणक्यः — अपि नाम दुरात्मा राक्षसो गृह्येत सिद्धार्थकः — अज्ज गहीदो (ibid I, 20-)
4. राक्षसः — अपि नाम दुरात्मा चाणक्यवदुः दौवारिकः—जेदु ।
राक्षसः — अतिसम्भावुं शक्यः स्यात्
दौवारिकः — अमचो (ibid IV, 3-)
6. कर्ना वा नाटकानामिमनुगवनि क्लेशमसिद्धिधो वा (ibid IV, 3)

இயலாது அரசன் சந்தரூபத்தினே நாயகன் எனின், பாதி நாயகன் யா? ராசுஷணை பாதிநாயகனாகக் கொள்ளின், அவனுக்கு ஸம்மான விலைவில இருப்பவன் சந்தரூபத்தை சாணக்யனு? சாணக்யன் சந்தரூபத்தின் மந்திரியாக இருந்தாலும், இந்நாடகத்தின் சாணக்யனுக்குச் சிறப்பேயன்றிச் சந்தரூபத்தினுக்கு இவனை ஆகவீன ஸேவகனின் கலயானத்தின் அரசன் பின்வரினும ஆவருச் சிறப்பு ஸேவகனுக்கே இருப்பது போன்று, ஈண்டு ஒரு சிறப்பு சாணக்யனுக்கே ஆகும ஆகவீன சாணக்யனையே நாயகன் எனக் கூறவேண்டி வரும்.

வீரமே இவரு அவகிச்சுவை எனின், சாணக்யனிடத்திலுள்ள விரிச்சேயல்கள் இருக்கின்றன என்ற கேள்வி வரும் சந்தரூபத்தின்க கொல்ல ராசுஷணை செயத பாயோகங்களை எல்லாம் வினாக்கி, அவனிடம் உள்ள நறகுணங்களைக் கண்டு மெச்சி அவனே சந்தரூபத்தினுக்கு மந்திரிபாகுமபடி புத்திசகதிபாற பலவற்றைச் செயத சாணக்யனை வீரனாகக் கூறுதல் மிகக் சூழமா? ஆகவீன வீரமே ஈண்டு அவகிச்சுவை என்னலாம் விராதரூபதன் பாடலிபுத்தாவருத்தநாதம் கூறும் போது ராசுஷணை வருத்தியிடத்து சோகம் ததும்புகிறது சாணக்யனுக்கும் சந்தரூபத்தினுக்கும் நடக்கும் போலிச் சண்டையை சோகமும்போது ஹாஸ்யமும் அத்திதமும் உண்டாகின்றன மனங்கேது ராசுஷணைிடம் குற்றங்கூறும்போதும் சாணக்யன் ராசுஷணைச் சந்திரததைப் பெற்றுக்கொள்ளும் படி கூறும்போதும் கிளவேதம் ததும்புகிறது.

இஃதானிதள்ள பாத்திரங்களுள் சாணக்யன் மிகச் சிறந்தவன் என்பது வெளிப்படை. அவன் சதோதரியன்¹, தினம் மாணவாடொரு அநயாபனம் செயது வந்தான்², தினம் அகலிநோதாம செயதான் சந்தரூபத்தினுக்கு மந்திரியாய்

1. धीरियाध्यानि ... अस्त्राणि भवन्ति (ibid I, 20-)

2. अस्माद्व्याख्याय गुह्यनिर्णय आचरणव्यस्य (ibid, I 18-)

இருப்பினும், காட்டின் செல்வத்தை சுபகலத்திற்கு உபயோகிக்காமல் காட்டின் கன்மைக்கே வழங்கினான். இவை யெல்லாம் அவனது இடிகவாங்கிப்படை வழங்குமிடத்திற் கூறப் பட்டன.¹ அவன் ஆசையற்றவன்². சந்திரகுப்தனாக கொண் ட ராசூனின் செய்த உபாயங்களை யெல்லாம் தன் கூர்மையான அறிவால் அறிந்து அவற்றை அவனுக்கே தீங்கு விளைக்கும்படி செய்த தீரன். தன்னைப் பகைத்த ராசூனின் னறகுணங்களை மெச்சதற்கு தாய்மையான மனத்தை உடைய வன். ராசூனின் வசப்படுத்திச் சந்திரகுப்தனுக்கு அவன் மத்திரி யாகும்படிப் பவ உபாயங்களைக் கண்ட போற்றினான்³. சந்திர குப்தனுக்கு வந்த சூபத்திற்குடைய போக்கப் பிறாக்குக் கெடுதி இழைத்தனனோ யன்றி, தானாக ஒருவாக்கும் தீங்கு இழைக்க விட்டான். ராஜதந்திரத்தில் ஈடுபட்டவா இரத்திரியில் பெரிய கன்மை யைக் குறித்து இடையில் கிற்ப தீச்செயல்கள் போன்ற வற்றைச் செயிலும் குற்றமிட்டான். உலகத்தில் அரசர் செல்வச் செறுக்காவ தவத்தைச் செய்யும் பிராமணர்களை அவமதித் தால், அவர்களை அடக்க அவர்க்கு ஆற்றல் உண்டு என்பதையும், செல்வம் கிடைத்தபோது அதனைத் தாம் சுபகலத்திற்கு வழங்க மாட்டார் என்பதையும், அதனை காட்டின் கன்மைக்கே பயன்

1. उपलभ्यमानेनैवैकं गोमयाना

वटुभिरुपहनानां वार्हिषां स्तोममेतत् ।

अरण्यमपि समिद्धिः शुष्यमाणाभिराभिः

विनमितपट्यान्तं दृश्यते जीर्णवृक्षान् ॥ (ibid III, 15)

2. निरीहाणामीशस्तृणामिव तिरस्कारविषयः (ibid III, 16)

3. मुहूर्त्तयोद्धेद्रा मुहुरधिगमावगहन्

मुहुः सम्पूर्णाङ्गी मुहुरतिकृणा कार्यवशतः ।

मुहुर्नश्यद्बीजा मुहुरपि बहुप्रापितफले-

त्यहो चित्राकारा नियतिरिव नीतिर्नयविदः ॥ (ibid V, 3)

படுமாறு செய்வா எனப்பதைமும், அந்நன்மைகளுக்கேடு செய்ய யாரேனும் வலிமையுற்றவா இருப்பின, அவரைத் தம் வசப் படுத்தி அவரைக் கொண்டே அந்நன்மைகள் நிலைத்து நடக்குமாறுச் செய்ய ஆற்றல் கொண்டவா எனப்பதைமும், தாம் எப்பொழுதும் தமக்கு விதிகையுடைய தாமங்கனைச் செய்வதில் தவறா எனப்பதைமும் சாணாக்யன் முகமாக விசாகதததா இந்நாடகத்தில் விளக்கியுள்ளனா

காலம் — விசாகதததரின் காலம் இதுதாலா எனத் தெளிவாய்க் கூற இயலவில்லை தச்சுப்பகத்தில் இரண்டிடத்தில் முதாராசுஷம் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது ஆகலின் இப் பததாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னா இந்நூல் இயற்றப்பட்டது எனப்பது வெளிப்படை பாதவாக்யத்தில் சந்தாருபதனை எனப் பதற்குப் பிரதியாக அவநதிலாமா எனச் சில ஏடுகளில் இருக்கின்றது, அவநதிலாமா மகததேசத்தில் ஆண்ட மௌகரி அரசனான காஹ்வாமரின் தகப்பனாக குறிப்பின, அவனது காலத்தை ஒட்டி இக்கவி எழார நூற்றாண்டில் இருந்திருக்கலாம் எனபா

இந்நூல் வழங்கப்படும பாடலிபுதாம் கன்னடத்தில் இருந்ததாகச் சீனபாதரிகன பாஷியியனும், அழிந்த கிஷியில் இருந்ததாக யுவானசுவாக்யும் கூறுதலின் இந்நூல் இப் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம் எனபா சிலா¹

நந்தர்களைக் கொன்று சாணாக்யன் சந்தாருபதனை அரசன் ஆக்குவான் என விஷ்ணுபூரணத்திதும், அரசன் ஆக்கினான் என பாததகதததததும்² இருப்பதாகக் கூறுவா, நந்தா

1 Introduction to Mudraraksasa by L. T. Telang p 21

2 Classical Sanskrit Literature by M Krishnamachariar p 606

3 सूक्ष्मा

கருக்குப் பின்னர் சூத்ராருப்தன் பாதக்கண்டத்தை ஆண்ட படியால், சரித்திரப்பகுதியையே மூலமாகச் கொண்ட விசாக தத்தா இந்நூலை எழுதினர் எனக் கூறல் தரும்.

பட்டநாராயணன்¹. — இவா எழுதிய நாடகம் வேணீ ஸம்ஹாரம்² என்பது திரௌபதியின் வேணீ முடியப் படுகையோ திரௌபதியின் வேணீமூலமாக தூயோதனானிகள் அழிக்கப்பட்டதையோ இந்நூல் கூறுதலால் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது. இங்கு ஆறு அக்கவகன் உள். குருக்ஷேத்திரப் போருக்குக் கௌரவரும் பாண்டவரும் புறப்படுவதுமுதல் போர் முடிபுவரை உள்ள மஹாபாரதக்கதைபுள் சிறிசெய் பகுதியை இந்நூல் மூலமாகக் கொண்டது. இந்நூலை நன்கு படிப்பின் இக்கவி மஹாபாரதத்தை எழுத்தெழுத்தாய்ப் படித்திருந்தனா என்பது விளங்கும். ஆயிவும் அக்கதையையே முழுவதும் இங்குக் கொண்டனா எனக் கூறுதல் இயலாது.

பல்லிடங்களில் மஹாபாரதத்திளின்று மாறுபட்டனா. அவை ஆவன:—மஹாபாரதம் காந்தத்தை அங்கிச்சுவையாகக் கொண்டிருக்க, இந்நூல் வீரத்தை அங்கிச்சுவையாகக் கொண்டது ஆகலின் மஹாபாரதத்துள் பரதா கசிக்கவேண்டாம், தாம் தூயோதனனுக்கு ஊழியாகவும் இருப்போம் எனப் பிரின் கூற்பிருக்க, இங்கு முதல் அக்கததில் தான் உயிரோடு இருக்கத் தாத்தராஷ்டா³ பிழைத்திருப்பனா என்கின்றான்³ விஷங்கவந்த

1. भट्टनारायण.

2. वेणीसंहारम्

3. अपि दुर्योधनं कृष्ण सर्वे वयमघधराः ।

नीचैर्भूत्वाऽनुयास्यामो मा स नो भरता नयन् ॥

(म. भा. उद्यो. 73, 20)

सर्वान्मितिश्चे सङ्क्षेपान्मा स नो भरता नयन् ॥ (ibid 75, 18)

स्वस्था भवन्ति मयि जीवति धार्तराष्ट्राः? (वेणी. I, 8)

சோறு அசக்குமாஸிகைகருத்தே, சூதாட்டம் இவற்றை நினைதத
லால் பாண்டவா போருக்கு வாராதிதா என அங்குக் காணன்
கூறியிருததலை, இங்குப் பீமனின் கோபத்தை அதிகமாக்குவதற்
காக பீமன் கூறுகின்றான். பீமனின் கோபம் அதிகரிப்பதற்
காகத் தூயோதனின் மனைவி பாஹுமதி தரௌபதியைப்
பரிஹஸித்ததாக இங்குச் சோககப்பட்டது.

இரண்டாம் அங்கத்தில் தூயோதனன் வரத்ததை
அனுஷ்டித்துக்கொண்டிருத்த மனைவியுடன் உல்லாஸமாய
இருக்க வருகலும், அப்போது அவன் ஸகோதரி மாமியுடன்
அரஜுனனது சபத்ததைக் கூற வருகலும்¹ மஹாபாரதத்தின்
இவ்வீ. அரஜுனனகையில் அகப்பட்ட ஜயதாதன் தொலைத்
தான்² என மஹாபாரதத்தின் தூயோதனன் கூற, இங்கு
ஜயதாதனின் எதில் கிறகப் பாண்டவருள் ஒருவராலும்
இயவாது என்கின்றான்.³ விலாஸம் என்ற பகுதி நாடகத்தின்
இருக்கவேண்டுமென்று இக்கவி இதனை எழுதினானேனும் அது
விசச்சுவையையக கெடுக்கின்றது எனபா ஆகந்தவர்த்தனா.⁴

1. सत्यं वः प्रतिजानामि श्वोऽस्मि हन्ता जयद्रथम् ।

(म. भा. द्रो. 73, 27)

2. नार्जुनस्य वशं प्राप्तो मुच्येताजौ जयद्रथः (ibid 104, 14)

3. धर्मात्मजं प्रति यमौ च कथैव नास्ति

मध्ये वृकोदरकिरीटमृतोर्विलेन ।

एतोऽपि विम्फुरितमण्डलचापचक्रं

क सिन्धुराजमभिषेणयितुं समर्थः ॥ (वेणी. II, 26)

4. यथा वेणीसंहारे विनासायस्य प्रतिमुखसन्ध्यहस्य प्रकृतरसनिग्न्या-
ननुगुणमपि द्वितीयेऽङ्के भरतमतानुमरणमात्रेच्छया घटनम्

[ध्वन्या. 3, 16]

பாதிநாயகனைப்பற்றிக் குறைவுபடுதற்காக அது சோக்கப் பட்டமையின், அது வீரச்சுவையின் கிறப்படைக குறைககளில்லை என்பா ஏனையோரா. அன்றியும் பாஹுமதி ஸ்வப்னத்தைக் கூற, தூயோதனன் வெளியிலிருந்து அவளறியாது அதைக் கேட்ட, கீரி என்ற பொருளில் நகுலன் என்ற சொல்லை அவள் வழங்க, பாண்டவருள் நாலாவகை குறிக்கின்றது எனத் தூயோதனன் கொண்டு மனைவியின் சீவத்தைச் சந்தேஹித்தல சபையோரின் மனத்தில் ஒருபககம் ஹாஸ்யத்தையும் மறமெரு பககம் வெறுப்பையும் உண்டாக்குகின்றது.

மூன்றாம் அங்கத்தில் துரோணனின் வதத்தைக் குறித்து அச்வததாமன் வருகிறது¹ எவா மனத்தையும் உருகச்செய்யும். பின்னாக காணனுக்கும் அச்வததாமனுக்கும் உள்ள வாயச் சண்டை, மஹாபாரதத்துள் துரோணன் இறப்பதற்குமுன் க்ருபருக்கும் காணனுக்கும் நடத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது² அன்றியும் மஹாபாரதத்துள் காணனை ஸேனாதிபதியாகச் செய்ய அச்வததாமனே தூயோதனனிடம் கூறுகின்றான்.³ காணன்

1. श्रुत्वा वधं मम मृषा सुतवत्सलेन

तात त्वया सह शरैरसवो विमुक्ताः ।

जीवाग्न्यहं पुनरहो भवता विनापि

क्रूरैऽपि तन्मयि मुधा तव पक्षपातः ॥ [वेणी. III, 12]

आजन्मनो न वितथं भवता किलोक्तं

न द्वेक्षि यज्जनमतस्त्वमजातशत्रुः ।

ताते गुरौ द्विजवरे मम माम्यदोपात्

सर्वे तदेकपद् एव कथं निरस्तम् ॥ (ibid III, 15)

2. म. भा. द्रो 169 & 160.

3. ते वयं प्रवरं नृणा सर्वैर्योग्यैर्युतम् ।

कर्णमेवाभिपेक्ष्यामः सेनापत्येन भारत ॥ (म. भा. कर्ण. 7, 13-7)

அச்வகதாமன் இவ்விருவரின் வாய்ப்போரை நடிக்கும்போது, ஸபையோரா மெய்மறந்து பாப்பினும், நாடகவஸ்துவின் வளாச்சிக்கு அது பயன்படவில்லை என்று ஒரு ச்லோகம்¹ மஹாபாரதத்தில் உள்ளவாறே கூறப்பட்டது.

நான்காம் அங்கத்தில் துச்சாஸனின் வததைப்பற்றி ஸூதன்மூலமாகவும், குமாரவ்ருஷ்ணேனனுக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த போரைப்பற்றி விரிவாய் ஸூந்தாகன்மூலமாகவும் துர்யோதனன் கேட்டுக் கண்ணைப் பார்க்கப் போர்க்குப் போகப் புறப்படுதறுவாயில் திருதராஷ்டிரரும் காந்தாரியும் துர்யோதனனைப் பார்க்க வருகின்றனா. இந்த அங்கம் நடித்தறகு உரியது அன்று. இவ்வங்கத்தின் பொருளை அடுத்த அங்கத்தின் தொடக்கத்திற கூறி, இதனை ஒரு தனியங்கமாக இக்கவி செய்யாதிருப்பின் இந்நாடகம் நடித்தறகுத தக்கதன்று என்ற அபவாதம் நீங்கியிருக்கும்; வ்ருஷ்ணேன் அர்ஜுனன் இவ்விருவரினபோரா மஹாபாரதத்துள் இவ்வளவு விரிவாய் இல்லை.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் தருதராஷ்டிரரும் காந்தாரியும் துர்யோதனனைப் போருக்குப் போகாது தாமபுதரோடு ஸமாதானஞ் செய்யச் சொல்ல, தனது தம்பிமாரகள், கணபாகள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் இறந்தபின்னாத தான் லீலிக்க விரும்பவில்லை என்றம தான் பாண்டவர்களை அழிக்க வேண்டும் என்றுத துர்யோதனன் கூறினன. இங்கு, தான் ஒரு ஸூதாதரியன் என்பதை நன்கு விளக்குகின்றான். பின்னாக் காணன் இறந்தான் எனக் கேட்க, அவன் வருந்துவதும், போர்க்குப் போகவேண்டும் என்ற நிச்சயமும், அவன் ஒரு பெரிய செய்கின்றிக்கொண்ட நன்பன் என்பதை விளக்குகின்றன. அப்போது அச்வத்தாமன தான் போருக்குவருவதாகக் கூறுபிடதது, காணன் இறந்தபிறகு அவன் போருக்கு

1. मयि जीरति यत्ततः केशप्रदमवास्रगान् ।

कथमन्ये शरिष्यन्ति पुत्रेभ्यः पुत्रिणः मृहाम् ॥ (म. भ. द्रो. 106, 9)

வரவேண்டுமாய்கையாலும் கர்ணனோடு ஒன்றுபட்ட தூயோதனன் இறக்காதவனாயில் கர்ணன் இறத்ததாகக் கருதக் கூடாமையாலும் அவனைப் போருக்கு வரவேண்டாம் எனத் தூயோதனன் கூறுதல் போற்றத்தக்கது பின்னர் தூயோதனனைத் தேடிவந்த பீமனும் அரஜுனனும் த்ருதாஷ்டிரரைக் கண்டு வணங்கும்போது பீமன் அவரிடத்திற் கொண்ட கோபத்தையும் வெறுப்பையும் கங்கு காட்டுகின்றான். தூயோதனின் கல்ல குணங்களை எடுத்துக் காட்டும் அங்கம் இதுதான். இவ்வங்கத்தில் கவி மஹாபாரதத்திற் கூறியவற்றை மாற்றிக் கூறுகின்றார். உதாரணமாக மஹாபாரதத்தன் பிஷ்மரும் தரோணரும் இறத்தமையேற் பாண்டவரோடு ஸமாதானஞ் செய்துகொள் என அச்வத்தாமா கூறுகின்றான்.¹ இங்கு அதனைத் த்ருதாஷ்டிரா கூறுகின்றார்.² தம்பிமார் முதலியோரை இறக்கும்படி செய்த தான் உயிருக்கு விரும்பின் அவமானத்திற்கு இடம் ஆகும் எனபது மஹாபாரதத்தில் தூயோதனனால் கிருபரிடம் கூறப்பட, ஈண்டு அஃது அவனாலே த்ருதாஷ்டிரரிடம் கூறப்பட்டது.³ கேட்பின், த்ருதாஷ்டிரருக்காகத் தாமதுதான் ஸமாதானத்திற்கு வருவான் என

1. प्रसीद दुर्योधन शम्य पाण्डवैः

अलं विरोधेन धिगम्बु विग्रहम् ।

हतो गुरुरक्षमो महास्त्रवित्

तथैव भीष्मप्रमुखा महारथाः ॥ (म. भा. कर्ण. १४, २०-२१)

2. दायाना न ययोर्व्येन गणितास्तौ द्रोणभीष्मौ हतौ

... ..

मानं वैरिषु मुञ्च तात पितृगवन्धाविमौ पालय ॥ [वेणी. V, 5]

3. पातयिन्वा वयम्यश्च आनृनथ पिनामहान् ।

जीविनं यदि रक्षेयं लोको मा गर्हयेद् ध्रुवम् ॥

(म. भा. शल्य. 4, 45)

வடமொழிநூலவரலாறு

அசுவததாமா தூயோதனனுக்கு மஹாபாரதத்திற கூற, நண்டு அதனையே தருதராஷ்டிரா கூறுகின்றா.¹ இம்மாறுதல்கள் இரதூலாகஞ்ச சிறப்பைத் தருகின்றன குருடரான தாய் தந்தையர்களின் விரூபத்திறஞ் இணங்குவதைக் காட்டிலும் போர்வீரன போர்க்களத்திறஞ்ச சென்று மரித்தலே சிறந்தது என்ற கொள்கையைத் தூயோதனன் கொண்டனன் என்பது பெருஞ்சிறப்பே ஆகும்.

ஆறாம் அங்கத்தில் குளத்தில் ஒளிததுகொண்ட தூயோதனன் அகப்பட, அவனும பீமனும சண்டையிடுதலின், பீமன் தினன்னமாய் ஜயிப்பானுகையால் பட்டாபிஷேகத்திறஞ் யதனஞ் செய்யலாம் எனக் கிருஷ்ணன் தாமபுதராகஞ்ச செயதி அனுப்பினன் அப்போது தூயோதனின் கண்பனன் சாவகன் என்று பெயர்கொண்ட ராஜஷண முனிவேஷத்ததுடன் தாம புதாரிடம் வந்து பீமன் தூயோதனனாற் கொல்லப்பட்டதாகவும் அாஜுன்ன பீமனது கதையைக் கொண்டு தூயோதனை எதிரக்க, அாஜுன்னுக்குக் கதாபுத்தத்தில் பவிற்சிபினமையக கண்டு அவனைக் கிருஷ்ணன் தனது தேரில் ஏற்றித் துவாரகைக்குக் கொண்டுபோயினன் எனக் கூறினன். இதைக் கேட்டதும் தாமபுதரமும் தனென்பதிபு கதறிக்கொண்டு நீயில் வீழ ஆரம்பிக்க, பீமன் தூயோதனைக் கொன்று கோவேஷத்ததுடன் வர, அவனைத் தூயோதனன் என நினைத்து தாமபுதர இறுக்க கட்ட, பின்னர் உண்மை வெளிவர, பீமன் திரௌபதியின் வேணியைக் கட்டுகின்றனன்.

तत . दृष्टितामहाचार्यानुजराजचक्रविपत्ति ... कथमिव करि-
ष्यति दुर्योधन सह पाण्डवै सन्धिम् [वेणी V, 6]

1 इदं पितरमालोक्य गान्धारी च यशस्विनीम् ।

कृपालुर्धर्मराजो हि याचितः यममेव्यति ॥ (म भा कर्ण १४, २४)

पृतराष्ट्र — वस्त एव गतेऽपि मय्यार्चनया न किञ्चित् करोति
युधिष्ठिर

இவ்வங்கத்திலும் மஹாபாரதச்செய்திகளைச் சிலவற்றை இக்கவி மாற்றுகின்றார். சார்வாகனின் ப்ரவேசம் மஹாபாரதத் துள் இல்லை. பஞ்சபாண்டவர்களுள் ஒருவனோடு சண்டை யிடலாம் எனத் தம்புதர் துர்போதனனுக்குக் கூற, ஈண்டு பீமன் அதனைக் கூறுகின்றான். 1 கதாபுத்தத்திற் காபிக்குக் கீழ் அடிக்கக்கூடாது என்ற தீயதி இருக்க, பீமன் துர்போதனின் தோடையில் அடித்ததைக் கண்டு பவாமன் மஹாபாரதத்துள் குற்றம் கூற்றன்; பீமன் அடிக்க ஒடினன். ஈண்டு அவருடைய குறிப்புச்செய்கையால் துர்போதனன் பீமனைக் கோன்றான் எனச் சார்வாகன் கூறுகின்றான் 2 மஹாபாரதத்

1. युधिष्ठिर उवाच —

पद्मानां पाण्डवेयानां येन त्वं योद्धुमिच्छसि ।

तं हत्वा वै भवान्नाजा हतो वा स्वर्गमाप्नुहि ॥

(म. भा. शल्य. 32, 61-62)

वृकोदरेणाभिहितम् —

पद्मानां मन्यसेऽन्नाकं यं मुयोयं मुयोधन ।

दंशितस्यासदृशस्य तेन तेऽस्तु रणोत्सवः ॥ (वेणी. VI, 10)

2. रामः प्रहरता श्रेष्ठद्वुकोष वलवद्वली ।

...
अहौ धिन्यदयो नामेः प्रहृन् धर्मविप्रदे ।

...
अयो नाम्या न हन्तव्यमिति शान्तस्य निरचयः ।

(म. भा. शल्य. 61)

...
तनो लाम्लमुचम्य भीमनम्यद्रवद्वली ।

आलम्ब्य मियगिप्यता तु हलिना संज्ञा रहस्याहिता

यानासाद्य कुरूत्तमः प्रतिकृतिं दुःशामनार्ता गतः ।

[वेणी. VI, 16]

வடமொழிநூல்வரலாறு

தில் பீமனுக்கு மாமஸம் கொண்டுவரும் வேடன கருபாதியாகரு ஸரஸ்வதிக்கு தூயோதன கூறியதைக் கேட்டு பீமனிடம் அதனைக் கூறுகின்றான் ; ஈண்டு ஸரஸ்வதி இறங்கிய இரண்டு அடிச்சுவடுகளையும், ஏறிய ஒரு அடிச்சுவட்டினையும் கண்ட தாகக் கூறுகின்றான் ¹.

இவ்ருச சராவாகனின் பரவேசத்தை, வீரச்சுவையை அங்கியாகக்கொண்ட இந்நாடகத்துள் கருணச்சுவையை அங்கு மாகக் காட்டவேண்டுமென ஏனென்ததால் கவி கொண்டனா எனத் தோற்றுவின்றது இருபபினும் ஆவகுத் தாமபுதான் நடந்தகொளவது சுந்தரியனுக்கு ஏற்றது ஆகாது ஆகனின் அவவிடத்தை நடிக்கும்போது ஸபையோர் மனமுருகி இருப பினும், பின்னா ஆயுதகால அவவிடம் மிகச் சிறப்புறது இருப்ப தாகத் தோன்றவில்லை

இந்நூலின் சிறப்பு ரௌதரச்சுவை தீரக்கஸமாஸங்களுளே உணரப்படுகின்றது எனற கொள்கையை இந்நூல் மாற்றுகின்றது தீபதி பொருளால் உண்டாயின வயஸதபதங்களைக் கொண்ட தொடரே ரௌதரத்தை வெளிப்படுத்தும், சோல லால் உண்டாயின ஸமஸதபதங்கொண்ட தொடரே அதனை வெளிப்படுத்தும் இதனை ஆரத்தவாததனா கூறி அவற்றிற்கு

1 ते हि नित्य महाराज भीमसेनस्य लुब्धका ।

...

तस्मै तत्सर्गमाचख्युर्यद्भुतं यच्च वै श्रुतम् ॥ [मा भा, शल्य. 29]

अस्य सस्तीरे द्वे पदपद्धती समवनीर्णप्रतिविम्बे, तयोरेषा

म्यरमुर्चीर्णा, न द्वितीया [वेणी VI, 16]

இந்நூலிலுள்ள சேய்புகளை உதாரணமாகக் கூறினர்.¹
இவற்றைப் போன்ற சேய்புகள் பல உள்ளன.² அவற்றை
நடிப்பவன் கூறும்போது ளபையோர் அவற்றன் மெய்ப்பறந்து
ஈபெடாதிருத்தல் இயலாது ஈண்டு அங்கிச்சுவை வீழ்;
மேளநாய் அதன் தோழன்; ச்ருங்காரம், சார்தம்³ கருணம்
இவை அங்கமாக விளங்குகின்றன.

1. यो यः शब्दं विभर्ति स्वमुजगुरुमदः पाण्डवीनां चमूनां
यो यः पाञ्चालगोत्रे निशुरधिकवया गर्भशय्यां गतो वा ।
योः यस्तत्कर्मसाक्षी चरति मयि रणे यथ यथ प्रतीपः
क्रोधान्धस्तस्य तस्य स्वयमपि जगतामन्तकस्यान्तकोऽहम् ॥
[विणी. III, 32]

चञ्चद्भुजव्रमितचण्डगदाभिधात-
सञ्चूर्णितोरुगुलस्य सुयोधनस्य ।

स्त्यानावयद्वयनशोणितशोणपाणि-

रुत्तमयिष्यति कचास्तत्र देवि भीमः ॥ (ibid I, 21)

2. ममामि कौरवशनं समरे न क्रोपात्
दुःशासनस्य रुधिरं न पिबाम्युरस्तः ।
सन्नुर्णयामि गदया न सुयोधनोरु
सन्धिं कगेतु भवता नृपतिः पणेन ॥ (ibid I, 15)
सूतो वा सूतपुत्रो वा यो वा क्रो वा मयाम्यहम् ।
दैवायत्तं कुले जन्म मदायत्तं तु पौरुषम् ॥ (ibid III, 37)
कृष्णा केनेषु कृष्टा तत्र सदसि पुरः पाण्डवानां नृपैर्यः
... .. (ibid V, 29)

3. आत्मारामा विहितग्नयो निर्विकल्पे ममापौ
... ..

तं मोहान्धः कथमयममुं वेत्ति देवं पुगणम् ॥ (ibid I, 23)

வடமொழிநூல்வாலாறு

காலம். — இந்நூலிலுள்ள ச்லோகங்கள் வாமனரின் காவ்யாலங்காரஸூத்ராவருத்திலும், ஆந்தவர் ததனரின் தவ்யாலோகத்திலும் உதாசனமாகக் கூறப்பட்டமையான், இக்கவி அவ்விருவர்க்கும் முன்னர இருந்தனா என்பது வெளிப்படா. கி. பி. 671-இல் இருந்த சூதிஸூர-ஆதித்யனானால் இக்கவி கான்பகுப்பித்திலிருந்து வங்காளத்திற்கு அழைக்கப் பட்டனா எனத் தாகூர்க்கும்பத்து வழக்கு ஒன்று உளது. ஆகலின் இவர் ஏழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்திருக்கலாம்.

பவபூதி¹. — இவருடைய இயற்கைப்பெயர் பூகண்டர் என்பது. இவர வ்யாகரணம் தாக்கம் யோகம் ஸாங்க்யம் மீமாம்ஸை முதலிய சாஸ்திரங்களிலும் யஜுர்வேதத்திலும் ஐந்த புலமை வாய்ந்தவர். இவரது தகப்பனார் நீலகண்டர்; தாய் ஜதுகன்னை; பாட்டனார் பட்டகோபாலா; அவர் ராஜபேயம் முதலிய யாகததைச் செய்ததோடு சிலத்திலுஞ் ஐந்து மஹாகவியாய் இருந்தனர். அவர்கள் காச்யபகோத்திரராய்ப் பரம்பரையாகத் தைத்திரீயசாகையை அத்யயனஞ் செய்து பிறர்க்குக் கற்பித்து ஸோமயாகம் முதலியவற்றைச் செய்து கொண்டு பாமசுத்தர்களாக இருந்தவர்கள். அவர்கள் இருந்த ஊர பத்மபுரம் என்பது. அது தென்னாட்டில் விதர்ப்பதேசத்தில் உள்ளது.² இவரது குரு ஞானகீழி என்பவா. இவரே குமாரிஸபட்டரின் ச்லோகவார்த்திகத்திற்கு உரை எழுதிய உம்வேதர் ஆவர்.

இவர் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கான்பகுத்ததாசன் சூரப யகோவாமனா³ போற்றப்பட்டவர். இவர் உத்தரபிரிஷ்டுஞ் சென்றிருந்தல் கூடும்.

1. भवभूतिः

2. இவர்க்கு பாவநீயாதலம் முதலிய சூத்திர நூல்கள் எழுதியிருக்கலாம்.

3. यशोवर्धनः

இவா எழுதிய ரூபகங்கள் மூன்று; அவை மாலதீமாதவம்,¹ மஹாவீரசரிதம்,² உத்தரராமசரிதம்³ என்பன ஆகும். இவற்றுள் மாலதீமாதவத்தை முதலிலும், மஹாவீரசரிதத்தை இடையிலும், உத்தரராமசரிதத்தை இறுதியிலும் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும். அதற்குக் காரணங்கள் ஆவன:—

1. இளமைப்பருவத்தில் தானே அறிஞன்; தன்னைப் போற்றுகதா அறியாததா என எவரும் நினைத்ததும் தான் படித்ததை எல்லாம் பிறர்க்குக் கணக்கிட்டுக் கூறுதலும் இயற்கை. அவ்வாறே மாலதீமாதவத்தில் பவஸூதி கூறுகின்றார்.⁴

2. மறைமுகமாய் இளைஞரைப்போல் தன்னைப் போற்றிக் கூறுகின்றார்.⁵

1. मालतीमाधवम्
2. महावीरचरितम्
3. उत्तररामचरितम्
4. ये नाम केचिदिह नः प्रथम्यवज्ञा

जानन्ति ते किमपि तान्प्रति नैष यत्तः ।

उत्पत्सते मम तु कोऽपि समानधर्मा

कालो ह्ययं निरवधिर्विपुल्य च पृथ्वी ॥ (I, 6)

यद्वेदाध्ययनं तथोपनिषदा साङ्ख्यस्य योगस्य च

ज्ञानं तत्कथनेन किं न हि ततः कश्चिदुणो नाटके ।

यत्प्रौढित्वमुदारता च वचसा यच्चार्यतो गौरवं

तच्चेदस्ति ततस्तदेव गमकं पाण्डित्यवैदाग्ययोः ॥ (I, 7)

भूम्ना रसानां गङ्गानां प्रयोगाः सौहार्दहृद्यानि विचेष्टितानि ।

औदत्यमायोजितकामसूत्रं चित्ताः कथा वाचि विदग्धता च ॥ (I, 4)

5. अहो उपन्यासशुद्धिः (III, 10-)

अन्य एवाक्षुण्यः कथाप्रकाशे भगवत्याः (III, 12-)

வடமொழிநூலவாலாறு

3 தான பிராமமணனாய இருப்பினும் காந்தாவலிதிப்படி மாலதிமாதவாகளின் மணத்தை நடத்துவது¹, பரகயாதமான வஸ்துவைக் கொண்டு நாடகம் இயற்றாது தான கற்பித்த வஸ்துவைக்கொண்டு பரகரணம் இயற்றாததும்²

4 மாலதிமாதவத்தில் அக்ஷிசகவை சருங்காரம் ஆகவும் மஹாவீரசரித்ததில் வீரமாகவும் உத்தாராமசரித்ததில் கருணம் ஆகவும் இருத்தல்

5 மாலதிமாதவத்தில் பிறரது நூலில் உள்ளவற்றை மேற்கோளாகக் காட்டுதலும்³ பிறரைப் புலமையில் வெல்ல வேண்டும் என்ற ஆசையைக் கொள்ளுதலும், காட்டுதலும்⁴

अहो भगवतीप्रधानान्तेवासिन्या सर्वतोमुख वैदग्ध्यमक्षयश्च सुभाषित-
रलकोश (VIII, 4)

अस्ति वा कुतश्चिदेवभूत विचित्ररमणीयोज्ज्वल प्रकरणम्¹ (X, 23-)

शास्त्रेषु निष्ठा सहजश्च बोध

प्रागल्भ्यमभ्यस्तगुणा च वाणी ।

कालावबोध प्रतिभानवत्वम्

एते गुणा कामदुषा क्रियासु ॥ (ibid III 11)

1 इतरेतरानुरागो हि दारकमणि परार्थ्यं मङ्गलम् [मालती (II, 2-)

O/ परस्परप्रासिनिराशयोर्वर शरीरनाशोऽपि समानुरागयो

[मालवि I, 7-]

2 भगवतीनाम्ना प्रकरण स्वकृतिर्मालतीमाधव नाम । (मालती I, 7-)

3 गीतश्यामर्थोऽङ्गिरसा यस्या मनश्चक्षुषोरनुबन्धस्तस्यामृद्धिः इति

4 यच्च किल वीक्षिकी शकुन्तला दुष्यन्तम्, अप्सरा उर्वशी पुरूरवस चक्रम इत्याख्यामविद आचक्षते, वासवदत्ता च सञ्जयाय राज्ञे पित्रा दत्तमात्मानम् उदयनाय प्रायच्छत् इत्यादि तदपि माहमाभामम् (मालती II 7-)

6. தன்னை மதியாதார் அறிவாதார் என முழுமையான அகங்காரத்துடன் மாலதிமாதவத்திலும்¹, தானும் அறிந்தவன் கதையும் ராமாயணத்தை வைப்போரும் ரஸிகர்கள் என அகங்கார்க்குறைவுடன் மஹாவீரசரிதத்திலும்², பெருமை தங்கிய பெரியோர்கள் அறியத்தக்கது என அகங்காரமீன்மை யோடு உத்தாராமசரிதத்திலும்³ ப்ரஸ்தாவீனகளிற் கூறுதல்.

7. பாதவாக்யத்தின்கண், மாலதிமாதவத்தில் பந்துக் கருடன் ப்ரஜைகள் ஹைக்கியமாய் இருக்கட்டும் என்றும்⁴ மஹாவீரசரிதத்தில் பிறருடைய க்ருதிகளில் ஸந்தோஷத்தை அடையட்டும் என்றும்⁵, உத்தாராமசரிதத்தில் பாவத்தைப் போக்கி சன்மையை விடாவிக்கும் இராமகதையை எல்லோரும் கடிக்கட்டும் என்று கூறுதல்⁶.

8. உத்தாராமசரிதத்துள் பவவிடத்தில் கவி மெய்ப்மறத்து கூறுவதாலும், ஏன் இரண்டு துல்கரூள் அவ்வாறின்றியு் தோன்றுதல்.

1. ये नाम केचिदिह नः प्रथयन्त्यवज्ञाम् ... (ibid I, 6) இஃது ந: என் ற பவமையம் சொசுத்தாகது.

2. वश्ययाचः कुवेयाक्यं सा च रामाश्रया कथा ।
लब्धश्च वाक्यनिप्यन्तनिष्पेयनिरूपो जनः ॥ [महावी. I, 4]
भवन्तो विदाङ्कुर्वन्तु (ibid I, 4-)

3. अत्रभवन्तो विदाङ्कुर्वन्तु (उत्तर. I, 1-)

4. मोदन्ता पतन्नुबुधान्वयमुह्योष्टीप्रमोदाः प्रजाः ।

5. महम्यावन्तोऽपि मृता परकृतिषु मुदं सम्प्रधार्य प्रयान्तु

6. पाप्मम्यथ पुनानि वर्धयति च श्रेयामि येयं कथा

... ..

तामेता परिभावयन्मामिन्वर्मान्यमरूपां वुधाः ।

வடமொழிநூல்வாலாற்று

மாலதீமாதவம்.—இது பதறு அங்கங்கள் கொண்ட ஒரு ப்ரகரணம் மாதவன், மகாதன், கலஹமஸான், நந்தன், மாலதீ, லவங்கிகா, ஸௌதாமிரீ முதலிய பெயர்களுக்கும் கதை வின போகுகளையும் கண்டால், வைகாசி மாதத்தில் நன்கு மலவிகை புஷ்பிததையும், கோடைகாலத்திற் சிந்திது வாடுவதை யும், கோடை மழையால் அது மறுபடியும் கிளைததையுங் கண்டு பவகுதி இக்கதை இயற்றினரோ எனத் தோற்றுகின்றது. இக்கருத்தை ஒரு சலோகம்¹ சிந்திது வலிபுறுத்துகின்றது என்னலாம் பிருஹதகதைபிரிந்து சில கருத்துக்களைக் கவி இவ்ரு 6 காண்டிருக்கவேண்டும் எனப்ா சொ்.

எட்டாவது அங்கத்தின் பெருமபகுதி வரையில் அங்கியாக ஸம்போகசுருங்காரமும், ஒன்பதாம் அங்கத்தில் அங்கியாக கிப்ரலம்பசுருங்காரமும் உணர்த்தப்படுகின்றன. ஒன்பதாம் அங்கத்தைப் படிப்பின், காளிதாஸன் இயற்றிய மேகஸுந்தேசம்² விகரமோவசியம்³ இவற்றிலுள்ள கருத்துக்களைத் தாணுவ

1. प्रथमप्रियावचनसंश्रवस्तुर-

त्पुलकेन सम्प्रति मया विदम्ब्यते ।

धनराजिनूतनपयःसमुक्षण-

क्षणद्वन्द्वकुड्मलकदम्बदम्बरः ॥ (मालती. (III) 7)

2. कचिःसौम्य प्रियसहचरी विद्युदालिङ्गति ताम्

आविर्भूतप्रणवसुमगाश्वातसा वा भजन्ते ।

वीरमृत्यो वा मुखपति मरमाधुसूतनाभि

विष्वग्निभस्तुरपतिधनुर्दम रुध्मीं तनोति ॥ (ibid IX, 25)

3 भग्नि सर्गाङ्गप्रवृत्तिरमणीया रुन्धू

दृढमूर्ध्नि वा निदिनमय चाम्या किमभवत् ॥ (ibid IX, 29)

கூறவேண்டும் என்ற ஆசையால் கவி எட்டாம் அங்கத்தின் பாதியோடு நின்று, மேலும் எழுதினர் எனத் தோற்றுகின்றது.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் பாதோஷகாலத்தில் பிசாசஸ்திகளின் பாமோதத்தை வர்ணித்து¹ பிபத்ஸாஸத்தைச் ச்ருங்காத்திற்கு அங்கமாக அங்கிச்சுவையின் அமுகு குன்றாதவாறு கவி வரையித் திருக்கின்றனர்.

காளிதாஸன் பாணன் இவ்விருவர்க்கும் உள்ள சிறப்பு தனக்கும் உண்டு என உலகத்தோர்க்குக் காட்ட இத்துல் இக் கவி எழுதினார், இத்துலை நடித்து ளபையோர் எல்லாம் மெய்ம் மறந்து சுவையை உணர்வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எழுதினார் என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது. சீலோகங்களில் கீண்ட ஸமஸ்தபதங்களும் ஆங்காங்கு கீண்ட கத்யங்களும் எளிதில் சபையோர் பொருளறியுமாறு இஃது. காளிதாஸன் பாணன் இவாகுளுடைய தூல்களை இக்கவி எழுத்தெழுத்தாய்ப் படித்திருக்கவேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. வேதங்களிலும் சாஸ்திரங்களிலும் இவர்க்குச் சிறந்த அறிவு உண்டேயன்றிக் கவிதைபில் இஃது எனச் சிலர் கூற, அவாறு கொள்கையைப் பொய்யாக்கவே ஒரு கதைபைப் புதிதாய் ஆக்கிப் பல தூற் கருத்தக்களையும் ஆங்குப் புகுத்தி இத்துல் எழுதினர் எனக் கூறல் தருப்.

1. आनैः कल्पितमङ्गलप्रतिसराः श्रीहस्तरक्षोत्सव-

व्यक्तोत्तंसमृतः पितृस्य महसा ह्युपुडरीकमजः ।

एताः शोणितपङ्ककुड्मजुषः सम्भूय कान्तैः पितृ-

न्यसिन्नेहसुराः कपालचपकैः प्रीताः पिशाचाङ्गनाः ॥

(மாலினி. V, 18)

மஹாவீரசரிதம்.—இது ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமனின் விவாஹம் முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய வர்ணிக்கப்பட்டன. வேதம் சாஸ்த்ரங்கள் இவற்றை நன்கு படித்தவர் பாகயாதநாயகனைப் பறநி ரூபகம் எழுதாது ஒரு கட்டுக்கதையைக் கொண்டு மாவஜிமாதவம் இக்கவி எழுதி னார் என்றும் நடிக்கமுடியாதவாறு நீண்ட மைஸ்தபதங்களை வழங்கினார் என்றும் உலகத்தார் இவரை இகழ, இம்மஹாவீர சரிதத்தை இக்கவி இயற்றினரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது. நல்ல வம்சத்திற் பிறந்து வித்வானாகவும் இருந்து சிறிது தவறி னால், தவற்றினையே கினைந்து இகழாது அவனிடம் இருக்கும் குணங்களைக் கொண்டு அவனைப் பேரற்றவேண்டும் என்கிற ச்லோகம்¹ இக்கருத்தைக் குறிப்பாக அறிவிக்கின்றதோ என நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இந்தூலில் உள்ள கதைக்கும் வால்மீகியின் இராமாயணத் தில் உள்ள கதைக்கும் பல மாறுபாடுகள் உள. முதல் அங்கத் தில் விச்வாமித்யாது பாகத்திற்குக் குசகவரன் வீதை ணாமிகை இவரோடு வந்தனா. இராமனைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழறல்பைய அங்கேயே வருகின்றான். தாடகை, அவளது சூமாரர்கள் இவர்களுடைய நிகர்ஹம் அங்கேயே நடக்கிறது. நிவனின் தனுஸ்ஸரின் பங்கமும் அங்கே. வீதைபையத் தனக்கு மணஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டும் எனக்குசதவரனைக் கேட்க ஒரு ராசுபுலனும் அங்கு வருகிறான்.

இரண்டாம் அங்கத்தில் மிதிலையில் இராமன் வீதையின் அந்தப்புரத்தில் இருக்கப் பாக்யாமன் இராவணனின் துண்ட கின்பேஸ் இராமனைக் கொல்ல அங்கு வருதலும், இராமன்

1 यद्धिहानपि तादृशेऽप्यभिजने धर्मात्ययोऽपि च्युतः

किं श्रुतोऽयं तदन्यदेव न यमन्त्येकत्र सर्वे गुणाः । (महावी. 1. 33)

அவரைப் போற்றுகிறதும், ஜனகன் அவர் அங்கு வந்தது தவறு எனக் கூற அவர் அங்கு கிட்டுச் செல்லுகிறதும் வாணிகப் பட்டன்.

மூன்றாம் அங்கத்தில் வலிஷ்டர், கிச்வாயிதர், ஜனகர், தசாதர் இவ்வெவ்வோரும் பாசுராமரை ஸமாதானப்படுத்த, அவர் இணங்காதிருக்க, இராமன் அவருடன் போருக்குச் செல்கிறான்.

கான்காம் அங்கத்தில் இராமன் அவரை வெல்ல, எல்லோரும் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அப்போது ரூர்ப்பணைக பாதையின் உடலிற் புருத்த, மீதை, ஸாஹ்மணன் இவருடன் இராமன் காட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்றும் பாதன் முடிசூட்டிக்கொள்ளவேண்டும் என்றும் இரண்டு வான்களைக் கைக்கேலி கேட்கிறதாக ஒரு கடிதம் கொண்டு வர இராமன் காட்டிற்குப் புறப்பட்டனர்.

ஐந்தாம் அங்கத்தில் இராவணனோடு ஜடாயுவின் சண்டை முடிய விஷகம்பததிற் கூறி, மீதைபாத தேடி இராமனும் ஸாஹ்மணனும் போகும்போது, ஸூகீவன் கிபிஷணன், ஹனுமான் இருக்குமிடத்திற்கு அவ்விருவரையும் சீரடிக்கை கூட்டிப்போக, இராவணனின் வேண்டுகோளின்படி வாலி தானாகவே இராமனிடம் வந்து அவருடன் சண்டையிட்டு மரிக்குத்தவரையில் ஸூகீவன் கிபிஷணன் இவ்விருவர்க்கும் இராமனோடு கப்பினைச் செய்கிறதான்.

ஆறாம் அங்கத்தில் ஹனுமான் ஸங்கைக்கு வந்து சென்றதைக் கூறி இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த சண்டையைப் பற்றியும் இராகுஷஸ்களின் நாசத்தையப்பற்றியும் கித்தாதன் இர்தான் இவர்களுது ஸர்பாஷனை மூலம் அறிவிக்கப் பட்டது.

ஏழாம் அங்கத்தில் இராமன், மீதை, ஸாஹ்மணர் முதலிய வானோடு புஷ்பகவிமானத்தில் அயோத்திக்கு வர, வலிஷ்டர் இராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்தனர்.

நண்டு அங்கிசசுவை வீரம் எனப்பட்டது¹. அதபுதம் அங்கசசுவை ஆகும.² நாயகனோ இராமன், அவனிடம் வீரசுவைகரு ததாயிபாவமாகிய கோபம் ஓரிடத்திலும் உணராததப்படவிவலை,³ கூமை, சததுருவிடத்துள்ள நறகுணங்களைப் போற்றுகை இவையே கூறப்பட்டன,⁴ இவ்வாற்றுகை அங்கிசசுவை வீரம் எனக் கூறியது பொருந்தமா என்ற ஐயம் நிகழலாம் இந்நாயகன் தாமவீரன்⁵ எனப் பலவிடத்துங் கூறப்படுகின்றமையால், அங்கிசசுவை வீரம் எனப்பட்டது எனக்

இராமன் மஹாவீரன்⁶ எனக் கூறப்படுகின்றமையால் இந்நூலுக்கு மஹாவீரசரிதம் எனப் பெயரிடப்பட்டது என்ன

1 अग्राकृतेषु पात्रेषु यत्र वीरः स्थितो रसः । (I, 3)

2 वीराद्भुताप्रियतया रघुनन्दनस्य

धर्मद्रुहो दमयितुर्धरित निन्दम् । (I, 4)

3 द्विपन्तमभिरीक्ष्यापि निष्कम्प एव रामभद्र (VI 35-)

4 धीरमसृणो माहात्म्यशोभितोऽस्य विनय (II 38-)

परगुणोत्कर्षतत्त्वेऽपि परिमाणग्राहि सोऽन्यपूतमन्त करणमस्य राजन्य-
पोतस्य (II, 38-)

राम — किमेतद्देशेन महाज्ञाननिधेर्माहात्म्यमपद्वियते (II, 18)

— साधारण्यान्निरातङ्कं कन्यामन्योऽपि याचते ।

किं पुनर्जगता जेना प्रपौत्र परमेष्ठिन ॥ (I, 31)

5 वाली—

स ण्य रामधरिताभिरामो

धर्मरुनीरः पुरयश्शण्ड । (V, 48)

6 जनक — वीरस्य तस्य महत्तद्विरताद्भुतानि

नाम्नाधमेव जगतामपि मन्त्रलानि (VI, 12)

अयं विनेता दृप्तानामेकरीसो जगत्पति (III, 46)

வார். வெஞ்சான் ஸுததாம் அங்கத்தின் பிற்பகுதியிலிருந்து இரதால் கிடைக்காமலிருக்க, அதன் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னாற்காடு இருந்த ஸாம்பாண்டியா எழுதினா. பின்னர் பவபூதி எழுதியதே கிடைத்தது.

உத்தராமகாபிதம் — பவபூதி இயற்றிய மூன்று நாடகங்களின் உத்தராமகாபிதமே கிற்றத்தது எனப் பெர்போர கூறுவா. இஃது ஏழு அங்கங்களாகக் கொண்ட ஒரு நாடகம். முதல் அங்கத்தில் குஷ்யசங்கரா சேய்யும் பாகததிற்குச் சென்றிருந்த வலிசா இராமலிதம் அஷ்டாவதாரமாய் வருவதற்கு வித்ததை அவர் செம்பலேண்டுமென்று கூறியிட, அப்போது சேலைய, நயை, கௌகையம் ஜானகி இவர்களை விட்டேனும் ஜனகையை ஆதரிப்பேன் என இராமன் பதில் அளித்தனா. இவரு ஜானகியை விட்டேனும் என அவர் எதிர்ப்பாண்டியாக் கூறினாலும், பின் வருவதை எதிர்ப்பாண்டியாகத் தெரியுமாதலால், அவர் அதனோட்குக் கருதிய பொருளைக் காட்டிலும் அதிக பொருளைச் சபையோர் கொள்ளுகின்றனர் பின்னர் இராமருடைய சரித்திரத்தைச் சித்தரிப்பதற்கில் இராமனின் காட்ட, பஞ்சவத்யுதம் குரப்பனாக வருகையில் பாகததவுடன் சூயயுதர், இவ்வளவுதான் உபகஸ்து தாசனம் என்ற மீதையின் வாசத்தையும், மாக்பவான என்ற மகிழ்ச்சி பாகருட்போது மறுபடியும் லீதையின் பீர்வு வந்ததுபோலிருக்கிறது என்ற இராமனின் வாசத்தையும், பின்னர் மறுபடியும் கூகையில குளித்து வணர்ஜிகளைக்

1. उत्तरे रामचरिते भयमूर्तिर्विशिष्यते

2. मेरुं दयां च मौम्यं च यतिं वा जानसीमपि ।

आगमनाय रोरन्य मुउनो नाम्नि मे व्यथा ॥ (उत्त. 1, 72)

3. हा अत्ररुत एतिरं दे रंमगम् (ibid 1, 27-)

4. मन्वावृत्त म पुनरपि मे जानसीमिययोग (ibid 1, 33)

வடமொழிநூல்வரலாறு

காண்பேன¹ என்ற ஸீதைபின் வாரததையும் ஸபையோராக்ருப
பினவருவதை நினைப்பூட்டுகின்றன பின்னா இராமனது
மார்பில ஸீதை தூங்க, அவனைப்பற்றி ஜனங்கள் கூறும்
அவதூற்றினை தாமுகன் அவரிடம் அறிவிக்க, தூங்கும்
ஸீதையை விட்டுவிட்டு ராஜ்ஜனாகனை இராமன் வெருட்டச்
செல்ல, அவரது ஆணைப்படி லக்ஷ்மணன் ஸீதையைத் தேரில்
ஏற்றி கங்கைக்கரையில் அவனைத் தனிமையாய் விட்டான்.

நண்டு அஷ்டாவகராது வருகையையும் சிதரபடதாசனத்
தையும் புதிதாகக் கவி இயற்றியதன் தோக்கம் இராமன் ஸீதை
இவ்விருவரது வாயிலிருந்து அவர் அறிபாமலே பின் வரப்போவ
தைக் குறக்குஞ் சொற்கள் வந்தன என்பதைக் காட்டுவதற்கே
என்னலாம் சிதரபடதாசனத்தால் ஸபையோர் மேனமேல்
அனுபவிக்க ஒன்றும் இல்லாமை யால் அப்பகுதி ஸபையோரை
ரஞ்சிக்கும்படி செய்வாது

ஸீதை இராமனது மார்பில தூங்க அவர் கூறும் சொற்
களால்² சஞ்ஞகாரம் ததும்ப, அது அவகத்தின் இறுதியில் வரும்
பிரிவால் உண்டாகும் கருணாததச்சிறக்கச் செய்கின்றது

1 जाणे पुणोवि पसण्णग्ग्भीरासु वणराईसु विहरिस्स भाईरहिं

ओगाहिस्स (ibid 1 33)

2 इय गेहे रक्ष्मीरियममृतवर्तिर्नयनयो

रसावस्या स्पर्शो वपुषि बहुलश्चन्दनरस ।

अय माहु कण्ठे शिशिरमसृणो मौक्तिकसर

किमस्या न प्रेयो यदि परमसखस्तु विरह ॥ (ibid 1, 38)

आविवाहसमयाद्गृहे वने शैशवे तदनु यौवने पुन ।

स्वापहेतुरनुपाश्रितोऽन्यथा राममाहुर्यधानमेव ते ॥

(ibid 1 37)

இரண்டாம் அங்கத்தில் விஷ்கம்பத்தில் ருசுவவர்களின்
சிறப்பும இராமன் தங்கமயமான ஸீதைபுடன் அச்வமேதம்
செய்வதும் கூறப்பட, ஜனஸ்தானத்தில் தவஞ்செய்யும் சம்
பூகளை இராமன் கொண்டு பின்னர் அவ்விடங்களை யெல்லாம்
கோகடி ஸீதையை நினைத்து வருந்துகின்றார். ஆங்குப் பூர்ண
காபிணியைக் கைவிட்ட இராமனின் கையே உனக்குக் கருணை
வது¹ என்ற தொடரைக் கேட்ட எவரும் மனமுருகுவா

மூன்றாம் அங்கத்தில் பாண்டியின் ஆணைப்படி ஸீதை
கோதாவரிக்கரைக்கு வர, தமஸையைத் தவிர்த்து வேடுகுருவா
கண்ணாகும் அவள் புலப்படாமல் இருக்க, அங்கு இராமன்
மாம் மான் முதலியவற்றைப் பார்த்து பழைய ஞாபகங்களால்
வருத்திப் பலதடவை மோகமுற்றான். அப்போதெல்லாம்
ஸீதை அவனைத் தொட மோகம் நீங்க, ஸீதையின் ஸ்பர்சம்
என உணர்ந்தும் அவளைப் பார்த்து இராமன் வருத்தினான
அவளுடைய நிலையைக் கண்டு ஸீதையும் வருத்தி வின்றான்.
ஸீதையின் ஸ்பாசனாகத்தை இராமன் உணர்ந்தாலும்
ஸீதையைப் பாசாமையாதும், ஸீதை இராமனைப் பார்த்தாலும்
அவனுடன் உல்லாசத்துடன் இருக்க இயலாமையாதும், இவ
வங்கம் முழுமையும் கருணச்சுவையே மிளிகின்றது.

நான்காம் அங்கத்தில் வளிஷ்டா, ஜனகன், கௌஸல்யை,
அருத்தி முதலியோர் வால்மீகியின் ஆசீர்வதிற்கு வர, ஜன
கனம் கௌஸல்யையும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து பழைய
ஞாபகங்களால் வருத்த, அங்கே வவன் வர, அவன் ஆக்ருமி
பாடும் குரலாலும் இராமன் ஸீதை இவர்களை ஒத்திருக்கிறான்
எனக் கௌஸல்யையும் ஜனகனும் நினைக்க, அவ்விருவரையும்
பார என அறிவ, பின்னர் அச்வமேதக்குதிரையுடன் வந்த
சந்தாகேதுவோடு அவன் சண்டை செய்ப ஓடினன். இங்கு

1. रामस्य बाहुरसि निर्भरगर्भिनि-

मत्प्रियामनयोः करुणा युज्यते । (ibid 2. 10)

ஜனகனும் கௌஸவையும சேகததில் மூழ்கினறனா
இவர்களை இந்நாடகத்திற பாதநிபுங்களாகச் செயததற்குக்
காரணம் இவர்களது முன்னிலையில் இராமனையும் ஸீதையையும்
சேர்ச் செய்யவேண்டும் என்ற கவிகோகரு என்னலாம்.

ஐந்தாம் அகததில் லவனும் சந்தரகேதுவும் ஒருவரை
ஒருவா மெச்சு, கோலாஹலததுடன் இருந்த சந்தரகேதவின்
நையததை ஜ்ஞம்பகாஸதரததால் லவன் அமைதிபுறச் செய்
தான் பின்னா இராமன் பரக்ராமனை அடக்கியதையும்
தாடகையைக் கொன்றதை ம் லவன் பரிஹஸீகக், ¹ சந்தர
கேது அவனிடம் கோபேதது இருவரும் போருக்குச் செல்த
கின்றனா இவ்வங்கம் முழுவதும் வீரசுவையே மிளிகின்றது

ஆறாம் அங்கத்தில் இராமன், லவன் ருசன் இவர்களைக்
கண்டு தன்னை அறிபாது அவர்களிடம் அன்புற, அவருடைய
ஆகருதியாது நுரலாறும் அவர்கள் ஸீதையை ஒத்திருக்
கின்றனா என அறிய, அவர்கள் தனது குமாரர்களாக இருக்க
லாமோ எனச் சந்தேஹிக்க, அவர்களும் இவரை இராமன்
என அறிந்து, தாம் கற்ற இராமாயணத்தைக் கூற, இராமன்
ஸீதையின் மறைவைப்பற்றி வருத்தகின்றான் இவ்வங்கத்தில்
கவி மெய்மறந்து கூறும் சுவோகங்கள் பல ²

1 सिद्ध छेतद्वाचि वीर्यं द्विजानां

बाह्योर्वीर्यं यत्तु तत्क्षत्रियाणाम् ।

शस्त्रमाही ब्राह्मणो जामदग्न्य

तसिन्दान्ते वा स्तुतिस्तस्य राज्ञ ॥ (ibid 5 32)

वृद्धास्ते न विचारणीयचरितास्तिष्ठन्तु हु वर्तते

सुन्दरीदग्नेऽप्यनुष्ठयशसो लोके महान्तो हि ते । (ibid 5 34)

2 व्यतिपजति पदार्थानां तर कोऽपि हेतु

न मनु वहिरुपाधीन्धीनय सशयन्ते । (ibid 6, 12)

எழாம் அங்கத்தில் இராமன் முதலியோருடைய எதிரில் லீதாபரித்யாகம் முதல் லீதை கங்கையில் விழுந்து அங்குக் குழந்தைகளைப் பெற்றுப் பின்னர் வால்மீகியிடம் கிந்தைகளைக் கற்ற குழந்தைகளைப் பார்க்கும் வரையில் அப்ஸாஸனாக்களைக் கொண்டு கடிக்கப்பட, இராமன் மோஹமடைய, அருத்தி லீதையைக் கொண்டு அவனைத் தொட்டு மோஹத்தைப் போக்குவிக்க, வால்மீகி, வஸிஷ்டர், அருத்தி எல்லோரும் லீதையையும் குழந்தைகளையும் இராமனிடம் கொடுத்து பல நாள் அவர்கள் ஜீவித்திருக்கவேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றனர். இந்த அங்கத்தின் முதற்பகுதியில் மாத்திரமே கருணச் சுவை உணரப்படுகின்றது. சுபமாக நாடகத்தை முடிக்க வேண்டுமென்று கருதி, வால்மீகி உணரத்தக்கதற்கு மாறு பாடாக, பவமுதி இவ்வாறு உணரத்தீவிரம் போடும்.

இத்தூலில் அறியப்படுஞ் சில செய்திகள் :—

1. ருக்வேதனம்ஸ்திதை உபநிஷத துவற்றதூன்ன வாக்கி பங்கள் இங்குக் காணப்படுகின்றன. 1

विरोधो विश्रान्तः प्रमगति रसो निर्दृतिपनः

तदौद्धत्यं कापि व्रजति विनयः प्रह्वयति माम् । (ibid 6, 11)

विना सीतादेव्या किमिव हि न दुःखं रघुपतेः

प्रियानाशे कृन्तं निः जगदगण्यं हि भवति । (ibid 6, 30)

क तावानानन्दो निगतिशयविस्मयहल

क वान्योन्यप्रेम क च नु गहनाः कौतुहलमाः ।

मुखे वा दुःखे वा क नु मनु तदैक्यं हृदययोः

तथाप्येष प्राणः स्फुरति न तु पापो विरमति ॥ (ibid 6, 33)

1. भद्रा खेपा वाचि लक्ष्मीनिपत्ता (ibid 4, 18)

3. மஹாகிச்சரிதத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் இங்குச் சிறிது மாறுபாட்டுடன் உள்ளது.¹ ஒன்று அவ்வாறே சுண்டு உள்ளது.²

4. இக்கவி அதனைதொழுந் கிவாததவாதததை அக்தி கரிததவர்.³

5. உபதிஷததுக்களில் ஈடுபட்டிருப்பினும் இக்கவிக்கு இரதூகி இயற்றி முடிசுருது தவவாபிதும் அந்நகரார் முற்றி தும பநைதது எனக கூற இயலாது.⁴

திருநாகன.⁵—இவரது பெயர் திருநாக⁶ எனச் சிலர் கூறுவர். இவர் எழுதிய நாடகம் குந்தமாலா⁷ என்பது. நான் சுகமாயப் பிள்ளைததரல் ஒவ்வொரு நாளுந் குந்தமாலையால் கங்கையை

1 जनकाना रघूणा च सम्वन्धः कस्य न प्रियः ।

यत् दाता महीना च कल्याणप्रतिभूर्भवान् ॥ (महावी. 1, 67)

जनकाना रघूणा च सम्वन्धः कस्य न प्रियः ।

यत् दाता महीना च स्वयं बुभुक्षुनन्दन ॥ [उत्तर. 1, 17]

2. किं त्वनुष्ठाननित्यत्वं स्यान्नन्यमपर्यति ।

मङ्गटा ह्यारिताम्रीना प्रत्यस्यैर्गृह्यना ॥

[महावी. 4, 33 & उत्तर. 1, 8]

3. ब्रह्मगीव निरतांता वापि प्रविश्य कृत । (ibid 8, 6)

4. यं ब्रह्माणनियं देवी वाग्दयेनान्यर्जन । (ibid 1, 2)

शब्दब्रह्मविद् कपो. पणितां ग्राहस्य वाणीमिमाम् । (ibid 7, 20)

5. दिदनाग

6. धीरिनाग

7. कुन्दमाला

2. சில உலகவழக்குக்கள் நன்கு உணராததப்படுகின்றன.

i. ஒரு காலத்து இன்பத்தைத் தரும் பொருள் மற்றொரு காலத்தில் புண்ணில் ஊறறிய காரம்போல் ஆகும்.²

ii. உள்ளடக்கிய சேரகம உற்ற கண்பரைக் காண, கரைபை உடைததும் போகும் வென்னம்போல் ஆகும்.³

iii போற்றத் தக்கன குணங்களையன்றி வயதமிழலை வீங்கமுயில்லை.⁴

Cf. भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधि वाचि [क्र. वे. X. 71, 2]

अन्धतामिक्षा ह्यसूर्या नाम ते लोकाः प्रेत्य येभ्यः प्रलीयन्ते य आत्म-
धातिनः ।

Cf. असूर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसावृताः ।

तास्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥

(ईशावास्योपनिषत् 3)

देवः परो रजसो य एष तपति [उत्तर. 4, 10-]

Cf. नमस्ते तुरीयाय दर्शनाय पदाय परो रजसे (बृहदा. 5, 14, 7)

2. य एव हि जनः पूर्वमासीन्मूर्तो महोत्सवः ।

क्षते क्षार इवासद्यं जातं तस्यैव दर्शनम् ॥ [उत्तरा. 4, 7]

3. सन्तानवाहीन्यपि मानुषाणा

दुःखानि सद्बन्धुवियोगजानि ।

दृष्टे जने प्रेयसि दुःसहानि

स्रोतःसहस्रैरिव सम्भवन्ते ॥ (ibid 4, 8)

4. गुणाः पूजाम्याने गुणिषु न च लिङ्गं न च वयः (ibid 4, 11)

3. மஹாவீரசரித்தத்தில் உள்ள ஒரு ச்லோகம் இங்குச் சிறிது மாறுபாட்டுடன் உள்ளது.¹ ஒன்று அவ்வாதே நண்டு உளது.²

4. இக்கவி அத்வைதிகளுள் கிவர்த்தவாதத்தை அக்கீ கரித்தவர்.³

5. உபநிஷத்துக்களில் நடுபட்டிருப்பினும் இக்கவிக்கு இந்துக்கள் இயற்றி முடிக்குத் ததுவாவிறும் அறங்காரம் முற்றும் மறைந்தது எனக் கூற இயலாது.⁴

தீக்ஷாகன்.⁵—இவரது பெயர் தீநாகா⁶ எனச் சிலர் கூறுவர். இவர் எழுதிய நாடகம் குந்தமாலா⁷ என்பது. தான் கூடியப் பிரஸித்ததால் ஒவ்வொரு நாளும் குந்தமாலையால் கங்கையை

1. जनसुता रघूणा च सम्यन्धः कस्य न प्रियः ।

यत्न दाता प्रदीता च कल्याणप्रतिभूर्भवान् ॥ (महावी. 1, 67)

जनसुता रघूणा च सम्यन्धः कस्य न प्रियः ।

यत्र दाता प्रदीता च स्वयं कुशिकनन्दन. ॥ [उत्तर. 1, 17]

2. किं त्वनुष्ठाननित्यन्वं म्यातन्यनपकर्षति ।

मरूता ह्यहिताग्नीना प्रत्यवायैर्गृहस्यना ॥

[महावी. 4, 33 & उत्तरा. 1, 8]

3. ब्रह्मणा विप्रतांता ह्यपि प्रविश्य. वृत्त. । (ibid 6, 6)

4. यं ब्रह्माणमियं देवी बान्धव्येयान्वर्षन । (ibid 1, 2)

शब्दब्रह्मविदः कथे परिणतां प्राप्स्य वाणीमिमाम् । (ibid 7, 20)

5. दिङ्नाग.

6. परिनाग.

7. कुन्तमाला

வடமொழிதூலவரலாறு

ஆசசிப்பதாக ஸீதை வேண்டுகக்கொண்டு, அவவாறே செயத தால் இருநூறு கரு இப்பெயர் வந்தது இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள்

முதல அங்கத்தில் ஸக்ஷமணன் இராமனின் ஆணைப்படிப் பூண்காப்பினியான ஸீதையைக் கவகைக்கரையில் விட்டு விட்டுப் போக, அப்போது வாலமீகி அவரு வந்து அவனைத் தன் ஆசாயித்திறருக் கூட்டிப் போகின்றா இவருக் கருணைச் சுவை தோன்றியும், ஸீதை இராமன்கு பாதிஸ்தேசம் அனுப்புவதும், அப்போது தன்னை அவர் மறக்காமலிருக்க வேண்டத்தும், தனக்காக ஆசாமததிறரு வாலமீகி கூட்டிப் போகாமல் இருப்பிறும் தனது காப்பததிறருக்க கூட்டிப் போகவேண்டும் எனக் கூறுவதும், சுமாயப் பிரஸகித்ததால் தினந்தோறும் சூதமாயையாற் கவகையை ஆசசிப்பதாக வேண்டுகக்கொள்ளுதிறும் கருணைச்சுவையின் உதகாஷ்டைதக் குறைக்கின்றன

இரண்டாம் அங்கத்தில் குசலவாகனின் பிறப்பு கல்கி இவற்றைப் பற்றிக் கூறப்பட்டது பின்னா ஸீதை வேதவதி இவர்களுடைய ஸம்பாஷணையால் ஸீதை கணவனின்ற பிரிந்த மையப் பற்றி வருந்தவதும், அவளைப் பாரக்க நேருமா எனக் கூறுவதும்¹ ஷுவமேதத்தில் இராமனால் ஸீதையின் பாணிகா லணை நோடகரும கன் வேதவதி கூறுவதும்² அறியத்தக்கன பின்னா இருவரும் சோதறரு ஸாதனம் இருக்கிறத னன்றமையால் ஸீதை பிரிவைக் குறத்து வருந்தவதா டுண்டாம் கருணைச்சுவையின் பிறப்பு குன்றுகின்றது

மூன்றாம் அங்கத்தில் இராமன் ஸக்ஷமணனுடன் வாலமீகி ின் ஆசாமததைச் சூர்த்ததுவா, ஆவரு கதிரி சூதமாயையைக்

1 अवि दुशस्योस्तातम्य दर्शनेन जन्मामोघे भवेत्

2 ननु तत्र अथम्य सद्घर्मचारिण्या पाणिग्रहो निर्वर्तयितव्य

கண்டு எடுக்க, அது வீதை தொடுத்ததால் இருக்கவேண்டும் என்ற ஸாதேஷிக்க, மணலில் உள்ள அடிச்சுவடுகள் வீதையின் என சிந்தை இராமன் மிகவும் வருந்த, அதனை மறைபிற கண்டு வீதை வருத்தவது மனத்தை உருகச் செய்கின்றது. இங்குக் கருணாச்சுவையே மிளிர்கின்றது. மோஹததால் தான் வீதையை விட்டேன்¹ என இராமன் கூறுவது கருணாச்சுவையுக்கு சேர்தனது எனின், தற்போது அவளுடைய விடாததால் துன்புறமையின் அவ்வாறு கூறதல் தவறுகாது என்னலாம். வருத்தகின்ற இராமனைக் கண்டுப் பலவகையாக மனத்தில் சிந்திக்கும் வீதையின் நிலை நன்கு வாணிகப்பட்டுள்ளது.²

சான்றாம் அங்கததில் ஸாயிசார்யததின் அழகைப் பார்க்க வந்த இராமன் தனிமையாய் வாய்க்காலை அடைப, அவனே வீதையின் சிழினைப் பாசப்பினும், வீதையைப் பார்க்க வில்லை. அங்கு புருஷர்களின் கண்களுக்குப் பெண்டிர் தோன்றாமல் இருக்கவேண்டும் என ருஷி ஐக்கியிட்டிருந்தனர்.³ இராமன் வீதையைப் பாசாது மோகமுற, வீதை அவ்வீத தோட, அவன் மோகத்திலிருந்து நீங்கினன். மறுபடியும் அவன் மோகமடைய சிதாகடவளதேவதை வீதைக்குக் கொடுத்த உததீயததால் அவனுக்கு வீதை விரை, அவன் அவனைக் காணாமல் இருப்பினும் உததீயததைப் பிடுங்க, பின்னர் அது மாயாவதியாற் கொடுக்கப்பட்டது என அறிந்து

1. किं किं मोहादहमकरं मैथिलीं ता निरस्य (बुन्द. III, 3)
2. तन्निर्वर्णयामि ... तत्र प्रेक्षिष्ये ... आवर्ज्यते मे वयःकारेण तत्रैव दृष्टि. ... दृष्ट इति परितोषः, चिरप्रवास इति मन्युः, परिष्णाम इत्युद्वेगः, निरनुमोद इत्यभिमानः ... न जानामि आर्यपुत्रदर्शनेन कीदृशीमवस्थामनुमनामीति । (ibid III, 11)
- 3 मुनिप्रमाद एव तपोवनवासिनीना स्त्रीणामेवसिन्
नार्थिकार्तारे पुरपनयनानामगोचरता (ibid IV, 14-)

வடமொழிநூலவரலாறு

வருகதினான் இவ்வங்கத்தாளும் கருணச்சுவையே அனுப
விக்கப்படுகிறது என்னலாம். ஆயினும் உன்னுடன் எப்போது
பூண்சந்திரன் உள்ள இரவைக் கழிப்பேன்¹ என இராமன்
கூறுவது கருணச்சுவையின் சிறப்பைக் குறைக்கின்றது

ஐந்தாம் அங்கத்தில், தனது ஆசாமத்தில் இருசிறுவர்கள்
வினைபுடன் ராமாயணத்தைக் காணஞ் செய்வதை இராமன்
கேட்கவேண்டும் என இராமனை அழைத்துவரக் குசலவர்களை
ருஷி அனுப்பினார் பல காரணங்களால் அவ்விருவரும் தனது
குமாரர்களாக இருக்கவேண்டும் என இராமன் ஸந்தேஹிக
கிருன்

ஆறாம் அங்கத்தில் குசலவர்கள் காணஞ் செய்வதைக்
கேட்டு இராமன் மகிழ், கணவனிடமிருந்து அவ்விருவரும்
ஸீதையின் குமாரர்கள் என அறிய, குமாரர்களும் அவ்விரு
வரும் இராமஸ்க்மணா என அறிய, நாலவரும் ஒருவாக
கொருவா ஆஸ்கனம் செய்துகொண்டு மோஹம் அடைகின்
றனர். அப்போது வாலமீகி ஸீதையுடன் வந்து அவருடைய
மோஹத்தை நீக்கி இராமன் ஸீதையைக் காட்டிற்றது அனுப
பித்ததற்குக் கோபித்து, ஸீதையை எல்லோராகும் எதிரில்
தான் குற்றமற்றவள் என உதகேஷிககச் செய்தது, ஸீதையைக்
கையில் பிடித்து இராமனை அசுவமேதஞ் செய்பச் சொல்லினா
யினான் இராமன் குசல அச்சன் ஆகவும், லவனை யுவராஜா
வாகவும் மூடிஞ்ருட்டினார்.

இக்காலத்திற்கும் உத்தராமச்சரித்ததற்கும் பல ஒற்று
பைகள் இருப்பதால், பவ்யூதி இக்காலத்தைப் பார்த்தே
உத்தராமச்சரித்ததை இயற்றினான் எனக்கிணர் கருதுகின்றனர்.
அதற்குச் சிறந்த காரணம் இதுவல்லியா திவாகா என
பதம் அவர் பூதாம் தூறானுடன் முற்பகுதியில் இருந்தார்

4. यदा यादृश्यानेन यदन्तशयने पुन ।

गमयेय न्वया मायं पूर्णचन्द्रा विभावाम् ॥ (ibid IV, 17)

என்பதும் ஆகும்; அவர் பெளத்தர் அன்றோ எனின், திபேத் தில் அவரைத் தென்விந்தியாவில் இருந்த பிராம்மணர் எனக் கூறுகின்றனர் என்பா. அன்றியும் சூத்தமாலா என்ற பெயர் ஸாஹித்யதர்ப்பணத்திலும், இங்குள்ள ஒரு ச்லோகம்¹ போஜதேவரின் ச்ருங்காரப்ரகாசத்திலும் மஹாநாடகத்திலும் இருக்கின்றது.

ஆனால் இத்தூலாகிரியர் காக்தியில் மாலதீமாதவத்திற் போல் விநாயகரையும் சிவபிரானையும் வாழ்த்துகின்றனர்.² இரண்டாம் அங்கத்தில் உயர்ந்த தம்பதிகள் ஸ்வர்க்கத்தில் உமாமகேசுவரரும், பூவுலகத்தில் ஸீதாராமரும் என்கின்றனர். அடிக்கடி ஸாமகானதைக் குறிக்கின்றனர்.³ மூன்று வேதங் களையும் அச்வமேதத்தையும் குறிக்கின்றனர்.⁴ காலில் பித்த வெடியால் நடக்கத் தன்பமாய் இருக்கின்றது⁵ எனவும்

1. द्यूते पणः प्रणयकेलियु कण्ठपाशः

... (ibid IV, 20) [महाना. 5, 1]

2. जम्भारिमौलिमन्दारमालिकामधुनुम्विनः ।

पित्रेयुरन्तारायाविं हेरम्बपदपासवः ॥ [कुन्द. I, 1]

... ..

पायाद्वस्तस्तरुणारुणाशुक्रपिला शुम्भोर्जयसन्ततिः (ibid I, 2)

3. श्रोत्रेषु सम्मूर्च्छति सामनादः (ibid III, 9)

अव्यक्तं मुनिगीतसामगतया भक्त्या शकुन्तस्वनम् (ibid IV, 4)

नामघ्ननिधवणदत्तमनोऽवधान-

निष्पन्दमन्द्रमद्वारणकर्णतालाः । (ibid IV, 9)

मुनीना सामगीतानि पुण्यानि मधुसूणि च । (ibid IV, 10)

4. परिष्कृतान्विभिर्वैदैरश्वमेघ इवाध्वरः (ibid VI, 1)

5. पादतलस्य मे साम्प्रतं पिटरुमंस्फोटकैः संवृत्तम् (ibid III)

வடமொழிதூலவரலாறு

எனக்குப் பிரியம், எனக்குப் பிரியம்¹ என இரட்டித்தும் கூறுகின்றனா ஸுகமாயப் பிரஸவித்தால் தினம் கங்கைக்கருகருத்த மாலையால் அச்சிபபதாக ஸீதை வேண்டிக்கொள்கிறாள்² பரஸதாவநா என்று கூறவேண்டியவிடத்து பாஸகரத்திற போல ஸதாபநா என்று உளது பரதிமாநாடகத்தில் தசரத னுடைய பரதிமை கூறப்படுவதுபோல ஈண்டும் தசரதனது பரதிமை குறிக்கப்பட்டுள்ளது³

இவற்றை நோக்கின இரதூலாசிரியா வைதிகா என்பதும் ஸாமகா என்பதும், உமாமகேசவரரை வழிபட்டவா என்பதும், பாதரசக்ஷயிலலாமல் நடக்கும் தெனனாடினா என்பதும், திராவிடமொழியிறபோல சில சொற்களை இரட்டித்தும் கூறும் ஸ்வபாவம் உடையவா என்பதும், பாஸகரத்தை இயற்றிய பாஸரது காலத்திற்கு நெருங்கிய காலத்திலே சுமார் கி பி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலே அவரது நாட்டிலே இருந்தவா என்பதும் கொள்ளலாம்.

உறவினருடைய மனம்கடை மாத்திரத்தாலே நெருங்கும் என்ற கருத்தைக் கொண்டு இரதூலினும் உத்தராமசரித்த திறும் சலோகங்கள் உள்⁴ அவற்றை நோக்கின இக்கவி பவந்நிக்ருப் பிற்பட்டவா எனக் கூறுதலே பொருந்தும் எனத் தோற்றுகின்றது.

1 पिअ मे पिअं मे (ibid II)

2 यद्यह सुखेन गर्भमग्निर्निर्नयामि तदा तत्र दिने दिने सुष्ठु अथितया
कुन्दमालयोपहार परिप्यामि (ibid I 20-)

3 शुद्धपित्तस्य प्रतिमागतौ मन्त्राश्च (ibid I 16)

4 व्यतिपन्नति पार्थागन्तर कोऽपि हेतु

7 मनु वदिस्यधीर् नीतय मध्वयन्ते ।

அங்கஹர்ஷன்.—இவர்க்கு மாத்தரானான் என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவரது தகப்பனார் கரோத்ரவர்த்தனர்¹. இவர் எழுதிய நாடகம் தாபஸவத்ஸாஜம் என்பது. வாஸவதத்தை அக்னிக்கு இரையானான் என சினைத்து வத்ஸரானன் தாபஸகை மாறினமையை இந்நூல் வாணித்தனாவ் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள். ஈண்டு அங்கிச்சுவை கருணவீரலம்பம் திரும். இரண்டாம் அங்கத்தில் அரசனின் புலம்பல் எவரது மனத்தையும் உருகச் செய்யும். பத்மாவதி வத்ஸனின் உருவப்படத்தையே பூஜித்துக்கொண்டு அவனை மணக்க முடியாது என்ற சிச்சித்தால் உபிசைவிட முயலும் போது, அதைத் தடுக்க வத்ஸன் அவனை மணம்புரிதல் கருண விப்ரலம்பத்தைக் கெடுக்கவில்லை. அவ்வாறு ஸம்விதானம் செய்த கவிபின் ஆற்றல் போற்றத் தக்கது. இந்நூலை ஆளந்த வர்த்தனர் இரண்டிடத்திற் குறிப்பிடுகின்றனர். சோல் அலக்ஷயக்ரமவயங்கியத்திற்கு வ்யஞ்சகம் ஆகும் என்பதற்கு உதாரணமாக இவ்ருள்ள ஒரு ச்லோகத்தைக்² கூறியுள்

विकसति हि पतङ्गस्योदये पुण्डरीकं

द्रवति च हिमरश्मावुद्गते चन्द्रकान्तः ॥ (उत्तर. VI. 12]

आपातमात्रेण कयापि युक्त्या

सम्बन्धिनः सन्नमयन्ति चेतः ।

विमृश्य किं दोषगुणानभिज्ञः

चन्द्रोदये श्रियोतति चन्द्रकान्तः ॥ (कुन्द. V. 10)

1. श्रीनरेन्द्रवर्धनसूतोः अनङ्गहर्षापरनाम्न. श्रीमात्रराजस्य कृतो . . .

[ताप. 1, 1-]

2. उत्कृष्णिनी मयपरिस्वलिताशुक्रान्ता

ते लोचने प्रतिदिशं विधुरे क्षिपन्ती ।

कूरेण दारुणतया सहनैष दम्वा

धूमान्वितेन दहनेन न वीक्षितामि ॥ (ibid 2, 16)

வடமொழிநூல்வரலாறு

ளார். அன்றியும், அங்கிச்சுவை மங்கியதாகத் தோன்றுமிடத்து அதனை எடுத்துக்காட்டவேண்டும் என்ற விதி இந்நூலில் ஆளப் பட்டது என்று அவர் கூறுகின்றார். இவ்விடத்தில் விரிவாய் உரை எழுதும்போது அபிநவகுப்தா ஒரு ச்லோகத்தை நான்காம்¹ அங்கத்தில் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர்; ஆனால் தற்போது பதிப்பிக்கப்பட்ட புஸ்தகத்தில் அஃது ஐந்தாம் அங்கத்துள் காணப்படுகின்றது. இக்கவியின் காலம் கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு ஆகலாம்.

முராரி:² — இவர் மௌத்கல்யகோததிரத்தினர்.³ இவரது தகப்பனார் பட்டஸ்ரீவர்த்தமானர்⁴; அவர் ஒரு ச்ரோத்ரியரும் மஹாகவியும் ஆவார். இவரது தாயார் தக்துமதி⁵; இவர் வ்யாகரணம், தாக்கம், வேதாந்தம் இந்த சாஸ்த்ரங்களைப் படித்ததோடு ச்ரௌதம் ஸ்மாரத்தம் இப்பிரயோகங்களிலும் புலமை வாய்ந்தவர். இவரைப் பாலலால்மீகி⁶ என்றனர். இவர் எழுதிய கரடகம் அரீகீகராகவம்⁷ என்பது. இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள் ஈண்டு விச்வாமிதரர் ராவசூம்ணாகளை

1. देवी स्वीकृतमानसस्य नियतं स्वमायमानस्य मे
तद्भोक्तप्रहणादियं सुवदना यायात्कथं न व्यथाम् ।
इत्थं यन्त्रणया कथं कथमपि क्षीणा निद्रा जाग्रतो
दाक्षिण्योपहतेन सा प्रियतमा स्वमेऽपि नासादिता ॥

(ibid 5, 24)

2. मुरारिः

3. मीढ्रल्यगोत्रम्

4. भट्टधीवर्यमानः

5. तन्तुमनी

6. बालगाल्मीकि

7. अनर्पगणवम्

அயோத்தியிலிருந்து கூட்டிப்போனது முதல் பட்டாபிஷேகம் முடிய வானிக்கப்பட்டன. இந்நூலிலுள்ள கதைக்கும் வாழ்நீராமாயணக்கதைக்கும் பல மாறுபாடுகள் உள்ளன; அம்மாறுபாடுகளுள் சில மஹாவீரசரிதத்தில் உள்ளனவாக இருக்கின்றன. உதாரணமாக இரண்டிலும் வீரதையதனைக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்று ஜனகரை வேண்டி இராவணன் தன ஆணை அனுப்புகிறான். இரண்டிலும் பரசராமன் இராமனை விட்டுச் சென்றவுடன் சூர்ப்பனகை ஆவேரிதத மாதரை கைகேசி இரண்டு வரங்களைக் கேட்டுக் கடிதத்தை மிதிக்கக் கொண்டு வருகின்றான். இரண்டிலும் வாலி இராவணனால் எவப்பட்டு இராமனினமூன் வருகிறான்; ஆனால் மஹாவீரசரிதத்தில் அவன் மாலயம் மாற, அதனை வாலி எனத் தெரியாது இராமன் கொல்லுகின்றான்; இங்கு வாலி கேரே எதிர்த்து மாண்டான்.

இந்நூலில் அங்கிச்சவை சாந்தம் என்றும், அதனைப் போலிகளும் அங்கச்சவை வீரம் எனவும் இக்கவி விளக்கின்றனா என்பது அவரது வரக்கால்¹ தோன்றுகின்றது. இராமனது வாக்காலும்² ஓரிடத்த அது குறிக்கப்படுகின்றது.

- 1 इयमार्यमन्थरोपनीता मध्यमाध्यायाः पलिसा (अनर्थ. IV, 85-)
- एष ते वातस्य कार्यलेख [महावी. IV, 40-]
- 2 पुण्यलक्ष्मीकयोः कोऽयमनयो. प्रतिभासते ।
- मौञ्ज्यादिव्यञ्जनैः शान्तो वीरोपकरणो रमः ॥ [अनर्थ. III, 34]
3. जातः सोऽहं दिनकरकुले क्षत्रियश्चोत्रियेभ्यो

विश्वामित्रादपि भगवनो दृष्टदिव्यास्त्रपारः ।

असिन्वंशे कथयतु जनो दुर्यगो वा यशो वा

पिप्रे शस्त्रग्रहणगुरुणाः माहमिक्यादिभेमि ॥ (ibid IV, 49)

முதல் அங்கத்தில் சாந்தச்சுவை இராமனின் ஒரே வாக்யத்தால்¹ உணரப்படுகின்றது என்னலாம். ஆயினும் அங்கு அவ்விரண்டு சுவைகளில் ஒன்றுக்கும் பரிபோஷத்தைக் காணோம். இரண்டாம் அங்கத்தில் ரீஷியின் ஆணையே சாஸ்திரம் ஆகும் என்ற வாக்யத்தால் சாந்தச்சுவை உணரப்படுகின்றது ஆயினும் நன்கு அது பரிபோஷிக்கப்படவில்லை. அதைக் காட்டிலும் பிசாசுரர்களை எதிராக்குமிடத்து வீரச்சுவை உணரத் தப்படுகின்றது. மூன்றாம் அங்கத்தில் இராவணன் முதலியோரை மஹான்கள்² என இராமன் கூறுவது இராமனின் பெருந்தன்மையை விளக்குகின்றது. இருப்பினும் அங்கு ஜனகா விச்வாமிதர் இவவிருவரின் ஸம்பாஷணையும் இராவணனும் அனுப்பப்பட்ட செளஷ்கலன் ஜனகன் இவ்விருவரின் ஸம்பாஷணையுந் தான் பெரும்பகுதி ஆகின்றது. அவற்றால் சாந்தமோ வீரமோ மிகுதியாய் உணர்த்தப்படவில்லை. நான்காம் அங்கத்தில் இராமனும் பாசுராமரும் பேசிக்கொள்வதில் வீரமும், இறுதியில் தன்னை மன்னிக்கவேண்டும் என இராமன் அவரைக் கேட்டு யிடத்து³ சாந்தமும் உணரப்படுகின்றன. ஐந்தாம் அங்கத்தின் தொடக்கத்தில் லீதை இராவணனும் கொண்டுபோகப்பட்டான் எனக் கேட்டபோது தனக்குள்ள கோபத்தையும் சோகத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு இராவணன் பெரியோர்வழியிலிருந்து

1. कथं मोक्षि भगवानस्मागिरुचरिष्यते (ibid I, 47-)
2. वत्स मा मैवम्, महान्तो हि तादृशाः (ibid III, 38-)
3. पराहृतानां विहितमपि शम्भुं भवतु नः

मृत्त्या विप्रैः पुनरश्वनिशिखा रघुमुवः ।

चिरादण्दीरेण त्वयि तदपि रामेण गुणितं

नपोविषावीरप्रमथय मयि क्षाम्यन्तु मयान् ॥ (ibid, IV, 58)

தவற்பதைக் கூறி இராமன் வருத்துகின்றார்.¹ இறுதியில் வாரியும் ராமனும் போர் புரியும்போதும் அதற்கு முன்னரும் வீரச்சுவை உணர்த்தப்படுகின்றது ஆறாம் அங்கத்தில் இராமராவணர்களின் போர் வர்ணிக்கப்படினும் அது இரண்டு விதயாதார்கள் ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்வதாக வர்ணிக்கப்பட்டமை யான், அங்கு வீரச்சுவை உணர்வது அரிதாயிருக்கிறது; சாக்தச் சுவைக்கு இடனே காணோம். ஏழாவது அங்கத்தில் இவங்கை யிருந்து அயோத்தியவையில் உள்ள மலை, கதி முதலியன விரிவாய் வர்ணிக்கப்படுகின்றமை அங்கச்சுவைக்கு அனுகூல மாய் இல்லை. இடையிடையில் ச்ருங்காரமும் அப்புதமும் அங்கச்சுவைகளாய்த் காணப்படுகின்றன.

முநார்க்கு முன்னும் வழி என்ற பேரிபோர் வழகரு ஒன்று உளது. அதற்குக் காரணம் யாது எனத் தெளிவாய்க் கூறப் படவில்லை. பின்னர் உள்ளன காரணங்கள் ஆகுமோ எனத் தோன்றுகின்றது; அறிஞரால் சூராய்தற்கு உரியது:—

1. இத்தால் உருவத்தில் த்ருச்யகாவ்யமாய் இருப்பினும் வர்ணனையில் சர்வ்யகாவ்யம் எனவே கூறலாய். இரண்டாம் அங்கத்தில் விததாசாயம் அதனருகிலுள்ள வனராஜி இவற்றின் வர்ணனை, நான்காம் அங்கத்தின் தொடக்கத்தில் விடிபற்கால

1. सहजैर्षयशंवदवृत्तयो

हृदि राध गुच्य निर्यन्त्रिनाः । (ibid V, 16)

कुन्ने वा शौर्गे वा भुजसमुदये वा तणसि वा

वम्वुर्ने प्रायस्त्वमिव भवितारो न चरमे ।

अशे विह्मोहस्ते क्यमतिचिरादेण न सलु

प्रवीराणा पन्था दशवदन येनामि चन्तिः ॥ (ibid V, 13)

2. गुणैर्मृगीय. पन्थाः

வடமொழிதூலவரலாறு

வாணனை, ஏழாம அங்கத்தில ஸமுத்திரம், நதிகள், மலைகள் இவற்றின் வாணனை இவைபெருவாழ்வு சரவயகாவயத்திறகே பொருந்தும்

2 ஆகும அங்கம் முழுமையும் ஒருவாறு அனுவாதமே ஆகும

3 இக்கவி பாணினியின் அஷ்டாதயரவியை எழுத தெழுத்தாய்வு படித்திருப்பதால்¹, அவருள்ள ஸூத்ரங்களையும், கொள்கைகளையும் சலோகங்களிலும்² பேச்சுஞ³ எளிதாய் நுழைக்கிறார் அதனைச் சபையோர் எல்லாரும் நன்கு அறிய முடியாமையின், அவை சரவயகாவயத்திறகே பொருந்தும்

4 அன்றியும் வயாகரணசாஸ்திரம் படித்தவராலே அறியப்படும் சபதபாயோகங்களை இக்கவி வழங்குகின்றார்⁴

இந்நூலின் சிறப்புகள்

சிறிசிலிபுத்த இக்கவி மெய்மறந்து நிறை, அவருடைய கருத்துக்களுக்கு ஏற்ப சொற்கள் தக்க வகுத்ததைக் கொண்ட

- 1 न शब्दब्रह्मोत्थ परिमलमनाप्राय मुजान
कवीना गम्भीरे वचसि गुणदोषौ रचयतु । [अनर्थ. VII, 152]
- 2 उपाधिस्तत्राय जयति जनिकर्तु प्रकृतिता । (ibid I, 58)
प्रष्टुर्नृत्विमप्रायक्रियाफलगतो विधीन् (ibid II 86)
- 3 पुरपप्रर्पाधाने विद्यावृद्धसयोगाहहिरङ्गानि वचासि (ibid III, 57-)
तपोभिरस्य ब्राह्मण्यादेशोऽपि स्थानिरुद्भावेन क्षत्रधर्म न जहाति
(ibid IV, 11-)
कथम् अपत्यप्रत्ययविशिन्वोमि (ibid VI, 28-)
- 4 परितन्त्रणी (ibid I, 15), चोरङ्कारम् (ibid V, 11)
अभ्यमितीण (ibid VI, 18-) , तलातरि (ibid VI, 44) eto

சீலோகங்களில் இணைக்கப்பட்டுள்ளன ஆங்கு சொற் பிரயோகம் தடவ்களின்றி வருதல் போற்றத் தக்கது.¹ இக்கவி பகதிமாக்கததில் ஈடுபட்டவர் என்பது நன்கு அறியப்படுகின்றது.

காலம்.—இக்கவி பவநூதிக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது சில சீலோகங்களாலும், சில சொற்பிரயோகத்தாலும்² நன்கு அறியப்படுகின்றது. காசமீர்த்தில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட ஆவந்திவாமினது ஸபையில் இருந்த ரத்நாகர்

1. निजाय तस्यै गुरवे यतीनां जैत्राय विश्राणिगोसहस्रम् ।
 तं गोमहसाधिपतेः प्रशिष्यमुपास्महे मथिलमातिथेयम् ॥ (ibid III, 14)
 सिद्धश्रोत्रपरम्परापरिगतैरोभिः प्रपौत्रस्य ते
 वृदैरघ पुलस्तकवर्जमभितः स्मरेषु देवर्षिषु ।
 विष्वग्वृत्तिसङ्गता नमयितुं दुर्वारलज्जाभर-
 न्नानग्रीस्तु चतुर्मुखी भगवतो धातुः कथं वर्तते ॥
 (ibid V, 14)
 इष्टा राघवमेकराक्षसवनस्वच्छन्ददावानलं
 जानक्या निजबल्लभस्य परमप्रेमाणमालोक्य च ।
 काङ्क्षन्ती मुहुरात्मपक्षविजयं भङ्गं च मुग्धा मुहु-
 र्धावन्ती मुहुरन्तरालपतिता मन्दोदरी वर्तते ॥
 (ibid VI, 27)
2. मीमासते किमार्योऽयं कौशिकेऽप्यनुशासति ।
 वाचमेपामृषीणां हि शास्त्रमेवानुवर्तते ॥ (ibid II, 58)
 இஹ உத்தரகீர்த்தம்
 लौकिकानां हि साधूनामर्थं वागनुवर्तते ।
 ऋषीणां पुनराद्यानां वाचमर्थोऽनुपावति ॥ (उत्तरा. I, 10)
 உத்தர சீலோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தோடு ஒத்திருத்தல் காண்க.
 यथा सिल सीतादेवीं प्रष्टुं दशर्षीवपुरोहित आगतः
 [मनर्थ. III, 4-]

தனது ஹரலிஜயத்தில்¹ இக்கவிபைக குறிக்கின்றாரா இவரை மனக்கருப பரீகண்டசீதத்திற² குறிக்கின்றாரா. ஏழாப அங்கத்தில இக்கவி மாஹிஷமர்தீ என்ற நகரத்தை வாணிககின்றமை யாலும்³, அது கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பின்னா கலசரி அரசாங்கருக்குத் தலைநகராய இல்லாமை யாலும், இக்கவி கி பி எட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்திருக்கலாம்

சகதிபதான⁴ — இக்கவி தென்னாட்டில் முதன்முதலில் நாடகம் முதலியனவற்றை இயற்றியவா. இவா எழுதிய நாடகம் ஆசகாயகுடும்பினி என்பது உன்மாதவாஸவத்ததை முதலிய காவியங்களையும் இயற்றினவா⁵ இவா மலையாளத்தில் இருந்திருக்கலாம்⁶

रावणपुरोहित सर्वमायो नाम वृद्धराक्षस सम्प्राप्त ।

स किल राजकार्याद्ध पश्यति [महावी I 27-]

परोरजासि (अनर्थ III, 44), देव परोरजस (उत्तररा. IV, 10)

1. हरविजये (37, 187)

2. श्रीरुण्ठचरिते (26, 74)

3. इय च ग्वलचरीनरेन्द्रसाधारणाग्रमहिषी माहिष्मती नाम चेदिमण्डन माला नगरी [अनर्थ VII, 115]

4. शक्तिमद्र

5. दक्षिणापथादागतमाश्वर्यचूडामणिं नाम नाटकम् (आ. I 2-)

आकाश प्रसूते पुण्य, सिक्ता तैलमुत्पादयन्ति, यदि दक्षिणस्या दिशि आगत नाटकनिबन्धनम् (ibid I, 2-)

6. तथा सह उमारस्य सम्बन्धः कुत (ibid II, 3-) எனனுமிடத்தில்

सम्बन्ध என்ற சொல்லு மலையாளத்தில் வழங்கப்படும் பெருமையில் கண்டு வழங்கப்பட இல்லை

இப்போதுள்ள எழு அங்கங்கள் உள். சூர்ப்பணைகை பஞ்சவடிபில் வருவதிலிருந்து வங்கையில் வீழை அக்ளிப்புவேசஞ்செய்து இராமனோடு சேருவவையிற் வர்ணிக்கப்பட்டது.

இராமாயணக்கதையிலிருந்து இக்கவி மாறுபட்ட இடங்கள் ஆவன:—

1. பாசுபதாசனின் உண்மையான எவ்ருபத்தைத் தோற்றமிக்கச் சக்தியுள்ள சூடாமணியையும் மோதிரத்தையும் முனிவா வீழைக்கும் இராமனுக்கும் வக்ஷமணன்மூலம் அனுப்பித்தல்.¹

2. வீழைபைத தூக்கிப்போம்போது இராவணன் இராம ரூபத்தடலும் ஸூதன் வக்ஷமணரூபத்தடலும் இருந்து, பணகவரன் எதிர்க்கப்பட்ட பாசனின் உதவிக்காக அபேரத்திக் குச் செல்வதாக இராவணன் வீழைக்குச் சொல்லுதலும், வக்ஷமணனுக்கு எதிரில் பாசன் இராமனாகவும், இராமனுக்கு எதிரில் சூர்ப்பணைகை வீழைபாகவுந் தோன்றுதலும், இராமன் இருவனாயுந் தொடரவுடன் அவர்கள் தங்கள் உண்மை வருவத்தைக் கொள்ளுதலும்.

3. அசோகவனத்திற் வீழைபைப் பார்க்க இராவணன் போவதற்கு முன்னர் பண்டோதரி அங்குச் செனா மறைத்து கிற்க, வீழைபைக் கொல்ல இராவணன் வாண எடுக்கும்போது பண்டோதரி முன்னர் வந்து அதனைத் தடுத்தல்.

1. मणिमंशुकेमणितमङ्गुलीयकं

कलधौतमिदमपि धारयन्ति ये ।

समावाप्य तानरश्मिमाशु मायिनः

प्रकृतिं व्रजन्ति महिमा सपाचगः ॥ (ibid III, 10)

வடமொழிநூலவாலாறு

இமமாறுதலகளை இக்கவி செயததற்குக் காரணம் இந்நூலில் அக்கச்சுவை அதிபுத்ம ஆக இருப்பதற்கு எனபா சூரப்பணை முதனமுதலில் தோன்றும்போதும், ஸீதை அகனிபரவேசஞ் செயது வெளிமில் வருமபோதும் அதிபுதச்சுவை உணரப்படுகின்றது. ஜடாயு இராவணனோடு போரா செய்யும்போது வீரச்சுவையும்¹, இராவணன் ஸீதையுடன் பேசும்போது சருககாராரபாஸமும்², புகழ்பகத்தில் ஸீதை ஏறுமபோது தான தறபோது உண்மையான இராமன்³ எனந்நமிடதது ஹாஸ்யமும் அக்கச்சுவைகள் ஆகும்.

இந்நூலில் பாதரபரவேசங்களும், அக்காவதாரங்களும் சொற்பிரயோகங்களும் மைபாஷணங்களும் மிக ரோமையாய் இருப்பதால் இந்நாடகம் நடித்ததற்குத் தக்கதாய் இருக்கின்றது.

1 तिष्ठ त्वमत्र मम पश्यतु कर्म सीता
शस्त्रेण मे समरमूर्धनि दर्पणेन ।

अद्रिं महेन्द्र इव पक्षिणमम्बरस्थ

पक्षौ विद्धय सहसा भुवि पातयामि ॥

वक्त्राण्येतानि तेऽथ प्रलयवनरुच पिङ्गकेशानि रोषात्

शृङ्गाणीवाञ्जनाद्रे दवदहनशिखादीपितानीव रात्रौ ।

उत्कृत्योत्कृत्य चक्षरा शम्भुदिति गल्त्सान्द्ररक्ताङ्गानि

प्रत्यक्ष क्षत्रियाया दश दशसु दशमीव दिक्षु क्षियामि ॥

(ibid IV 11)

2 दुष्प्रापा व सुतनु तपसा निर्विश स्वर्गरक्ष्मी

पातिमत्य परिप इव ते म्वर्गमार्गं रणद्धि ॥ (ibid V 47)

3 अह सत्य राम शादिमुनि न मायी दशमुखो

रथ भ्राता मे त्वा नयति न च सूनो नृपमुने । (ibid VII, 32)

சரீரசரிபின் ஸர்பத்தம்போல் ராமணுகீவரின் ஸர்பத்தம் உண்டாயிற்று¹ என இக்கவி கூறுதலின், இவா விசெஷ்டாத்வைதி யாய் இருக்கலாம் எனின், கீரே ஹோதா, ஹவ்யம், ஹுதபுத்² என இவரே கூறுதலின், இவர் அத்வைதியாயும் இருக்கலாம் எனக் கூறலாம்.

காலம் இக்கவி சங்கராசார்யரின் கீழ்பன் என்ற வழக்கு உள்ளமையாலும், அது தவறு எனக் கூறச் சான்று ஒன்றும் இல்லாமையாலும், இவா கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்திருத்தல் கூடும்.³

ராஜசேகரன்⁴—இவாக்குக் கவிராஜன் என்ற பட்டம் உண்டு இவா ரகுமச்சத்திற் பிறத்த மஹேந்திரபாலன் என்ற தீர்ப்பயாஜனுக்கு உபாதயாயர்.⁵ இவா எழுதிய நூல்கள் ஆறு என இவரே கூறும்⁶, தற்போது கன்கு நூல்களே காணப்படுகின்றன. அவை கர்பூரமஞ்சரீ,⁷ வித்தசாலபஞ்சிகா,⁸

1. शरीरशरीरिणोरिव रामसुग्रीवयोः सम्यन्धः मया कारितः ।

(*ibid* VI, 130)

2. होता हव्यं हुतभुगिति यं प्राह शब्दः स्वयम्भूः । (*ibid* II, 21)

Of स्वमेव हव्यं होता च भोज्यं भोक्ता च शाधनः ।

(कुमारसम्भवे. II, 15)

3 Introduction to Ācāryacūdāmaṇi by Prof S. Kuppu-swami Sastrī

4. राजशेखरः

5. बालकई कईराओ गिठमअराअम्य तथ उवज्ज्ञाओ ।

(कर्पूर. I, 9)

देवो यम्य महेन्द्रपालनृपतिः शिष्यो रघुग्रामणीः [बालमा. I, 11]

6. विद्धि नः पदं प्रवन्धान् [बालमा. I, 12]

7. कर्पूरमञ्जरी

8. विद्धिशालभञ्जिका

பாலராமாயணம்,¹ பாலபாரதம்² ஆகும். இவா மஹேந்தரபாலனின் மகனாகிய மஹீபாலதேவனின் விருப்பப்படி பாலபாரதம் இயற்றியதாகையால் அவசிருவாது காலததிலும் இவா இருந்தனா எனக் கூறல் தகும். கி. பி. 907 இல் மஹேந்தரபாலன் ஆண்டதாஷும் கி. பி. 917 இல் மஹீபாலன் ஆண்டதாகவும் சாஸனங்கள் கூறுதலின், இக்கவி ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்திருக்கலாம்.

அந்நாளுக்கு நூல்களுள் காப்பியமஞ்சரீ முதலிலும், சித்தசாலபஞ்சிகை அதன் பின்னரும், பாலராமாயணம் அதன் பின்னரும், பாலபாரதம் இறுதியிலும் இவா எழுதியிருக்கலாம்.

காப்பியமஞ்சரியில் தன்னைப் பாலகவி³ எனக் கூறுகின்றமையாலும், அவாது மனைவி அவந்திஸுந்தரீ இதனை நடிக்க விரும்பினாமையாலும்,⁴ உதைப்போக்கினாலும், அசன், விதுஷகன் பெண்டா பைவாந்தன்⁵ என்ற ஐந்தாடாளிகளால் இவரைத் தகிர்தல வேறு பாத்திரங்கள் இல்லாமையாலும், அக்காணம்பற்றியே பாகிருதபாஷையில் எழுதப்பட்டமை யாலும், இத்தால் முதன்முதலில் எழுதப்பட்டது எனலாம். இது நாடிநாயை ஒத்ததும் பாகிருதத்தில் எழுதப்பட்டதும் ஆக இருததலின் இதனை ஸட்டகம் எனபா, நாயிசையின் பெயரை ஓட்டி இத்தால் காப்பியமஞ்சரீ எனப்படு.

1. वालरामायणम्

2. भाग्यभारतम्

3. ११. 1, 9

4. भक्तो विदिष्य अवन्तिगुन्दरी सा पञ्चदशमेदमिच्छति

(ibid 1, 11)

5. भावानन्दः

6. ऐन्द्रजायिक.

விததசாஸபஞ்சிகையில் பழேந்தாபாஸன் யுவராஜாவாகக் கூறப்பட்டனாயாலும்,¹ சசி தன் வாக்கித்தேன் ஒழுருவதாகக் கூறியின்றமையாலும்,² காப்பூராமஞ்சரிஸைக் காட்டிலும் இத னுள் கால்பதநீர்கேற்ற வானனை இருத்தலாலும்³, இது அதன் பின்னா இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும். காலிகையப் போன்று ஒரு சாஸபஞ்சிகை செய்யப்பட, அதனைக் கண்டு அரசன் வினோதித்த காரணம் பற்றி இதுவும் வித்தசாஸபஞ்சிகை எனப் பெயர் பெற்றது. இது ஒரு நாடிகை. நாயகி சீககாலம் பட்டபழிஷிபிடம் ஆஹுருவததுடன் சேவகளுக இருக்க, பின்னா அவட்கு அவன் பெண் என்றும் அவளிடத்தில் அரசன்

1. श्रीयुवराजदेवस्य परिपदाश

... ..

रघुकुलतिलको महेन्द्रपालः

सकलकलानिलयः स यस्य शिष्यः । [विद्व. I, 6]

2. गजशेखरकवेः सूक्ष्मीः मुवास्थन्दिनीः [ibid I, 7; वालग. I, 1]

3. Cf. पाणान् संहर मुच कार्मुकलता लक्ष्यं तत्र ध्यन्वकः

के नामात्त वयं, शिरीषकलिकाकलं यदीयं मनः ।

तत्कारुण्यपरिग्रहात्कुरु दयामन्निन्विषेये जने

स्वामिन् मन्मथ तादृशं पुनरपि समाद्भुतं दर्शय ॥

(ibid I, 22)

यद् झूलते तरलिते यदुदङ्गुलीकः

पाणिः पुगे यदपि चञ्चुरलब्धवक्ष्यन् ।

उन्मुद्रिताधरदलं च यद्रास्यमस्याः

तत्कारुण्यकर्मणि निषक्तमैवमि चेनः ॥ (ibid I, 41)

காமுறறன்ன என்றம தோனறுமபோது அறபுதச்சுவை சிறிது உணரப்படுகின்றது ஆகலின் அதனை இங்கு அங்கியாகிய சருவகாரச்சுவைக்கு அங்கம என்னலாம்.

வாலமீகிய வயாஸாக்ருப பெரியவராக இக்கவி கூறுகின்றமையாஹம்,¹ மஹாபாரதம் இயற்றுவதற்கு முன்னரே ராமாயணம் இயற்றப்பட்டதாகக் கூறுகின்றமையாஹம்,² பாலராமாயணத்தை நடிக்கும்போது மஹேந்தரபாலன் அரசனாக இருந்தமையாஹம்,³ பாலராமாயணம் முழுமையும் காணப்படுகின்றமையாஹம், பாலபாரதத்தை நடிக்கும்போது மஹீபாலன் அரசனாக இருந்தமையாஹம்⁴ பாலபாரதத்தில முதலிணை அங்கங்களே இதுவரை அகப்படாதிருந்தவால் எஞ்சிய அங்கங்களை அவர் எழுதாது இறந்தனரோ என்ற ஐயத்திற்கு இடன இருந்தலாஹம், பாலராமாயணத்திலும் பாலபாரதத்திலும் உலி தனனை முறியிறப்புகளில் வாலமீகி, மேண்டா, பவபூதி ஆகக் கூறுகின்றமையாஹம்,⁵ பாலராமாயணத்தின் பின்னா பாலபாரதத்தை இயற்றியிருந்தல கூடும

1 व्यास — भगवन् अद्भुतसम्भव, एष व्यास पाराशर्योऽभिवादयते ।
वाल्मीकि — वत्स सात्ययतेय, स्वप्रपन्थपरिसमाप्त्या वर्धस्य
[वाल्भा. 1, 14-]

2 वाल्मीकि -- कियान् वर्नते नयेतिहासो भारतम्
व्यास -- के वय नाम रामायणमहाकवे पुरत (ibid 1, 16-)

3 मरेन्द्रपालदेवेन अधिष्टता समासद [वाल्भा. 1, 1-]

4 धीनिर्भयनरेन्द्रनन्दनोऽधिष्टता समासद (ibid 1, 7-)

5 समूह वर्गीकृत पुरा कश्चित् प्रपेदे मुनि गर्तमेष्टताम् ।

मिन पुर्वा भगवतिरेमया न वर्नते सम्प्रति राजशेखर ॥

(वाल्भा 1, 16 & वालभा. 1, 12)

பாலாராமாயணம் பத்து அங்கங்கள் கொண்ட நாடகம் முதல அங்கத்தில் ராவணன் மிதிக்கரு வந்து சிவதநுஸஸை வணக்க எடுத்தும், அதன் வளைத்து வீழ்த்தை மணத்தல தனக்குக் கௌரவக்குறைவு என விளத்தது அவசியம் எறி தலும், அதனைக் கண்டு ஜனகன் அவனிடம் கோபிக்க, சதா னந்தர அவன் ஸமாதானப்படுத்துகின்றனா.

இரண்டாம் அங்கத்தில் பரசாராமனும் ராவணனும் ஒரு உரை ஒருவர் இகழ்ந்து போர் புரிகின்றனர்.

மூன்றாம் அங்கத்தில் வீழ்த்தின் ஸ்வயம்வரம் கழிக்கப் பட்டதைக் கண்டு ராவணன் வருத்துகின்றனா.

நான்காம் அங்கத்தில் வீழ்த்தை மனந்து ராமன் அயோத திருப புறப்பட்டு, ஜனகன் கணவரைப்போல பெண்ணிறகு உபதேசிக்க, அப்போது பரசாராம அவரு வந்து இராமனுடன் போர் புரிந்து தோல்விபுறுகின்றனா அவரு ராமன் அவரிடம் தன் வியத்ததைக் காட்டுதல் போற்றத் தகுந்தது ¹

ஐந்தாம் அங்கத்தில் மாலாமயமான வீழ்த்தைக் கண்டு ராவணன் உன்மத்தனாய் விகரமோவசியத்தில் புருவஸனைப் போற புமைபுகின்றனா

ஆறாம் அங்கத்தில் இடாயுசின் வதம் வரையில் காட்டின நடத்தவற்றை தசாதன மீளவியருடன் ஸுமந்தான தன் கெண்டன இவர்களுக்கிடையே கேட்கின்றனா.

ஏழாண்டாம் அங்கங்களில் ஸமுத்தத்தில் அணைக்கடி, ராமன் முதலியோர் கைகளில் போர் புரிகின்றா. ஏழாம் அங்கத்தில் தனது மகோத்ததிறகாக எவத்திருந்த தாகுமய மான யந்தாஜானகியின் உடலை வெட்டித் தீயவை இராமன்

1 म्यायत्तन कुशारेण साधीने राममूर्धनि ।

यथेष्ट चेष्टामार्यस्त्वद्राज्ञा नो निषेधति ॥ (ibid IV, 62)

இருக்கின்றது. நீண்ட ஊராவதற்கும், அதிக வர்ணாவதற்கும், உடந்த செயல்களைப் பிறர்முகமாய்க் கூறலையும் இக்கவி ஈண்டு வழங்குதலின், இக்காடகம் சுடித்தற்கு உரியது ஆகாது. இத்தூவியே சாம்பகாவ்யமாக இவர் இயற்றியிருப்பதன், அது சிறந்து விளங்கியிருக்கும்.

பாலபாரதத்தில் தயோனபதிஸ்வயம்வாத்நைப் பற்றிய ஒரு அங்கமும், சூதாட்டநைப் பற்றிய ஒரு அங்கமுமே காணப்படுகின்றன. இதற்குப் பஞ்சாங்காண்டவம்¹ என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. ஒரே சீலோகத்தைச் சிறிது மாறுபாட்டோடும் மாறுபாடின்றியும் கவிகள் தங்களுடைய அங்கனிற் கூறும் வழக்கத்தை இக்கவியும் நன்கொண்டனர்.² வித்தகால பஞ்சிகையில் சிறு பகுதியில் தலித்தது வேறு என்றும் இவர் மேய்ம்மறந்து தூவி இயற்றினர் எனக் கூறத்தகு இடம் இல்லை. சார்தனவகிர்கீழ்தம் முதலிய வ்ருத்தங்களில் அழகாய்ச் சொற்களையுடன் சீலோகங்களை இயற்றுவதில் இவர் சிறந்தவா என்பதில் ஐயம் இல்லை.

1. प्रचण्डपाण्डवन् (बालमा. I, 12)

2. ॐ कण्ठे मौक्तिकदाम गण्डतलयोः कार्पूरमञ्जं रजः

सान्द्रं चन्दनरुक्ते विचयितमकशेरुं मूर्धनि ।

तन्वी गाढमियं चक्षामि तनुनी चीनाशुके विभ्रनी

शीतशोरधिदेवनेव गलिता व्योम्नि द्रुतं गच्छतः ॥

[बालमा I, 27]

कण्ठे मौक्तिकमालिकाः स्तनतटे कार्पूरमञ्जं रजः

सान्द्रं चन्दनरुक्ते वलयिताः पाणौ मृणालीलताः ।

तन्वी नक्तमियं चक्षामि तनुनी चीनाशुके विभ्रनी

शीतशोरधिदेवनेव गलिता व्योमाग्रमारोहतः ॥

(विद्ध. III, 16)

முன இராவணன் எறியச் செயல், அதனைக் கண்டு இராமன் முதலியோர் வருத்த, பின்னர் அது தனது வருத்தநத்ததைக் கூற அவர் வியக்கின்றனர்

ஒன்பதாம் அங்கத்தில் இந்நினை, தசரதன், சாரணன் இவருடைய முகத்தால் இராமராவணப்போர் வாணிககப் படுகின்றது

பத்தாம் அங்கத்தில் புஷ்பகவிமானத்தில் ராமன் வீதை முதலியோருடன் ஏறி, அவளுக்குப் பலவற்றையும் அவர் காட்டி, அயோத்திகு வர், அவரு அவர்க்கு வளிஷ்டா பட்டாபிஷேகம் செய்கின்றனர்

இந்நாடகத்துள் நாயகன் யார் என்றும், அங்கிச்சுவை யாது என்றும் எளிதிற கூற இயலாது ராமனே நாயகன் என்றும், வீரமே அங்கிச்சுவை என்றும் பொதுவாய்க் கூறல் வேண்டும் ஆயினும் நாயகனாகிய ராமனின் பரவேசம் 1, 2, 5, 6, 9 இவ்வங்கங்களில் இலகீ, மூன்றாம் அங்கத்தில் உப நாடகத்திலே உள்ளது, நான்காம் அங்கத்தில்தான் பரசராம ருடன் போர் புரிவதற்கு முன்னர் ராமன் நேரில் வருகின்றான், ஏழு எட்டு இவற்றில் ராமன்வரினும் ஆங்கு வீரசுவைக்கு அவன் ஆலம்பனவிபரவமாக இலகீ பத்தில் ராமன் புஷ்ப கத்திற செலது கின்றான் இராவணனின் பரவேசமோ நாடி ஆறு, பத்து அங்கங்கடாத தவிர்த்து ஏனையவற்றில் உள்ளது அவற்றின் பெருமபான்மையும் அவன் சருவகாராபாஸத்திற்கு ஆலம்பனவிபரவமாய் இருக்கின்றான்

ஓக்கவிக்குப் பவமுதிபைப்போல உபநிஷ்தவாகயங்கள், தாமஸ்ஸதவாகயங்கள்,¹ இவற்றை வழங்குவதில் ஆகார்

1 अमुर्या इति ये रोका अन्येन तमसा वृता ।

साम्ने मृत्वाभिगच्छन्ति ये के चात्मरुनो जना ॥ [वाल्मीकि II 32]

2 गुह्यद्वारे वर्तिनव्यम् (ibid II 40)

இருக்கின்றது. நீண்ட ஸமாஸங்களையும், அதிக வர்ணனைகளையும், நடந்த செயல்களைப் பிறாமுகமாகக் கூறுதலையும் இக்கவி ஈண்டு வழங்குதலின், இந்நாடகம் நடித்ததற்கு உரியது ஆகாது. இந்நூலையே சர்வபகாவதமாக இவா இயற்றியிருப்பின், அது சிறுது விளங்கியிருக்கும்.

பாலபாத்தத்தில் தனோபநிஸ்வயம்வாததைப் பற்றிய ஒரு அங்கமும், சூதாட்டத்தைப் பற்றிய ஒரு அங்கமுமே காணப்படுகின்றன. இதற்குப் ப்ரகண்டபாண்டவம்¹ என்ற மற்றொரு பெயரும் உண்டு. ஒரே ச்லோகத்தைச் சிறிது மாறுபாட்டோடும் மாறுபாடின்றியும் கவிகள் தங்களுடைய நூல்களிற் கூறும் வழக்கத்தை இக்கவியும் கைகொண்டனர்.² விததசால பஞ்சிகைப்பின் சிறு பகுதியில் தவிர்த்து வேறு எங்கும் இவா மெயம்மறாது நூலை இயற்றினா எனக் கூறுதற்கு இடம் இல்லை. சாத்தனவிகீரீடிதம் முதலிய வருத்தங்களில் அழகாயச் சொறசுவையுடன் ச்லோகங்களை இயற்றுவதில் இவா சிறந்தவா என்பதில் ஐயம் இல்லை.

1. प्रचण्डपाण्डवम् (चालमा. I, 12)

2. ॐ कण्ठे मौक्तिकदाम गण्डतलयोः कार्पूरमच्छं रजः

सान्द्रं चन्दनमङ्गके विचित्रिलसक्शेपरं मूर्धनि ।

तन्वी गाढमियं चकास्ति तनुनी चीनाशुके विप्रती

शीतागोरधिदेवतेव गलिता व्योम्नि द्रुतं गच्छतः ॥

[चालमा I, 27]

कण्ठे मौक्तिकमालिकाः स्तनतटे कार्पूरमच्छं रजः.

सान्द्रं चन्दनमङ्गके वलयिताः पाणौ मृणालीलताः ।

तन्वी नक्तमियं चकास्ति तनुनी चीनाशुके विप्रती

शीतागोरधिदेवतेव गलिता व्योमाग्रमारोहतः ॥

(विद्व. III, 16)

கேஷமீச்வரன்.¹—இவா இயற்றிய நாடகங்கள் இரண்டு. அவை நைஷ்தாநந்தம்², சண்டகௌசிகம்³ என்பன. அவற்றுள் சண்டகௌசிகமே பெரும்பாடும் படிக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஐந்து அங்கங்கள் உள். ஹரிச்சந்தரன் விச்வாயிதாரின் கோபத்திற்கு ஆளாகி, அவனும் அவனது மனைவிரும்பாராகளும் பட்டதுன்பத்தை இந்நூல் வஸ்துவாகக் கொண்டது. கதாநாயகன் உண்மையை நிலைநாட்டுவதால், தீர்டுவீரம் அங்கிச்சுவை என்னலாம். முதலங்கத்தில் ச்ருங்காரமும், இரண்டாவதில் க்ரோதமும், மூன்று ஐந்து அங்கங்களில் கருணமும், நான்கு பீபத்ஸமும் அங்கச்சுவைகள் ஆகும்.

இவா கி. பி. பத்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்த மலீபாலநாை போற்றப்பட்டமையால்⁴, இந்நூல் அக்காலத்தில் எழுதப்பட்டதாகும்.

பாஸநாடகசக்த்வாசிரியர். — கி. பி. பதினேராம் நூற்றாண்டின் முன்னா பாஸநாடகசக்ததுள்ள எவ்ப்நவாஸவதத்தை போன்ற நூல் இருந்திருக்கவேண்டும் என்று சாத்தாதனயரின பாவப்ராசாததிலிருந்தும், பேரஜரின் ச்ருங்காரப்ராசாததிலிருந்தும் அறியப்படுகின்றமையால்⁵ பாஸநாடகசக்தத்தைச் சேர்ந்த நாடகங்கள் பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டன எனக் கொள்ளின் தவறுகாது. இச்சக்தம் தற்போது பதின் மூன்று ரூபகங்களைக் கொண்டன என்பர். இவற்றின் ஆசிரியர்

1. क्षेमीश्वरः
2. नैषघानन्दम्
3. चण्डकौशिकम्
4. आदिप्योऽसि श्रीमहीपालदेवेन ।
5. Introduction by Prof S. Kuppuswami Sastri to Āścaryacūḍiṃaṇi — Balamanorama Press Edition p. 23.

காளிதாஸனுக்கு முன்னர் இருந்த பாஸர் எனச் சிலரும், பிற்காலத்து மலையாளநாட்டில் இருந்த ஒருவர் எனப் பலரும் கூறுவர். அப்பதினமூன்றாவது:—ஸவப்நவாஸவதத்தம், ப்ரதிஞ்ஞாபெளகத்தாபணம், அசிமாசகம், சாருதத்தம், ப்ரதிமாநாடகம், அபிஷேகநாடகம், பஞ்சசாதாம், மதயமவ்யாபோகம், தாதவாக்யம், தாதகடோத்கசம், காணபாயம், ஐருபங்கம், பாலசரிதம்.¹

ஸ்வப்நவாஸவதத்தம்.—இது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். ஐந்தாம் அங்கத்தில் தலைவனியாற பிடிக்கப்பட்ட பத்மாவதியை ஸமுதாக்குமாரத்திற்பார்க்க உதயனன் வர, அங்கு அவள் வாயாமல் இருக்க, அசன் தூங்கிப்போக, விதூஷுகள போர்வை எடுக்க வெளியிற் செல்வ, பத்மாவதியைப் பார்க்கச் சென்ற வாஸவதத்தை உள்ளே சென்று பத்மாவதி என நினைத்து அசனுக்கு அருகில் அவன் படுக்க, அவன் ஸவப்நைத் தில் வாஸவதத்தே எனக் கூப்பிட, அதனைக் கேட்டு அசன் எனக் கண்டு அவளது கைகளைக் சரிபாய்ப் போட, அவன் விழித்துக்கொள்ள வாஸவதத்தை அவனுக்குத் தெரியாமல் வெளியிற் சென்றுவிட்டாள். இக்காரணம்பற்றியே இந் நாடகத்திற்குக் கவி இப்பெயரை இட்டனர்போலும். இதனைத் தவிர்த்து இவ்வங்கத்தால் வேறு பயன் ஒன்றும் இல்லை. அன்றியும் பத்மாவதி ஏன் அங்கு வரவில்லை எனக் கவி கூறுதலு குற்றமே ஆகும்.

1. சமவாசவதம், ப்ரதிஜாயோகந்யாயணம், அவிமாரகம், சாருதம், ப்ரதிமானாடகம், அபிஷேகநாடகம், பஞ்சராதம், மத்யமவ்யா-யோக:, தூதவாக்யம், தூதஸ்தோத்ரம், கர்ணமாம், கருமம், வால்க்ரீதம் ।

வடமொழிநூலவரலாறு

இங்ஙனம் அங்கிசசுவை யாதெனத் திண்ணமாய்க் கூற இயலவில்லை. பதமாவதிலின் மணம் அங்கி எனின் ஸம்போக சருங்காரம் அங்கி ஆகும் வாஸவதததைபத திருமயி அடைந்தது அங்கி எனின் விபரஸம்பசருங்காரம் அங்கி ஆகும்.

இங்ஙனம் ஸம்பந்தம் என்ற சொல்லை மலையாளதேசத்திலுள்ள வழங்கும் பொருளில் ஒரிடத்து¹ இக்கவி வழங்கியிருக்கின்றனா என்பதே தோற்றுகின்றது. ஸம்பந்தம் என்ற சொல் சங்கத் தமிழில் வினாபெயராகவே வடமொழியிலுள்ள கீழ்சே என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டிருப்பினும், மணிமேகலையின் காலம் தொடங்கி வடமொழி யாழ்சே என்ற பொருளிலும் வழங்கப்பட்டமை காணமாகத் தமிழ்நாட்டில் பேச்சில் கீழ்சே எனச் சொல்லவேண்டியவிடத்து யாழ்சே எனச் சொல்லி விடுகிறார்களா அதாவது இங்கும் ஒரிடத்து² இருக்கின்றது. பேராமலிருக்கிறேன் என்ற பொருளில் நாகத்தைத் தைத்துக்கொண்டேன் என்பதே தென்னாட்டில் வழங்குகின்றது. இதை ஒட்டி இங்கு ஒரு வாக்யம் இருக்கின்றது³ என்பதே தோன்றுகின்றது. கிலை மேலுங்கிலும் ஆகும் என்ற பொருளில் இங்கு ஒரு வாக்யம்⁴ உளது, அது காளிதாஸனின் வாக்யத்தைப் பின் பற்றியதோ என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது.

பரதிஞ்ஞாயெளக்கதராயணம் → இதை நாலு அங்கங்கள் கொண்ட நாடிகை என்பர், நாடிகையில் அங்கிசசுவை சருங்காரமாக இருக்கவேண்டும் அதற்குப் பரிபோஷகத்தைக்

1 भर्तृदारिका तेन राज्ञा सह सम्बन्धं नेच्छति {वासव II}

2 हल' यादृशे सङ्घटे निक्षिप्त आर्यपुत्र {ibid IV}

3 एषा सन्दृष्टा मे जिह्वा {ibid IV}

4 कालक्रमेण जगत परिवर्तमाना

चकारपङ्क्तिरिव गच्छति भाग्यमङ्क्ति । {ibid I, 4}

5 नीर्निगच्छत्युपरि च दशा चित्रनेमित्रमेण {मेघसन्देशे}

காளோம். நாயகன் வத்ஸராஜன், நாயகை வாஸவதத்தை எனக் கொள்ளின், அவர்கள் ஒருவாக்கொருவர் கேசித்ததைப்பற்றி விரிவாய் நூலிற கவி கூறவில்லை. யௌகந்தராயணன் தன்னுடைய ப்ரதிஞ்ஞையை மிறைவேற்றியதால், அவன் நாயகனாகக் கொள்வது பொருத்தம்; அப்போது வீரத்தை ஒருவாறு அங்கீகரிக்கவை என்னலாம். அவ்வாறாயின் காலகததின் பெயரும் பொருத்தம்.

இதனை நஹாமங்கம் என்பர் சிலர்.

இங்கும் ஸம்பந்தம் என்ற சொல் மஹாபாரதத்தில் வழங்கும் பொருளில் இரண்டிடத்து¹ உளது அவவாறேயிறா கூறியதை ஒதுதுக்கொண்டதாக அறிவிக்கும் சூழ் என்ற சொல் பல் லிடத்திற² காணப்படுகின்றது கண்ணிலலட்டுகோ³ என ஒரு திண்பணடம் கூறப்பட்டுளது; இது த்வாயில்லாத தோசை போன்றது என்றும், மஹாபாரதத்தில் அவ்வாறு வழங்கப்படு கின்றது என்றுங் கூறுவர். மாமனார் வீட்டில் இது கிடைக்காது⁴ என்ற தென்னாட்டுவெழுக்கு ஈண்டு உளது. இங்குள்ள ஒரு வாக்பம் காளிதாஸனின் சாகுத்தளததுள்ள ஒரு வாகபத்தை ஒத்திருக்கிறது.⁵

1. किं सम्यन्धो निचिदो (शति II, 13-)

एवं सम्यन्धं मन्यते महासेनः (ibid IV, 24-)

2. आम, ऐलावणोऽहम् (ibid III, 1-)

3. कणिलरुड्डका (ibid III, 1-) திருநெல்வேலி என்பது தமிழ்ச் சொல்லாயும் லட்டுகோ என்பது வடமொழிச் சொல்லாயிருந்தால் உடும்.

4. नैनत् सुखं श्रुत्वा (ibid II, 13-)

5. भाग्येषु शेषमायत्तं दृष्ट्वै न चान्यथा (ibid II, 5)

भाग्यायत्तमनःपरं [शकु. IV.]

வடமொழிநூல்வரலாறு

அவிமாரகம்—இது ஆறு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம் இவ்வு அங்கிசைவை சருவகாரம். அவிமாரகனுக்கும் அவனது மாமனமகளாகிய குரங்குகும் ஒத்த அன்பு உண்டாகி, இருவராகும் நடந்த மனம் இந்நூலின் கதாவஸ்து ஆகும் அவிமாரகன் மலயபாவதத்தின் அருகிலிருந்த மலை யிலிருந்து விழ நினைத்தமையாலும்¹, மாதுலஸுந்தையை மணந்த தாலும்², மாலையில் அவிமாரகன் ஸகாநஞ்செய்தமையாலும்³ லிசரிதம்⁴ என்ற சொல் மலையாளப்பொருளில் வழங்கப் பட்டமையாலும் இந்நூல் மலயபாவத்தைச் சாரந்த தென னாட்டில் இருந்த கவியால் இயற்றப்பட்டிருந்ததல் கூடும் முதல் சுவோகத்தில் விஷ்ணுவைப்பற்றியும்⁵ இரண்டாம் அங்கத்தில் ஜரிடத்து⁶ அரத்தநாசிசவாரின் அழகைப்பற்றியும் இக்கவி கூறுகின்றார் பாதருஷரி நீதிசக்கத்திதுள்ள ஒரு அடி⁷ இவ்வு ஒரு சுவோகத்தில் உளது இந்நாடகத்துள் மதயானை விதயா தான நாரதர் இவர்களுடைய பாவேசங்கள் இன்றியமையா தன நாயகனைக் கொண்டு இந்நூலுக்கு அவிமாரகம் எனப் பெயர் வந்தது என்பது வெளிப்படை

1 यास्यावो मलयस्य चन्दननगान्मध्याह्निद्रासुखम् [अभि IV, 10]

2 अविमारक - मातुल, अभिवादये

कुन्तिभोज - एहोहि वत्स (ibid VI, 18-)

தெனாட்டிலுள்ள மிபாதிபத்தின் ஐந்தனன் மாதுலஸுந்தையி னையம் ஒன்று எனப் போதாவனா கூறுவர்.

3 आवृत्त स्नानोदकम् . . अस्तमितो भगवान् दिवाकर

(ibid II, 11-)

4 अनेनैरपायैर्विचारितम् (ibid II, 4-)

5 श्रीमान् नारायणस्ते प्रदिशतु . . . (ibid I, 1)

6 यात्यर्धनारधिरूपशोभाय (ibid II, 12)

7 यत्ने कृते यदि न सिध्यति योऽत दोष (ibid III, 13)

சாருதத்தம் —இதனால் நான்கு அங்கங்கள் உள். நான்காம் அங்கத்தின் முடிவில் வஸந்தஸேனை சாருதத்தனிடம் அபிஸரணம் செய்வதைத் தவிர்த்து, மூன்றாம் கதை முழுவதும் சூதர்களின் ம்ருச்சகடிகத்தின் முதல் மூன்றரை அங்கங்களின் கதையை ஒருங்கி ஒத்திருக்கின்றது. முதல் மூன்று அங்கங்களும் அங்குள்ள முதல் மூன்று அங்கங்களைச் சுருக்கி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இங்குள்ள 55 ச்லோகங்களுள், 29 ச்லோகங்கள்¹ ம்ருச்சகடிகத்திற் காணப்படுகின்றன; சிற்சில ச்லோகங்களிற் சிறிது மாறுபாடும் இருக்கின்றது. பேசப்பட்ட வாக்கியங்களிலும் பல ஒருவாறாகவே இருக்கின்றன; சில வற்றிற் சிறிது மாறுபாடும் இருக்கின்றது. இந்நூலில் தொடக்கத்தில் கடவுள்வாழ்ந்ததும் இறுதியில் பரதவாக்கியமும் இல்லை. அன்றியும் ஈண்டு மறுபாள் வஸந்தஸேனையைத் தனனிடம் அனுப்ப வேண்டி, இலலைபேல் இருவாக்கும் துன்பம் ஏற்படும் என்று சகரான் கூறுவதற்குப் பயன் இல்லை. இவற்றையெல்லாம் நோக்கின், ம்ருச்சகடிகத்தின் முதற்பகுதியை நடிக்கத் தக்கவாறு, அதனைச் சுருக்கி விதாஷகளைச் சேர்த்து இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டது எனத் தோன்றுகின்றது. இது மஹாபாரதத்தில் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இரண்டு பரமானங்கங்கள் உள்—(1) விதாஷகளுக்குப் பாத்யம் ஆஸனம் கொடு எனக் காரிகை சொல்ல, போஜனத்தைத் தவிர்த்து எல்லாவற்றையும் கொண்டுவரலாம்² என விதாஷகன் தனக்குள் கூறுவதைப் பாரததால் வெற்றிலை பாக்கு முதலியவற்றைத் கொண்டுவரலாம் எனக் குறிக்கின்றான் எனத் தோன்றுகின்றது (2) ஸுவாணபாண்டம திருட்டுப்போலிற்று எனக் கேட்டவுடன் சாருதத்தனின் மனவிதன் காநினைத் தொட்டுப்பார்க்க, அவற்றுள் தாளிப்பதாமே இருந்ததைக் கண்டு வருந்தினான்³ என

1. I 3, 5, 8, 9, 11, 12, 15, 17, 19, 29.

III 1-6, 8, 10, 11, 13, 14, 15, 17, 19 IV 1-5.

2. सन् आणेतु वसिष्ठ भोजनम् (चारु. IV, 5-)

3. श्रमणी—(कर्णो स्पृष्ट्वा) हृदी नास्तिपचं सु एदम् (ibid III, 15-)

இராமாயணத்தில் இல்லை. ஏழாம் அங்கத்தில் பாதன், தாயர் னேன் இவற்றைக் காட்டிற்று ராமனைப் பார்க்கச் செல்ல, ஆங்கே இராமனது பட்டாபிலேகம் நடக்கின்றது; சுண்டும் இத்தால் ராமாயணத்திலிருந்து மாறுபடுகின்றது.

இத்துடன் பாதன் ஷக்ஷமணனுக்கு இவையவனெய்க் கூறப் பட்டது.¹ அதன்பயன் யாது எனத் தெரியவில்லை இராமன், ஷக்ஷமணன், பாதன் இவர்கள் தாயின் பிள்ளைகளாகக் கூறப் படுகின்றனமையாலும்², கார்த்திகை கஷதாம் சென்றவுடன் பாதன் ஸூருகருச் செல்லலாம் எனக் கூறப்பட்டமையாலும்³, தமிழ்மொழியிறபோல் எழுவாய் ஒருமையாகவும் பயனிலை பன்மையாகவும் வழங்கப்பட்டமையாலும்⁴, இத்தால் மலை யாளத்தில் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருந்ததல் கூடும்.

சுபிலேக்ஷாகம். — இஃது ஐது அங்கங்களாக கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமன் வரலையைக் கொண்டு ஸூக்ரீவ னுக்குப் பட்டாபிலேகம் செய்கிறதும், இராவணனைக் கொன்று தான் பட்டாபிலேகம் செய்துகொண்டதும் வானிக் கப்பட்டன இராமன் ஸுதுமாளிடம் மோதியம்கொடுத்ததும்,

1. भरतः — अर्य अभिवादे

लक्ष्मणः — एषेरि [प्रतिभा. IV, 8- & VII, 7-]

2. कौसल्यामात (ibid V, 11-); सुमित्रामात. (ibid I, 21-);

कैकेयीमात (ibid IV, 28-)

3. एकनाडिनावशेण कृत्तिकाविषयः । तस्मात् प्रतिपत्तायामेव रोहिण्या-
मयोध्या प्रवेक्ष्यति कुमार (ibid III, 4-)

4. तत्रमनान् आत्मानं न दर्शयन्ति (ibid VI, 4-)

Cf. ஒருமை படைய கொள்ளல் சீசன்

பனமம் 419 மீடறுமா குண்டே. (சொல். சொல். 461)

உளது; இது மருச்சகடிகத்தில் இல்லை. வறுமையுற்ற பெண்டிர் காத்தில் தாளீபதாததை அணிவது தென்னாட்டில்தான் உண்டு என்பா

ப்ரதிமாநாடகம்.—இது ஏழு அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு நாடகம். ராமன் காட்டிற் புறப்பட்டதுமுதல் அயோதிக் குத திரும்பிவரும் வரையிலுள்ள ராமாயணக்கதையை இந்நூல் வஸ்துவாகக் கொண்டது. முதல் அங்கத்தில் கோபத்துடன் வந்த லக்ஷ்மணனை அடக்கி ராமன் லீதைபுடன் அமைதியோடு காட்டிற் செல்லுகின்றான். இரண்டாவதில் தசரதன் சோகததாற புலமபுகின்றான் மூன்றாவதில் தசரதனின் ப்ரதிமையைப் பரதன் கண்டு அயோதிக் குத செல்லாமல், ராமனை காண்க காட்டிற் செல்லுகின்றான் இச்செய்தி ராமாயணத் தில் இல்லை; அன்றியும் இவ்வங்கத்தைக் கொண்டே இந்நூலிற் இப்பெயர் வந்தது. நாலாமங்கத்தில் பரதன் பாதுகையை வாங்கிக்கொண்டு திரும்புகிறான்; இங்கு தசரதன் இறந்தான் என ஒருவருங் கூறுதிருக்க இராமனே அதனை தெரிவித்ததாக வருதுகின்றான். ஐந்தில் இராமன் தகப்பனின் ப்ரதயாப திகத்தை மறநான் எவ்வாறு நடத்துவது என லீதைபுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க, இராவணன் ஸ்ரீயாஸிவேஷ்த்துடன் அங்கு வந்து ச்ராத் தகல்பம் தனக்குத் தெரியுமா என்று கூறி, தங்கமாள்களைக் கொண்ட இமயமலையை அங்கு வருவதாகக் காண்பித்தது இராமனை அவற்றைக் கொல்ல அனுப்பித் தான் தன் உண்மையுருவத்துடன் லீதையைக் கொண்டு செல்கின்றான். ஆறாம் அங்கத்தில் ஸுமந்தன் ஐந்தாண்டதிலிருந்து திரும்பி வந்து லீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றான் எனப் பரத னுக்குக் கூற, அவன் வருத்தத்துடன் தாபிடம் கோபத்துடன் சொல்ல, அவனே ராமனைக் காட்டிற் செல்லச் செய்த தற்குக் காரணம் தசரதன்கருமவிபிடமிருந்து வந்த சாபத்தைப் போக்குவதற்கு எனவும், பதினான்கு நாள் எனபதற்குப் பிரியாகப் பதினான்கு வருஷம் என வாய்தவறி தனக்கு வந்தது எனவும் கைகேயி சொல்ல, பரதன் அவற்றை அறித்த தாயை மனவிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறான். இச்செய்தியும்

இராமாயணத்தில் இல்லை. ஏழாம் அங்கத்தில் பாதன், தாயர் ஸேன இவற்றுடன் காட்டிற்கு ராமனைப் பார்க்கச் செல்ல, ஆங்கே இராமனது பட்டாபிஷேகம் நடக்கின்றது; ஈண்டும் இத்துல் ராமாயணத்திலிருந்து மாறுபடுகின்றது.

இத்துடன் பாதன் வாக்ஷஸனுக்கு இலேபவஸூய்க் கூறப் பட்டது.¹ அதன்பயன் பாது எனத் தெரியவில்லை. இராமன், வாக்ஷஸன், பாதன் இவர்கள் தாபின பிள்ளைகளாகக் கூறப் படுகின்றமையாலும்², கார்த்திகை கஷுதாம் சென்றவுடன் பாதன கூருக்குச் செல்வவாம் எனக் கூறப்பட்டமையாலும்³, தமிழ்மொழியிற்போல் எழுவாய் ஒருமையாகவும் பயனிலி பன்மையாகவும் வழங்கப்பட்டமையாலும்⁴, இத்துல் மகி பாளத்தில் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டிருத்தல் கூடும்.

அபிஷேகநடகம். — இஃது சூது அங்கங்களாக் கொண்ட ஒரு நாடகம். இங்கு இராமன் வாக்ஷஸக் கொன்று ஸூக்ரீவ னாக்ரூப் பட்டாபிஷேகம் செய்வித்ததும், இராவணனைக் கொன்று தான பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டதும் வர்ணிக் கப்பட்டன. இராமன் ஸுதாமாஸிடம் மோதியும் கொடுத்ததும்,

1. भरतः — आर्य अभिवादये

रक्ष्मणः — एषोहि [प्रतिमा. IV, 8- & VII, 7-]

2. कौसल्यामात (ibid V, 11-); सुमित्रामात (ibid I, 21-);

कैकेयीमातः (ibid IV, 28-)

3. एरुताडिनावगोपः वृचिनाविवयः । तन्नात् प्रतिपत्तायामेव रोहिण्या-
मयोध्या प्रवेक्ष्यति कुनारः (ibid III, 4-)

4. तत्रभवान् आत्मानं न दर्शयन्ति (ibid VI, 4-)

Cf. ஸ்ரீராம சட்டவய கொள்கைகள்

பக்கம் 84-க்கு கட்டுரை குண்டே. (தொக். தொக். 461)

ஸீதை சூடாமணி கொடுத்ததும், ஹநூமானது வாலை இரா வண்ண கொளுத்தியதும், ஸமுதாததிறகுப பாலம் போட்டதும் இந்நூலுள் கூறப்படவில்லை. இராவணனால் ஸீதையின் முன்பு இராமலக்ஷ்மணர்களின் மாயாதனைகள் காணப்பட்டன. இந்நூலுள் முதல் சலோகத்தில் ஈண்டுள்ள கதையின் முன்னர்த் திகழாதவற்றை முதல் மூன்று அடிகளில் ௧ ஈண்டு திகழுவதை இறுதியிலும் கவி கூறுவது போற்றத்தக்கது¹. ஸுகீவன இராமன் இவர்களின் பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றச் சிறப்பித்து இந்நூல் கூறுவதால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

பஞ்சராத்திரம் — இந்த ரூபகம் மூன்று அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு ஸம்வகாரம். முதல் அங்கத்தில் தூயோதனன் யாகத்தை முடித்து தரோணரிடம் குருதஷினை கொடுக்கச் செல்ல, பாண்டவர்க்கு அவன் பாதிராஜ்யத்தைக் கொடுத்தலே குருதஷினை ஆகும என அவர் கூறனர். ஐந்தாண்டுகளுள் பாண்டவர் எங்கிருக்கின்றனர் என்பது வெளிப்பட்டால், தான் அதனைக் கொடுக்கின்றேன் என்றன்ன உடனே கீசகர் யாரோ ஒருவனாற் கொல்லப்பட்டான் எனச் செய்தி வர, அது பிமனாலே நடந்திருக்கவேண்டுமென என்ப பீஷ்மா கிண்கக விராடன் யாகத்திற்கு வாராத காரணத்தைக் கொண்டு அவனது நாட்டிலுள்ள மாடுகளைப் பிடிக்கக் கௌரவர் சென்றனர். இரண்டாம் அங்கத்தில் பருகநகரை இவர்களை வெருட்ட பிமன் அபிமனபுவைத் தூக்கிச் செல்ல, உத்தரன்மூலமாய் பருகநகரை முதலியோர் பாண்டவர்கள் எனவிராடன் அறிந்து உத்தரையை அரஜுனனை மணக்க வேண்ட, அவன் அவனை அபிமனபுவிற்கு

1 यो गाधिपुत्रमविवस्त्राभिहन्ता
युद्धे विराधस्वरदृषणवीर्यहन्ता ।

दर्पोद्यतोस्त्रणवन्धवर्षीन्द्रहन्ता

शायत्स वो निशिचरेन्द्रकुलभिहन्ता (अभिषे I 1)

மணந்துகொள்வதாக ஒத்துக்கொள்கிறான். மூன்றாம் அங்கத் தில் அபிமன்யு தூயோதனனிடம் வந்து தன் கல்யாணத்தை எங்கு நடத்துவது எனத் தருமபுத்ரர் அறிவிக்க வேண்டுகின்றார் எனக் கூற, பாதிஞ்ஞைப்படி தூயோதனன் பாதிராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றான்.

தூயோதனன் பாகஞ்செய்தலும் அபிமன்யு பீமனின் கையில் அகப்படுதலும், பாண்டவாக்குத தூயோதனன் பாதி ராஜ்யம் தருதலும் மத்யமாயாதததில் ஒன்றை.

ஐந்து நாளில் பாண்டவர்களின் செயதி அறிவப்பட்டால் துரோணா கேட்ட குருதந்தனை தருவேன் எனத் தூயோத னன் கூறிய காரணம் பற்றி இத்தூறுக்கு இப்பெயர் வந்தது. இங்குத தூயோதனனாக கார்த்தாசிரிசனையே எனக் கூறுதலை யும்¹, ஐம்மாசுதாததில் ஈக்கத்துடன் சடங்கு செய்தலைக் கூறு தலையும்², பிராமணர்கள் கேட்டால் சுதந்திரியாகள் விடை சொல்லக்கூடாது எனக் கூறுதலையும் நோக்கின்³, இத்தூல் மஹாபாரததில் இருந்த கலியால் எழுதப்பட்டிருந்ததல் கூடும் எனத் தோன்றுகின்றது.

மத்யமவ்யாயோகம்.—இது ஓர் அங்கம் கொண்ட வ்யாயோகம் ஆகும் கடோத்கசன் தன் தாயின் உளவுக்காகக் காட்டிற் சென்ற ஒரு பிராமணனின் மத்யமப்பிள்ளையைக் கூட்டிப்போக, அவன் ஒரு குளத்திற் போய்த தனக்குப் பா லோகதாசகார்தியைச் செயலப்போக, அப்போது மத்யம என அவனைக் கடோத்கசன் கூப்பிட, பீமன் அங்கு வருகின்

1. गान्धारीमातः (पञ्च. I, 21-., III. 18-)

2. अन्मनक्षत्रियाव्यापृतस्य महाराजस्य तावदकान्निवेदनं मन्यु-
मुत्यादयति तस्मात्पुण्याहावसाने निवेदयिष्ये । (ibid II, 2-)

3. ननु अनुत्तरा वयं ब्राह्मणेषु (ibid II, 56-)

முன் பின்னாத தன்னை அபிபிராமமணபபையனுக்குப் பிரதி யாகக் கூட்டிப்போகச் சொல்ல, இருவரக்கும் நிறு போர நடக்க, பின்னா பீமனை விரிமபை கண்டு கட்டாதகசனுகுப் பீமன் தகப்பன் எனக்கூற, மகன் தகப்பனை மனனிப்புக கேட்டுக்கொள்கிறான் நண்டு அவகிசசுவை வீரம், அவகச சுவை பயானகம்

தூதவாக்யம் — இதுவும் ஓர் அவகவ கொண்ட வயாயோகம் கிருஷ்ணன் தூது வருததும் அவரைக் கட்ட தூயோதனாதிகள் வினாய முயதததும் கூறப்பட்டன இவரும் வீரமே அவகிச சுவை ஆகும் தூதவாஸுதேவம் எனப் பெயரிடாது தூத வாக்யம் எனப் பெயரிட்டதற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை தூதனும் கொண்டு வரப்பட்ட யுதிஷ்டிரவாககியதைக்¹ கொண்டது என்று ஒருவாறு சொல்லலாம்

தூதகடோதகசம் — இதுவும் ஓர் அவகவ கொண்ட வயா யோகம் அபீமனயுவைக் கொன்றது நேரிதன்று எனத் திருதராஷ்டிரரும் காரதாரியும் தூரியோதனாதிகளிடங் கூற, கட்டோதகசன் அவரு வந்து, புதரசோகததால் வருததாது மனத் தைத் தையப்படுத்திக்கொள்ளும்படி கிருஷ்ணன் கூறச் சொன்னான் எனத் திரதராஷ்டிரரிடம் சொல்ல, தூயோதனன் அவனை அவமதிக்க அவனை எதிராகச் செலவாகினான் திருத ராஷ்டிரர் அவனை ஸமாதானப்படுத்துகிறார்

காணபாரம் — இதுவும் ஓர் அவகததைக் கொண்ட வயா யோகம் சபைனால் ஸாதயஞ் செயப்பபட்டு காணன் போருக்குப் புறப்பட, காணன் தனக்குப் பாசராமரிடமிருந்து வந்த சாபத்தைக் கூறுததும், இதின் கவசகுடையவகளை

1. c/ श्रोतुं सखे त्वमपि सज्जय कर्णं कर्णौ
नारीमृदूनि वचनानि युधिष्ठिरस्य (द्वतरा 13)

அவனிடமிருந்து பேறுததும் இங்குக் கூறப்பட்டன. கர்ண பாரம் என்ற சொற்குக் காதணி எனப் பொருள்படுதலாலும், இத்துல் கர்ணனின் காதணியைப்பற்றியதாதலாலும், காண காண்பாரும் என்ற சொல்லைக் காண்பாரும் எனச் சுருக்கிக் கவி இத்துலுக்கு இப்பெயர் இட்டனர் போலும். இங்குக் காணன் தானவியன் ஆவன்.

ஈருபங்கம்.—இதையும் ஓர் அங்கத்தைக் கொண்ட ஷட யோகம். தொடையில் அடிபட்டுக் கீழே கிடக்கும் தாயோ தனனைப் பவராமர், திருதாஷ்டாசர், காந்தாரி, தாயோதனின் மனைவிகள், அச்வத்தாமா இவர் பாக்க வருகின்றனா. பவ ராமர், அச்வத்தாமா இவ்விருவர் பேச்சிலிருந்து வீழும், திருதாஷ்டாசர் முதலியோர் துர்யோதனனோடு பேசும் பேச்சில் கருணமும் உணரப்படுகின்றன. கருணத்தைப் பேசுக்கலை என்னவாம். திருதாஷ்டாசர் முதலியோர் துர்யோதனனோடு பேசுவது மஹாபாரதத்தில் இக்கீ. ஈருபங்கத்தை அடைந்த துர்யோதனனைப் பற்றி இத்துல் கூறுதலின், இதற்கு இப்பெயர் வந்தது என்னவாம்.

பாலகீதம்.—இஃது ஐந்து அங்கங்களைக் கொண்ட ஒரு பாடகம். சுண்டுக் கிருஷ்ணனின் பிறப்பு முதல் கம்சனின் வதம் முடிய வர்ணிக்கப்பட்டது. சுண்டு அங்கிக்கலை வீரம் என்னவாம். சாகுததத்தத்தில் உள்ள ஒரு ச்ஷோகம் சுண்டும் உளது.¹

இப்பதின்மூன்றுருபங்கங்களின் சாகுதத்தம் மிருச்சகடினக பின் முதன் மூன்றை அங்கங்களை கடித்தற்குத் தயாரிக்கப் பட்ட துல் என்பது வேள்ப்படை. மற்ற பன்னிரண்டும் டிராமாபணம், மஹாபாரதம், ப்ருதாதனை இவற்றின்

1. लिखीव तमोऽज्ञानि वर्णीवाञ्जनं नम. ।

अमृपुराणेव दृष्टिर्विद्वत्ता गता ॥ (वा०. I, 16)

ஒவ்வொரு பகுதியை எடுத்து வாதாரணஜனங்களின் முன்னர் நடித்தற்குத் தக்கவாறு கதையை மாற்றி எழுதப்பட்ட நூல்கள் ஆகும் அவற்றுள் சொற்பியோகங்கள் ஒத்திருப்ப தாலும், சுவோகங்களின் நடை ஒரே வகையாய் இருந்தலாலும், இப்பன்னிரண்டனையும் இனிமையாய் சுவோகம் எழுத்த திறமையுள்ள ஒரு பெரியார் இயற்றினார் எனக் கொள்வது தவருகாது.

வினாக்கை 1—இப்பெண்மணி எழுதியது கௌமுதீம் ஹோதஸவம் 2 என்ற நாடகம் இவள் சுமார் எட்டாம் நூற் றாண்டில் இருக்கலாம் என்பா நூலின் பெயர், இயற்றியவரின் பெயர், காலம் இவையெல்லாம் இந்நூலைப் பதிபடுத்தோரின் அனுமிதியே ஆகும் இவ்ருக கதாநாயகனாகிய கல்யாணவாமா விற்கும் நாயகியாகிய கோத்திமதிக்கும் மணம் அபிமானங்க ளும் குடிக்கலும் விகழந்தவாறு விகழ்ந்தும் 3 எனக் கூறப்படு தலால், இந்நாடகம் பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டிருத் தல் கூடும் இவ்ரு றுது அங்கங்கள் உள் அங்கச்சுவை ஸம்போகசுருவகாரம் ஆகும் சுவோகங்களின் நடையையும், ஸாயங்காலத்தில பெண்மணிகள் ஸநாகரு செயது அலங்கரித்துக் கொண்டனர் 4 என்பதையும் கோக்கின், இந்நூல் மலையாளத் தில் பரணாடகசக்யம் எழுதியவராலே எழுதப்பட்டிருத்தல் கூடுமோ என்ற ஐயம் விகழுகின்றது.

1 विजिज्ञा

2 कौमुदीमहोत्सव

3 सौनवमिव वन्दुमनी वुमारमविमारक कुरमीव ।

अहंति कीर्तिमनीय वान्त वस्याणवर्माणम् ॥ [कौमु 2 15]

4 अहो तु सन्तु ! ... वुमुमपुरस्य सायन्ती धी

... ...

मना मनीयवर्णमहणपुरमय वुमुवो वमुवर्णा (ibid 4 9)

போதாயனகவி.¹—இவா இயற்றிய நூல் பகவதஜ்ஜுகம்² என்பது. இஃது ஒரு ப்ரஹ்மஸ்தம். ஒரு பரிவ்ராஜகன் சாண்டில்யன் என்ற சிஷ்யனுடன் உத்யானத்திற்கு வருகின்றான். அவ் விருவரும் பேசுவதே ஹாஸ்யத்தை உண்டாக்கும். அவர் ஓர் உத்யானத்திற்குச் செல்ல, அவ்ருஅஜ்ஜுகா என்ற ஒரு கணிகை வேலைக்காரியுடன் வந்தனள். அவள் ஒரு அசோகத்தளினைப் பறிக்க, அப்போது யமபுருஷன் பாம்புருபன் கொண்டு அவளைக் கடித்தான். அவளது உடலைக் கண்டு வருத்தமுற்று சாண்டில்யனிடம் அதனை ஒப்புவித்து, தோழி கணிகையின் தாயை அழைக்கச் செல்லுகிறாள். அப்போது சாண்டில்யன் அழுவதைக் கண்டு பகவானுடைய பரிவ்ராஜகன் தன்னுடைய விட்டு அவளுடலின்கண் புக, அவளுக்கு உயிர் வந்து பரிவ்ராஜகன் போல் பேச ஆம்பித்தனன். யமபுருஷன் அதைக் கண்டு அவளுடைய ஜீவனைப் பரிவ்ராஜகனின் உடலிற் புகுத்த, பரிவ்ராஜகன் கணிகை போல் பேச ஆம்பித்தனன். இதனைக் கண்டு எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் ஹாஸ்யத்தில் அமர்ந்தனர். சிறிது காலங் கழித்து யமபுருஷன் பரிவ்ராஜகரை அவருடைய உடலிற் செல்ல வேண்ட, அவர் அவ்வாறே செய்தனர். பகவான் அஜ்ஜுகைபாக மாறி இருந்த காரணம் பற்றி இஃது சிற்குப் பகவதஜ்ஜுகம் எனப் பெயர் வந்தது.

இதன் காலம் அனேகமாய்ப் பாஸாடகசக்தர்தின் காலம் என்னலாம்.

கிருஷ்ணமீசர்.³—இவா ப்ரபோதசக்த்ரோதயம்⁴ என்ற நூலை இயற்றினா. இதனால் ஆறு அங்கங்கள் உள. அத்வைத வித்தார்த்தத்தை எளிய முறையில் ஜனங்கள் அறிவதற்காக, இக்

1. बोधायनकविः
2. भगवद्गुक्
3. कृष्णमिश्रः
4. प्रबोधचन्द्रोदयम्

கவி இதனை இயற்றினா. அதவைதநூல்களைப் படித்து அங்குக் கூறப்பட்ட கொள்கைகளைக் கைப்பிடித்து அனுபவிப்பவாக்குத தான் இந்நூலின் சிறப்பு விளங்கும். அரிதான விஷயங்களை இவ்வாறு எளிய முறையிற் கூறும் இக்கவி ஒரு ஜீவன்முத்தராய் இருந்திருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறின் மிகையாகாது. ஞானம் உண்டாதற்குக் கடவுளின் அருளே காரணம் என்பதை இந்நூல் விளக்குகின்றது.¹ பல சீலோகங்கள்² ஓவ்வொருவராலும் அடிக்கடி பழக்கப்பட்டு அநுஸந்தானம் செய்யப்படுதற்கு உரியன. நண்டு அங்கிச்சுவை சாந்தம் என்பது வெளிப்படை.

காலம் —கி. பி. 1042 இல் இருந்த சேதியாசனாகிய காணனால் தோல்வியுற்ற கீர்த்திவாமனைத் தன்னிடத்தில் நிறை நாட்டிய கோபாலனுக்கு சமதமாதிஸம்பத³ உண்டாவதற்கு இந்நூல்

1. அமுष्य संसारतरोरवोधमूलस्य नोन्मूलविनाशनाय ।

विश्वेश्वराराधनरीजजातासत्त्वावरोधादपरोऽम्युपायः ॥ (மவோ. 4, 7)

2. शान्तेऽनन्तमहिमि निर्मलचिदानन्दे तरङ्गावली-

निर्मुक्तेऽमृतसागराम्भसि मनाङ्ममोऽपि नाचामति ।

निस्सारे मृगवृष्णिगणर्वजले श्रान्तोऽपि मूढः पिव-

दत्याचामत्यग्गाहतेऽभिरमते मज्जत्यथोन्मज्जति ॥ (ibid 4, 6)

मृत्युर्नृत्यति मूर्छि शश्वदुरगी घोरा जरारूपिणी

त्वामेवा ममने परिमृष्टमयैर्गृधैर्जगद्भ्रम्यते ।

धृत्वा बोधजनैरबोधवहुन् ततोभजन्यं रज

सन्तोषाग्निमागाराम्भसि मनाह् मया मुषं जीवति ॥

(ibid 4, 23)

... ..

3. शमदमादिगंधान्

எழுதப்பட்டமையானும்,¹ கீர்த்திவர்மனைப் பற்றிய கி.பி. 1098 வருஷத்திய ஒரு சாசனம் இருக்கின்றமையாலும்,² இக்கவி கி. பி. பதினென்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்.

பில்ஹணன்.³—இவரது தாய்தந்தையர், காலம் இவற்றைப் பற்றி முன்னரே கூறப்பட்டது.⁴ இவர் எழுதிய நாடிகை கார்ணஸூத்திரீ⁵ என்பது. பீமதேவனின் மகன் வித்யாதரனின் மகளாகிய கர்ணஸூத்திரியைக் காதலிக்க, அவனது பட்டமறியிற் அதனைக் கண்டு கோபிக்க, பின்னர் அவளே அவனுக்குக் கர்ணஸூத்திரியை மணஞ் செய்வதற்கு இத்தால் கூறும். காளிதாஸன் ஓராஷன் முதலியோர் எழுதிய ரூபகங்கள் இத்தால் ஒத்தது. அரசனுடைய கூற்றே இங்கு மிகுதியாக இருந்தலின், இதன் சிறப்பு குன்றுகின்றது. இது பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட நூல் ஆகும்.

ராமசுத்தாஸுரி⁶.—இவர் ஆசாயலேமசுத்தாரின் கிஷ்யர், இவர் எழுதிய நூல்கள் நூறு என்றும், அவற்றுள் சில ரூபகங்களே இப்போது காணப்படுகின்றன என்றும், அவற்றுள்

1. आदिष्टोऽसि ... गोपालेन । यथा ... राज्ञः कीर्तिवर्मदेवस्य दिग्विजयव्यापारान्तरितपरब्रह्मानन्दरसैरसाभिः समुन्मीलितविविध-विषयरसास्वाददूषितां इवातिवाहिता दिवसाः । ... ततो यत्पूर्व-मसाद्गुरुमिस्तत्रभवाद्भिः श्रीकृष्णमिश्रैः प्रबोधचन्द्रोदयं नाम नाटकं निर्माय (ibid 1, 3-)

2. The Sanskrit Drama by A. B. Keith p. 251,

3. विह्वलः

4. पृ. 450, 454.

5. कर्णसुन्दरी

6. रामचन्द्रसूरिः

நளவிலாஸம்¹ ஒன்று எனவுங் கூறுவா.² இஃது ஒரு நாடகம். இதனுள் ஏழு அங்கங்கள் உள். ஈண்டு நளனின் சரிதம் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. முதலங்கத்தில் நளன் தமயநதியின் ப்ரதிகருதியைப் பார்த்து காதல்கொள்வதும், இரண்டாம் அங்கத்தில் நளனின் ப்ரதிக்ருதியைக் கண்டு அவன் காதல்கொள்வதும், மூன்றாம் அங்கத்தில் ஆராமத்தில் இருவரும் ஒருவாக்கொருவா பாணிகாஹணம் செயதுகொள்வதும், நான்காவதில் ஸ்வயம்வரமும், ஐந்தாவதில் நளன் மனைகிபுடன் காட்டி.றஞ்ச் சென்று அங்கு அவளை விட்டுப் போவதும், ஆறாவதில் ததிபாண வரசனின்³ முன்பு தமயக்திக்குக காட்டில் நிகழ்ந்ததை நடிப்பதும், ஏழாவதில் அக்னிப்ரவேசம் செய்யப் போகும் தமயநதியை நளன் தடுப்பதும் பின்னா இருவரும் சோவதும் வர்ணிக்கப்பட்டன. முதன் மூன்று அங்கங்களில் சுருங்காரமும், நான்காவதில் அப்புதமும், ஐந்து, ஆறு, ஏழு அங்கங்களில் கருணமும் உணாததபபட்டன. நாடகத்தில் கவி சுவையிலே ஈடுபடவேண்டும் என உணாததியவாறு⁴ இறுதி மூன்று அங்கங்களில் அவா அவவாறு இருக்கின்றாரா எனபது தின்னம். மூன்றாம் அங்கத்தில் இருவரும் பாணிகாஹணம் செயது

1. नलविलासम्

2. श्रीमदाचार्यहेमचन्द्रस्य शिष्येण रामचन्द्रेण विरचितं नलविलासाभिधान-

माघं रूपकम् [नल. 1, 2-]

Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar
p. 644.

3. दक्षिणः

4. रसपाणो नाट्यविधि. [नल. 6, 22-]

கொள்வது புதிய முறையாய் இருக்கிறது. இவர் தர்க்க சாஸ்தர்த்திலும் ஸங்கீதசாஸ்தர்த்திலும் புலமை வாய்ந்தவர்.¹

இவா எழுதிய மற்றொரு நாடகம் ஸத்யஹரிச்சந்திரம்.² இதனுள் ஆறு அங்கங்கள் உள். ஹரிச்சந்திரனின் கதை இங்கு வர்ணிக்கப்பட்டது. சண்டகௌகிகததிற்கும் இதற்கும் சில வேறுபாடுகள் உள்.³ இரண்டு மூன்றாவது அங்கங்களைப் படிக்கும்போது கண்ணில் நீர்வீசாதிருத்தல் இயலாது. அவற்றை கடிக்கும்போது எவ்வாறு இருக்கும் எனக் கூறவும் வேண்டுமா? நண்டு ஹரிச்சந்திரன் தாமவிரனாயும் தானவிரனாயும் தயாவிரனாயும் இருத்தலின், அங்கச்சுவை விரமே யாகும். கருளாம் சிறந்த அங்கச்சுவை ஆகும். இக்கலியன் நூல்களில் மேலே போகப்போக சுவை பெருகும் என இக்கவி கூறுவா⁴. அது களவிலாஸததில் எவ்வாறு இருக்கின்றதோ அவ்வாறு இங்கு இவ்விதே எனத் தோன்றுகின்றது. சண்ட கௌகிகததைக் காட்டிலும் இது சிறந்தது எனக் கூறல் தகும்.

1. *Oj. भजन्ते कार्याणि प्रकृतिविभवं कारणगतं
प्रवादो लोकानां भुवमयमनेकान्तस्त्रयः ।
मृदुत्वं तत् किञ्चिज्जलद्रव्यसा विधिविदितं
स कश्चिन्मुक्तानामथ च किल कादिन्मनिरूपः ॥*

(*ibid* 2, 22)

न गीतशास्त्रमर्मज्ञा न तत्त्वज्ञाथ ये किल ।

अपौरुषशुद्देश्येभ्यस्तेभ्यः पुण्यो नमो नमः ॥ (*ibid* 3, 10)

2. सत्यहरिश्चन्द्रम्

3. வீரபாண்டியர் போரத்திற்குப் பின்னம் திரண்டிலும் வேற லகை யாய் உள்வது. இவ்வுலகின் ஐந்தாம் அஸ்திவ வாய்ந்த அங்கு இவ்வு.

4. मवन्धा इक्षुवत्प्रायो हीयमानरसाः क्रमात् ।

कृतित्तु रामचन्द्रस्य सर्वा स्वादुः पुरः पुरः ॥ (सत्य. 1, 4)

காலம்.—சாளுக்யவரசனாகிய குமாரபாலனது காலத்தில் இவா இருந்தமையால் இவரது காலம் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு என்னலாம்.

காஞ்சனன்.—இவரது தகப்பனர் வாதிச்வரர் என்ற நாராயணன். இவர் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கான்யகுப்ஜத்தை ஆண்ட ஜயதேவனாற் போற்றப்பட்டவர். இவர் எழுதிய ரூபகம் தனஞ்ஜயலிஜயம் ஆகும். இது வ்யா யோகத்தின்பாற படும்.¹ இதனால் அங்கிச்சுவை வீரம்; அங்கிச்சுவை அதபுதம். வீராடககரத்தில் தூயோதனன் பசுக்களைப் பிடித்தபோது கௌரவாகளை அர்ஜுனன் வென்றதை வஸ்துவாகக் கொண்டது இந்நூல்.

பிரஹ்மாதனதேவன்.—இவரது தமையன் கி. பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தாராவாஷன் சந்திரவதியை ஆண்ட பொழுது இவர யுவராஜாவாக இருந்தாரா இவர பார்த்த பராக்ரமம் என்ற வ்யாயோகத்தை இயற்றினர்.² உததானின் தன்மை இவ்ரு விரிவாகக் கூறப்படுதலால் அப்புதாஸம் அங்கி என்னலாம்.

சங்கதரன்.—இவர் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் கான்ய குப்ஜத்தில் ஆண்ட கோவிந்தராஜனாற் போற்றப்பட்டவர்.

1. तत्रामवदुपाध्यायो नारायणसमाह्वयः ।

जितवादिसहस्रौघ. प्राप वादीश्वरामिधाम् ॥ (धनं. 11)

तत्सुनुः काञ्चनो नाम समस्तगुणवद्धमः । (ibid 13)

तेन कृतो धनञ्जयविजयो नाम व्यायोगः

2. अस्त्येव युवराजश्रीप्रह्लादननिर्मितः पार्थपराक्रमनामा व्यायोगः

(पार्थ.)

तत्सामाकमकुण्डिताद्भुतरसस्रोतःप्लुते रूपके (ibid 4)

இவா எழுதிய தூல் லடகமேலகம் என்ற பாடலானம்.¹ இங்கு இரண்டு அங்கங்கள் உள, போக்கிலிசுட்டததால் மதன மஞ்சரி இந்நூலின் பரிஹாஸிக்கப்படுதலின் இந்நூலிற்கு லடக மேலகம் என்ற பெயர் வந்தது.

ஸூபன.—இவா எழுதியது தூதாங்கதம் என்ற சாயா பாடகம்.² இங்கு தூதாக அனுப்பிப் அங்கதனுக்கும் இராவணனுக்கும் சிகழ்ந்த ஸம்பாஜினை வாணிக்கப்பட்டது. இவர் கி பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இருந்தனர்

ஹநூமான்.—இவா இயற்றியது மஹாநாடகம் ஆகும்.³ அதற்கு ஹநூமன்நாடகம் எனவும் பெயர் வழங்கும். இது ஹநூமானால் இயற்றப்பட்டு வாஸ்கியாற் கடலில் எறியப்பட, அவறறைப் போஜவாசன் பொறுக்கி பெடுக்கச் செய்தனன் என்ற வழக்கு உளது⁴ ஹநூமான் என்ற பெயர் கொண்ட

1. गोविन्ददेवः प्रथिनः पृथिव्या श्रीमान्महामाण्डलिकापिराजः ।
कविप्रियो नाटकदर्शनार्थमादेशयन्मा रणरत्नमल्लः ॥ (लट्. 4)
यदद्य वसन्तसमयमसुचितेन कविराजश्रीशङ्खधरविरचितेन
लटकमेलकनाम्ना प्रहसनेनास्मान् विनोदय इति ।
2. महाराजाधिराजश्रीमत्त्रिभुवनपालदेवस्य परिपदाज्ञया ... श्रीसुभटेन
विनिर्मितं दूताङ्गदं नाम छायानाटकमभिनैतव्यम् ।
3. चतुर्दशभिरेवाङ्कैर्भुवनानि चतुर्दश ।
श्रीमहानाटकं धत्ते केवलं ब्रह्म निर्मलम् ॥ (महा. 14, 96)
4. रचितमनिलपुत्रेणाथ वाल्मीकिनावधौ
निहितममृतबुद्ध्या प्राञ्चहानाटकं यत् ।
सुमतिनृपतिभोजेनोद्धृतं तत्कमेण
प्रथितमवतु विश्व मिथ्यदामोदरेण ॥ (ibid 14, 96)

இஃது அநூதவூத்யா எனப்பட தவறி அமூதவூத்யா என வழக்கி
படுக்கவாமோ என்ற ஐயம் உண்டாகிறது.

ஒருவா ராமாயணம்¹, சூவம்சம்², சாகுதளம்³, தவநய
லோகம்⁴, அநாககராகவம்⁵, பாலராமாயணம்⁶, ப்ரஸந

1. रामं दशरथं विद्धि ... (रा. अयो. 40, 9 महा. 3, 18)
कुण्डले नैव जानामि ... [रा कि. 6, 22 महा. 5, 36]
गगनं गगनाकारं ... (रा. यु. 107, 61 महा. 14, 18)
2. पित्र्यमंश ... [रघु. 11, 64 महा. 1, 30]
3. श्रीवामङ्गाभिरामं .. (शा. 1, 7 महा. 4, 3)
4. रक्तस्त्वं ... (ध्व. 2, 20- महा. 6, 24)
धिक्कारोद्यमेव ... (ध्व. 3, 17- महा. 14, 6)
5. दातव्येयं ... (अन. 3 44 महा. 1, 12)
शम्भोः ... (अन 3, 50 महा. 1, 15)
माहेश्वरः ... (अन. 3, 49 महा. 1, 16)
जात. सोऽहं ... (अन. 4, 49 महा. 1, 41)
येन स्वा ... (अन 4, 62 महा. 1, 42)
स्त्रीषु ... (अन. 4, 33 महा. 1, 43)
भूमात्र ... (अन. 4, 35 महा. 1, 47)
6. शृणुत ... [बाल 3, 27 महा. 1, 18]
दिक्जरा. (बाल. 1, 48 महा. 1, 21)
पार्वत्या ... [बाल. 4, 53 महा. 1, 34]
यादोः [बाल. 4, 60 महा. 1, 38]

ராகவம்¹, தாதாங்கதம்², குந்தமாலை³ முதலிய நூல்களிலிருந்து சில சலோகங்களை எடுத்து, பரகரணத்திற்குத் தக்கவாறு சிறிது மாற்றியும் தாம் சிலவற்றை இயற்றியும் ஒரு நூலாய்க் கொள்ள, தொகுத்த நூலின் பயன ஒன்றும் இல்லை என வாலமீகி என்ற ஒருவர் அதனைக் கடலில் எறிவ, போஜன என்ற ஓர் அரசன் அதனைப் பொறுக்கச் செய்திருத்தல் கூடும். பாஸகரராகவத்தில் ஏனையோருடைய சலோகங்களை அந்நூலாசிரியர் தம் நூலில் அவ்வாறே கூறுமையாலும், ஹநாமநாடகத்தில் வேறு சில நூல்களிலிருந்தும் சலோகங்கள் கூறப்பட்டமையாலும், பாஸகரராகவம் இந்நூலுக்கு முற்பட்டது எனக் கொள்ளலதகும் பிறிதின் சலோகங்களை எடுத்தாளினும், இந்நூலாசிரியர் ஒரு பெரிய ஃபிகர் எனப்பதில் ஐயமில்லை.

இந்நூலிற்கு இரண்டு பாடங்கள் உள். ஒன்று தாமோதரருடையது,⁴ அதன்படி இவ்ருப பதினான்கு அங்கங்கள்

- 1 मो व्रह्मन् . . (प्र 4, 23 महा 1, 40)
हार कण्ठे ... (प्र. 4, 23 महा. 1, 44)
मातृतात ... (प्र 5 18 महा. 3 8)
रामे प्राप्ते . (प्र. 6, 19 महा 3 11)
हा राम (प्र 6, 45, महा. 4, 14)
- 2 अज्ञानात् . (दूत 9, महा 8, 2)
रे राक्षसा .. (दूत. 21, महा. 8. 4)
सन्धौ वा ... दूत. 10, महा. 8 17)
रे रे रावण . . (दूत 22, महा. 8, 32)
रे रे राक्षसराज .. (दूत. 37 महा 8. 57)
- 3 धूते पण ... [कुन्द- 4, 20 महा 5, 1]
- 4 दामोदर

உள் மறஞ்ஞென்று மதுஸூதன்குடையது, ¹ அதன்படி ஒன்பது அங்கங்கள் உள் இருநூலைச் சரவயகாவயமாகக் கொள்ளாது தருசயகாவயமாக ஏன் கொண்டனர் என்பதும், இருநூலிற்கு மஹாநாடகம் என ஏன் பெயரிடப்பட்டது என்பதும் கிளங்க விலலை இதனைச் சாபாநாடகம் என்பா லயூடாஸ் ² என்ற மேனாட்டறிஞர், அவ்வாறு கூறுதற்குத் தக்க சான்று இவ்லை என்பா கீத

காலம்—கி பி பன்னிரண்டு—பதினாழ்வாறு நூலாகிய பாலபரகாசத்தில் சாரதாதனயா மஹாநாடகத்தைக் குறித்திருக்கின்றனர், ³ போஜவாசன இவ்வேடுகளைப் பொறுக்கச் செய்தனன், இவற்றைக் கொண்டு இருநூல்கி பி பத்தாம் நூற்றாண்டில் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பா சாரதாதனயா இருநூலையே குறித்திருக்கவேண்டும் என்ற நியதியினமையானும், போஜவாசனைப் பற்றிய செய்தி உறுதியுள்ளது எனக் கூற இயலாமையானும், இருநூல் பரஸநாடகவதின் காலத்திற்குப் பிற்பட்டது எனக் கூறுதலே சாலும்

ஜயதேவன் ⁴—இவா கௌண்டினயகோதரத்தைச் சாரதவா இவரின் தகப்பனது பெயர் மஹாதேவா, தாயின் பெயர் ஸுமிதரா ⁵ இவா நயாயசாஸ்தாத்தில் பெரும்

1 मधुसूदन

2 Luders

3 सर्ववृत्तिविनिष्पन्न सर्वरक्षणसयुतम् ।

समग्र तत्प्रतिनिधि महानाटकमुच्यते ॥

4 जयदेव

5 कर्वान्द्र कौण्डिन्यः स तत्र जयदेव शरणयो

रयासीदातिथ्य न किमिह महादेवतनय ॥ (प्र 1 14)

6 रक्षमणस्यैव यस्यान्य सुमित्रागर्भजमा (ibid 1 15)

புலமை பெற்று கவிதாவும் இருந்தவர்.¹ இவர் எழுதிய நாடகம் பாஸ்காகவம் ஆகும். இதனால் எழு அங்கங்கள் உள. கவி களுக்குக் கவிதை அளிக்கும் மகிழ்ச்சிபோல் பிறும்மலிதையுமும் ராஜபலகம்பியும் அளிக்க இயலா என இக்கவி கூறுகின்றனர்.² இஃதுதான் வீதாவிலாடும் முதல் இராமன் திரும்பி அபோத திக்கு வரும் வகையிலுள்ள இராமாயணக்கதை கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், பல வேறுபாடுகள் உள. முதல் அங்கத்திற் இராமனும் பாஞ்ஞனும் வீதையாமணக்கமிதிக்கிக்குவா, இருவரும் வாக்கவதும் செய்கின்றனர். இரண்டாம் அங்கத்திற் மிதிப்பில் ஒரு தோட்டத்தில் வீதை தோழியுடன் வா, அக்கு அப்போது இராமன் ஸக்யமணவோடு வருகின்றான்; இராமன் வீதை இருவரும் ஒருவனாயொருவர் பார்க்க, அப்போது இரு வர்க்கும் காதல் உண்டாகின்றது மூன்றாம் அங்கத்திற் வீதா ராமலிலாடும். நான்காம் அங்கத்திற் பாசாமரின் வருகையும் அவாது பங்கமும். ஐந்தாம் அங்கத்திற் கைகேயி வான் கேட்டது முதல் வாலிவதம் முடிய நடத்தவற்றைக் கங்கை, யமுனை, ஸாயு, கோதாவரி இவா ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் ஹம்ஸத்தின் மூலமாகவும் அறிந்து எழுந்தாநதினிடம் அறிவிக்கச் செல்லுகின்றனர் இங்கே சில அருமைபான ச்லோகங்கள் இருக்கின்றன சிலவற்றில் கருணச்சுவையும்³ சிலவற்றில் வீரச்சுவையும்⁴ கித்துகின்றன. இருப்பினும் செய்திகளெல்லாம்

1. कविनार्किकत्वयोरेकाधिकरणतामालोक्य विलिनोऽसि (ibid 1, 17-)

2. न ब्रह्मविद्या न च राज्यसुद्धी-

स्तथा यथेयं कविता कवीनाम् । [प्र. 1, 23]

3. हा राम हा रमण हा जगदेकवीर

हा नाथ हा ह्युक्ते निमुपेक्षे माम् ॥ [प्र. 5, 45]

4. आः पापिन्पश्यनो मे रघुतिरुक्वधुं चोरवृत्त्यापहतुं

सीतां गीताशुभ्रैश्चामिव गिरिशगिरिःशायिनीमुच्यते ।

(ibid 5, 46)

அநுவாதமுகமாய் இருததவால, நூலின் ஈறப்பு குன்று கின்றது. ஆறும் அங்கததில் ராமன் விபராவஸ்தையால் துன்புறது கிறக, இரண்டு விதபாதாசகன தங்கனது மாயா சக்தியால் வங்கையில் கிகழ்வதை பெல்வாம் ராமனுக்குக் காட்டுகின்றனர். ஏழாம் அங்கததில் இராமனாகளின் நாசமும் இராமன் அயோததிகு வருவதும் கூறப்பட்டன. இங்கே கவியே கூறுகின்ற விதமாய்ப்¹ பல சுவைகள் உணரப்படும். அங்கிச்சுவை யாதென உணர இயலவில்லை.

காலம். — ந்யாயசாஸ்தரததில் மணி என்ற நூலிறகு ஆலோகம் என்ற உரை எழுதிய பக்ஷதரிசராக்கே ஜயதேவா என்ற பெயருள்ளமையாலும், அவரே இரதூலை எழுதியவா எனக் கருதப்படுகின்றமையாலும், அவரது காலம் கி. பி. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டே ஆகும். கி. பி. 1247இல் ஜயதூணா இயற்றிய ஸ்ரீகதிகுதராவஸ்தில் இவரது ச்லோகங்கள் கூறப் படுதலும் அதற்கு ஒரு சான்று ஆகும்.

யசுப்பாலன்.—இவா மோடவம்சததைச் சாரதவா. இவரது தகப்பனா தனதேவா; தாயா ருக்மிணி. இவா எழுதிய நூல் மோஹராஜபாலயம்.² இங்கு, கூஜரததில் ஆண்ட சளுக்கியவாசன குமாரபாலன் தோமசந்தாரின் உபதேசத தால் ப்ரானிஷிம்ஸை முதலியவற்றிலிருந்து தன்னை நீக்கிக் கொண்டமை வானிக்கப்பட்டுளது.³ இங்கு ஐந்து அங்கம்

1. प्रत्यक्षमङ्कुरितसर्वरसाभिरामम् ... (ibid 1, 7)

2 मन्त्रिघनदेवतनुजन्मना रुक्मिणीकुशिलालितेन ... यशुःपाल-
कविना विनिर्मितं मोहराजपराजयो नाम नाटकम् (मो. 1, 3-)
श्रीमोढाहयनराजः स जयति श्रीमान् यशःपाल इति (ibid 1, 6)

3. श्रीहेमचन्द्रकमपत्रसेवा-

पवित्रमालः स कुमारपालः ।

यत्कीर्तिजन्मेव सुधामरीचि-

र्जगत्तमो हन्ति महोविलासैः ॥ (ibid 1, 41)

கள் உள். அவசரசவை நாடும் ஆகும். பாபோதசாததோத யததை இஃது ஒத்திருக்கின்றது. இந்நூல் பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட அஜயபாஸினி காலத்தில் இயற்றப் பட்டதாகும்

ஐயஸிம்மஸூரி.¹—இவா எழுதிய நாடகம் ஹம்மீரமத 1மத்தனம்² ஆகுப வீரதவளன்³ என்ற கூலாவாசன வஸ்து பாலன்⁴ தேஜபாலன்⁵ என்ற இரண்டு மந்திரிகளின் உதவி யால் ஹம்மீரன் என்ற துருஷகவாசன வென்றதை இந்நூல் வானிக்கின்றது இவரு பல சவைகளை இருப்பினும் மந்திரிகள் இருவரையும் புகழுவதே கனிகரு நோக்கம் என அறியப்படு கின்றது. இந்நூலை நாடகமாக இயற்றாது இக்கவி சம்பூவாக இயற்றியிருப்பின, அவருடைய ஆற்றல் போற்றப்பட டிருக்கும் இவரு ஒன்பது பாண்டங்களும் காணப்படும என அவா கூற்றும், இதனைச் சிதாபாலயம் எனக் கூறுதலே தரும் இக்கருத்தது, அவா அறியாதே, அவாது முகத்திலிருந்து வருகின்றது⁶

காலம்.—இந்நூலை இக்கவி கி. பி. 1219க்கும் கி. பி 1229க்கும் இடையில் இயற்றியிருப்பார என்பார்.

வித்யாநாதன்⁷—இவா பாதாபருதரியத்தியலக்ஷணங்கடகு லக்ஷணமாக அந்நூலிற்கு ஒரு பகுதியாகவே பாதாபருதர கலயாணம்⁸ என்ற நாடகத்தை இயற்றினார் பாதாபருதான

1 जयसिंहसूरी

4 वन्सुपाल

2 हम्मीरमदमर्दनम्

5 तेज पार

3 वीरधवल

6 चित्रकान्यशब्दार्थाविन दुर्मेदो [र. 2 8-]

7 विद्यानाथ

8 प्रतापरुद्रसत्यागम्

யுவராஜாவாக இருந்து அரசனாக ஆவதை இந்நூல் வாணிகரும் இவரு ஐந்து அங்கங்கள் உள். இவா பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இருந்தவா.

சிங்கபூர்பாலன் —இவா எழுதிய நாடிகை குவலயாவளி என பது அதற்கு ரதனபாஞ்சாலிகா என மறநெரு பெயரும் உண்டு ¹ பிசுமமாவின் ஆண்ப்படி பூமி பெண்ணுருவங் கொள்ள அவளை நாத்தா ருகமினியிடம் சிறிது காலம் வைத்து விட்டுச் சென்றனா. யாராவது ஆணமக்கள் அவளைப் பார்ப்பின், அவர்களின் கண்ணிறகு அவள் ஒரு ரதனபொமமையாகத் தோற்றங்கொண்ட ஆற்றல் கொண்ட ஒரு மோதிரத்தை அவளிடம் கொடுத்தனா அப்போது அவளுக்குக் குவலயாவளி எனப் பெயர் அவட்கும கிருஷ்ணனுக்கும் ஒத்த அன்பு உண்டாக, ருகமினி முதலில் அதற்குத் தடையாபிருந்து பின்பு அவளை அவா மணக்குமாறு செய்கின்றனா. இந்நூலின் நடை எளிதாயிருத்தலின, இது நடித்தற்குத் தக்கதாகும்.

காலம் —சிங்கபூர்பாலனின் காலம் பதினான்காம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி எனச் சரித்திரகாரர்கள் கூறுகின்றமையால், இந்நூலும் அக்காலத்ததே ஆகும்

வேங்கடநாதன்.²—இவா எழுதிய நாடகம் ஸங்கலய ஸூரியோதயம்³ எனப்பது நாராயணனின் உலகலபமாகிய ஸூரியனின் உதயம் இந்நூலிற் கூறப்படுதலால் இந்நூலிற்கு

1 श्रीशिङ्गभूपालेन प्रणीता . कुलयावलीं नाम नाटिका प्रयोगतो दर्शय [सु. 1, 2-]

पुरसदिष्टीए वि रक्षणपञ्चाङ्गि (ibid 1, 6-)

2 वेङ्कटनाथ

3 सङ्कल्पस्योदय

இப்பெயர் வந்தது.¹ விசிஷ்டாதவைதஸிததாத்தத்தை எளிதாக ஜனங்கள் அறிவதற்கு இக்கவி இஃதூக இயற்றினார். விசிஷ்டாதவைதஸிததாத்தத்தை ஆசிரியனது முகமாய்ப் படித்தவர்களுக்கும் இஃதூகின சிறப்பு விளங்கும். இவ்வுச் சாத்தமே அங்கிச்சுவை என அவரே கூறுகின்றார். இதன் அமைப்பு பர்போத சந்தரோதயத்தின் அமைப்பினையே ஒட்டி உள்ளது. இரண்டினின்றும் விவேகன், மஹாமோஹன் இவ்விருவரும் காயகப்ரதி காயகாகன். இரண்டினின்றும் முதல் விஷ்கம்பத்திற் காமன், 11 இவர்களின் பரவேசம். பின்னர் பர்போதசந்தரோதயத்திற் விவேகன், 11 இவ்விருவரின் பரவேசம்; ஊக்கப்பனாலியோதயத்திற் விவேகன், ஸாமதி இவ்விருவரின் பரவேசம். இரண்டினுடைய சிவ ச்ஷோகங்கள் ஒத்திருக்கின்றன.²

1 यद्भक्तिप्रियात्मके दिनमुखे दृष्टिभ्रमः क्षेत्रिणः.

असं संवृतिर्गर्वरी क्षिपति यत्सङ्कल्पद्वयोदयः ।

तत्तैरस्त्रविमूषणैरविगतस्वाधीननित्योन्नतिः.

श्रीमानस्तु समे समस्तविपदुत्तराय नारायणः ॥ (सङ्क. 1, 1)

2 एकामिषप्रभवमेव सहोदराणा-

मुज्जृम्भते जगति वैरमिति प्रसिद्धम् ।

पृथ्यानिमित्तमभवत्कुर्याण्डवाना

तीव्रस्तथा हि भुवनक्षयकृद्धिरोधः ॥ (पञ्चो. 1, 18)

सौहार्दमित्थमनवाप्य सहोदराणा-

मासीत् स्वमूलगुणभेदवशाद्विरोधः ।

एकप्रजापतिमुवामपि वैरवन्धः

स्वात्मावधिः स्वयमुदेति युरायुगणाम् ॥ (सङ्क. 1, 40)

ஹரிஹரன் - இவா எழுதியது பாதருஹரிநிவேதம் என்ற நாடகம் ¹ இவரு ஐந்து அங்கங்கள் உள் பாதருஹரி என்ற அசன வேடடைகஞ்ச சென்று தான இறந்ததாக மனைவிகஞ்ச சொலது மாறு வேலைக்காரனை அனுப்பித்தான அதனை கேட்டு அவன் இறந்தான் உடனே அசன வந்து அவளது பிரிவைப் பொறுக்காது கதறினன் அப்போது கோரசுக் காதா ² என்ற யோகிபிடமிருந்து சாந்தியை அடைந்தனன் பின்னா மனைவிகஞ்ச உயிர் வந்தபோதிதம் அவன் ஞானமராக கத்திலிருந்து திருமபயிலலை நண்டு அங்கிச்சுவை காந்தம், அவகச்சுவைகள் சருங்காரம், அதிபுதம், கருணம் இவை மூன்றாம் ஆகும் கோரசுக்காதா இ பி பதினேந்தாம் நூற முண்டில இருந்தமையால், இருந்தும் அக்காலத்தது ஆகும்

வயாஸபூரீராமதேவன் - இவா பதினேந்தாம் நூறமுண்டினர் இவா ஸுபதராபரிணயம், ராமாபயுதயம் பாண்டவாபயுதயம் என மூன்று சாயாநாடகங்கள் இயற்றினார் என்பார் அவற்றன் முதலில் இயற்றப்பட்டது ஸுபதராபரிணயம் ³ இதனை ஒரே அங்கம் உளது அரஜுனனுக்கும் ஸுபதராக்கும் நடந்த மனையே இவரு வஸது ஆகும் இதனைக் கவி சாயாநாடகம் எனினும், அஃது அவவாறன்று எனக் கூறுவா மேனாட்டறிஞர்

வாமனபட்டாணன் ⁴ - இ பி பதினேந்தாம் நூறமுண்டில இருந்த வேமபூபாலனின் காலத்தில் இவா இருந்தனா இவா இயற்றல் நாடகம் பாவதீபரிணயம் ⁵ ஆகும் இவரு ஐந்து

1 धीहरिरर्पणितेन भर्तृहरिर्निर्दनाया शान्तरसप्रधानेन नाटकेन तानुपासितुमीमहे । [भर्तृ 1, 1-]

2 तदवधारयामि धीगोमृदायपादेर्भक्तिर्भविनव्यम् (ibid 2 15)

3 गरमरविा व्यामश्रीरामदेवेन विरचितगभिर

गुमद्रापरिणयं नाम छायानाटकम् । (सुभा 7-)

4 वामनाष्टराण

5 पार्वतीपरिणयम्

அங்கங்கள் உள். கதாவந்து குமாரசம்பவத்தில் நாதரின் வருகையிலிருந்து பாவதியின் கல்யாணம் முடிய உள்ள கதையே ஆகும். ஆங்குள்ள கதையின் ஒரு பகுதியும், வர்ணனைகளும் இங்குக் காணப்படுகின்றமையால், இந்நூல் ப்ரதீபம் பத்தை¹ ஒத்தது. ஆகவே இதனை கடித்தால் ஸபையோரின் மனத்தை எவ்வளவு தூய்மை ஆகவும் என்பது ஆராய்தற் குரியது. இந்நூலின் ஆசிரியர் காதம்பரியை இயற்றிய பாணர் எனச் சிலர் மயங்கினர். அது தவறாகும் என மஹாமதோர பாத்யாய - ராயம்பேட்டை - கிருஷ்ணமாசாயா இந்நூலின் முகவுரையில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

பரமானந்ததாஸன்.²—இவர்க்குக் கர்ணபூரன்³ என மற்றொரு பெயரும் உண்டு. இவர வகாதேசத்தில் கஜபதிப்ரா தாபருத்ரா⁴ போற்றப்பட்டு கி. பி. 1543இல் சைதன்யசுத்த ரோதயம்⁵ என்ற நாடகத்தை இயற்றினார். இதனுள் 10 அங்கங்கள் உள். மோக்ஷத்தை அடைய க்ருஷ்ணனின் உபாஸனம வேண்டும் என்றும், அவருடைய உபாஸனங்களுள் சிறந்தது சாமஸங்கீர்த்தனம் என்றும் தெளிவாய்க் கூறிப் பலரை நன்மைபல அடையச் செய்த பெரியாராயிய கிருஷ்ணசைதன பரின் சரிதை இந்நூலில் வாணிக்கப்பட்டது.

பூதேவசுல்லன்.⁶—இவர் கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர் உலகத்தில் தாமம் குகி⁷ அதர்மம் மேலிட்டு இருப்பதை மக்கட்டு நாடகமுகமாய் உணர்த்தவேண்டும் எனக் கருதித் தர்மவிஜயம்⁸ என்ற நாடகத்தை இயற்றினார். இங்கு ஐந்து அங்கங்கள் உள்; தர்மம் நாயகன் ஆகவும் அதர்மம் ப்ரதீபாயகன் ஆகவும் இருக்கின்றனர். கடைசியில் தர்மமே ஜயிக்கின்றனன்.

1. பரமானந்தாசு:

2. கர்ணபூர:

3. கஜபதிபிரதாபருத்ரா:

4. சைதன்யசுத்தரோதயம்

5. மோக்ஷசுத்தரோதயம்

6. தர்மவிஜயம்

சேஷகருஷ்ணன் ¹ இவா ஐ பி. பதினொரும நூற்றாண்டில் கம்ஸவதம் ² என்ற நாடகத்தை ஏழு அங்கங்களில் இயற்றினார். கம்ஸன கிருஷ்ணனைக் கொலை முயன்றது முதல் கம்ஸனின் வதம் முடிய இடக்குக் கதாவஸ்து ஆகும் இந்நூல் தராசுநா பாகத்தில் ³ உள்ளது என இக்கவியே கூறுகின்றார். அவகிச்சுவை வீரம் ஆகும், நாலாம் அங்கத்தில் ராதையின் தோழியின் பரவேசம் சருவகாரத்தை அவகச்சுவையாகக் கொள்ள வேண்டுமெனக் கவி விருமபியதால் ஆகும், அப்பகுதி இல்லாமல் இருப்பின் நல்ல பல சுவைகங்கள் மனத்தை உருகச் செயின்று ⁴, பாதரங்கனின் பேச்சு நீண்டதாக இருந்தலின் இந்நாடகம் நடித்தற்குப் பயன்படுமா என ஆராயதற்குரியது

ருபதேவன் ⁵ இவா கோஸவாமிவம்சத்தினர், ⁶ சைதன்யரின் கொள்கையில் ஈடுபட்டவர் இவா எழுதிய நாடகங்கள்

1 शेषकृष्ण

2 कसवधम्

3 उद्यत्काव्यकथाप्रबन्धमधुरद्राक्षासदक्षाक्षरा

सैर कसवध बुधाश्चिरतर गायन्तु कृष्णानुगा । (कस 7, 21)

4 देवमी—

नोत्सङ्गे परिशायितो न च कराङ्गुल्यापि सञ्चारितौ

न स्तन्य परिपायितौ न मधुरैर्गोतैश्च सलालितौ ।

सरोह न निरीक्षिता स्मलितया वाचापि नोछापितौ

वन्ध्याया इव वासरा मम गता एव वा भवन्तौ सुतौ ॥

(ibid 7, 8)

5 रूपदेव

6 गोस्वामी

விதக்துமாதவம்¹ லலிதமாதவம்² என்பன. இவற்றுள் விதக்து மாதவம் எழு அங்கங்களை உடையது, சாதைக்கும் கிருஷ்ண னுக்கும் உள்ள காதலும் இடையில் கோர்த இடைபூறுகளும் பின்னர் இருவரும் ஒன்றுகூடுதலும் கதாவஸ்த ஆகும். இங்கு அங்கிச்சுவை ச்ருங்காரம் ஆகும்.

குருராமகவி.³ — இவா வடாற்காடு ஜில்லாவில் முள் ளண்டாம் என்ற கிராமத்தில் கி. பி. பதினானாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் இருந்தவர். நெம்பேச்சரின் அருள் பெற்றவர். பெரிய வித்வதகுலத்திற் பிறந்தவர். இவா எழுதிய நூல்களுள் தற் போது அச்சில் உள்ளது ரத்னேச்வரப்ரஸாதனம்⁴ என்ற நாடகம்; இதனில் ஐந்து அங்கங்கள் உள. காசியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ரத்னேச்வரரின் ப்ரஸாதத்தால் ரத்னாகுடன்⁵ ரத்னாவணி⁶ என்ற இருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் காதல்கொண்டு மணந்து கொள்ளுகின்றனர்.

கீலகண்டதீகூத்தர்.⁷ — இவர் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் மதுரையில் நாயக்கவரசரிடம் மத்தியியாவிருந்து துறையானவர். தான் பல சாஸ்த்ரங்களைபுங் கற்று பல வித்வான்களை ஆதரித் தவர். இவா எழுதிய நாடகம் களகசித்திரம்⁸ என்பது. ஸபையோரா கண்கொட்டாது நாடகத்தைப் பார்க்குமாறு உள்ள ஸம்மிதானங்களையும், பாதரங்கள் பேசுவதை அவா ளளிதில் அறியுமாறு இனிய ரடையையும் இந்நூல் கொண்டது.

1. விதாபமாபவம்

5. ரத்னூத:

2. லலிதமாபவம்

6. ரத்னாவணி

3. குரூராமகவி:

7. கீலகண்டதீகூத்தர்:

4. ரத்னேச்வரப்ரஸாதனம்

8. களகசித்திரம்

தாம் அறியாது இரண்டிடங்களில்¹ இவர் சாஸ்த்ரவிஷயங்களை உணரத்தினா. ஒரு காரியம் பலித்தால் தனது வைபவத்தால் என்றும், பலிக்காவிட்டால் மந்திரியின் யோசனையால் என்றும் அரசர் கூறுவா² எனக் கூறுதல் தம் அனுபவத்தை ஒட்டிக் கூறப்பட்டிருக்கலாம்.

ராஜகுடாமணிதீக்ஷிதர். — இவரது தகப்பனா ரத்னகேட பூரிவாஸதீக்ஷிதா; தாயார் காமாக்ஷி. ஆறு பாஷையில் இவர் புலமைவாய்ந்தவர். இவரால் கி.பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தஞ்சாவூரில் அரசராயிருந்த ரகுநாதபூபரின் காலத்தில் ஆள்தராகவநாடகம், கமலிகீசலஹம்ஸம் என்ற இரண்டு ரூபகங்கள் எழுதப்பட்டன. அவற்றுள் கமலிகீசல ஹம்ஸத்தில் நான்கு அங்கங்கள் உள். இதம்பரததில் கோவிந்த ராஜப்பெருமானை ரகுநாதநாயக்கர் தாசிக்கவந்தபோது அங்கே நடக்கப்பட்டது. இஃது ஒரு நாடிகை. அவரது ஏழாவது வயதில் எழுதப்பட்டது. கமலிகீ என்ற நாயகைக்கும் கல ஹம்ஸன் என்ற நாயகனுக்கும் நிகழும் மணத்தை இந்நூல் கூறுவதால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது.

நாமபத்ரதீக்ஷிதா.³—கி.பி பதினேழாம் நூற்றாண்டில் கண்டர் மாணிக்கக்கிராமத்திற் பிறந்து தஞ்சாவூர் அரசராய் போற்றப் பட்ட பெரிய கித்வான்களுள் இவரும் ஒருவர். யஞ்ஞாம தீக்ஷிதர் இவரது தகப்பனார். சோக்களாதமகி இவரது மாமனாரும்

1. बाधकं तद्विषये स्यात्प्रमाणं तत्र किञ्चन (नल. 3, 7)

घटयितुमथ व्याहन्तुं वा सुरैरपि काङ्क्षितं

प्रभवति यदेवैकं वदयान्वयव्यतिरेकि च । (ibid 3, 8)

2. राज्यग्रहगृहीताना राज्ञामन्यादृशी मतिः ।

असिद्धिर्मन्त्रिमन्त्रेण सिद्धस्वस्यैव वैभवात् ॥ (ibid 2 10)

3. रामभद्राक्षितः

உபாசனாசூருமும். சீவகண்டசிகரீசர் ஸாஸ்திரங்கூரு. மல
கிருஷ்ணபதிநீர் ஓவாத வெதாங்கூரு.¹ இவர் கருகிய
ரூபங்கள் ஓர்வாடு. அனலகீர்த்தாநீரகம்² என்ற பாணமும்
ஐங்குமீணம்³ என்ற ஈடகூரு. சூரு. க்ருங்காதிசக
பாணத்திற்கு ஓர்வாணம் என்ற பெயரும் உண்டு என்பர்.⁴
இது தன் சிவபாண மூர்த்தனின் வேண்டுகோளின்படி இவற்
தரப்பட்டத என்பதும் மதுராய்ச் சுருக்கப்பட்டத என்பதும்
அதுவ் கூறப்பட்டன.

காவசியர்ணபத்திச் சூரு அக்கங்கள் உன. சிவமயிகார்
மலசகம்பனாசீசக் கூட்டம் போலநிசீருத்த பட்டாமிசைகம்
வனா கண்டுக் கதாசுத்த சூரும். காம்பீசைசுத்திசுத்திசை
மாமுபாடுகள் கண்டுக் காணப்படுகின்றன. அலற்றின் சீவ
மலாவிசீசம் போன்ற சூங்கிற் கூறப்பட்டனவற்றை
தந்தன. ஓசை அக்கத்திச் பெண்ணுடன் விக்காத்திரின் சூர்
மத்திற்கு உச்ச கவசிடம் சீவசலபத் தனக்கு மணக்க
வேண்ட மலணன் ஓர்வலேஷத்தடன் வா, அக்கு

1. यस्य स्तौति नतिं मनीषिन्दति धीनीलकण्ठध्वरी

कोण्डज्ञौतिपिक्थ यस्य कुले सम्माननादैस्तनम् ।

यत्रानुग्रहदृष्टिर्नर्पयति च श्रीबालकृष्णो गुरुः

सोऽयं शीव्यति चोक्तनाथनक्षिन्नानकीतदासः कविः ॥

(जानकी. 1, 8)

यलै ... श्रौतधर्मा इव मूर्तिनन्तः चोक्तनाथनक्षिप्रवरा वितीर्णवन्तोऽपि

प्रथमानालकन्यानन्यानिव पुनरपि स्नेहेन निरवद्या वितरन्ति स

पदविद्या वितरन्ति स पदविद्याम् (शृङ्गार. 6-)

2. शृङ्गारतिलकम्

3. जानकीपरिणयम्

4. Preface to शृङ्गारतिलकमाणम् (Nirmayasagara Edition)

வடமொழிதூல்வரலாறு

அவனுடைய குற்றங்களுக்கையும் ஆற்றல்களையும் அவனைச் சேராதார பேசுகின்றனா. திரஸ்கரிணீவித்யாபரயோகததால் அவர் இருப்பது பிராக்குத தெரியவில்லை. இரண்டாம் அவகத தில் லீதை கனவில் ராமனைக் கண்டு மதனுவஸ்தையுடன் இருக்க, இராவணனோடு வந்த ஸாரணன் முனிவேஷததுடன் அவனெதிரில் வந்து இராமன் இறந்தான் எனக் கூற, லீதை மயக்கமுற அதரிமஹாஷி ஆச்ரமத்திறகு வந்ததை அறிந்து லீதை தோழியுடன் ஆச்ரமத்திறகுச் செல்லுகிறாள் மூன்றாம் அவகததில் மாரீசனும் கராளனும் காச்யபவேஷததுடனும் பிங்களவேஷததுடனும் இராமனிடம் வந்து மாயையால் லீதை தன் தகப்பனாரின் மாணத்தால் தீயில் விழுவதாகக் காட்டி, அதன் முன்னர மாரீசன் பிங்களவரிடத்திலும் கராளன் காச்யப வரிடத்திலும் தாம் ராசுஸா என அறியும்படித் தவறி நடக்க, அப்போது ராமரின் முனபு இரண்டு காச்யபர்களும் இரண்டு பிங்களர்களும் நின்றனா. இவர்களுள் மாரீசன் கராளன் இவ்விருவரையுமே உண்மையான காச்யபன் பிங்களன் என இராமன் மயக்கி, அவரது வார்த்தையைக் கேட்டுத் தீயில் விழ ஒரு காலை ஒரு கலலின்மேல் வைக்க, அது அறல்பைய ஆயிற்று. உடனே மாரீசனும் கராளனும் ஓடிவிட்டனா. அதபுதம், ஹாஸ்யம் கருணம் மூன்று சுவைகளையும் ஸபையோர உணரும் படி இவ்வயக்கத்தை இக்கவி ரிணைத்தனா போதும். நான்காம் அங்கத்தில ராவணன் விதபுருஷீஹவன் ஸாரணன் மூவரும் ராமன், கௌதிகன், லக்ஷ்மணன் இவர்களுடையவேஷததுடன் வந்து ஜனகனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ராமலக்ஷ் மணசுகளுடன் கௌதிகன் வருகின்றனன். ஜனகனுக்கு யார ராசுஸாகன் எனத் தீரமானிப்பதில் ஐயமறிகழ, ராமன் வில்லை முறித்து அவளவயத்தைப் போக்க, மறைந்திருந்த ராவணன் முதலியோர் வங்கைக்குச் செலுகின்றனா ஐந்தாம் அங்கத தில் இராமனும் லீதையும் மயலின்மேல் இருந்து வனாநிலையப் பற்றியும் பேசிக்கொண்டிருக்க, லீதையாத தூக்கிப்போக வேண்டுமென்ற எண்ணத்ததுடன் விசாதன ராவேஷத துடனும் ராமனைத் தூக்கிப்போகவேண்டுமெனச் சூப்பண்கை லீதாவேஷததுடனும் வந்து, ஒருவரை பொருவர் அறிபாது

இருவரும் பூ கொய்யும்போது சூர்ப்பணைகை விராதனின் கழுத்தில் ஏறிப் பூ கொப்ப ஆரம்பித்தனா. அப்போது விராதன் சூர்ப்பணைகளையும், சூர்ப்பணைகை விராதனையும் தூக்கிச் செவ்வ ஆரம்பிக்க, ஐடாயு அப்போது அங்கு வர, இருவரும் பூயிழில் விழ, வசுமணன் அவர்களை நாகுகள்கள் என அறிந்து விராதனைக் கொன்று, சூர்ப்பணைகையை கிருபப்படுத்தினன். இவற்றை பெண்ணாம் பார்த்த ராமனும் லீதையும் மகிழ்ச்சி புடன் இருந்தனர். இங்கு முன்னும் பின்னும் ச்ருங்காரச் சுவையும் இடையில் அதிபுதம் ஹாஸ்யம் இரண்டும் உணரப்படுகின்றன. ஆறாம் அங்கத்தில் பஞ்சவடிவிரிந்த லீதையை ராவணன் எடுத்துப்போனது முதல் ஹனுமான் கடலைத் தாண்டும் வரை உள்ள கதை ஒரு சாடகமுகமாக உணர்த்தப் பட்டது. அதனைக் கடகங்களின் பலத்தால் லீதையும் விபிஷணன் மகளாகிய அக்ஷையும் இதர் அவர்களை அறியாது பார்க்கின்றனர். லீதையைக் காணாதபோது ராமன் புலம்பும்போது கிப்ராவம்ப ச்ருங்காரம் உணரப்படுகின்றது; இருப்பினும் அது ப்ரேக்ஷணகமாகலின் அச்சுவை மிகச் சிறப்புற்ற இருக்கிறது எனக் கூறல் தகாது. ஏழாம் அங்கத்தில் ராமன் கந்திக்ராமத்திற்கு வருவதற்கு முன் சூர்ப்பணைகை தாபலீவேஷன் கொண்டு ராமன், வசுமணன், லீதை இவா இறந்தனா என்று கூற, பாதன சத்ருகனன் ஜனகன் இவர் அக்ளிப்ரவேசஞ் செய்பப் போகின்றனா. அப்போது ஹனுமான் ஓடிவந்து அதனைத் தடுக்க, பின்னா பட்டாபிஷேகம் நடக்கின்றது. இங்குச் சூர்ப்பணைகளின் ப்ரவேசம் கருணச்சுவையை உணராதத என்னலாம்.

அதபுதச்சுவையை அங்கியாக்கி ஹாஸ்யம் கருணம் இவற்றை அங்கமாகக் இரண்டாம் அங்கம் முதல் ஐந்தாம் அங்கம் முடிய உள்ள பொருளை இக்கவி கடிக்கத் தக்கவாறு எழுதியிருந்தால், இங்காடகம் மிகச் சிறப்புற்றிருக்கும். இவாங்கு ராமபத்தி யிருத்திருத்தலின் ராமனைப் பற்றிக் கூறு மிடமெல்லாம் இவா மெய் மறந்து இருக்கின்றார் என்பது இத் துணைப் படிப்போர்க்கு விளங்கும்.

மஹாதேவன்.¹—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் தஞ்சாவூர் ஜில்லா பழமாச்சேரி கிராமத்திற் பிறந்து தஞ்சாவூர் அரசுறற் போற்றப்பெற்றவர். இவரது தகப்பனா கிருஷ்ணஸூரி² என்பவர் இவர் எழுதிய நாடகம் அப்புத்தர்ப்பணம்³ என்பது. சண்டையில் திகழ்ந்ததைக் காட்டக்கூடிய அப்புத மணிதாப்பணத்தால் ராமனும் வசுதமனனும் பேரில் நடந்த வற்றை அறிந்தமையால், இந்நாடகத்திற்கு இப்பெயர் வந்தது. ராமராவணப்போரே இங்குக் கதாவஸ்து. இங்குப் பத்து அங்கங்கள் உள். இக்கவியின் வாக்கு எளிய நடைவில் உள்ளது.

நல்லாதீகூழிதா.⁴—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் கண்டரமாணிக்யகிராமத்தில் இருந்தவர். இவரது தகப்பனார் பாலசந்திரதீகூழிதர்⁵ நண்பர் வைத்யநாததீகூழிதரின்⁶ கிருப்பப் படி ச்ஞங்காரஸர்வஸ்வபாணத்தை⁷ இயற்றியவர். ஸூபத்ரா பரிணயநாடகமும்⁸ இவரால் இயற்றப்பட்டது. மத்யார் ஜூனத்தில் மஹாலக்ஷ்மீபெருமானின் வஸந்தோத்ஸவத்தில் ச்ஞங்காரஸர்வஸ்வபாணம் நடிக்கப்பட்டது.

அந்ததேவன்.⁹—இவர் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இருந்தவர். பூர்வமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை இவற்றைப் பல மாணவர்களுப் போதித்தவர். இவர் ஹரி பக்தியில் ஈடுபட்டவர். இவரது தகப்பனா ஆபதேவர்.¹⁰ இவர் எழுதிய நாடகம் மனோஹரஞ்சனம்¹¹ என்பது. இதனுள் ஐந்து

1. महादेवः

2. कृष्णसूरीः

3. अद्भुतदर्पणम्

4. नालादीक्षितः

5. बालचन्द्रादीक्षितः

6. वैद्यनाथदीक्षितः

7. शृङ्गारसर्वस्वभाणः

8. सुभद्रापरिणयनाटकम्

9. अनन्तदेवः

10. आपदेवः

11. मनोहराञ्जनम्

அவகவகள் உள் இவருப பகதியே பாத்நாஸம் ஆகும
இந்திரனாகுச செயபவேண்டிய பூஜையைக் கோககளுக்கும்
பிராமமணாகளுக்கும் கோவாததநாஸகரும செயததை
இவரு இக்கவி உணாததுகினரூ ஒவ்வொரு சலோகமுட
பாடுவதற்குத் தக்கதாக இருந்ததைப் பாததால கிருஷ்ணஸிந்த
தில ஈடுபட்டு இவற்றைப் பாடிப்பாடிக் குதித்துக்கொண்டு
இக்கவி இருந்திருக்கவேண்டும் என்பது கிளவரும இதற்கு
மனோனாஞ்சனம் என்ற பெயர் மிகப் பொருத்தம்

கோகுலநாதன் ¹—இவா கி பி பதினேழாம நூற்றாண்டில
இருந்தவா இவா எழுதிய நாடகம் அமருதோதயம்² என்பது
இதனுள் ஐந்து அவகவகள் உள் பர்போதசாதிரோதயத்தைப்
போல அதவைதக்கொள்கைகளை ஸாதாரணமக்கள் அறியுமாறு
நாடகமாக இக்கவி இயற்றனா ஐந்து அவகவகளில்
சர்வணம்³ மரணம்⁴, திதிதபாணம்⁵, ஆதமதாசனம்⁶, அப
வாககபரதிஷ்டை⁷ உணாததப்பட்டன

கூநந்தராயமதி ⁸—இவா கி பி பதினேழாம நூற்றாண்டி
டின் பிற்பகுதியிலும் பதினேட்டாம நூற்றாண்டின் முற்பகுதி
யிலும் தஞ்சாவூர் அரசனாகிய சர்போஜியாற போற்றப்
பட்டவா வித்யாபரிணயம்⁹ என்ற நூலை வேதகவி¹⁰ என்ற
புடவா இயற்றி அவா தன்குடப் போற்றய ஆரத்தாபா என்ற
மாதிரி அதனை இயற்றயதாகக் கூறனா என்று கூறுவா.¹

1 गोकुलनाथ

2 अमृतोदयम्

3 श्रवणम्

4 मननम्

5 निदिध्यासनम्

6 आत्मदर्शनम्

7 अपवर्गप्रतिष्ठा

8 आनन्दरायमस्त्री

9 विद्यापरिणयनम्

10 वेदकवि

11 Classical Sanskrit Literature by M. Krishnamachariar

இது பர்போதசந்திரோதயம் போன்ற ஒரு நாடகம். இது தஞ்சாவூரிலாடிக்கப்பட்டது. இதனால் ஏழு அங்கங்கள் உள்ள இவ்ருச சிவபக்தியின் உதவியால் ஜீவனாகுமம் பரிஷதவிதையைக் கும மணம் நிகழ்கின்றது. கதாவளது அதவைதகமென்கைகள் ஆயிறம், சுவை சருங்காரம் என்க கவியே கூறினா¹ இவர்க்கு முன்னா இம்முறையில் பர்போதசந்திரோதயம் வங்கலபஸூரியோதயம் பாவனாபுருஷோத்தமம்² என்ற நூல்கள் இருந்தன என்க குறிப்பிடுகின்றனா பாவனாபுருஷோத்தமம் எனபது அபபயயதீகிதாக்காலததில இருந்த பூரிவாஸதீகிதரால் இயற்றப்பட்டது என்பா வேதாரண்யத்தைக்³ குறிப்பிடுதலால், இவா அங்குப பிறந்தவரோ எனத தோனறுகின்றது இவா ஜீவாநந்தனம்⁴ என்ற நாடகத்தையும் இயற்றியவா என்பா.

விசுவநாதன்⁵—இவா கி பி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் கோதாவரிதீர்த்தில் தாராஸூரக்கர்த்திர பிறந்து காசிகஞ்சு சென்று வஸித்தவா இவாது தகப்பனா தரிமலலதேவா⁶ இவா இயற்றிய நாடகக் மருகாங்கலேகை⁷ இவ்ருக காப பூதிலகன்⁸ நாயகன், மருகாங்கலேகை நாயிகை நாயிகையச்

1 अद्वैत वस्तु, शृङ्गारो रस [विद्या 1, 13]

2 भावनापुरपोत्तम

3 दर्पणवद्गभिमुखाना दर्शयदात्मस्वरूपमखिलानाम् ।

विस्मयदोवधिरास्ते वेदारण्याभिध शिवक्षेत्रम् ॥ (विद्या 1 40)

4 जीवानन्दनम्

7 मृगाङ्गरेखा

5 विधनाथ

8 कर्पूरतिलक

6 त्रिमल्लदेव

சங்கபாலன் என்ற கிசாசான் எடுத்துச் செல்ல நாயகன் அவனைக் கொன்று நாயகையை அடைகின்றான். இங்கி அங்கிச் சுவை ச்ருங்காரம், அங்கச்சுவை வீரம்.¹ ச்லோகங்களின் நடை எளிதாய் உள்ளது

தேவராஜன்²—இவா கி பி பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் திருவிதாங்கூர் ஸம்ஸ்தானத்து ஆச்சாரமம் என்ற கிராமத்தில் பாலமாததாண்டருஸ்சேகுவாமஆசார் போற்றப்பெற்றவா. இவா எழுதியது பாலமாத்நாண்டலிஜயம்³ என்ற நாடகம். இவரு ஐந்து அங்கங்கள் உள் பதமநாபரின் ஆணையால் பாலமாததாண்டலாமா திகலிஜயஞ் செய்து திருவிதாங்கூரில் இருக்கும் பதமநாபஸ்வாமிகோயிலைப் புதுப் பித்ததை இந்துல் கூறுகின்றது.

யுவராஜன்⁴—இவா கி பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கோளதேசத்தில் கோடிலிங்கபுரத்தில்⁵ இருந்தவா. காளியின கிருபையால் அறிவை அடைந்து ரஸஸ்தாம்⁶ என்ற பாணத்தை எழுதினா சில வாணிகைகள் புதிதாய் இருக்கின்றன.⁷

1. यद्रामो जनकात्मजापहरणे भीमोऽपि यत्कोधनः

पाञ्चालीकचकर्पणे रचितयान् तत्किं न ते विश्रुतम् ।

क्रोधोन्माथितकण्ठपीठसुधिरैरभ्यर्च्य शंभो प्रियां

वत्तत्कर्म करोति येन भवतो नामापि न श्रूयते ॥ (मृगा. 3, 29)

2. देवराजः

5 कोटिलिङ्गपुरम्

3. बालमार्ताण्डविजय.

6 रससदनम्

4. युवराज

7. राका मुखेन, दशमी च कपोलकान्त्या

फालेन पञ्चमतिथि., प्रतिपन्नखाङ्कै. ।

एषा कुहूरपि कचप्रकरेण घटे

प्रायः समन्ततिथिसङ्ग्रहमाजनत्वम् ॥ [रस. 45]

நீலகண்டன்.¹—இவா எக்காவததில் இருந்தவர் என்பதைத் திண்ணமாக்கக் கூறவில்லை. இவர் எழுதிய வ்யாயோகம் கல்யாணஸௌகந்திகம்² என்பது. பீமன் ஸௌகந்திகபுஷ்பங் களைத் திரௌபதிக்குக் கொண்டுவரும் வழியில் ஓறநாமாதோடு சண்டையிட நேரிட, அப்போது கல்யாணன் என்ற விதயா தான் அவ்விருவரும் வாயுவின் பிள்ளைகள் எனக் கூறினன் அக்காரணம் பற்றி இந்நூலிற்கு இப்பெயர் வந்தது என்னலாம். இங்குப் பீமனை ஓறநாமான் குருதீமாத:³ எனக் கூப்பிடுதலால், இவா மலையாளதேசத்தினரோ என ஐயம் உண்டாகின்றது நூலின் இறுதியில் காளிதாஸீஸப் போல் தனக்கு நீலகண்டன் மதுபிறப்பைப் போககட்டும்⁴ என இக்கவி கூறுகின்றது ரோக்கத் தக்கது

பாஸ்கரன்.—இவர் கி. பி. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கொச்சியரசராலும் கள்ளிக்கோட்டை ஸாமொரினாலும் போற்றப்பட்டு ச்ருங்காரலீலாதிலகம என்ற பாணத்தைச் சிறுவயதிலே எழுதினா.

1. நீலகण्डः
2. कल्याणसौगन्धिकम्
3. कुन्तीमातः (कल्या. பக. 18)
4. भूयोभवं क्षययतान्मम नीलकण्डः (ibid)

பொ.—அலங்காரசாஸ்த்ரத்திற்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. அவை கீழ்க்கண்டவை, ¹ காவயாலங்காரம், ² அலங்காரம், ³ காவயலக்ஷம், ⁴ காவயலக்ஷணம், ⁵ ஸாஷ்ரிதபத் ⁶ என

1. க்ரியாக்லப இதி காவ்யக்ரணவிதி, காவ்யாலங்கார இத்யर्थ ।

(வாत्स्याயனகாமசூத்ரஜயமத்ரலாவ்யாவ்யானே)

க்ரியாக்லபவிதஸ்த்வேத ததா க்லபவிதோ ஜனாத் ॥

(வால்மீகிராமாயணே उत्तरकाण्डे)

2. காவ்யாலங்கார இத்யேப யதாவுத்தி விதாஸ்யதே

(மாமஹே 1, 1)

காவ்யாலங்காரசூத்ராணா ச்வேபா வுத்திவிதீயதே

(வாமனகாவ்யாலங்காரசூத்ரவृत्तौ)

3. ஶாலமபி அலங்காரநாமா வ்யாதிச்யதே

[வாமனே காமதேனுஷ்யாவ்யம்]

அபகாரகத்வாத் அலங்கார: சஸமமக்ஷம்

(ராஜசேஷ்வரீயகாவ்யமீமாமாயாம்)

4. அவகம்ய ச்வதீயா காவ்யலக்ஷம்

(மாமஹே 8, 64)

5. யதாசாமர்ஷ்யமஸாமி. க்ரியனே காவ்யலக்ஷணம்

(தணிஹந. காவ்யாதிசே 1 2)

6. பஞ்சமீ சாஹித்யவிதா

(காவ்யமீமாமாயாம்)

சாஹித்யதிரிமூர்தை: (அத்ரயாலங்காரவृत्तौ)

பன ஆகும். க்ரியாகல்பம் என்பது காவ்யக்ரியாகலபம் என்பதன் ஏகதேசம் என்னலாம்.¹

உத்பத்தி—உபமாலங்காரம், திருத்தம்² அஷ்டாதயாயி³ இவற்றின் முன்னரே வழங்கப்பட்டது என்பதும், உபமை ரூபகம்⁴ இரண்டும் வ்யாணரால் அறியப்பட்டன என்பதும், ஒளபமயததை ஒளபகாயனரும் ரூபகத்தைப் பாதரும் கண்டனா என ராஜசேகர கூற்றினா என்பதும், அந்தந்த நூல்களால் அறியப்படும் ருதாதாமனின் சாஸனத்தில் கத்யம், பத்யம் எனற சொற்கள் காணப்படுகின்றமையால், இ. பி. 150க்கு முன்னரே காவ்யம், கத்யம் பத்யம் எனப் பிரிகைப்பட்டது என்னலாம்.

சரிதம்.—தற்போது காணப்படும அலங்காரசாஸ்த்ரநூல் களுள் நாட்யசாஸ்திரம் பழமையானது என்னலாம்

தமிழிலக்கணமாயிய தொல்காப்பியத்தின் மெப்ப்பாட்டியலில் உள்ள ஏழு ஸூத்ரங்கள் நாட்யசாஸ்த்ரப்பகுதியின்

1 *Of वाचां विचित्रमार्गाणा निवन्धु. क्रियाविधिम्*

(काव्यादर्शे 1, 9)

2 *सुमौमान्यर्थोपमानि इत्याचक्षते (निरुक्ते 3, 18)*

3. *उपमानानि सामान्यवचनैः (अष्टा. 2, 1, 55)*

उपमितं व्याप्रादिभिः (ibid 2, 1, 55)

4. *अत गय चोपमा सूर्यकादिवत् (वेदान्तसूत्रे 3, 2, 18)*

. . . शरीरव्यवस्थित्यन्ते. . . (ibid 1, 4, 1)

கோடுபெயர்ப்பாக உருத்தவாறும்,¹ தெரவிக்கப்பட்ட கி. மு. 3^{ம்} நூற்றாண்டிலிருந்து 1^{ம்} நூற்றாண்டிற்கு முன்னதாக எழுந்ததாகும். கி. மு. 3^{ம்} நூற்றாண்டிலிருந்து முன்னதாக எழுந்ததாகும். கி. மு. 3^{ம்} நூற்றாண்டிலிருந்து முன்னதாக எழுந்ததாகும். கி. மு. 3^{ம்} நூற்றாண்டிலிருந்து முன்னதாக எழுந்ததாகும். கி. மு. 3^{ம்} நூற்றாண்டிலிருந்து முன்னதாக எழுந்ததாகும்.

பிறகு சுதந்திர சிவ பருகின் அ. துறவு கோடல்பட்ட உருத்தவாறும். முன்னிருந்த அ. துறவு 51 லிருந்து 52 ஆக மாற்றப்பட்டது. என அறிவிக்கப்படுகிறது, பின்னர் சுதந்திர

1. கலிங்கப் போரின் பின்னர்
அ. துறவு 51-ல் இருந்து 52-ஆக மாற்றப்பட்டது. (கலி. 3)

शृङ्गाश्चक्रा रौद्रवीरनयानकाः ।

वीनन्नाद्भुतमंशस्त्रेणैवा नाथे रक्तः स्मृताः ॥ (நா. 6, 15)

சுதந்திரப் போரின் பின்னர்

சுதந்திரப் போரின் பின்னர். (கலி. 4)

हानो नान पग्नेष्टानुक्रमानन्वद्धमलापगौरोमान्यसौम्या-

त्रिमिवैमावैरूपयने (நா. 7, 8)

தென்னைப் போரின் பின்னர்

தென்னைப் போரின் பின்னர். (கலி. 5)

शृङ्गजनविप्रयोगाद्धारिधात् व्याधिनस्तथा दुःखात् ।

परशुद्धि वा हृद्वा निर्वेदो नान तन्भवति ॥ (நா. 7, 24)

[கலி. 8; நா. 6, 69]; (கலி. 9; நா. 6, 66-); (கலி. 10,

நா. 6, 79; (கலி. 11; நா. 6, 54.)

2. पश्चिंशकं भरतमूत्रमिदं विवृण्वन् ... (अभिनवभारती. ५०, 1)

உரை 6000 சலோகங்களிலும் 12000 சலோகங்களிலும்¹
எழுதப்பட்டது எனப் பாவபாகாசனத்திலும் கூறப்படும்

இதனால் 37 அந்நாயகங்கள் உள். அவற்றுள் 6, 7, 17, 18, 20, 22 இவவாறும் 1ஸம், குணம், தோஷம் இவற்றைப் பற்றியன இவ்ஞாஸத்தின் தன்மையும்,² வகையும்,³ அதயாதி பாவங்களும்⁴ ஸாதலிகபாவங்களும்,⁵ பாரதயாதிவருத்திகளும;

1 नाट्यवेदाच्च भरता सारमुद्धृत्य सर्वत ।

सङ्गह सम्प्रयोगार्हं मनुना प्रार्थित व्यधु ॥

एकं द्वादशसाहस्रै श्लोकैरेक तदर्धत ।

पङ्क्ति श्लोकसाहस्रैर्यो नाट्यवेदस्य सम्भव ॥

(भायप्रकाशने 10, 34-35)

2 विभात्रानुभावज्यभिचारिसयोगाद्रसनिष्पत्ति (नाट्य 6, 31-)

3 शृङ्गारहास्यकरुणा रौद्रवीरभयानका ।

वीभत्साद्भुतसङ्गी चेत्यष्टौ नाट्ये रसा स्मृता ॥ (ibid 6, 16)

4 रतिर्हासश्च शोकश्च क्रोधोत्साहौ भय तथा ।

जुगुप्सा विसयश्चेति स्यायिमावा प्रकीर्तिता ॥ (ibid 6, 17)

5 स्तम्भ स्वेदोऽथ रोमाश्च स्वरसादोऽथ वेपथु ।

वैवर्ण्यमश्रुप्रत्य इत्यष्टौ सात्त्विका स्मृता ॥ (ibid 6, 22)

6 भारती सात्त्वती चैव वैशिख्यारभटी तथा ।

चनसो वृत्तयो द्वेना यामु नाट्य प्रतिष्ठितम् ॥ (ibid 6, 24-5)

பதது குணங்களும்,¹ பதது தோஷங்களும்,² உபமை
ரூபகம், தீபகம், யமகம்³ என்ற நான்கு அலங்காரங்களும்
கூறப்பட்டன.

காவ்யக் கட்டைகளுள் அக்ஷி வ்யாபித்திருப்பது போல்
காவ்யத்துள் ஈனம் வ்யாபித்திருக்கின்றது என்றும்,⁴ அது
பாவங்களால் அபிவ்யகதம் ஆகின்றது என்றும்,⁵ காடக
சாஸ்தாவ கூறுவதால், காவ்யத்தின் ஆதார ஈனம் என்பதும்,
அது அபிவ்யகதமாகுமே யன்றி செவ்வாற கூறப்படாது
என்பதும், அநாவசிர்யாது கோள்கைகள் என்பது வெளிப்
படை.

1. इत्ये प्रमाद ममता समाधि-

मांभुर्यमोज पदमौकुमार्यम् ।

अर्थस्य च व्यक्तिसुदारता च

रान्तिश्च काव्यस्य गुणा दशैते ॥ (ibid 17 96)

2. अगूढमर्थान्तर्गम्यहीन

मिन्नार्थमेतार्थमभिप्लुतार्थम् ।

न्यायादपेन विपम विमन्वि

गञ्जच्युत वै दश काव्यदोषा ॥ (ibid 17, 88)

3. उपमा रूपक चैव दीपक यमन तथा ।

अलङ्कारास्तु विज्ञेयाश्चत्वारो नाटकाश्रया ॥ (ibid 17, 43)

4. सौष्ठवं हृदयमवादी तस्य भावो रमोद्भव ।

शरीर व्याप्यते तेन शुष्ककाप्लमिवाग्निना ॥ (ibid 7, 7)

5. काव्यरसाभिप्यच्छिदेव एकोनपञ्चाशद्भावा (ibid 7, 6)

பாமஹரின் காவ்யாலங்காரம்.¹—இங்கு ஆறு பரிச்சேதங்கள் உன. ஒன்றில் காவ்யசரீரம், இரண்டு மூன்றுகளில் அலங்காரம், நான்கில் தோஷம், ஐந்தில் நபாயங்கள், ஆறில் சப்த சுத்தி இவை கூறப்பட்டன.

இவர்க்கும் நாட்பசாஸ்த்வாசிரியர்க்கும் இடையில பல ஆலங்காரிகள் இருந்தனர் என்பதும்,² அவருள் ஒருவா மேதாவி என்பதும், இந்நூலிலுள்ள வாக்யங்களால் அறியப் படுகின்றன. அவருள் சிலர் அநுப்பாஸத்தையும் சேர்த்து அணிகள் ஐந்து என்றனர்.³

பாத்தபாஷததின இலக்கணத்தைக் கூறும்போது பாமஹர் திங்நாகரின் இலக்கணத்தைக் கொண்டதாகவும் தாமகோத்தியின் இலக்கணத்தைக் கொள்ளாததாகவும் தோன்றுகின்றமையால்,⁴ அவர் திங்நாகர்க்குப் பின்னரும் தாமகோத்திக்கு முன்னரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றியும் ஆனந்தவாதனா த்வன்பாலோகத்தின நான்காம் உத்யோகத்தில் பாமஹர்

1. भामहीयकाव्यालङ्कारः

2. रूपकादिमलङ्कारं बाह्यमाचक्षते धरे (भाम. 1, 14)

उक्तं तदभिनेयार्थम् उक्तोऽन्यैस्तस्य विस्तरः । (ibid 1, 24)

त एव उपमादोषाः सप्त मेधाविनोदिताः (ibid 2, 40)

(மேதாவியும் மேதாவிருந்தாரும் ஒருவரே என்பது நமினாது வரிக்
பதநால விளக்கும்).

3. अनुप्रासः सयमको रूपकं दीपकोपमे ।

इति वाचामलङ्काराः पञ्चैवान्यैरुदाहृताः ॥ (ibid 2, 4)

4. प्रत्यक्षं कल्पनापोढं ततोऽर्थादिति केचन । (ibid 5, 6)

प्रत्यक्षं कल्पनापोढमभ्रान्तम् (धर्मकीर्तेः न्यायसिन्धौ)

கூறியதை வேறுபடுத்திப் பாணன் ஹர்ஷசரிதத்தில் கூறுவதாகக் கூறுதலால்,¹ பாமஹா பாணனுக்கு முற்பட்டவர் என்பது திண்ணம். பாமஹா கூறிய ந்யாஸகாரர்² ஜேகேந்தரபுத்தி என சினைத்த பாமஹர் கி. பி. 700க்குப் பிற்பட்டவர் என்பர் கீத். ந்யாஸ : என்ற சொல் பலகிடங்குகளில் ஸூத்ரம் என்ற பொருளில் பதஞ்சலி-மஹாபாஷ்யத்தில் வழங்கியிருக்கின்றமையால்,³ ந்யாஸகாரர் என்ற சொல்லால் ஸூத்ரகாரராகிய பாணினியைக் குறித்தனர் என்று கூறுவதே பொருத்தம். அன்றியும் சப்தவகையுள் பதஞ்சலிபோன்று யத்ருச்சா சப்தத்தையும் கூறுகின்றனர்⁴ இவற்றை யெல்லாம் கோக் கின் பாமஹா கி. பி. 600க்கு முன்னர் இருந்தனர் என்னலாம்.

பாமஹா முன்னர் தண்டி முன்னர் ?

தண்டி பாமஹாக்கு முன்னர் இருந்தனர் என்பதற்காக கூறப்படுங் காரணங்கள் ஆவன :—

(1) குதாடரின்⁵ காவ்யாலங்காரத்திற்கு உரை எழுதிய நமிஸாது⁶ ஆலயகாரிகர்களைக் குறிக்குமிடத்து தண்டியை முன்னரும் பாமஹரைப் பின்னருங் கூறுகின்றனர்.⁷

1. यथा 'धरणीधारणायापुना त्वं शेषः (हर्षचरिते), शेषो हिमगिरिस्त्वं च महान्तो गुरवः स्मृताः ... (भाम. 3, 28) इत्यादिषु सत्स्वपि (ध्वन्या. 4, 4-)
2. शिष्टप्रयोगमात्रेण न्यासकारमतेन वा (भाम. 5, 36)
3. क्रियते एतन्न्यास एव (महामा. 1, 1, 2; पञ्चोद्) अपाणिनीयं तु भवति, यथान्यासमेवास्तु (ibid 1, 1, 1)
4. यद्वच्छाशब्दमप्यन्ये हित्यादिं प्रतिजानते (भाम. 5)
5. रुद्रः
6. नमिसाधुः
7. दण्डिमेषाविरुद्रभामहादिकृतानि सन्त्येव अलङ्कारशास्त्राणि ।

வடமொழிதூலவரலாறு

(2) பாமஹா குறிக்கும் நயாஸகாரா ஜீநேந்தரபுத்தி, அவர் தண்டி-காலத்திற்குப் பிற்பட்டவர்

(3) ஒரு சலோகத்தின் பாதி¹ தண்டியின் நூலிலிருந்து பாமஹா கூறினா எனச் சிலர் கூறுகின்றனர்

(4) நாடயசாஸ்தாததிற கூறப்பட்ட பத்து குணங்களும் தண்டியாற் கூறப்பட்டனவே யன்றிப் பாமஹாற் கூறப்படவில்லை

(5) ஸவபாவோகதி, ஹேது, ஸ-லக்ஷமம், லேசம், ஆசின இவற்றையும், மூவகைப்பட்ட உவமைபையும், வைதாபபம், கௌடயம் இவை ஒன்றல்ல எனப்படையும், பாமஹா மறுக்கின்றனா² இவற்றை யெல்லாம் தண்டி கொள்ளுகின்றமை யான, பாமஹா தண்டியைப்பே மறுத்திருத்தல் வேண்டும்

இவற்றிற்குப் பின்வருமாறு விடை அளிக்கலாம் —

1 குதாரா தண்டியின் கொள்கையைக் கொண்டவராகலின், அவரது நூலின் உரைகாரர் தண்டியை முதலிற கூறினா

2 நயாஸகாரா எனப்பது பாணினியைக் குறிக்கும் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது

1 हिमापहामितधरेर्व्याप्त व्योमेत्यवाचकम्

2 स्वभावोत्तिरलङ्कार इति केचित्प्रचक्षते (भाम 2, 93)

हेतुश्च सूक्ष्मो रेशोऽयं नालङ्कारतया मतः (ibid 2, 86)

आशीरपि केषाचिदलङ्कारतया मता (ibid 3 55)

यदुक्तं त्रिप्रकारत्वं तस्या वैशिष्ट्यमात्मनि

मारोपमादिस्तर्योऽपि न ज्यायान्विस्तरो मुधा ॥ (ibid 2 38)

वेदर्धमन्यदन्तीति मन्यन्ते सुषियोऽपरे (ibid 1 31)

Of. काव्यादर्श 2, 5-8 2 30-32 1, 40

3 பாமஹா கூறும் சிவகணையகடகு உதாரணம் தாமாதவே கூறுகின்றனா எனக் கூறமுன்னா.

4 குணங்களைத் தவிர்த்து உடயகாணதிரத்திற கூறப் பட்டனவேயொழி பாமஹாது கூறப்பட்டிருந்தால், குணங்களைக் கூறமுடியாது அல்லா பிறபட்டவா என்னவொழி சிவவேது தூகுகளில் வினதாமாய உணாததப்பபட்டிருத்தனை, தாம அலறறறத தம தூதிற கூறவில்லை என அறவே கூறுகின்றனா.

5 எவபாவோகதி முதலியவற்றைப் பாமஹாகு முன்னோ கூறியிருப்பின, அவர்களை அவா மாததிரத்திற கூறும்

இவற்றால் பாமஹா தண்டுகருப் பிறபட்டவா அவ்வா எனபது வினதரும் அவா அவாகு முறபட்டவோ எனப தற்குச் சிவ காரணங்கள் கூறலாம் அவை ஆவன —

1 தனக்கு முன்னோய் ஐந்த அலங்காரங்களே கூறப் பட்டன எனபா பாமஹா, பல அலங்காரங்கள் கூறப்பட்டன எனபா தண்டி, அவை எவ்வாறு பாமஹாது தூதிற காணப் படுகின்றன¹

2 பாமஹாின் பல வாகியங்கள்² தண்டியால் அது வதிக்கப்பட்டன எனத தோனுகின்றது

1 अनुमास समयको रूपक दीपकोपमे ।

इति वाचामाहकारा पञ्चैवान्यैरुदाहृता ॥ (भास 2, 4)

स्वभावान्म्याननुपमा रूपक द्रीपनावृती ।

इति वाचामलकारा दर्शिता पूर्वसुरिभि ॥ (दण्डी. 2, 4-7)

2 किञ्च आक्षेपोऽर्थान्तरन्यासो व्यतिरेको विभावना

(भास 2, 66, दण्डी 2, 4)

प्रेयो रसवर्जस्वि पर्यायोक्त समाहित । (भास 3, 1, दण्डी 2, 6)

..

.

..

3. பாமஹர் காவ்யத்தைப் பத்யம், கத்யம் என இரு வகையாகப் பிரித்தனர்: தண்டி மித்ரத்தைக் கூட்டி மூவகையாக்கினர்.¹

4. பாமஹர் சப்தத்தை ஸம்ஸக்ருதம், ப்ராக்குதம், அபப் பிரம்சம் என மூவகையாகப் பிரித்தனர்; தண்டி மித்ரம் என்பதைக் கூட்டி நால்வகை ஆக்கினர்.²

5. ப்ரதாபருத்ரீயத்தில் பாமஹரை ப்ராசினராகக் கூறப்பட்டுள்ளது.³

காவ்யத்தில் அலங்காரத்திற்குத் தான் சிறப்பு என்பது பாமஹரது கொள்கை என அலங்காரஸாவஸ்வததிற் கூறப்பட்டது. அது சர்வயகாவ்யத்தில் தான்; தாச்யகாவ்யத்தில் ஸமே சிறந்தது என்பதே அவரது கொள்கை என கிவ்ருதி யோடு கூடிய உத்படரின் காவ்யாலங்காரஸாஸங்க்ரஹத்தின் ப்ரஸ்தாவனாவிற் கூறப்பட்டது.

தண்டி.⁴—இ. பி. 650—700 இவா தாக்ஷிணத்யா.⁵ இவா எழுதிய நூல் காவ்யாதாசம் எனபது. ஸ்வபாவோக்தியே சிறந்தது என்ற கொள்கையைக் கொண்டனா. ரீதி வைதர்ப்பீ, கௌடியா என இருவகையப்படும் என்பதும், அலங்காரங்கள் காவ்யத்திற்கு அழகினை ஊட்டும் தர்மங்கள் என்பதும்

1. (भा. 1, 16; दण्डी 1, 11 & 1, 31)

2. (भा. 1, 16; दण्डी 1, 32)

3. पूर्वम्यो भामहादिभ्यो सादरं विहिताञ्जलिः

4. दण्डी

5. *Of* अतो नैवमनुप्रासं दाक्षिणात्याः प्रयुज्यते (काव्य. 1, 60)

चोलाः कालागुरुद्वयामकावेरीतिरिभूमयः ।

इति देशविरोधिण्या वाच-प्रस्थानमीदृशम् (*ibid* 3, 166)

இவரால் உணர்த்தப்பட்டன. இவாக்குமுன் பல ஆலங்காரிகள் இருந்தனர் என்பதைக் குறிக்கின்றனர்.¹ இந்த நூலிற் கூறப்பட்ட இலக்கணங்களெல்லாம் தமிழ்மொழி தண்டியலங்காரத்தில் மொழிபெயராகக் கப்பட்டன. பல உதாஹாணச் ஸோகங்களும் அங்குள்ளனவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. இவரே தமிழிலும் எழுதினரோ என்ற ஐயம் உண்டாகின்றது.

காலம்.—இரண்டாம் வேற்றமைப்பொருளாகிய காமததைப்பற்றிக் கூறும் ஒரு ச்லோகம் பாத்ருஹிரின் வாக்யபதிய காரிகையை ஒத்திருக்கின்றது.² ஆகலின் பாத்ருஹரிக்கு இவாபிறப்பட்டவா என்னலாம். வாமனாக்கு முற்பட்டவா. வாமனன் ஜயாபிடனது காலத்தில் (கி. பி. 879—813) இருந்தாராகலின், பாணன் கி. பி. 650—700 இல் இருந்தனா என்னலாம். தற்போது பதிப்பில் இருக்கிற அவந்திஸூந்தரீகதை பாணன் இயற்றியதாயிருந்தால், தண்டி பாரஸின் ப்ரபௌதா என்பதும் பாணாக்குப் பிறப்பட்டவா என்பதும் காஞ்சிபுரத்தில் வஸிததனா என்பதும் வெளிப்படை.

வாமனன்.³—கி பி. 730—850. இவா காச்மீரதேசியரா அன்றா என்பதில் கொள்கைவேறபாடுகள் உள். ரீதியே கோவ்யத்தின் ஆத்மா என இவா கூறுகின்றனா; அக்கொள்கைக்கு

1. पूर्वाचार्यैः प्रदर्शितम् (ibid 2, 2)

दर्शिताः पूर्वसुरिभिः (ibid 2, 7)

2. निर्वर्त्ये च विकार्ये च हेतुत्वं तदपेक्षया ।

प्राप्ये तु कर्मणि प्रायः क्रियापेक्षैव हेतुता ॥ (ibid 2, 240)

निर्वर्त्ये च विकार्ये च प्राप्यं च त्रिविधं मतम् ।

तत्रेप्सिततमं कर्म ... ॥ (वाक्य. 3, 45)

3. वामनः

மூலம் தண்டியின் காவயாதாசத்தில இருக்கின்றது, தண்டி தாஷிணத்தியா ஆகலின் இவா காசமீரதேசியா அல்லா எனபா சிலா அலங்காரணாவஸவத்தில காசமீரதேசியரான ஆலங்காரிகாகளுடன் வாமனா படிக்கப்படுகின்றமையாலும்¹, அவர்களுள் தண்டி கூறப்படாமையாலும், இவா காசமீர தேசியராய இருக்கலாம் எனபா சிலா

சிறந்த பதாச்சுையே ரீதி என்றும், ரீதியே காவயத்தின் ஆதமா என்றும், காவயசோபையைச் செய்வன குணங்கள் என்றும் தவனிபேதங்களுள் சில அலங்காரமே என்றும் குணங்களும் அலங்காரங்களும் பெருமபான்மையும் ஒத்தன என்றும், இவா கூறுகின்றமையால் காவயத்தின் அலங்காரமே சிறந்தது என்ற கொள்கையையே இவா கொண்டனா என்னலாம்

இவரே காவயாலங்காரஸூத்ரங்களையும் அவற்றின் வருத்தியையும் எழுதினா இரதூஷன் ஐந்த அநிகரணங்கள் உள் ஐந்தாம் அதிகரணம் பாமஹா தூலின் ஆறாம் பரிசு சேத்ததை ஒத்தது

காலம் — ஐயாபீடனின் ஸபையில் உதப்படரோடு இவா இருந்தனா என ராஜதரங்கினீ² கூறுகின்றது ஐயாபீடனின் காலம் கி பி 779—813 ஆகலின் இவாது காலம் கி பி 730 முதல் 850க்கு உட்பட்டது என்னலாம்

உத்படன்³ — காலம் கி பி 775—800 இவா காசமீரத்தில ஐயாபீடன் ஸபையில் ஸபரபதியாய இருந்தனா⁴ இவா

1 भामह उद्धट रदट वामन भट्टनायक आनन्दवर्धन

2 राजतरङ्गिणी 4 495 7

3 उद्धट

4 राजतरङ्गिणी 4 495)

எழுதிய தால் காவ்யாலங்காரஸாரம்.¹ பாமஹவிவரணமும் குமாரஸம்பவம் என்ற காவ்யமும் இவரால் எழுதப்பட்டன எனப் பிரதிநாசேந்தராஜர்² (950—990 கி. பி.) தன் உரையிற் கூறினர். சாத்தத்தை ரஸமாக முதன்முதலிற் கூறியவர் இவரே. இவர் பாமஹரைப் பின்பற்றினும் ச்வபா வோக்தியை ஒத்துக்கொள்ளுகின்றனர். ஸ்தாஸிராவம் வாச்சம் என்கின்றனர். இவரது கொள்கையிலும் வ்யங்கப் பொருள் வாச்சியப்பொருளிற்கே அழகு ஊட்டுகின்றமையின், அது அவன்காரத்தின்பாற் படும்.

குதாடன்³.—காலம் : கி. பி. 825—850. இவரும் காச்மீர தேசியர். இவர் எழுதிய தால் காவ்யாலங்காரம்.⁴ இதற்கு உரை கமிஸாது (கி. பி. 1120) என்ற ச்வேதாம்பரானுசார் எழுதினர். இவர் சாத்தம் ப்ரேஸஸ் முதலியவற்றையும் ரஸமாகக் கொண்டனர். வ்ருத்தி மதார, ப்ரௌடா, பருஷா, வஸிதா பத்ரா⁵ என ஐவகைப்படும் என்றும், ரீதிவைதர்ப்பி, பாஞ்சாலி, வாலியா, கௌடியா⁶ என கால்வகைப்படும் என்றும் அர்த்தாலங்காரம் வாஸ்தவம், ஓளபம்யம், அதிசயம், ச்லேஷம்⁷ இவை கான்கே நிறத்தன என்றும் ஏனைய எல்லாம் இவற்றின் விசேஷமே என்றும் கூறுவர்.

1. काव्यालङ्कारसार.
2. प्रतीहारेन्दुराजः.
3. रुद्रटः.
4. काव्यालङ्कारः.
5. शान्तः, प्रेयम्, निर्वेदः, (काव्या. 12, 3-4)
6. मधुरा, प्रौढा, परुषा, ललिता, मद्रा.
7. वैदर्भी, पाञ्चाली, लाटीया, गौडीया.
8. अर्थासालङ्कारा वास्तवमौपम्यमातिशयः श्लेषः ।

एषामेव विशेषा अन्ये तु भवन्ति निश्चेषाः ॥ (काव्य. 7, 9)

இவா ராஜசேகரனுக்கு பராசீனா எனபது இவரது பெயரை அவா கூறுவதால்¹ அறியப்படுகின்றது

பட்டலோலலடா —சுமரா கி பி 800 இவா டிஸோத பதினியப்பறாக கூறனா

ஆனந்தவாததனா³.—சுமரா கி பி 850-900 இவா எழுதிய நூல தவநயாலோகம்⁴ எனபது அது மிகவும் சிறந்த நூல்⁵ அதனுள் கூறப்பட்ட கொள்கைகள் உலகத்துமொழிகள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள இலக்கியங்களை ஆய்ந்து சுவைத்துப் பழகப் பயன்படும் அவரு, தவனியே காவயத்தின் ஆனமா எனபதும், அததொனி வஸ்துதவனி, அலங்காரதவனி, ரஸதவனி என மூவகைப்படும எனபதும், அவற்றுள் ரஸதவனியே மிகச் சிறந்தது எனபதும், அததொனிகு ஒளசெயமே சிறந்த ஸாதனம் எனபதும், காவயம் தெரனிகாவயம், குணீபூத வயங்கியம், சிதரம் என மூவகைப்படும எனபதும், கிருத்த ரஸங்களை ஒரு காவயத்தில அழகு குன்றது எவ்வாறு உணரத்த வேண்டும் எனபதும், ராபரயணமஹாபாரதங்ஙடகு அங்கிச் சுவை முறையே கருணம் சாரதம் எனபதும் உணரத்தப்பட

- 1 कार्वकोत्तिर्नाम शब्दालकारोऽयमिति रद्रट (का मी ५० ३१)
- 2 विभावस्थादित , अनुभावे प्रत्यायित सद्यारिषि उपचित रामादि-
गतो रस तदभेदभावनया नरे प्रनीयते इति उत्पत्तिनादिनो
भट्टोल्लादय (एकावत्या तरलीया ५३ ८५)
- 3 आनन्दवर्धन
- 4 ध्वन्यालोच
- 5 இதனை நதின் உதாரணமில்லாமல் மொழிபெயர்த்துள்ள
அதனைத் தொனினெக்து எனப்பெயர்

டன இவா ஆனவகாரிகா ம ததீரம அவலா , பெரிய கவிபும
ஆவா , அவா செயத துவகன விஷமபாணலீல முதலியன
ஆகலீள கவின ஹருதயருள இவா சிறுதவா இஃதூதுள
கானகு உதயோதயகன உள

தூதுள காரிகைகளும் அவற்றிற்கு விசேடவுரையான
வருத்திபும உள இவையினடையும இயற்றியவா ஒருவாவலா,
காரிகையை இயற்றியவா ஹருதயா , வருத்தியை இயற்
றியவா ஆனந்தவாததனா எனச சிலா கூறுவா ¹ அது தவறு
எனக கூறுவா பலா ²

1 அபாலகுபதா இமறநிய வேகனாதில (பம்பாய்பதிப்பு பா 80)

सहृदयालोक्योचने என்றவிடத்தும் முருகப்பட்டா இமறநிய

அபாலகுததமாதருகையில் லக்ஷணமார்பாவிதவ து ட்வே

सहृदयेर्नूतनतयोपपणितस्य विद्यते என்றவிடத்தும் பத்திரா

ரேதாராஜகுருவருத்தியில (பா 79) कैश्चित्सहृदयैर्वनिर्नाम

அமிहित என்றவிடத்தும் सहृदय என்ற சொல் இருத்தலே

அருளுடைய கொள்கை - காரணம் ஆகும்

2 இரண்ட கூறியது எனது ஆசிரியரின் மறையேறோபாதபாய

குடபுலகாய்ச்சனதரியா அத்தருக காரணமாக தலை —

यथा धनिकारेण व्यङ्ग्यव्यञ्जकभावोऽल सुतरा समर्थित

[वक्रोक्तिर्जीविते பா 70]

तच्च धनिकारेणैवोक्तम् 'यत्तार्थं शब्दो वा रथित'

[व्यक्तिविवेके பா 1]

तथा चाह धनिकारः (ibid * 11)

भया वृत्तिकारेण सतेति भावः, न चैतन्मयोक्तम् अपि तु

सारिमाकागभिप्रायेण [लोचने * 60]

இவா கி. பி. 855 முதல் 883 வரை ஆண்ட அவந்திவர்மனின் ஸபையில் இருந்தனா என ராஜதரங்கினி¹ கூறுதலால், இவரது காலம் சுமார் கி. பி. 850 முதல் 900 வரை இருக்கலாம்.

குத்பட்டன்².—கி. பி. 900. இவா ச்ருங்காரதிலகம்³ என்ற தூலை இயற்றினர். நாட்யாடிகளில் ரஸஸ்திதி நாட்யசாஸ்திரத்தில் எவ்வாறு கூறப்பட்டதோ, அவ்வாறு காவ்யத்தில் ரஸஸ்திதியைத் தான் கூறுகின்றேன் என்கின்றனர்.⁴ இவா ச்ருங்காரம் முதல் சாந்தம முடிய ஒன்பது ரஸங்களைக் கொள்ளுகின்றனர். இவரும் குத்படரும் ஒருவர் என்பர் சிவா.⁵ காவ்யாலங்காரம் ச்ருங்காரதிலகம் இவற்றுள் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் வேறுபட்டிருந்தலால் இருவரும் ஒருவரல்லர் என்பா ஐகீயேயோ.

இவா குத்படருக்குப் பிறபட்டவர். அக்னிபுராணத்தில் அலங்காரத்தைப் பற்றிக் கூறிய இடத்தை ஆய்ந்து பார்த்தால், இவா ஆனந்தவர்த்தனர்க்குப் பிறபட்டவர் எனத் தோன்றுகின்றது.

एवं कारिका व्याख्याय तदसङ्गृहीतमलक्ष्यक्रमव्यङ्ग्यं प्रपञ्चयितुमाह
यस्त्विति (ibid p. 130)

ध्वनिकारेणाप्युक्तं न हि कवेरिति वृत्तमात्रनिर्वाहेण आत्मलाभः इति-
हासादेव तस्मिन्नेः [साहित्यदर्पणे p. 5]

1. राजतरङ्गिण्याम् (5, 34)

2. रुद्रभट्टः

3. शृङ्गारतिलकम्

4. प्रायो नाट्यं प्रति प्रोक्ता भरतावः रगमितिः ।

यथामनि मयाप्येषा कान्यं प्रति निगद्यते ॥ (शृ. 1, 5)

5. Cf. भावप्रसादनम् (Introduction p p. 69-70)

சங்குதன்.¹ — சுமார் கி. பி. 850. இவர் ஈஸம் அனுமானத் தால் தோன்றுவது என்ற கொள்கையைக் கொண்டனா.²

ராஜசேகரன்.³ — கி. பி. 880-920. இவர் கான்யகுப்ஜ-அரசனாகிய மஹேந்த்ரபாலனுக்கு ஆசிரியர். இவர் எழுதிய தூல் காவ்யமீமாம்ஸை.⁴ அதனுள் சாஸ்த்ரஸங்க்ரஹம் முதலாக சப்தஹாணம் இறுதியாகப் பதினெட்டு அந்நிபாயங்கள் உள. இவர் பல நாடகங்களை இயற்றினர் என்ற முன்னரே கூறப் பட்டது.

பட்டதேளதன்.⁵ — கி. பி. 960-990. இவர் அபிநவ குப்தரின் ஆசிரியர்; காவ்யகௌதுகம்⁶ என்ற தூலை இயற் றியவர். சாஸ்த்ரஸததைச் சிறப்பித்துக்கூறினா. கவி, நாயகன், னாமாஜிகன் எல்லோருக்கும் ஈனாநுபவம்⁷ ஒருவனைப்பட்டது என்ற கொள்கையை இவர் கொண்டனா.

முகுளன்⁸ — கி. பி. 855-883. இவர் அவந்திவர்மரின் ணபையில் இருந்தவர். இவரது தகப்பனார் பட்டகல்லடர்.⁹ இவர் ப்ரதீஹாரேந்த்ரராஜாபிற்கு ஆசிரியர். இவர் எழுதிய தூல் அபிதாவ்ருத்திமாத்ருகை.¹⁰

1. शङ्कुः

2. रामायभेदभावितेन नटे तत्प्रकाशितैरेव विभावादिभिरनुमितः स्यायी
मामाजिकैश्चर्यमाणो रस इति अनुमितिवादी श्रीशङ्कुः ।

(एकावल्यां तरलटीका पृ. 85)

3. राजशेखरः

7. रसानुभवः

4. काव्यमीमांसा

8. मुकुलः

5. भट्टतैतः

9. भट्टकलटः

6. काव्यकौतुकम्

10. अभिधावृत्तिमातृका

பரதீஹாரேதுராஜன்¹ — கி பி 930 இவா கொங்கண தேசத்தவா ௨ தபடரின காவயாலக காரஸாரத்தின் உரை காராகளுள் இவரும் ஒருவா தவணியை அலங்காரத்துள் அடக்கலாம் எனக கூறி ஆந்ததவாததனாககு எதிரககடசியில இருந்தவா

பட்டநாயகன்² — சுமார கி பி 900 இவா ஆந்த வாததனாககுப பிறபட்டவா, அபிநவகுபதாககு முறபட்டவா இவா ஹருதயதாபபணம்³ என்ற நூலை இயற்றினா தவணி தவமஸம்⁴ என்ற நூலையும் இயற்றினா என வயகதிகிவேக வுரைகாரா ராஜானகருபயகா கூறுவா இவா வயஞ்சன வருத்தியை ஒத்துக்கொள்ளாது, சொல்லிறகு அபிதை,⁵ பாவ க்த்தவம்,⁶ போகம்⁷ என்ற மூன்று வயாபாரத்தை ஒத்துக் கொண்டவா⁸ ரஸத்தைக காவயத்திறகு ஆதமாவாக இவா ஒத்துக்கொள்ளினும், அது சொல்லிறகு எட்டாததால் அதனை தவணியாக ஒத்துக்கொள்ளவில்லை இவரைப பலவிடங்களில அபிநவகுபதா லோசனத்தில் மறுக்கின்றனா

1 प्रतिहारेन्दुराज

5 अभिधा

2 भट्टनायक

6 भावकत्वम्

3 हृदयदर्पणम्

7 भोग

4 ध्वनिध्वंस

8 काव्यनाट्यशब्दव्यापारसहकृतेन साधारणीकृतेन विभावादिकेन भावक व्यापारेण नगदिगतस्वपरिहारेण साधारणतयानुसंधीयमान स्थायी सत्तोद्रेकप्रसाशानन्दसविन्मयेन भोगापरनाम्ना भावनाख्यव्यापारेण भुग्यते इति भुक्तिमात्री भट्टनायक ।

[एकाग्रल्या तरलीका ५३ 85]

தனஞ்சயன்¹ — ஐ பி 914-995 இவா பாளவதேசத்தது
முஞ்சாஜனின எவப்பில இருத்தவா இவா எழுதிய நூல
தக்ருபகம்² எனபது வளதுபேத்ததாலும், நாயகபேத்ததாலும்,
என்பேத்ததாலும் நூல்கள் ஒன்றாகக்கென்று மாறுபடும
என்றனா இவா பட்டநாயகரின் கொள்கையைப் பின்
பிறையவா

தனிகன்³ — இவா தனஞ்சயர்⁴ நம்பி, தசரூபகத்திறகு
உரை எழுதியவா

அபிவகுபதன்⁵ — ஐ பி 990 1020 இவா காசமீ
தேசத்தவ பட்டதேளதன், பட்டேசுதாரதன்,⁶ லக்ஷபண்
குபதன்⁷ இயமுவரும இவருடைய ஆசிரியர்கள் பட்டோ
தபன்⁸ பாமருகு சுவருகன், பட்டலோ டன், பட்டநாயகன்
இவர்களுடைய கூற்றுக்களை மறுத்தது, தவனிபாளதானத்தை
சிறீசாட்டியவா⁹ இவா¹⁰ கொள்கைக்கையே பின்னா வந்த
மமமடன், விசுவநாதன், வைத்யநாதன் முதலீயோ பின்
பிறனா சூகரின் சூரதவாததனிடத்திற காட்டிலும்

1 धनञ्जय

5 भट्टेन्दुराज

2 दशरूपकम्

6 लक्ष्मणगुप्त

3 धनिक

7 भद्रोत्तर

4 अभिनवगुप्त

8 लोभप्रसिद्धे सार्यकारणसहकारिभिरेव वाच्ये गुणालङ्कारमहिम्ना
नाटने चतुर्विधाभिनयमहिम्ना च अलौकिकविभावादिशब्दव्यप
देश्ये साधारण्येन अनुसन्धीयमानै स्वगत एव सामानिकाना
स्वानुभवननितवासनात्मतया स्थित रत्यादिक स्यायी विभावा
निभि आस्वाद्यना गमित चिदात्मानन्दमयो रमो व्यङ्ग्ये इति
व्यक्तिनादिनो अभिनवगुप्तादय [एकावल्या तरल्यीका ८६ 85]

இவரிடத்தில் உலகிலுள்ள மக்கள் கன்றியோடு இருததல் வேண்டும். இவா காட்டியசாஸ்தாத்திற்கு அபிநவபாதி¹ என்ற உரையும் த்வக்பாலோகத்திற்கு லோசனம்² என்ற உரையும் எழுதினர். பரமசைவராகலின் இவர் காசம் சைவத்தைப் பற்றி எழுதிய நூல்கள் பல ஆகும்.

ராஜானகருத்தகன்.³ — சுமார் கி. பி. 1000. இவாது பெயர் குந்தகனா, குந்தளனா⁴ என்பது திராமானிக்க முடியலில்லை இவா எழுதிய நூல் வக்ரோத்திலீனிதம்⁵ என்பது. அதனல் ஸ்வபாலோகத்தி ஒரு அவங்காரமாகாது எனவும் வக்ரோத்தியே காவ்யத்திற்கு ஜீனிதம் எனவுல் கூறியுள்ளார் இவர் பாமஹாஸப் பின்பற்றியவர் என்பது வெளிப்படை. இதனல் இருக்கும் விஷயங்களைப்பற்றி லோசனத்தில் ஆராய்ச்சி பின்மையால் இவரும் அபிவருப்தரும் ஸமகாலத்தவாய் இருக்கலாம் எனப் பலர் கினைக்கின்றனர்.

ராஜசேகரனின் பாலாாமாயணசலோகங்களை இவர் உதாஸனமாகக் கூறுதலாலும், இவர் கூறிய காவ்யவசுணத்தை மஹிமபட்டர் மறுக்கின்றமையாலும், இவா ராஜசேகராக்குப் பின்னரும் மஹிமபட்டருக்கு முன்னரும் இருத்திருத்தல் வேண்டும்.

ராஜாககமஹிமபட்டன்.⁶ — கி. பி. 1000—1025. இவர் காசம் தேசத்தவர் ; இவாது தகப்பனா புரிதையா⁷. இவாது சூரிபர் ச்யாமளார்.⁸ இவா எழுதிய நூல் வயக்திலிடுகம்⁹.

1. अभिनवभारती

2. लोचनम्

3. राजानकवृन्तकः

4. वृन्तकः

5. वक्रोक्तिर्जीविनम्

6. राजानकमहिमभट्टः

7. श्रीपथः

8. श्यामलः

9. व्यक्तिलिङ्गम्

அதனுந்தான் சங்குகரின் கொள்கையைப் பின்பற்றி, த்வனி அபிவ்யக்தமாகின்றது என்கொள்கையினால் மறுக்கின்றனர். தத்வேஷத்திகோசம்¹ என்ற மறநெருகு அகக்காராலும் அவர் சேய்ததாகக் கூறப்பட்டது. ராஜாங்கருப்பகா வ்யக்தி விவேகத்திறகு உரை எழுதத் தொடங்கி, அதனைப் பதம்பதமாக மறுக்கின்றனர்.

பேரஜன்² — கி.பி. 1018—1054. இவர் மானவதேசத்தி அரசர். இவர் மானவதேசநாடாபயணம்,³ ச்ரேட்காந்தகாசம்⁴ என்ற இரண்டு நூல்களை இயற்றினர். இரண்டு நூல்களிலும் முன்னோது கோளக்களமும் அவற்றிற்கு உதாரணமாக முன்னோர் நூல்களிலிருந்து உதாரணங்களும் உரைத்தப் பட்டன. ச்ரேட்காசமே ராம் எனக் கூறப்படவேண்டும் என்பதும், ராம் குற்றமற்ற குணங்கள் அகக்காரங்கள் இவற்றோடு கூடி உவமசரித்திறகு அழகு ஊட்டுகின்றது என்பதற் இவ்வு கொள்கை. இவற்றைய பின்னோ சூதரிக்கவிட்டீ.

சேஷமேந்தன்.⁵ — கி.பி. 1030—1070. இவர் காசுமீர தேசத்தவர்; இவரது சூதரிவர் அபிவ்யக்துப்தா அந்தாரஜன்,⁶ கணசன்⁷ இவர்களுடைய கையெழுத்து இருந்தவர். இவர் அகக்காரத்தில் மூன்று நூல்கள் இயற்றினர். அவை ஒரேயித்ய

1. उत्तोचिद्रोयः	3. सार्वनीकण्डानग्नम्
2. भोजः	4. शृङ्गारमकाश.
5. निर्दोषत्वं गुणवतोऽङ्कितम् च काव्यशरीरम् कानिर्नीशरीरमेव गोमातिशयनिष्पत्तौ रमावियोग एव प्रहृष्टोपयोगी	

(நாடாபயணம் Vol 2, பாக. 11, பக்க. 352.)

6. धेनेन्द्रः	8. कश्यपः
7. अनन्तराजः	

விசாரச்சுதை,¹ ஸுவருத்ததிலகம்,² கவிசுண்டாபரணம்³ என்பன. ஒளசித்யவிசாரச்சுதையில் ஒளசித்யமே காவயத்திறகு ஜீவிதம் என்கின்றார். ஆனந்தவாதனா ஒளசித்யத்தை ரஸததிறகு அங்கமாகக் கூற, இவா அதனை அங்கியாகக் கூறுகின்றனா.

ஸுவருத்ததிலகத்தில் வருததங்கள் எவ்வாறு ரஸததிற்கு அபிவ்யஞ்சமாக ஆகின்றன என்பது உணராததப்பட்டது கவிசுண்டாபரணத்தில் கவிபின அதிகாரச்சுப்பத உணராததப்பட்டது.

மம்மபட்டா⁴ — கி. பி. 1100. இவரும் காச்மீர தேசத்தினா; இவா ஸஜயடரின் மகன்; கையடரின் தமையன். இவா எழுதிய நூல் காவ்யப்ரகாசம்⁵ அதனுள் பத்து உல்லாஸங்கள் உள. அவற்றுள் முன்னோரின் கொள்கைகளைத் தொகுத்து ஆராய்கின்றனா. ஆனந்தவாதனரது கொள்கைகளை நிகைநாட்டுகின்றனா. அலங்காரச்சாஸ்தரத்தில் உணராததப் படவேண்டிய அனைத்தும் இந்நூலுள் இருக்கின்றமையால் இஃது எல்லோராலும் படிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு இப்போது முப்பது உரைகள் உள.

ராஜானகருயகன்.⁶ — கி. பி. 1100—1150. இவா தவளி காரரின் கொள்கையைப் பின்பற்றியவா அலங்காரஸாவஸவம்⁷ என்ற நூலை இயற்றினா என்பா வடநாட்டற்றா அதனுள் உள்ள ஸூத்ரங்களை மாததிரம அவா இயற்ற, வருததியை அவரது சிஷ்யா மவருகா இயற்றினா என்பா தெனனாட்டற்றா. இதனுள் சப்தாலங்காரங்களும் அரததாலங்காரங்களும் கூறப்பட்டன. இவரே அலங்காராநுஸாரிணி,⁸ காவ்யப்ரகாச

1. औचित्यविचारचर्चा

2. सुवृत्तिलकम्

3. कविकण्ठाभरणम्

4. मम्मटभट्टः

5. काव्यप्रकाश

6. राजानकरुयकः

7. अलङ्कारसर्वस्वम्

8. अलङ्कारानुसारिणी

ஸங்கேதம்,¹ நாடகமீமாம்ஸை,² வ்யகதீவிவேகவிசாரம்,³ ஸாஹித்ய மீமாம்ஸை,⁴ ஸஹருதயலீலை,⁵ முதலியவற்றை இயற்றினா னென்பா.

ஹேமசுத்ரன் ⁶ — கி பி 1088-1172 இவா ஜைனா. தவனிபரஸ்தானததைப பின்பற்றியவா இவா எழுதிய நூல காவயாநுசாஸனமும்⁷ அதன் உரையாகிய அலங்காரசூட்ர மணியும்.⁸ பெரும்பான்மையும் முனனோது கொள்கை களையே கூறினா

சாரதாதனயன் ⁹ — இவா சுமார் 12-ஆம் நூற்றாண்டில இருந்தனா என்னலாம ஆராய்வாததத்தில் மாடரபீஜயம் என்ற கிராமத்தில் அலருடைய முனனோ இருந்தனா பதினெட்டு கலைகளிலும் புலமை வாய்ந்த பட்டகோபாலா இவரது தகப்பனா. திவாகரரிடமிருந்து நாடயசாஸ்தாம் இவா கற்றனா இவா பட்டகாய்கரின கொள்கையைப பின்பற்றியவா இவா எழுதிய நூல ஸ்வயங்காசனம்¹⁰ என்பது இவரு நாடயசாஸ்தாம் முதல் காவயபரகாசம் இறுதியாக உள்ள நூல்களில் ஸதாநதப்பற்றிச சொல்லப்பட்டவை எல்லாம் ஆராயப்பட்டன சாநதாஸாநுபவம் சரவயகாவயத தினின்று உண்டாகுமே யன்றி தருசயகாவயததினின்று உண்டாகாது என்பது இவருடைய கொள்கை

1 काव्यप्रकाशसङ्केत

2 नाटकमीमांसा

3 व्यक्तिविवेकविचार

4 साहित्यमीमांसा

5 महदयलीला

6 हेमचन्द्र

7 काव्यानुशासनम्

8 अलङ्कारचूडामणि

9 शारदातनय

10 भावप्रकाशनम्

ராமசுந்தரமும் ¹ குணசுந்தரமும் ² — கி பி 1100—1175
இவ்விருவரும் வேறுமச்சுந்தரரின் சிஷ்யர்கள் இவா வருத்தி
யுடன் நாடயதாடபணம் ³ இயற்றியவா இவ்ருப பன்னிரண்டு
ருபகங்களின் விசாரம் உள்ளது

வாகபடா ⁴ — கி பி 1110—1140 இவரது தகப்பனா
ஸோமன இவா அண்ணலிஸுபாடகபுரத்தில் கலசன என்ற
ஜயஸிம்மனுக்கு மஹாமாதயனாய இருந்தனா இவா எழுதிய
தூல வாகபடாலங்காரம் ⁵ இதனை ஐந்து பரிச்சேதங்களில்
கவிதாதிக்காரம், தோஷம், குணம், அலங்காரம் என இவை
சூறப்பட்டன இதற்கு ஐந்து உரைகள் உள்

லிதயாதான ⁶ — கி பி 1282—1327 இவா உதகல்
தேசத்தவா இவா எழுதிய தூல ஏகாவளி ⁷ எனபது விஷய
விபாகத்தில் பெருமபாஹம் மமமடனா அநுஸரிககினரூ
தவனிபரஸ்தானத்தைக கைப்பற்றியவா அலங்காரலக்ஷணங்
களில் அலங்காரஸாவஸ்வகாரரைப பின்பற்றுகிரா நுண்டு
உதாஹாணசலோகங்களெல்லாம் உதகலவரசனாகிய நர
ஸிம்மனைப் பற்றியன இரதூல அபபையதீக்ஷிதா, ஜகந்நாதன்,
விசுவேசுவரன் இவர்களுடைய தூலகளிற குறிக்கப்பட்டது
மலலிநாதா இதற்கு உரை எழுதியுள்ளார

ஜயதேவன் ⁸ — கி பி 1200—1300 இவா சுந்தரா
லோகம் ⁹ இயற்றியவா

1 रामचन्द्र

6 विद्याधर

2 गुणचन्द्र

7 एकावली

3 नाट्यदर्पणम्

8 जयदेव

4 वाग्भट

9 चन्द्रालोक

5 वाग्भट्टाचार

பாபுதத்தன்¹ — கி. பி. 1300-1400. இவா விதேக
தேசத்தவர் இவரால் ரஸமஞ்சீ² இயற்றப்பட்டது. இங்கு
காவிகை ஸ்மிதைய, பாஜிதைய, ஸாமாந்தவதிகை என்றும், காயகன்
பதி, உபபதி, வைசேஷிகன் என்றும் பகுக்கப்பட்டனர்.
இதற்கு வ்யங்க்யார்த்தகௌமுதீ³ என்ற உரையை அந்த
பண்டிதரும், ப்ரகாசம்⁴ என்ற உரையை காசேசப்பட்டரும்
இயற்றினர். பாபுதத்தனே ரஸதரங்கினீ⁵ என்ற மறமெரு
யுரையும் இயற்றினர். அங்கு உபாதிபேதததால் சிவ்வேதாதி
கன் ஸ்தாயிபாகவும் வ்யாசிசரிபாகவும் இருக்கும் என்பதை
விளக்கியுள்ளார்.

வித்யாகாதன்⁶. — கி. பி. 1250—1350 இவா ப்ரதாபருத்ரா
யிசாபுஷணம்⁷ என்ற பெயர் கொண்ட ப்ரதாபருத்ரீயத்தை⁸
இயற்றினர். உதாஹரணச்ஸோகங்கௌவ்ஷாம் த்ரிலிங்காதி
பதிபாகிய ப்ரதாபருத்ரணாப்பற்றியன இஃதுவ் பெரும்பாலும்
காவ்யப்ரகாசத்தின் முறையைக் கொண்டது. இருப்பினும்
காவ்யப்ரகாசத்தில் த்வர்யாஸோகததையும், காடகப்ரகா
சத்தில் தசரூபகததையும், அஷங்காப்ரகாசங்களில் அஷங்
காரணர்வஸ்வததையும் இஃதுவ் பின்பற்றியது.

குமாரஸ்வாமி⁹. — இவர் மல்லிகாதரின் இரண்டாவது
மகன். ப்ரதாபருத்ரீயத்திற்கு த்ரீத்யபணம்¹⁰ என்ற உரை
இயற்றினர்.

1. भानुदत्तः	6. विद्यानाथः
2. रसमञ्जरी	7. प्रतापस्वरूपश्रीमृषणम्
3. व्यङ्ग्यार्थकौमुदी	8. प्रतापस्वदीपम्
4. प्रकाशः	9. कुमारस्वामी
5. रसनारायणी	10. रत्नापणम्

வடமொழிநூல்வரலாறு

வாக்படா ¹ — கி. பி. 1300-1400. இவரது தகப்பனார் நேமிகுமாரா ² இவர் காவ்யாநுசாஸனம் ³ இயற்றியவர் பெரும்பாலும் காவ்யமீமாம்ஸை, காவ்யப்ரகாசம் இவற்றி லீருந்து விஷயங்கள் எடுக்கப்பட்டன

லிச்வநாதன் ⁴. — கி. பி. 1300 -1384 — அலாவுதின் என்ற துருஷ்கசககாவாததீயின் காலத்தில் உதகலதேசத்தில் இவா ஸந்திவிகாஷிகமஹாபாதார ஆக இருந்தனர். இவரது தகப் பனா சந்தாசேகரமஹாகவி. இவா எழுதிய நூல் ஸாஷித்ய தாப்பணம் ⁵. இதனுள் பதது பரிச்சேதங்களில் அலங்காரசாஸ்தர விஷயங்கள் எளிய நடைபில் விசாரிக்கப்பட்டன. இவா காவ்யப்ரகாசதாப்பணம் ⁶ என்ற நூலையும் இயற்றினா என்பா.

சிங்கபூபாலன் ⁷. — கி. பி. 1339. இவா லிந்தயமணீ, பூரிசைலம் இரண்டற்கும் இடையிலுள்ள நாட்டிறகு அரசராய் இருந்தவா. இவரது தகப்பனா அநுபோதன் ⁸; தாயா அநாமாம்பா ⁹. இவா ரஸாரணவஸுதாகரம் ¹⁰ என்ற நாட்யா லங்காரத்தை இயற்றியவா. தசரூபகவிஷயங்கள் இங்குத தெளிவாய உணர்த்தப்பட்டன. உதாஹாணச்சிலோகங்கள் காளிதாஸநாடகங்கள், ரதநாவளி, மாலதீமாதவம், பாலராமா யணம் இவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

கேசவமித்ரன் ¹¹ — கி. பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் இருந்தனா இவா அலங்காரசேகரம் ¹² இயற்றியவா.

1. वाग्भटः	7. शिङ्गभूपालः
2. नेमिकुमार.	8. अनपोत.
3. काव्यानुशासनम्	9. अलङ्कार
4. विधनाथ	10. रसार्णवसुधाकरः
5. साहित्यदर्पणम्	11. केशवमित्रः
6. काव्यप्रकाशदर्पणम्	12. अलङ्कारशेखर

அப்பையதீகரீதர்¹. — கி. பி. 1520-1593. இவர் அலக்
காசாஸ்தாத்தில் சித்ரமீமாம்ஸை², குவலயாகந்தம்³ இவற்றை
இயற்றினர். சித்ரமீமாம்ஸையில் முன்னோது கொள்கைகளின்
ஆராய்ச்சியையும், குவலயாகந்தத்தில் அத்தாவங்காவினக்கத்
தையும் செய்தனர்.

புரீகோலிந்தன்⁴. — கி. பி. 1600 இவர்க்கு டக்குரா⁵
என்ற பெயரும் உண்டு இவர் மிதீஸில் ஸ்ரீவிசுவமசத்திற்
பிறந்தவர். காவ்யப்ரதீபம்⁶ இயற்றியவர். இதற்கு காகேசன்
உத்யோதம்⁷ என்ற உரையும், வைத்யகாதன் பாய்⁸ என்ற
உரையும் எழுதினர்.

ஜகந்நாதன்⁹. — கி. பி. 1620-1660 இவர் தைலிங்க
தேசியப்ராம்மணன்; பவனகன்னிகையை மணந்தவன்.
ஜாஜ்ஜான் என்ற டில்லி சக்ரவர்த்தியிடம் பண்டிதரானான்¹⁰
என்ற பட்டம் அடைந்தவன். இவரது தகப்பனா பெருப்பட்டா.¹¹
அவர் சேஷரிடம் மஹாபாஷ்யமும், கண்டதேவரிடம் பூரவ
மீமாம்ஸையும், மனோகந்தாரிடம் ந்யாயவைசேஷிகமும்,
ரானேந்திரபிசுபாசிடம் வேதாந்தமும் படித்தவர். அவரோ
தன் மகனுக்கு எவ்வாசாஸ்தாங்கடையுங்கற்பித்தவர். அலக்
காஸ்தாத்தில் ரஸகங்காதம்,¹² சித்ரமீமாம்ஸாகண்டனம்¹³ இவ்
விரண்டையும் ஜகந்நாதன் இயற்றினார். ரஸகங்காதம் ஒரு

1. अप्पय्यदीक्षितः

8. प्रभा

2. चित्रमीमांसा

9. जगन्नाथः

3. कुवल्यानन्दः

10. पण्डितनगजः

4. श्रीगोविन्दः

11. पेशमट्टः

5. टक्कुरः

12. रसगङ्गाधरः

6. काव्यप्रदीपः

13. चित्रमीमांसान्वण्टनम्

7. उद्योतः

சிறந்த நூல். இங்குச் சுவைப்பொருளைக் கொடுக்கும் சப்தமே காவ்யம் என்றும், அக்காவ்யம் உத்தமோத்தமம், உததமம், மத்திமம், அதமம் என நால்வகைப்படும் என்றுங் கூறுவா. இங்குள்ள உதாஹரணச்ச்லோகங்கள் எல்லாம் இவரே இயற்றியவை.

யஞ்ஞநாராயணதீக்ஷிதா ¹. — இ. பி. 1600—1650. இவா தஞ்சாவூரில் . ரகுநாதநாயகரின் ஆஸ்தானபண்டிதராய் இருந்தனா. இவா எழுதிய நூல் அலங்காரநாகரம் ². இது பிரதாபருதரீயத்தை ஒட்டியது. உதாஹரணச்ச்லோகங்கள் எல்லாம் ரகுநாதநாயகரைப் பற்றியன.

ராஜகுடாமணிதீக்ஷிதா ³. — இ. பி. 1600 இவர் காவய தாப்பணம் ⁴ இயற்றினா

ரூபதேவன். ⁵ — இவா உஜ்வலநீலமணி ⁶ இயற்றியவா. உதாஹரணச்ச்லோகங்களெல்லாம் கிருஷ்ணபரமாதமாவைப்பற்றியன. இதற்கு விச்வநாதசக்ரவாததி இயற்றிய சுநதீகை ⁷ என்ற உரையும், ப்ரீஜீவகோஸ்வாமி இயற்றிய லோசனரோசிணி ⁸ என்ற உரையும் உன.

நாஸிம்மகலி ⁹ — இ. பி. 1750 இவா பஹீக்ரீயா இவாது தகப்பனா சிவராமஸுதி ¹⁰. இவாது ஆசிரியா யோகானந்த யதீக்ஷா ¹ இவர் இயற்றிய நூல் கஞ்சராஜயசோபுஷணம் ¹²

1. यज्ञनारायणदीक्षितः	7. चन्द्रिका
2. अलंकाररत्नाकरः	8. लोचनरोचिनी
3. राजचूडामणिदीक्षितः	9. नरसिंहविवि
4. काव्यदर्पणम्	10. शिवरामसुधी.
5. रूपदेवः	11. योगानन्दयतीन्द्र.
6. उज्ज्वलनीलमणिः	12. नअराजयशोभूषणम्

இது பரதாபருதரீயத்தைப் பின்பற்றியது. இவர்க்கு அபீநவ காளிதாஸன்¹ எனப் பெயர் உண்டு

அசுயுதராயன்² — இவர் கி. பி 19-ஆம் நூற்றாண்டினர் இவர்க்கு மோடகன்³ என்ற பெயரும் உண்டு இவரது ஆசிரியர் நாராயணசாஸ்திரி இவர் எழுதிய நூல் ஸாஹித்ய ஸாரம்⁴ இதற்கு உரைமும் இவரே இயற்றினர்

ஸ்ரீகிருஷ்ணபிருமதந்தாபரகாலஸ்வாமி⁵ — இவரும் கி. பி 19-ஆம் நூற்றாண்டினர் இவர் எழுதிய நூல் அலங்கார மணிஹாரம்⁶ எனப்பது லக்ஷியம் முழுமையும் ஹிரிகுணங்களைப் பற்றியது

காந்திசந்தரவிதயாரதனன்⁷ — இவரும் கி. பி 19-ஆம் நூற்றாண்டினர் பாலாசன் என்தில் அலங்காரசாஸ்திரப் பொருளை அறியுமாறு இவர் ஒரு நூல் இயற்றினர் அதன் பெயர் காவ்யதீபிகை⁸

1 அபினவகாலிடாச

2 அசுயுதராய

3 மோடக

4 சாஹித்யசார

5 ஸ்ரீகிருஷ்ணபிருமதந்தாபரகாலஸ்வாமி

6 அலங்காரமணிஹார

7 காமந்திசந்தரவிதயாரதன

8 காவ்யதீபிகை

சிறப்புச்சொல்லகராதி

எண் பக்கத்தைக் குறிக்கும்

அ

- அகிலம் 34, 51
அகிலி 32, 34, 35, 37, 44, 46, 49, 56 72, 81, 110 127, 137 171, 242, 298
அகிலியினுறவு 49-51
அகிலிதேவாதிராம 10
அகலாதானம் 144
அகரூதவாணர் 297
அகலிபுரணம் 676
அகலிபுரமகாநகரம் 108
அகலிபுரமகாநகரம் 156
அகலிபுரமகாநகரம் 297
அகலிபுரமகாநகரம் 217
அகலிபுரமகாநகரம் 142, 148, 186
அகலிபுரமகாநகரம் 188, 191
அகலிபுரமகாநகரம் 142, 144, 186
அகலிபுரமகாநகரம் 292
அகலிபுரமகாநகரம் 267
அகலிபுரமகாநகரம் 490
அகலிபுரம் 19 28
அகலிபுரம் 60
அகலிபுரம் 68
அகலிபுரம் 245
அகலிபுரம் 537, 541
அகலிபுரம் 612
அகலி 49
அகலி 82, 83
அகலிபுரமகாநகரம் 271
அகலிபுரம் 689
அகலிபுரமகாநகரம் 496
அகலிபுரம் 357, 358, 394, 441, 545 558
அகலிபுரம் 81
அகலிபுரம் 81
அகலிபுரம் 63
அகலிபுரம் 80, 158 171
அகலிபுரம் 61
அகலிபுரம் 63
அகலிபுரம் 128, 146
அகலிபுரம் 23, 34, 37, 68
அகலிபுரம் 61-84
அகலிபுரம் 34
அகலிபுரம் 40
அகலிபுரம் 128
அகலிபுரம் 23
அகலிபுரம் 311
அகலிபுரம் 204
அகலிபுரம் 160
அகலிபுரம் 656
அகலிபுரம் 160
அகலிபுரம் 333, 334
அகலிபுரம் 169
அகலிபுரம் 3, 10, 99, 100 124, 143 145
அகலிபுரம் 186
அகலிபுரம் 259
அகலிபுரம் 172, 265
அகலிபுரம் 270
அகலிபுரம் 263 264 370, 469
அகலிபுரம் 74
அகலிபுரம் 448, 491
அகலிபுரம் 301 503, 597, 613
அகலிபுரம் 271
அகலிபுரம் 272

அநலைவதலிததாநதருசுநதீரிகை
271

அநலைவதலிததிவலிததாநதஸாநம
270

அநலைவதலிததி 269

அநலைவதாநதா 271

அநாசனம் 205

அநாவசிரஸ 323

அநாவமநதிரயுகள் 149

அநாவவேதபாநதிரயுகம் 176

அநாவவேதம் 99, 100, 106, 117,
149, 323, 537

அநாவவேதஸமஸிதை 2, 17, 54,
82-85, 93, 104 107, 131,
144

அநாவவேதியபிராமமணம் 163

அநாவா 11, 82

அநாவாகுகள் 82

அநாவாநதிரஸ 82, 83

அநிகரணகௌமுதி 258

அநிகரணதாபபணம் 277

அநிகரணஸாநாவளி 277

அநிசயம் 673

அநிதி 39, 68, 69, 75

அநிதேசவிசேஷம் 245

அநிதேசசாமானயம் 245

அநதயேஷம் 186

அநதணர் 79

அநதணாமதை 79

அநதாயாமி 169, 170

அநதரிகூம் 157

அநதரிகூலேசகம் 32, 40, 49 59
107

அநதரிகூஸதானதேவணைதகம் 182

அநதகஹரேஷம் 603

அநதியவலிதம் 288

அநநாமமர 686

அநநதிரூஷணசாஸ்திரியா 272

அநநதேவா 258, 685

அநநதசாஸ்யணதிரசர் 254

அநநபட்டர் 532

அநநபண்டிதர் 685

அநநதரேஷம் 681

அநபேதன 686

அநநககரகலம் 604, 640

அநநசனி 41

அநிர்வசனீயயாதிரவாதி 265

அநிஞதநா 294

அநா 21

அநாகரமணிகை 9

அநாசாஸனபாவம் 63

அநாயோசி 289

அநாவரகம் 174

அநவநுப 25 178

அபபக 216

அபபையதிகரிதா 249, 253, 259,
267, 268, 270, 489, 499 684,
687

அபஸாஸதீர்த்தம் 362

அபசபதகம் 158

அபயதேவன 481

அபயநகதி 483

அபராதிதயா 210

அபராவிதயா 173

அபராணீயபாயேசகங்கள் 546

அபராமபாத 34

அபராமபாததினாறநம் 65-66

அபாஸ 63

அபிசாரம் 87, 88

அபிசாரமதிரம் 101

அபிஞஞாஸசாருதனம் 549

அபிதிவருததிகரதருகை 677

அபிதரணசிரதாமணி 222

அபிநகநை 447 529

அபிநடம் 537

அபிநவகாஸிநாஸன 689

அபிநவருபதா 272 455, 492,
547, 604 678, 679, 681

அபிநவபாதி 663, 680

அபிமனய 229

அபிஷேககாடகம் 627

அபூபம் 109

அமபிரணமஹாஷி 55

அமருதாதிகமம் 409

அமருதபாதனம் 537

அமருதாஸஜீ 271

அமருதஹரீ 512

அமருதேரதயம் 657

அமரகிரந்தினிலி 389
 அமரகாந்தினிலி 484
 அமரநாடா 269
 அமரலிமமன 342
 அமருசத்தம் 511, 513
 அமரு 511
 அமலகாந்தா 267
 அமரவானைய 183
 அய்யாதிருபிரா 499
 அயல 81
 அரகம்பாடம் 137
 அரகனன 158
 அரணவவானனம் 470
 அரத்தகெனாடம் 417, 435
 அரத்தகாந்திரம் 84, 253, 329, 335, 436, 547
 அரத்ததிபிடை 338
 அரத்தாரிசுவாதிருபிரா 498
 அரத்தாரிசுவா 370, 371, 414, 462 557
 அரத்தமாளம் 183
 அரத்தவாதம் 139, 240
 அரணுனயிசா 338
 அரத்தலகாந்தம் 257
 அரஹத 158
 அரகனவெற்றி 93
 அரகாணிபாலை 532
 அரணயகேயகாணம் 135, 137
 அரணிகடைதல 11
 அருகாடன 79
 அருணகிரிசுரதா 496
 அருத்ததி 78
 அலகா 446
 அலகாந்தாந்திரம் 307
 அலகாந்தாருடமணி 683
 அலகாந்தாகோம 686
 அலகாந்தாமணிஹாசம் 689
 அலகாந்தாதாசம் 688
 அலகாந்தா 460
 அலகாந்தாலவனம் 682, 685

சுவாதம் 219
 சுவாபிடை 514

அலகாந்தாந்திரம் 682
 அலகாந்தாந்திராசம் 172, 265
 அலகாந்தி 686
 அலகாந்திரதம் 75
 அலகாந்திரதம் 289
 அலகாந்திரதம் 289
 அலகாந்தாவி 512
 அலகாந்திரமன 609
 அலகாந்திரமன 572
 அலகாந்திரமனாதி 614
 அலகாந்திரமன 562
 அலகாந்திர 171 284
 அலகாந்திர 163
 அலகாந்திர 153
 அலகாந்திர 171
 அலகாந்திர 232, 238, 259, 285, 291
 அலகாந்திர 487
 அலகாந்திர 22, 30
 அலகாந்திர 131
 அலகாந்திர 95
 அலகாந்திர 608
 அலகாந்திரபாசதம் 8
 அலகாந்திர 252
 அலகாந்திர 4, 122
 அலகாந்திர 115, 176, 221, 323 608, 662
 அலகாந்திர 189
 அலகாந்திர 80
 அலகாந்திர 105
 அலகாந்திர 22
 அலகாந்திர 22, 29, 44-46 107, 147, 149 158
 அலகாந்திர 125, 127
 அலகாந்திரபாசதம் 309
 அலகாந்திர 41
 அலகாந்திர 43, 45
 அலகாந்திர 39, 40, 43 52, 81 *
 அலகாந்திர 282

அ

சுவாதம் 297
 சுவாந்திரபாசதம் 197

ஆகனேயம் 137, 298 302	ஆகாதகி 266, 272
ஆகம்பரகரணம் 72	ஆகாததோதத் 279, 280
ஆகம்பரகரணயம் 274	ஆகாதபோதபட்டாரகாசாரயா 270
ஆகமம் 309	ஆகாதகாகவகாடகம் 652
ஆகமிகம் 537	ஆகாதகாசனதவம் 499
ஆகமிரஸாகன 82, 83	ஆகாதகாயமகி 189, 657
ஆகமிரஸ் 65	ஆபதயா 61
ஆசாரயஞ்ஞடாமணி 547, 610	ஆபதேவா 266, 656
ஆசாரமலிபாகம் 186	ஆபயா 80
ஆசுவலாயனகிருஷ்ணயஸு-உதரம் 4	ஆபஸ்தமபகிருஷ்ணயஸு-உதரம் 197, 201, 202
82, 187, 188, 244 334	ஆபஸ்தமபசுரோளதஸு-உதரம் 195
ஆசுவலாயனசுரோளதஸு-உதரம் 187	ஆபஸ்தமபதாமஸு-உதரம் 83, 204
ஆசுவலாயனம் 24	207, 296, 313
ஆசுவலாயனா 176, 215, 216, 334	ஆபஸ்தமயா 79 101, 148, 201, 202, 214, 215
ஆசாரியசாதிரி 229	ஆபஸ்தமபிசு 101
ஆசாரியபதமபரை 150	ஆபிசுலம் 219
ஆசாரயா 221	ஆபிசுலம் 150
ஆசாரியஸு-உதரபரணயா 246, 266	ஆயிரம் 184
ஆசாராதயாயம் 209	ஆய 31, 42
ஆசியாஸமணா 78	ஆயா 110
ஆசோனசம் 203 206	ஆயபட்டா 343
ஆசுரோவயபரகரணம் 409	ஆயபபபம் 184 360
ஆடு 23	ஆயன 111
ஆண்பிள்ளை பிரககுலகசலம் 201	ஆயஸ்தபவயாகயாஸம் 409
ஆதமததவலிலேகம் 288	ஆயாஸாததம் 205, 222
ஆதமததவலிலேகக்ஷண 290	ஆயாஸபதசு 513
ஆதமஸவஸுபா 267	ஆதஜிபேச 80
ஆதமஸித்தி 274	ஆதகாசனகாமணி 175
ஆதவன் 12 82	ஆதேஷ்யகலபம் 190
ஆதரோயாதகாமணி 175	ஆதேஷ்யபிரகாமணம் 147, 150
ஆதவணவேதம் 83	ஆணியகம் 2, 9
ஆதினி 312	ஆபய 537, 538
ஆதிசுவம் 312	ஆரியா 38, 108
ஆதிசேஷன் 230	ஆரியாஸாததம் 145
ஆதிதயர் 33, 69, 71	ஆபெருளி 308
ஆதிதயா 171	ஆலோகம் 289, 544
ஆதிபாஸதானம் 409	ஆனாதவாததனா 311, 315, 317, 318 321, 363, 378
ஆதினிகபாஸதானா 250	11, 416, 46, 1, 51
ஆதிஸூதா ஆதிதயேனன் 582	
ஆதாதேதம் 196	
ஆதா 309	
ஆதிகா 281	

சுருதகை 110
 சூர்வ 197
 சூர்திராசனகை 281
 சூரூரி 293

சூலகீயம் 49
 சூலாசனம் 537
 சூலாசியம் 189
 சூலிகா 221

இ

இடவீத 221, 229, 361
 இடதுமுக்காலமடிதல 160
 இண்டோ-இராணியனதேவதை 66,
 71
 இண்டோ-புரோபியனகாலத்தவர்
 61
 இண்டோ-புரோபியன காலம் 104
 இண்டோ-புரோபியதேவதைகள் 69
 இண்டோ-புரோபியன-பாஷா
 காலதீபம் 27
 இண்டோ-புரோபியன-பாஷை 138
 இந்நிலைமை 109, 327, 329
 இந்நித்யமனை 305
 இந்நிலை 180
 இந்நிலை 23, 29, 32-35, 37, 44,
 56 72, 74, 78, 81, 110, 125,
 126, 130, 137, 158, 218, 242
 இந்நிதிநூலம் 40-46
 இந்நிலை 70
 இந்நிலை 18, 34

இந்நிலைவருணை 70
 இந்நிலை 53
 இந்நிலை 508
 இந்நிலை 205
 இந்நிலைவருணை-பைபிள் 523
 இந்நிலைவருணை 602
 இந்நிலைவருணை 108
 இந்நிலைவருணை 61
 இந்நிலைவருணை 13
 இந்நிலைவருணை 274, 308
 இந்நிலை 69, 70
 இந்நிலைவருணை 72
 இந்நிலைவருணை 307
 இந்நிலைவருணை 131
 இந்நிலைவருணை 268
 இந்நிலைவருணை 144
 இந்நிலைவருணை 220
 இந்நிலைவருணைவருணை
 262
 இந்நிலைவருணை 19, 31, 112

ஈ

ஈவருணை 293
 ஈவருணை 512
 ஈவருணை 309
 ஈவருணை 274, 276
 ஈவருணை 166, 171

ஈவருணைவருணை 124
 ஈவருணை 57
 ஈவருணை 146
 ஈவருணை 538, 544

உ, ஊ

உருவருணை 30
 உருவருணை 326
 உருவருணை 22
 உருவருணை 73
 உருவருணை 86
 உருவருணைவருணை 16
 உருவருணைவருணை 108

உருவருணை 17
 உருவருணைவருணை 144
 உருவருணைவருணை 238
 உருவருணைவருணை 238
 உருவருணைவருணை 186
 உருவருணை 3, 10, 11, 99, 100
 143, 145, 148

ஆகனே 137, 298 302
 ஆகம்பரோணம் 72
 ஆகம்பரோணம் 274
 ஆகம் 300,
 ஆகங்கம் 537
 ஆகிரஸ்கள் 82, 83
 ஆகிரஸ் 65
 ஆசாயஞ்ஞாமணி 547, 610
 ஆசாமலிபாகம் 180
 ஆசுவலாயனகிருஹயஸூத்ரம் 4
 82, 187, 188, 244 334
 ஆசுவலாயனசரோதஸூத்ரம் 187
 ஆசுவலாயனம் 24
 ஆசுவலாயனா 176, 215, 216,
 334
 ஆசாரபசுதிரா 229
 ஆசாரியபரம்பரை 150
 ஆசாரியா 221
 ஆசாரியஸூத்ரபரம்பரையா 246,
 266
 ஆசாராதயாயம் 209
 ஆசிரமமணா 78
 ஆசனசம் 203, 206
 ஆஞ்ஞாயகாரணம் 409
 ஆ 23
 ஆண்பிள்ளை பிறகருவகாலம் 201
 ஆதமத்தவநிலைகம் 288
 ஆதமத்தவநிலைகரை 290
 ஆதமஸகரூபா 267
 ஆதமவந்தி 274
 ஆதாவன 12 82
 ஆதரோயா நகரமணி 175
 ஆதாவணவேதம் 83
 ஆதிசுவி 312
 ஆதிசுவடம் 312
 ஆதிசேஷன் 230
 ஆதிதயா 33, 69, 71
 ஆதிநதியன் 171
 ஆதிபரஸதானம் 409
 ஆதினிகபரோபகாரா 250
 ஆதிஸூர-ஆதிதயேனன் 582
 ஆதாரதேசம் 196
 ஆதார 309
 ஆலோகி 281
 ஆதாமி 200, 272
 ஆதாதீர்த்தர் 279, 280
 ஆதாபேதபட்டாரகாராயர் 270
 ஆதாதாரகலிகாடம் 652
 ஆதாதாரகலதவம் 499
 ஆதாதாரயமகி 180, 657
 ஆபதயா 61
 ஆபதேவா 256, 658
 ஆபயா 80
 ஆபஸ்தம்பகிருஹயஸூத்ரம் 197,
 201, 202
 ஆபஸ்தம்பசரோதஸூத்ரம் 195
 ஆபஸ்தம்பதாமஸூத்ரம் 83, 204
 207, 296, 313
 ஆபஸ்தம்பா 79 101, 148, 201,
 202, 214, 215
 ஆபஸ்தம்பிகள 101
 ஆபிசலம் 219
 ஆபிசலம் 160
 ஆயிரம் 184
 ஆய 31, 42
 ஆயன் 110
 ஆயபட்டா 343
 ஆயபகவம் 184, 360
 ஆயன 111
 ஆயஸதயவயாகயானம் 409
 ஆயாவததம் 205, 222
 ஆயாஸபதசுதி 513
 ஆஜீயோ 80
 ஆஷாநகரமணி 175
 ஆஷேயகலம் 190
 ஆஷேயபநகரமணம் 147, 150
 ஆணியகம் 2, 9
 ஆபய 537, 538
 ஆரியா 38, 108
 ஆரியாவததம் 145
 ஆபெருளி 308
 ஆலோகம் 289, 644
 ஆனாதவாததனா 311 315, 317,
 318, 321, 363, 364, 373
 376, 411, 416, 431, 436,
 438, 511, 512 552, 560,
 574, 580 582, 603, 666,
 674-679

ஆறு குறுக்கை 110
ஆஜீகலி 197
ஆஸ்திகதாசனங்கள் 281
ஆஸூரி 293

ஆறுவசீயம் 49
ஆறுவாராயம் 537
ஆறுவாரதிபம்ம 189
ஆறுவா 221

இ

இடவரி 221 229, 561
இடதுமுதுகாலம்முதல் 160
இண்டோ-இராணியுளதேவதை 66,
71
இண்டோ யூரோபியன்காலத்தவர்
61
இண்டோ-யூரோபியன் காலம் 104
இண்டோ-யூரோபியதேவதைகள் 69
இண்டோ-யூரோபியன்-பாஷா
சாலதிரம் 27
இண்டோ-யூரோபியன்-பாஷை 138
இதழாசலம் 109 327, 329
இதிரதயுமன்ன 305
இதிரவஜா 180
இதிரன் 23, 29, 32-35, 37, 44,
56, 72, 74, 78, 81, 110, 126,
126, 130, 137, 158, 218, 242
இதிரனினுறறல் 40-46
இதிராகன் 70
இதிராணி 18, 34
இதிராவருணை 70
இதா 53
இதாதுதம் 508
இமயம் 205
இயேசுருஸ்தா-பைன் 523
இரட்டித்தகாலதல் 602
இரட்டைமரட்டுவண்டி 108
இரட்டையர் 61
இரட்சியததிரம் 13
இராமாதுஜசராயா 274, 308
இரை 69, 70
இலறத்தா 72
இலகணம் 307
இஷ்டகாமதிரங்கள் 131
இஷ்டசித்தி 268
இஷ்டி 144
இஷ்டசூத 229
இஷ்டமுத்தராததல் உபோகலீசாகம்
262
இஷ்வர 19, 31, 112

ஈ

ஈசுவரருஷண 293
ஈசுவரசுதம் 512
ஈசுவரஸமூகிதை 309
ஈசுவரவரித்தி 274, 275
ஈசுவரஸயம் 166, 171
ஈசுவரஸயோபனிஷத் 124
ஈசா 57
ஈசானன் 146
ஈஹாமருகம் 538, 544

உ, ஊ

உகிரதேவன் 30
உகாசரவன் 328
உகார 22
உடல் 73
உடலவலிமை 86
உடனகடையேறினன் 16
உடனகடையேறுதல் 109
உடனபிறத்தான் 17
உண்மைபேசுதல் 144
உண்திரிகண்டு 238
உண்திமணிதிபிகை 238
உதகாதருகணம் 186
உதகாதா 3, 10, 11, 99, 100,
143, 145, 148

உததண்டன 508	உபஸ்தானமாநிரம் 85
உததாமீராமனை 241, 261, 468	உபஸர்க்கம் 219
உததாராமசரிதம் 355, 583-585,	உபாஸனங்கள் 169
591, 600, 602	உபாஸனம் 273
உததாராசரிதம் 136	உபேகதரவஜ்ஜா 180
உததவதுதம் 507	உமவேகா 248, 251, 582
உததபேஷாவுல்லபா 512	உமாமஜேஸ்வரா 601, 602
உதபடன 672	உயிரகன் 26
உதயோதகரா 286	உயிரகோடுபேதன் 125
உதயோதம் 232	உயிருன்னவன் 46
உதயோதனம் 232	உயிரையளிப்பவன் 46
உதயோதனஸூரி 442	உசவசி 28
உதயனஞ்சாரயா 287, 288, 492	உசகிபுருரவஸ-ஸமவாதம் 539
உதயகந்தரீகதை 529	உரணன் 40
உதனவதி 107	உலகுவழக்குகன் 596
உபகாமபராகாமம் 253	உலகா 282
உபகாமம் 85, 86, 91, 93, 96	உவவடபாக்யம் 123
உபநிடதம் 2	உழவன் 14
உபபூரணங்கள் 309	உழவு 23
உபநிஷத் 9, 76, 141 165, 173,	உஜவலகீஸமணி 686
345 595, 597	உஜவலை 208
உபநிஷதபாக்யம் 265	உஜ்ஜயீசி 231
உபமை 537	உஷணிக 25, 178
உபநிகாண்டம் 121	உஷண 34, 51, 66, 67
உபவசுஷா 244-246	ஊரவசி 158
உபவீதம் 153	ஊருபககம் 631
உபவீதி 130, 160	ஊறகாணம் 136
உபஸகாரம் 290	ஊறம் 245

உ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ

எககம் 134	ஐதரோயபயிராமமணம் 99 145,
எருது 110	147, 168
எல்லாமாதவிவாதம் 189, 199	ஐதரோயம் 141, 142, 166, 167
எழுத்து 173	ஐதரம் 137
என் 109	ஐதரம் வேதம் 329
எககாதா 418	ஐயாபாணம் 653
எககாமி 133	ஐஷோனெ 48
எகாதவிவாதம் 301	ஒககம் 134
ஒகாவளி 684	ஒட்டகம் 159
ஏதகம் 30	ஒத்துவாழ்தல் 110
ஏழடி 108	ஒருபொருட்கூலி 43
ஏழுவாரததை 108	ஒனது 184
ஐசுவரம் 86, 110	ஒஷதி 87

ஒருநிதயவீசாசாசனம் 412, 681, ஒன்பதயம் 673
 889
 ஒன்பதீசுதிமீசாமலம் 261
 ஒன்பதாயுதம் 662
 ஒன்பதாயுதம் 196
 ஒன்பதாயுதம் 186
 ஒன்பதாயுதம் 469, 470

க

காமநிதயம் 239
 காமபாடம் 47
 காமம் 245
 காமமணி 159
 கரிபாசகம் 661
 கருதநிதயம் 128
 கருதநிதயம் 245

கருதநிதயம் 101
 கருதநிதயம் 3, 101, 185
 கருதநிதயம் 85, 93, 97, 102,
 185
 கருதநிதயம் 60
 கருதநிதயம் 128
 கருதநிதயம் 302

க

கருதநிதயம் 490, 493
 கருதநிதயம் 512
 கருதநிதயம் 490
 கருதநிதயம் 285, 288
 கருதநிதயம் 80, 81
 கருதநிதயம் 513
 கருதநிதயம் 342, 507
 கருதநிதயம் 274
 கருதநிதயம் 117, 154
 கருதநிதயம் 115
 கருதநிதயம் 75
 கருதநிதயம் 504
 கருதநிதயம் 506
 கருதநிதயம் 253, 255
 கருதநிதயம் 268, 471,
 492
 கருதநிதயம் 115
 கருதநிதயம் 548
 கருதநிதயம் 154
 கருதநிதயம் 19, 62
 கருதநிதயம் 57
 கருதநிதயம் 545
 கருதநிதயம் 238
 கருதநிதயம் 15, 16, 90, 159
 கருதநிதயம் 282, 284
 கருதநிதயம் 304
 கருதநிதயம் 625
 கருதநிதயம் 514, 521

கருதநிதயம் 312, 662
 கருதநிதயம் 495
 கருதநிதயம் 290, 473
 கருதநிதயம் 222, 226, 244,
 459
 கருதநிதயம் 614
 கருதநிதயம் 22, 29
 கருதநிதயம் 442
 கருதநிதயம் 274
 கருதநிதயம் 469
 கருதநிதயம் 294
 கருதநிதயம் 493
 கருதநிதயம் 335
 கருதநிதயம் 538, 650
 கருதநிதயம் 257
 கருதநிதயம் 632
 கருதநிதயம் 300
 கருதநிதயம் 630
 கருதநிதயம் 649
 கருதநிதயம் 635
 கருதநிதயம் 91
 கருதநிதயம் 91
 கருதநிதயம் 186
 கருதநிதயம் 613-616
 கருதநிதயம் 258
 கருதநிதயம் 165
 கருதநிதயம் 33, 34
 கருதநிதயம் 245

காமமீகாமலா 241, 242
 கானா 344, 357
 கருடன 273
 கருணம் 315, 333, 334, 373
 கருணவிபரமபம் 603
 கலபதரு 267
 கலபம் 173, 174, 185
 கலயாணனெனகதிகம் 660
 கலஹணன் 473
 கலசரி-அரசா 610
 கலசன் 681
 கலாபி 115
 கலாலிலாமை 458
 கலீலிடமபனம் 499

கலயம் 155
 கலகூன 21
 கலாமயனம் 142
 கலிகண்டாபரணம் 682
 கலிகலபதருமம் 239
 கலிதாசகலிகலிமமா 487
 கலிமஜேகினை 345
 கலிராஜன் 475, 613
 கருததுவணாயிலசபிட்டாண 471
 கணபாடம் 9
 கணிகூகன் 158
 கஜபதிபரதபருதாண 649
 கணதாரிரவசசசசசயா 200

௩௩

காசபட்டா 256
 காசமீகம் 117
 காசயபகோததிரம் 582
 காசகருதனன் 220
 காசிகாவருததி 162, 232, 427, 438
 காசினா 252
 காசினாஹாசமயம் 308
 காசுரன் 638
 காசுரி 488
 காடகபிசுறையனாசம 197
 காடகபரமமணம் 337
 காடகம் 166, 169, 170
 காடகனமதிரை 115, 119
 காடகாசகாமனி 175
 காண்டம் 122
 காணவசாண 118, 123
 காணவாயன் 7
 காந்தப் 197
 காந்தியாயனாசமயாசம 101, 195
 காந்தயாயன் 148, 176, 170, 203, 216, 222-227, 382
 காந்தயாயாசாமனி 175
 காந்தன் 17
 காந்தம் 239
 காந்தபரி 440, 514, 517, 518, 529

காந்தமபரிசு மதிரதாசரு உணவு
 கவைகாசு 518
 காந்தமபரிசுகாசும 524
 காந்தாரி 290
 காந்தகருதனனாசம 192
 காந்தியாசமயாசம 202
 காந்த 109, 141, 297
 காந்தர்வம் 205
 காந்தாவலிதி 584
 காந்தாரிசும 548
 காந்திகாந்தாவியாசம 689
 காந்திதி 275
 காமகாந்தம் 432, 436, 468
 காமதேவா 475
 காமதேவா 553
 காமகாபி 498
 காமதர்வம் 212
 காமதிரிசும 8
 காமதரி 21, 178
 காந்திகாந்த 305
 காந்தினா 540
 காந்தினாசம 320
 காந்தியாசம 49
 காந்திகாந்த 201
 காந்தினா 213
 காருடம் 298, 307
 காந்தயனம் 105
 காந்தம் 9, 171

காலசேகர் 322
காலபசாலை 117
கால்யகுணம் 537
கால்யகௌதுகம் 677
கால்யதர்ப்பணம் 688
கால்யதிபிதை 689
கால்யதோஷம் 537
கால்யப்ரகசுதர்ப்பணம் 686
கால்யபராசகம் 682, 686
கால்யபராசஸவகேதம் 683
கால்யப்ரதீபம் 687
கால்யம் 311, 357
கால்யர 22
கால்யமீமாம்ஸை 677, 686
கால்யலக்ஷம் 661
கால்யலக்ஷணம் 661
கால்யரூபசாஸனம் 683, 686

கால்யலக்ஷகரம் 661, 666, 673
கால்யலக்ஷகாரணம் 673
கால்யலக்ஷகாரண-உதாவிருத்தி
427, 438, 559, 582
காளிதாஸன் 179, 298, 299, 324,
342, 343, 345, 348, 349,
352, 357-366, 369-371,
374, 377, 379, 380, 382,
385, 386, 397, 398, 410,
411, 415, 419, 426-428,
434, 439, 445, 450, 467,
487, 488, 493, 507, 521,
522, 529, 531, 545, 546,
549-558, 586, 587, 635,
686
கானம் 137

கி ி கி

கிரகணம் 183
கிரணவளி 288
கிரம்பாடம் 9
கிரஹகன் 111
கிரதார்ஜுனியம் 413, 431, 437
488
கிராமணி 13
கிராமம் 43
கிருதயா 88
கிருத்திதை 78, 111
கிருஷ்ணகாணமிருதம் 512
கிருஷ்ணகவி 505
கிருஷ்ணசுதரண 508
கிருஷ்ணதலைவபாயண 243
கிருஷ்ணதரதாசாயா 260
கிருஷ்ணதிகழிதா 257
கிருஷ்ணதரதாயபஞ்சாண 507
கிருஷ்ணபிருமதாதா
பாசாஸையாதி 689
கிருஷ்ணமாதாசாயா-அபிவபட்ட
பாண 523, 649
கிருஷ்ணமாதாசாயா 513
கிருஷ்ணமீசர் 633, 686
கிருஷ்ணயஜுர்வேதபிராம்மண
கன் 152

கிருஷ்ணயஜுர்வேதம் 116
கிருஷ்ணயஜுர்வேதஸம்ஹிதை 140
கிருஷ்ணலீலாசகர் 237
கிருஷ்ணலீலை 299
கிருஷ்ணஸவாயிசுரோதிகன் 135
கிருஷ்ணாசுதா 290, 477
கிருஷ்ணாசுதலாஸவதி 271
கிருஹஸ-உதாரகன் 240
கிரேக 218
கிரேககா 38
கிரேக காடகம் 539
கிரேக ஜ்யோதிஷம் 342
கிவசாண்டம் 121, 171
கிழத்தனம் 18
கித 256, 285, 360, 361, 389,
411, 428, 476, 513, 536,
539, 540, 546, 559
கிதகோவீதம் 512, 513
கிதாபாஷ்யம் 265, 275
கிதாசுதலாஸவதி 274
கிதி 138
கிதிசுதகம் 512
கிததி 110
கிததம் 509

கு, கூ & கே

குடிசை 212	குமுதகாசன 362
குணசாதார 684	குஜரதேசம் 187, 196
குணபான 562	குருபாதிபம் 271
குணவாததன்ன 508	குருபாஞ்சாலதேசத்தா 147
குணூடயா 481, 516	குருபாஞ்சாலதேசங்கள் 131
குணீபூதவயங்கியம் 384, 416, 467	குருபாஞ்சாலப்போர 77
குதலா 42	குருதனமலை 272
குதிரை 43, 159	குருசாமகவி 651
குதகன 680	குருகுததனமை 26
குதமாலா 597, 601, 641	குரோதம் 71
குதரபஸ்திகதம் 92, 100	குலஹகபட்டா 209
குதீதேவன் 439	குலசேகரா 455
குதிரை 680	குலாணவதாதரம் 310
குபதன் 200	குலவயாசாதம் 687
குபுஸவசமி சாஸ்திரியா 250,	குலவயாவளி 646
283, 285, 469, 546	குறிஞ்சி 22
குபேசன் 112, 169	குறையாசார 360
குமபஸம்பவா 28	குஷ்டம் 112
குமார: 247	குறுதேவா 274
குமாரகுபதன் 361	கசமாண்டதேவாமம் 183
குமாரதாஸன் 359, 426, 428	கட்டத்திலுள்ள குரூப்போட்டால்
குமாரபாலசரிதம் 459	என விழாது 471
குமாரபாலன் 460	கட்டுசசோது 207, 208
குமாரன் 361	கட்டத்தத்தவாலோசனம் 272
குமாரஸவாமி 685	கட்டத்தத்தியிகை 272
குமாரஸம்பவம் 298, 348, 352,	கஜரதேசம் 136
357, 362, 364, 366, 370, 371,	கேசவக-254, 275
374, 376, 377, 384, 399 404	கேதாரபட்டா 179
413, 426, 431, 437, 673	கேசேபகிஷத 112, 147, 166,
குமாரிலபட்டா 189, 193, 236,	168
246-249, 308, 582	

கை, கோ, கோ & கேள்

கைசேயீமாத 548	கோசம் 110
கைசீ 537, 538	கோடி 130
கைபட் 232	கோணிகரபந்தர் 230
கோசசாக்ஷிமமாராய்ச் 509	கோணிகை 230
கோவது 23	கோதமா 58
கோ 21	கோசந்திபர் 230
கோசஸ்தேசம் 508	கோபதபிராமமணம் 84, 101,
கோசெஸ்தேசம் 508	141, 163
கோசுமாரதி 512, 557	கோபாலகாலதிரி 203

கோபாலபூபாலன் 501
 கோபாலியா 236
 கோபிலசுருஹ்யம் 192, 194, 199
 கோபிலர் 214-216
 கோமதி 80
 கோமலதை 530
 கோமாதாரிகன் 212
 கோமட்டைடகாச் 182, 282
 கோமதை 472
 கோவந்ததன் 513
 கோவிந்தசாதர் 473
 கோவிந்தபாதர் 265
 கோவிந்தா 256
 கோவிந்தாஜர் 209, 325
 கோவிந்தன்வாமி 206
 கோவிந்தாநந்தர் 266
 கோதை 62
 கோல்வாரிஜார்ந்தனப்பட்டர் 510
 கோலி 530
 கோலாம்பி 226
 கோலிசுருஹ்யஸூத்ரம் 214
 கோடபாதபாஷ்யம் 294
 கோடபாதர் 172, 205
 கோடபிரகம்மசாநியம் 269
 கோடவநெர 439

சங்கரன் 31, 62
 சங்கரன் 680
 சபேயாசகம் 150
 சாமணன் 158
 சங்கு-ததா-சங்கு-மங்கம் 514
 சங்குசாந்யம் 312, 357, 607
 சங்குணம் 171
 சங்குததம் 86, 308
 சங்குசாந்யசகம் 509, 510, 513
 சங்குசாந்யததம் 510
 சங்குசாந்யததம் 653, 676
 சங்குசாந்யததசகம் 601, 681
 சங்குசாந்யததததம் 660
 சங்குசாந்யதததததததத 511
 சங்குசாந்யததததத 513
 சங்குசாந்யதததததததத 656
 சங்குசாந்யதததத 318, 333
 சங்குசாந்யதத 318, 333

கோடாபிசந்தன் 449
 கோடோசர்வீசுருஹ்யம் 470
 கோண்டப்பட்டர் 234
 கோண்டின்பர் 201, 202
 கோண்டிவருத்தி 53
 கோததன் 191, 221
 கோதததததததததததத 193, 194,
 206, 207, 303
 கோதததததததத 76, 215, 223
 கோதததத 187, 188, 191-193,
 204, 214, 216, 286
 கோதததததததததததத 299
 கோதததததததததததத 190
 கோதததததததத 134, 135, 147,
 191
 கோதததததததததததத 632
 கோதததத 298, 305
 கோததத 337
 கோததததத 362
 கோதததததத 166, 167
 கோததததத 141, 142, 145
 கோதததததததததததத 188,
 241
 கோதததததததததததத 145

க

சங்குததததத 276
 சங்குதததததததத 276
 சங்குததததத 179
 சங்குதத 21
 சங்குதததததததத 522
 சங்குததததத 112
 சங்குதததததததத 197
 சங்குதததததததததததத 197
 சங்குதததததததத 3, 78, 185, 240
 சங்குதததததத 85, 185
 சங்குதததததததததத 225
 சங்குதததததததததத 247, 581
 சங்குதததத 673
 சங்குதததத 211, 212
 சங்குதததத 207
 சங்குதததததததத 166, 169
 சங்குதததததத 169

சகலார்த்தம் 14
சகல 170
சகலபதான 610
சகலவாதம் 290
சகலபாணிதிகழிதா 515
சகலரி 180
சகல 342
சகலஸமாதானம் 277
சகலநிலை 158
சகலதரின 638
சகலபட்டா 254, 257
சகலபிரகார 254 269, 290
சகலவிஷயம் 491
சகலபிரகாரியா 172, 241, 245
246, 250, 261, 265, 266,
275, 308, 330 511
சகலபிரகார 272
சகலவிஷயதாமஸூதரின 204
சகல 103
சகலபதான 677, 679
சகலபட்டா 342
சகல 477
சகலபதி 42
சகலபிரகாரியா 523
சகல 239
சகலபிரகாரியா 127
சகலபரின 208, 211
சகலபரினம் 511
சகலபரினபதி 473
சகலபரின 509
சகலபரின 277
சகலபரினபரினம் 100, 123
141, 154 155 159 551
சகலபரின 162
சகலபரின 275
சகலபரினபரினம் 510
சகலபரின 508
சகலபரினபரினம் 584
சகலபரினபரினம் 4-3
சகலபரின 270
சகலபரின 150 173 178, 180
சகலபரினபரின 231, 309
சகலபரின 111
சகலபரினபரினம் 271
சகலபரினபரினம் 221
சகலபரினபரினபரினம் 222
சகலபரினபரின 233, 235
சகலபரினபரின 234
சகலபரினபரினபரினம் 290
சகலபரினபரினம் 218
சகலபரினபரின 234
சகலபரினபரினபரினம் 218
சகலபரினபரினபரினம் 418
சகலபரினபரினபரினம் 234
சகலபரினபரின 241, 243, 246
சகலபரினபரினபரினம் 436 467
சகலபரினபரின 489
சகலபரின 473
சகலபரின 21, 41
சகலபரினபரினம் 526
சகலபரினபரின 532
சகலபரினபரினபரின 262
சகலபரின 67
சகலபரினபரின 239
சகலபரின 200
சகலபரினபரின 115
சகலபரின 115
சகலபரினபரின 131
சகலபரினபரின 24
சகலபரின 150
சகலபரினபரினபரினம் 487, 496 497,
502 513 517
சகலபரினபரினபரினம் 513
சகல 55
சகலபரின 221
சகலபரின 222
சகலபரின 280
சகலபரினபரினம் 220, 239
சகலபரினபரின 220
சகலபரின 24
சகலபரினபரின 106
சகலபரினபரின 208, 351, 355, 370,
549 552 540

சாட்சியங்களுடைய உதரம் 187,	சாட்சியங்களுடைய 246, 248
188	சாட்சியங்களுடைய உதரம் 187,
சாட்சியங்களுடைய உதரம் 179,	188
187	சாட்சியங்களுடைய 297
சாட்சியங்களுடைய 525	சாட்சியங்களுடைய 196
சாட்சியங்களுடைய 305	சாட்சியங்களுடைய 558
சாட்சியங்களுடைய 24	சாட்சியங்களுடைய 642
சாட்சியங்களுடைய 215	சாட்சியங்களுடைய 683
சாட்சியங்களுடைய உதரம் 190	சாட்சியங்களுடைய 310
சாட்சியங்களுடைய 156, 191	சாட்சியங்களுடைய 558
சாட்சியங்களுடைய உதரம் 570-572	சாட்சியங்களுடைய உதரம் 278
சாட்சியங்களுடைய 185	சாட்சியங்களுடைய 261
சாட்சியங்களுடைய 152	சாட்சியங்களுடைய 559, 625
சாட்சியங்களுடைய 220, 239	சாட்சியங்களுடைய 221
சாட்சியங்களுடைய 318, 319, 331, 332,	சாட்சியங்களுடைய 251
647, 648	சாட்சியங்களுடைய 361
சாட்சியங்களுடைய 297	சாட்சியங்களுடைய 249-251
சாட்சியங்களுடைய 271	சாட்சியங்களுடைய 196
சாட்சியங்களுடைய 499	சாட்சியங்களுடைய 212
சாட்சியங்களுடைய 83, 147, 151,	சாட்சியங்களுடைய 451, 454
166, 167	சாட்சியங்களுடைய 252
சாட்சியங்களுடைய 235	சாட்சியங்களுடைய 469

கி. பி. கி.

சாட்சியங்களுடைய 269	சாட்சியங்களுடைய 470
சாட்சியங்களுடைய 200	சாட்சியங்களுடைய 447
சாட்சியங்களுடைய 646 686	சாட்சியங்களுடைய 535
சாட்சியங்களுடைய 81	சாட்சியங்களுடைய 71
சாட்சியங்களுடைய 308	சாட்சியங்களுடைய 186
சாட்சியங்களுடைய 430	சாட்சியங்களுடைய 277
சாட்சியங்களுடைய 377	சாட்சியங்களுடைய 83
சாட்சியங்களுடைய 165	சாட்சியங்களுடைய 56
சாட்சியங்களுடைய 529, 530	சாட்சியங்களுடைய 470
சாட்சியங்களுடைய 23	சாட்சியங்களுடைய 512
சாட்சியங்களுடைய 411, 416, 455, 460,	சாட்சியங்களுடைய 558
487	சாட்சியங்களுடைய 506
சாட்சியங்களுடைய 253	சாட்சியங்களுடைய 601
சாட்சியங்களுடைய 418	சாட்சியங்களுடைய 688
சாட்சியங்களுடைய 687	சாட்சியங்களுடைய 409
சாட்சியங்களுடைய 687	சாட்சியங்களுடைய 172
சாட்சியங்களுடைய 269	சாட்சியங்களுடைய 442
சாட்சியங்களுடைய 230, 502	சாட்சியங்களுடைய 285
சாட்சியங்களுடைய 253	சாட்சியங்களுடைய 511

சிறப்பிலதேவதை 71
 சின்னதிமமராஜன் 489
 சின்னஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் 260
 சிஷ்டர் 222
 சிக்ராவலி 168

சிக்ர 173, 176
 சின்பாலை 343
 சின்பாதிரிகா 284
 சிக்ர 176

ச & சூ

சகலிரன் 61, 127, 148
 சகரியபாவம் 137
 சகலயஜ்ஞாவேதப்பிராமமணங்கள்
 154-156
 சகலயஜ்ஞாவேதம் 116, 123
 சகலயஜ்ஞாவேதஸமூகிதை 131,
 144
 சகா 326
 சகஸதேசம் 509
 சக்தரி 80, 131
 சபபிரமணயதிக்ரிதா 235
 சனசசேபன 144

சக்தண்ண 41
 சூதிரா 29
 சூதர்கள் 558
 சூதாட்டம் 16, 23
 சூதாடி 9
 சூணி 229
 சூணிக்ருத 229
 சூயகர்கணம் 18
 சூரியன் 34, 52, 111
 சூலோகம் 105
 சூனயவாதம் 266

சே, சை, சோ, சோ & சேன

சேனாவதார 236
 சேஷ்கிருஷ்ணா 234, 550
 சேஷாதிரிகாதா 238
 சேனயசகதோதயம் 649
 சைதனயா 289
 சைவம் 297 300
 சேனகாரதம் 233, 235, 238, 239,
 503, 652
 சேதனா 241

சேழாரா 497
 சேனசிக்ருகி 191
 சேனாபஞ்சாசிரை 453, 513
 சேனாலேமாத 548
 சேனனகாரகை 97, 98, 100
 சேனனகாரதிரகாயம் 179, 219
 சேனனசர் 162, 174, 176, 188,
 326

சூ, ட, டி, டி & டு

சூனநீலகை 338
 சூனகிதி 582
 சூனானவதாரம் 310
 சூனோதாரவாதி 234
 டகூரா 687

டினடினகவினாரவபெனம் 406
 டிமம் 538, 543
 டகாரகார 249
 டபகார 247

த

தாரகாபருதி 68, 70
 தாரகாம 32, 49, 157
 தாரகாதேவதை 182
 தபென 69

தாரீ 99
 தாரகாபருதி 192
 தாரகாபருதி 190, 191

தாதுவாயணம் 214, 215
 தாதுபாசம் 422, 469, 490, 497, 499
 தாதுத 103
 தாதுத 66
 தாதுதாசம் 537
 தாதுதாச 57
 தாதுதாச 287
 தாதுதாச 26, 178, 180
 தாதுதாசம் 312, 536, 607
 தாதுதாசம் 253
 தாதுதாச 40
 தாதுதாசம் 92

தாதுதாசம் 80, 149
 தாதுதாச 21, 22, 30
 தாதுதாச 540, 544, 551
 தாதுதாசம் 459
 தாதுதாசம் 137
 தாதுதாசம் 71
 தாதுதாசம் 511, 552, 560, 582, 640, 666, 685
 தாதுதாசம் 678
 தாதுதாச 34, 67, 125, 126, 127
 தாதுதாசம் 142
 தாதுதாச 263, 279
 தாதுதாச-தாதுதாச 326

த

தாதுதாசம் 18
 தாதுதாச 81
 தாதுதாச 23
 தாதுதாசம் 514
 தாதுதாச 136
 தாதுதாச 357
 தாதுதாச 344
 தாதுதாசம் 412
 தாதுதாசம் 602
 தாதுதாசம் 572, 679, 685
 தாதுதாசம் 457, 459
 தாதுதாச 497
 தாதுதாச 514, 667, 670
 தாதுதாசம் 671
 தாதுதாசம் 288
 தாதுதாச 277
 தாதுதாசம் 267
 தாதுதாசம் 269, 276
 தாதுதாசம் 277
 தாதுதாசம் 279
 தாதுதாச 251
 தாதுதாசம் 234
 தாதுதாசம் 251
 தாதுதாசம் 247
 தாதுதாசம் 294
 தாதுதாசம் 277
 தாதுதாசம் 681
 தாதுதாச 13

தாதுதாசம் 499
 தாதுதாசம் 258
 தாதுதாச 245, 309
 தாதுதாச 309
 தாதுதாசம் 252
 தாதுதாசம் 276
 தாதுதாசம் 259
 தாதுதாசம் 247
 தாதுதாசம் 260
 தாதுதாசம் 259
 தாதுதாச 604
 தாதுதாச 16
 தாதுதாசம் 527
 தாதுதாசம் 70
 தாதுதாசம் 281
 தாதுதாசம் 465, 488, 582
 தாதுதாசம் 280
 தாதுதாசம் 239
 தாதுதாசம் 291
 தாதுதாசம் 290
 தாதுதாசம் 144, 185
 தாதுதாசம் 197
 தாதுதாசம் 233, 286, 666
 தாதுதாசம் 428
 தாதுதாசம் 302, 329, 335, 465
 தாதுதாசம் 210
 தாதுதாசம் 245
 தாதுதாச 272

தாமஸ்மாமலா 241
தாமராஜாதவரி 269
தாமவிஜயம் 649
தாமவிஜயா 418
தாமஸ்திததிரம் 3, 24, 185, 193,
264
தாமசமயிகைகோலி 135
தாமீ 537
தாமோததார 286
தாவகிணி 280
தவவகாரம் 147
தவவகாரோபரிஷத 168
தனமயதவம் 311
தனவந்தரி 342
தனவி 192

தரகூருடுமபம் 583
தரண்டயசேஷம் 150
தரண்டயம் 147, 148
தரண்டி 148
தரதபாயசாதிநினை 277
தரதபாயபரிசுத்தி 288
தரதபாயதரிசனம் 204
தரதபாயசாரயா 287
தரதஸுப்பரதபாயசாதிநி 235
தரதரதஞ்ஞயனி 238
தரபஸவதஸாரஜம் 603
தரமஸம் 298
தரமோததார 641
தரகதிககிரோமணிசுராதா 290

தி & தி

திவாரா 285, 286, 342, 343,
597, 600, 666
திதல 9
திததிரி 114-116
திதி 69, 107
திருதரகாபாச 158
திருப்பதி 488
திருமலாமபா 534
திருமலாமபா 499
திருமலாமபா 135 503
திருமலாமபா 135, 235
திருமலாமபா 614 619, 620

தனஞ்ஞயவிஜயம் 638
தனஞ்சயன் 476, 679
தனதாராஜகவி 510
தனதேவா 644
தனபதிஸ்திரி 272
தனபாலன் 514
தனிகன் 679
தஸபுகன் 12
தஸரன் 63
தஸுரன் 63
தகூன் 75
தகூரினா 49
தகூரினாதேசம் 118, 187
தகூரினாதேசியா 226

தர

தராராரததாநகவாசஸபதிஜீவா
சரிதம் 523
தரவகன் 561
தராரிபதம் 548
தரனஞ்சயயா 191
தரனவா 48, 49
தரனவா 41
தரனவீரன் 631
தரனு 47-49
தரனா 12, 13, 41, 43
தரனன் 200
தரகூரினாதயா 227, 670
தரகூரி 221

தினகா 313, 325
தினேதாரனா 30, 42
தினகார 259
திதிதி 290
திபகம் 537
திபகா 249
திபகா 251
திபகா 255, 291
திபகாபடனம் 90
திபகா 597
திபகா 208

நயாயகனிகா 250, 251
 நயாயகுஸுமரஞ்சலி 288
 நயாயசாஸ்திரம் 281, 282, 286,
 562
 நயாயதர்சனம் 281
 நயாயபரிசிஷ்டம் 288
 நயாயபரஹ்யம் 526
 நயாயம் 227
 நயாயமகர்சுதம் 270
 நயாயமஞ்சரி 287
 நயாயரதனம் 274
 நயாயரதனமஸூர 252
 நயாயரதஞ்சரம் 252
 நயாயரஹ்யமணி 268
 நயாயவருத்திகாரா 287

நனிகேதஸ 169
 நஞ்சாரஜ்யசேஷபூஷணம் 638
 நடேசவிஜயம் 501
 நகர 222
 நகரண 308
 நகதிசுவரா 253
 நமசி 41
 நயசநதரிதை 548
 நயதபுமணியசுவபோதம் 176
 நயததவஸகவிரஹம் 254
 நயதபரஸாதிரி 269
 நயபரகாசம் 276
 நயவிவேகம் 252
 நாமதை 117
 நாயன 30
 நாகம் 74
 நாகமிமம் 508
 நாகமிமமகவி 688
 நாகஹார 418
 நாகஹரி 510
 நாகேததவாததனா 603
 நவலாதிஷிதர் 271, 656
 நவலுலகு 23
 நவயநயாயம் 288

நயாயவர்த்ததிகாரதர்சனம் 287
 நயாயவர்த்ததிகம் 286
 நவரயலிதயா 281
 நயாயலிஸதாம் 281
 நயாயலிததநதமுததவளி 291
 நயாயஸுதாரணம் 276
 நயாயஸுதை 253
 நயாயஸு-ஓதிபநதம் 287
 நயாயஸு-ஓதரம் 244 282 286
 நயாயஸுமருதம் 280
 நயாஸ 438
 நயாஸகார 667
 நயாஸம் 233
 நருவரிமமமுனி 271
 நருவரிமமசரமமுனி 267
 நருவரிமஹதேவா 278

ந & ந்

நவதலீபம் 289
 நவரதனநகர 342 343
 நவலாஸதவன 30
 நவஸாஹஸநகசரிதம் 449 470
 நனசமபூ 527
 நனசரிததிரம் 651
 நனவிவாஸம் 636, 637
 நனரபபுதயம் 491
 நனியசரிதம் 463
 நனோதயம் 487
 நனாதரிதகன 183
 நனாதாதேவதை 111
 நனகாரஜலி 511
 நனகாரகதம் 559 561
 நனகாரஜுனன 266, 283 529
 நனகேசபட்டா 234 237, 685
 நனகேசன 686
 நனகேஜிபட்டா 230, 232
 நனிகேதம் 152
 நனிகேதஸ 304
 நாடபுணமைதி 85, 86 93
 நாடயசாஸதரம் 530, 540
 நாடயதாய் 537
 நாடயவேதம் 537

ஈடகம் 537, 561
 ஈடகவந்திகன் 537
 ஈடகமீமாம்மை 683
 ஈடிமை 540, 544, 560
 ஈதருளி 274, 275
 ஈம 219
 ஈமதேவம் 139
 ஈமாததன் 259
 ஈமலதர் 62
 ஈமதா 314
 ஈமதந்திரி 210

ஈமதந்திரி 177
 ஈமதம் 298, 301
 ஈமதமாததன் 502
 ஈமதமாததன் 258
 ஈமதமாததன் 259
 ஈமதமாததன் 238, 473, 524
 ஈமதமாததன் 418, 433, 469
 ஈமதமாததன் 79
 ஈமதமாததன் 63, 78
 ஈமதமாததன் 63
 ஈமதமாததன் 344, 357

ஈ

ஈமதமாததன் 276
 ஈமதம் 273
 ஈமதமாததன் 262
 ஈமதமாததன் 171
 ஈமதமாததன் 248, 249, 250
 ஈமதம் 219
 ஈமதமாததன் 286
 ஈமதமாததன் 613
 ஈமதமாததன் 223
 ஈமதமாததன் 292
 ஈமதம் 23

ஈமதம் 22, 29, 40, 173, 174,
 181, 182, 219, 220, 662
 ஈமதம் 13
 ஈமதமாததன் 265
 ஈமதம் 289
 ஈமதம் 269
 ஈமதம் 153
 ஈமதம் 130
 ஈமதம் 23
 ஈமதமாததன் 165
 ஈமதம் 22, 29

ஈ

ஈமதம் 86
 ஈமதம் 309
 ஈமதம் 510
 ஈமதமாததன் 253
 ஈமதம் 58
 ஈமதமாததன் 499, 504, 533,
 534, 651

ஈமதமாததன் 237
 ஈமதமாததன் 272, 582
 ஈமதமாததன் 534
 ஈமதமாததன் 660
 ஈமதமாததன் 261, 492
 ஈமதம் 362

ஈ, ஈ, ஈ & ஈ

ஈ 184
 ஈ 22
 ஈ 472
 ஈ 181
 ஈ 181
 ஈ 470

ஈ 268
 ஈ 212
 ஈ 240, 463, 500
 ஈ 463, 471
 ஈ 388

பாகியாகெனமுதி 233, 234
 பாகருதி 218, 293, 304
 பாகருதிபாகம் 135
 பாகாணபஞ்சிகா 251
 பாகாணம் 537, 541, 558, 586
 பாகாசம் 257, 289, 685
 பாகாசாதமயதி 237
 பாகாசாநாதர் 270
 பாகாசை 7
 பாகாசைபெனாததர் 266
 பாகாணம் 167
 பாகாஸதபாதபாக்யம் 288
 பாகாஸதபாதா 284, 285
 பாகுருபரிதாசனம் 276
 பாணலோபாஸனம் 171
 பாதயகரூபர் 269
 பாதயதாததம் 241
 பாதாபருதாசக்யாணம் 645
 பாதாபருதாயசோப்யுஷணம் 685
 பாதாபருதாசன் 490, 491, 645
 பாதாபருதாயம் 685
 பாதாணம் 292
 பாதிரை 363
 பாதிரைகாடகம் 602, 626
 பாதிரையா 289
 பாதிரைம் 232, 272
 பாதிரை 231
 பாதிரைகோதாசாண 673, 678
 பாதிரைகோதாததம் 310
 பாதிரைகோதாதம் 244, 245
 பாதிரை 273
 பாதிரைகோசம் 473
 பாதிரைகோசர் 248, 249
 பாதிரைகோசம் 253
 பாதிரைகோதாததம் 673, 647,
 658
 பாதிரைகோதாததிரை 266, 267
 பாதிரைததர் 188
 பாதிரைகோசம் 277
 பாதிரைம் 170
 பாதிரைகோதாததம் 366
 பாதிரைகோசம் 213
 பாதிரைகோதாததம் 235

ப

பாதிரைகோதாததம் 245
 பாதிரைகோசம் 201
 பாதிரைகோசம் 244
 பாதிரைகோசம் 196
 பாதிரைகோசம் 412
 பாதிரைகோசம் 313
 பாதிரைகோசம் 27
 பாதிரைகோசம் 157
 பாதிரைகோசம் 245
 பாதிரைகோசம் 640-644
 பாதிரைகோசம் 234
 பாதிரைகோசம் 538, 543, 562, 633
 பாதிரைகோசம் 71, 125, 129, 149,
 242
 பாதிரைகோசம் 124
 பாதிரைகோசம் 239
 பாதிரைகோசம் 239
 பாதிரைகோசம் 239
 பாதிரைகோசம் 239
 பாதிரைகோசம் 220
 பாதிரைகோசம் 153
 பாதிரைகோசம் 130, 160
 பாதிரைகோசம் 171
 பாதிரைகோசம் 9, 176
 பாதிரைகோசம் 209
 பாதிரைகோசம் 476
 பாதிரைகோசம் 212
 பாதிரைகோசம் 550-561
 பாதிரைகோசம் 31, 37
 பாதிரைகோசம் 83
 பாதிரைகோசம் 204
 பாதிரைகோசம் 169
 பாதிரைகோசம் 83
 பாதிரைகோசம் 67
 பாதிரைகோசம் 31, 69
 பாதிரைகோசம் 182
 பாதிரைகோசம் 112
 பாதிரைகோசம் 278
 பாதிரைகோசம் 450; 460
 பாதிரைகோசம் 450, 516, 572,
 582, 631

பருத்திமலர் 184
 பருத்தி 25, 178 249
 பருத்தி மலர் 249
 பருத்திமலர் 148

பருத்திமலர் 234
 பருத்தி 343
 பருத்தி 83

பு

புதிதானது 609
 புதிதானது 276
 புதிதானது 633
 புதிதானது 221
 புதிதானது 69
 புதிதானது 133
 புதிதானது 212
 புதிதானது 25, 178, 179
 புதிதானது 221
 புதிதானது 236
 புதிதானது 81, 89, 110
 புதிதானது 105, 129
 புதிதானது 21
 புதிதானது 293
 புதிதானது 512
 புதிதானது 268
 புதிதானது 524
 புதிதானது 482
 புதிதானது 267
 புதிதானது 266 267
 புதிதானது 828
 புதிதானது 190
 புதிதானது 141, 147, 148, 150
 புதிதானது 184
 புதிதானது 21, 29
 புதிதானது 148
 புதிதானது 21, 29 30
 புதிதானது 21
 புதிதானது 468
 புதிதானது 677
 புதிதானது 682
 புதிதானது 678, 679
 புதிதானது 573
 புதிதானது 511, 514, 516,
 519, 521, 522, 525 529
 புதிதானது 247
 புதிதானது 254
 புதிதானது 253

புதிதானது 535
 புதிதானது 677, 679
 புதிதானது 674, 679
 புதிதானது 419, 425
 புதிதானது 419, 424, 431
 புதிதானது 679
 புதிதானது 162, 233,
 234, 303
 புதிதானது 361
 புதிதானது 47
 புதிதானது 12
 புதிதானது 221
 புதிதானது 213
 புதிதானது 273
 புதிதானது 130
 புதிதானது 449
 புதிதானது 266
 புதிதானது 298, 376, 377,
 385
 புதிதானது 484
 புதிதானது 312, 662
 புதிதானது 282
 புதிதானது 281
 புதிதானது 101, 218, 219, 222,
 224, 227-229, 231, 232,
 283, 294, 295, 336, 501,
 538
 புதிதானது 221, 230, 425,
 504
 புதிதானது 9, 177
 புதிதானது 174
 புதிதானது 232
 புதிதானது 233
 புதிதானது 434 435, 466
 புதிதானது 236
 புதிதானது 361
 புதிதானது 107
 புதிதானது 205

பாகிரியாகெழுதி 233 234
 பாகருதி 218, 293, 304
 பாகருதிபாகம் 135
 பாகாணபஞ்சிகா 251
 பாகாணம் 537, 541, 558, 586
 பாகாசம் 257, 289 685
 பாகாசாதமயதி 237
 பாகாசாதா 270
 பாகாதை 7
 பாகசனனபெனததா 266
 பாகனம் 167
 பாகஸதபாதபாக்யம் 288
 பாகஸதபாதா 284 285
 பாகுருபரிதாசனம் 276
 பானவேபாஸனம் 171
 பாதமாத்ரபா 269
 பாதமததோம் 241
 பாதாபருதககயாணம் 645
 பாதாபருதாயசோபுஷணம் 685
 பாதாபருதாண் 490, 491, 645
 பாதாபருதாயம் 685
 பாதானம் 292
 பாதிகை 363
 பாதிகாஸாடகம் 602, 620
 பாதிகோகி 289
 பாதிகம் 232 272
 பாதிகா 231
 பாதிகாரோதாசனம் 673 678
 பாகுருதாதாதம் 310
 பாகுருதாதம் 244, 245
 பாகுதி 273
 பாகுதோசம் 473
 பாகுதாதா 248, 249
 பாகுதாதியம் 253
 பாகுதாதோதம் 613, 647, 658
 பாகுதாதிகோகி 266 267
 பாகுதாதா 188
 பாகுதாதியம் 277
 பாகுதாதம் 176
 பாகுதாதாதியம் 306
 பாகுதாதம் 213
 பாகுதாதியம் 235

■

பாகுதாதியம் 245
 பாகுதாதா 201
 பாகுதாதிய 244
 பாகுதாதியம் 196
 பாகுதாதியம் 412
 பாகுதாதியம் 3 3
 பாகுதாதியம் 27
 பாகுதாதியம் 157
 பாகுதாதியம் 245
 பாகுதாதியம் 640 644
 பாகுதாதியம் 234
 பாகுதாதியம் 538, 543 562, 633
 பாகுதாதியம் 71 125 129 149 242
 பாகுதாதியம் 124
 பாகுதாதியம் 239
 பாகுதாதியம் 239
 பாகுதாதியம் 239
 பாகுதாதியம் 239
 பாகுதாதியம் 226
 பாகுதாதியம் 153
 பாகுதாதியம் 130, 160
 பாகுதாதியம் 171
 பாகுதாதியம் 9 176
 பாகுதாதியம் 209
 பாகுதாதியம் 475
 பாகுதாதியம் 212
 பாகுதாதியம் 550 561
 பாகுதாதியம் 34, 37
 பாகுதாதியம் 83
 பாகுதாதியம் 204
 பாகுதாதியம் 163
 பாகுதாதியம் 83
 பாகுதாதியம் 67
 பாகுதாதியம் 34, 60
 பாகுதாதியம் 182
 பாகுதாதியம் 112
 பாகுதாதியம் 275
 பாகுதாதியம் 456, 459
 பாகுதாதியம் 459 516, 672 682 631

பருவதலமலிதை 184
 பருவநீ 26, 178 249
 பருவநீ 249
 பருவநீ 249
 பருவநீ 249

பருவநீ 231
 பருவநீ 343
 பருவநீ 83

U

பருவநீ 609
 பருவநீ 276
 பருவநீ 633
 பருவநீ 221
 பருவநீ 69
 பருவநீ 133
 பருவநீ 212
 பருவநீ 26, 178, 179
 பருவநீ 221
 பருவநீ 236
 பருவநீ 81, 89, 110
 பருவநீ 105 120
 பருவநீ 21
 பருவநீ 293
 பருவநீ 512
 பருவநீ 268
 பருவநீ 524
 பருவநீ 482
 பருவநீ 267
 பருவநீ 260 267
 பருவநீ 628
 பருவநீ 190
 பருவநீ 141, 147, 148, 150
 பருவநீ 184
 பருவநீ 21, 29
 பருவநீ 148
 பருவநீ 21, 29 30
 பருவநீ 21
 பருவநீ 468
 பருவநீ 677
 பருவநீ 682
 பருவநீ 678, 679
 பருவநீ 673
 பருவநீ 511, 514 516,
 519 521, 522, 525 529
 பருவநீ 247
 பருவநீ 254
 பருவநீ 253

பருவநீ 535
 பருவநீ 677, 679
 பருவநீ 674, 679
 பருவநீ 419, 425
 பருவநீ 419, 424, 431
 பருவநீ 679
 பருவநீ 162, 233,
 234, 303
 பருவநீ 361
 பருவநீ 47
 பருவநீ 12
 பருவநீ 221
 பருவநீ 213
 பருவநீ 273
 பருவநீ 130
 பருவநீ 449
 பருவநீ 268
 பருவநீ 208, 376, 377,
 385
 பருவநீ 484
 பருவநீ 312, 662
 பருவநீ 282
 பருவநீ 281
 பருவநீ 101, 218, 219, 222,
 224, 227-229, 231, 232,
 233, 294, 295, 336, 501,
 538
 பருவநீ 221, 230, 425,
 504
 பருவநீ 9 177
 பருவநீ 174
 பருவநீ 232
 பருவநீ 233
 பருவநீ 434 435, 460
 பருவநீ 236
 பருவநீ 361
 பருவநீ 107
 பருவநீ 205

பதினமூன்றாம் மாதம் 109
 பம்பாவதி 529
 பயானகம் 318, 319, 333 334
 373
 பாதருஹரி 222, 229 231, 236,
 247, 425 510, 513
 பாதருஹரிசீரேதம் 648
 பாயாயசசொதகன் 64
 பாயாயபதகன் 63
 பாவதா 229
 பாவதியலிசவேசவரஸூரி 238
 பாலுநயன் 45
 பாலுநாமகேததிரம் 196
 பாணி 111
 பாதவாஜா 31
 பாதசரிதம் 505
 பாததவதிபிகை 278
 பாதகன் 19, 20
 பாதன் 19, 341
 பாம்பதம் 74
 பாமாஷி 293
 பாம்பல்குமரூஜூலிஷா 237
 பாம்பலுநிதை 309
 பாம்புமளன் 212
 பாம்புதம் 74, 168 109
 பாம்புநாதரஸன் 649
 பாம்புநாதா 513
 பாம்பேசுவா 261
 பாம்பேசுவா I 255
 பாம்பேசுவா II 265
 பாம்பேசுவா III 255
 பா 236
 பாபாபட்டா 276
 பாபா 19 242 326
 பரிசுபட்டகன் 213
 பரிசேஷம் 155, 156
 பரிணாமம் 255

பரிதோஷமிச்சா 252
 பரிபாடல 336
 பரிபாஷாபாஸகரம் 238
 பரிபாஷாநாததஸகரஹம் 238
 பரிபாஷாவருத்தி 237
 பரிபாஷாவருத்திலயாகயானம் 238
 பரிபாஷேந்தசேகரம் 237
 பரிபாஷை 227, 237
 பரிமளகாளிதரஸன் 394 449
 பரிமளம் 249, 269
 பருஷணி 20, 80
 பருஷதகம் 510
 பருஷ்டா 510
 பருஷதககொடுப்பவன் 45
 பருபதா 270
 பருமனு விசுருமதிசாரம் 245
 பருமூடையன் 105
 பருமூளன் 44, 46 125
 பருதேவசாரபா 261
 பருதாஸா 245, 246
 பருதேவபட்டா 252
 பருதாதீசர் 252
 பருதா 252
 பருதி 248, 251, 345 348,
 349, 351, 353, 356, 430,
 522, 582, 586, 600, 602,
 609, 610
 பருதாநதம் 507
 பருதபதபுரணம் 208, 290
 பருதயம் 208, 303
 பருதாசேகரி 650
 பருதாசேகரம் 135
 பருதாசேகரணஸூக 201
 பருதாசேகரி 500
 பருதா 280, 644
 பருதாஸகரி 280

III

பருதாபட்டகன் 186
 பருதா 297 300 303
 பருதாநத மருதா 309
 பருதா 22
 பருதா 337

பருதாவி 4
 பருதா
 பருதா
 பருதா

பாட்டபாஷாபாசம் 258
 பாட்டபாஷைம் 256
 பாட்டபாஷைம் 255
 பாட்டபாஷைம் 258
 பாட்டபாஷைம் 260
 பாட்டபாஷைம் 256
 பாடக 439
 பாடலிபுத்தம் 322
 பாடலிபாம் 220
 பாண்டவாபுத்தம் 648
 பாணம் 538, 542
 பாணன் 308, 351, 429, 445,
 526, 558, 559, 561
 பாணினி 221
 பாணினி 115, 161, 162, 176,
 177, 201, 208, 315, 316,
 219-227, 231, 244, 246,
 321, 321, 323, 330, 334,
 335, 608
 பாணினிபிஷை 177
 பாணினிபிஷை 302, 420
 பாசம் 297, 299
 பாசாபாஷைமன் 612
 பாசம் 245
 பாசாபாஷைமன் 113, 243,
 244 261, 282, 296
 பாசாபாஷைமன் 225
 பாசாபாஷைமன் 512
 பாசாபாஷைமன் 685
 பாசாபாஷைமன் 74
 பாசாபாஷைமன் 266, 267
 பாசாபாஷைமன் 424, 666, 667, 673
 பாசாபாஷைமன் 673
 பாசாபாஷைமன் 510
 பாசாபாஷைமன் 531
 பாசாபாஷைமன் 522
 பாசாபாஷைமன் 638
 பாசாபாஷைமன் 252
 பாசாபாஷைமன் 648
 பாசாபாஷைமன் 109
 பாசாபாஷைமன் 197
 பாசாபாஷைமன் 195
 பாசாபாஷைமன் 177
 பாசாபாஷைமன் 201, 202, 215

பாசாபாஷைமன் 330
 பாசாபாஷைமன் 338
 பாசாபாஷைமன் 456
 பாசாபாஷைமன் 108
 பாசாபாஷைமன் 524
 பாசாபாஷைமன் 326
 பாசாபாஷைமன் 541
 பாசாபாஷைமன் 69, 70, 537
 பாசாபாஷைமன் 413, 417, 419
 பாசாபாஷைமன் 197,
 202
 பாசாபாஷைமன் 203
 பாசாபாஷைமன் 26, 216
 பாசாபாஷைமன் 127
 பாசாபாஷைமன் 223
 பாசாபாஷைமன் 205
 பாசாபாஷைமன் 476
 பாசாபாஷைமன் 274
 பாசாபாஷைமன் 137
 பாசாபாஷைமன் 210
 பாசாபாஷைமன் 614
 பாசாபாஷைமன் 653
 பாசாபாஷைமன் 503
 பாசாபாஷைமன் 485
 பாசாபாஷைமன் 631
 பாசாபாஷைமன் 254
 பாசாபாஷைமன் 235
 பாசாபாஷைமன் 484, 490, 614,
 616
 பாசாபாஷைமன் 234
 பாசாபாஷைமன் 659
 பாசாபாஷைமன் 614, 616, 640
 688
 பாசாபாஷைமன் 604
 பாசாபாஷைமன் 35
 பாசாபாஷைமன் 22
 பாசாபாஷைமன் 678
 பாசாபாஷைமன் 511
 பாசாபாஷைமன் 250
 பாசாபாஷைமன் 642
 பாசாபாஷைமன் 681, 683
 பாசாபாஷைமன் 137
 பாசாபாஷைமன் 658
 பாசாபாஷைமன் 266

பரவ்யபரிசிஷ்டம் 251
 பரவ்யபாவபாகாநிகை 269
 பரவ்யாதனாவளி 238
 பரவ்யஸூதிக் 290
 பாஸகாதிசுபிதா 271
 பாஸகாராயா 259
 பாஸகான 298, 660

பாஸகாராயா 275
 பாஸகாஸாரம் 524
 பாஸகாசகாததா 545-549
 பாஸகாசம் 545, 602
 பாஸகாடகங்கள் 360
 பாஸகாவஞ்ஞா 287, 288
 பாஸன 439, 550

பி & பீ

பிகஸாதேசம் 509
 பிங்கலா 246
 பித்தவெடி 601
 பித்தருக்கன் 71
 பித்தருகடன 158
 பித்தருகாமரீ 97
 பித்தருதேவதைகள் 69
 பித்தருதேவர்கள் 33
 பித்தருமாதங்கள் 159
 பித்தருமேதம் 188
 பித்தருயாணம் 73, 166-168
 பித்தருலோகம் 73, 76, 102, 109
 பித்திரா 22, 29, 129
 பித்திரின ருதாக்கன் 159
 பிதாசுஹஸ்தன் 128
 பிபரு 41
 பிபகதாதன் 30
 பிபகதாசவாஷா 418
 பிபகாசிகினா 46
 பிபதயென் 107
 பிபதிலோமா 131
 பிபாசகதிரா 248
 பிபாபடகம் 136
 பிபாவளி 256
 பிபாமணஸபதி 65
 பிபாமவிதயாபாணம் 271
 பிபாமவேதம் 84
 பிபாமவைவாததம் 298, 304
 பிபாமாண்டம் 298, 307
 பிபாமாணசாஸதிரம் 281
 பிபாமாசதன் 112
 பிபாமாசதனதேவன் 638
 பிபாபதி 38
 பிபாமணகாலம் 76

பிராமமணபாகம் 78
 பிராமமணம் 1-4 113, 116
 139-141, 173
 பிராமமண வலிஷ்ட-சயாயம் 185
 பிராமமணாசசமஸி 92
 பிராமமம் 297, 299
 பிராமமஸபுடலிததாததம் 184
 பிராமமீஸமநிதை 305
 பிராமணா 29
 பிராமணன் 14 107, 111, 129
 பிராயசசிததம் 150
 பிராயசசிததமாததம் 103
 பிருகடடகா 247
 பிருகததேவதை 175
 பிருகததேவதாதுகாமணியாசிரியா
 64
 பிருகதஸாமம் 137
 பிருகதாசனயகம் 166, 171
 பிருகஸபதி 109 127 218
 பிருகஸபதிவிஞ்ஞாநல 64-65
 பிருமமசாசிரி 206
 பிருமமசாதி 274
 பிருமமமீஸாமஸா 281
 பிருமமவாககம் 102
 பிருமமவிதயை 169
 பிருமமவேதம் 101
 பிருமமவஞ்ஞபம் 171
 பிருமமவிரதி 268
 பிருமமஸூதிரம் 301
 பிருமமஸூதிரவிருதி 274
 பிருமமஸூதிரதேவதம் 114, 130
 பிருமமா 10, 9', 93 99, 100
 143, 145, 171, 208
 பிருமமாசனம் 186

பிசுமமகாநகர 269
 பிசுமமகாநகரவல்லி 168
 பிசுமமகாநகரநிலையகாணை 270
 பிசுமநகரமலையிலுள்ள 237
 பிசுமநகரம் 87
 பிசுமநகரத்தையம் 92
 பிசுமநகரத்தையம்நிலையகாணை 102
 பிசுமநகரம் 108
 பிசுமநகரம் 450 630
 பிசும 539

பிசுமநகரத்தையம் 506
 பிசும 215
 பிசுமநகரத்தையம் 215, 223
 பிசுமநகரம் 19
 பிசுமநகரம் 318
 பிசுமநகரம் 481
 பிசுமநகரம் 107
 பிசுமநகரம் 341
 பிசுமநகரத்தையம் 523

பு & பூ

புக்காநகரம் 493 494
 புக்காநகரம் 302
 புக்காநகரம் 236
 புக்காநகரம் 358, 394 395, 402
 406, 407, 409 441
 புக்கா 322
 புக்காநகரம் 135
 புக்காநகரம் 108
 புக்காநகரம் 42
 புக்காநகரம் 296
 புக்காநகரம் 109, 297
 புக்காநகரம்நிலையகாணை -97
 புக்காநகரம் 237
 புக்காநகரத்தையம் 275, 277
 புக்காநகரத்தையம் 93
 புக்காநகரத்தையம் 42
 புக்காநகரம் 9 31, 158
 புக்காநகரம் 22
 புக்காநகரத்தையம் 135
 புக்கா 81
 புக்காநகரம் 323 336
 புக்கா 93
 புக்காநகரத்தையம் 101

புக்காநகரத்தையம் 177
 புக்காநகரத்தையம் 224 549
 புக்காநகரத்தையம் 224, 359
 புக்கா 62
 புக்காநகரம் 302
 புக்காநகரத்தையம் 649
 புக்கா 131
 புக்காநகரம் 524
 புக்காநகரம் 183
 புக்காநகரத்தையம் 241, 242
 புக்காநகரத்தையம் 241, 242
 புக்காநகரத்தையம்நிலையகாணை 525
 புக்காநகரத்தையம் 240, 468
 புக்காநகரத்தையம் 136, 137
 புக்கா 30
 புக்கா 21
 புக்காநகரம் 22
 புக்காநகரம் 32
 புக்காநகரம் 234
 புக்காநகரத்தையம்நிலையகாணை 234
 புக்காநகரத்தையம் 234
 புக்காநகரத்தையம் 303

பெ

பெண்கள் 131
 பெண்களே 66 68 69
 பெண்டல 361
 பெண்களே பிசுமநகரத்தையம் 201
 பெண்களே 200

பெண்களே மனசு பெண்களே
 பெண்களே மனசு 207
 பெண்களே மனசு 336
 பெண்களே 159

பே, பை, போ, போ & பெள

பேததிகதாநாயகநாயகம் 278	போஜன் 531, 681
பேததிகதாநாயகம் 271	பெனததமதம் 76
பேருபட்டா 256, 687	பெனததா 601
பேருடன 60	பென். தாஜி-டாக்டர் 361
பைப்பலாதசாண 97	பெனதாயனகிருஷ்ணஸூதரம்
பைலா 326, 334	197, 199
பொரி 109	பெனதாயன சரேனதஸூதரம்
போகம் 678	195, 196
போதல 285	பெனதாயனமகாதனிசயனபரயோ
போதாயனகவி 633	கம் 197
போதாயனதாமஸூதரம் 193, 204	பெனதாயனா 124, 201, 202,
204	214, 215, 244, 245
போதாயனா 79, 274 323	பெனதாயனபரயலிலேசனம் 345
போஷகயீதா 555	பெனஸ்தயவதம் 316 317
போஜசமய 324, 531	பெனஷகாஸமநிதை 309
போஜதேவா 295	பெனஷகாஸாதி 227
போஜாஜன் 389 394	

ம & ம

மருகாந்தலேகை 658	மததயிலாஸன 582
மருசசகடிகை 558	மதயமகாண்டம் 121
மகாததம் 289	மதயமவயசகோகம் 629
மகாதேவா 105, 257	மதயமக 236
மகாதேவவாஜுபேயி 197	மதயமிகா 120
மகாதேவன 144	மதயபாஷயம் 525
மகேசவாதிரததா 325	மதயசகாயா 261
மகேசவா 298	மதயியதேசம் 226
மகாகன 460, 610	மதயியமலிகுததி 176
மகானவாசம் 433	மதயயபுராணம் 298 305, 551
மகாகசெனதஸூதரம் 190	மதசுஸ்தாஸதாஸாயசரி 132
மகாகமாதானபததிரம் 78	மதகாண்டம் 171
மண்டகம் 472	மதபாககம் 199
மண்டலம் 4, 10	மதபாகாதா 290
மண்டலபிசா 236 250, 268	மதஸூதனா 272
மணனிதபுதைதீதல 108	மதஸூதனா 642
மண்டபுபெண 144	மதபாஷியம் 490, 493
மணி 87, 644	மதஸூதனாஸவதி 269 272
மணிகரீவம் 23	மதபாஷயோகம் 465
மணிபாபை 269	மதபாஷகம் 76
மணிராமர் 388	மதபாஷ 1-3, 10, 113, 116,
மணிஸாதிககாசம் 278	139-141 173 178 240
மததயிலாஸனபததிரம் 562	மதபாஷா 2, 3

மீட்டப்பட்ட 679, 682
 மயானம் 108
 மயுகமாலிகா 254
 மயுகாவளி 253
 மயுகிளி 502
 மயுகன் 513
 மரம் 131
 மருத 34
 மருதணலன் 42
 மருதஞ்சன் 37, 45, 55, 71
 மருதஞ்சனினுற்றல் 57-58
 மருததுவம் 23
 மருதவன் 42
 மருதவிருதர 80
 மருதம் 22
 மலவிகரதவி 418
 மலவிகரதர 684
 மலவிகரதன் 389, 473, 494, 495
 மழை 47
 மண்ணம் 171
 மனு 214, 218
 மனுதர்மசாஸ்திரம் 209
 மனுஷ்யகடன் 158
 மனுஷ்யா 129
 மனுஸமிருதி 17
 மனோவி 15, 16, 80, 159
 மனோதுதம் 508
 மனோனாஸகம் 656
 மனோரி 194
 மஸதர 43
 மஸருணைத 530
 மஹாகாஹ்யததிலககணம் 506
 மஹாதேவர 642
 மஹாதேவன் 656

மஹாத் 292
 மஹாகாடகம் 601, 639
 மஹாகாஹ்யம் 137
 மஹாகாஹ்யம் 166
 மஹாகாஹ்யயோபநிஷத் 152
 மஹாகாஹ்யணததரம் 310
 மஹாபாரதகாடகம் 188
 மஹாபாரதததரபர்யகிரணயம் 339
 மஹாபாரதம் 19, 63, 84, 156,
 181, 244, 296, 300, 302,
 307, 308, 312, 321, 323,
 326, 328, 330, 331, 334-
 338, 340, 357, 364, 365,
 367, 375-378, 404, 405,
 413, 456, 475, 484, 510,
 552, 553, 555, 556, 573-
 579, 631, 674
 மஹாபாஷ்யகாஹ்யர் 113, 155, 550
 மஹாபாஷ்யம் 24, 83, 101, 115,
 134, 220, 223, 225, 227-
 232, 235, 237, 288, 294,
 357, 359, 438, 439, 450,
 525
 மஹாபிஷேகம் 142
 மஹாபயஸ்யகாஹ்யர் 188
 மஹாகாஹ்யபாஸகாததர் 583
 மஹாகாஹ்யகாஹ்யநிர்யாச 524
 மஹாகாஹ்யிஷ்டு 60
 மஹாகாஹ்யசரிதம் 353, 583-585,
 588, 590, 597, 605
 மஹாகாஹ்யசாஸ்திரம் 305
 மஹாகாஹ்யர் 182
 மஹாகாஹ்யசரிதம் 613-616
 மஹாகாஹ்யசரிதம் 662

108

மாகாடகம் 9, 22, 36, 38, 45,
 69, 77, 97, 106, 239, 251,
 323, 337, 358, 360, 388,
 411, 476, 513
 மாகம் 443
 மாகன் 430, 481
 மாகாஹ்யததி 294

மாக 23, 43
 மாகாஹ்யகாஹ்யர் 255
 மாகாஹ்யம் 167
 மாகாஹ்யயோபநிஷத் 265
 மாகாஹ்யம் 24
 மாகாஹ்யசரிதம் 613-616
 மாகாஹ்யசரிதம் 662

மாதியுதினசாலை 118 123
 மாதிரை 173 176
 மாதாராஜன் 603
 மாதருக்கன் 304
 மாதஸயம் 298 306
 மாதலீ 109
 மாதவசம்பு 535
 மாதவபட்டா 4, 27, 31
 மாதவா 267 507
 மாதவசகாயா 253
 மாதவியநாதுவருத்தி 238
 மாதநாதா 31
 மாதஸவதை 530
 மாதஸமகன் 204
 மாதூரி 530
 மாதைய 170
 மாதாக்கண்டையா 239
 மாதாக்கண்டையம் 298 302
 மாதாஸி 530
 மாதாஸாதேசம் 507

மாலதிமாதவம் 345-350 352,
 582-586 588 601, 686
 மாலவச்சகம் 343
 மாலஸைகாதம் 548
 மானவிநாகனியிதரம் 348 348
 352 359, 360 368, 371,
 402, 404, 540, 550, 560
 மானதேரல 153
 மானமேயோதயம் 259
 மானயாதாதமயசிரணயம் 276
 மானவிக்ருஹயஸுதரம் 197, 198
 மானவசனொதஸுதரம் 195
 மானவநாமசாஸ்திரம் 204
 மானவா 196
 மானவியிக்ருஹயஸுதரம் 409
 மானஸைநதேசம் 508
 மாளேஜியிஸம் 36
 மாஹிஷமதி 610
 மாஸம் 183

மி & மீ

மிததிரை 68, 69, 78
 மிததாவருண 44
 மிததா 297
 மிததாவருணை 70
 மிததாயம் 276
 மிததாபா 210
 மிததாபா 238
 மிவிதபமஹம் 282
 மிணை 49
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 255
 மீமாமஸகௌஸ்தபமணம் 258
 மீமாமஸகௌஸ்தபகாசம் 256
 மீமாமஸகௌஸ்தபமணி 250
 மீமாமஸகௌஸ்தபகாசம் 257

மீமாமஸகௌஸ்தபா 253
 மீமாமஸகௌஸ்தபகாசம் 254, 257
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 244
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 208
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 258
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 246
 மீமாமஸகௌஸ்தபகாசம் 254
 257
 மீமாமஸகௌஸ்தபகாசம் 257
 மீமாமஸகௌஸ்தபம் 243-245
 மீமாமஸகௌஸ்தபவயாக்யம் 257
 மீமாமஸகௌஸ்தபவருத்தி 244
 மீமாமஸை 582
 மீண 157

மு, மு, மு, மு, மு & மு

முகதபேதம் 230
 முகதன் 273
 முருகன் 677
 முருகவாசன் 460
 முருகவாசன் 485

முண்டம் 166
 முண்டோபபிஷத் 84
 முண்டம் 193
 முத்தி 70
 முத்திரகாசம் 563, 567

முதலாவதாக 545
முதற்பின்னை 18
முப்படி 128
முமணியேசுவரன் 529
முருகநாதன் 262
முருக ஓபாயன் வகை 276
முராரி 481, 604, 607
முராரிகு முனரும் வழி 607
முராரிசாரா 253
முனை 22
முக்கல் 512
முலகரதாதீ 290
முலபாதிருதி 292
முனருமடி 39
முனுவாண் 81
முனுவாதலூரி 276

மேகனாதேசம் 342, 349, 350
352, 352, 357, 360, 363
368, 377, 402, 507, 513,
588
மேனடா 616
மைதாசாயணியசாலை 117, 152
மைதாசாயணியம் 187, 170
மைதாசாயணியமவந்தை 121
மைதாசாயணிய 23
மோடகன் 689
மோகசாஸதம் 329, 335
மோகம் 74 141, 265, 273
மோகமுலா 35, 76, 162, 329
251, 342 344, 361
மோஹாசாஸதம் 644
மெனதகலகோத்திரம் 604
மெனியா 309

ய ி ய

யசோவாதிகிதா 197
யசுபபாலன் 644
யசுஸ்திவகசம் 522, 527
யசோதாமஹாசாஸதம் 527
யசோவாமன் 248, 343, 440 582
யசோவாமனவிக்ஷணுவாததன்

343

யசுரதாசாயணிகிதா 688
யசுரதாசாயணிகிதா 652
யதவா 30
யத 21
யதகன் 22
ய பதி 112
யமகம் 537
யமமாதகம் 307
யமயமலவாதம் 9, 102, 539
யமன் 34, 71, 73, 109, 110, 169
யமுதா 149
யமுனை 80, 81, 131
யயாதி 19, 31
யவன் 224
யவனியா 539
யவை 81
யஸபதி 112
யக 112

யஜுரவேதம் 99, 100, 113
115, 125, 128, 145, 176,
183, 323, 337, 536, 582
யஜுரவேதமவந்தை 2 77, 99,
113 119, 124, 125 181,
132
யஜுரவேதி 145
யஜுன் 85, 99, 113, 117, 139,
525
யாதியசாஸதம் 139
யாகோபி 76, 78, 283 322, 329,
439
யசுரவலகவகாண்டம் 171
யசுரவலகவகாண்ட 177
யசுரவலகவா 114-116, 158,
161, 162 210
யசுரவலகவலகிதா 209
யாதவசிகாசா 275
யாதவசிகாசம் 277, 489 488,
யாதவசிகாச 548
யாதருசெ 548
யாமுனமுனி 274, 275
யாபாவன் 212
யாசா 29, 27, 29, 40, 181,
219

யிம் 71
யுகதிதிகை 294
யுகிஷ்டிஷிஜயம் 454
யுவராண 659
யுவா 60
யுவாணசவாகு 221, 222
யூபம் 79
யூபஸ்தம்பம் 144
யூவீப ஜுலேகா 495

யோகசாஸ்தம் 292
யோகம் 229, 345, 582
யோக 283
யோகசாஸ்தம் 274
யோகசாஸ்தசாஸ்தம் 295
யோகஸூத்ரம் 229, 294
யோகாகதா 226
யோகசாஸ்தயதிகதா 688

I

சகசகநா 290
சகசகநாயகா 498, 499
சகசகா 258, 269, 496
சகசகநாயகம் 497
சகவம்சம் 298, 314, 355, 357,
362, 379, 380-382, 385,
387, 392, 393, 398, 404,
413, 428 452, 640
சகவீசரிதம் 494
சகவீசா 97
சகவீசாயகா 233
சகவீசாயகா 509
சகவீசாயகா 278
சகவீசாயகா 509
சகவீசாயகம் 685
சகவீசாயகா 338
சகவீசாயகிதிகதா 235
சகவீசாயகி 286
சகவீசாயகிதிகதா 498
சகவீசாயகி 271
சகவீசாயக 266

சகவீசாயகிதிகதா 646
சகவீசாயகி 443, 609
சகவீசாயகி 559-561, 686
சகவீசாயகிதிகதா 651
சகவீசாயகி 137
சகவீசாயகி 30 43
சகவீசாயகி 508
சகவீசாயகி 169
சகவீசாயகி 50
சகவீசாயகி 255
சகவீசாயகிதிகதா 687
சகவீசாயகி 311
சகவீசாயகி 685
சகவீசாயகி 685
சகவீசாயகி 109
சகவீசாயகி 109
சகவீசாயகி 659
சகவீசாயகிதிகதா 686
சகவீசாயகி 136
சகவீசாயகி 155
சகவீசாயகி 50

II

சகவீசாயகி 258, 280
சகவீசாயகி 111
சகவீசாயகி 259
சகவீசாயகி 134, 192
சகவீசாயகி 191
சகவீசாயகி 30
சகவீசாயகி 69

சகவீசாயகி 198
சகவீசாயகி 304
சகவீசாயகிதிகதா 258
சகவீசாயகி 258
சகவீசாயகிதிகதா 267
சகவீசாயகி 509
சகவீசாயகிதிகதா 135

நாமச்சந்திர 233, 684
 நாமச்சந்திரஸூத்ரி 635
 நாமச்சந்திரோத்தபகாலயம் 501
 நாமசரிதம் 316, 447
 நாமசாபகதவம் 504, 512
 நாமதாக்கவாதீசர் 453
 நாமதீர்த்தா 268
 நாமநாமம் 468
 நாமபதரசுத்தம் 504, 512
 நாமபதரதிக்கிரதா 221, 230, 238,
 425 503, 512, 652
 நாமபதரநாமபா 496
 நாமபதமமோதரதரகாலவதி 271
 நாமயிஞ்சரடி 546
 நாமன் 19, 31, 341
 நாமஸவாமி சாஸ்திரியர் V A.
 246, 248, 250
 நாமன் வரடிகாஸ்திரியர் K S
 394
 நாமரபயுதம் 648
 நாமரயணத்தாலாரமஞ்சரி 324
 நாமரயணசமய 531
 நாமரயணம் 302, 307, 312,
 313 314, 316, 317, 320,
 321, 322, 324, 325, 337,
 338, 340, 357, 364, 367,
 375, 377, 378, 382, 386,
 395, 397, 404, 421, 422,
 438, 456, 475, 488, 551,
 585, 588, 605, 611, 627
 631, 640
 நாமரயணமஞ்சரி 457

நாமரயணஸ்தவம் 504, 512
 நாமரயணஸ்தாகரமம் 524
 நாமரநாமன் 508
 நாமரதஜசம்பூ 533
 நாமரதஜநீஸர் 533
 நாமரனுஜபகாலயம் 526
 நாமரனுஜசாகாயா 245, 261,
 275-277, 533
 நாமரபுடபகாலம் 504
 நாமேசவாஸூத்ரி 258
 நாமேசபகாலயம் 337
 நாவணவதம் 412, 419
 நாவணன் 284
 நான்குலகா 450
 நான்குடாமணிதிக்கிரதா 258, 490,
 498, 652, 688
 நான்குசேகரன் 472, 473, 545, 613
 674, 677
 நான்குநகரணி 440, 474, 475
 நான்குநகர 159
 நான்கு 159
 நான்குலம் 298
 நான்குநகரன் 496
 நான்குலனி 457
 நான்குநகரஞ்சுத்தன் 580
 நான்குநகரமலிமபட்டன் 680
 நான்குநகரஞ்சுத்தன் 681, 682
 நான்குடொளவஞ்சுத்தஞ்சுத்தன்
 502
 நான்கு 29

டி & கு

டிபு 67
 டிபுக்கம் 33, 37, 67, 68, 71
 டிபி 174
 குடா 1, 4, 24, 85, 94-96, 99,
 117 131 133 136
 குடயினி 644
 குடயினிசுத்தாணம் 498
 குடவேதசுத்தம் 76
 குடவேதசுத்தம் 24
 குடவேதபகாலயசுத்தம் 176

குடவேதம் 99 100, 105, 106,
 117, 125, 128, 136, 145,
 174, 323, 536
 குடவேதஸ்தாகரத்தை 2, 22, 24, 26,
 27, 35-37, 39, 43 47, 69,
 76 77, 92, 99, 102 104,
 105, 131, 539, 551, 595
 குடவேதஸ்தாகரத்தையின்பகுப்பு 4
 குடவேதசுத்தாணமனை 5
 குடவேதி 145

குகவேதியர் 22
 குகாதத்தியிகை 27
 குனிததர் 289
 குததிரா 33, 54, 57, 71, 105,
 129
 குததிரன் 23, 34, 37, 44, 56.
 74, 128, 129, 170, 171
 குததிரனினுற்றல 54-57,
 குதகவி 502
 குதாடர் 673
 குதாதாமன் 662

குதாபட்டன் 676
 குதாபாபு 471
 குத 183
 குதலம்ஹாரம் 357, 388, 450, 513
 குதலவிகு 1, 10, 139, 140, 206
 குதலிடன் 158
 குதலிபுதாபாமேசவா 236
 குதலியா 104
 குஜுலிமலா 249, 251
 குஜுலிவாணம் 267

கு, கே, கெ & கௌ

குபகம் 536, 537
 குபகோஸவாமி 507
 குபதேவன் 650, 688
 குபமாலை 233
 குபாவதாரம் 233
 குகாசாஸதாம் 466
 குகாங்கன் 86

குகாசலிவர்த்தி 93
 குகாமகலிததார்த்தம் 343
 குகாமஹாஷணர் 297
 குகாமாபுரி 216
 குகாஹிதன் 144
 குகாதாரம் 318, 319
 குகாருஃபிராயம்மணம் 192

க் & ஸ

க்ரூடர் 642
 ககலீஹா 249
 கக்ஷமணகுப்தன் 679
 கக்ஷமணஸூரி 523
 கக்ஷமணாசாஃபர் 260
 கக்ஷமி 9, 108, 304
 கக்ஷமீதாஸன் 509
 கக்ஷமீதாஹரி 512
 கக்ஷாணாஹரி 288
 கக்ஷண 241

கக்ஷம் 130
 கக்ஷமஞ்ஜுலிஷா 237
 கக்ஷமந்தாராதகௌமுதி 238
 க்ரூடகம் 472
 க்ரூடமேலகம் 639
 க்ரூதமாதவம் 651
 க்ரூதவீலதாரம் 282
 க்ரூதாதிதயன் 440
 க்ரூதா 314

கா, கி, கீ, கெ, கே, கி, கோ & கௌ

காட்பாயன்கோதலஸூதாம 101,
 190, 191
 காட்பாயனர் 214
 காட்காபனர் 191
 காலிதயம் 530
 காலினன் 324, 361
 காலிதாஸனம் 239
 காலிகாட்காபனம் 513
 காலி 530
 காலிகா 512

காலி 540
 காலி 140
 காலகம் 298, 304
 காலகதர் 537
 காலகதபயம் 227
 காலகதாஃபதிகா 70, 78
 காலகோதி 405
 காலகா 678, 680
 காலகாபிபாஸகா 257

வ்

வ்யக்திவிவேகம் 680
வ்யக்திவிவேகவாசம் 683
வயங்க்யசுத்தகௌரூதி 685
வ்யவஹாரகாலம் 264
வ்யவஹாராத்யாயம் 209
வ்யாகரணபாதா 501
வ்யாகரணம் 103
வ்யாகரணதாவஸ்தை 75
வ்யாகரணசாஸ்திரம் 251
வ்யாகரணம் 130, 173, 174, 218-
239, 302, 465, 468, 582
வ்யாடி 219, 223, 227, 229, 313
வ்யாயோகம் 537, 542, 629-631
வ்யாஸர்-பூதீசமதேவன் 648
வ்யாஸநிகை 177

வக்ரோகதிபஞ்சாநிகை 446
வகரோகதிநீலிதம் 680
வகம் 104
வச்சசர்மா 272
வசனநல்கன் 140
வசனம் 219
வடசலைஸம்பிரதாயம் 487
வடசாட்டர் 204
வடம் 81, 472
வடமொழிலகாணகிராதவகன் 145
வதஸபட்டி 344, 361, 410
வகமாலாபிச்சர் 280
வசஸபதி 34
வம்சப்பிரசம்மனம் 147, 150, 161
வம்சஸதா 180
வர்சகி 13, 41
வாணம் 176, 218
வர்ணவிபாகம் 186
வர்ணஸ்போடம் 236
வர்தமகானகவே 550
வர்தமகானர் 238, 604
வர்தமகோபாதயாயர் 289
வர்மலன் 437
வாமா 200

வ்யாஸநாஸர் 455
வ்யாஸர் 297, 321, 327, 364,
371, 481, 616, 662
வ்யாஸநாஜர் 279, 280
வ்யுதபத்தி 182
வ்யுதபத்திவாதம் 290
வ்யாணவைவத்தியர் 128
வ்யாதபர்வம் 137
வ்யாதம் 308
வ்யாஜகாதன் 508
வ்யாதவஸ்தோமம் 149
வ்யுததாத்நாகம் 179
வ்யுததி 245, 295, 433, 537
வ்யுததான் 324
வ்யுஷன் 219

வ

வர்டுஷம் 183
வாஷன் 222, 226
வாதகுரு 277
வாதநாஜர் 238, 255, 288
வாதகூ 116
வாதவிஷ்ணுமிசர் 276
வாதாசாரியர் 508, 509
வாதகம்பிகாபரிணயசம்ப்ரு 534
வாபண்டிதர் 475
வாகுரி 239, 342
வாஸாற்றுமுறை 4
வாஸகசரிதம் 442
வாஸாமிநிநிதா 342
வாஸா 54
வருணப்பிரிவு 3
வருணன் 34, 35, 37, 39, 40,
46, 68, 69, 78, 129
வருணவிநூற்றல் 37, 38
வருணா 34
வல்பதேவர் 446
வல்பாசாரியர் 261
வஸதுமுழககால் மடித்தல் 160
வஸன் 43
வஜ்ரம் 125

உதரதோளி 311
 உதரபாசன 486, 645
 உதரநிலை 180
 உதரநிலை 486
 உதரநிலைமற்றாசனம் 485
 உதரநிலை 177
 உதரநிலைமற்றாசனம் 169

உதரநிலை 19 28, 30, 130,
 145, 242
 உதரநிலைமற்றாசனம் 362
 உதரநிலை 33, 44, 71
 உதரநிலை 226
 உதரநிலை 286, 343

உ

உதரநிலை 439, 529
 உதரநிலை 239
 உதரநிலை 684, 686
 உதரநிலைமற்றாசனம் 684
 உதரநிலை 229, 236 205
 உதரநிலைமற்றாசனம் 236
 உதரநிலை 443
 உதரநிலைமற்றாசனம் 250 251, 266,
 234, 287, 294, 295
 உதரநிலை 537
 உதரநிலைமற்றாசனம் 260
 உதரநிலை 225
 உதரநிலைமற்றாசனம் 285, 286
 உதரநிலை 507
 உதரநிலைமற்றாசனம் 253
 உதரநிலைமற்றாசனம் 276
 உதரநிலைமற்றாசனம் 266, 268
 உதரநிலை 286
 உதரநிலை 260
 உதரநிலை 507
 உதரநிலை 339
 உதரநிலை 514 521, 522
 உதரநிலைமற்றாசனம் 472
 உதரநிலைமற்றாசனம் 491 514
 522 516
 உதரநிலை 298 305
 உதரநிலை 232 427, 459 582
 உதரநிலை 571
 உதரநிலை 171
 உதரநிலை 216

உதரநிலை 113, 117 161,
 298, 300 308, 309
 உதரநிலைமற்றாசனம் 212
 உதரநிலைமற்றாசனம் 225 226 266
 உதரநிலைமற்றாசனம் 268
 உதரநிலைமற்றாசனம் 228, 357
 உதரநிலைமற்றாசனம் 238
 உதரநிலைமற்றாசனம் 197, 199
 உதரநிலைமற்றாசனம் 195
 உதரநிலை 298, 304
 உதரநிலை 196
 உதரநிலை 201, 313, 314 321-324,
 337, 364, 371, 340, 382, 397,
 398, 422, 481, 588, 598, 616
 உதரநிலைமற்றாசனம் 118
 உதரநிலைமற்றாசனம் 141
 உதரநிலைமற்றாசனம் 354
 உதரநிலைமற்றாசனம் 117
 உதரநிலை 67
 உதரநிலைமற்றாசனம் 117
 உதரநிலைமற்றாசனம் 208
 உதரநிலைமற்றாசனம் 176, 177
 உதரநிலைமற்றாசனம் 313
 உதரநிலை 116
 உதரநிலை 24
 உதரநிலை 573
 உதரநிலை 514 515
 உதரநிலைமற்றாசனம் 197, 231 259
 உதரநிலை 454 457
 உதரநிலைமற்றாசனம் 242 243

உ

உதரநிலை 317, 318
 உதரநிலை 577
 உதரநிலைமற்றாசனம் 551

உதரநிலை 312 343 359
 உதரநிலைமற்றாசனம் 3 0 352 361
 372 549 551 552 556

விசுருதி 218, 293
 விசுருதிபாகம் 135
 விசுபலை 62
 விசுவகன் 62
 விசுவகுணநாசகம் 532
 விசுவநாதபுராணம் 291
 விசுவநாதன் 668, 679, 686
 விசுவரூபர் 126, 210
 விசுவஜயா 63
 விசுவாமிதர 19, 30 31, 130, 146
 விசுவேசுவர 256
 விசுவேசுவரன் 684
 விசுவேதேவர் 34, 71
 விசுவதத்தன் 563, 572
 விசுவதேவன் 563
 விசுவநாதம் 548
 விசுவநாதவைதம் 263, 273, 487, 647
 விசுவநாதவைதி 613
 விசுவநாதம் 57, 60
 விசுவநாதன் 57, 60, 71
 விசுவநாதம் 284
 விசுவநாதர் 508
 விசுவநாதர் 266, 294, 295
 விசுவநாதன் 210
 விசுவநாதபாதயா 270
 விசுவ 239
 விசுவநாதன் 76, 97, 215, 300 323, 336
 விசுவநாத 539
 விதகாலபஞ்சிகர் 613 615
 விதயாதர் 473
 விதயாதன் 684
 விதயாதிரததூயினம் 493
 விதயாதன் 248
 விதயாதாதன் 490, 645, 680
 விதயாபரிணயம் 657
 விதயாநாயகர் 268, 491
 விதயாநாயகர் 267
 விதயை 171
 விதயைமஞ்ஞாநாயகர் 270
 விதயை 144
 விதயைநாதன் 65
 விதயைநாதனம் 409
 விதயை 80
 விதயை 16
 விதயைவிசுவநாதம் 17
 விதி 139, 240
 விதிநாயகநாதன் 258
 விதிநாயகநாதன் 254, 257,
 விதிநாயகநாதன் 254
 விதிநாயகன் 253
 விதிநாயகன் 250
 விதிநாயகன் 81
 விதிநாயகன் 226
 விதிநாயகன் 418
 விதிநாயகன் 508
 விதிநாயகன் 508
 விதிநாயகன் 199, 305, 327 601
 விதிநாயகன் 140
 விதிநாயகன் 204
 விதிநாயகன் 250
 விதிநாயகன் 352
 விதிநாயகன் 67
 விதிநாயகன் 219
 விதிநாயகன் 338
 விதிநாயகன் 233
 விதிநாயகன் 268
 விதிநாயகன் 90
 விதிநாயகன் 90
 விதிநாயகன் 92
 விதிநாயகன் 81
 விதிநாயகன் 179, 180
 விதிநாயகன் 21
 விதிநாயகன் 201
 விதிநாயகன் 40
 விதிநாயகன் 12, 29, 40, 42, 40, 46
 விதிநாயகன் 40 48
 விதிநாயகன் 40 53
 விதிநாயகன் 40
 விதிநாயகன் 89
 விதிநாயகன் 112
 விதிநாயகன் 361
 விதிநாயகன் 26, 361
 விதிநாயகன் 574
 விதிநாயகன் 265
 விதிநாயகன் 597
 விதிநாயகன் 267

விவரண்பாவப்பாசனிகை 267
விவரணம் 248, 249, 267
விவரணவரன் 61, 71
விவரணச்சடவகு 15
விவரணம் 85, 86, 93, 96
விவரணமத்திரம் 92
விவேகததவம் 255
விஜ்ஜிதை 632
விஜயப்பாசஸ்தி 470
விஜயம் 254
விஷ்வகஸேனன் 273
விஷ்ணுசித்தாசாயா 267

விஷ்ணு 37, 73, 126, 129, 157,
171, 208
விஷ்ணுதாரதன் 508
விஷ்ணுதாவன 508
விஷ்ணுபட்டோபாதயாயர் 267
விஷ்ணுபுராணம் 113, 117, 161,
208, 387, 572
விஷ்ணுவிநாயகம் 59-60
விஷ்ணுவே பிருமம் 172
விஷ்ணு 153
விஷ்ணுபுராணலீலை 675
விஸர்ப்பி 153

வி, வெ & வே

விதி 538, 543
விதம்பாபாயசரிதம் 493
விதவனன் 485, 645
விதத்தி 483
விதாராயணசரிதம் 514
விதம் 318, 319, 333
விதாபாசம் 333
விதஸேனன் 360
விவகத 71
விஸலதேவர் 481
வெரொதாசன 40
வெண்ணேவெஷ்டியில்தான் அருகரு
தெரியும் 471
வெளிப்புறத்தெறிதல் 108
வெகடகிருஷ்ணதீபிதர் 500
வெங்கடகிருஷ்ணயஜுர 501
வெகடகாரதர் 272, 277, 487, 646
வெகடகாரசர்வா 508
வெங்கடகாரதரி 258, 532
வெகடகேசவரகவி 238
வெகடகேசகவி 534
வெகடகேசவரதீபிதர் 258
வெட்டை 23
வெண்கருபாணம் 485

வேணீஸம்ஹாரம் 573-582
வேதம் 110, 345
வேதகவி 657
வேதவ்யாஸர் 242
வேதாத்ரிபயணம் 85
வேதாந்தசாஸ்திரம் 261
வேதாந்தததவதீபிதை 270
வேதாந்ததீபம் 275
வேதாந்ததேசிகர் 253, 277, 487,
507, 512
வேதாந்தபரிபாஷை 269
வேதாந்தம் 165, 261
வேதாந்தமீமாம்சா 261
வேதாந்தவகாசனம் 275
வேதாந்தஸாரம் 270, 275
வேதாந்தவிததாரதருந்தாவளி 270
வேதாந்தவ-உதாரம் 242, 261
வேதாந்தவகுபட்டன் 342
வேபா 324, 337
வேமபூபாலசரிதம் 514, 522
வேமபூபாலன் 491
வேயசாணம் 135, 137
வேன்வி 79
வேன் 19, 31, 112

வை & வோ

வைகர் 236
வைகாணஸக்ருஹஸூத்ரம் 197
வைகாணஸதாமம் 207
வைகுண்டசதயம் 275

வைகுண்டம் 273
வைசியா 29
வைசியன் 111
வைகாணஸன் 112, 159

வைச்சுவதேவகணம் 124
 வைசவஸ்ருஜம் 152
 வைசம்பாயனர் 113, 115, 116,
 161, 326, 327, 334
 வைசேஷிகசாஸ்திரம் 281, 282,
 284
 வைசேஷிகதாசனம் 284
 வைசேஷிகை உதரம் 282, 283
 வைததிரயம் 229
 வைததிரயர் 55
 வைததிரயன் 128, 130
 வைத்யாதசாஸ்திரி 235
 வைத்யாதர் 238, 257, 508
 வைத்யா லி. லி. 76, 77, 313,
 327, 328, 335

வைத்யாதன் 679, 687
 வைத்யபாசாணம் 172, 265
 வைத்யாஸ்ச்ஞாநஸூத்ரம் 214
 வைத்யாஸூத்ரம் 163
 வைதிககர்மாங்ககன் 216
 வைதிகா 602
 வைதிகஸம்ஸிததாயம் 122
 வைத்யாகாபதயர் 91
 வைத்யாகாணவரிததாதஸூதாதிதி
 வைத்யேபிசரிதம் 463 [238
 வைத்யாகாபதயம் 510
 வைத்யாதயதனம் 510
 வைஷ்ணவம் 297, 299
 வைஷ்ணவீஸம்ஹிதை 305
 வேபதேவன் 239, 301

ஜ, ஜ, ஜ & ஜீ

ஜ்யோதிஷம் 173, 174, 183,
 302, 432
 ஜ்யோதிஷம் 465, 488
 ஜ்வலனமிதரன் 439
 ஜாத் 26, 178, 179, 180
 ஜாதீசர் 290
 ஜகாந்நபண்ணாதர் 510, 512
 ஜகந்நாதன் 684, 687
 ஜகநிடம் 103
 ஜடாஸிம்மாநாதி 440
 ஜடைபாடம் 9
 ஜதிகர்ணீ 582
 ஜம்மகூததிரசாஸ்திரம் 549
 ஜபமத்திரம் 85
 ஜம்புகவி 508
 ஜமதகனி 31, 130
 ஜயதீபததர் 279, 280
 ஜயதேவா 289, 512
 ஜயதேவன் 638, 642, 684

ஜயத்தபட்டர் 287
 ஜயத்தவீஜயம் 481
 ஜயம் 330
 ஜயமங்கனர் 425
 ஜயவரிம்மன் 462, 474
 ஜயவரிம்மனாலிரி 645
 ஜயாதிதயர் 232
 ஜாதப்பாபாசாசர் 250
 ஜஸ்ஸுணர் 644
 ஜஸுஷபேஷஜன் 55
 ஜாதீசர் 290
 ஜாதகர்மம் 86
 ஜாம்பவதிபரிணயம் 225
 ஜாமிதரம் 342
 ஜானபேரிணயம் 653
 ஜானபேரிணயம் 359, 426
 ஜிஞ்ஞாஸா 241
 ஜிஞ்ஞாஸரிதம் 485
 ஜிஞ்ஞாஸுபுதி 233, 438, 439, 687

ஜீ, ஜூ, ஜே, ஜே & ஜே

ஜீவதேவன் 256
 ஜீவோதாசம்ய 526
 ஜீவன் 73
 ஜீவனமுகதா 86, 96
 ஜீவனமுகதன் 354, 371, 566

ஜீவன்முகதி 166, 169
 ஜீவனமுகதிவிவேகம் 268
 ஜீவாதமா 74, 108, 169
 ஜீவாததனம் 658
 ஜூஷதவகாசன் 255

ஜோமனி 104
 ஜோமதம் 158
 ஜெயினி 222, 228, 241-244,
 247, 302, 326 334
 ஜெயிபகாசை 134, 135, 147
 ஜெயினியாயமசொலிததம் 253
 ஜெயினியம் 141
 ஜெயினியஸூதரம் 228
 ஜெனாரஜுதரகணி 492
 ஜெனோதரவயகாணம் 230
 ஜோகாரஜா 418, 475, 495

ஸ்ரீ டி ஷ

ஸ்ரீகண்டசரிதம் 461, 610
 ஸ்ரீகண்டா 582
 ஸ்ரீகோவிந்தன் 687
 ஸ்ரீதார 272, 303
 ஸ்ரீதானேன 419, 424
 ஸ்ரீதாசபா 680
 ஸ்ரீவிவாஸநிகரிதா 238
 ஸ்ரீவிவாஸவீரவாஸமய 534
 ஸ்ரீபாகுயம் 274, 275
 ஸ்ரீநாகம் 488
 ஸ்ரீநாகாஷன் 240, 242, 268,
 463, 472, 559, 561
 ஸ்ரீநீலா 463
 ஷடகுருசிஷ்யா 174
 ஷடயிமசம் 147, 150
 ஷஷ்டிபதம் 155, 156

ஸ டி ஸ

ஸகாதகுபதன் 301
 ஸகாதன் 301
 ஸகாதஸிதப்படி 312, 370, 377
 ஸகாதஸகாயி 27, 183
 ஸகாதம் 298, 304
 ஸகடெனகோனோ 530
 ஸதபதி 150
 ஸதாபா 602
 ஸதாஸகம் 520
 ஸதாஸகரிதம் 107
 ஸதாஸகரிதாஸபாஸகம் 471
 ஸதோதரிதம் 275
 ஸதாதன் 205
 ஸபோடம் 230
 ஸபோடகரிதம் 236
 ஸபருத 300
 ஸ 5த லீ, ஏ. 309
 ஸபாஸகரிதாஸகரிதம் 545
 ஸபதிரகாஸி 255
 ஸபாஸகரிதம் 265
 ஸபாஸகம் 112
 ஸபாஸகரிதம் 107
 ஸபாஸகம் 173 174 176
 ஸபாஸகரிதாஸகரிதம் 234
 ஸபாஸகரிதம் 124
 ஸபாஸகரிதம் 204
 ஸகாதம் 210, 221, 223, 229,
 313, 322
 ஸகாகபஸூதாயோதயம் 277, 446,
 658
 ஸகாதே 23
 ஸகோபஸாரிதம் 268
 ஸகாஸிபுதரிதா 150
 ஸகாஸிபுரி 377
 ஸகடகம் 614
 ஸத்யகரிதம் 326
 ஸத்யாஸகரிதம் 637
 ஸத்யாஸகரிதாஸகரிதம் 215
 ஸதாஸகரிதாஸகரிதம் 272
 ஸதாஸகரிதம் 270
 ஸதாஸகரிதம் 270
 ஸகரிதம் 173
 ஸகரிதாஸகரிதம் 150
 ஸகரிதாஸகரிதம் 507
 ஸகரிதம் 200
 ஸகரிதம் 216, 354
 ஸகரிதாஸகரிதம் 141
 ஸகரிதம் 60
 ஸகரிதம் 60
 ஸகரிதம் 613
 ஸகரிதம் 295
 ஸகரிதம் 107

எந்தவிததாகலா 81
 எபாசுசனம் 499
 எம்பாசம் 548
 எம்போசசுருகாரம் 348, 352,
 371, 373
 எம்சாட் 107
 எம்விதவிததி 275
 எம்வாசிட்ருததிபாசாரம் 170
 எம்வாசபுதம் 74
 எம்வாசாசன 129
 எம்விதாசாசனம் 76
 எம்விதாசாசனம் 177
 எம்விதாசாசனம் 93, 309
 எம்விதாசாசனம் 147, 150, 151
 எம்விதாசாசனம் 239
 எம்விதாசாசனம் 457, 458
 எம்விதாசாசனம் 538, 542, 628
 எம்விதாசாசனம் 131
 எம்விதாசாசனம் 328
 எம்விதாசாசனம் 338

எம்விதாசாசனம் 322
 எம்விதாசாசனம் 293
 எம்விதாசாசனம் 284, 292
 எம்விதாசாசனம் 294
 எம்விதாசாசனம் 294
 எம்விதாசாசனம் 345, 582
 எம்விதாசாசனம் 294
 எம்விதாசாசனம் 12, 21, 26, 27,
 40, 44, 48, 64, 115, 116, 152
 எம்விதாசாசனம் 134
 எம்விதாசாசனம் 309
 எம்விதாசாசனம் 537, 538
 எம்விதாசாசனம் 298, 537
 எம்விதாசாசனம் 56
 எம்விதாசாசனம் 602
 எம்விதாசாசனம் 601
 எம்விதாசாசனம் 563
 எம்விதாசாசனம் 85
 எம்விதாசாசனம் 11, 42, 78, 99, 131,
 133, 136, 137, 150, 193
 எம்விதாசாசனம் 194
 எம்விதாசாசனம் 147, 150
 எம்விதாசாசனம் 179

எம்விதாசாசனம் 268
 எம்விதாசாசனம் 249
 எம்விதாசாசனம் 61
 எம்விதாசாசனம் 80
 எம்விதாசாசனம் 69, 70, 80, 148, 304
 எம்விதாசாசனம் 681
 எம்விதாசாசனம் 23, 70, 157
 எம்விதாசாசனம் 23, 34, 35, 37, 45, 51,
 69, 71, 72
 எம்விதாசாசனம் 51, 52
 எம்விதாசாசனம் 305
 எம்விதாசாசனம் 159
 எம்விதாசாசனம் 196
 எம்விதாசாசனம் 675
 எம்விதாசாசனம் 683
 எம்விதாசாசனம் 127
 எம்விதாசாசனம் 500, 503
 எம்விதாசாசனம் 148
 எம்விதாசாசனம் 50

எம்

எம்விதாசாசனம் 177
 எம்விதாசாசனம் 244
 எம்விதாசாசனம் 147-151
 எம்விதாசாசனம் 99, 100, 134, 145, 147
 150, 175, 193, 224, 323, 536
 எம்விதாசாசனம் 77, 131,
 133, 138
 எம்விதாசாசனம் 145, 432
 எம்விதாசாசனம் 465
 எம்விதாசாசனம் 143
 எம்விதாசாசனம் 260
 எம்விதாசாசனம் 260
 எம்விதாசாசனம் 143
 எம்விதாசாசனம் 143
 எம்விதாசாசனம் 297
 எம்விதாசாசனம் 197
 எம்விதாசாசனம் 152
 எம்விதாசாசனம் 601, 686
 எம்விதாசாசனம் 681
 எம்விதாசாசனம் 683
 எம்விதாசாசனம் 689
 எம்விதாசாசனம் 264

ஸீ & ஸீ

ஸீததாஞ்சனம் 291
 ஸீததாநதகௌமுதி 233
 ஸீததாநதசிரோமணி 184
 ஸீததாநததவதிபிகை 270
 ஸீததாநததிரணயம் 278
 ஸீததாநதலேசஸைகாஹம் 270
 ஸீததாநதஸீததாஞ்சனம் 271
 ஸீததிவயாக்யை 270
 ஸீநது 62, 80

ஸீநதுகதி 156, 362
 ஸீநம்மவக்மா 501
 ஸீநம்மவிஷ்ணுவரமன் 562
 ஸீருபிகதன் 41
 ஸீதரம்பா 532
 ஸீதாநாமா 801
 ஸீதைபிண்சரிதம் 316
 ஸீம் 9
 ஸீததேவா 237

ஸு, ஸு, ஸெ & ஸே

ஸுகருத 221
 ஸுசரிதயிசா 252
 ஸுதாசஞ்சாரயா 204, 276, 277
 ஸுதன்வரிஷி 33
 ஸுதனவா 67
 ஸுதஸரம் 258
 ஸுதாஸன் 19, 20
 ஸுநதராகசீயா 512
 ஸுதேரீசதகம் 512
 ஸுபபராயசாரயா 235
 ஸுபடன 639
 ஸுபகது 439, 514, 516 656
 ஸுபதரபரிணயம் 648
 ஸுபேசதினி 258, 259, 276
 ஸுமதி 297
 ஸுமகது 326, 334
 ஸுமஜ்ஜுதி 60
 ஸுமிதர 642
 ஸுமிதரமாத 548
 ஸுததேவஸவம் 481
 ஸுதேவர 266, 268
 ஸுவகஸுதரம் 196, 213

ஸுவாலோகம் 38, 59, 73
 ஸுலிகுதததிலகம் 179, 682
 ஸுஸஸன் 474
 ஸுதகதம் 4, 7, 174
 ஸுதகதிமுகதாவளி 644
 ஸுததிரகாலம் 76
 ஸுததகாத் 201
 ஸுததபரக்யம் 265
 ஸுதன் 159
 ஸுதஸமஸ்திதை 305
 ஸுதாயசதகம் 513
 ஸுதாயஸீததாநதம் 184
 ஸுதரயா 61, 103
 ஸுதா 529
 ஸுதிரகன் 73
 ஸுதிரியன் 34
 ஸெண்ட் அவெஸதா 26 27, 38,
 40, 43, 45, 47, 51-53, 65,
 71, 81, 82, 127
 ஸேசவாமீமரமஸா 253
 ஸேசவாஸகக்யம் 292
 ஸேதுபதம் 412

ஸோ & ஸௌ

ஸோட்டன் 529
 ஸோபாதிபயிமம் 171
 ஸோமததா 226
 ஸோமதித்தம் 362
 ஸோமதேவபட்டர் 459
 ஸோமதேவஸூரி 527

ஸோமாததிஹிதா 254
 ஸோமபாபாசாரயா 511
 ஸோமபானஞ்செய்யாததேவத் 143
 ஸோமபானஞ்செய்யாததேவத் 143
 ஸோமம் 81
 ஸோமயாகம் 70, 93, 148

கோட்டாழன் 54	கோதர்யுதன் 511
கோமன் 37, 44, 46, 52, 71, 137	கோதரன் 358, 394, 403,
கோமலிஞ்சன் 52-54	406, 441
கோமர 80	கோமலகரன் 124
கோமரகுமர 70	கோமலன் 550
கோமதி 327, 335	கோமலிஞ்சன் 305

இ

இஞ்சலதர்ப்பணம் 678	இரண்டி 492, 635
இடிய 52	இரண்டித்தன் 519
இடியமங்கலம் 639, 641	இரத்தத்தி 204, 208
இடியன் 639	இரத்தி 194, 232
இயந்திரத்தன் 81	இரவினன் 443, 444, 610
இயன் 81	இரிச்சித்தி 144
இயன் 212	இரிச்சித்தன் 428, 439, 526
இயன்மங்கலம் 277, 488, 489,	இரிச்சித்தி 230, 234
507, 509	இரிச்சித்தன் 236
இயன்மங்கலத்தன் 643	இரிச்சித்தன் 321, 328, 330
இயன்மங்கலம் 308, 429, 514,	இரிச்சித்தன் 344, 360
516, 519, 529	இரிச்சித்தன் 648
இயன்மங்கலத்தன் 524	இயன்மங்கலத்தன் 127

இர, இரி, இரி, இரி & இரி

இரண்டி 322, 338	இரிண்டிசெந்திரமங்கலத்தன்
இரித்தி 198	இரித்தன் 197
இரித்தி 205	இரிண்டிசெந்திரமங்கலத்தன்
இரித்தி 513	இரிண்டிசெந்திரமங்கலத்தன் 539
இரித்தன் 318	இரிண்டிசெந்திரமங்கலத்தன் 35
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 524	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 134
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 23	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 239
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 35, 75, 170	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 222
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 201, 202	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 459, 644, 683
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 214, 215	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 186
195, 197	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 3, 10, 51, 99, 100,
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 204,	143, 145
208	

- இரி & இரி

இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 29	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 342
இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 14	இரித்திசெந்திரமங்கலத்தன் 179, 455, 511, 641

PAREEKSHIT TAMPURAN, Prince of Cochin,
Palace No 16, Tripunittura
25—11—1944

Dear Vice Chancellor,

...May I request you to be good enough to convey my high appreciation of this interesting work (Patanjali's Mahabhasya) to the author, Vidyaratna Professor P. S. Subrahmanya Sastri

Yours sincerely
(Sd) Rama Varma.

VIDHUSHEKARA BATTACHARAYA
Harishchandrapur, Malda,
Bengal, 8—1—1945

..Undoubtedly it will prove very helpful to those for whom it is meant. University students with your book in their hands will certainly bless you very much. Let me hope that it will soon be complete

DR. S. MUKHERJEE, M. A.,
Docteur es, Lettres (Paris), Vedantatirtha Sastri etc.,
Mayurbhanj Professor of Sanskrit, and Head of the Department
of Sanskrit, Benares Hindu University,
Benares, 12th April, 1945

The present volume of LXV-306 pages is the first volume of Dr. Subrahmanya Sastri's Lectures on Patañjali's Mahābhāṣya, the great commentary of Pāṇini's celebrated Sanskrit Grammar, the Astadhyāyī. In it the author has considered only the first three āhnikas of the Mahābhāṣya consisting of the introductory bhāṣya and the first two sūtras of the First pada of the First Adhyāya. The text of the Mahābhāṣya is quoted in original and explained in English. In the course of the explanation all matters and discussions which arise out of the text have been considered and lucidly dealt with, the opinions of Kaiyata and Nāgabhata being copiously drawn upon for the purpose. A knowledge of

OPINIONS ON OTHER WORKS OF THE SAME AUTHOR

1. *Lectures on Patanjali's Mahābhāṣya Vol I*

SACHIVOTTAMA SIR C P RAMASWAMI AYYAR,

Bhaktivilas, Trivandrum

9th November, 1944

I have perused with intense interest your 'Lectures on Patanjali's Mahabhashya'

The developments of Sanskrit Grammar, not only as a branch of the Science of words and sounds, but of the philosophical concepts underlying all languages, have attracted my attention during many years. I am very grateful to you for the scholarly and at the same time lucid exposition of the basic ideas of the Mahabhashya which will be of special value to persons like myself who have no professional competence adequately to explore the originals dealing with such a complicated subject

P K ACHARYA M A , PH D , D LITT I E S ,

Head of the Sanskrit Department,

Allahabad University

Allahabad—November 17, 1944

I congratulate you upon your industry and scientific manner of scholarship exhibited in this publication

M HIRITANNA, Rtd Professor of Sanskrit, Mysore

Lakshmipuram, Mysore City

18-11-1944

I have read several portions of it. The Preface is quite interesting and informative, and your exposition of the first three *ślokas*, the portion included in the present volume, is full and illuminating. The book will be of great value to students of higher *Vyākaraṇa* and I trust that it will help to extend the study of this subject in our Universities

PAREEKSHIT TAMPURAN, Prince of Cochin,
Palace No 16, Tripunittura
25—11—1944

Dear Vice-Chancellor,

...May I request you to be good enough to convey my high appreciation of this interesting work (Patanjali's Mahabhasya) to the author, Vidyaratna Professor P. S. Subrahmanya Sastri

Yours sincerely
(Sd) Rama Varma.

VIDHUSHEKARA BATTACHARYA

Harishchandrapur, Malda,
Bengal, 8—1—1945

...Undoubtedly it will prove very helpful to those for whom it is meant. University students with your book in their hands will certainly bless you very much. Let me hope that it will soon be complete

DR S MOHNERJEE, M A,

Docteur es, Lettres (Paris), Vedantatirtha Sastri etc ,
Mayurbhanj Professor of Sanskrit, and Head of the Department
of Sanskrit, Benares Hindu University,
Benares, 12th April, 1945

The present volume of LXV 306 pages is the first volume of Dr. Subrahmanya Sastri's Lectures on Patañjali's Mahabhasya, the great commentary of Pāṇini's celebrated Sanskrit Grammar, the Astadhyāyī. In it the author has considered only the first three āhnikas of the Mahābhāṣya consisting of the introductory bhāṣya and the first two sūtras of the First pāda of the First Adhyāya. The text of the Mahābhāṣya is quoted in original and explained in English. In the course of the explanation all matters and discussions which arise out of the text have been considered and lucidly dealt with, the opinions of Kaiyata and Nāgēśabhatta being copiously drawn upon for the purpose. A knowledge of

the Mahabhasya is like the acquisition of a kingdom and the learned author has certainly made the road very smooth. The results of researches on the historical data concerning Panini, Katyayana and Patanjali have been embodied in an excellent introduction which students will find very useful. If the learned author pushes his lectures on the conclusion of the Mahabhasya, he will have done a great service to Sanskrit scholarship. His grasp of the subject is masterly, his style is good and his explanations lucid. The unequal quality of the paper and the get up of the book bear testimony to the difficulty of paper and binding materials due to the war.

THE VISVA-BHARATI Shantiniketan

May—July 1945

The book under review is the mellowed fruit of laborious research and scholarly analysis by a Professor who has had evidently the advantage of drawing upon the accumulated research work of scholars Eastern as well as Western. In achieving his end the author has furnished in the book unmistakable evidences of his independent critical understanding, avoiding alike undue submissiveness to the verdict of accredited Western authorities and unhealthy conservatism in sticking to the good old indigenous tradition. In the face of conflicting interpretations, our author has maintained his own ground in and through his incisive analysis and exposition.

The present volume has had its value heightened by the inclusion of a Foreward from no less an authority in this line than Mahamahopadhyaya Sri S. Kuppuswami Sastri, whose sponsoring of it is a sufficient testimony to its intrinsic work.

ADYAR LIBRARY BULLETIN—1946

The author is a teacher of many years experience and a great authority both in Sanskrit and Tamil. His contributions to scholarship through his many publications have established a name for him among Orientalists. The present volume is meant primarily for the use of advanced students of Universities.

Yet it has a far wider appeal. Through this work Prof Subrahmanya Sastri has opened up the gates of a vast region to the modern world that has till now been denied access to it through the difficulty of the language. We heartily congratulate the Professor on his accomplishing this great task, we welcome this publication and we eagerly await the completion of the work.

II *Historical Tamil Reader*

P K ACHARYA M A , DED D LITT IES

Allahabad—May 2 1945

Your scholarly work written on the philological lines as suggested by Dr S K Chatterjee will make it easy for non-Tamil students to make an acquaintance with Tamil language and literature. Your introduction and the vocabulary will be very helpful to the readers. The brief history of the Tamil literature is interesting. I congratulate you upon your success.

DR LAKSHMAN SARUP, M A D PHIL (OXON)

Officer D Academie (France)

Principal, University Oriental College

Lahore 4-5-1945

I heartily welcome this publication. It supplies a long felt need. Philologists all over the world will be glad to have such a trustworthy guide as far as Tamil is concerned.

The weekly Mail, Madras 4-11-45

Philologists outside Madras are in bad need of translations and transliterated editions of Tamil classics for purposes of their study of Indian Languages. Dr P S Subrahmanya Sastri deserves congratulations and thanks for the compilation of this very valuable book.

Historical Tamil Reader by Dr P. S Subrahmanya Sastri who is Professor of Sanskrit prepared according to the canons and requirements of modern language studies is bound to be a very useful and valuable guide to students of Tamil language and literature who may be eager to secure some control over the language units and the language mechanism based on philological investigation and allied lines of linguistic studies

The Adayar Library Bulletin, 1st December, 1945

This is very useful publication

111 *Tolkāppiyam Ṣollatīkaram*

WILLIAM A CRAIGIE, Ridgehurst, Christmas Common,
Watlington, Oxon. 29th May, 1946.

Any one interested in grammar must admire the amount of study given to the subject by the Sanskrit grammarians and evidently Tamil was treated in the same thorough fashion I am sure that your commentary will be of great service to all students of the language

PROF. JULES BLOCH, Paris, 1-6-1946

I have just got your Ṣolladīgaram, for which please accept both congratulations and thanks I shall study that during summer holidays
